COLECȚIA

Iubiri de poveste

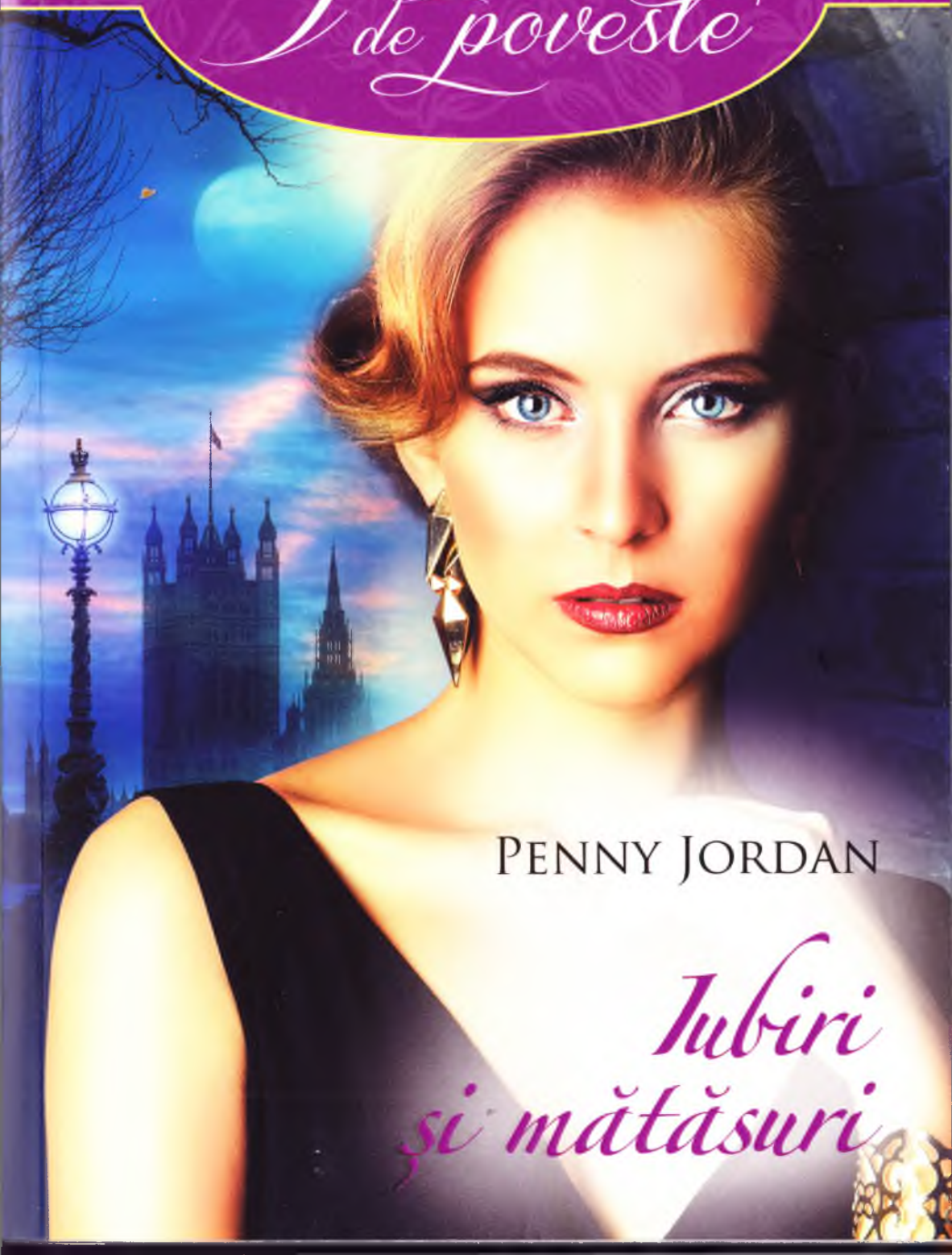

PENNY JORDAN

Iubiri și mătăsuri

Legături primejdioase... Secrete rușinoase...
O țesătură de minciuni și înșelăciuni...

Moștenitoarea bogatei dinastii Pickford, condusă cu mână de fier de formidabila Blanche, Amber Vrontsky își dorește ca viitorul să-i ofere o căsnicie sinceră și plină de iubire, ca a părinților săi. Dar, obsedată de ascensiunea socială, Blanche are ambiția ca nepoata ei să se mărite cu un bărbat de viță nobilă – un trofeu pe care ea însăși nu a reușit să-l obțină, în pofida imensei averi pe care o deține.

Deși Amber este un spirit liber și este hotărâtă să-și urmeze cariera artistică, totuși nu o poate sfida pe Blanche, așa că acceptă să-și facă debutul în înalta societate londoneză – intrând astfel într-o lume a aventurilor ilicite, a depravării și a căsătoriilor de fațadă. Iar când soarta i-l scoate în cale pe Lord Robert, Amber consideră că a găsit calea perfectă de a o mulțumi pe bunica ei, alături de un om pe care îl place cu adevărat.

Dar în timpul unei vacanțe în sudul Franței, Amber se îndrăgostește fulgerător de Jean-Phillippe, un pictor pe care îl consideră sufletul-pereche; aventura lor ilicită ia însă sfârșit când Lord Robert îi dezvăluie adevărul despre Jean-Phillippe. Însărcinată și disperată, Amber este de acord să se mărite cu Lord Robert, un bărbat care o respectă, dar care nu va putea niciodată să o iubească.

Însă acesta este doar începutul...

Penny Jordan este una dintre bine-cunoscutele scriitoare de romane de dragoste. Palmaresul ei numără peste 200 de titluri, vândute în mai mult de 80 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1284-7
9 786063 312847
Alma

PENNY JORDAN

Iubiri și mătăsuri

Silk
Penny Jordan
Copyright © 2008 Penny Jordan

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Iubiri și mătăsuri
Penny Jordan

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JORDAN, PENNY
Iubiri și mătăsuri / Penny Jordan.
trad.: Alexandru Macovescu – București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1284-7
I. Macovescu, Alexandru (trad.)
821.111(73)-31=135.1

PENNY JORDAN

Iubiri și mătăsuri

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu/Graal Soft

Alma

Pentru cititorii mei – cei care mi-au citit atâția ani cărțile scrise sub pseudonimul Penny Jordan – și pentru cei care sper că vor citi această carte și vor fi vrăjiți, la fel ca mine, de materialul minunat care este mătasea.

Prolog

21 noiembrie 2002

Sfârșitul lunii noiembrie aduce întotdeauna cu sine un sentiment obsedant de melancolie; partea cea mai frumoasă a toamnei s-a dus, din splendoarea frunzelor rămâne doar amintirea atunci când vântul bate cu putere printre ramurile scheletice ale copacilor. Oare copacii au amintiri? se întreba Amber, uitându-se pe fereastră la parcul de la Denham Place. Oare își aminteau, la fel ca ea, de bucuria imensă a primăverii ce avea să vină, cu bobocii ei promițători? Oare mai simțeau, în atmosfera tristă și cenușie, ecoul căldurii dogoritoare, persistente și senzuale a verii ce trecuse? Îi înflori un zâmbet nostalgic pe buzele mai subțiri acum decât fuseseră în vara vieții ei, dar surâsul îi mai ridica încă pometii înalți și îi scânteia în ochii de o frumusețe ofilită. Primăvara și vara; trecuseră de mult pentru ea, la fel ca toamna, cu strălucirea culorilor bogate, asemănătoare cu cele ale mătăsii ei mult îndrăgite.

Iarna o ținea acum în brațe, pustie și uneori sumbră, dar încă frumoasă.

Peste noapte înghețase totul. Pe iarba plină de promoroacă, se vedeau bine urmele pașilor căprioarei muntjac, pe care bunica ei o adusese la Denham. Îi visase de curând pe Blanche și pe toți cei care știa că o așteaptă. Timpul trecea acum așa de încet, iar ea era din ce în ce nerăbdătoare să fie din nou cu ei.

Dar nu astăzi.

– Chiar împlinești azi nouăzeci de ani?

Întrebarea solemnă pe care i-o pusese cel mai mic stră-strănepot al ei o făcu să zâmbească și să-i atingă părul negru.

– Da, îi spuse. Chiar așa.

– Harry! Îmi pare rău, străbunico. Te-a trezit, nu-i așa?

– Nu, scumpo. Nu-ți face griji.

Tânăra femeie – soția unuia dintre strănepoții lui Amber – părea necăjită și tensionată. Lui Amber îi era milă de ea. Nu aveau o viață ușoară femeile tinere din această epocă modernă.

Ea trăise aproape un secol, o perioadă în care avuseseră loc atâtea schimbări. Oare își dădea seama tânăra, care se plângea de eforturile solicitate de cariera politică a soțului ei, că, atunci când se născuse Amber, femeile nu aveau nici măcar drept de vot? Oare îi păsa? Oare lui Amber i-ar fi păsat în locul ei?

Nouăzeci de ani. O veșnicie. Amber bănuia că multe din rubedeniile ei care veniseră aici să sărbătorească evenimentul gândeau la fel.

Totuși, pentru ea, timpul care trecuse nu era mai lung ca un oftat, o singură respirație față de eternitatea marcată de bătăile inimii.

Viața nu era mai mult decât un joc de lumini și umbre, care acum, la vârsta ei, ajunsese așa de transparent, încât trecutul și toți cei care făceau parte din el deveniseră accesibili ca o serie de uși deschise, prin care putea trece fără probleme. Amintirile nu-i mai erau doar niște umbre care i se strecurau în vise. Erau la fel de reale ca ea însăși, bucurându-se acum că jucaseră un rol în formarea unei personalități. Încă mai auzea hohotele zgomotoase de râs ale tatălui ei și îi simțea brațele de urs în care și-ar fi ținut stră-stră-stră-străneopoata.

Amber rugase să i se pună scaunul în așa fel ca să poată vedea camera, dar să se uite și pe fereastră, pentru a privi astfel atât trecutul, cât și prezentul.

Îi fusese întotdeauna drag să locuiască la Denham, iar casa o iubea, la rândul ei. Aveau aceleași secrete, numai ale lor.

De parcă ar fi fost în acea cameră, Amber aproape că simțea reprosul rece al bunicii ei, ale cărei perle împodobeau acum gâtul lung al celei mai mari strănepoate a ei, Natasha, căreia Amber i le dăruise, în parte pentru că înfățișarea ei îi amintea de Blanche. O fi semănat Natasha cu Blanche la înfățișare, dar caracterul îi era cu totul altfel și, înfiorându-se, Amber se rugă să nu-i fie viața ca a lui Blanche.

Așa multe amintiri, unele care îi aduseseră o fericire nespusă, iar altele, o durere insuportabilă, dar toate erau prețioase în felul lor.

Ziua de noiembrie era senină, cu acel soare puternic ce apărea din când în când toamna târziu. Fusese adus tortul, odată cu șampania.

Casa avea cu două sute de ani mai mult decât ea, iar camera se cufundă ușor într-o tăcere plină de nerăbdare – la urma urmei, asistase la multe evenimente festive, unele publice, altele particulare. Schiță un zâmbet; îi venise în minte ceva cu caracter personal. Aproape

simțea căldura din hohotul de râs al bărbatului care făurise împreună cu ea această amintire.

Privirea i se mută la tabloul recent atârnat acolo cu această ocazie.

Tabloul *Fiica negustorului de mătase* fusese expus în mai multe galerii de artă de zeci de ani, astfel încât apariția lui aici era percepută de ea la fel ca sosirea unui prieten drag. Dar fiica negustorului de mătase care fusese ea, fata din tablou, nu o privea; era prea cufundată în contemplarea valului de mătase după care jinduia.

Mătase. Ca tânără femeie, crezuse că știe totul despre material și despre viață, dar nu le descoperise înțelesul decât în mod superficial. Atunci, habar nu avea ce se afla în profunzime; nu cunoștea firele de bătătură și urzeala din care era alcătuită țesătura complicată care era materialul vieții unui om.

În umbră, cei pe care îi iubise se apropiau, prezența lor fiind simțită doar de ea.

Onoarea de a ține un toast îi revenise strănepoatei, a cărei zi de naștere cădea în aceeași zi cu a ei și care împlinea azi șaptesprezece ani.

„Șaptesprezece."

Camera scânteia odată cu zvâcnirea dureroasă a inimii ei. Unii ani îi rămaseseră întipăriți în minte prin suferința îngrozitoare pe care i-o aduseseră. Anul ce urmase împlinirii vârstei de șaptesprezece ani fusese unul dintre aceștia. Își împreună în poală mâinile tremurânde, deformate de artrită, ascunzându-le sub una din acele pernițe vătuite din mătase, de care nu se despărțea niciodată. Se uită înspre fereastră, cu privirea scânteindu-i de amintirile atât de limpezi.

Partea întâi

Capitolul 1

Cheshire, sfârșitul lunii noiembrie 1929

În mai puțin de o oră, Amber urma să coboare în biroul bunicii sale ca să-și primească acel cadoul deosebit pe care i-l promisese aceasta. Șaptesprezece ani! Acum aproape că era femeie în toată puterea cuvântului. În sfârșit, era mare.

De nerăbdare, Amber mai mult dansa decât mergea prin camera ei. Firește că știa ce dar deosebit avea să-i facă bunica. Cum să nu știe?

Școala de artă, unde va începe să se pregătească pentru carieră la fel ca tatăl ei. Asta își dorise de mică, iar acum visul ei era pe cale să se împlinească. Și nu doar *acest* vis.

La micul dejun, primise felicitări de la bunica și de la vărul ei, Greg; de la Jay, administratorul moșiei bunicii sale; de la servitorii din casă; de la directorul fabricii de mătase din Macclesfield, deținută de familia ei, și de la Beth, cea mai bună prietenă a ei din școală. Dar, la fel ca în ultimii patru ani, nu exista nici o felicitare de la cei pe care îi iubea cel mai mult – părinții ei.

Emoțiile mai puternice ca de obicei, care o copleșeau în acea zi, îi schimbară repede dispoziția de la bucurie la tristețe, cu aceeași viteză cu care vântul transforma cerul de noiembrie pe care îl vedea de la ferestrele camerei sale, dintr-un albastru senin de toamnă într-un cenușiu mohorât.

Pe biroul care fusese al mamei sale și în care își ținea mapele cu schițe, se afla o fotografie a lui Amber cu părinții ei, făcută când împlinise doisprezece ani, doar cu trei săptămâni înainte de moartea lor. Zâmbeau cu toții, iar tatăl ei o înconjura cu brațul pe mama sa. Ea se uita la el cu nespusă adorație, iar el îi întorcea aceeași privire. Amber stătea în fața lor, mama ei o ținea ocrotitor pe după umeri, iar tatăl o luase de mână.

Erau atât de fericiți doar ei trei – nu doreau compania altora și nici nu aveau nevoie de ea, deoarece viața lor era plină de iubirea

unuia față de ceilalți doi și față de mătase. Firul ei fragil țesuse o pânză în jurul lor, ca un fel de vrajă care îi legase strâns împreună pe toți trei și le făcea viața o încântare. Lui Amber îi era groaznic de dor de ei. Își mai amintea cât de fericiți fuseseră părinții ei în ziua când plecaseră la o întrunire politică. Mama ei o sărutase cu afecțiune, iar tatăl o strânsese într-una din îmbrățișările lui de urs, învârtind-o până o luase cu amețeală de atâta încântare.

Fuseseră amândoi atât de plini de viață, așa încât nici acum nu putea uneori să accepte faptul că muriseră.

Bunica ei fusese cea care îi dăduse teribila veste a morții lor, cu multă răceală; iar vărul ei, Greg, făcuse rost mai târziu de un articol de ziar în care scria cum se prăbușise podeaua de lemn a clădirii în care se aflau părinții ei, împreună cu alte persoane, care, la fel ca ei, se adunaseră să apere cauza oamenilor muncii, să ceară salarii mai mari și condiții de muncă mai bune, și cum muriseră părinții ei și alți douăzeci și șase de oameni.

Amber plecă de la fereastră și se întoarse la birou să privească desenul la care lucrase; o împletitură de mov și argintiu în formă de nod celtic, care avea să facă parte dintr-un chenar.

Tatăl ei era un desenator talentat, un imigrant rus care lucra într-o fabricuță de mătase din Londra când o întâlnise pe mama ei și se îndrăgostiseră unul de altul, înfruntând-o pe mama fetei ca să fie împreună.

Lui Amber îi plăcea întotdeauna să asculte povestea de dragoste a părinților ei. Își amintea cum stătea în pat, în timp ce mama îi peria părul auriu lung cu peria ei de argint, vorbindu-i despre ziua în care îl întâlnise pe tatăl ei.

Se duseseră amândoi la un târg al mătăsii din Londra, tatăl ei ca desenator, iar mama ca reprezentant al fabricii Denby, faimoasa filatură de mătase din Macclesfield, care îi aparținea bunicii lui Amber, Blanche.

Mătasea îi unise, îi spunea adesea lui Amber mama ei, iar mătasea avea cel mai bun și mai trainic fir, la fel de pur și de puternic ca însăși dragostea.

Tatăl ei fusese printre primii desenatori progresiști din noul val, iar mamei sale îi plăcea să-i spună cât de apreciată era munca lui.

Amândoi sperau din tot sufletul ca Amber să îmbrățișeze cariera tatălui ei, lucru pe care i-l spuneau mereu. Îi transmiseseră fiicei lor dorința arzătoare de a îmbina mătasea cu desenul, în așa fel încât să creeze materiale care erau, pe drept cuvânt, opere de artă. Acesta

fusese darul lor pentru ea, iar Amber era hotărâtă să le împlinească, în schimb, toate visurile.

Din prima clipă în care putuse să țină un creion în mână, din prima a clipă în care fusese în stare să înțeleagă conceptele de frumusețe și desen, tatăl ei o îndrumase și o învățase tot ce știa el, iar mama îi arătase cum să recunoască splendoarea unică a mătăsii.

În timp ce alți copii mici își învățau lecțiile plicticoase, părinții lui Amber îi dezvăluiau istoria mătăsii și, totodată, istoria vieții, îi spuneau cum acest material fusese o punte de legătură între culturi și civilizații; cum făcuseră negustorii cele mai lungi călătorii pe mare și prin deșerturi; cum a trezit mătasea în oameni cele mai mari pasiuni, de la iubire la lăcomie.

Povestea care îi plăcea cel mai mult lui Amber era cea cu fabricarea mătăsii, care fusese adusă din China mai întâi în Khotan, așa se spunea – niște ouă de viermi de mătase fuseseră ascunse în podoaba capilară a unei prințese chineze care se măritase cu un prinț din Khotan –, iar apoi în Imperiul Bizantin de doi călugări trimiși de Iustinian în Khotan ca să fure secretul sericiculturii. Călugării s-au întors prima dată cu semințe de dud, și pe urmă cu ouă de viermi de mătase ascunse în bețe de bambus goale pe dinăuntru.

„Vezi cum oglindește viața?" îi spusese mama copilului de pe genunchii ei, lăsând prețiosul material să alunece peste brațele subțiri ale lui Amber. „Îți curge printre degete ca apa, deși materialul bine întins e atât de rezistent, și totuși așa alunecos că nu-l poți prinde. Spiritul uman este ca mătasea, Amber", afirmase ea. „Nici el nu poate fi prins; și el are o putere și o frumusețe aparte pentru cei care au darul de a le descoperi. Nu uita ce ți-am spus, scumpa mea..."

– Amber! Ești aici?

Sunetul vocii vărului ei, Greg, o aduse înapoi în prezent.

Greg avea douăzeci și trei de ani și se întorsese cu un an în urmă de la Oxford; era un tânăr arătos, lat în umeri, cu păr blond des și ondulat, sigur pe sine, așa cum putea fi numai un tânăr răsfățat dintr-o familie bogată. Era preferatul bunicii sale; așa cum tatăl lui, Marcus, fusese fiul ei preferat.

Tatăl lui Greg murise când acesta era copil, ucis în luptă în tranșeele Marelui Război, iar mama lui murise după ce adusese pe lume un prunc născut mort, al doilea copil, îndelung dorit, când i-a ajuns la urechi vestea morții soțului ei, lăsându-l pe Greg în grija bunicii lui.

Cu o constituție atletică și vesel din fire, oricând gata să glumească și dornic de distracții, Greg reușise să treacă peste plictiseala ce îl cuprinsese după ce lăsase în urmă Oxfordul și pe prietenii săi de acolo. Proaspăt întors la Macclesfield, se împrietenise cu niște tineri plini de bani, la fel ca el, cu care își petrecea timpul distrându-se; mergeau la curse de mașini, învățau să piloteze un avion, jucau tenis și se duceau la petreceri restrânse ca să flirteze cu fetele frumoase. Fiind întreținut de familia lui bogată și neavând nevoie să muncească pentru a-și câștiga traiul, Greg și gașca lui erau hotărâți să nu privească în urmă la teribilul război, care răpise numeroase vieți din generația anterioară, tineri care muriseră înainte să fi trăit cum trebuie. Lor nu avea să li se întâmple niciodată așa ceva, iar ritmul nebunesc al vieții pe care o duceau era dovada hotărârii lor de a nu se lăsa pradă capriciilor sorții. Chiar dacă erau obsedați de oroarea evenimentului de care scăpaseră, nu vorbeau niciodată despre asta. Viața trebuia trăită din plin, iar ei erau decișI să procedeze întocmai. Singurul lucru pe care îl luau în serios era „distracția".

Amber vedea în Greg mai degrabă un frate mai mare decât un văr. Era o companie plăcută și se purtase întotdeauna frumos cu ea.

Pe lângă fabrica Denby, Greg avea să moștenească și Denham Place, cu toate pământurile, precum și cea mai mare parte din averea moștenită de bunica lui, întâi de la tatăl ei, și, mai târziu, de la unchiul ei din partea mamei, un armator din Liverpool. În schimb, Amber avea alte visuri. Voia să-și croiască propriul drum în viață.

– La mulți ani! o felicită Greg zâmbind, și îi întinse o cutiuță frumos ambalată, înainte să se îndrepte țanțoș spre șemineu.

Amber îl văzuse puțin mai devreme plecând cu noua lui mașină sport și, cunoscându-l bine, bănuia că darul lui pentru aniversarea ei va fi, probabil, ceva cumpărat în pripă din Macclesfield în acea dimineață, când se dusese la o întrunire a Partidului Conservator. Greg urma să devină parlamentar peste șase luni, când actualul membru va elibera locul, sau cel puțin asta spunea bunica lor.

– O, Greg! îi mulțumi ea, luându-l de gât și sărutându-l pe obraz. Dar nu pot să-l deschid încă. Trebuie să merg la bunica, care a zis că-mi face o surpriză de ziua mea.

Amber nu-și putea stăpâni emoția din voce. Așteptase de mult această clipă, vorbise mereu despre ea și o visase încă din vară, de când plecase de la pensionul ei select.

– Nici nu-mi vine să cred că peste câteva săptămâni am să merg la Londra să studiez arta. Ce școală de artă crezi că mi-a ales

bunica? Sper din tot sufletul să fie Slade, deși nu sunt sigură că voi face față. Nu mi-a cerut niciodată vreo lucrare să le arate, dar presupun că Monsieur Lafitte, profesorul meu de la școală, îmi va da o recomandare. Așa a promis. Greg, sunt așa de fericită, e tot ce mi-am dorit vreodată, și părinții mei...

– Liniștește-te, fetițo. Nu vreau să-ți stric bucuria, dar nu cred c-ar trebui să-ți faci asemenea speranțe.

Amber se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Greg se blestemă în gând. Regreta că nu-și putuse ține gura. Problema cu Amber era că nu o considera destul de deșteaptă ca să știe cum stau lucrurile. Dacă ar fi fost, și-ar fi dat seama ce încerca el să insinueze. Dar, în acest caz, normal că el nu ar fi trebuit să insinueze nimic – sau s-o prevină.

– Te rog, las-o baltă, Amber! protestă el jenat. Cum poți să crezi că bunica te va lăsa la școala de artă? Doar o cunoști.

– Dar mi-a spus că are o mare surpriză pentru mine. Ceva care îmi va schimba întreaga viață și care o să mă bucure foarte mult.

– Da, așa a spus, dar nu s-a referit la școala de artă, Amber. Știu sigur asta.

– Atunci, despre ce e vorba?

Greg scutură din cap și se îndreptă spre ușă să plece, dar Amber a fost mai rapidă și ajunse înaintea lui acolo. Închise ușa și se așeză cu spatele la ea, cu hotărâre.

– Nu pleci de aici până nu-mi spui, Greg.

– N-are să-ți placă, anticipă el. Mi-amintesc că nici eu nu m-am bucurat când bunica mi-a spus că trebuie să mă fac parlamentar, dar ea ține baierele pungii.

Bunica lor nu ascundea nimănui faptul că nepotul era favoritul ei, așa că Amber crezuse întotdeauna că Greg căpăta orice-și dorea. Pentru ea, era ceva nou și chiar neplăcut să-și dea seama că lucrurile nu stăteau deloc așa; ca și cum ar fi aflat brusc că apele liniștite ale frumosului lac de pe moșie ascundeau curenți periculoși.

– Dar dacă nu vrei să fii parlamentar, atunci de ce...

– Nimic nu este așa simplu cum pare, Amber... niciodată.

Greg oftă și se așeză într-unul din elegantele fotolii Sheraton, așezate de o parte și de alta a șemineului, cărora razele puternice ale soarelui le mai înveseleau husele decolorate din creton.

– Vino și așază-te aici, spuse el, aplecându-se să bată ușurel în fotoliul celălalt, apoi întinzându-și picioarele lungi în față. Avem câteva minute la dispoziție, până să cobori la bunica.

Ascultătoare, Amber făcu ce îi ceruse.

– Bunica nu te trimite la Londra ca să mergi la școala de artă, ci ca să te termine.

– Să mă termine?

– Da, ca să-ți faci intrarea în societate ca debutantă și să-ți găsești un soț cu un titlu nobiliar.

Lui Amber îi luă câteva minute să priceapă ce voia el să spună, iar apoi scutură din cap.

– Nu, nu poate face așa ceva. E imposibil. Nu vreau... refuz... Se ridică din fotoliu în mod automat și se postă în fața lui Greg, cu degetele ei mici încleștate. Te înșeli, Greg. Nu se poate să-mi facă una ca asta. Oricum, n-ar putea, pentru că nu există nimeni în familie care să mă prezinte în societate.

Amber învățase totul despre tainicul drum ce trebuia parcurs pentru a deveni o debutantă și regulile pe care le presupunea lucrul acesta la pension, unde i se inoculase ideea că nepoata unei simple fabricante de mătase, indiferent cât de bogată e, nu are arborele genealogic necesar pentru a fi acceptată în cercurile elitiste ale aristocrației. Pe ea n-o deranja câtuși de puțin. Nu-și putea închipui o soartă mai groaznică decât aceea a majorității colegelor ei de școală, care erau silite să se mărite cu nobili.

– Bunica știe întotdeauna cum să procedeze ca să obțină ce-și dorește, Amber.

– Dar de ce și-ar dori așa ceva?

Greg ridică din umeri. Îi părea rău pentru Amber, dar n-avea de gând să se lase antrenat în acest gen de discuție. Totuși, acum era prea târziu să dea înapoi.

– Barrant de Vries, îi spuse pe scurt, ăsta-i motivul.

– Bunicul lui Jay? Nu înțeleg.

– E o poveste lungă, pe care am auzit-o și eu de curând, dar dintr-o sursă perfect credibilă.

Greg făcu o pauză, întrebându-se cât să-i spună din ce știa. Amber era naivă și încrezătoare, iar el nu voia să-și asume riscuri dacă nu era cazul. Amber nu trebuia să știe ce surse de informații avea el.

– Când era tânără, bunica își pusese în gând să se mărite cu Barrant de Vries, și nu făcuse nici un secret din asta.

Amber icni, dar Greg nu-i băgă în seamă reacția și continuă grăbit:

– Desigur, toată lumea din ținut știa că Barrant și tatăl lui n-o considerau potrivită sau destul de bogată ca să se mărite cu cineva din familia de Vries. Ar fi fost o lovitură groaznică pentru orgoliul bunicii dacă ar fi aflat lucrul acesta. Aș spune chiar că mulți râdeau pe la spate de ambițiile ei.

– Dar ea n-a știut? Toată lumea știa cât de mândru era Barrant de Vries de neamul său.

– Ba da, nu mă îndoiesc că știa, dar era o mare frumusețe, iar străbunicul era destul de înstărit. Pun pariu că și-a făcut iluzii că va pune mâna pe el. Din câte mi s-a spus, bunica era acceptată de societatea din partea locului, și probabil că de aceea s-a gândit că are multe șanse să ajungă soția lui Barrant.

– De societatea din partea locului? întrebă Amber. Adică familiile Fitton Legh și Bromley Davenport?

– Păi, de familia Bromley Davenport în mod sigur; dar nu sunt convins că și de familia Fitton Legh, căci Barrant de Vries s-a însurat, în cele din urmă, cu o Fitton Legh.

– Dar bunica e acum în relații bune cu marchiza de Cholmondeley rămasă văduvă. Sunt în aceleași comitete de caritate și...

– Draga mea Amber, e o mare diferență între a fi în relații bune cu o anumită persoană și a pătrunde prin căsătorie în familia cuiva, îi spuse Greg lui Amber, imitând atât de bine vocea și intonația bunicii lor, încât Amber nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Într-o zi, bunica are să te audă cum o maimuțărești și o să dai de belea.

– Ba tu o să dai de belea dacă vei coborî și îi vei vorbi despre școala de artă.

– Dar tot nu văd, Greg, ce legătură poate fi între refuzul lui Barrant de Vries de a se însura cu ea și dorința ei ca eu să fiu prezentată în înalta societate.

– Păi, ar trebui să-ți dai seama. Ea nu e genul de femeie care să uite un afront sau o jignire, nu?

Amber scutură din cap. Greg spunea adevărul. Bunica lor putea fi crudă când își urmărea interesul. Cu siguranță că nu o iertase niciodată pe mama lui Amber că se măritase cu tatăl ei împotriva voinței sale.

Pe Amber o trecu un fior.

– Din câte am aflat până acum, sunt încredințat că bunica a cumpărat moșia asta doar pentru că se învecinează cu cea a familiei de Vries și pentru ca Barrant să afle că ea are mai mult pământ și o casă mai mare ca el, continuă Greg. Ba chiar l-a angajat pe strănepotul lui să-i administreze moșia. Așa îl umilește *ea* pe Barrant pentru afrontul pe care i l-a adus. Toată lumea știe că Barrant de Vries a pierdut totul după război, chiar și pe unicul său fiu – care a murit înainte să aibă un moștenitor. Dar pentru bunica nu e destul, Amber. Vrea ca noi să-i aducem ceea ce n-a putut obține singură. Mai ales tu. La urma urmei, *eu* nu mă pot mărita cu un nobil, dar *tu* poți. Războiul a ruinat multe familii aristocrate. Gândește-te numai câte dintre acestea își însoară fiii cu fiice de milionari americani!

Amber o știa prea bine. La urma urmei, lordul Fitton Legh, vecinul lor, se însurase anul trecut cu o moștenitoare din America, și aproape toți erau de acord că acea alianță fusese un târg prin care el obținea bani, iar mireasa, un titlu nobiliar.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Greg o tachină:

– Ar trebui să te consideri norocoasă că bunica n-a socotit rangul familiei Fitton Legh destul de bun. În mod sigur, vrea să obțină pentru tine ceva superior titlului nobiliar de Vries, de aceea și-a pus în cap să te prezinte la curte.

Înainte ca Amber să apuce să deschidă gura, Greg continuă:

– Bunica are destui bani să-ți cumpere un titlu, dar nu-i va fi așa de ușor. Vreau să spun că tu va trebui să te strecori în înalta societate, lucru imposibil dacă nu ai recomandările necesare, ceea ce pentru o fată înseamnă să fie prezentată la curte. Bunica își dorește ca nepoata ei să pună mâna pe un titlu cu mult mai nobil ca acela pe care i l-a refuzat ei Barrant de Vries, cu care să se fălească apoi în fața tuturor celor care au râs de ea pe la spate când a fost respinsă.

Era prea mult pentru Amber.

– Greg, te rog, nu mai vorbi așa. Nu e frumos din partea ta, îi zise vărului ei pe un ton implorator. Știu că îți place să glumești pe seama mea, dar...

– Amber, nu glumesc.

– Ți-a spus bunica așa ceva?

– Nu.

– Așa că doar bănuiești, Greg. Sunt sigură că te înșeli. În primul rând, pentru că...

– Nu mă înșel, Amber. Dacă vrei adevărul, să știi că eram la ușa biroului ei când vorbea despre asta cu Jay Fulshawe. Spunea ceva

despre niște bani ce trebuiau dați unei doamne X sau alteia, care să te introducă în înalta societate.

– Deci, știe și *Jay*? I se părea o dublă trădare. Îi plăcea de Jay și îl compătimea că era obligat să muncească din greu pentru bunica ei, în timp ce Greg, care fusese la Eton cu el, ducea o viață de huzur.

Amber trebui să se așeze, fiindcă tremura din toate încheieturile. Nu putea fi adevărat. *Nu trebuia* să fie adevărat.

– Nu vreau un soț de viță nobilă. Nu vreau să mă mărit încă, iar când o voi face...

– Nu contează decât ce vrea bunica. Nu ce vrem noi.

Greg nu mai glumea acum. De fapt, atât de serios nu îl mai văzuse Amber niciodată.

– Asta e sigur, o avertiză pe verișoara lui. Întotdeauna obține ce vrea. Se uită la Amber și zâmbi crispat. Amintește-ți cum a obținut moșia și casa asta. Moștenitorii lordului Talbot nu prea voiau să-i vândă Denham Place, dar, până la urmă, nu au avut încotro, căci trebuiau să plătească taxele de succesiune după lordul Talbot, care murise fără să aibă un moștenitor.

La auzul cuvintelor Denham Place, gândurile lui Amber au fost distrase pentru moment. Îndrăgea frumoasa casă proiectată de Vanbrugh, cu liniile ei clasice și camerele elegante de la etajul întâi. Nu-și închipuia însă că Denham ar putea fi vreodată al ei.

– Casa Denham *este* frumoasă, Greg, îi spuse vărului ei pe un ton visător. Se pare că este printre preferatele lui Vanbrugh, fiind totuși una dintre cele mai mici clădiri pe care le-a proiectat.

Greg ridică din umeri. Nu-l interesa deloc arhitectura sau designul.

Ceasul bătu ora trei.

– Cred că bunica te așteaptă.

Și Greg trebuia să meargă la o întâlnire, deși nu prea voia să se ducă. Ceea ce începuse atât de frumos devenise acum o povară. Greg nu prea punea mare preț pe sentimentele puternice, și mai mult ca sigur că nu-i plăceau scenele lacrimogene, dar problema era că ajunsese într-o situație din care îi va fi al naibii de greu să iasă.

Mai avea însă ceva șanse să meargă la Londra, ticsită de cluburile private ale elitei, și să trăiască viața celor privilegiați. Să bea, să joace cărți, să flirteze cu femeile frumoase care știau regulile jocului – toate acestea erau mult mai pe gustul lui decât întrunirile plicticoase cu cei din comitetul local al Partidului Conservator.

Poate o convingea pe bunica lui că, în calitate de văr mai mare, și-ar face datoria însoțind-o și ocrotind-o pe Amber la Londra.

Capitolul 2

Blanche Pickford o studia cu un ochi critic pe nepoata ei. La șaptesprezece ani, Amber promitea să ajungă o mare frumusețe. Fără a fi prea înaltă, era zveltă și cu o osatură fină, având gâtul lung și o piele de porțelan. După ce avea să își piardă rotunjimea copilăriei, chipul ei va căpăta o formă perfectă de inimă, cu ochii depărtați, umbriți de gene dese.

Pe Blanche o nemulțumise hotărârea fiicei sale – fără îndoială influențată de soțul ei – de a-și boteza copila Amber, nume considerat de Blanche prea exotic. Exista o tradiție în familie să se dea fetelor nume de culori ale mătăsii. Dar nu se putea nega faptul că ochii fetei aveau culoarea aurie a mierii, specifică acelei rășini de preț numită chihlimbar.

Nasul drept, forma gurii și buclele lungi și blonde ale lui Amber reconstituiau aproape în întregime imaginea lui Blanche la vârsta fetei, dar la nepoata ei nu se vedea încă nici un semn al acelei senzualități arzătoare pe care o avusese ea la șaptesprezece ani – și nici sentimentul de putere pe care ți-l dă un asemenea dar. Amber avea un temperament blând, de fapt, *slab*, pe când ea fusese atât de puternică, se gândi Blanche nemulțumită. Nu ardea nici un foc în ea, n-o însuflețea nici o pasiune, dar asta nu conta. Nu pe pasiune sau pe senzualitate se baza genul de căsătorie pe care o dorea pentru nepoata ei. Dimpotrivă.

Cel puțin, fata *era* frumoasă, nu ca maică-sa. Blanche se înfuriase la culme când își dăduse seama cât de știrsă avea să fie propria ei fiică, ce mult avea să semene cu Henry Pickford, cu atașamentul ei față de fabrică și față de ideile socialiste de egalitate între oameni. Totuși, această supărare nu fusese nimic față de furia care o cuprinsese când urâțica de fiică-sa, pe care ea o considera destinată să rămână fată bătrână, o înfruntase la douăzeci și cinci de ani, când se măritase cu un imigrant rus, bazându-se pe mica moștenire pe care i-o lăsase tatăl ei. Nu că le-ar fi ajuns mult timp. Și, în cele din

urmă, așa cum știuse de la bun început, fiica ei trebuise s-o roage să-i ajute.

Dar, una peste alta, nu se putea declara total nemulțumită de nepoata pe care trebuia s-o formeze. Înfățișarea fetei era un atu incontestabil, însă banii lui Blanche aveau să fie aceia care vor aduce în familie titlul nobiliar la care râvnea ea.

– Stai jos, Amber, îi spuse Blanche nepoatei sale pe un ton poruncitor. Avem ceva important de vorbit.

Amber nu-și amintea s-o fi văzut vreodată pe bunica ei purtând ceva din mătase. În schimb, îi plăcea să-și comande hainele la casa de modă Chanel, așa că și astăzi purta o rochie de jerseu semnată de marea creatoare, al cărei corsaj era drapat în așa fel încât să se prindă pe șold cu o broșă mare încrustată cu strasuri, care scânteiau la fiecare mișcare.

Zveltă, cu o ținută dreaptă și mândră, bunica ei avea silueta potrivită pentru asemenea haine. Amber îi moștenise subțirimea, deși formele îi erau ascunse de șorțul de școlăriță făcut din stofă și purtat peste o bluză de bumbac uni. Sub bluză, inima lui Amber bătea tare de teamă. Putea fi oare sigură că spusele lui Greg nu erau adevărat?

Se uită la bunica ei, așteptând înfricoșată. Ca întotdeauna, Blanche purta la gât trei șiraguri lungi de perle, în a căror strălucire era mai multă căldură decât puteai găsi în acea femeie.

– Ți-am promis un cadou deosebit când vei împlini șaptesprezece ani. Acest dar se referă la viitorul tău, Amber. Ești o tânără foarte norocoasă, sper că-ți dai seama de asta. Ca nepoată a mea, vei avea ocazii și privilegii mult mai mari decât alte fete de vârsta și de poziția ta socială și, bucurându-te de toate acestea, aș vrea să-ți amintești de ceea ce ți s-a oferit și de responsabilitățile pe care le ai față de mine și de tine însăți. De pildă, spuse Blanche îngăduindu-și un oftat, în ianuarie ai să pleci la Londra să te pregătești pentru prezentarea la curte. Am aranjat totul...

Deci era adevărat. Greg avusese dreptate. Lui Amber i se făcu rău de disperare.

– Nu! protestă ea frenetic. Nu vreau să fiu prezentată la curte. Vreau să merg la școala de artă.

Blanche părea derutată. Părinții îi făcuseră fetei mai mult rău decât își închipuise, cu toată vorbăria lor enervantă și inutilă despre artă și desen. Era vina rusului. Îi băgase în cap lui Amber toate ideile lui nebunești, dar Blanche era hotărâtă să i le scoată.

Nepoata ei avea șaptesprezece ani și își dorea din tot sufletul să ducă o viață de care nu avea habar – la treizeci și șapte o să-i fie recunoscătoare că o salvase de la un asemenea trai. Era absurd să compari truda de a-și croi propriul drum în viață cu traiul ușor și poziția socială de care ar avea parte Amber, dacă ar asculta-o.

Nu că ar fi contat ce idei avea Amber sau cât de tare s-ar fi opus. Blanche urma să facă exact ce își propusese.

– La școala de artă?

Amber simțea cum privirea oțelită a bunicii sale parcă o țintuia în scaunul inconfortabil în care se străduia să se țină cât mai dreaptă.

Fetei îi displăcea profund această cameră. Decorată în greoiul stil edwardian, te copleșea și te intimida, de la tapetul maro-roșcat și draperiile din catifea de aceeași culoare, până la mobilierul din mahon lăcuit.

„Formidabilă" era cuvântul cu care o descriau majoritatea oamenilor pe bunica ei, dar Amber se gândea și la alte epitete: pedantă; exigentă; *înspăimântătoare*. Tatăl și mama ei însă nu se speriaseră de ea, își aminti. Trase adânc aer în piept.

– Asta mi-am dorit întotdeauna.

Cuvintele ei, mai degrabă temătoare decât îndrăznețe, străbătură inutil tăcerea de gheață ce domnea în încăpere, în ciuda focului zdravăn care ardea în șemineul de marmură – marmură de Carrara, scoasă din celebrele cariere din Italia, aleasă pentru perfecțiunea sa, ca toate lucrurile din viața bunicii ei. Nu că i-ar fi plăcut arta. Pentru ea conta statutul pe care i-l confereau aceste obiect de preț.

– Ai doar șaptesprezece ani, Amber, ești mult prea tânără ca să știi ce e bine pentru tine.

Vorbele bunicii sale băgară frica în sufletul lui Amber, speriind-o în așa măsură, încât izbucni:

– Asta-i ce au vrut părinții mei pentru mine. Tata îmi vorbea adesea despre asta, iar când o să mă mărit, am să fac pasul acesta cu un bărbat pe care să-l iubesc și ca să mă iubească la fel de mult cum a iubit-o tata pe mama.

Își dădu seama prea târziu ce greșeală făcuse. Chipul bunicii ei se preschimbă într-o mască înghețată.

– Tatăl tău? Tatăl tău, Amber, a fost un imigrant sărac lipit pământului, care s-a însurat cu mama ta pentru bani – sau, mai degrabă, pentru banii mei.

Ca întotdeauna când se enerva, vocea bunicii cobora până la o șoaptă abia perceptibilă, care însă îți zgâria auzul.

De dragul tatălui ei, Amber era hotărâtă să-și înfrângă frica de mânia bunicii sale pentru a-i lua apărarea.

– Nu e adevărat. Tatăl meu a iubit-o pe mama.

Fără s-o bage în seamă, Blanche își urmă vorba, fără nici o remușcare:

– Am avertizat-o cu privire la ce se va întâmpla dacă va insista să se mărite cu el împotriva voinței mele și am avut dreptate. Când soțul ei și-a pierdut slujba, ea a fost nevoită să vină la mine și să mă implore să-i dau ceva de lucru. Tatăl tău nu a iubit-o pe fiica mea. A iubit doar banii și fabrica mea.

– Ba a iubit-o. Erau foarte fericiți împreună. Așa mi-a spus mama. Mi-a mai zis și că tata era un pictor talentat, dedicat artei sale.

– Nu era decât un ratat, care, cu ideile lui ridicole, mi-ar fi adus la ruină fabrica dacă i-aș fi permis.

Amber simți că se sufocă, prea conștientă de propriile sentimente arzătoare, în timp ce bunica își păstra calmul glacial. Părinții ei *se iubiseră*, o știa prea bine. Înainte să se închidă făbricuța din Londra unde lucra tatăl ei, căsuța în care locuiau răsuna de râsetele lor. Amber își amintea cum tatăl ei invita acasă artiști ca el, care se așezau la masa din bucătărie, unde mâncau supă făcută de mama ei și discutau. Acelea fuseseră clipe fericite, a căror amintire Amber o prețuia nespus.

Părinții ei începuseră să râdă mai rar când fuseseră nevoiți să se întoarcă în Macclesfield, dar tot domnea buna înțelegere și căldura în casa pe care insistaseră s-o închirieze, ca să nu locuiască la Denham Place, cu bunica ei. Tatălui ei îi plăcea să citească, așa că în serile de iarnă, se strângeau în jurul focului, iar el le citea cu voce tare din minunatele cărți ale lui Charles Dickens despre condițiile groaznice în care trăiau săracii. Cum de putea bunica să întineze amintirea iubirii lor, negându-i existența?

Bunica se înșela și când afirma că tatăl ei i-ar fi ruinat afacerea. El fusese acela care o salvase, așa știa Amber. Datorită modelelor concepute de el, agenții comerciali ai fabricii Denby din Londra puteau să raporteze că noul tip de mătase se vânduse în câteva zile de la desfacerea pe piață și să comande mai multă. Avusese cu soacra lui multe discuții aprinse despre desenele sale și despre dorința lui de a se încadra în mișcarea „Arts and Crafts", legate de reticența ei față de schimbare și față de inovație. Datorită tatălui ei, fabrica încheiase contracte avantajoase cu adepții acestui curent și cu Biserica

Anglicană, căreia îi furniza bogatele veșminte ecleziastice, țesute la comandă.

Amber se chinuia să-și rețină lacrimile de furie.

– Dacă ar trăi părinții mei, nu te-ar lăsa să faci așa ceva.

– Ajunge! Bunica se ridică în picioare. Nu mai vreau să aud nici un cuvânt despre taică-tu sau despre prostia asta cu școala de artă. Eu sunt cea care îți va hotărî viitorul, Amber. Nimeni altcineva.

– Ești o snoabă! Vrei să faci asta doar din cauza lui Barrant de Vries, pentru că a râs lumea de tine când a refuzat să te ia de nevastă...

Amber se dădu înapoi când o văzu pe Blanche făcând un pas în față pentru a o pălmui; șocul provocat de lovitura neașteptată o amuți pe fată, făcând-o să realizeze, îngrozită, ce greșeală făcuse. Obrazul o durea și inima îi bubuia în piept.

Pe fața bunicii sale apăruseră două pete roșii, semn că se enervase foarte tare, iar respirația îi deveni rapidă și întretăiată.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Pe vremea mea, ai fi fost biciuită pentru o asemenea obrăznicie. Du-te în camera ta și stai acolo până îți dau eu permisiunea să o părăsești.

Pe jumătate orbită de lacrimi, Amber o zbughi de acolo, lăsând-o pe Blanche singură în biroul ei.

După ce Amber plecă, Blanche rămase nemișcată timp de câteva minute. Furia și orgoliul rănit îi pârjoleau sufletul, pentru că nepoata ei, pe care o crezuse la fel de naivă pe cât fusese ea la aceeași vârstă, îndrăznise să-i vorbească așa despre ceva legat de propriul ei trecut.

Blanche se crispă. Patruzeci și patru de ani trăise cu amintirea faptului că Barrant o respinsese și o umilise, dar în tot acest timp, nimeni nu îndrăznise nici măcar o dată să-i pomenească despre asta.

Se duse la fereastră și se uită afară. Avea șaizeci și unu de ani acum, dar nu uitase în nici o zi a vieții ei cum își bătuse Barrant joc de ea, spunând că nu se va însura niciodată cu fata unui fabricant de mătase, și pusese mereu pe un taler acea insultă teribilă, jurând că, într-o zi, balanța se va înclina în favoarea ei, chiar de-ar fi să pună în celălalt taler răzbunare și iar răzbunare, iar Barrant va muri de durere, aflând cât îl costase aroganța din trecut.

Îl ura și de-abia aștepta ziua în care nepotul sau nepoata ei vor dobândi un statut social mai înalt decât al lui – avea să aibă ea grijă de asta.

*

Jay Fulshawe o văzu pe Amber ieșind deznădăjduită din biroul bunicii ei, și își dădu imediat seama ce se întâmplase. Îl durea inima pentru ea. Așadar, bunica ei îi spusese ce avea de gând cu ea. Biata copilă, are să-i fie foarte greu.

Era încă la vârsta la care nu-și putea ascunde sentimentele, care i se citeau în ochii aurii, umbriți acum de disperare. Deșteaptă și blândă cum era, tot personalul bunicii ei o îndrăgea. De când se întorsese de la pension, Jay descoperise că îi asculta râsetele și zâmbea auzindu-le. Spre deosebire de alții, la Amber, simțul umorului, deși foarte dezvoltat, nu avea nici un pic de răutate. Punea atâta pasiune în lucrurile în care credea, fiind așa vulnerabilă tocmai din cauza acestei pasiuni. Jay spera ca viața să n-o pedepsească pentru asta. Era încă atât de tânără.

– Amber... îi rosti el numele cu blândețe, ducându-se la ea, acolo unde stătea pe hol, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, dar ea scutură din cap.

– Ai știut, Jay, îl acuză ea cu amărăciune în glas. Ai știut ce are de gând bunica mea și nu mi-ai zis nimic.

Cum de nu-i spusese Jay? Amber îl cunoștea de o viață și îl considera mai mult prieten decât angajat al bunicii sale. Fusese la Eton cu Greg și își petrecuse multe din vacanțe în Cheshire. Părinții lui trăiau în Dorset, unde tatăl său, al treilea fiu al unui „gentleman fermier", era preot. Se zvonea că, după ce soția lui îi dăruise un fiu și, totodată, moștenitor, își pierduse interesul pentru cele două fiice ale sale și nu-i păsase cu cine se măritaseră, deși alții spuneau că nu făcuseră partide bune pentru că nu aveau bani. În cercurile aristocratice în care se învârteau și se căsătoreau cei ca de Vries, zestrea unei mirese era aproape la fel de importantă ca originea ei.

Jay avea o fire mai serioasă decât Greg; brunet, înalt, slab, dar bine făcut, reținut și domol la vorbă, dar cu un zâmbet misterios, care o făcea adesea pe Amber să moară de nerăbdare să-și ia mapa de schițe și cărbunele pentru a încerca să-l redea.

Dar Jay nu zâmbea acum.

– Nu era de căderea mea, îi răspunse calm. Îmi pare foarte rău, dar să știi că poate nu e atât de rău cum pare.

– Vrei să spui că nici un nobil nu va accepta să se însoare cu mine și că voi fi refuzată, așa cum a respins-o bunicul tău pe bunica mea? îi replică Amber cu amărăciune.

Așadar, auzise în sfârșit vechea poveste. Jay se întrebase când se va întâmpla asta. La urma urmei, cam toată lumea o știa. Verișoara lui, Cassandra, se bucurase să i-o spună după ce o auzise de la familia Fitton Legh, neștiind că el o auzise deja, dar Cassandra moștenise blestematul de orgoliu al neamului de Vries, pe care el, personal, îl găsea atât de distructiv.

Jay își puse mâna pe brațul lui Amber, dar ea i-o dădu la o parte scuturându-se.

Amber urcă în fugă scările, ajunse pe palier și apoi în camera ei, unde se simți, în sfârșit, în siguranță. Bunica ei putea să considere un fel de pedeapsă faptul că o ținea închisă în camera ei, dar ea prefera să rămână singură aici, doar cu durerea ei.

Se încordă când auzi o bătaie scurtă la ușă, însă se liniști imediat când intră Mary, servitoarea. Mary avea douăzeci și cinci de ani și era curtată de un vânzător de băcănie din Macclesfield. Avea o personalitate debordantă și un zâmbet cald, dar acum evita să se uite la ea, observă Amber, când se îndreptă spre birou și îi spuse, parcă cerându-și scuze:

– Conița mi-a zis să urc la dumneavoastră și să vă iau trusa pentru desen, domnișoară Amber.

Amber se aprinse la față de supărare și de umilință. Bunica ei trebuie să fi ghicit că va dori să-și caute consolarea în desen. Ei bine, dacă credea că-și va cere scuze ca să i se dea lucrurile înapoi, se înșela amarnic!

Se înserase când Jay porni la drum spre Felton Priory[1] cu mașina combi pe care i-o dăduse Blanche Pickford pentru că era administratorul moșiei. Îi spusese că o poate folosi din când în când și în interes personal, de pildă ca să-i facă o vizită bunicului său, care evident, că nu putea să vină să-l vadă.

Fusese acesta un gest frumos din partea lui Blanche sau dorise doar să scoată în evidență faptul că Barrant era acum un invalid într-un scaun cu rotile? Jay știa ce ar fi crezut bunicul său.

Lumina amurgului învăluia casa aceea în paragină și parcul din jur. Spre deosebire de Denham Place, Felton Priory nu fusese niciodată o bijuterie arhitecturală, căci era un amestec de perioade și stiluri diferite, a cărei fațadă fusese reconstruită de al cincilea viconte într-un stil pseudogotic de o mare urâțenie.

[1] Mănăstire

Cu aroganța tipică neamului, sau poate dintr-o mare nepăsare față de artă, bunicul lui Jay insista ca Felton să fie considerată cea mai frumoasă reședință aristocratică din Macclesfield, dacă nu din întregul Cheshire, iar Jay era un tânăr bun la suflet, așa că îi făcea pe plac, deși prefera casa parohială din Dorset, unde crescuse.

Jay se considera norocos că nu moștenise aroganța și orgoliul familiei de Vries.

Parcă mașina în curtea cu pietriș din fața casei și urcă sprinten treptele ce duceau la greoiul portic.

Majordomul bunicului său îi deschise ușa. Îi telefonase să-și anunțe vizita, știind că lui Bates, mai bătrân cu peste zece ani decât bunicul lui și suferind de reumatism, îi venea din ce în ce mai greu să parcurgă drumul lung de la camera lui călduroasă până la intrare.

– Bună seara, conașule Jay, îl întâmpină Bates, luându-i haina de șofat, șapca și fularul.

– Bună seara, Bates, îi spuse Jay la rândul său. Cum te mai simți cu reumatismul?

– Nu prea rău, mulțumesc. Însă mă tem că bunicul dumitale a avut două zile foarte proaste.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Picioarele îi fac iar necazuri, nu?

– Mă tem că da.

În ciuda faptului că i se amputaseră ambele picioare, Barrant avea dureri mari în ceea ce îi spusese doctorul lui Jay că sunt „membrele fantomă". Când durerile deveneau insuportabile, singurul lucru care îi aducea alinare era morfina, pe care i-o prescrisese doctorul Brookes.

Bunicul lui Jay era foarte nemulțumit că se dăduse o lege prin care, spre deosebire de practica obișnuită din trecut, morfina și toți derivații ei nu puteau fi obținuți decât cu rețetă de la doctor. Jay știa că bunicul lui nu era singurul care credea că legea medicamentelor periculoase, elaborată de guvern și trecută prin parlament, constituia un amestec în viața lor privată. Pentru multe „mlădițe strălucite" din anii 1920, așa cum îi denumeau ziarele pe acei tineri bogați, bărbați și femei deopotrivă, legea venise prea târziu. Ei erau deja, ca biata Elizabeth Ponsonby, o tânără mondenă a cărei viață dezordonată fusese subiect de bârfe în tabloide, dependenți de alcool și de droguri, și, așa cum se întâmpla și în America cu prohibiția, legea nu contribuise decât la înflorirea pieței negre a băuturilor alcoolice și a drogurilor, care se procurau acum pe sub mână.

– Bunicul vă așteaptă în bibliotecă, conașule Jay.

Biblioteca de la Felton Priory era o încăpere dreptunghiulară spațioasă, în care se instalase bunicul lui Jay după accident. Un paravan chinezesc lăcuit ascundea patul pe care Jay îl adusese la etaj pentru ca bunicul lui să se poate „odihni" când avea chef, fără să mai folosească liftul cel greoi la transportul scaunului cu rotile până la etajul doi, unde se afla dormitorul lui.

– Ei, iată-te în sfârșit! îl salută Barrant pe Jay. Am impresia că Blanche te muncește rău, vrea să ia și pielea de pe tine. Bates, tună el, adu-mi un brandy și ai grijă să fie mare!

Jay se uită îngrijorat la bunicul său.

– Credeam că doctorul Brookes ți-a interzis să bei brandy.

Barrant se uită urât la nepotul lui.

– Nici un doctor nu-mi zice mie ce să fac. Dacă vreau un brandy, să fiu al naibii c-o să-l beau. Oricum, ce știe el? E un cretin tânăr. Nici tac'-su n-a fost mai breaz. Credeam că are să mă omoare până iese la pensie, dar fi-su este chiar mai prost.

Era evident că bătrânul avea o zi proastă.

Părul său, pe vremuri la fel de negru și de des ca al lui Jay, era alb acum. Suferința îi săpase riduri adânci la fiecare colț al gurii și îi scobise obrajii. Ochii albaștri ca oțelul încă îi mai sclipeau de patimi sălbatice, stârnite de aroganță și de frustrare, după cum bănuia Jay.

Barrant luă brandy-ul pe care i-l adusese Bates fără să-i mulțumească și așteptă să iasă majordomul înainte să spună pe un ton tăios:

– Așa-i că băiatul Pickford va candida pentru locul din parlament pe care îl va elibera Barclay Whiston? Asta-i ideea lui Blanche, fără îndoială. Nu-l va obține. E prea ușuratic și nici o sumă de bani nu poate schimba asta. Nu e ca taică-su.

Avea pe față o expresie pe care Jay n-o putea descifra.

– Te împaci bine cu el, nu?

– Toată lumea se împacă bine cu Greg, răspunse Jay cu mult calm.

– Cassandrei nu-i prea place.

Deși Jay nu-i răspunse, Barrant tot mormăia.

– Ai dreptate, este timpul să-și găsească și Cassandra un soț. Nu e frumoasă, dar îi curge în vine sângele neamului de Vries. E prea directă totuși. Nici un bărbat nu-și dorește o nevastă cu o limbă de viperă. Nu știu de unde a moștenit-o. Sigur nu de la bunică-ta. Ea era blândă ca o mielușea. Cassandra tocmai mi a spus ca Blanche

își trimite nepoata la Londra, sperând, în neghiobia ei, să-i găsească un soț de rang înalt.

– Da, Amber va fi prezentată la curte.

– E frumoasă, nu?

– Da.

Barrant mormăi din nou.

– Nu-i de lepădat. Bunica ta a fost o Fitton Legh. Strămoșii ei au venit în Anglia cu Wilhelm Cuceritorul, la fel ca neamul de Vries. Într-o căsnicie contează sângele nobil, nu frumusețea. Cine se aseamănă se adună. Adu-ți aminte de asta când va sosi timpul. Nu că ai fi un adevărat de Vries, căci copilul poartă numele tatălui său, nu pe cel al mamei.

Amărăciunea din vocea bunicului său îi era la fel de cunoscută lui Jay ca motivele acelui sentiment. Barrant de Vries nu-și revenise niciodată după moartea fiului său, și nici nu avea s-o mai facă. Jay știa că bunicul lui l-ar fi iubit mai mult dacă ar fi fost copilul fiului său, și nu al uneia din fiicele lui.

– Te-ai plictisit de mine, crezi că nu știu? Vocea femeii era iritată, ca și când ar fi fost în pragul unei crize de isterie.

Lui Greg îi părea rău că venise la ea. Refuzase invitația de a merge cu mașina la Manchester, la un nou club care fusese deschis recent.

– Sigur că nu.

– Ba da. Nici nu-mi mai spui „iubita mea", ca înainte.

Avea fața schimonosită acum, iar ochii îi erau înecați în lacrimi.

Lui Greg i se opri inima în loc și îl cuprinse iritarea.

Dormitorul mirosea a parfum și a sex, ambele făcându-i greață în aceeași măsură. Senzația că nu putea scăpa de o situație pe care n-o mai dorea, care se intensificase treptat în ultimele câteva săptămâni, devenise acum extrem de puternică. În vâltoarea pasiunii de la început, nu-și dăduse seama că sub frumusețea ei ieșită din comun se ascundea o fire posesivă. O dorise atât de mult, că nu-i păsase de pericole.

Mulți tineri ca el aveau aventuri cu femei măritate, din câte știa Greg. Un timp fusese obsedat de ea, era adevărat, și atunci îi făcuse, probabil, promisiuni nesăbuite, dar acum se plictisise și voia să-și vadă de viață în continuare. Dar ea îi spusese răspicat că nu vrea să renunțe la el.

Pentru ea, aventura lor trecătoare – și vorbele pe care și le-au spus – devenise ceva serios. Un lucru la care Greg nu se gândise niciodată și pe care nu-l voia deloc.

– Mi-ai spus că mă iubești, dar minteai, îl acuză. Cum poți fi atât de crud? Nu am suferit îndeajuns? Nu ți-a fost suficient să mă pedepsești furându-mi inima cu vorbe prefăcute de iubire?

Femeia se învârtea de colo-colo prin dormitor, devenind mai violentă cu fiecare clipă, iar neglijeul de mătase, brodat cu puf de marabu, pe care și-l aruncase pe ea după ce făcuseră dragoste, i se învârtejea în jurul corpului. Mătasea i se mula pe trupul gol, care însă nu-l mai excita ca înainte.

Felul în care se purta îl enerva îngrozitor pe Greg. Nu-și închipuise niciodată la început, când se purta rece cu el, tachinându-l și ațâțându-i dorințele, că va ajunge să-i cerșească iubirea.

Se opri în fața lui, întinzându-se după paharul cu martini pe care îl rugase să i-l prepare mai înainte, când își chemase, apoi își trimisese servitoarea să-i aducă ingredientele și un blender pentru cocteil, timp în care el trebuise să se ascundă în baie.

Greg o avertizase că își asumă prea multe riscuri, dar ea făcuse o criză de plâns, acuzându-l că n-o mai iubea și amintindu-i că, odată, ar fi riscat orice pentru ea.

Acum, bea cu lăcomie din pahar. Se înroșise la față și privea în gol.

– Știu ce am de făcut, îi spuse pe un ton vesel. Am s-o sun pe doică să-l aducă aici pe micuț.

– Nu! Greg nu-și putu ascunde groaza. Nu cred că este o idee foarte bună.

– De ce nu? La urma urmei, el este...

Se opri și se aruncă pe patul cu așternutul răvășit de cât se iubiseră mai înainte, amintindu-i de prima dată când făcuse dragoste cu ea în această cameră, de pasiunea lor atât de năvalnică, încât nici nu mai ajunseseră în pat. Știuse că va trece pe la ea și fusese excitată la culme. Își pusese o rochie ușor drapată, de la Chanel, peste un furou de mătase, chiloței asortați și ciorapi de mătase cu jartiere; alesese fiecare articol de îmbrăcăminte în așa fel încât să poată fi dat jos cât mai repede, dar nu-i spusese lui Greg.

Acesta o luase în brațe imediat ce intrase în cameră, rezemându-se de ușă ca s-o închidă, strângând-o la pieptul lui în timp ce o mângâia și îi frământa carnea, încercând să-și potolească astfel dorința care îi înnebunea pe amândoi. Scosese un geamăt când

ea îi atinse penisul erect din pantaloni, plimbându-și degetele de-a lungul lui de parcă l-ar fi măsurat, tuguindu-și buzele, vrând să-l excite și să-l chinuie.

El se răzbunase mușcând-o de lobul urechii și mângâindu-i sânii ascunși vederii de rochia Chanel. Când dăduse de marginea furoului, îi pipăise carnea de deasupra, apoi coborâse încet cu degetele, până ce sânii goi i se lipiseră de materialul rochiei și sfârcurile i se întăriseră sub pișcăturile și sărutările lui.

Nu făcuse nimic să-l împiedice când îi trăsese rochia peste cap și apoi o ridicase în brațe, lipind-o cu spatele de ușă, cu mâinile și cu picioarele în jurul lui.

O posedase repede și sălbatic, nescoțându-i nici măcar chiloțeii, ci desfăcându-i picioarele după ce se descheiase la pantaloni.

Ea țipase de plăcere, îndemnându-l să intre mai adânc, gâfâind și lipindu-se de el în timp ce își înfigea membrul în ea.

El terminase prea devreme, dar ea pretinsese că avusese orgasm, punând plăcerea lui pe primul loc – așa cum făcuse de multe ori până atunci, se gândi ea acum, plângându-și de milă înainte să-l implore:

– Spune-mi că mă iubești, Greg!

– O știi doar, minți el ca să scape de ea.

– Mai spune-mi! Vreau să mai aud aceste cuvinte.

– Te iubesc.

– Nu, vreau s-o spui așa cum trebuie și s-o simți, ca pe vremuri.

Începuse iar să ridice tonul. Dacă o ținea tot așa, avea s-o audă cineva. Greg începu să asude în camera ca o închisoare, în care ea era călăul.

– E târziu. Trebuie să plec.

– Nu. Ea se întoarse și alergă spre el. Îl luă de reverele sacoului, se agăță de el, se împinse și se frecă de el. Vreau să mai rămâi.

– Știi că nu se poate.

– Din cauza ei, a bunicii tale. Cred că ți-a și găsit o nevastă.

– Din câte știu eu, nu.

– Dar nu te-ai supăra dacă ți-ar găsi.

– Vorbești prostii...

– Crezi că sunt proastă? Nu gândeai așa când ne-am întâlnit. Atunci mă iubeai. Îți amintești? Mai spune-mi ce credeai despre mine când m-ai văzut pentru întâia oară!

Era un fel de ritual, care îi plăcuse la începutul relației lor, dar care își pierduse farmecul pentru el; trebuia să treacă prin mai multe cercuri de foc înainte să scape de acolo.

– Credeam că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Greg ca să nu o enerveze.

– Și ce mi-ai spus?

– Ți-am spus că te idolatrizez și te ador, că te doresc și te iubesc...

– Și c-ai să mă iubești întotdeauna, termină ea fraza, triumfătoare. Că n-ai să te saturi niciodată de mine...

Era adevărat, își spuse Greg. Uneori o dorea atât de mult, că termina imediat ce intra în ea. Împerecherile grăbite, pe furiș, prin unghere și coridoare întunecate, pe care dorința lor arzătoare le transforma în febrile întâlniri amoroase, ca aceea când fuseseră în salonul de muzică în timp ce bărbatul ei avea niște treabă cu administratorul moșiei. Ea se așezase atunci pe taburetul din fața pianului și îl chemase să facă „muzică", așteptând până ce el ajunse în picioare lângă ea ca să se aplece spre el și să-l deschidă la pantaloni, cu o mână mângâindu-i membrul ca o expertă, iar cu cealaltă apăsând pe clape, pe când îi lingea vârful umflat și roșu.

– Mi-am dorit întotdeauna să cânt la flaut, îi spusese ea cu o inocență prefăcută.

O posedase repede și pătimaș după ce îi ridicase fusta, iar ea se arcuise provocatoare, dăruindu-i fesele ei rotunde și vârându-l adânc în crăpătura ei dornică, umedă și caldă, ajungând amândoi repede la un orgasm cutremurător în timp ce auzeau din ce în ce mai aproape vocea soțului ei și pe cea a administratorului, care veneau spre salonul de muzică.

Da, fuseseră clipe fericite, dar Greg nu voia acum să i se amintească de ele.

– Tu ai spus asta, Greg, insistă ea. Ai spus că mă vei iubi întotdeauna și că nu mă vei părăsi niciodată.

– Ei bine, mă tem că trebuie să te las acum, scumpa mea, îi spuse el pe un ton amuzat, dar zâmbindu-i trist. Pentru că nu pot rămâne toată noaptea.

– Dar mâine ne vedem?

El ezită să-i răspundă, iar ea izbucni:

– Trebuie. Trebuie să ne vedem, Greg. Dacă nu vii pe la mine, nu mai răspund de acțiunile mele.

Nu era prima dată când îl amenința, dar acum amenințările ei mai mult îl enervau decât îl speriau. La urma urmelor, ea era cea care avea mai mult de pierdut dacă se afla de relația lor.

*

Mai târziu, pe când se întorcea acasă cu mașina, se gândi cu invidie la apropiata plecare a lui Amber la Londra. Ce n-ar da să aibă și el ocazia de a petrece câteva luni acolo, mai ales în situația dată.

Capitolul 3

Faptul că Amber căzuse în dizgrație era un lucru sigur. Trecuseră peste două săptămâni de la ziua ei, iar bunica o trata tot cu răceală, vorbindu-i doar când era neapărat necesar.

– Greg, tu crezi că bunica l-a iubit pe Barrant de Vries? îl întrebă Amber pe vărul ei.

Tocmai luaseră prânzul și erau acum în sala de biliard. Amber ședea picior peste picior pe canapeaua de lângă fereastră, iar Greg își dădea tacul cu cretă, apoi se aplecă peste masă și ținti într-una din bile.

– De unde naiba să știu? îi răspunse.

Dacă bunica îl iubise odată pe Barrant de Vries, de ce îl ura așa de tare acum? se întrebă Amber în sinea ei. Iar în caz că îl iubise, probabil că fusese un gen de dragoste diferită de cea dintre părinții ei.

– Bunica tot nu vorbește cu mine. O, Greg, ce mult mi-aș dori să nu fiu prezentată la curte! exclamă Amber, înfiorându-se.

– Poate că dracul nu e chiar așa de negru, încercă Greg s-o înveselească. Poate că e mai bine decât crezi. Aveam impresia că vouă, fetelor, vă place să purtați rochii frumoase și să mergeți la baluri. Eu, unul, n-aș refuza să mă distrez la Londra, pe cuvântul meu. I se ivi o sclipire în ochi. Acolo sunt cluburile Kit-Cat, și Embassy, și Slipper. Ar trebui să vorbesc cu bunica, să văd dacă nu mă lasă să te însoțesc, pentru că i-aș speria și alunga de lângă tine pe toți admiratorii nedoriți.

Făcu în glumă o mutră fioroasă.

Amber chicoti.

– Uite ce e, trebuie să plec mai târziu cu mașina la Fitton Hall; vino și tu cu mine, dacă vrei. Ai să mai uiți de griji.

Greg era așa de drăguț cu ea. Mare noroc că avea un văr atât de atent!

– Am avut impresia că bunica a zis la micul dejun că lordul Fitton Legh e la Londra cu niște treburi, îi aminti Amber.

– Așa a spus? Nu-mi aduc aminte, dar oricum nu contează că nu-i acasă. Mă duc acolo doar ca să-i înapoiez lui Lady Fitton Legh niște cărți pe care le-a împrumutat bunica de la ea.

Amber dădu din cap aprobator. De-abia aștepta s-o vadă din nou pe Caroline Fitton Legh. Se stârnise o oarecare agitație pe plan local atunci când lordul Fitton Legh se însurase cu o americancă cu douăzeci de ani mai tânără ca el, nu cu mult mai în vârstă decât Amber.

Blanche făcea parte din același comitet de caritate ca și Caroline Fitton Legh și marchiza văduvă de Cholmondeley.

Crăciunul trecut, marchiza o invitase pe Amber la o petrecere pentru copii.

Amber își amintea că adulții de la petrecere bârfiseră mult, ridicând din sprâncene și spunând *pas devant les enfants*[1] despre faptul că ducele de Westminster o invitase la Eaton Hall pe Gabrielle Chanel, ale cărei haine îi plăceau așa de mult bunicii ei. Îl întrebase mai târziu cu inocență pe Greg de ce adulții nu au considerat nimerit să știe copiii despre vizita domnișoarei Chanel la Eaton Hall, la care Greg râsese, după care o șocase pe Amber spunându-i: „Pentru că e amanta ducelui, prostuțo".

Dar lui Amber gândul nu-i stătea la purtarea scandaloasă a ducelui de Westminster, ci la soții Fitton Legh. Doriseră oare părinții Carolinei s-o mărite cu un nobil? De aceea se căsătorise cu Fitton Legh, care era mult mai bătrân ca ea? Pe Amber o trecu un fior. Oare i se va întâmpla și *ei* același lucru?

Amber coborî scările în grabă. Sub haina de mătase crem purta „cea mai bună" rochie a ei de după-amiază, de culoarea ciocolatei. Soarele de decembrie scotea în evidență modelul cu mici romburi albe de pe material. Cu toate că era nouă, rochia tot părea de școlăriță, cu decolteul foarte mic în formă de pătrat bordat cu mătase crem, cu fusta scurtă și plisată. Pantofii maro de piele se asortau cu poșeta și aveau tocuri joase și erau prinși cu o curelușă. Pălăriuța ei crem era împodobită cu o panglică de crep maro și cu o singură floare de mătase ciocolatie. Amber și-o trăsese în jos peste bucle și o înclinase puțin, încercând să imite felul în care o purtau manechinele schițate

[1] „Nu în fața copiilor", în limba franceză, în original (n.tr.)

în revista *Vogue*. Mănușile de piele crem veneau în completarea ținutei sale.

Când Amber ajunse în holul de la intrare, Greg se afla deja acolo, mergând încoace și încolo cu mași mari și așteptând-o cu nerăbdare.

La fel ca ea, își schimbase hainele, și purta acum un costum de tweed, cu pantalonii tipici pentru Oxford, atât de largi că i se vedeau doar vârfurile pantofilor moderni de piele cafenie. Își ținea pălăria în mână, iar părul des și blond îi era dat pe spate, nu-i mai cădea în ochi ca de obicei. Arăta foarte bine.

– Gata, drăguță?

Amber încuviință din cap, luându-l de brațul pe care i-l întinsese zâmbind amuzat, în timp ce Wilson, majordomul bunicii sale, îi făcea semn unei servitoare să le deschidă ușa. Amber se simțea atât de matură și era așa de mândră să plece împreună cu Greg într-o vizită de după-amiază.

Mașina sport de un roșu-aprins a lui Greg, un Bugatti pe care o înduplecase pe bunica lui să i-l cumpere atunci când venise de la Oxford, era parcată pe aleea cu pietriș.

În timp ce Fitton Hall se afla la est de Macclesfield, la adăpostul dealurilor din Derbyshire, Denham Place se găsea la vest. Între cele două frumoase reședințe nu era doar orașul Macclesfield, ci și pitorescul sat Alderly Edge, unde se termina, pe vremuri, linia ferată și unde locuiau toți magnații căilor ferate. Exista o scurtătură care i-ar fi dus la un drum îngust, cu serpentine, pe care circulau multe mașini agricole, dar Greg alese șoseaua ocolitoare, care era într-o stare mai bună. După ce trecură de Stanley Hall și urcară dealul dintre Alderly și Edge, Amber își ținu un pic respirația de emoție. Circulau o mulțime de povești despre Edge și despre proprietățile lui magice. Se spunea că nu fusese auzită nici o pasăre cântând acolo, iar unii susțineau că vrăjitorul Merlin trăise în adâncul unei peșteri undeva mai jos de sat, și încă mai stătea acolo să păzească spada regelui Arthur.

Pe când se apropiau de Macclesfield, Amber îi atinse brațul lui Greg.

– N-am putea trece pe lângă fabrică, Greg? Te rog...

– Nu știu ce vezi la un loc așa de mohorât, se plânse el.

Denby Mill fusese construită în stil neo-palladian, care avea mult succes în rândurile proprietarilor de fabrici din acea vreme. Clădirile

mai multor fabrici din oraș împrumutaseră același stil, dar Denby Mill era de departe cea mai mare și mai profitabilă.

Mama îi spusese lui Amber că familia lor reușise în viață deoarece un strămoș se însurase cu o moștenitoare bogată, fiica unui armator din Liverpool. Cu banii soției sale, acesta nu numai că își construise o nouă fabrică, dar și investise în construcția de căi ferate și canale.

Blanche Pickford mai moștenise o avere și de la un unchi necăsătorit din partea mamei, care se adăugase la cea în posesia căreia intrase după moartea tatălui ei.

Mama ei îi mai spusese și că familia soției sale îi trezise acelui strămoș interesul pentru Extremul Orient și că acesta copiase pe mătase o pictură originară din China, care devenise celebrul material produs la Denby Mill și numit „mătase chinezească", fiind expus pentru prima oară la Marea Expoziție și admirat de însăși regina Victoria.

La fel ca alții care aveau aceeași poziție socială, Josiah Denby, strămoșul lor, își folosise parte din avere în scopuri filantropice, pentru a-i ajuta pe săracii din oraș, începând o tradiție respectată de fiecare generație de atunci încolo.

În copilărie, lui Amber îi plăcuseră mult poveștile pe care i le spunea mama ei despre familie.

Într-o parte a fabricii, în grădina înconjurată de un gard din fier forjat se înălța o statuie. Trecând pe acolo, Amber zâmbi în sinea ei amintindu-și cât de mult își dorea, când era mai mică, să facă ceva ieșit din comun, la fel ca domnișoara Brocklehurst, care călătorise în Egipt și adusese de acolo multe artefacte, printre care și o mumie. Lucrurile acestea se găseau acum la muzeul din West Park, unde puteau fi admirate de toți oamenii din oraș.

După ce străbătură orașul în lung și-n lat și văzură fabricile, Greg o luă pe șoseaua ce ducea spre Fitton Hall și pădurea Macclesfield.

Peste puțin timp, ajunseră pe drumul lung, mărginit de copaci, care ducea la Hall, și se opriră în dreptul gheretei de la poartă până când veni cineva să le deschidă.

Casa în stil elisabetan, precum și grădinile, erau renumite pentru frumusețea lor. Unii susțineau că misterioasa doamnă din sonetele lui Shakespeare fusese o Fitton, dar mai circulau și povești despre o întâmplare tragică cu o mireasă din familia Fitton, silită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, care preferase să se înece într-unul

din iazurile aflate între casă și biserica din sat, decât să plece din căminul mult iubit, ca să-și urmeze soțul.

– O, Greg, e tare frumos, nu-i așa? exclamă Amber, uitându-se la exteriorul cu bârne al casei cu ferestre cu menouri, în timp ce Greg parca mașina în fața intrării.

Un servitor le deschise ușa.

– Bună ziua, domnule Pickford.

Pe Amber o surprinse puțin faptul că vărul ei era cunoscut acolo, deși o interesa prea mult acel loc ca să dea atenția cuvenită acestei chestiuni.

Se uită cu admirație prin holul lambrisat. Oare broderiile din lână de pe perne erau din vremea regelui Iacob? Și-ar fi dorit să le cerceteze mai îndeaproape, dar servitorul îi aștepta să-i conducă mai departe.

Holul avea pardoseala de piatră acoperită cu un covor, în mijlocul căruia era o masă foarte bine lustruită, pe care se afla un frumos aranjament floral cu crini și trandafiri de seră, ce îmbălsăma aerul cu parfumul lor suav. Un rând de trepte ducea la palierul unde se găsea galeria, pe a cărei balustradă erau sculptate fructe și frunze în stilul lui Grinling Gibbons[1]. Portretele înnegrite de vreme, cu rame masive, ale membrilor familiei Fitton Legh îi priveau de sus pe vizitatori, iar enormul șemineu era de înălțimea unui om.

– Hai odată! șuieră Greg nerăbdător, trăgând-o pe Amber de braț când aceasta se opri să se uite în jur.

Ascultătoare, Amber îl urmă pe servitor prin holul cu lambriuri imitând niște draperii, care ducea la Marea Sală, existentă de la construcția casei. De la înălțimea sa de două niveluri, ferestrele mari dădeau spre pajiștile verzi de pe coline, iar pereții erau decorați cu armuri și săbii, precum și cu blazonul neamului Fitton Legh.

Amber le privi cu atenție. Tatăl ei fusese însărcinat de răposata mamă a lordului Fitton Legh să includă blazonul familiei în modelul pentru o față de masă destinată aniversării a patru sute de ani de când primise conacul. Amber își amintea cum se uitase la el în timp ce lucra la comandă, trasând diferite însemne heraldice, apoi îmbinându-le într-o varietate de desene, cu fruntea încrețită de concentrare, până se întrerupsese s-o cheme pe mama ca să-i spună ce părere are.

[1] Celebru sculptor englez în lemn (1648–1721) (n.tr.)

Draperiile grele de la ferestre erau brodate cu un model în formă de ananas, lucru care, Amber știa de la tatăl ei, însemna că fuseseră comandate de acel Fitton Legh a cărui mireasă avea o zestre provenită din comerțul cu Indiile de Vest.

O veche masă de refectoriu se întindea pe toată lungimea încăperii. Pe peretele din fața ușii erau niște coloane sculptate, care susțineau balconul muzicienilor.

– Hai *odată!*

– Scuze, spuse Amber. Totul este atât de minunat. Aș sta aici ore întregi.

Dincolo de Marea Sală, coridorul dădea într-o încăpere dreptunghiulară cu un design mai modern, iar Amber își dădu seama că intraseră în partea de clădire proiectată de Robert Adam. Pereții erau zugrăviți în culoarea oului de rață, pe care ieșea în evidență stucatura albă. Nișele, decorate toate la fel, adăposteau busturile despre care Amber presupunea că erau ale membrilor familiei Fitton, trecuți în neființă.

Mai multe uși duble și elegante de mahon dădeau în această sală. Servitorul deschise una și îi anunță pe musafiri.

Camera în care intrară era zugrăvită în galben pai, iar mobilierul în stilul Regenței era capitonat cu satin de aceeași culoare, așa că încăperea părea învăluită într-o blândă lumină aurie.

Lady Fitton Legh ședea pe o canapea micuță lângă Cassandra, despre care Amber știa că locuia cu familia Fitton Legh, cu care se înrudea neamul de Vries, căci răposata soție a lui Barrant fusese o Fitton Legh. În copilărie, Amber nu petrecuse atât de mult timp ca Jay în Cheshire, așa că nu o cunoștea prea bine pe fată.

Cassandra era cu doi ani mai mare ca Amber. Părinții ei locuiau lângă Brighton și, potrivit spuselor lui Jay, Cassandra îi cunoscuse pe soții Fitton Legh în timpul unei vizite la bunicul ei, iar aceștia o invitaseră la Fitton Hall să-i țină de urât doamnei.

Imediat ce își văzu musafirii, Lady Fitton Legh sări de pe canapea și se grăbi să-i întâmpine, exclamând încântată:

– Greg, ce surpriză minunată!

Spre deosebire de ea, Greg vorbi ciudat de pompos, cum nu-i stătea în fire, atunci când îi răspunse la cuvintele frumoase de bun-venit, dându-se cu un pas înapoi.

– Bunica mi-a încredințat misiunea de a vă aduce înapoi câteva cărți, și am luat-o cu mine și pe verișoara mea, Amber.

De câte ori o vedea pe Caroline Fitton Legh, Amber se minuna de frumusețea ei. Ochii mari de cea mai închisă nuanță de violet îi dominau chipul delicat; buzele îi erau moi și pline, iar acum păreau să tremure puțin, făcând-o să arată atât vulnerabilă, cât și tristă. Pielea ei avea o minunată nuanță ușor arămie, ca a manechinelor din revista *Vogue*, ceea ce o făcea pe Amber să se rușineze de tenul ei de englezoaică, alb ca laptele și cu bujori în obraji. Părul ei negru era tuns scurt, după ultima modă, și perfect ondulat. Rochia de mătase pe care o purta avea exact culoarea ochilor ei. Amber nu credea că mai văzuse vreodată o făptură atât de zveltă și delicată. Verigheta de pe inelar părea enormă pe degetul așa de subțire.

Cassandra, care rămăsese așezată, se ridică în cele din urmă, punându-se între ei și Caroline. Cassandra, observă Amber, se încrunta la ei. Biata Cassandra, se gândi Amber cu milă. Frumusețea lui Lady Fitton Legh nu făcea decât să sublinieze lipsa acesteia la Cassandra. Înaltă și slabă, cu părul roșcat și cârlionțat, Cassandra avea reputația că era aspră și stângace, atât în mișcări, cât și în purtare. Chiar și Jay recunoscuse față de Amber că îi era greu să se înțeleagă cu ea, așa că nu erau prea apropiați.

Era evident că fata nu se bucura de sosirea lor. Se uita cu antipatie la ei și se înroșise la față de furie.

– Trebuie să rămâneți amândoi la ceai, insistă Lady Fitton Legh. Eu și Cassandra nu prea avem parte aici de o companie atât de plăcută. Greg, trebui să ne spui câteva din glumițele tale, să ne faci să râdem.

Cât timp vorbea, sună să vină ceaiul.

Amber nu-și dăduse seama că vărul ei o cunoștea pe Caroline așa de bine ca să-i spună bancuri.

– Îmi place enorm acest obicei englezesc al ceaiului de după-amiază, spuse Lady Fitton Legh. Greg, stai lângă mine și vezi dacă respect întocmai ceremonialul!

Dar, în loc să facă ce-i zisese ea, Greg o băgă în față pe Amber, spunând pe un ton voios:

– Cred că mai bine stă Amber lângă dumneavoastră. Eu sunt prea neîndemânatic și probabil că aș sparge ceva, nu-i așa, Amber?

– Așa e, domnișoară Vrontsky? Vărul tău e chiar atât de stângaci cum spune sau doar glumește?

Spre ușurarea lui Amber, înainte să răspundă, ușile se deschiseră și intrară majordomul, doi valeți și o servitoare, care serviră

ceaiul cu multă pricepere; mai întâi, majordomul îi spuse unuia din valeți să ia spirtiera de pe tava cea mare de argint, apoi o aprinse și puse ceainicul pe ea. Totul trebuia așezat așa cum se cuvine pe fața de masă proaspăt spălată de pe masa de lângă canapea, în timp ce servitoarea punea o bucată de pânză pe o altă măsuță, iar apoi așeza serviciul de ceai din porțelan adus de celălalt valet.

Valeții se duseră din nou pe hol și se întoarseră aducând cărucior pentru ceai, încărcat cu sandvișuri micuțe fără coajă și cu o mare varietate de fursecuri și de prăjiturele pentru ceai. Însă Amber nu putea să mănânce nimic. Era prea emoționată și lipsită de experiență.

La ceai, Amber încercă din politețe să închege o conversație cu Cassandra, în timp ce Lady Fitton Legh îi încredința lui Greg câteva mesaje pentru bunica lui, dar îi era tare greu, întrucât Cassandra îi răspundea monosilabic cu „da" sau „nu". Amber se simți ușurată când Lady Fitton Legh sună, în cele din urmă, să se ia totul de acolo.

Totuși, speranța că vizita se terminase i se spulberă lui Amber când Lady Fitton Legh zise cu glas dulce:

– Greg, lordul Fitton Legh va fi tare supărat dacă află că ai fost aici și nu-i spun pe larg ce ai făcut la comitetul de selecție. Cassandra, n-ai vrea s-o duci pe Amber în salonul de muzică și să-i cânți piesa pe care ai exersat-o? Cassandra e o pianistă foarte talentată, Amber.

Amber se gândi o clipă că tânăra ar putea să refuze, căci părea tare furioasă, dar ea se ridică brusc, iar fața îi luă foc în timp ce se îndrepta spre ușă, ignorând-o pe Amber, care trebui să alerge după ea.

Și după ce ajunseră în camera cu pianul, Cassandra continuă s-o ignore, așa că Amber nu se simțea deloc în largul său. Așezându-se la pian și ridicându-i capacul, își răsfiră degetele deasupra clapelor, scoțând o serie de note discordante, care o determină să acordeze instrumentul.

Pe când Amber își revenea din șoc, fără să-i înțeleagă purtarea ciudată, Cassandra începu să cânte la pian foarte tare, ceea ce excludea orice conversație. Amber își dori să vină Greg s-o salveze.

În timp ce cânta, Cassandra era tot roșie ca racul, și ochii îi sclipeau ciudat. Amber habar n-avea ce să facă. Nu mai văzuse niciodată un asemenea comportament. La școală i se dăduse o educație severă,

care interzicea exprimarea sentimentelor în public. Li se spusese că o lady nu are voie să-și trădeze emoțiile.

Cassandra se opri din cântat la fel de brusc pe cât începuse.

– Știi că vărul tău este îndrăgostit de Caroline? Nu că ea l-ar fi încurajat vreodată. Ba chiar râde de el. Amândouă râdem.

Amber nu știa ce să spună. Se simțea stânjenită și, dacă era sinceră cu ea însuși, chiar un pic speriată de Cassandra.

– Trebuie să-i spui să nu mai vină pe aici și să înceteze s-o mai streseze, că va da de necaz.

– Cred că te înșeli. Greg e doar politicos cu ea, îi spuse Amber cu îndrăzneală.

– Nu, nu mă înșel deloc. Am observat cum se uită la ea. Am auzit ce minciuni îi îndrugă, și cunosc pretextele pe care le găsește ca s-o vadă, când, de fapt, n-are nici o treabă pe aici.

Trânti capacul pianului, se ridică, și apoi, fără să mai spună o vorbă, ieși repede din cameră, lăsând-o pe Amber să se uite după ea, perplexă.

– Ei, te-ai mai înveselit? o întrebă Greg pe Amber în drum spre casă.

Amber îi aruncă o privire vărului ei, care părea atent la șosea.

– Greg, Cassandra mi-a zis ceva tare ciudat.

– Ce anume?

– Mi-a spus că ești îndrăgostit de Lady Fitton Legh.

Urmă o scurtă pauză, după care Greg râse, însă puțin cam forțat.

– O, Doamne, ce prostii vorbiți voi, fetele! Sigur că nu sunt. Lady Fitton e femeie măritată. Adevărul este că acelei Cassandra i s-au aprins călcâiele ca unei școlărițe după Lady Fitton Legh. Doar știi cum sunteți voi, fetele, mereu îndrăgostite nebunește de câte cineva.

Vorbele lui i se părură pline de miez lui Amber, așa că răsuflă ușurată. După cele petrecute în acea după-amiază, nu se simțise în largul ei.

Lady Fitton era atât de frumoasă, că nu ar fi fost nimic extraordinar ca Greg *să se fi îndrăgostit* de ea, însă Amber se bucura că lucrurile nu stăteau astfel.

Așa cum spusese și el, Caroline Fitton Legh era măritată, și ultimul lucru pe care și-l dorea Amber pentru vărul ei era să i se frângă

inima pentru că se îndrăgostise de o femeie la care nu putea să spere și care nu avea să răspundă niciodată sentimentelor lui.

Capitolul 4

– Acum, Amber, cred că ai avut destul timp să te gândești la greșeala pe care ai făcut-o și la scuzele pe care mi le datorezi.

Oare de ce trebuia să-și ceară scuze pentru că spusese că nu vrea să fie prezentată la curte, când acesta era adevărul? se gândi Amber, indignată, dar, în loc să-și exprime sentimentul de revoltă, se trezi înclinând din cap și zicând îndatoritoare:

– Da, bunico.

– Foarte bine, n-o să mai vorbim despre asta, îi spuse Blanche pe un ton plăcut, făcând o pauză de câteva clipe înainte să continue. Ai să pleci la Londra imediat după Anul Nou. Am aranjat eu totul.

– Dar, bunico, nu văd cum mi-aș putea face debutul. Trebuie să mă prezinte cineva care este deja în înalta societate.

Lui Amber i se încurca limba în gură de disperare. Aceasta era speranța de care se agăța: că va fi imposibil să fie prezentată.

La urma urmei, spusese adevărul. Era acel adevăr, care fusese întărit de mai multe ori când era la școală. Putea bunica ei să aibă mult mai mulți bani decât oricare dintre familiile fetelor de la pension, dar ele aveau ceva mai de preț. Aveau „educație" – relații și titluri –, iar unele îi arătaseră foarte repede lui Amber cât de inferioară le era din punct de vedere social. Nu Beth – sau, mai degrabă, Lady Elizabeth Levington –, prietena ei cea mai bună, care îi adusese la cunoștință toate acestea, față de care Amber îi va fi întotdeauna recunoscătoare pentru bunăvoința pe care i-o arătase.

Amber chiar râsese de faptul că nu-și va face intrarea în societate cu Beth, spunându-i cu sinceritate că se bucura pentru asta. Din câte auzise, sezonul de baluri era puțin mai mult decât un mod pragmatic de a le găsi fetelor soți potriviți cât mai repede cu putință.

– Cunosc bine regulile de prezentare la curte a unei debutante, Amber. Vocea bunicii ei era și aspră acum, nu numai glacială. Am aranjat deja să fii prezentată de Lady Rutland într-unul din saloanele fastuoase, împreună cu propria ei fiică.

Lui Amber aproape că i se făcu rău. Speranța de care se agățase se spulberase. Ce urma să se întâmple cu ea? N-avea rost să-și închipuie că i se putea opune bunicii; știa foarte bine că era imposibil. Avea să fie trimisă la Londra cu Lady Rutland, fie că voia sau nu.

Lady Rutland? Numele i se părea cunoscut. De unde...? Apoi, își dădu seama și o cuprinse deznădejdea. Lady Rutland era mama lui Louise! Avea să-și facă debutul cu onorabila Louise Montford, care o urâse așa de mult și se purtase mizerabil cu ea la pension.

Încă îi mai răsunau în urechi vorbele lui Louise: „Vrontsky? Ce nume mai e și ăsta?" își bătuse Louise joc de ea în prima zi de școală. „Este numele tatălui meu. Un nume rusesc", îi răspunsese Amber cu mândrie.

Lui Louise îi plăcea să râdă de ea la pension, să-i spună în batjocură „fata de la fabrica din Macclesfield", să atragă mereu atenția asupra lipsei ei de „educație" și „familie bună", fălindu-se cu privilegiile ei.

Lui Amber nu-i venea să creadă că mama lui Louise avea să fie cea care o va scoate în lume. Din câte îi spusese Beth, reieșea că acea femeie era chiar mai snoabă decât fiica ei; atât arogantă, cât și vanitoasă. Orgolioasă, dar săracă.

O bănuială care îi îngheță sângele în vine se strecură în mintea lui Amber. În aceste ultime săptămâni ce trecuseră pe nesimțite de la ziua ei de naștere, fata învățase să nu mai ia nimic de bun. Cumpărase oare bunica ei sprijinul lui Lady Rutland, așa cum intenționa să-i cumpere și un soț de viță nobilă?

Bunica ei continua să-i vorbească, dar Amber nu o mai asculta. Când îi spusese pentru prima oară de ce vrea s-o trimită la Londra, crezuse că nimic nu poate fi mai rău, dar se înșelase profund.

Era o ușurare pentru ea să se plimbe singură pe aleea cu boltă din grădina umbroasă a bunicii sale. Vara, bolta era năpădită de trandafiri parfumați, dar acum, aerul rece și proaspăt al iernii era singura mireasmă din acea seară.

Auzi pași repezi pe o alee care se intersecta cu a ei, așa că se opri temătoare să-și tragă sufletul, când apăru din umbră un bărbat luminat de razele lunii. Era Jay.

Mai înalt decât Greg, cu ochi albaștri care se luminau când era vesel, dar pe care Amber îi văzuse uneori întunecându-se și devenind aproape de culoarea ardeziei, Jay era doar cu doi ani mai mare ca Greg, dar părea mai matur.

Simplitatea pantalonilor săi de lucru și a hainei de tweed i se potrivea, chiar dacă Amber știa că Greg ar fi ridicat o sprânceană dacă ar fi văzut pe cineva îmbrăcat pentru seară ca Jay. În ochii ei însă, Jay nu era genul de om care să poarte un smoching cu o croială modernă. Cu Jay, Amber avea tot timpul o senzație de hotărâre calmă și de siguranță, lucru care o atrăgea la el, deși nici ea nu înțelegea de ce.

– Am venit aici să iau o gură de aer și să... mă gândesc, îi spuse ea, deși el n-o întrebase de ce se plimba prin grădină.

Jay înclină din cap spre Amber, iar ea se uită la el, văzându-i ochii întunecați. Îl întrebă cu voce tremurândă:

– Jay, ți-ai dorit vreodată ceva din tot sufletul? Eu vreau să învăț ca să ajung creatoare de modele, ca să lucrez la fabrica noastră de mătase. Ăsta a fost întotdeauna visul meu.

– Toți avem visuri.

Vorbele lui rostite calm, dar oarecum apăsat, parcă voiau s-o pună la încercare.

– Tu ce visuri ai? îl întrebă curioasă. Cred că îți dorești să moștenești titlul bunicului tău.

– Nu, nu asta îmi doresc. Vocea îi era fermă și sigură. Eu iubesc pământul, Amber. Se aplecă și luă o mână de țărână din stratul de flori, pe care o lăsă să i se scurgă printre degete. Asta-i viața, Amber, acest pământ atât de simplu și de supus. Pășim pe el și nu-l băgăm în seamă, luându-l de bun, dar, în realitate, este un miracol. Când îl lucrăm cu dragoste, ne dă de zece ori mai mult în schimb. Străbunicul meu din partea tatălui a fost fermier, iar eu cred că am moștenit de la el atașamentul față de pământ. Sunt mult mai mulțumit de această moștenire decât aș putea fi de titlul de Vries.

– Ce-aș mai vrea să fie și bunica mea ca tine! Pentru ea, titlul nobiliar e tot ce contează în viață.

– Nu te teme, Amber, o îndemnă el privind-o în ochi, într-o zi vei putea să-ți alegi propriul drum în viață.

Zâmbetul pe care i-l dărui îi lumină întregul chip, dând ochilor lui culoarea argintului topit, și, fără să știe de ce, lui Amber începu să-i bată inima mai tare și mai repede. Se simțea de parcă urma să i se întâmple ceva foarte important. Ceva ce își dorea să obțină, dar de care se și temea. Fără să-și dea seama, făcu un pas spre el, și pe urmă doi înapoi, aproape împiedicându-se, așa că Jay se întinse spre ea și o luă de braț să o sprijine. Avea degete lungi și unghii curate și îngrijite. Mâinile unui gentleman. Cuvintele i se învălmășeau în minte. Se uită la el, cercetându-i chipul. Semiîntunericul îi arunca

pe față lumini și umbre care îi scoteau în evidență trăsăturile hotărâte. O privi și el la fel de atent, în tăcerea profundă și copleșitoare care se lăsase între ei.

Amber dorea cu înfocare să-l atingă; să-și plimbe degetele pe linia bărbiei și a obrajilor lui. Respira prea repede, de la șocul și tulburarea provocate de propriile ei sentimente.

– Jay...

În clipa în care îi rosti numele, el o lăsă din brațe și se dădu înapoi.

– Mai bine intri în casă. Se face frig și bunica ta se va întreba unde ești.

– Da.

Se îndepărtă de ea.

– Jay!

El se opri și se uită la ea.

– Am vrut doar să-ți spun că, orice visuri ai avea, ți se vor împlini.

Jay spera că așa va fi – de dragul ei –, dar se temea că viața nu va fi așa de bună cu el.

Capitolul 5

Ianuarie 1930

Amber și bunica ei ajunseră la Cadogan Place după-amiaza târziu, când copacii erau de un argintiu-cenușiu întunecat, de la ceață și promoroacă, crengile lor scheletice înălțându-se ca brațele copiilor sărmani pe care nou-venitele îi văzuseră cerșind pe străzile din jurul gării Euston.

Un majordom gârbovit de vreme, cârluia îi curgea nasul, le conduse într-o sală cu proporții armonioase, dar atât de friguroasă, că Amber începu să tremure cu tot paltonul de pe ea, observând că și bunica se înfășura cu discreție în blana ei. Deoarece Amber era prea tânără, cel puțin așa credea bunica ei, ca să poarte cum trebuie o haină de blană, gulerul de la paltonul ei era împodobit doar cu o bordură îngustă de vizon.

Lady Rutland le primi în salonul ei de la etajul întâi, care mirosea vag a igrasie și a mobilă veche. Totuși, nu mama lui Louise, înaltă și slabă, dreaptă ca un băț și cu o voce glacială, a fost cea care a deschis conversația, ci bunica lui Amber, cu accentul ei aspru și atitudinea rece.

Blanche hotărâse să stea o săptămână la Londra, ca să se asigure că totul e aranjat așa cum trebuie pentru prezentarea lui Amber într-unul din saloanele elegante, la sfârșitul lunii aprilie. Fata, cunoscându-și destul de bine bunica, nu a fost prea surprinsă când, la finalul acelei săptămâni, bunica ei părăsise din Cadogan Place și se urca într-un Bentley cu șofer, pe care îl închiriase pe durata ședерii ei în capitală, nu înainte de a angaja o însoțitoare pentru Amber și Louise, dar și de a stabili toate probele la marii creatori de modă și la croitorul curții, unde fiecare amănunt al toaletelor lui Amber fusese deja pus la punct cu ei. Ambele fete fuseseră înscrise la școala de dans Vacani, ca să învețe ce postură să adopte, cum să se miște și să facă reverențe, și la contesa de Brissac pentru a face conversație în franceză, a învăța eticheta și „manierele în societate". Bunica ei reușise, de asemenea, să transforme casa rece ca gheața în care intraseră cu câteva zile înainte, în care se servea mâncare proastă, iar așternuturile erau întotdeauna umede, într-una unde ardea focul în fiecare cameră, inclusiv în cele ale fetelor, unde mesele erau servite la timp și constau în feluri atât de delicioase, că ar fi stârnit și apetitul unui bolnav, unde fuseseră angajați mai mulți servitori pricepuți și iuți ca prâsnelul și fusese instalat un boiler modern care să permită doamnelor să facă baie cu apă caldă. Rolls-Royce-ul cu șofer fusese închiriat pe tot sezonul și se deschiseseră conturi pentru Amber la toate magazinele unde avea nevoie să cumpere câte ceva în timpul ședерii ei în capitală.

Acum, că bunica ei se pregătea să plece, se uită cu severitate la Amber și îi aminti:

– Sper să nu uiți că ești nepoata mea și că mă aștept să te porți în consecință. Nu vei ieși din cuvântul lui Lady Rutland. Pricepi?

– Da, bunico, răspunse Amber supusă.

Ce rost ar fi avut să-i spună altceva?

Atunci când Blanche o îmbrățișă, Amber o sărută pe obraz ca o nepoată ascultătoare. Simțea că lipsa ei de entuziasm și recunoștință o enerva pe bunica, dar n-avea de gând să se arate mulțumită de viitorul pe care i-l alesese ea.

Blanche o lăsă din brațe și făcu un pas înapoi, avertizând-o brusc:

– Nu uita ce ți-am spus, Amber. Nu vreau să mi se plângă Lady Rutland de purtarea ta.

– N-o să aibă de ce, bunico.

Amber simți nerăbdarea din felul în care oftă bunica ei când îi făcea semn servitoarei să-i deschidă ușa.

Amber așteptă ca mașina bunicii să dispară din raza ei vizuală. N-avea să-i ducă dorul – câtuși de puțin –, dar se simți ciudat de singură.

Blanche tocmai plecase cu câteva minute în urmă, când Louise își lansă primul atac împotriva lui Amber, urmând-o pe scări până în camera ei și punându-se în prag ca să-i blocheze ieșirea.

– Nici să nu te gândești că o să mă prefac că te plac și că te accept în casa asta, îi spuse ea cu răutate în glas, pentru că nu va fi așa. Nimeni nu-ți va adresa vreun cuvânt și nu va vrea să aibă de-a face cu tine. Ești conștientă, nu? Am să le spun tuturor cum ești cu adevărat.

– Să le spui și că bunica mea o plătește pe maică-ta să mă scoată în lumea bună, replică Amber pe un ton calm.

Louise se aprinse la față, arătându-i lui Amber că înregistrase o victorie, dar, spre ușurarea fetei, nu mai zise nimic și plecă din camera ei.

Acest schimb de cuvinte avea să stabilească raporturile dintre ele în viitor.

În caz că Lady Rutland știa de ostilitatea lui Louise față de Amber, nu o arăta. Lady Rutland nu era, în opinia lui Amber, o mamă iubitoare, dar nu-i lua partea fiicei sale, ba chiar părea s-o trateze pe Louise la fel de rece ca și pe ea. Lui Louise nu părea să-i pese prea mult de asta sau de faptul că mama ei nu stătea acasă decât foarte rar, pentru că avea o viață socială agitată. Mama lui Louise nu se îngrijea ca fetele să fie mereu însoțite, așa cum ar fi făcut-o bunica lui Amber în locul ei.

Amber nu-și dorea decât să se întoarcă acasă, la Macclesfield. Îi era dor de tachinările și de glumele proaste ale lui Greg, dar și de Jay. Îi mai fusese groaznic de dor de casă când fusese trimisă la școală pentru prima oară, dar acum era altceva. Când era la pension, crezuse că are un viitor pe care și-l putea făuri ea însăși. Acum îi era groază de ce o aștepta.

Fusese angajată special o servitoare care să le însoțească pe fete la diferitele lor lecții, dar se părea că Lady Rutland îi dăduse altceva de făcut, căci la o săptămână după ce plecase bunică-sa, Amber se văzu nevoită să meargă până la căsuța contesei, din spatele magazinului Harrods, chiar fără Louise, care declarase că nu mai avea nevoie de lecții de franceză și de „maniere în societate".

Deoarece contesa se codea să plece din fața focului din șemineu, Amber își dădu repede seama că lecțiile ei de „maniere în societate" însemnau doar să-i asculte pe prietenii contesei sporovăind la ceaiul de după-amiază.

Ducea o viață singuratică pentru o femeie tânără ca ea.

Amber știa că Lady Rutland o lua pe Louise la prânzuri și la ceaiuri de la care ea era exclusă – Louise era prea dornică să-i vorbească despre aceste petreceri, zâmbindu-i superior și precizând că erau invitații de „familie", așa că era „normal" ca lui Amber să nu-i fie solicitată prezența; dar peste puțin timp îi spunea că o minții se și că, de fapt, aceste petreceri erau date de mamele altor debutante din acel sezon, care nu voiau s-o invite pe Amber.

Fiind ageră la minte, Amber se întreba cât de mult se datora acest lucru originii sale și cât lui Lady Rutland, care nu voia s-o scoată în lume, deoarece prezența ei îi amintea de propriile probleme financiare.

Bunica ei și-ar fi dat imediat seama că Lady Rutland nu-și îndeplinea obligațiile pentru care fusese plătită, Amber era convinsă, dar nu-i păsa că nu era invitată la petrecerile de dinaintea sezonului, și adevărul era că se bucura că nu trebuia să meargă nicăieri.

În ciuda vântului tăios al iernii, Amber încetini pasul când se apropie de școala de dans Vacani pentru lecția de dinainte de prânz.

Ajunsese să-i fie groază de orele petrecute acolo. Nu din cauza profesoarelor – erau bunătatea întruchipată –, ci din cauza unora dintre fete, un grup condus de Louise, care se prinseseră imediat ce greu îi era lui Amber să învețe reverențele de rigoare și erau încântate să râdă de ea pe la spatele profesoarelor.

Amber detesta acum lecțiile și o durea felul în care era umilită. Se părea că, cu cât se străduia mai mult, cu atât îi era mai greu să-și pună picioarele în poziția corectă de la bara de care se ținea cu o mână, se apleca și se ridica încet, cu spatele drept, așa cum făceau toate începătoarele pentru a-și mulțumi profesoarele înainte de a trece la etapa următoare.

Louise făcea reverențe de parcă se născuse cu acest talent, ceea ce era adevărat într-un fel – sau cel puțin venise pe lume să facă acest lucru, admise Amber cu amărăciune în timp ce își scotea paltonul la garderobă și își punea pantofii pentru dans, înainte de a se duce în clasă.

Oricât de bună și de răbdătoare era cu ea domnișoara Marguerite, Amber știa pur și simplu că n-o să poată să facă niciodată o reverență corectă și că are să se facă de râs atât pe ea, cât, mai rău și pe bunica ei. Se înfioră la acest gând.

Astăzi se strădui mai tare ca oricând. Totuși, în cele din urmă, lecția luă sfârșit, dar nu și umilințele îndurate Amber.

Louise trecu pe lângă ea braț la braț cu o altă debutantă, oprindu-se intenționat destul de aproape de ea ca să audă:

– *Bineînțeles* că fata de la fabrica din Macclesfield nu poate să facă o reverență corectă. Nu are originea necesară. Ați văzut-o cum dansează? Ca o iapă. Louise imită în batjocură o dansatoare stângace, apoi făcu o reverență clătinându-se și căzând. Este așa cum spune mama: Nu poți face din rahat bici și nici dintr-o fată de la fabrica de mătase o aristocrată.

Una dintre fete începu să se hlizească, apoi alta chicoti fără să se ascundă, iar celelalte, chiar și acelea care nu făceau parte din grupul lui Louise, îi întoarseră spatele lui Amber – de parcă ar fi fost ciumată, se gândi ea, nefericită. Oare așa o respinsese și Barrant de Vries pe bunica ei? O cuprinse senzația stranie că avea ceva în comun cu formidabila bătrână.

În scrisorile pe care i le trimitea, Blanche îi poruncea mereu să facă întocmai cum i se spusese și îi amintea cât de norocoasă era. Era greu să-ți închipui că cineva atât de hotărât și de stăpân pe sine îngăduise cuiva să-l refuze.

Și la garderobă, Amber a fost din nou ignorată de celelalte fete, care sporovăiau vesele. Amber auzea bine vocea lui Louise.

– Ne vedem la prânzul dat de Lady Wilson-Byer, nu, Anthea? Cred că majoritatea dintre noi am fost invitate nu-i așa? O, cu excepția lui Amber, desigur. Îmi pare rău. Mama mi-a zis să te anunț că va trebui să te descurci singură azi. Uitasem.

N-avea să plângă, își spuse Amber cu dârzenie, aplecându-se să-și încheie ghetuțele.

Trebuia să se ducă la Norman Hartnell să probeze una din noile rochii pe care avea s-o poarte când începea seria de petreceri

dinainte și de după prezentare, dar Amber o luă spre Picadilly și National Gallery.

Într-o lume străină și ostilă, National Gallery, muzeu pe care îl vizitase atât de des cu părinții ei, devenise refugiul ei, în care îi era de-ajuns să respire aerul ca să se calmeze, dar astăzi o dureau prea tare umilințele la care fusese supusă ca să mai aibă efect ceva.

Stătea în fața tabloului preferat al tatălui ei, portretul lui Lorenzo Magnificul, încercând ca întotdeauna să-l vadă cu propriii ochi și cu pricepere. Lui îi plăcuse atât de mult, mai ales datorită materialului greu – mătase florentină, vopsită la Bruges, culoarea fiind impregnată cu alaun –, și acum îi auzea vocea și îi vedea zâmbetul.

– Familia de Medici n-a reușit niciodată să-i ia papei negoțul cu alaun, spuse ea cu voce tare, pierdută într-un trecut mult mai fericit decât prezentul.

– Și nu crezi că asta a fost vrerea lui Dumnezeu, ca rugăciunile papei să fie mai puternice decât matrapazlâcurile familiei de Medici?

Amber tresări. Nu-și dăduse seama că vorbise tare și nici că bărbatul din spatele ei o auzise și acum îi răspundea.

Roșind de sfială, scutură din cap.

Râzând, noul ei companion îi spuse:

– Personal, îmi pare rău că familia de Medici n-a reușit, dar recunosc că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru ei, mai ales pentru bătrânul Lorenzo. Știa la perfecție să-și combine propriul interes cu pietatea.

Amber nu văzuse în viața ei o făptură atât de frumoasă. Era perfect, prea frumos pentru un bărbat: înalt și zvelt, cu părul negru și ondulat, cu ochi verzi strălucitori și pielea foarte albă. Profilul lui o făcu pe artista din ea să-și țină răsuflarea. Era îmbrăcat într-un costum care îi venea ca turnat, așa cum Amber nu mai văzuse la un bărbat; și era perfect croit, astfel încât privirea ei căuta cel mai mic detaliu nepotrivit. Ce-o fi oare? Lână sau mătase? Murea de dorință să-l atingă și să afle.

– Ai vreun motiv deosebit pentru care te interesează familia de Medici?

Vocea lui melodioasă avea un timbru catifelat, era caldă și răcoroasă într-un fel care o încânta.

– Nu. Tatălui meu îi plăcea mult acest tablou, deși spunea că altele pe care le văzuse la Leningrad erau și mai bune. Veneam aici cu părinții mei, care îmi povesteau istoria mătăsii.

– Mătăsii? încercă el să fie politicos.

– Îmi pare rău. Vă reţin şi vă plictisesc.

Dădu să plece, dar el scutură din cap şi îi spuse pe un ton ferm:

– Nici să nu te gândeşti. Mărturisesc că ştiu foarte puţin despre istoria mătăsii. Uite, e o bancă acolo. Să ne aşezăm. Spune-mi tot ce ştii, te rog.

Amber deschise gura să-l refuze politicos, dar se trezi şezând lângă el, răspunzându-i la întrebările despre familia şi căminul ei şi încrezându-se în el cum nu-şi închipuise niciodată că o poate face cu un străin.

– Deci, bunica ta n-a vrut să te lase să mergi la şcoala de artă şi te-a trimis la Londra să înveţi să faci reverenţe, pentru a fi prezentată într-un salon cu ajutorul lui Lady Rutland şi, astfel, să poţi găsi un soţ de viţă nobilă, dar nu poţi face asta pentru că nu reuşeşti să faci reverenţe corecte? Extrăsese exact esenţialul din explicaţiile ei confuze.

– Da, aşa e, recunoscu Amber. Louise – fiica lui Lady Rutland – zice că nu sunt în stare... pentru că n-am... ei bine, zice că o fată trebuie să aibă o anume origine ca să poată face reverenţe corecte.

– Aha, origine. Se pare că prietena ta mai are de învăţat că adevărata noblеţe este o calitate care nu depinde de coroana de pe blazon.

Acum râdea de ea, Amber era sigură, însă părea serios.

– N-ar fi bine să facem prezentările? întrebă el. Numele dumitale este...?

– Amber, îi spuse ea cu sfială. Amber Vrontsky.

Îi întinse mâna lui Amber şi i-o strânse, ridicându-se în picioare şi înclinându-se uşor în faţa ei.

– Îngăduie-mi să mă prezint. Sunt Herr Aubert, îi spuse, exagerând accentul străin şi făcând-o astfel pe Amber să pufnească în râs fără să vrea. Am onoarea să fiu cel mei bun profesor de reverenţe austriece din lume şi, dacă-mi îngădui, am să fac o demonstraţie.

Apoi, înainte ca Amber să-l poată opri, îi lăsă mâna şi se aplecă, făcând cea mai frumoasă reverenţă posibilă, la care adăugă un zâmbet afectat, care îi stârni din nou râsul lui Amber.

– Şi acum, domnişoară Vrontsky, să trecem la lucruri mai serioase. Fii atentă şi imită-mă, te rog.

Galeria era goală, iar Amber se trezi că se ridică şi intră în jocul lui. Făcu o reverenţă adâncă, apoi reveni la poziţia iniţială fără efort, de parcă o făcea dintotdeauna.

După o jumătate de oră, aproape fără suflare de atâta râs, căci neobișnuitul și neobositul ei „profesor" insistase să facă reverența de peste zece ori, Amber scutură din cap și protestă:

– Nu mai pot. Mă înțeapă inima de atâta râs.

– Râs? De ce râzi? Ești aici să înveți reverența. Eu nu râd.

Când ea râse din nou, el se prefăcu revoltat și îi spuse pe un ton hotărât, fără accent:

– Și acum, cred că trebuie să sărbătorim această mare victorie repurtată asupra reverenței, luând ceaiul la Ritz.

Amber fu șocată.

– O, nu, nu pot.

– Ba poți și o vei face.

Era, cu siguranță, o mare greșeală să meargă cu el, dar oricum nu putea să-l refuze.

Luară un taxi până la Ritz, iar portarul se înclină în fața lui, spunând:

– Bună ziua, Lord Robert. Domnul Beaton vă așteaptă la masa dumneavoastră obișnuită.

– Mulțumesc, Mullins, îi zise el și o îndemnă pe Amber: Hai, fetițo!

Portarul îi spusese „lord Robert", observă Amber.

Fata mai fusese la Ritz cu bunica ei, dar tot o impresiona măreția hotelului.

Când se apropiară de masa ocupată de alt tânăr, doi chelneri se repeziră să le tragă scaunele.

– Cecil, dragul meu! Lordul Robert vorbea acum nonșalant și tărăgănat, iar lui Amber i se păru că se purta un pic altfel. Nu mai era glumeț și vesel, ci languros și elegant. Îmi pare rău că am întârziat, dar sper să mă ierți dacă îți spun că am salvat-o pe această sărmană copilă.

– Dar nu e o copilă, Robert, ci o tânără femeie, i-o trânti celălalt bărbat.

– A, da, dar o tânără care se uită cu atenție la portretul lui Lorenzo, ca să analizeze calitatea mătăsii din care e făcută haina. Cred că se teme că o nuanță atât de vie se datorează mai mult pictorului decât vopselelor din Bruges.

– Așa e, rosti tânărul, aruncând o privire intensă în direcția lui Amber.

– Cecil e obsedat de culori, prințesă; le aduce în pragul nebuniei pe bietele manechine pe care le fotografiază pentru *Vogue*.

Cecil? Era Cecil Beaton! Se afla la aceeași masă cu marele fotograf ale cărui realizări le admira așa mult în *Vogue*. Amber amuțise de atâta respect.

– Aiureli, Robert! Spune-mi acum cine este, de fapt, această copilă? întrebă fotograful.

Amber se uită imploratoare la lordul Robert, dar degeaba.

– E Amber Vrontsky. Tatăl ei a fost Adam Vrontsky, iar ea își face intrarea în societate în acest sezon. Am găsit-o plângând în muzeu din cauza torturilor la care o supusese Reverența. Totuși, acum e totul în regulă, nu?

În ochii frumoși ai bărbatului se citea un amuzament răutăcios.

– O Vrontsky? Într-adevăr? Cecil Beaton își miji ochii. Ei bine, copilă, a fost tatăl tău prinț sau conte, căci mi-amintesc că poartă același nume? În timp ce vorbea cu ea, își deschise tabachera și îi oferi o țigară. Amber scutură din cap, văzându-l cum se întoarce spre lordul Robert, care luă o Black Russian.

– Tatăl meu n-a fost nici una, nici alta, îi spuse ea fotografului, care se uita la ea cu ochii mijiți în timp ce scotea rotocoale de fum parfumat. A fost un artist și un creator de modele pentru materiale.

Amber își ținu respirația, așteptându-se la obișnuitul dispreț, dar, după ce trase puțin aer în piept, Cecil Beaton spuse cu blândețe:

– Atunci, a fost un adevărat prinț.

– Da, așa a fost, încuviință Amber cu mândrie. Îmi doresc mai mult decât orice pe lume să mă fi lăsat bunica să merg la școala de artă, așa cum voia el.

– Vrei să devii pictoriță?

– Nu, răspunse Amber. Vreau să fac ce făcea și tatăl meu, adică să creez noi modele pentru mătasea pe care o producem noi – bunica mea are o fabrică.

Au venit cele necesare pentru ceai și, după ce s-a turnat ceaiul, cei doi bărbați au început să vorbească despre un eveniment social la care fuseseră amândoi, lăsând-o pe Amber să se uite prin jur în timp ce le asculta distrată conversația. Din când în când mai distingea numele unui personaj celebru pe care îl admira, însă pe Amber o fascinau, mai mult decât discuția lor, toaletele femeilor, care îi trezeau simțurile. Toate care fuseseră înainte doar schițe și fotografii din *Vogue* prindeau acum viață pe trupurile pe care le împodobeau. Simți un junghi când observă că dominau rochiile din jerseu de la Chanel, pe care părea să le poarte toată lumea, dar când văzu o femeie într-o toaletă Schiaparelli, își pierdu cumpătul, respirația

i se acceleră și privirea îi fu vrăjită de mișcarea fluidă a rochiei de mătase, peste care aceasta purta cea mai frumos croită și elegantă jachetă de mătase, perfect asortată. Studiind fiecare detaliu, Amber uită de toți și de toate, iar bătăile inimii i se întețiră, aducând astfel un omagiu atât materialului, cât și creatorului de geniu.

– Îl preferi pe Schiaparelli lui Chanel?

Amber tresări. Fusese atât de captivată de toaletă, că nu-l văzuse pe Cecil Beaton întorcându-se spre ea.

– E din mătase, remarcă ea, iar culoarea...

Scutură din cap, nefiind în stare să găsească cuvintele care să exprime ce efect avusese asupra ei să vadă o culoare atât de uimitoare de material, altfel decât în schițele din reviste. Era așa puternică, aproape palpabilă. Să obții o astfel de nuanță de galben însemna să creezi o operă de artă.

– Mă întrebam ce fel de vopsea s-a folosit. Am văzut toaleta în *Vogue*, dar nu mi-am dat seama ce diferită poate fi în realitate. Îl văzu la timp pe fotograf părând puțin ofensat, așa că îl asigură cu sinceritate: Pozele dumneavoastră sunt minunate, căci redau realitatea mai fidel decât schițele.

Lordul Robert chemase chelnerul și comandase niște cocteiluri.

– Dubonnet și gin pentru mine și domnul Beaton, îi spuse chelnerului, câte jumătate din fiecare, amestecate foarte bine și cât se poate de reci, și, ăă... o limonadă pentru domnișoara.

– De aceea fotografiile reprezintă viitorul revistelor de modă. Cecil îi zâmbea acum aprobator lui Amber. Le-o spun mereu celor de la *Vogue*, dar nu vor să mă asculte. Nu, pentru că nu se pot moderniza. Sunt niște proști, și timpul va dovedi că am avut dreptate. Aparatul foto poate reflecta realitatea cu mult mai multă acuratețe și claritate decât un desenator într-o zi întreagă de muncă. Rochiile semnate Schiaparelli o dovedesc din plin. Așa cum ai spus, este imposibil să le redai culoarea fără aparatul foto, care e, cu siguranță, un artist talentat, dar ai grijă, fetițo, dacă vrei să te bazezi pe ea în viitor, în cazul mătăsii tale, nu faci bine. Eu sunt încredințat că Chanel, cu jerseul său practic și cu simplitatea neprefăcută, va juca rolul principal în moda viitorului. Dacă vrei să mă asculți, ar fi mai bine să te orientezi spre folosirea mătăsii la decorațiuni interioare decât la haine.

Luă o gură de cocteil, apoi alta, după care își puse jos paharul ca să-și mai aprindă o țigară înainte să continue.

– Va începe o perioadă de mari schimbări, nu numai în îmbrăcăminte. Trebuie să iei în considerare mai degrabă designul de interioare. În acest domeniu va exista cea mai mare cerere de materiale inovatoare. În New York, e deja ultimul răcnet al modei să-ți redecoreze casa un renumit designer; oameni cu bani vor pentru casa lor un aspect unic, care să aibă „stil" și să fie, în același timp, recunoscut de *conoscenti*[1] ca fiind creat de un maestru. Asta trebuie să ai în vedere pentru viitor. Ar trebui să vorbești despre asta cu Lees-Milne, care e nebun după case și știe ce e mai bun pentru ele. Școala de artă e folositoare, dar nu-ți poate forma un ochi de expert, care să știe ce e bun și ce nu, dacă nu-l ai deja, dar ceva îmi spune că tu ai un asemenea fler. Lasă-te în voia pasiunii. Pasiunea nu trebuie nici subestimată, nici ignorată.

Amber îl ascultă cu respect și îi era recunoscătoare pentru timpul pe care i-l consacra ca să-i dea sfaturi bune. Deodată, viitorul, care i se păruse așa sumbru și apăsător, devenise acum promițător. I se confesă cu sfială:

– Tatăl meu spunea adesea că pierdem din vedere progresul... Se întrerupse când văzu o femeie de o frumusețe răpitoare, purtând o rochie vaporoasă, însoțită de un tânăr zvelt și sclivisit, cu trăsături de efeb, care se îndrepta spre ei, exclamând:

– Robert și Cecil, ce noroc am să dau peste voi! Am nevoie de amândoi să mă ajutați și, după cum vezi, Cecil, ți-am acaparat deja asistentul. L-am găsit în foaier și l-am salvat din ghearele unei haite de domnișoare. Eu și Bryan am vrea să dăm o petrecere, știi, după ce vine copilul pe lume.

Amber nu-și putea lua ochii de la ea. Purta o toaletă de seară, o rochie din lame auriu peste dantelă și crep satin, peste care purta o haină de catifea maro, cu o căptușeală de mătase strălucitoare de culoarea piersicii. În picioare avea pantofi dintr-un material argintiu, stropit cu aur. În frumosul ei păr ondulat, de un blond auriu, avea stele de diamant, care străluceau în lumina candelabrelor. Pe degete și la încheieturi purta alte diamante, iar buzele îi erau date cu un ruj roz-cafeniu, care se asorta cu rochia și cu haina.

– Ce? Altă petrecere? se miră lordul Robert în timp ce chema chelnerul să-l anunțe: Doamna Guinness ia ceaiul cu noi.

Amber era dureros de conștientă de cât de depășită era.

Lordul Robert încă vorbea cu doamna Guinness.

[1] „Cunoscători", în limba italiană, în original (n.tr.)

– Ce bine de tine, Diana, că te-ai măritat cu milioanele lui Guinness și că Bryan te adoră, o tachină el, apoi se întoarse spre tânărul care era cu ea și îi spuse: Saville, așază-te aici, lângă Cecil, că altfel se supără pe mine.

Tânărul își făcu drum spre locul indicat, fără să-l deranjeze de fel ironia lordului Robert, iar doamna Guinness râse și îi zise:

– Așa și trebuie, mai ales că îi voi dărui în curând un moștenitor.

Amber roși un pic când o auzi vorbind așa de liber despre starea în care se afla.

– Să sperăm că *va fi* băiat și că-l vei aduce pe lume cu mult mai puțin tămbălău decât face Evelyn Waugh cu noua lui carte, spuse lordul Robert zâmbind.

Doamna Guinness scutură din cap.

– Ești răutăcios, Robert.

– Poate că sunt, dar e adevărat, nu se lăsă lordul Robert. Harold Acton mi-a zis că atunci când l-a întrebat pe Evelyn despre cum e noua lui carte, i-a răspuns că este un amestec de sex și snobism.

Doamna Guinness pufni într-un râs melodios.

– O, asta-i tare urât din partea lui! El și cu Nancy încă nu știu care din noile lor romane va fi declarat de Farve „cea mai mizerabilă carte".

„Ce creatură frumoasă și veselă", se gândi Amber cu invidie. Nu era de mirare că bărbații o priveau cu atâta admirație.

– Robert, acum ascultă-mă! îi spuse ea cu fermitate în glas.

– Foarte bine, încuviință el, dar mai întâi, Diana, cea mai mândră din frumoasele surori Mitford, permite-mi să ți-o prezint pe protejata mea.

– Ce? Ai o protejată? exclamă ea voioasă.

Amber se aprinse la față, atât de sfială că se afla în compania cuiva despre care citise în *Vogue* și în ziarele de scandal, cât și la gândul că ajunsese protejata lordului Robert.

Cecil Beaton îi răspunse Dianei Guinness în locul ei, zicându-i amuzat:

– E domnișoara Amber Vrontsky. Robert a găsit-o pe copilă la National Gallery și a învățat-o să facă o reverență corectă.

Ochii albaștri și mari se ațintiră la fața roșie ca racul a lui Amber.

– A, reverența! Da, e o chestie oribilă. Muv m-a amenințat că-i va cere surorii mele, Nancy, să mă învețe, dar, spre fericirea mea, Nancy l-a supărat pe Muv cu una din ironiile ei, așa că m-am dus la cursurile domnișoarei Vacani. Biata copilă, i se adresă ea pentru

prima oară lui Amber, și așa de frumoasă! Vei fi asaltată de admiratori. Trebuie neapărat să vii la una din petrecerile mele. O să-ți trimit o invitație.

– Ce părere ți-ai făcut despre Londra până acum, domnișoară Vrontsky? o întrebă Cecil Beaton.

– Când mă duc la galeriile de artă sau mă uit la minunata arhitectură, cred că Londra e cel mai măreț oraș din lume și mă simt foarte mândră. Vocea lui Amber șovăi o clipă, după care continuă: Dar apoi, când văd oameni cerșind pe străzi și citesc în ziare că nu sunt locuri de muncă, mi-e rușine.

Se așternu tăcerea pentru scurt timp, până când Cecil Beaton spuse cu blândețe:

– Ieșind din gura unui copil...

Vorbise prea sincer, își dădu seama Amber, simțindu-se vinovată. Greg o tachina mereu pentru asta, dar părinții ei îi insuflaseră respect pentru onestitate și sinceritate.

„Adevărul poate fi uneori dureros", îi spusese mama ei, „dar minciuna provoacă răni și mai dureroase."

Cecil Beaton și tânărul lui asistent discutau despre unele cadre pe care le propusese fotograful revistei *Vogue*. Scoase din buzunar un carnet de schițe și un creion, pe care le folosi să-și întărească ideea.

Amber se uită la el, atât fascinată, cât și invidioasă, fără să-și dea seama ce bine i se citeau pe față aceste sentimente. Ce noroc avea Saville cu așa un maestru!

Amber începu să se simtă ușor amețită de atmosfera din jurul mesei, încărcată de fum, și de oamenii care conversau cu atâta însuflețire.

Mesele din jurul lor se ocupau, râsetele deveneau mai zgomotoase, ceștile de ceai erau înlocuite cu pahare de șampanie.

– Robert, cred că e timpul s-o duci pe protejata ta înapoi la Lady Rutland, înainte să dați amândoi de bucluc, îl avertiză Cecil Beaton, rupând o pagină din carnet în timp ce vorbea.

– Da, trebuie să plec, încuviință Amber, dându-și brusc seama cu groază ce târziu se făcuse. Mulțumesc pentru ceai și pentru amabilitate...

Se ridică în picioare în timp ce vorbea, dureros de conștientă de neajunsurile ținutei sale, în comparație cu aspectul atâtor oameni eleganți și sofisticați, precum și de faptul că va ajunge nepermis de târziu la Lady Rutland. Inima începu să-i bată mai tare de teamă. Ce Dumnezeu avea să-i spună lui Lady Rutland? Nu ar fi trebuit să stea

așa de mult, își spuse ea, simțindu-se vinovată. De fapt, nici nu ar fi trebuit să vină aici. Dar era bucuroasă că o făcuse.

– Uite, fetițo, asta e pentru tine – o mică amintire.

Groaza i se risipi, fiind înlocuită cu un amestec de respect și de încântare, pe când se uita la schița pe care i-o dăruise Cecil. În fața ochilor ei erau ei toți – caricaturi mici, dar atât de bine creionate, ale celor de la masă. În josul foii scrisese: „Domnișoara Vrontsky la ceai".

– O, mulțumesc, a fost tot ce a reușit să spună Amber cu o voce gâtuită.

I se părea imposibil ca ea, care admirase atâta amuzantele schițe ale lui Cecil, să aibă acum una în care apărea și ea.

A fost chemat șeful de sală și i s-a cerut să-i găsească un taxi. Domnii s-au ridicat și s-au înclinat în fața ei, iar apoi a fost condusă spre ieșire.

Tocmai ajunsese acolo, când Robert veni după ea.

– Dacă îți face neplăceri Lady Rutland, spune-i să mi se adreseze mie, îi zise.

Amabilitatea lui era ca un balsam pentru starea de nefericire în care se afla.

– Sunteți prea drăguț, îi răspunse cu emoție în glas.

Lord Robert se uită la ea până plecă. Fata mai avea așa multe de învățat. Nu știa nici măcar că societatea se împărțea în oameni care acceptau să se amestece cu cei din alte clase sociale și alții care nu aveau să fie niciodată de acord cu așa ceva.

Desigur că el făcea parte din prima categorie; lumea lui îi primea cu brațele deschise pe toți cei care aveau spirit, stil și, mai ales, frumusețe. Era o lume sofisticată, amuzantă și plină de bani, dar avea și o latură întunecată, fiind totodată o lume imorală, dezmățată, decadentă, nerușinată – lumea celor care vânau frumusețea, o vindeau și o cumpărau. Era lumea în care Amber, cu frumusețea sporită de banii bunicii ei și de dorința acesteia de a o mărita cu un nobil, va fi binevenită. Oare va supraviețui sau va fi distrusă? Biata copilă! Îi părea rău de ea. La urma urmei, știa foarte bine ce înseamnă să ai un bunic crud și puternic. Propriul său bunic... dar nu, nu trebuia să se gândească la asta.

Amber era convinsă că nu va uita niciodată ziua aceea. Simțea că îi înflorește din nou speranța de a fi fericită. Și totuși, nu se putea

abține să nu-l invidieze pe tânărul asistent al lui Cecil Beaton. Ce norocos era!

În taxiul care o ducea înapoi la Cadogan Place, Amber oscila între teama de reproșurile lui Lady Rutland și insistența ei încăpățânată de a-și dori să nu se fi dus cu lordul Robert.

Bucuria pe care i-o adusese acea după-amiază merita să înfrunte de zece ori mânia lui Lady Rutland. N-avea să uite niciodată ce bine se simțise, ce drăguți fuseseră toți cu ea, și mai ales lordul Robert. Obrajii i se îmbujorară, iar inima începu să-i bată mai tare. Lordul Robert era așa amuzant și chipeș. Probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată, doar dacă...

Capitolul 6

Când Amber ajunse la Cadogan Place, trecuse de șase seara, și prânzul pe care îl serviseră Lady Rutland și Louise se terminase de mult.

O servitoare în ochii căreia se citea mila îi spuse lui Amber că trebuia să se ducă imediat la Lady Rutland, dar până să plece, intră Louise la ea în cameră, fără să mai bată la ușă, cu o atitudine îngâmfată.

– Mama este foarte supărată pe tine, îi spuse lui Amber, strălucind de bucurie. Are de gând să-i scrie bunicii tale că, din cauza felului în care te porți, nu va putea să te scoată în lumea bună.

Primul gând al lui Amber a fost că o văzuse cineva la Ritz și îi spusese lui Lady Rutland. Însă temerile ei se liniștiră când Louise continuă:

– Mămica spune că nu poate îndura rușinea de a prezenta o debutantă care nu este în stare să facă o reverență corectă.

Amber răsuflă ușurată. Inocentă cum era, își dădea totuși seama că acceptarea unei invitații din partea unui om ciudat era un delict social cu mult mai mare decât neputința de a face o reverență. Nu că i-ar fi păsat. Nu ar fi ratat o după-amiază așa minunată pentru nimic în lume.

Lady Rutland ședea la un mic birou de campanie, despre care le spusese lui Blanche și lui Amber că îl moștenise de la un străbun al ei care luptase la Waterloo.

Pe Amber încă o mai făcea să roșească răspunsul glacial al bunicii sale: „Mie mi se pare mai mult din vremea reginei Victoria decât a regelui George".

Cu toate că valetul o anunțase pe Amber, Lady Rutland continua să se uite la scrisoarea de pe birou, de parcă Amber nu ar fi fost acolo, trecând astfel mai bine de cinci minute până să se întoarcă spre fată și să îi spună cu multă răceală în glas:

– Unul din lucrurile care deosebesc clasele sociale de sus de cele de jos este conștientizarea importanței unor valori. Cei din clasele superioare nu îndrugă verzi și uscate. Așa ceva pur și simplu nu se face. Am aici o scrisoare de la bunica ta, în care își exprimă îngrijorarea astfel: „Nepoata mea nu-și face apariția la destule evenimente sociale înainte de prezentarea la curte, așa cum mă așteptam".

Amber se simțea umilită. Jay trebuie să-i fi spus ceva bunicii ei. Înainte să plece de la Denham, îi rugase atât pe Greg, cât și pe Jay să-i scrie regulat. Greg nu era un corespondent de încredere, scrisorile de la el veneau rar, fapt ce trăda dorința lui de a se bucura de viață, nu de a scrie despre ea; în schimb, scrisorile de la Jay erau interesante și pline de informații, de parcă ar fi stat de vorbă cu ea, așa că, treptat, Amber începuse să-i scrie cu din ce în ce mai multă sinceritate despre viața ei de la Londra.

Chiar dacă Jay îi scrisese la modul foarte serios că, de când bunica ei o plătea pe Lady Rutland ca s-o scoată pe Amber în lume, aceasta îi lua banii degeaba, tot nu-i trecuse prin minte că Jay va sufla vreo vorbă bunicii ei.

Amber înțelegea acum de ce, în ultima ei scrisoare, bunica îi cerusese o listă de evenimente sociale la care se dusese.

– Vei afla că societății nu-i plac pârâcioșii, Amber. Am sperat s-o feresc pe bunica ta de vești neplăcute, să nu-i spun că nepoata ei s-a făcut de râs pentru că n-a fost în stare să facă o reverență ca la curte și că mai multe mame din înalta societate au refuzat să o invite la petrecerile lor. Totuși, acum, din cauza prostiei tale, n-am încotro și trebuie să îi spun adevărul.

– Știu că Louise speră că bunica se va răzgândi și voi fi trimisă acasă, îi spuse Amber lui Lady Rutland cu mult curaj, dar nu m-aș supăra să fie așa.

Lady Rutland nu părea deloc încântată de ce auzise, exact cum se așteptase Amber. De fapt, era chiar foarte nemulțumită.

– Nu se pune problema să te întorci acasă, Amber. Doar te previn asupra urmărilor, în caz că vei continua să îndrugi aiureli. Acum,

sunt gata să-ți mai dau o șansă. Deja m-am străduit destul pentru tine, rugându-le pe unele dintre scumpele mele prietene să te includă în listele lor de invitați, de dragul meu, așa că sper să-i pot scrie peste câteva zile bunicii tale, trimițându-i și o listă de invitații la evenimentele organizate înainte de prezentare, pe care le-am acceptat în numele tău.

La început, schimbarea neașteptată din comportamentul lui Lady Rutland o nedumerise pe Amber. Se așteptase să fie trimisă acasă acoperită de rușine, dar acum i se spunea că Lady Rutland plănuia să o ia cu ea la toate petrecerile de la care fusese exclusă înainte. Se părea, cugetă Amber, că lui Lady Rutland îi era teamă de bunica ei.

– Iată-te, în sfârșit! Ardeam de nerăbdare să te văd. Ți-am telefonat acum un ceas să-ți spun că trebuie să te văd imediat. Ce crud ești cu mine, Greg!

Alergă la el, încercând să i se arunce în brațe, dar Greg o opri, furia izvorându-i din iritare și teamă.

– Caroline, știi foarte bine că ne-am înțeles să nu ne dăm telefoane. Din fericire, Jay a fost cel care a răspuns și am reușit să-i îndrug o poveste cum că aveai pentru mine un mesaj de la lordul Fitton Legh.

Era evident că ei nu-i plăcea să fie dată deoparte, pentru că se bosumflă ca un copil, lucru pe care Greg îl găsea adorabil înainte, dar pe care acum îl detesta. Pentru numele lui Dumnezeu, avea douăzeci și trei de ani, nu șaptesprezece.

– Acum, zi-mi ce naiba era atât de important că ți-ai asumat așa un risc ca să mă târăști aici?

– Încă nu mi-ai spus că mă iubești.

Făcea pe cocheta, ceea ce îl dezgusta la fel de mult.

– Caroline...

– Hai, spune-o!

– Ascultă...

– Spune-o, Greg, altfel nu am curajul să-ți zic.

Plângea acum, începând să ridice tonul. Greg se uită cu teamă la ușa budoarului ei.

Una era să fie aici cu ea când era totul aranjat dinainte și nu puteau fi deranjați, pentru că nu aflase nimeni de relația lor, și alta când Cassandra îl aștepta pe alee pentru a-l conduce în casă printr-o intrare laterală, știind foarte bine ce era între ei. Și era foarte clar

că nu aproba, pentru că privirea furioasă pe care i-o aruncase nu putea fi trecută cu vederea. Ei bine, nu el dorise să vină aici. De fapt, Greg ar fi fost foarte fericit să n-o mai vadă niciodată pe Caroline. Da, extrem de fericit.

La naiba, ce trebuia să facă un bărbat ca să-i fie ei limpede că nu-l mai interesa? Caroline nu era o *ingénue*[1]; știa regulile jocului pe care îl jucau ei. Fusese nevoită să-și ia un amant, măritată cum era cu un bărbat destul de bătrân să-i fie tată, care, potrivit ei, nu făcea multe parale în pat.

– Spune-o! insistă ea.

Dacă ura Greg ceva, asta era să-i fie forțată mâna. Avea o fire indolentă, dar era și încăpățânat. Nu o mai iubea, și al naibii să fie dacă i-o va spune.

– N-am timp de pierdut, îi zise el. Am treabă.

Greg se îndreptă spre ușă. Pusese deja mâna pe clanță, când Caroline îi spuse pe un ton blând:

– Odată îți plăcea să-ți petreci timpul cu mine, Greg, și, dacă, printre lucrurile pe care ești așa de nerăbdător să le faci, se numără și cariera ta prostească în politică, ei bine, mai gândește-te o dată. Vom avea un copil.

Îi transpiraseră palmele acum, așa că mâna îi alunecă de pe clanță.

– Mă simt onorat de ce-mi spui, dar cred că e ceva între soți, se bâlbâi el.

– Sau între mama și tatăl copilului, sugeră Caroline.

Greg intră în panică.

– Uite ce e, Caroline, am mers prea departe. Amândoi ne-am distrat, iar eu o să-mi aduc întotdeauna aminte de tine cu afecțiune și... cu duioșie. Dar am știut amândoi foarte bine că nu e decât ceva trecător.

Acum transpira abundent, iar ea nu zicea nimic, doar stătea acolo și îl privea în felul ei languros, pe care el îl detesta.

– Știam amândoi că se va termina într-o zi, și cred că a sosit momentul, mai ales că tu și lordul Fitton Legh veți avea un copil.

– Nu! Nu e copilul soțului meu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Greg cu teamă, ce-i cu tine, Caroline? Știi doar că acest copil trebuie să fie al soțului tău. Nu există altă soluție. Gândește-te la scandal. Va divorța de tine și...

[1] „Ingenuă", în limba franceză, în original (n.tr.)

– Și apoi va trebui să te căsătorești cu mine. Ridică din umeri cu indiferență. Divorțul nu-i un lucru chiar așa de rău. Tatăl meu a divorțat de maică-mea ca să se însoare cu amanta lui.

– Asta poate fi în regulă în America, îi spuse Greg, dar aici e altfel. Îi venea să vomite. Doar nu crezi că bunică-mea va fi de acord să mă însor cu tine, sper că nu ești atât de naivă.

Fusese o greșeală din partea lui să-i spună așa ceva, își dădu seama Greg, dar era prea târziu. Caroline se năpusti asupra lui și îl zgârie pe față, a ei fiind schimonosită de furie.

– Bunică-ta? Crezi că nu știu că te ascunzi în spatele ei? Crezi că nu știu de fata aia din Macclesfield cu care te vezi? Cum de-ai putut, Greg? O puștoaică oarecare, al cărei tată face bani din cârnați de porc? Dar bănuiesc că n-ar trebui să mă mire, având în vedere originea ta umilă.

Insulta îl duru pe Greg.

– N-ai decât să spui ce vrei, îi zise el. Maisie e de o mie de ori mai bună ca tine; cât despre origine, singura pe care poți să pretinzi că o ai e cea a odraslelor tale.

Auzi cum se sparge o oglindă, pe care ea o luase de pe măsuța de toaletă și o aruncase în ușa pe care o închisese în urma lui pentru a-și găsi scăparea pe coridor.

– Lady Rutland vă cheamă în salon, domnișoară.

Lui Amber i se opri inima în loc. Nu din nou. Ce mai făcuse acum?

– Mulțumesc, Alice. Îi făcu servitoarei semn să plece, ignorând privirea pe care i-o arunca Louise.

De această dată, Lady Rutland nu era singură. Mai erau cu ea două persoane, una din fiind o tânără care purta o pălărie enormă și prea împodobită și care îi era ciudat de cunoscută, se gândi Amber. Cealaltă, un bărbat în vârstă, sprijinit într-un baston, purta o pelerină neagră pedantă peste un costum de tweed foarte scămoșat.

– Ah, Amber, o întâmpină Lady Rutland, ce noroc ai că bunica ta face atâtea eforturi pentru tine! Profesorul Roberts, aici de față, mi-a spus că doamna Pickford l-a solicitat să-ți dea lecții despre istoria clădirilor celebre din Londra. Aș îndrăzni să spun că doamna Pickford m-ar fi putut informa asupra deciziei pe care a luat-o, dar cred că are treburi mult mai importante. Personal, nu văd ce folos ar putea trage o debutantă din studiul istoriei, dar, din moment

ce strămoșii ei au jucat așa un rol de seamă în istoria țării, nu mai are nevoie să o studieze. Istoria au făcut-o și cei din familia ei.

Profesorul scoase un sunet ciudat și, când Amber se uită cu teamă la el, își înălță capul și o aținti cu privirea, făcându-i cu ochiul, fără să fie văzut de Lady Rutland.

Lordul Robert! Ce Dumnezeu căuta el acolo și, da, acum îl recunoștea și pe asistentul lui Cecil Beaton, Saville, care era costumat așa de caraghios!

– Așa este, scumpa mea Lady Rutland, aprobă profesorul cu glas tremurat. Să vedem, cred că bunicul dumneavoastră a căzut la Sevastopol, iar vărul său, marchizul, era în brigada ușoară, din câte mi-aduc aminte. Mulți militari de seamă în familia dumneavoastră, însă eu mă pricep mai bine la istoria politicii. Parcă e consemnată pe undeva o ceartă dintre unul din străbunii dumneavoastră și William Pitt cel Tânăr, nu știți nimic despre asta?

Rămasă fără replică pentru prima dată în viață, Lady Rutland doar dădu din cap, iar lord Robert oftă și spuse:

– Păcat... Apoi se întoarse spre Amber și întrebă: Aceasta-i copila?

– Da, încuviință Lady Rutland.

– Păi, sper să fie o elevă bună, deși știu din experiență că fetele tinere sunt cam superficiale și le plac peste măsură toate fleacurile. Vom începe lecțiile făcând o plimbare, dacă se poate chiar acum.

– Păi, da, desigur, domnule profesor.

Lady Rutland părea amabilitatea întruchipată.

Amber abia se stăpâni să nu pufnească în râs.

– Ei bine, copilă, ai auzit-o pe Lady Rutland. Du-te să te pregătești pentru plimbare. Vedeți că am și o însoțitoare pentru domnișoara Vrontsky. N-am să v-o prezint. Nu merită atenția dumneavoastră, nu știe nimic despre istoria marilor familii din țara noastră.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Louise pe Amber, când o văzu urcând în grabă scările să pună ceva pe ea ca să iasă la plimbare. Ce vrea mămica? De ce-ți pui paltonul, Amber? Răspunde-mi, Amber! insistă ea, dar Amber scuturâ din cap și coborî scările aproape dansând, până ajunse în hol, unde o aștepta „profesorul" și „însoțitoarea" ei.

*

– Nu mi-a venit să-mi cred ochilor că sunteți dumneavoastră, lord Robert, spuse Amber, râzând de îndată ce se îndepărtaseră suficient de casă ca să nu mai fie văzuți.

– Nici mie nu-mi vine să cred că port pălăria asta caraghioasă! se plânse Saville.

– Dar ai zis că îți place farsa asta, Saville, îi spuse lordul Robert pe un ton vesel. Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru ocazia de a juca un asemenea rol în afara scenei. Și n-ar trebui să porți o astfel de pălărie dacă nu ți-ar crește barba în câteva ore!

Saville tăcea posomorât, iar lordul Robert îi spuse lui Amber:

– Lui Cecil trebuie să-i mulțumești – a, da, și Dianei, căci ei au pus la cale toată tărășenia, după ce Cecil te-a declarat protejata *lui*. Eu și Saville suntem doar executanții care îi punem în aplicare planul. Din păcate, Cecil nu ni-l poate „împrumuta" pe Saville decât azi, nu se poate lipsi de el mai mult timp. Dar nu-i nici o problemă, sunt sigur că ne vom descurca de minune doar noi doi, bineînțeles, în caz că nu vrei să-ți găsesc altă însoțitoare.

El tot îi mai zâmbea ironic, dar lui Amber îi tresălta inima, simțind o tulburare și amețeală pe care nu le cunoștea, însă își dădu imediat seama ce se întâmpla cu ea. Oare lordul Robert chiar flirta cu ea? Se putea foarte bine să fie așa, se gândi Amber.

– Ce idee bună ai avut să-i pomenești lui Lady Rutland de strămoșii ei. A fost foarte impresionată.

Saville scoase un fornăit batjocoritor.

– Acum, Amber, hai să vorbim serios, îi spuse lordul Robert, ignorându-l pe Saville. Cecil m-a rugat să te învăț o mulțime de lucruri despre modă. A aranjat să vizităm birourile revistei *Vogue*; cu toate că, bănuiesc, va fi mai mult un chin decât o plăcere, cunoscându-l pe Cecil. Trebuie să te duc pe la magazine și să-ți ofer cunoștințe de arhitectură și de design, iar Cecil mi-a zis că te va testa, ca să vadă dacă te ții de treabă.

Amber se simțea copleșită.

– E atât de bun cu mine! Oare de ce își dă atâta osteneală cu mine?

Lordul Robert o măsură cu privirea. N-avea rost să-i explice că Cecil Beaton făcea parte dintr-o lume în care capriciul de moment era totul – sau cel puțin așa părea. Cecil muncea din greu și, dacă afișa o nonșalanță care să dea de înțeles că nu era așa, treaba lui.

Ar fi fost o cruzime din partea lui să-i spună lui Amber că fusese amuzant să bea cocteiluri și să vorbească despre ce puteau face

pentru ea, și chiar mai distractiv să născocească un plan care implica actorie și costumație.

– Dat fiind că Cecil călătorește mult, eu, profesorul tău, voi fi acela care mă voi ocupa zi de zi de educația ta, o anunță lordul Robert pe Amber, ridicându-și poalele pelerinei. Așa că azi vom studia fenomenul modern numit Selfridges[1].

Selfridges! Amber se lumină la față. Auzise de renumitul magazin – ca toată lumea –, deși Lady Rutland zicea că e de prost gust și își făcea cumpărăturile numai la Harrods.

– Acolo se organizează cele mai frumoase petreceri, îi spuse Amber lordului Robert, cu mult entuziasm. Am citit despre una în *Express*.

– Amber, nu trebuie să crezi tot ce zice lordul Beaverbrook, îi spuse ironic Robert.

– Eu nu mă duc la Selfridges îmbrăcat așa, se bosumflă Saville.

– Foarte bine, atunci nu veni, dragul meu, îi răspunse Robert.

Între cei doi bărbați avu loc un schimb de priviri pe care Amber nu-l înțelese; Robert se uita batjocoritor la Saville, iar acesta părea furios.

Au petrecut două ore în Selfridges, s-au dus în grădina de pe acoperiș să vadă lalelele răsărind din pământ și au băut un ceai într-o cafenea, apoi s-au întors în magazin să se uite la noua colecție de bijuterii prezentată de celebrele manechine de la Selfridges.

– Ei, ce zici? o întrebă Robert pe Amber.

– Sunt foarte frumoase. Diamantele scânteiază de-ți iau ochii, dar...

– Dar ce? o încurajă Robert.

– Nu sunt pe gustul meu. Aș prefera ceva mai puțin... strălucitor.

Robert dădu din cap aprobator. Cecil avusese dreptate; copila avea un ochi format și un gust bun, dar ce putea să realizeze cu aceste atuuri, dată fiind situația în care era, nu se știa prea sigur. Firește că nu avea să ajungă unul din asistenții lui Cecil, asta nu era o carieră pentru ea. Îi lipsea ceva foarte important: nu era bărbat.

Amber făcu ochii mari când recunoscu pe cineva.

– Acesta-i prințul de Wales, îi șopti ea lordului Robert pe un ton respectuos.

[1] Magazin universal din Londra, considerat unul dintre cele mai bune din lume (n.red.)

– Da, așa-i. Robert se uită la prinț și văzu că era cu amanta sa, Freda Dudley Ward. Prințului îi plăceau americancele realiste – americancele realiste și măritate –, dar Robert n-avea de gând să-i spună asta lui Amber, care încă mai era, în multe privințe, delicios de naivă.

O oră mai târziu, Robert o duse înapoi pe Amber, extenuată, dar foarte fericită, în Cadogan Place.

După două zile, stând noaptea întinsă în pat, Amber își zise că era mai fericită decât îndrăznise să viseze. Ieri, lordul Robert o dusese la Selfridges, iar astăzi reușise să facă o reverență perfectă.

Pe neașteptate, mulțumită lordului Robert, Londra și noua ei viață deveniseră mai palpitante și mai amuzante decât crezuse că e posibil. Ce noroc avea că-l întâlnise pe lordul Robert și ce drăguț fusese din partea lui să se împrietenească așa cu ea. Amber de-abia aștepta să-l vadă din nou.

Capitolul 7

– Este scandalos și, dacă ar fi după mine, l-aș omorî în bătaie.

Blanche Pickford se uită la musafirul ei, îmblânzindu-și expresia de pe față, în așa fel încât să nu trădeze furia care o cuprinsese.

– Sunt de acord, lord Fitton Legh; este într-adevăr scandalos ca o femeie măritată să-și mintă soțul, încercând să-i ascundă o aventură. Cât despre dorința dumitale de a-mi omorî nepotul în bătaie, să știi că adulterul se comite în doi.

Fața vecinului ei, pe care erau deja câteva pete roșii, se făcu stacojie de furie.

– Probabil că nu m-ați auzit bine, doamnă. Nepotul dumneavoastră a încercat s-o violeze pe nevastă-mea. La naiba, femeie, există un martor. Cassandra a văzut absolut tot.

– Dacă așa zici dumneata, încuviință, adăugând cu subînțeles: Biata dumitale soție trebuie să se fi simțit tare asaltată, cu doi admiratori așa de pasionali.

Lordul Fitton Legh arăta de parcă stătea să explodeze.

– Permiteți-mi să vă spun, doamnă, că reacția dumneavoastră vă trădează clasa din care faceți parte sau, mai degrabă lipsa ei, îi zise el, râzând batjocoritor. Orice aristocrat ar înțelege...

– Ce? Ce e de înțeles aici în afară de faptul că nepotul meu și soția dumitale au avut o aventură chiar sub nasul dumitale? E oare sângele albastru mai puțin înfocat decât cel roșu? Vrei cumva să mă convingi că persoanele de viță nobilă nu au aventuri? Haideți, lord Fitton Legh, să fim sinceri unul față de altul. Vrei ca nepotul meu să fie pedepsit, nu?

– Pedepsit? Voi avea grijă să fie distrus. La asta trebuie să vă gândiți. Nu o să păcăliți pe nimeni din comitat, punându-l să candideze pentru parlament, doamnă Pickford. Când va afla lumea cum mi-a insultat soția... N-aveți decât să vă uitați așa la mine, dar Cassandra e gata să jure pe Biblie că vina e doar a lui. Nevastă-mea i-a spus ce mult a supărat-o purtarea lui ticăloasă față de ea și, normal, când a auzit-o Cassandra țipând, a sărit în ajutorul ei și l-a văzut pe nepotul dumitale violând-o.

– Șocant, dar aș îndrăzni să spun că e pură invenție. Deși nu e treaba mea, te sfătuiesc să nu faci publică această poveste, Lord Fitton Legh. Se găsesc întotdeauna oameni care nu cred că iese fum fără foc și, la urma urmei, Lady Fitton Legh e o femeie foarte frumoasă și deșteaptă, care s-a căsătorit cu un bărbat mult mai în vârstă ca ea.

– Ce naiba... Am să-l distrug, v-o spun. N-are să se mai poată arăta niciodată la față în Cheshire.

– Îți înțeleg acum sentimentele. Greg s-a purtat urât. Sunt gata să-l pedepsesc eu însămi, alungându-l din Cheshire – și chiar din Anglia – pentru un timp. Totuși, n-am de gând să stau cu mâinile în sân și să las pe cineva să-l distrugă.

– N-aveți ce face.

– Ce păcat că ai acum și grija asta pe cap! Am auzit că socrul dumitale a pierdut recent o sumă imensă la bursă.

Blanche făcu o pauză și își privi mâinile, de parcă intenția ei ar fi fost să le studieze, nu să continue discuția, după care își ridică privirea la lordul Fitton Legh și își urmă vorba, pe un ton aproape blând:

– Chiar dumneata te-ai extins în ultimul timp – prea mult, aș zice –, așa că ai fost nevoit să ipotechezi Fitton Hall.

– N-aveți cum să știți asta.

– Dar, după cum vezi, știu. E o prostie să-i lași pe tineri de capul lor, nesupravegheați, mai ales tinerii de un anumit gen. Mă gândesc

la sărmana Cassandra. Nimeni nu zice nimic pe față, dar circulă zvonul că îi plac femeile mai mult decât bărbații. Aș îndrăzni să spun că unii se vor întreba cât de adevărată e povestea asta a ei despre nepotul meu. Ceva atât de dezgustător. Dar, vai, este prea târziu să mai dregem busuiocul. Totuși, sunt sigură că doi oameni în toată firea ca noi, cu capul pe umeri, pot născoci o poveste mai credibilă și mai aproape de adevăr. Un tânăr, necugetat și impresionabil, se îndrăgostește de o soție frumoasă și credincioasă. Regretabil, dar de înțeles. Sigur că nici unul din ei nu avea intenția să-și dea frâu liber sentimentelor. La urma urmei, sunt oameni de onoare. Din nefericire, printr-un concurs de împrejurări, rămân singuri, tânărul are un moment de slăbiciune, iar nevasta cea credincioasă se simte cam singură, și ajung să se îmbrățișeze, dar amândoi regretă imediat. Din păcate, sunt surprinși unul în brațele celuilalt de o tânără surescitată, care mai are multe de învățat de la viață. Cei cu scaun la cap ar decide ca tânărul să fie trimis departe de ea, ca să-și dea seama ce greșeală a făcut; soția cea credincioasă ar rămâne, desigur, la casa ei. Tânărul – normal, pentru că este un om de onoare – nu spune nimic de faptul că nevasta care se simțea singură l-a chemat în budoarul ei fără să fie nici o însoțitoare de față, știind că soțul ei nu e acasă. Acesta recunoaște, să spunem, față de familia lui că soția lui a făcut o prostie. Dar de ce s-o chinuim pe biata femeie, amenințând-o că va avea de îndurat mai multă rușine decât are deja parte? Doar a învățat din greșeala pe care a făcut-o, să spunem.

– Ăsta-i șantaj.

– Nu, lord Fitton Legh, îl corectă Blanche pe un ton glacial. E instinct de autoconservare. Înțeleg că orgoliul dumitale a primit o lovitură groaznică, dar sunt sigură că o sumă consistentă de bani – să spunem suficientă cât să-ți plătești creditorii și să păstrezi Fitton Hall – îți va aduce alinare.

Blanche așteptă o jumătate de oră după plecarea lordului Fitton Legh ca să scoată fotografia înrămată pe care o ținea în sertarul de sus al biroului ei. Un tânăr o privea din poză. Fiul ei. Tatăl lui Greg.

„N-ar fi trebuit să mori", îi spuse ea, cu gâtul la fel de uscat ca ochii. „Dacă trăiai, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea."

După ce puse fotografia la loc în sertar, îl sună pe Wilson și îi spuse:

– Când se întoarce tânărul Greg, spune-i că vreau să-l văd.

*

Doamne, ce bine se simțea că scăpase in sfârșit de Caroline! Trecuseră deja trei zile fără ca ea să încerce să dea de el. Greg simțea o ușurare imensă. Era așa de încântat, că voia să sărbătorească. Cu Maisie, hotărî el zâmbind, când cobora din Bugatti și intra în grabă în Denham, prea nerăbdător ca să aștepte să-i ia majordomul pălăria și paltonul, pe care le aruncă în direcția cuierului cu o mișcare precisă și trântind un vesel un „Ce mai faci?"

Paltonul nu-și nimeri ținta, dar pălăria ateriză într-unul din cârlige.

– La fix! se felicită el în timp ce Wilson se apleca să-i ia paltonul.

– Doamna Pickford mi-a poruncit să vă spun imediat ce veniți să vă duceți la ea, îl anunță majordomul.

– Chiar așa? Păi, atunci mai bine o întind să văd ce vrea, nu? spuse Greg râzând.

– Ei, Gregory, n-ai nimic să-mi spui?

Greg se lăsă de pe un picior pe celălalt. Era întotdeauna bine să fie prudent când bunica îi spunea „Gregory".

– Nu cred, bunico, în afară de faptul că aș vrea s-o șterg la Londra câteva zile. Să văd ce mai face micuța Amber, știi.

– Sunt încântată că-ți faci griji pentru verișoara ta, Gregory, încântată, dar și oarecum surprinsă, deoarece prin comportarea ta ți-ai pus familia într-o situație care îi poate distruge reputația.

Greg simți un gol în stomac. Era destul de ager la minte ca să-și dea seama încotro se îndrepta discuția.

– Mă refer la aventura ta cu Lady Caroline Fitton Legh. Soțul ei a trecut pe la mine mai înainte.

Oare Fitton Legh știa? Greg se făcu alb ca varul la față.

– Se pare că a fost Cassandra cea care a îndemnat-o să-și mărturisească greșeala, pentru că v-a prins *en flagrante*, deși înțeleg că flagrantul era mai mult de partea ta decât a Carolinei, pentru că, potrivit Cassandrei, o violai.

– E o minciună.

– Și aventura? Tot o minciună?

Greg nu îndrăzni să mai spună nimic.

– Atunci, înțeleg că *ai avut* o aventură cu Lady Fitton Legh.

– Nu însemna nimic pentru mine, doar mă distram și eu un pic.

– Dimpotrivă, e un lucru foarte grav. Acum, bineînțeles că nu mai poți spera să fii ales parlamentar în locul celui care se pensionează;

lordul Fitton Legh o să aibă grijă de asta. Familia Fitton Legh are prea multe relații și influență ca s-o putem ignora, Gregory, și sunt dezamăgită că nu te-ai gândit la asta înainte să te încurci cu Lady Caroline. Lordul Fitton Legh mi-a cerut să părăsești Cheshire și, în împrejurările de față, sunt de acord cu el că e o idee bună. Dacă nenorocita aia de Cassandra nu era așa slobodă la gură, ar mai fi fost posibil să dregem busuiocul, dar din păcate, lucrurile au mers deja prea departe. Mândria rănită a lordului Fitton Legh cere răzbunare și singurul lucru pe care îl poți face pentru el este să pleci de aici. Trebuie să-ți spun că sunt foarte nemulțumită de tine.

– N-a fost vina mea, protestă Greg. Caroline a început să se dea la mine, îți jur, bunico, iar apoi, când am vrut s-o termin cu ea, s-a ținut scai de mine.

Blanche se uită la el și spuse pe un ton calm:

– Cât am așteptat să te întorci, i-am scris lui Henry Jardine la Hong Kong, întrebându-l dacă îți poate da o slujbă în compania lui. Ai câștiga experiență. Jardine este un om de afaceri de primă mână, mătasea brută ne vine prin intermediul lui, iar familiile noastre se cunosc de multe generații. Deși nu mă aștept să intri în afaceri, Gregory, nu ți-ar strica să înveți cum se fac banii, și sunt convinsă că și lordul Fitton Legh va fi mulțumit.

Blanche detesta afacerile, așa că refuzase să investească la bursa de valori. Averea ei era în bani gheață – ținuți în seiful unei bănci, la fel ca aceea a familiei regale.

– Hong Kong? Greg era cât pe ce să obiecteze, însă își aminti imediat că auzise niște chestii interesante despre distracțiile expatriaților care trăiau acolo. Viața în Hong Kong nu putea fi în nici un caz așa de plicticoasă ca la Macclesfield.

Lui Greg îi era ușor să nu se gândească la lucrurile neplăcute, cu condiția ca nimeni să nu-i amintească de ele.

– Să înțeleg că nu mai ai nimic să-mi spui în privința aventurii tale cu Lady Caroline? îl întrebă bunica.

Greg se gândi în treacăt la copilul pe care îl aștepta Caroline, dar nu spuse nimic. Dacă era hotărâtă să-l facă și dacă avea un dram de minte, va susține că e copilul soțului ei, decise Greg. Așa stând lucrurile, nu mai era nevoie să-i pomenească de asta bunicii.

De fapt, după câteva ore, chiar se felicită pentru felul în care se descurcase, având în vedere situația în care se afla. Bunică-sa se purtase glacial cu el, dar avea să revină în curând la sentimente

mai bune. Cât despre „exilul" la Hong Kong, nu credea că e mare lucru și presimțea că o să se distreze de minune acolo.

– Așadar, Fitton Legh o obligă pe Blanche să-și trimită odorul de nepot la Hong Kong. Ei, cu un pic de noroc, Cassandra i-a surprins asupra faptului, nu? Vezi, am pus-o să stea cu ochii pe el după ce mi-a spus că venea în vizită când nu era Fitton Legh acasă. Era clar ca lumina zilei ce se petrecea acolo.

Pe măsură ce își asculta bunicul vorbind, Jay își dădea seama ce mult se bucura bătrânul de necazul lui Greg. Nici nu-și amintea de când nu-l mai văzuse așa binedispus.

Nu avea nici o îndoială că băuse vârtos, căci carafa de pe masa de lângă el era aproape goală. Jay se încruntă când o văzu, știind că bunicul său fusese sfătuit s-o ia mai ușor cu băutura, de dragul sănătății.

Zvonul despre acea aventură se răspândise repede, dar Jay nu a fost deloc surprins, pentru că ghicise exact ce se întâmpla.

– Păcat că nu semeni mai mult cu un de Vries, Jay, îi spuse Barrant. Dacă ai fi fost măcar pe jumătate ca unchiul tău, nepoata lui Blanche ți-ar fi căzut în brațe, și am fi putut s-o umilim și pe ea.

Jay încercase multe sentimente față de bunicul său de-a lungul anilor – compasiune, milă, frustrare, iubire –, dar acum era prima dată când simțea furie și dispreț față de el. Putea să accepte faptul că bunicul lui se bucura de distrugerea bunului nume al lui Greg, pentru că însemna și distrugerea lui Blanche, dar nu-i trecuse prin minte până acum că Barrant fusese acela care aprinsese și întețise, prin intermediul Cassandrei, focul care îl mistuise pe Greg. Totuși, acum, că i se dezlegase limba de atâta bucurie și brandy, Greg deveni dureros de conștient că bunicul său era mai intrigant decât îl crezuse.

– Dacă asta ai de gând, mai bine îi spui Cassandrei. Este foarte clar că ei îi place trădarea mai mult decât mie, îi zise Jay pe un ton sumbru, adăugând, ca să pună capac: Cred că tu știi mai bine ca mine, bunicule, dacă e și asta o trăsătură caracteristică a neamului de Vries.

Îl lăsă pe bunicul său să-i interpreteze remarca cum vrea. Dacă Barrant nu știa până acum că nepoatei lui, Cassandra, îi plăceau mai mult femeile decât bărbații, era timpul să afle. La urma urmei, cum el nu arătase nici un fel de milă pentru slăbiciunile altora,

de ce i s-ar arăta lui? Ceea ce sugerase cu privire la Amber era un lucru inimaginabil și, în același timp, o ticăloșie. Furia care îl cuprinse pe Jay la gândul că lui Amber i se putea face așa un rău îi ardea pieptul. Îi părea bine că fata era la Londra, unde răutatea bunicului său nu o putea atinge.

Capitolul 8

Primăvara lui 1930

Amber era în culmea fericirii. Simțea că dă pe afară de atâta fericire, de parcă acest sentiment ar fi fost talazul de neoprit al primăverii, care se revărsa toată în Hyde Park. Se bucura așa de mult. Fericirea îi pătrundea până în cele mai tainice unghere ale sufletului în zile ca aceasta, când era cu lordul Robert.

Până acum, în calitate de „profesor", lordul Robert o dusese la sediul revistei *Vogue*, unde o zărise pe doamna Alison Settle, editorul-șef, și îi fusese prezentată lui Madge Garland, editorul de modă, care îi ceruse cam insistent: „Amintește-i lui Cecil, când îl vezi, că tot mai aștept schițele pe care mi le-a promis".

Fuseseră la British Museum, unde Cecil îi indicase să se uite atent la toate artefactele egiptene. Dar cea mai frumoasă fusese, cel puțin așa credea Amber, vizita la Royal Society of Arts, unde admirase arhitectura și asistase la o conferință despre originile acesteia. Lordul Robert îi promisese s-o ducă la West Wycombe, un sat recent achiziționat de societate, ca să fie păstrat așa cum era, pentru generațiile viitoare.

Cecil îi dăduse și „teme", cum ar fi: „Desenează o cameră orientată spre sud pentru o mondenă blondă care poartă numai albastru de Wedgwood[1]" sau „Lordul R. dorește să-și cumpere draperii noi pentru salon – tema este Egiptul lui Napoleon –, arată-i trei stiluri diferite".

Uneori, indicațiile lui erau însoțite de schițe asemănătoare cu cele pe care le făcea pentru *Vogue*; alteori, erau doar ciorne, însă lui Amber îi plăcea la nebunie să le primească, aproape la fel de mult pe cât

[1] Nuanță de gri-albastru (n.tr.)

o bucura să fie împreună cu lordul Robert – mai ales când erau de capul lor, fără Saville, așa cum se întâmpla astăzi.

Amber îl sorbea din ochi pe lordul Robert, „costumat", ca de obicei, în cărturar.

Zilele trecuseră în zbor, așteptând cu nerăbdare să iasă cu lordul Robert, bucurându-se de orele de conversație în franceză cu contesa de Brissac, mergând la cursul de aranjare a florilor al lui Constance Spry, împreună cu Louise, și la lecțiile de bune maniere, de care nu-i mai era teamă, căci acum reușea să facă reverențe perfecte.

La toate acestea adăugându-se și evenimentele mondene la care participa acum, ziua nu avea destule ore, lucru de care tocmai i se plânsese lordului Robert.

– Lady Rutland se poartă mai frumos cu tine, nu-i așa? o întrebă.

– Da, încuviință Amber.

Nu avea rost să-i strice ziua mărturisindu-i ce stingheră și la nelalocul ei se simțea la acele evenimente sociale și cât o dureau privirile de gheață pe care i le aruncau mamele altor debutante, precum și tăcerile stânjenitoare și pauzele stângace care se produceau când celelalte fete refuzau să-i vorbească. Bineînțeles că Louise o ajuta ca funia pe spânzurat. Îi spusese răspicat că o disprețuia, iar prietenele ei apropiate o imitau.

Câteodată, Amber nu le învinuia. Ea era, la urma urmei, o străină pentru ele. Presupunea că s-ar fi simțit tot străină și fără figurile făcute de Louise.

– Am primit azi-dimineață o scrisoare de la vărul meu, Greg. Pleacă la Hong Kong. Bunica crede că îi va face bine, așa zice, îi dezvălui ea lordului Robert, schimbând intenționat subiectul. A fost un șoc, pentru că urma să candideze pentru un loc în parlament. Îmi scrie că are senzația că Hong Kong-ul va fi mult mai amuzant decât Camera Lorzilor.

Deoarece Greg îi scria cu atâta entuziasm despre schimbarea survenită în planurile lui de viitor, Amber nu putea fi decât bucuroasă pentru el. Dar îi va fi atât de dor de el, știindu-l la celălalt capăt al lumii, într-un loc pe care nu-l cunoștea, unde, spre deosebire de Macclesfield, nu era în stare să-l vadă cu ochii minții.

– Cred că are multă dreptate, încuviință lordul Robert.

Amber era atât de naivă. Uneori chiar înspăimântător de naivă, admise el. Să fii cu ea era ca și cum ai bea un pahar de apă pură precum cristalul – la început, un șoc pentru organismul obișnuit

cu multe substanțe nocive, dar pe urmă tânjeai să te întorci la acel ceva simplu și bun.

– Mă bucur pentru Greg, dar îmi pare rău pentru mine, deoarece speram că va veni la balul pe care îl dă Lady Rutland după prezentare, recunoscu Amber. Măcar aș fi fost sigură că am cu cine să dansez.

– Sunt convins că vei avea cu cine să dansezi.

Amber se uită la el.

– Vrei să spui că vei fi acolo?

Îi scânteiară ochii.

– Nu l-aș rata pentru nimic în lume, îi spuse Robert, dându-și imediat seama că vorbele lui erau adevărate.

Erau la Selfridges, și curând se făcea timpul ca Amber să se ducă la o probă pentru rochia pe care avea s-o poarte la prezentare. Ca de obicei, ea voia să prelungească clipele prețioase petrecute cu lordul Robert, așa că îl rugă:

– Mai vorbește-mi o dată despre petrecerea la care s-a organizat o vânătoare de comori, iar indiciile i-au făcut pe toți să dea buzna în Selfridges și să sară peste tejghele.

Robert scutură din cap și râse.

– Eram cu toții nebuni pe atunci – n-ar fi trebuit să-ți vorbesc niciodată despre acele timpuri.

– Mă bucur că mi-ai povestit. Cred că v-ați distrat de minune.

– Lasă asta acum, e timpul să te întorci la Cadogan Place, îi spuse lordul Robert pe un ton ferm.

– Nu ești gata încă? o întrebă Louise cu agresivitate pe Amber. Nu te mai aștept dacă nu ești, iar mama mi-a zis să-ți transmit că mergi cu noi la un ceai mai târziu.

Pe Amber nu o deranja să se ducă la proba pentru rochie, dar ar fi dorit mult să nu meargă la ceai.

Rochiile erau create de Reville, din Hanovra Square, aceeași croitoreasă a Curții Regale care îi făcuse și lui Lady Rutland rochia cu o generație înainte și care fusese una din preferatele reginei Mary. Cu toate că bunica lui Amber acceptase s-o lase pe Lady Rutland să aleagă croitoreasa, insistase să aleagă personal materialul pentru rochia lui Amber. Era *de rigueur* ca debutantele să poarte numai rochii albe sau în cele mai pale culori pastelate. Bunica lui Amber alesese pentru jupon o mătase care nu era nici alb, nici crem, ci pe undeva între cele două culori, peste care se aplica dantela cusută cu mici perle, așa că întreaga fustă părea de sidef. Pentru a pune în valoare

materialul, Blanche specificase că rochia trebuia să fie dintre cele mai simple, în față un pic mai elegantă decât o cămașă de noapte lungă și îngustă, dar la spate, de la baza coloanei, fusta decorativă de deasupra dădea la iveală un evantai de pliseuri din satin, care formau o mică trenă.

Louise râsese batjocoritor când se duseseră la prima probă, învârtindu-se în fusta amplă a rochiei ei pretențioase, cu jupoanele ei îndrăznețe de culoarea piersicii, ce se vedeau de sub dantela grea a rochiei, dar acum, când se uitau amândouă cu stupoare la incontestabila eleganță a ținutei lui Amber, abia ieșită din mâinile dibace ale croitoresei, batjocura lui Louise a fost înlocuită de o expresie încruntată.

Însă rochiile pentru prezentare nu erau singurele toalete noi ale fetelor. Scrisorile de la Blanche erau pline de explicații amănunțite privitoare la magazinele la care trebuia să meargă Amber ca să-și ia ținutele pe care le comandase bunica ei prin telefon. Nu exista magazin la care să nu aibă și Louise o rochie nouă plătită de Blanche, dar aleasă de fată, iar Amber începea să-și dea seama că, în timp ce bunica ei avea „bun gust", lui Louise era clar că-i lipsea.

În timp ce își peria părul și îi mulțumea cameristei pentru ajutor, Amber admise că nu-i prea păsa dacă Louise o aștepta sau nu.

Se simțise atât de bine în dimineața aceea petrecută cu lordul Robert. Se desfăta cu propria ei plăcere, înfășurându-se în ea ca într-o mantie. Ce mai conta purtarea nepoliticoasă a lui Louise când avea un prieten așa de minunat ca lordul Robert?

Proba nu dură mult, cu toate că Louise se plânsese că rochia ei fusese bordată cu altă dantelă decât se convenise. Pe drumul de întoarcere, Amber insistase să treacă pe la Hatchards pentru a comanda un exemplar al noii cărți a lui Evelyn Vaugh.

Abia după ce termină de dat comanda, Amber își dădu seama că Louise intrase în vorbă cu un domn care intrase în librărie după ele. Deși nu știa de ce, ceva din purtarea lui Louise o făcu să se simtă stânjenită și nelalocul ei. Răsuflă ușurată când văzu că Louise n-avea de gând să i-l prezinte pe bărbatul cu care stătea de vorbă.

Totuși, era clar că Louise se bucura de întâlnire, iar, în cele din urmă, Amber plecă din magazin fără ea și făcu câțiva metri pe stradă înainte s-o ajungă Louise din urmă, gâfâind și arătând ca o pisicuță care a dat iama la oala cu smântână.

Ceaiul era dat de Lady Wyesnaith în casa ei din Carlton Terrace. Louise hotărâse să poarte o rochie fără mâneci din mătase, care se mula pe corp și era de un albastru aprins – aproape aceeași nuanță ca a ochilor ei –, cu un decolteu adânc în V, iar Lady Rutland își pusese sub blănuri demodata ei rochie neagră.

Neavând cu cine altcineva să se sfătuiască, Amber o întrebase pe cameristă:

– Ce crezi că ar trebui să port? Și înțelese din privirea mulțumită pe care o aruncase Louise rochiei sale ușor drapate, însă foarte simplă, de un chihlimbariu pal, cu o jachetă de catifea brodată cu mărgele de chihlimbar, pe care o alesese Amber, că fata își considera propria toaletă mai frumoasă.

Întrucât Lady Wyesnaith își prezenta și ea fiica la curte, ceaiul era unul din acele evenimente sociale organizate de protectoarele debutantelor, în aparență, pentru ca fetele să se cunoască, iar mamele lor să-și verifice programul, ca nu cumva fetele lor să lipsească de la vreun bal important. În realitate, mamele aveau ocazia să vadă ce concurență ar putea avea de înfruntat fiicele lor și să-și alcătuiască listele de invitați în consecință.

Amber, care o ascultase cu atenție pe contesa de Brissac când le vorbise despre importanța conversației banale și despre felul în care trebuia aceasta deschisă, se descurcă cât de bine putea după ce Lady Rutland o lăsă în plata Domnului, fără s-o prezinte, la o masă de ceai unde mai era un scaun liber. Înțelese însă din tăcerea care se așternuse că apariția ei nu era binevenită, așa că se simți mult mai bine când îi puse mâna pe brat cea mai bună prietenă a ei din școală și îi auzi vocea cunoscută exclamând:

– Amber, nu-mi vine să cred că ești tu! Ce bine îmi pare să te văd!

În ultimul trimestru de școală, se puseseră de acord, la sugestia lui Amber, să nu-și scrie. Amber credea că drumurile lor aveau să se despartă și, știind ce idei stricte avea Beth, nu voise să-și inoportuneze prietena de la pension, agățându-se de prietenia ei, mai ales că era o asemenea diferență de clasă între ele. Acum, desigur că lucrurile stăteau altfel – cel puțin deocamdată, când Amber frecventa aceleași cercuri ca și colega ei de școală.

În câteva clipe, Beth o luă pe Amber de acolo ca s-o prezinte mamei sale, care o salută cu atâta bunătate neprefăcută, că fetei aproape îi veniră lacrimi în ochi.

Contesa de Levington era o versiune mai în vârstă și mai mondenă a fiicei sale. Aveau aceleași trăsături și un ten frumos

de englezoaice, însă părul lui Beth era mai blond decât al mamei sale. Uitându-se la mama lui Beth, Amber vedea cât se poate de clar cum va fi prietena ei, mai târziu, în viață. Contesa era, fără îndoială, o mamă iubitoare.

Contesa dădu iute din cap, confirmând astfel că, da, își amintea că Beth îi vorbise adesea de Amber, prietena ei de la pension.

– Parcă tatăl ei era rus, nu? o întrebă pe Beth, cu o dezinvoltură exersată.

– Ce faci aici? a fost prima întrebare pe care i-a pus-o Beth când au rămas singure. Credeam că vrei să mergi la școala de artă.

– Am vrut, dar nu m-a lăsat bunica. A plătit-o pe mama lui Louise să mă scoată în lumea bună.

Gata, o spusese, și își ținea capul sus, chiar dacă, în adâncul sufletului, se temea de ce ar putea gândi Beth. Dar, spre ușurarea ei, singura remarcă a lui Beth a fost una compătimitoare.

– Trebuie să fie un chin pentru tine să stai sub același acoperiș cu Louise.

Amber scoase un oftat din toată inima.

– Așa e.

Beth o strânse un pic de braț.

– Nu te mai necăji. Am s-o rog pe mămica să aibă grijă să fim invitate la aceleași petreceri. Să termin școala la Paris a fost *îngrozitor*, mai rău ca pensionul, iar acum trebuie să mă duc la școala Vacani să învăț să fac reverențe, și doar știi ce stângace sunt.

– Și noi am făcut asta, zise Amber. La început, nu aveam nici o speranță că voi reuși.

– Chiar așa? Este mult mai bine decât să reușești de prima dată.

Amber nu părea convinsă, așa că Beth îi zise:

– Mămica spune că fetele care învață să facă reverența perfectă de la prima lecție sunt întotdeauna acelea care se încurcă la prezentare. Ai grijă, vine Louise, o preveni ea.

– Ce tot vorbiți voi aici? întrebă Louise bănuitoare.

– Tocmai îi spuneam lui Amber ce mult mă bucur s-o văd aici.

– Nu e aici decât pentru că mamei i s-a făcut milă de ea, îi spuse Louise lui Beth pe un ton tăios.

Amber și Beth schimbară între ei niște priviri pline de subînțeles.

Deși nu știau, cele trei fete alcătuiau împreună o priveliște frumoasă – Beth, cu părul ei moale, de un castaniu-deschis, și expresia blândă de pe față; Louise, cea mai înaltă dintre ele, cea mai „în cunoștință de cauză", cu părul ei tuns scurt, la fel de lucios

și de negru ca pana corbului și cu ochii albaștri umbriți de gene lungi. Dar Amber, cu părul ei blond-roșcat, cu ochii aurii și adânci și cu osatura ei perfectă, era aceea care conferea o adevărată frumusețe acestui „trio" drăgălaș.

– O să ai propriul tău bal de debut, nu-i așa? o întrebă Louise pe Beth.

– Da, îi răspunse Beth. Mama își face deja griji că n-o să găsească destui tineri pe care să-i invite, mai ales dacă se dau și alte baluri în aceeași seară. Ar fi o tragedie să nu avem suficienți dansatori.

– Ce, cavaleri din ăia cu caș la gură? întrebă Louise cu dispreț. Cine vrea să danseze cu ei? Eu, în nici un caz nu vreau. Eu vreau să dansez cu un bărbat *adevărat*, atrăgător și... periculos.

– Din ce ne-a spus contesa, și anume să nu ne urcăm în taxi cu niște tineri imberbi, reiese că și ăștia *sunt* periculoși, precizează Amber.

– De ce? Pentru că ar putea încerca să ne fure o sărutare? Louise scutură cu putere din cap. Eu, personal, aș vrea să aflu cum e să fii sărutată. Voi nu?

Beth părea șocată, dar Amber răspunse cu sinceritate:

– Depinde de cine mă sărută.

– Păi, sigur că da. Tipul trebuie să fie arătos și bogat, deși cred că, în cazul tău, Amber, tot ce contează e să poarte un titlu nobiliar.

– Tot o viperă a rămas, afirmă Beth furioasă, după ce plecă Louise. Nu s-a schimbat deloc.

Amber nu spuse nimic. În fond, ce-ar fi putut să-i răspundă, din moment ce vorbele lui Louise erau adevărate, mai ales în ceea ce o privea pe bunica ei?

– Ce mă bucur că vom ieși peste tot împreună! îi spuse Beth lui Amber cu multă căldură în glas. Înainte, mi-era groază, dar acum știu că va fi amuzant. Uite, ne cheamă mama.

Amber se dădu înapoi.

– Ce ai? o întrebă Beth.

Stânjenită, Amber îi spuse cum fusese ea exclusă și ignorată, adăugând că nu voia s-o pună în situații jenante, agățându-se de ea.

– Nu m-ar mira s-o evite oamenii pe Lady Rutland, nu pe tine, îi spuse Beth cu fermitate. N-o prea place nimeni, să știi.

Și nici nu prea avea relații și influență ca mama lui Beth, a aflat în curând Amber, după ce Beth a insistat s-o ducă la mama ei.

Oamenii care o ignoraseră când o prezentase Lady Rutland erau acum surprinzător de drăguți cu ea. Fetele care îi întorseseră înainte

spatele, îi zâmbeau acum și le făceau loc, ei și lui Beth, să se așeze lângă ele la mesele rotunde la care se servea ceaiul.

Cufundată în conversație, Amber observă privirea feroce pe care i-o arunca Louise doar când își ridică întâmplător privirea și o văzu stând la ușă cu o fată din gașca ei.

Văzând și ea cum se uita Louise la Amber, fata care stătea la masă lângă ea îi spuse pe un ton conspirativ:

– Așa este Louise Montford. Știi, nu-și pierde deloc timpul. Fratele meu a întâlnit-o la o petrecere restrânsă de Crăciun.

– Ce vrei să spui? o întrebă Amber, curioasă.

Cealaltă fată o privi cu timiditate și îi spuse dintr-o suflare:

– Ei bine, într-o seară, când ne jucam de-a v-ați ascunselea, Louise a fost de negăsit ore întregi, și când a descoperit-o cineva în camera pentru pantofi, a jurat că fusese singură acolo, dar alții au zis că-l văzuseră pe unul dintre băieți ieșind pe furiș din acea încăpere cu câteva minute înainte să fie găsită Louise. Apoi, în altă seară, s-a dus după cină la băieți, în sala de biliard, fiind singura fată de acolo. Unul dintre ei, Edward Fearton, i-a spus fratelui meu că l-a lăsat s-o sărute și s-a așezat în poala lui, iar el i-a pus mâna pe genunchi, fără ca ea să-l împiedice. Dacă nu are grijă, are să dea de bucluc.

Amber se gândi în tăcere la cele spuse de vecina ei de masă. Era adevărat că un asemenea comportament necugetat era inacceptabil la o fată de măritat. Uneori, Louise avea ceva năvalnic în ea, și îi plăcea să-și asume riscuri și să încalce reguli. Dar Louise nu putea să-și bată joc de convențiile sociale, în nici un caz dacă voia să facă partida de care avea nevoie mama ei pentru a îmbunătăți situația financiară a familiei, adică să se mărite cu un bărbat de aceeași poziție socială ca a ei, dar care să aibă bani; genul de soț pe care orice mamă și-l dorește pentru fiica ei și care își putea permite să aleagă de nevastă pe una dintre fetele bine educate și acceptabile din punct de vedere social. Acel gen de bărbat nu era însă dispus să ia de soție o tânără cu o reputație proastă.

– Am impresia că acum te crezi grozavă doar pentru că te-a luat Beth în brațe, o provocă Louise pe Amber mai târziu, după ce se întorseseră la Cadogan Place. Ei bine, nu ești. Rămâi tot fata de la fabrica din Macclesfield. Ce ți-a zis Julia Smethington-Blythe despre mine? Să nu cumva să zici că nu ți-a spus nimic, pentru că am văzut totul. Mi-am dat seama din felul în care îți șușotea.

– Mi-a zis că fratele ei te-a întâlnit la o petrecere de familie, atâta tot, îi răspunse Amber cu diplomație.

– Un tip *perfect* de anost. Nici nu știe să danseze și mai are și dinții ieșiți în afară.

Louise se încruntă. O ura pe Amber aproape la fel de mult pe cât detesta faptul că era săracă. Louise tânjea după o viață palpitantă și după lux; dorea să se ducă în locurile cele mai la modă, purtând cele mai scumpe haine și bijuterii, la brațul unui bărbat atât de chipeș, încât să întoarcă toată lumea capul după ea.

Louise nu trăise niciodată în belșug. Mama ei rareori vorbea despre altceva în afară de faptul că nu aveau bani. Fata reușise să meargă la cel mai select pension doar pentru că-i plătise o rudă taxele de școlarizare.

Mămica nu-i spusese niciodată exact ce fel relație era între ea și „vărul Hugh". Fusese atât de vagă, încât Louise începuse să se întrebe dacă nu erau amanți.

Pe Louise o interesau foarte mult relațiile sexuale dintre oameni, mai ales dacă erau clandestine. De fapt, ideea de a face sex i se părea cât se poate de captivantă. Trebuia să fie foarte interesant să fii amanta unui bărbat putred de bogat; un bărbat care să-ți satisfacă orice capriciu și să te acopere cu bijuterii. Dar, mai întâi, trebuia, desigur, să se mărite: un soț bogat, și pe urmă un amant bogat. Nu se împăca deloc cu gândul că avea doar șaptesprezece ani și era tratată ca un copil. De-abia aștepta să crească și să poată face tot ce își dorea.

Invitațiile se adunau pe consola șemineului din salonul de la Cadogan Place, iar Amber bănuia că veneau și mai multe de când o luase Lady Rutland sub aripa ei.

Unele mame poate că făceau economie, dar firește că, mulțumită bunicii lui Amber, nu se punea această problemă la balul pe care avea să-l dea Lady Rutland pentru Louise și Amber, după debutul lor oficial în societate.

Lordul Cadogan le dăduse permisiunea de a-i folosi grădinile, așa că aici se înălța un cort, iar decoratorii începuseră lucrul la sălile de recepție.

Unele familii dădeau dineuri restrânse înainte de bal, dar Lady Rutland respinsese această idee, spre ușurarea lui Amber.

Pe lângă alte lucruri pe care reușise să le pună la punct în săptămâna petrecută la Londra, bunica lui Amber alesese și florile pentru bal și meniul pentru supeu – identic cu cel oferit de ducele

de Westminster la balul pe care îl dăduse la Eaton Hall pentru casa regală –, chiar dacă ea nu intenționa să vină.

Printre invitațiile ce soseau la Cadogan Place era și una de la onorabila doamnă Guinness, pentru balul din Buckingham Street numărul 10, din cauza căreia lui Amber i se strânsese stomacul de îngrijorare că Lady Rutland s-ar putea întreba cum ajunsese Diana Guinness să le invite, că, într-un fel sau altul, s-ar putea afla că o cunoscuse pe Amber la Ritz. Se liniștise însă când Lady Rutland afirmase că exista o legătură de rudenie între răposata ei mamă și familia Mitford a Dianei.

– Am fost și noi chemate, o anunțase Beth pe Amber când a aflat de invitația trimisă la Cadogan Place. Familia mamei este înrudită cu neamul Guinness, dar mama e un pic îngrijorată că mă duc acolo. Beth făcu o mutriță. Nu cred că mămica aprobă faptul că Diana e așa de modernă, dar eu cred că e o tipă pe cinste. În cercul ei e și finul mamei, care spune că dă niște petreceri minunate. Beth chicoti. Ca să fiu sinceră, cred că mama nu-l vede cu ochi buni nici pe Teddy, dar sigur că n-o poate spune și, întrucât el s-a oferit să ne însoțească, nu-l poate refuza. De-abia aștept să mergem acolo.

– Și eu, încuviință Amber cu entuziasm.

Se făcea aproape o săptămână de când nu-l mai văzuse pe lord Robert și îi era îngrozitor de dor de el, deși o anunțase că trebuia să plece pentru câteva zile.

Da, îi spusese lui Beth că de-abia așteaptă să meargă la petrecerea dată de familia Guinness, dar acum, când stătea în fața oglinzii din camera ei și Renton îi termina de încheiat nasturii de la mănușile din piele de căprioară, ca să se ducă la bal, Amber își dădu seama, cu tristețe, că o cuprinde emoția.

Rochia lui Amber, semnată de Norman Hartnell, avea o culoare *eau-de-Nil*[1] deschis. Corsajul era bordat cu mai multe rânduri de mici strasuri care străluceau în lumină, având un decolteu modest, dar fusta era îndrăzneț croită, în bie.

Peste ea, Amber urma să poarte o jachetă scurtă cu câteva nuanțe mai închisă decât rochia, dar bordată cu același satin *eau-de-Nil.*

Părul îi fusese aranjat în bucle libere, iar agrafele care îl susțineau era decorate cu strasuri identice cu cele de pe corsaj.

[1] Nuanță de verde

Poșeta asortată din satin avea exact dimensiunile potrivite pentru a conține un carnet pentru dansuri, o batistă și o sticluță cu parfum. Lady Rutland era împotriva machiajului, deși Amber știa că Louise nu ținea seama de mama ei și se dădea cu ruj.

– Crezi că arăt bine, Renton? o întrebă temătoare pe cameristă.

Aceasta i se păruse la început cam severă și exigentă, dar ajunsese repede să-i aprecieze părerile și bunul gust, trezindu-se curând că apela la sfaturile ei mai mult decât la cele ale lui Lady Rutland, în ceea ce privește eticheta în înalta societate. Amber aflase că Renton crescuse pe domeniul din Norfolk al contelui de Radsbury și intrase în serviciul contesei la paisprezece ani, fiind hotărâtă să avanseze în ierarhia personalului, până când se ivise un post de cameristă în Londra, la una dintre prietenele contesei, iar apoi se angajase la Cadogan Place, după moartea stăpânei de dinainte.

Renton îi spusese lui Amber că fusese cât pe ce să se întoarcă în Norfolk să locuiască într-o căsuță cu sora ei, care se pensionase, când o chemase la interviu bunica ei.

– Mi-am dat imediat seama că doamna Pickford este o femeie cu capul pe umeri, îi spusese Renton lui Amber, care se mira de aprobarea din vocea ei, și că știe cum să-i trateze pe oameni.

Amber se simțea recunoscătoare față de bunica ei pentru că o alesese pe Renton să-i fie cameristă.

– Arătați așa cum trebuie, îi spuse acum Renton, dăruindu-i unul din rarele ei zâmbete.

Amber realiză că Renton era, de fapt, la fel de exigentă ca bunica ei.

Strada pe care se afla casa familiei Guinness era plină de automobile conduse de șoferii care aduceau invitații la petrecere, însă, în timp ce Louise se enerva din cauza întârzierii și era nerăbdătoare să coboare din mașină, Amber se mulțumea să se uite atent la femeile pe care le recunoștea din ziare și revistele mondene; femei ca Emerald Cunard, care purta o rochie de satin alb cu o capă de mătase neagră, de care ea își dădu imediat seama că era semnată de Schiaparelli. În cele din urmă, mașina lor se apropie suficient de mult de intrarea în casă pentru ca ele să coboare, rochia de mătase brun-roșcată a lui Lady Rutland foșnindu-i pe când urca treptele de la intrare.

Odată ajunse înăuntru, o servitoare zâmbitoare le luă mantourile.

Amber făcu ochii mari când văzu ce adânc era decolteul rochiei trandafirii a lui Louise, cu siguranță mult mai adânc decât fusese la ultima probă.

Eleganta sală de recepții de la etajul întâi era plină de oameni care vorbeau atât de tare, că nu puteai să auzi muzica pe care o cânta cvartetul din anticameră.

Un chelner care ducea o tavă cu pahare se îndreptă spre ele.

– Un cocteil, doamnă?

Amber studie neîncrezătoare lichidul verde aprins, dar Louise și întinsese mâna după un pahar în timp ce mama ei era întoarsă cu spatele și stătea de vorbă cu altă însoțitoare. Când termină paharul, mai luă unul, până să revină Lady Rutland la ele.

Amber se simți ușurată s-o vadă pe Beth, însă ușurarea i se transformă în bucurie când văzu cine stătea lângă contesă.

Lordul Robert!

Un pic încurcată, contesa o întrebă pe Lady Rutland dacă putea să i-l prezinte pe „finul ei", iar Amber nu știu ce să spună când mâna aceea cunoscută, ascunsă într-o mănușă albă, o strânse pe a ei.

– Amber, draga mea, dă-mi voie să ți-l prezint pe finul meu, lordul Robert Devenish, conte de Montclare. Teddy, domnișoara Amber Vrontsky.

Amber își ținu răsuflarea, rugându-se ca Lady Rutland să nu-l recunoască în lordul Robert Devenish pe profesorul care venea în Cadogan Place, în timp ce i se învârtea capul și o lua cu amețeală din cauza șocului pe care îl avusese când descoperise că „lordul Robert" al ei era unul și același cu „Teddy" al lui Beth.

Lordul Robert îi zâmbea.

– Domnișoară Vrontsky, sper să am plăcerea de a dansa cu dumneavoastră mai târziu.

Avea în ochi privirea aceea poznașă pe care Amber i-o cunoștea atât de bine. Inima începu să-i bată mai tare și simți că amețește.

Înainte să-i poată răspunde ceva, contesa spuse cu hotărâre în glas:

– Îți dau voie să dansezi cu Amber, Teddy, cu condiția să n-o prezinți prietenilor tăi cheflii.

– Cecil s-ar simți foarte jignit dacă te-ar auzi făcându-l chefliu, mătușă Phoebe. Îi place să creadă că duce doar o viață un pic dezorganizată, replică Robert, râzând.

Contesa îl privi cu reproș.

– Ei bine, înclin să cred că bunică-tu ar fi de acord cu el.

Imediat expresia de pe față i se schimbă, sclipirea veselă din ochii lui fiind înlocuită de o severitate aspră, care îi făcea trăsăturile să pară dăltuite în piatră. Amber era șocată. Nu-l văzuse niciodată atât de amenințător și de încordat.

– Rochia lui Louise este indecent de decoltată, nu-i așa? îi șopti Beth lui Amber, sperând să nu fie auzită, pentru că mama ei vorbea cu „Teddy". Mă întreb cum de-a lăsat-o maică-sa...

– Nu era așa la ultima probă, îi răspunse Amber tot în șoaptă.

– O face să pară frivolă. Nu-i de mirare că George Ponsonby a ajuns așa ușor la ea.

Amber se uită în direcția în care se afla Louise și observă că vorbea un bărbat brunet, de înălțime medie. La fel ca mai devreme, ceva din purtarea lui Louise o făcu să se simtă stânjenită.

– Uite ce aproape stă de el. Beth părea scandalizată. Mămica spunea săptămâna trecută că George Ponsonby este un vânător de zestre și un aventurier, așa că nu se poate avea încredere în el. Acum câțiva ani, a fost un scandal imens când o biată fată a spus tuturor prietenelor ei că urmau să se logodească și apoi el a părăsit-o. Familia ei a trebuit s-o trimită în străinătate. Se vorbea că... știi tu...

– Ce? întrebă Amber, nedumerită.

Beth se aplecă mai mult spre ea.

– Se zicea că așteaptă un copil și că de aceea trebuia să plece în străinătate.

Amândouă se uitau la Louise, care dansa acum cu George Ponsonby. Era într-adevăr chipeș, dar arăta prea sclivisit, cu părul lui dat cu briantină și cu un zâmbet mereu întipărit pe față. O ținea pe Louise prea strâns în brațe, iar ea, departe de a fi stânjenită, părea încântată de atenția pe care i-o acorda.

– Mama a spus mai înainte că purtarea lui Louise este prea îndrăzneață și că deja a dat naștere la bârfe, adăugă Beth.

Louise dansa din nou cu George Ponsonby, când lordul Robert o conduse pe Amber pe ringul de dans.

– De ce mama lui Beth îți spune Teddy? îl întrebă ea.

– Așa mă alinta mama când eram mic. A murit când aveam doi ani și, deoarece mătușa Phoebe era prietena ei cea mai bună, îmi spune tot așa.

Amber îl privi cu milă.

– Trebuie să-ți fost foarte greu fără mamă.

– Da, cam așa.

Vocea îi era spartă, așa că Amber ghici că dorea ca ea să schimbe subiectul.

– M-am simțit așa ușurată că Lady Rutland nu te-a recunoscut.

– Lady Rutland este genul de persoană care vede doar ce-i place.

Era un dansator excelent. Amber se simțea amețită de ușurința cu care o învârtea pe când pluteau pe ringul de dans.

În timp ce o tot rotea, lordul Robert îi spuse:

– Uite-l pe Cecil cu Diana și cu Ralph Seaforde. Am să dau de mare necaz cu mătușa Phoebe dacă te duc la ei.

Amber se uită în direcția pe care i-o indicase. Ralph Seaforde era înalt și suplu, cu părul negru și tenul de un măsliniu-deschis. Se întoarse să-i privească, și fără vreun motiv anume, Amber se dădu înapoi de spaimă, ceea ce era o prostie, pentru că el nu se uita la ea. Îl ațintea cu privirea pe lordul Robert...

Balul se terminase și se întorceau acasă. Amber era așa de obosită, că de-abia mai ținea ochii deschiși și o dureau picioarele de cât dansase.

Deși balul fusese foarte antrenant și dansase cu lordul Robert, seara o nedumerise oarecum și nu era atât de fericită pe cât ar fi trebuit să fie, cu toate că nu-și explica de ce se simțea așa, în afară de faptul că Robert i se păruse altfel ca de obicei, distant în majoritatea timpului, și nu o tachinase așa cum știa că-i place, recunoscu Amber. Dar nu ar fi admis pentru nimic în lume că acea seară – și lordul Robert – o făcuse să se simtă cam părăsită și dezamăgită.

În schimb, Louise nu era deloc obosită. Dimpotrivă, deborda de energie și entuziasm, era îmbujorată și ochii îi scânteiau. George Ponsonby era exact genul de bărbat care îi plăcea. Tulburător de chipeș și periculos, dădea impresia că o putea iniția în cele mai interesante și palpitante lucruri. Doar gândindu-se la el, pe Louise o treceau fiori de plăcere. Până acum doar se sărutase prin debarale cu băieți neexperimentați și urmărise efectul pe care îl avea asupra lor, făcându-le promisiuni pe care nu avea de gând să și le țină. Astea erau chestii de școlăriță, iar ea nu mai era la școală. Era femeie.

Capitolul 9

– Nu te întrebi vreodată cum va arăta viitorul nostru, Amber?

Erau la un ceai la Savoy, într-o zi în care, după masa de prânz, le amuzase și le speriase în același timp o prezicătoare adusă de gazda lor pentru a distra invitații.

Era previzibil că Louise avea să fie prima la coada care se formase în fața cortului multicolor instalat în salon, în care îi aștepta prezicătoarea.

– Nu, îi răspunse Amber lui Beth, tachinând-o, pentru că știu cum va fi al tău. Ai să te logodești, înainte să se termine sezonul, cu un tânăr încântător, o partidă potrivită, cu un titlu nobiliar și cu o avere consistentă. O să aibă o moșie mare și o casă impozantă la Londra, și odată căsătoriți, veți face o mulțime de fetițe drăgălașe și de băieței arătoși.

– Și eu știu cum va fi al tău, îi replică Beth. Vei întâlni un artist fermecător și periculos, care se va îndrăgosti la nebunie de tine, și tu de el. Are să-ți ofere inima și mâna lui. Mai întâi îl vei refuza, dar apoi, când vei vedea că e sincer, ai să accepți să-i fii soție și veți crea împreună cele mai frumoase modele pentru mătăsuri. Mă întreb ce i-o fi zis prezicătoarea lui Louise – aveam impresia că nu mai iese de acolo.

– Nu știu, zise Amber, dar orice o fi fost, sunt sigură că i-a plăcut, pentru că de atunci pare foarte secretoasă și încrezută.

– Am mari emoții pentru prezentarea noastră la curte și am să sar într-un picior când vom trece de asta. Mă bucur mult că suntem programate mai devreme și nu va trebui să așteptăm până în iunie; tu nu?

Urmau să fie prezentate în ziua următoare, iar Amber era de acord cu Beth, încercând să-și stăpânească, la rândul ei, teama.

– Lady Rotherford, nașa mea, a acceptat invitația mamei la balul meu. Beth roși ușor. Fiul ei, Alistair, o va însoți. Nu l-am văzut de secole, dar mi-amintesc că era foarte amuzant, însă bineînțeles că pe primul loc este balul. Ți-am zis că Teddy a insistat s-o însoțească pe mămica? Beth îi aruncă o privire ironică. Știi ce cred? Am impresia că Teddy este îndrăgostit de tine. Are să fie duce după moartea bunicului său și e putred de bogat.

Amber pufni în râs.

– Sigur nu e, negă ea.

Adevărul era că și ea se putea îndrăgosti de *el*, recunoscu Amber în sinea ei. Normal că n-avea de gând să-i spună lui Beth, așa cum nu-i mărturisise nici că îl cunoscuse pe Robert înainte să i-l prezinte mama ei. Era secretul ei și numai al ei, acela care îi făcea inima să tresalte de câte ori se gândea la Robert.

– Ne-am distrat bine împreună, nu-i așa?

Amber dădu din cap că da.

Erau în cafeneaua de pe acoperișul magazinului Selfridges, iar lordul Robert era îmbrăcat în costumul lui de profesor.

– Nu mi-am dat seama că tu și Beth sunteți prietene atât de bune.

Brusc, pe Amber o cuprinse teama.

– Dar asta n-are nici o importanță, nu?

– Sigur că nu. Acum ești atât de ocupată, că în curând n-o să mai ai timp pentru un profesor bătrân ca mine.

Amber era cât pe ce să protesteze, dar lordul Robert își urmă vorba:

– Ceea ce e foarte bine. Cred c-am fi descoperiți dacă am continua micul nostru joc mai mult timp și, cu toate că a fost pe cât de încântător, pe atât de inocent, ultimul lucru pe care îl doresc e să-ți fie pusă reputația sub semnul întrebării.

Lui Amber îi tremură mâna când puse pe masă ceașca de porțelan.

– Da, sigur, ai dreptate. Știu și eu lucrul ăsta.

Așa și era. Amber învățase multe despre viață în scurta perioadă petrecută la Londra. Dacă Beth fusese șocată și revoltată de felul în care dansase Louise cu George Ponsonby, cum ar reacționa dacă ar afla că Amber ieșise de atâtea ori singură cu lordul Robert? Societății londoneze îi plăcea să bârfească, și uneori o făcea cu răutate. Reputația unei fete de măritat trebuia să fie fără pată; un scandal ar distruge-o.

Blândețea iubitoare care domnea între părinții ei părea să aparțină unei alte lumi, aflate foarte departe de cea în care trăia acum. Lumea vorbea fără ocolișuri despre amanta prințului, o femeie măritată, desigur. Erau așa multe reguli de învățat și coduri de înțeles. Fusese șocată când auzise că Diana Guinness, pe care Amber o adorase ca pe o eroină, vorbea pe față despre devotamentul lui Evelyn

Waugh față de ea și îi permisese scriitorului să se mute, practic, la ea și la Bryan, ca să-și lingă rănile după divorț.

În societate, odată ce o femeie se mărita și îi dăruia soțului un moștenitor, era considerată, precum aflase Amber, perfect liberă să-și ia un amant. Chiar și Beth, care era atât de strictă și de corectă, vorbea pe față despre relațiile cuplurilor necăsătorite.

Un bărbat din aristocrație avea pretenția ca amanta lui să fie invitată la aceleași evenimente sociale la care mergea și el, cu condiția ca arborele ei genealogic să i se pară gazdei acceptabil din punct de vedere social. Cei doi puteau fi invitați împreună la petreceri de mai multe zile, însă trebuia să li se dea camere separate, dar suficient de apropiate. Când avea o aventură, prințul de Wales își înconjura întotdeauna amanta cu o mână de prieteni intimi, dintre care, uneori, făcea parte chiar soțul acesteia.

Mai exista și alt gen de metrese – acelea pe care amanții lor le instalau în case luxoase, aflate departe de ochii lumii, în pădurea St. John, unde le vizitau. Acestea erau, în general, dansatoare sau actrițe. Puteau să-și însoțească nobilii amanți la Cannes sau la Monte Carlo; să se ducă împreună cu ei la Grand Prix sau la petreceri mai deocheate, însă nu puteau merge cu ei la acel gen de evenimente protocolare la care se putea afișa un aristocrat cu amanta sa de origine nobilă.

Existau și soții de nobili care jucaseră pe scenă înainte de a se mărita, dar erau foarte puține.

Singurul lucru care nu se putea negocia era că o fată de măritat trebuia să-și păstreze reputația nepătată.

Pe Amber mai că o podidea plânsul la gândul înfricoșător că societatea ar putea s-o condamne. Totuși, nu putea să-l pună pe lordul Robert într-o situație jenantă, făcându-i o scenă. Îi fusese atât de dor de el – fusese așa drăguț cu ea –, dar ea nu era decât o tânără fără experiență, pe când el era un bărbat monden și atât de arătos, că putea să aibă orice fată dorea. Nu se putea aștepta ca el să se îndrăgostească de ea, se gândi Amber, cuprinsă de deznădejde în timp ce înserarea se pogora pe Oxford Street. Asta se întâmpla doar în basme, iar ea avea destulă minte să nu-și facă speranțe deșarte.

Louise tremura de dorință și de nerăbdare în pragul magazinului Harvey Nichols. Aleseseră acest loc de întâlnire deoarece, așa cum spunea George, dacă îi vedea cineva acolo, Louise putea foarte bine să pretindă că făcea cumpărături și că au dat întâmplător nas în nas.

Fata știuse din clipa în care el o privise într-un anumit fel la balul dat de familia Guinness că se vor mai vedea. Dacă nu i-ar fi propus el, ar fi găsit ea o modalitate să se asigure că drumurile li se vor întâlni din nou.

Louise se înfioră iarăși, însă de această dată, doar de plăcere. Se simțise așa de importantă când George o remarcase pe ea dintre toate fetele de acolo. Firește că-i cunoștea reputația, dar asta îl făcea și mai atractiv în ochii ei.

El credea probabil că o poate seduce, însă ea avea de gând să-l facă să se îndrăgostească de ea. Louise descoperise de la o vârstă fragedă ce ușor și plăcut era să învârți bărbații pe degete. Era ceva în ea care tânjea după o viață palpitantă.

Louise de-abia aștepta ziua în care va ajunge și ea una dintre acele femei strălucitoare, care trăiau în lux și cărora li se satisfăcea orice capriciu. Viața după care tânjea Louise nu era aceea pe care i-o rezervase mama ei: o viață stupidă și plictisitoare de femeie măritată cu un bărbat la fel de stupid și de plictisitor, dar cu același statut social ca ea, căruia trebuia să-i fie recunoscătoare că a luat-o de nevastă fără zestre. Nu! Ceea ce-și dorea Louise era viața acelor femei frumoase, mereu însoțite și răsfățate de amanții lor bogați și, adeseori, mult mai în vârstă decât ele; un stil de viață care să-i permită să aibă rochii frumoase și bijuterii scumpe și să facă parte din acele cercuri deșuchiate, care trăiau intens, într-o desfătare continuă, care mergeau de la cazinourile de pe Riviera franceză la cluburile dubioase din Londra, care călătoreau cu mașini moderne și rapide și cu iahturi de lux, care se cazau la cele mai renumite hoteluri, care mâncau numai specialități rafinate și se afișau peste tot ca să stârnească admirație; să fie dorită de bărbați și invidiată de femei, și întotdeauna strălucitoare ca o stea ce atrage atenția tuturor.

Amantul ei o va adora și o va acoperi cu daruri – un cal de curse sau doi; o mulțime de bijuterii, se înțelege; o casă frumoasă în capitală și o vilă în sudul Franței. Nimic din ce-i va cere nu va fi prea mult, dorințele ei vor fi lege. Și, desigur, vor mai fi și alți bărbați în viața ei, tineri, extrem de arătoși, care o vor dori cu patimă și o vor adora.

Pe toate acestea și le dorea. Și le va avea, se jură Louise în sinea ei.

Relația ei cu George Ponsonby nu însemna decât începutul.

Era conștientă că nu se putea mărita cu George, și nici nu-și dorea. Nu era îndeajuns de bogat, dar va fi pentru ea o victorie să-și adjudece această cucerire, mai ales că tânărul avea o reputație atât de proastă. Va fi privită cu admirație ca fiind singura femeie care îl pusese cu botul pe labe.

Se opri un taxi; George coborî și îi zâmbi. Louise nu îi întoarse zâmbetul.

– Ai întârziat, îi spuse ea bosumflată. Tocmai voiam să plec acasă.

Când el îi trânti un ironic „Mincinoaso!", ochii lui Louise scăpărară văpăi.

– Noi doi suntem la fel. Știm ce vrem și nu ne lăsăm până nu punem mâna pe acel lucru. Și acum, chiar vrei să intri la Harvey Nichols sau căutăm un loc mai ferit? Știu un club nu prea departe de aici, unde se fac cele mai păcătoase cocteiluri.

– Asta-i o prostie, îi spuse Louise, refuzând să cedeze senzației de beatitudine pe care o simțea deja. Era așa de palpitant, pentru că era periculos. Se juca cu focul, și o știa foarte bine.

George mirosea a colonie de santal, cea pe care o folosea întotdeauna, mai tare decât se cuvenea pentru „un gentleman englez". Purta un costum gri-închis cu dungulițe albe și roz și o cămașă albă cu cravată maro de mătase. Era, așa cum știa și Louise, un pic prea elegant, hainele îi veneau un pic prea bine, pălăria îi era înclinată un pic prea șmecherește și siguranța lui de sine se degaja ostentativ din mersul lui fudul.

– Cum poate fi un cocteil păcătos? îi replică ea.

– Vino cu mine și ai să vezi.

Capitolul 10

– N-aveai cum să fii mai îngrozită ca mine. Îți jur că înghețasem de spaimă și eram incapabilă să fac cea mai mică mișcare.

– Și mie mi-era foarte frică...

– Păi, tu ai avut noroc. Eu tremuram ca frunza și eram sigură că o să-mi cadă din păr toate agrafele cu care era prinsă diadema.

– Nici nu-mi mai amintesc dacă am făcut reverența, așa speriată eram...

Calvarul prezentării se terminase, în sfârșit. Numele lui Beth, Amber și Louise, la fel ca ale celorlalte *débutantes*, fuseseră anunțate cu voce tunătoare de un valet în livreaua casei regale, și fetele făcuseră reverența cuvenită în fața regelui și a reginei, după care pozaseră pentru fotografii, iar acum plutea în aer o senzație de ușurare, care li se urca la cap ca un vin tare.

Cu glasuri stridente de atâta emoție și descărcare nervoasă, fetele își povesteau una alteia cât de înspăimântate fuseseră.

Amber se simțea aproape amețită de eliberarea care, pentru ea, era mai mare decât pentru celelalte. Ele cunoșteau de mici rolul pe care trebuiau să-l joace la prezentarea formală, care era unul din multe altele. În cazul ei, lucrurile stăteau altfel. Se simțise stângace și stânjenită, intimidată uneori de celelalte fete, mai ales la început, și speriată de ambițiile pe care le avea bunica în privința ei. Speriată și de gândul că o va dezamăgi. Dar acum, măcar trecuse de acest obstacol și nu mai trebuia să se teamă de mânia bunicii ei, cel puțin în această privință.

Nu avea idee ce îi rezerva viitorul, dar scăpase de chinul acestei prezentări nedorite, recunoscu Amber. Nici nu îndrăznea să se gândească prea mult la viitor și să-și facă speranțe. Știind ce-și dorea bunica ei în ceea ce o privea, devenise prea vulnerabilă și temătoare. Doar printr-o minune ar putea să aibă viitorul dorit, în care să existe loc pentru o iubire ca aceea a părinților ei, dar și pentru propria ei pasiune legată de mătase, cu tot ce însemna aceasta – fir, material și imprimeu.

Însoțitoarele obosite își conduceau protejatele la mașinile care le așteptau, dorindu-și doar să meargă acasă și să se culce, și nicidecum să se ducă la unul din multele baluri din acea seară. Numai unul dintre acestea avea să fie considerat senzația sezonului, și de el își va aminti toată lumea și îl va folosi ca etalon pentru celelalte baluri. Lady Rutland spera, bineînțeles, că al ei va fi acela, la fel ca toate celelalte amfitrioane. Totuși, numai presa mondenă va hotărî care a fost cel mai reușit.

Cât timp fuseseră la curte, așteptând prezentarea, o armată de magicieni își țesuseră vrăjile la Cadogan Place, pregătind tot ce era necesar pentru primul bal al fetelor, sau cel puțin așa i se păruse lui Amber când văzuse prin geamul mașinii luminițele sclipind în copaci și corturile frumos decorate.

Dar Lady Rutland nu-și permise să se minuneze, ci le grăbi pe debutante să intre în casă și să se lase pe mâinile pricepute ale lui

Renton, pe care trebuia s-o prevină că invitații urmau să sosească la bal în doar o jumătate de oră.

– Nu vă faceți griji, doamnă, totul e aranjat. Bucătăreasa le-a și trimis sus o cină frugală pe care s-o servească înainte să-și pună rochiile de bal.

De la fereastra camerei sale, Amber putea să vadă grădinile. Îi auzea pe cei din orchestră acordându-și instrumentele. I se strânsese prea tare stomacul de spaimă ca să poată mânca măcar codul la cuptor trimis de bucătăreasă. Mirosul de vopsea proaspătă se simțea încă în casă, chiar și aici sus, în camera ei. Era o seară înmiresmată, o seară perfectă pentru un bal.

Renton intră zorită în cameră, dând supărată din cap când văzu că Amber nici nu se atinsese de mâncare.

– Îmi pare rău, Renton, se scuză ea. Chiar nu pot.

– Ei bine, acum sunteți două, pentru că nici domnișoara Louise n-a mâncat nimic. Hai să scoatem atunci rochia asta de curte și să ne-o punem pe cea de bal.

– O, Amber, totul e așa de frumos! spuse admirativ Beth, cu răsuflarea tăiată, după două ore, în timp ce stăteau una lângă alta într-unul din corturi, îmbujorate și gâfâind după atâta dans, sorbind din cocteilurile negre-argintii de șampanie, special preparate pentru bal.

Interiorul cortului era îmbrăcat în mătase de culoarea sidefului, împodobită din loc în loc cu funde albe cu negru și cu buchețele de flori albe și argintii, care se asortau cu cele de aceeași culoare din vasele imense de afară. Tavanul de satin negru era acoperit cu norișori de tul alb și presărat cu micuțe stele argintii. Pe mese erau fețe de masă negre cu argintiu, iar luminile blânde învăluiau scaunele poleite cu argint, cu funde de mătase albe și negre, prinse de spătarele pictate cu buchețele de gardenii albe și frunze argintii. Era o îmbinare simplă de culori, de care Amber fusese îngrijorată că ar putea părea mohorâtă, în comparație cu exuberanța de culori de la balurilor mascate sau tematice, care erau la modă. Dar totul arăta, pur și simplu, superb.

Chiar și rochiile pe care le purtau Amber și Louise fuseseră alese în așa fel încât să se armonizeze cu acea îmbinare de culori. Louise purta o rochie din dantelă argintie peste una de mătase albă, decoltată îndrăznețe la spate, ca să i se vadă pielea smeadă prin dantelă.

Părul îi fusese tăiat foarte scurt, ceea ce o avantaja, dar era supărată că mama ei nu-l invitase pe George Ponsonby.

Rochia lui Amber era croită pe bie, în stilul lui Vionnet, în clini din satin alb, de zece centimetri lățime, și alții mai înguști, din material cu steluțe de argint. Și Amber se tunsese, dar nu așa de scurt ca Louise, iar buclele îi erau strânse în două clame cu diamante în formă de inimi.

Mai târziu, când o auzise fără să vrea pe Emerald Cunard spunând cuiva pe un ton aprobator că acele culori pale din rochiile debutantelor și albul dominant al corturilor îi aminteau de eleganța renumitelor camere decorate în alb ale lui Syrie Maugham[1], inima lui Amber se umpluse de atâta mândrie, încât se temea să nu-i plesnească.

Chiar și Lady Rutland zâmbea, primind cu grație laudele invitaților, deși Amber știa foarte bine că acestea i se cuveneau bunicii sale, cea care organizase absolut totul. Amber nu putea să înțeleagă de ce o persoană ca bunica ei, înzestrată cu atât de mult bun gust, întorcea spatele unui material care, în ochii ei, era cel mai rafinat dintre toate.

Deși mai avea mult până să se termine, balul fusese deja declarat un succes. Amber își umpluse carnetul de dansuri de două ori, grație bunelor oficii ale lordului Cadogan, care își luase în serios rolul de amfitrion și mobilizase la dans o serie de tineri curajoși, de origine nobilă, din garda regală, care erau risipiți printre musafiri, în uniformele lor, ca niște pete de culoare ce contrastau cu rochiile doamnelor și cu hainele de seară ale bărbaților.

Amber dansase de mai multe ori cu ei, dar cel mai mult cu lordul Robert, care își ținuse promisiunea de a veni la bal.

Lordul Robert... Acum, când se gândea la el, simțea că o doare un pic inima. Își spusese că nu are să-și facă iluzii. Ar fi fost o prostie din partea ei să ia de bune cele spuse de Beth, cum că el se îndrăgostise de ea. Cunoștea probabil o mulțime de fete mai frumoase ca ea și cu mult mai potrivite ca soții. La urma urmei, avea douăzeci și șapte de ani, era cu zece ani mai mare ca ea. Dar nu era căsătorit, îi șoptea un glas firav din minte... Lui Amber i se opri inima în loc când își ridică privirea și îl văzu venind spre ea.

– Sper c-o să-mi mai acorzi un dans, îi spuse el.

[1] Celebră decoratoare de interioare din Anglia (n.tr.)

Amber i-ar fi acordat cu dragă inimă *toate* dansurile, dacă i-ar fi cerut.

– Numai dacă îmi promiți să mă duci la West Compton[1], îl condiționă ea.

Amber își dădu seama că propunerea ei îl bucură, căci îi citi în privire o sclipire entuziastă.

– Tocmai am vorbit cu Diana, care mi-a spus să-ți transmit că arăți minunat și că dorește mult să fiți prietene.

– O, ce drăguț din partea ei!

– Iar Cecil spune că este tare supărat că bunica ta nu i-a cerut să-ți facă o fotografie formală, dar că o va face oricum, căci are de gând să-i ceară permisiunea lui Lady Rutland.

Amber se obișnuise deja cu stilul emfatic în care se exprimau și se îmbrăcau cei din cercul lordului Robert, chiar dacă o deranja ceva în felul în care îl privea Ralph Seaforde pe lordul Robert.

Atât lordul Robert, cât și Cecil îi trimiseseră buchețele de prins la mână, dar ea și-l pusese, în schimb, pe cel de la Jay, râzând când lordul Robert o tachinase în privința tainicului ei admirator. Fusese așa de încântată azi-dimineață când sosiseră florile, împreună cu un bilețel în care scria că sunt de la Jay, ba chiar impresionată când aflase de la Renton că îi și telefonase, pentru că voise s-o întrebe ce buchet se potrivea mai bine cu rochia ei.

Dragul de Jay! Ce mult își dorea ca el și Greg să fi fost aici! Lady Rutland și Louise nu făceau parte din familia ei. De fapt, se simțea mai apropiată de mama lui Beth, căci contesa fusese aceea care verificase cu discreție dacă își ținea bine buchetul înainte să fie chemată să-și facă reverența, și tot ea scosese o batistă curată pentru ea, și una pentru Beth, ca să-și șteargă lacrimile de după aceea.

Lui Louise nu-i plăcea balul de nici un fel. De fapt, era tare supărată. Pe George și pe mama ei. Înainte să afle că George nu urma să fie invitat și că nu putea să o înduplece pe maică-sa, îi spusese tânărului că se aștepta să vină la bal și să danseze cu ea, dar el o refuzase, zicându-i că are o obligație anterioară.

– Atunci, scuză-te și nu te duce acolo, îi spusese ea pe un ton poruncitor.

– Dacă fac asta, trebuie să merite sacrificiul, îi răspunsese el.

[1] Sat din comitatul Dorset, Anglia (n.tr.)

Firește că ea înțelesese ce voia el să spună, dar nu era proastă să se lase astfel păcălită.

Cum ea nu-i răspunsese, el continuase:

– Va trebui să-mi promiți ceva.

– Știi că nu pot.

Îi zâmbise într-un fel care o deranjase, spunându-i calm:

– Ei bine, cred că mama ta a fost avertizată să nu o lase pe moștenitoare să întâlnească vreun vânător de zestre. E o bucățică bună și, aș spune, foarte atrăgătoare, chiar și fără banii bunicii ei. Mai că mă face să-mi doresc să am și *eu* un titlu.

Louise se mâniase atât de tare, că încercase să-i tragă o palmă, dar George fusese mai rapid decât ea, sucindu-i brațul la spate cu atâta putere, că țipase de durere.

Și atunci o sărutase. Asta o enervase și mai mult. Încă era supărată pe el. Supărată și mânioasă, dar murea de poftă să bea unul din cocteilurile cu care o tratase George. Și să mai primească una din sărutările lui pătimașe...

Săptămânile petrecute la Londra îi deschiseseră așa de bine ochii, se gândi Amber în timp ce partenerul de dans îi mulțumea și se înclina în fața ei. Idealul pentru ea era încă iubirea dintre părinții ei, însă acum știa că, pentru majoritatea tinerelor din clasa lui Beth și Louise, un soț potrivit era mai important decât dragostea, căci așa gândeau și familiile lor. O partidă bună era esențială dacă voiau să se bucure de poziția socială pentru care veniseră pe această lume.

Diana Guinness, de pildă, nu făcea nici un secret din faptul că se bucura din plin de averea lui Bryan. Fără avantajul oferit de o partidă bună, cum aveau să se descurce fiii și fiicele lor și să aibă viitorul asigurat? Dacă beneficiile aduse de poziția în societate nu meritau efortul, atunci de ce doreau atâtea mame să-și propulseze fiicele din clasa de mijloc în înalta societate și de ce aristocrații se uitau la ele cu dispreț și își băteau joc de ambițiile lor? Privilegiile de castă constituiau un teritoriu străsnic păzit și în mod atât de subtil interzis celor care nu aveau originea necesară pentru a intra pe el, așa cum erau și grădinile lordului Cadogan pentru cei care stăteau după gard și se uitau înăuntru cu ochii holbați.

Ea nu dorea să facă o partidă bună, dar înțelegea acum de ce pentru atâtea fete acesta era un ideal în viață, recunoscu Amber

cu tristețe, pe când ieșea din cort și păși pe una din aleile grădinii, în întuneric, pentru a se bucura de aerul răcoros al nopții.

Chiar și Beth îi mărturisise că nu voia câtuși de puțin să-și dezamăgească mama și că spera ca, până la sfârșitul sezonului, să primească o cerere în căsătorie acceptabilă de la un bărbat pe care l-ar putea iubi.

Iubire. Amber nu voia să se gândească la iubire. Fusese minunat să danseze cu lordul Robert. Era atât de amuzant și se simțea așa fericită când era cu el, așa liberă...

Îi atrase privirea o mișcare neașteptată dinspre copaci, și două siluete apărură din întuneric. Era ceva în rigiditatea corpurilor lor care îi spunea că avuseseră o oarecare neînțelegere, așa că se feri din drumul lor, nedorind să-i deranjeze. Tresări puternic când îi și dădu seama că îi avea în fața ochilor pe lordul Robert și Ralph Seaforde.

Seaforde îi spuse ceva lordului Robert, apoi se îndepărtă de el, dar Robert îl urmă, prinzându-l de braț ca să-l oprească. Seaforde își smuci brațul, dar lordul Robert se așeză în fața lui ca să-i blocheze drumul.

Acum era clar că se certau, chiar dacă Amber nu auzea ce își spuneau. Apoi brusc, atât de brusc și de șocant, că Amber nu-și putu crede ochilor, lordul Robert îl îmbrățișă pe Seafrode, îl strânse la pieptul său și îl sărută pe buze. Așa cum se sărută un bărbat cu o femeie...

Amber se retrase, neputând să creadă ce vedea, voind să se uite în altă parte, dar fiindu-i totuși imposibil să-și dezlipească privirea de la ei. Oare nu o înșelau simțurile? Așa ceva nu era posibil! Poate avea vedenii, poate nu înțelegea ce vedea. Dar știa că nu e așa. Clipi din ochii uscați de durere, de parcă lucrul pe care îl văzuse îi arsese. Avea o senzație groaznică de gol în stomac. Tot ce-și dorea era să-și șteargă de pe retină imaginile de mai înainte și să fugă de acolo, dar când dădu să plece, îl auzi pe lordul Robert strigând-o. Mai mult ca sigur că o văzuse!

Intră în panică. Nu se putea opri să stea de vorbă cu el, nu după cele văzute. Se întoarse și o luă la fugă prin întuneric, cu inima bubuindu-i în piept.

El o ajunse din urmă după câțiva metri, o prinse de braț și îi spuse afectat:

–Amber, îmi pare atât de rău. Ceea ce ai văzut... N-ai cum să înțelegi.

– Te înșeli, înțeleg foarte bine, îi răspunse ea aproape cu violență, smulgându-și brațul din mâna lui și alergând în direcția din care se vedeau luminile cortului.

De această dată, el nu se mai luă după ea, iar Amber se bucură.

Sigur că înțelesese. Nu era idioată, orice ar crede el despre ea. Greg îi povestise despre astfel de lucruri, lăudându-se așa cum fac adolescenții în fața unei rude mai tinere, din dorința de a o șoca cu noile cunoștințe pe care le dobândise. Atunci chiar fusese șocată, și nu prea îi dăduse crezare, dar acum înțelegea. Robert era unul dintre acei bărbați care îi preferau pe cei de același sex cu ei.

Ce proastă era că fusese cât pe ce să se îndrăgostească de el! Fusese atât de *aproape*, își spuse Amber cu hotărâre. Doar aproape. Nimic mai mult. Așa că nu avea nici un motiv să se simtă la fel de umilită ca atunci când pe bunica ei o refuzase Barrant de Vries. Spre mirarea ei, Amber simți că i se umplu ochii de lacrimi la gândul că bunica ei fusese atât de vulnerabilă în tinerețe. Oare păți̧se și Blanche vreodată așa ceva? Dacă da, acum nu se mai vedea, pentru că, probabil, îi crescuse o platoșă pe trup, care să-i apere sensibilitatea.

N-avea nici un rost să-i atribuie bunicii niște sentimente gingașe pe care poate nu le avusese niciodată sau să se compare cu ea, își spuse Amber. Lordul Robert nu o respinsese. Fusese drăguț cu ea. Era o prostie din partea ei să o doară așa de mult faptul că-l pierduse.

Orchestra cânta încă aceeași melodie pe care o începuse când plecase ea din cort, lampioanele de hârtie colorată răspândeau aceeași lumină blândă, iar unele fete încă mai chicoteau și flirtau cu partenerii lor de dans. Nimic nu se schimbase, și totuși, Amber simțea, în adâncul sufletului ei, că de-acum toate vor fi altfel.

Nu numai pentru că se îndrăgostise atât de ușor de lordul Robert; era mai mult de-atât. Cele văzute lăsaseră o urmă adâncă în sufletul ei. Nu putea uita, așa cum nu se poate șterge o vopsea nepotrivită de pe o bucată de mătase. Un designer priceput reușea, poate, s-o încadreze într-un nou model și s-o ascundă astfel, dar avea să știe întotdeauna că e acolo, cu toate că alții, care nu știau ce s-a întâmplat, nu și-ar fi dat seama.

Ce înspăimântătoare putea fi dragostea și câtă durere putea să aducă! Ce derutantă era și cât de greu de înțeles! Oamenii nu erau mereu ceea ce păreau a fi. Sărmanul lord Robert, ce mult părea că suferă!

Se simțea cu totul altfel acum – mai în vârstă și mai matură; dar și mai puternică, recunoscu Amber, pentru că trebuia să fie

astfel spre binele ei. Dar cum să aibă atâta putere când fusese așa de crunt lovită și trădată? Avusese încredere în lordul Robert și sperase că sunt prieteni, și totuși, în tot timpul în care crezuse că îl cunoaște, nu-l cunoscuse deloc. Asta o făcea să se simtă foarte singură. Sperase că prietenia lor este un simbol, un reper pentru ea și viitorul ei, pentru tot ce visa să realizeze. Îi mărturisise visurile ei, crezuse că între ei era o legătură specială. Dar cum ar fi putut să existe așa ceva, când ea nu știa despre el un lucru atât de important? Nu-l cunoscuse deloc. Tot ceea ce știuse despre el era o minciună, o iluzie. Cum va mai putea vreodată să aibă încredere în propria judecată?

Oare asta însemna să te maturizezi? Să înveți să nu ai încredere în oameni, să nu te bizui pe ei, să nu te iei după aparențe? Să înveți să accepți că acolo unde-i dragoste, e și durere? Putea ea să îndure toate acestea? Cu inima grea, Amber hotărî că trebuie să îndure.

De-acum înainte nu-și va mai pune niciodată inima pe tavă, se jură ea. Vechea Amber nu mai exista. Noua Amber va fi altfel: mai înțeleaptă și mai puțin vulnerabilă. Mai puțin înclinată să aibă încredere în cineva.

Capitolul 11

Mai 1930

Săptămânile treceau atât de repede, că Amber abia mai avea timp să-și tragă sufletul.

Sub stricta supraveghere a contesei, ea și Beth participaseră la prânzuri, la curse de cai, la ceaiuri și, desigur, noapte de noapte, la petreceri și baluri ale debutantelor.

Un grup de fete debutante fusese dus chiar și la clubul Kit-Cat, unde, pline de emoție, stătuseră nedespărțite, străduindu-se să nu pară prea impresionate de apariția prințului de Wales și a însoțitorilor săi.

Amber se uitase după lordul Robert, chiar dacă știa de la Beth că era în vizită la niște prieteni din Yorkshire. Nu-l mai văzuse din noaptea acelui bal și, cu toate că se străduise să nu-l întâlnească, tot

îi mai era dor de compania lui amuzantă, chiar dacă nu-i mai tresălta inima când se gândea la el.

Persoana pe care ea și Beth erau sigure că o văzuseră la club era Louise, care stătea într-un colț împreună cu însoțitorul ei, nimeni altul decât George Ponsonby, după cum putea să jure Beth.

„Louise o să-și strice reputația; nimeni nu va mai vrea s-o ia de soție", prezisese Beth.

Deși locuia sub același acoperiș cu Louise, Amber era atât de ocupată cu evenimentele la care ea și Beth erau invitate să participe, că abia că o mai vedea pe Louise.

Împreună cu Beth încercase să fumeze prima țigară din viața ei, tot chicotind în acest timp. Bietei Beth i se făcuse foarte rău, și nici Amber nu se simțise prea bine.

Era greu de crezut că trecuse peste o lună de la balul ei, se gândi Amber când se așeză la micul dejun, după ce îi spusese lui Lady Rutland „bună dimineața".

Amber tocmai își bea cafeaua când intră Louise și luă loc la masă, aprinzându-și imediat o țigară. Avea unghiile date cu ojă roșu-închis, iar felul în care trăgea din țigară și scotea rotocoale de fum era incredibil de sofisticat, se gândi Amber, puțin invidioasă.

Lady Rutland, care începuse să se încrunte dezaprobator în clipa în care Louise își aprinsese țigara, spuse pe un ton tăios:

– Amber, dacă ți-ai terminat micul dejun, lasă-mă să vorbesc cu Louise între patru ochi.

Deși închisese ușa după ce plecase din încăperea unde serveau micul dejun, Amber tot o auzi pe Lady Rutland spunându-i supărată lui Louise:

– Stinge imediat țigara, Louise. Nu-ți permit să fumezi la masă. Apropo, este adevărat ce-am auzit – că ai fost la un bar de noapte cu un bărbat?

Nevrând să fie indiscretă, Amber urcă grăbită scările.

Nu ajunse bine în camera ei, că și intră Louise ca o furtună, fără să mai bată la ușă, vizibil furioasă.

– Tu i-ai spus mamei că m-ai văzut cu George la clubul Kit-Cat, nu-i așa, turnătoare ce ești?

– Nu, se apără Amber, nu eu!

Louise nu o mai putea intimida. Era mai sigură pe ea de când o luase lordul Robert sub aripa lui și de când se întorsese Beth de la școala din Paris, ajungând să fie iar prietene bune.

– Tu i-ai spus, pentru că ești geloasă, izbucni Louise, ignorând răspunsul lui Amber. Îl vrei pentru tine. Ei bine, îți pierzi timpul. George nu s-ar uita niciodată la una ca tine, a cărei familie face afaceri.

Amber nici nu-și dădu osteneala să-i răspundă lui Louise la insultă. Era caraghios ca Louise să creadă că pe ea o interesa George Ponsonby. Amber îl considera egoist, infatuat și cătuși de puțin atrăgător.

– Mama poate să spună ce vrea, continuă Louise cu mânie în glas, nici nu mă gândesc să nu mă mai văd cu el.

Până să apuce Amber să scoată o vorbă, Louise ieși, trântind ușa după ea.

– Nu mă văd făcând niciodată un lucru interzis de mama, îi spuse Beth lui Amber, după ce prietena ei îi povestise mai târziu scena.

Se aflau în salonul contesei din casa familiei Levington, aflată în Belgrave Square, și o așteptau pe contesă să le însoțească la o recepție, care avea loc la prânz, la hotelul Savoy.

Pe biroul contesei era un exemplar din *The Times*, iar Amber constată că în articolul de fond existau alte vești proaste despre numărul crescând al șomerilor. Jay menționase în ultima lui scrisoare că mai multe fabrici din Macclesfield fuseseră nevoite să concedieze salariați din cauza crizei din comerț ce urmase prăbușirii bursei de pe Wall Street.

Puteai vedea oameni amărâți cerșind peste tot în Londra, și nici guvernul laburist, nici cel conservator nu păreau capabile să remedieze situația.

– Mămica va veni în curând, îi spuse Beth lui Amber. Are ceva de vorbit cu tine, dar eu nu trebuie să știu nimic. Ah...

Beth se opri din vorbit, căci mama ei tocmai intrase în cameră și se uita la ele, scuturând din cap supărată către Beth și zâmbindu-i apoi lui Amber.

– Amber, draga mea, îi spuse ea, balurile debutantelor se vor sfârși în curând, așa că mă întrebam dacă ai discutat cu bunica ta despre ce vei face la vară.

– Bunica nu mi-a spus nimic despre asta în scrisorile ei, îi răspunse ea cu sfială contesei, nefiind prea sigură încotro se îndrepta discuția.

– Foarte bine. În acest caz, am să-i scriu eu ca să-i cer permisiunea să te luăm cu noi în sudul Franței luna viitoare – asta, bineînțeles, dacă vrei și tu.

Dacă vrea? Putea cineva să se îndoiască de asta?

– O, da. Da, vă mulțumesc, îi răspunse Amber cu entuziasm.

Cum să nu fie încântată la gândul că își va petrece vara în sudul Franței cu Beth, cea mai bună prietenă a ei din toată lumea?

Îi aruncă lui Beth o privire plină de recunoștință, iar Beth îi dărui, în schimb, un zâmbet entuziast.

Contesa o anunță pe Amber că vor fi însoțite de soțul ei, contele, și de fiul ei mai mare, Henry, vicontele Hollowes, care erau acum în Australia, unde, așa cum îi spusese Beth, tatăl ei făcea afaceri din creșterea ovinelor și din minerit. Îi vor însoți și copiii, cu dădacele lor, și anume cei doi frați mai mici ai lui Beth și sora ei, Arabella, încă bebeluș, și vor sta la Juan-les-Pins, unde contele va închiria o vilă pe timpul verii.

– Mă bucur așa de mult că vii cu noi în sudul Franței, îi mărturisi încântată Beth lui Amber, mai târziu, la prânz. Ne vom distra de minune.

– Sigur că da, încuviință Amber.

Îi era greu să creadă că va vizita sudul Franței, regiune în care se duceau atâția artiști celebri. De-abia aștepta să vadă locurile și culorile care îi inspirau. Se simțea așa de ușurată că nu mai trebuia să se uite mereu peste umăr, în speranța de a-l zări pe lordul Robert.

Sudul Franței! Ce norocoasă era să aibă așa o prietenă bună ca Beth și cât de recunoscătoare îi era contesei că o invitase să vină cu ei!

– Dar mi-ai zis că mă duci într-un loc frumos, nu într-un hotel oribil din Brighton! protestă Louise, trăgând nervoasă din țigară.

Stăteau amândoi în picioare în camera de hotel și, cu toate că bănuise tot timpul la ce se gândea George, acum, când se confrunta cu acest decor anost, după ce o sfidase pe mama ei de dragul minunatei senzații pe care i-o dădeau riscul și aventura, nu mai găsea nimic atractiv sau palpitant în realitatea de care era înconjurată. Și, de fapt, George nu mai părea așa de curajos în atmosfera aceasta dezolantă, ca atunci când se afla în saloanele din Mayfair sau în barurile de noapte deocheate.

În fond, dacă era sinceră față de ea însăși, ceea ce simțea acum nu era deloc atracție, ci dezgust. Îl detestase pe recepționerul care

zâmbise cu subînțeles când George îi înregistrase ca domnul și doamna Smith, dar fusese prea șocată ca să mai obiecteze.

Când George îi propusese s-o ducă la Brighton cu mașina, într-un „loc deosebit, ferit de ochii lumii, pe care îl știu eu", Louise își închipuise că va intra într-un hotel de lux, unde toate capetele se vor întoarce în direcția ei ca s-o admire și unde tinerii arătoși își vor părăsi imediat partenerele, din dorința de a-i fi prezentați. Ar fi băut șampanie la prânz, fără îndoială, iar apoi cocteiluri, la bar.

Superficială cum era, Louise nu se gândise cum va reuși să rămână acolo atât de mult timp, fără să găsească o justificare pentru mama ei.

Acum, ajunsă într-o cameră mai mică decât a servitoarei de acasă, cu tapetul cojit și impregnată cu miros de igrasie și de mâncăruri grase, i se păru deodată foarte important cum va reacționa mama la absența ei.

– Mi-e imposibil să mai rămân, îi spuse ea lui George, cu prefăcută nepăsare. Nu știam că ne va lua așa mult să ajungem aici. Mama se va înfuria la culme dacă nu mă întorc la timp pentru cocteilul de la Edales.

– Nu mai spune! făcu George aruncându-i o privire care o avertiza că n-avea de gând să accepte un refuz.

Ce palpitant! Și ce sentiment de putere îi dădea faptul că o dorea atât de mult!

– Da, vreau să mă duci acasă chiar acum, îi spuse ea.

– Iar eu vreau... să fii a mea, îi răspunse George.

Louise încercă să se ferească de el în timp ce acesta se îndrepta spre ea, dar camera era prea mică, așa că George o trânti pe pat, o luă în brațe și o strânse cu putere.

– Nu, George! Nu se cade să faci așa ceva, protestă Louise, prefăcându-se furioasă. Dar era exact cum își închipuise: avea un delicios sentiment de putere și de bucurie, știind că George o dorea cu atâta patimă. Dacă putea să-l înnebunească așa pe George, atunci îi va fi mult mai ușor să manipuleze bărbați mai bătrâni – și mai bogați. Pofta de bani i se citea în ochi.

– E prea târziu să te mai joci cu mine, Lou, o avertiză George. Își bați joc de mine de săptămâni întregi, știi foarte bine. Nu-ți face griji, o să-ți placă. Femeilor le place întotdeauna. Nu te mai agita; doar nu vrei să-ți rup bluza asta frumoasă! Ce va zice mămica?

Acum, Louise era într-adevăr furioasă, nu se gândise că lucrurile vor merge așa departe. Să flirteze cu George era una, dar să-l lase „să-i facă felul" alta.

Până la urmă, Louise reuși să scape de el și s-o ia spre ușă, dar aceasta era încuiată și, cât timp încerca ea în zadar s-o deschidă, George o înșfăcă și o târî înapoi în pat.

Categoric că nu asta își dorise și nu așa trebuiau să decurgă lucrurile. George o trăgea de haine, dezbrăcând-o repede cu mâinile lui pricepute, în ciuda protestelor și zbaterilor ei, până rămase doar în cămășuța de mătase roz-pal și slipul asortat, bordat cu dantelă.

Imediat ce George îi dădu drumul și se ridică să-și scoată hainele, din instinct, Louise își acoperi sânii cu mâinile. N-avea să-l lase să vadă că îi era frică. Bărbații ca George n-aveau milă de femeile care plângeau și se rugau; trebuia să se apere singură de un bărbat ca George. Louise o știa instinctiv.

Poate că era emoționată, dar și destul de curioasă să se uite la el. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol, deși îi era cunoscută bucata aceea de carne umflată, țanțoșă și dornică, pentru că George îi dăduse voie să pună mâna pe ea de mai multe ori, ba chiar o dată se descheiase la pantaloni și îi băgase mâna în chiloți, ca să-l atingă cu adevărat.

Nu se așteptase să fie așa urâtă, nici să aibă punguța aceea ciudată de carne, ce îi atârna dedesubt.

– Îți place ce vezi? o întrebă George. Nu vrei să te uiți mai cu atenție?

Ea încercă să pară nepăsătoare, așa că ridică din umeri, dar își pierdea vremea, pentru că George îi dădea deja jos bretelele de la cămășuță ca să-i dezgolească sânii, pe care îi luă în mâini și începu să-i frământe, trăgând-o tare de sfârcuri.

Se relaxă un pic atunci când el începu s-o sărute – cu asta era obișnuită –, dar când își mută gura pe sâni, se încordă din nou, devenind și mai crispată când îl simți trăgând-o de sfârcuri și sugându-i-le, întâi pe unul, pe urmă pe celălalt. O senzație necunoscută îi străbătu corpul, provocându-i în pântec o durere vagă, care creștea în intensitate. Deodată, George o mușcă ușor de sfârc, iar ea țipă și se trase într-o parte, dar el o aduse din nou lângă el, strecurându-și mâna în chiloțeii ei, frământând-o aproape brutal în locul acela secret, în care se atinsese și ea înainte, dar niciodată așa ca George, care își vâra degetele, fără să-i bage în seamă țipetele de durere, frecând locșorul acela magic, pe care îl descoperise și ea în timp ce se mângâiase, până

când Louise nu mai fu în stare să găsească o cale de a i se împotrivi lui George, pentru că nu mai putea deloc să gândească, doar să continue ceea ce făcea; arcuindu-și spatele, gemând și strigând, protestând când George abandonă sursa care-i oferea ei plăcere, punându-i în schimb o pernă sub șolduri, pentru ca apoi să se urce deasupra ei, sprijinindu-se în genunchi și înfigându-se încet în ea, ignorând încordarea trupului ei, care îi cerea să se oprească.

El însă nu voia să se oprească, și pe urmă, ca printr-o minune, durerea încetă, și senzația pe care i-o producea el înfigându-se tot mai adânc și mai repede în ea deveni o provocare pe care era tentată s-o accepte, iar apoi o dorință ce o făcu să țipe.

Când el gemu și se încordă, Louise se întrebă temătoare dacă i se întâmplase ceva, deși era înlăuntrul ei, însă înainte să intre în panică, el gemu din nou și se mișcă violent în ea, scoțând apoi un strigăt de satisfacție și prăbușindu-se peste ea.

Nu fusese deloc așa cum se gândise. George se purtase așa de brutal, uneori prea brutal. Și tot efortul și transpirația, precum și lichidul acela lipicios care i se scurgea printre picioare acum, că George se dăduse jos de pe ea.

– Ei, ți-am zis c-o să-ți placă, nu-i așa?

Louise ședea pe pat în capul oaselor, acoperindu-și sânii cu pătura, și fuma o țigara pe care tocmai i-o aprinsese George, în timp ce acesta stătea acum lungit lângă ea, cu capul sprijinit de perne, uitându-se la ea cu o expresie infatuată pe chip.

– Nu, nu mi-a plăcut deloc, negă ea pe un ton tăios.

Era încă furioasă pe el pentru că îi forțase mâna.

George pufni în râs.

– Zău? Atunci ce-a fost cu rugămințile de genul: „O, George, te rog, o, George, te rog. O, o..."? o imită el râzând.

Ei bine, îi plăcuse, recunoscu Louise în sinea ei, dar tot mai era supărată pe el. Nu într-un loc ca acesta se așteptase ca să-și piardă virginitatea. Merita mai mult. Dar o să-l facă ea să plătească...

Capitolul 12

Lady Rutland nu era deloc mulțumită că Amber fusese invitată la dineul restrâns de dinaintea balului pe care îl dădeau părinții lui

Beth în seara ei de debut, pe când Louise nu, însă, deoarece bunica ei nu numai că-i scrisese, dar îi și telefonase să-i spună cât se bucura că avea să meargă în sudul Franței împreună cu Beth, Amber se simțise îndreptățită să ignore supărarea lui Lady Rutland.

Reședința lordului Levington și a soției sale din Belgrave Square era mult mai impozantă decât cea a lui Lady Rutland din Cadogan Place; florile pentru decorarea sălii de bal fuseseră trimise de la serele din Chevenely, moșia lor din provincie, și fuseseră special cultivate pentru balul lui Beth.

Întrucât era prima dată când îl întâlnea pe contele de Levington, Amber își făcuse griji că s-ar putea să nu fie pe placul acestuia și că invitația în sudul Franței ar putea să cadă. Totuși, spre ușurarea ei, lordul Levington o tratase cu multă amabilitate, făcând-o imediat să se simtă la largul ei.

Amber fusese însoțită la cină de fratele mai mare al lui Beth, Henry, viconte de Hollowes. Plăcut la înfățișare, cu părul castaniu și moale ca al lui Beth, cu ochii căprui ai tatălui său, cu maniere un pic stângace, dar sensibil din fire, Henry vorbise cu Amber despre Australia la modul serios.

– Henry nu prea știe să se poarte cu fetele, îi mărturisise Beth lui Amber. Mămica s-a gândit că e spre binele lui să stea la Londra în timpul sezonului, dar tata a zis că este mai important să meargă cu el în Australia.

Beth radia de fericire în seara aceea, mai ales datorită prezenței finului mamei sale, Alistair, bănuia Amber, uitându-se mai târziu la prietena ei care se avânta pe ringul de dans în brațele lui Alistair. Bine clădit, cu păr blond-roșcat și cu ochi albaștri strălucitori, Alistair McCrea poate că nu era la fel de strălucitor ca unii dintre tinerii mondeni care se învârteau în jurul debutantelor, dar inspira mai multă încredere. În ochii lui Amber, era genul de tânăr care își lua responsabilitățile în serios, iar printre acestea se numărau, cu siguranță, și cele față de viitoarea lui soție. Pe deasupra, urma să moștenească nu numai titlul nobiliar al tatălui său și pământurile din Scoția ale acestuia, ci și o mică moșie din Hertfordshire, de la un străunchi din partea mamei, după cum îi spusese Beth lui Amber, iar aceasta din urmă bănuia că Beth se îndrăgostise deja pe jumătate de el.

Ce norocoasă era Beth, se gândi Amber, să se poată îndrăgosti de bărbatul potrivit. Însă Beth reprezenta genul de fată care voia

să le facă pe plac părinților, mai ales mamei sale, de care era foarte apropiată.

Având o perspectivă atât de frumoasă ca sudul Franței, Amber aproape că putea să dea uitării scena la care asistase în noaptea balului ei, precum și cât de mult îi lipseau bucuriile de care avusese parte cu lordul Robert. Aproape. Dar nu de tot.

Beth nu pomenise de el în ultimul timp, iar Amber nu dorise s-o întrebe, temându-se să nu fie descusută după aceea. Diana și Bryan Guinness se aflau și ei la bal, într-un grup ce îi includea pe fratele Dianei, Tom Mitford, pe Jim Lees-Milne, pe Oswald Mosley și pe soția lui, precum și pe romancierul Evelyn Vaugh. Amber îi cunoștea pe toți, căci îi fuseseră prezentați sau arătați cu alte ocazii.

Amber îi văzu în timp ce dansa cu Henry, încercând să nu se simtă stânjenită de privirile înflăcărate ale tânărului care păstra totuși tăcerea. Se strânseseră cu toții în jurul lui Oswald Mosley, un bărbat foarte chipeș, în stilul lui Rudolf Valentino, căruia toate ziarele importante îi făceau reclamă pentru că demisionase din guvernul Ramsay MacDonald când i se respinsese legea intitulată Memorandumul Mosley – un document în care se stipula elaborarea unor programe publice pe scară largă în vederea creării de locuri de muncă pentru săraci și șomeri. Personal, Amber considera că orice efort de a ușura situația celor care nu găseau de lucru pentru a-și întreține familiile era demn de laudă și că planul trebuia pus în practică de urgență. Nu că ar fi știut prea multe despre politică.

Se aflau în dreptul grupului, când Diana, care stătea lângă Mosley, țipă brusc, apoi râse, scuturând din cap în timp ce exclama:

– Ce bandit ești, Mosley! Apoi se întoarse spre soțul ei și îi spuse: Tocmai mi-a pus pe spate ceva rece ca gheața, Bryan!

– O, nu, biata de tine! o compătimi bruneta care se agăța de brațul lui Tom Mitford, pe când Oswald Mosley își deschise pumnul în care ținea unul din acele cuburi de gheață mici și roz de la mese.

– Nu era decât unul din astea, băgat în șampanie, spuse el tărăgănat, evident mulțumit de gluma pe care o făcuse. Te-ai înfierbântat așa de tare apărându-mi memorandumul, Diana, că m-am simțit dator să te răcoresc înainte să dai foc întregului cabinet Ramsay.

Dansul se termină, iar Amber se bucură că scăpa din strânsoarea lui Henry.

– Trebuie să-ți cauți următoarea parteneră, îi aminti, căci nu dădea nici un semn că ar vrea să plece de lângă ea.

Replica lui – „Aș prefera să dansez cu tine" – o făcu pe Amber să se simtă din nou stânjenită.

Când auzi o voce rostind tărăgănat: „Vai, dar mă tem că domnișoara Vrontsky mi-a promis mie acest dans, Henry, bătrâne", se simți prea ușurată ca să mai fie jenată. Întorcându-se, îl văzu pe lordul Robert.

– Înțeleg că nu voiai să mai dansezi cu el, nu? o întrebă după ce Henry se îndepărtă de ei.

– Nu prea, recunoscu Amber, dar nu trebuie să dansezi cu mine dacă...

Se opri, rușinată că i se încurca limba în gură.

– Îmi doresc foarte mult să dansez cu tine.

Acum roșea, își dădu seama Amber, stânjenită.

– Dar poate ar fi mai bine să ne plimbăm, îi propuse lordul Robert, oferindu-i brațul. În felul acesta ne va fi mai ușor să vorbim.

Era evident că lordul Robert cunoștea foarte bine casa, observă Amber, căci găsi repede o anticameră a sălii de bal, cu ușile deschise spre un balcon suficient de mare pentru ca doi oameni să stea în picioare și să se bucure de aerul răcoros al nopții.

– Am fost așa de proastă în privința... unor lucruri, îi spuse Amber.

– Nu ai fost proastă. Nu cred că tu poți fi proastă, Amber. Când se uită la el întrebătoare, îi spuse: Nu trebuia să mă port așa. Unele lucruri trebuie să rămână ascunse. Să nu fie văzute sau auzite.

– Cred că nu e așa ușor să ții ascunse sentimentele cuiva, mai ales dacă sunt atât de puternice.

Amber privea acum fix în întunericul de afară, nefiind în stare să se uite în ochii lordului Robert.

– Ești pe atât de miloasă, pe cât ești de bună. Am iubit nebunește și am plătit scump pentru asta.

Cuvintele sale o făcură pe Amber să se întristeze pentru el.

– Altă dată credeam că, dacă iubești pe cineva, ești fericit, așa cum au fost părinții mei, dar dragostea nu este întotdeauna așa, nu?

– Nu, nu e. Iubirea îți poate aduce multe lucruri, unele al naibii de dureroase. Sper că atunci când vei întâlni iubirea, să fie la fel

de adevărată ca aceea dintre părinții tăi. Făcu o pauză, apoi continuă brusc: Mi-a fost dor de tine și de plimbările noastre.

– Sincer? Amber se întoarse acum și se uită în ochii lui. Și mie mi-a fost dor de tine. Credeam că ești supărat pe mine pentru...

– Nu. Dacă era să fiu supărat pe cineva, aș fi fost pe mine.

Îi luă mâna și i-o strânse cu blândețe.

– N-ai vrea să rămânem prieteni?

– O, da.

Se uitară unul la altul și își zâmbiră.

– Cecil o să se bucure. Crede că promiți mult, să știi, și sunt convins că i-ar plăcea să ajungi ca Syrie Maugham.

Amber făcu ochii mari la auzul acestui compliment. Syrie Maugham, fosta soție a celebrului scriitor și dramaturg, era acum cel mai la modă decorator de interioare.

– Bunica nu mi-ar permite niciodată să mă apuc de afaceri, îi spuse ea lui Robert cu tristețe.

– Nu, așa cred și eu, dar soțul tău, dacă îl alegi cu grijă și este bogat...

Amber pufni în râs.

– Deci acum trebuie să-mi caut un soț nobil, ca să-i fac pe plac bunicii, și trebuie să fie și bogat, ca să-l mulțumesc pe Cecil.

Robert îi aruncă o privire.

– Sper c-ai să-ți urmezi glasul inimii, Amber, căci, dacă merită cineva să fie fericit, aceea ești tu.

Era așa de bun cu ea, că i se umpleau ochii de lacrimi, dar lordul Robert, deși simțea că ea era pe punctul de a fi copleșită de emoție, îi spuse pe un ton glumeț:

– Ar fi mai bine să ne întoarcem în sala de bal înainte să trimită Henry după noi o patrulă de căutare și să fii acuzată că ai atentat la reputația mea, atrăgându-mă pe acest balcon.

Amber râse din nou. Se simțea cu atât mai fericită că erau iar prieteni, poate chiar mai apropiați, cu cât își dăduse seama, stând cu el pe balcon, că acum era pentru ea doar dragul de Robert, și nimic mai mult. Sentimentele de dinainte dispăruseră, iar acum le lua așa cum fuseseră: semnele primei iubiri. Cine ar putea să-i găsească vreo vină, când el arăta atât de bine și era atât de atrăgător? Era sigură însă că, atunci când îi va apărea în cale adevărata iubire, va ști imediat s-o recunoască.

Capitolul 13

În mai puțin de o săptămână urmau să plece în sudul Franței, și toți cei din casa din Belgrave Square erau în febra pregătirilor.

– Acum, dragele mele, le spuse contesa lui Beth și Amber, țin să vă anunț că vor pleca direct la Juan-les-Pins doar cei mici, împreună cu dădaca și servitoarele, iar noi trei vom mai sta un timp la Paris, înainte să ne ducem acolo. Amândouă aveți nevoie de haine potrivite pentru sudul Franței și cel mai bun loc în care să le cumpărăm e, desigur, Parisul.

Paris! Amber și Beth schimbară priviri pline de încântare.

– O, Amber, de-abia aștept! exclamă Beth, după ce mama ei a fost chemată urgent la telefon. O să ne distrăm de minune! Vom avea nevoie de costume noi de tenis și de baie. O, și sper că mama ne va lăsa să ne luăm niște costume din acelea gen pijama, pe care, scrie în *Vogue*, le poartă toată lumea.

După o jumătate de oră, în timp ce urca scările spre ușa de la intrare a casei din Cadogan Place, Amber încă se mai bucura la gândul plecării în sudul Franței. Știa că Lady Rutland și Louise erau plecate în vizită la un văr bătrân al lui Lady Rutland, care locuia în Richmond.

– Domnișoară, este cineva care vrea să vă vadă, o anunță majordomul. Un domn pe nume Fulshawe. Mi-a spus că e trimis de bunica dumneavoastră. L-am condus în bibliotecă.

Jay venise să-i transmită ceva din partea bunicii? Avea presimțiri rele. Amber traversă iute holul și deschise ușile de la bibliotecă, încercând să-și alunge temerile.

Jay stătea în fața șemineului, în care nu era aprins focul. Era îmbrăcat ca la oraș, remarcă ea cu surprindere, și nu părea caraghios în acele haine. Dimpotrivă. Arăta, de fapt, foarte chipeș și elegant.

– Bunica ta mi-a poruncit să vin, îi spuse el. Mă tem că-ți aduc vești proaste.

– Vești proaste? Era total nedumerită. Ce voia să spună? Încercă să-i descifreze expresia de pe față, dar nu reuși. Ce e? Ce s-a întâmplat? E ceva cu fabrica?

El clătină din cap.

– Cu Greg? Teama îi făcea vocea stridentă. E Greg, nu-i așa? întrebă ea când îl văzu făcând un gest vag. I s-a întâmplat ceva? Ce anume, Jay? Spune-mi, te rog!

– Nu-i vorba despre Greg, deși e ceva în legătură cu el. E vorba despre Caroline Fitton Legh.

– Caroline? repetă Amber, parcă absentă.

Jay făcuse atâta drum până la Londra ca să-i spună ceva legat de Caroline? Nu mai era neliniștită în privința lui Greg, dar se simțea confuză.

– Nu mi-e ușor să-ți spun, Amber. Caroline a murit.

Moartea lui Caroline nu era unul din lucrurile pe care îi era groază să le audă acum. Este – sau era – așa de tânără și de plină de viață. Părea imposibil. Amber își amintea ce frumoasă fusese în după-amiaza în care trecuse cu Greg pe la ea. Fusese extrem de amabilă, de prietenoasă și de simpatică. Amber rămase perplexă. Cum putuse să moară? Își aminti brusc ce îi spusese Cassandra: că Greg era îndrăgostit de Lady Fitton Legh. Dar Greg râsese când îi zisese Amber ce auzise.

Inima îi bătea cu putere. Îi era oarecum teamă.

– Dar cum s-a întâmplat?

– Un accident, îi răspunse laconic Jay.

– Vrea bunica să vin acasă la înmormântare? De aceea te-a trimis?

Jay scutură din cap.

– Lordul Fitton Legh a anunțat că va fi doar o scurtă ceremonie în familie.

– Nu-mi vine să cred, recunoscu Amber. Probabil că toți sunt șocați, mai ales biata Cassandra.

Jay avea cearcăne negre sub ochi și era mai tras la față.

– Amber... Se opri și oftă. Bunica ta m-a trimis să... să-ți spun ceva ce vrea să știi. Stai jos.

Ascultătoare, Amber se așeză pe scaunul pe care i-l trăsese el, așteptând emoționată să ia și el loc în fața ei. În șemineu nu se făcuse focul, așa că era frig în cameră. În partea aceea din casă nu bătea niciodată soarele.

– Știi, desigur, că Greg e în drum spre Hong Kong.

– Da, firește, încuviință Amber. Când mi-a scris, părea încântat că se duce acolo, deși și nu văd ce legătură are cu...

Se întrerupse când Jay ridică mâna s-o oprească.

– Nu mi-e ușor să-ți spun așa ceva și n-aș fi vrut să fiu eu acela care s-o facă, dar bunica ta crede că trebuie să știi, iar eu îți mărturisesc că sunt de acord cu ea. Oricum, ai fi aflat totul când te întorceai la Macclesfield, însă cu atâtea înfloriturí, că n-ai fi putut discerne adevărul de minciună.

Pe Amber o durea stomacul de emoție. N-avea idee ce urma Jay să-i spună, dar era convinsă că nu va fi ceva plăcut.

Jay se uită la Amber. Nu fusese minut, în călătoria spre sud cu trenul – clasa I, la insistențele patroanei lui –, în care să nu se fi gândit la revederea cu Amber și la ce avea să-i spună, cât și cum.

Fusese șocat de cât de mult se maturizase Amber într-un timp atât de scurt; felul în care îl primise, purtarea, siguranța pe care o avea acum, când își stăpânea emoțiile; fata de altădată fusese înlocuită de o femeie calmă și rațională.

Trase adânc aer în piept.

– Motivul pentru care l-a trimis bunica ta pe Greg la Hong Kong a fost că s-a încurcat cu Lady Fitton Legh.

Amber îl ascultă cu multă atenție, apoi se uită la el.

– Vrei să spui că au avut o aventură? îl întrebă ea.

– Da.

– Bunica l-a trimis pe Greg așa departe, deoarece a aflat că era îndrăgostit de Caroline?

– Nu, adică nu cred că era vorba de iubire, ci mai degrabă de o întâmplare și de niște împrejurări care i-au adus împreună.

– Da, aprobă Amber.

Jay era uimit de cât de calmă părea, cum nu o tulburaseră veștile aduse de el. La naiba, era cu totul altă fată decât cea pe care o cunoscuse atât de bine cândva.

– Din păcate, lordul Fitton Legh a fost acela care a aflat de aventura lor – nu bunica ta –, și au circulat niște zvonuri înainte ca Blanche să-l poată convinge să asculte de glasul rațiunii și să păstreze totul în secret. Deși el a cerut insistent ca Greg să fie alungat din Cheshire, cred că atât bunica ta, cât și Greg însuși s-au bucurat ca el să plece pentru un timp.

Greg se bucurase să se ducă la Hong Kong – Amber o știa din scrisoarea lui –, așa că i se părea clar că nu o iubise pe Caroline. Acum își amintea cum intuise că era stânjenit în acea după-amiază când fuseseră în vizită la ea și cum considerase comportamentul ei prea intim ca să fie adecvat. Oare îl iubise pe Greg mai mult decât ținea el la ea?

– Nu înțeleg. Ce legătură e între plecarea lui Greg la Hong Kong și moartea lui Caroline?

Jay oftă. Știuse că se va ajunge aici.

– Lady Fitton Legh aștepta un copil.

Amber ghici imediat ce nu-i spusese el.

– Copilul lui Greg? întrebă ea.

– Nu știu.

– Dar e posibil să fi fost al lui?

– Da, admise Jay. Al cui altcuiva putea să fie? Toată lumea din Cheshire bănuia asta, iar Cassandra s-a jurat că știa de la Caroline că era copilul lui Greg și că îl învinuise pe tânăr că o părăsise.

– Lordul Fitton Legh știa că putea fi copilul lui Greg?

– Cred că da.

– O, biata Caroline!

– Se afla, într-adevăr, într-o situație foarte neplăcută.

De fapt, „imposibilă" era cuvântul pe care ar fi trebuit să-l folosească, se gândi Jay.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– S-a înecat în lac. A găsit-o Cassandra și a dat alarma, dar era prea târziu. Se presupune că s-a dus pe iarbă, prea aproape de mal, a alunecat și n-a mai putut să iasă din apă. Plouase, așa că poteca și malul erau pline de noroi.

Amber își stăpâni emoția. Fusese oare un accident nefericit sau Lady Fitton Legh își luase viața, nefiind în stare să facă față bârfelor și rușinii de a purta în pântec un copil care nu era al soțului ei? Oare îl iubise cu adevărat pe Greg, iar el nu? Cum era oare să iubești un bărbat și să fii părăsită de el într-o asemenea situație? Amber se înfioră.

Observând acest lucru, Jay se întrebă dacă nu-i spusese prea mult.

– E normal să fii șocată, încercă el s-o consoleze. Dar e mai bine să cunoști adevărul decât să auzi tot felul de fantasmagorii. Știu cât ții la Greg.

– Și care-i adevărul? îl întrebă Amber. Cum l-am putea ști? Cât de singură și deznădăjduită trebuie să se fi simțit ca să-și ia propria viață și pe cea a copilului?

Jay îi luă mâna și i-o ținu într-a lui. Caroline Fitton Legh fusese egoistă și superficială în multe privințe, la fel ca Greg. În schimb, Amber avea sentimente profunde, se gândea mereu la alții, nu numai la ea însăși.

– Trebuie să credem că a fost un accident, Amber, de dragul lui Lady Fitton Legh și a tuturor celorlalți.

Amber încuviință din cap.

Religia era împotriva sinuciderii, așa că aceia care își iau viața nu puteau să fie îngropați în pământ sfințit și nici să li se cunoască mormântul.

– Mă bucur că tu ai fost cel care mi-a spus toate astea, Jay.

– Hai să vorbim acum despre lucruri mai vesele. Ți-am adus ceva care sper să-ți placă și să te mai consoleze puțin, îi zise el zâmbindu-i. Bunica ta m-a rugat să-i sortez tot felul de hârtii pe care le păstra de ani de zile, iar printre ele, uite ce am găsit.

Cât timp vorbea, își luă servieta pe care o pusese pe biroul de mahon îmbrăcat în piele, scoțând de acolo ceva ce aducea cu o mapă groasă de schițe.

Când i-o dădu lui Amber, fetei îi tremurau mâinile.

Simțise deja mirosul atât de cunoscut de lavandă și de tutun, amestecat cu cel de cărbune și hârtie, care venea dinspre mapă, înainte să vadă semnătura tatălui ei de pe copertă. Strângând-o la piept, îl privi pe Jay cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Mulțumesc, o, mulțumesc, Jay!

Apoi, puse mapa pe birou și se aruncă în brațele lui.

De această dată, el nu o opri, ci o consolă, văzând-o că plângea.

– N-am să renunț niciodată la visul de a realiza ce a vrut tata pentru mine, îi spuse Amber cu multă pasiune în glas, după ce Jay o lăsă din brațe și îi dădu o batistă curată.

– Și așa, nu te-ai simțit atrasă de nici un tânăr de când ești la Londra? o tachină Jay.

– Nu.

– Ești sigură? Îmi pomeneai adesea în scrisori de un anume lord Robert.

Amber răsucea batista între degete.

– Nu-l iubesc, suntem doar prieteni. L-am văzut sărutând un alt bărbat și știu ce înseamnă asta. Dragostea este câteodată înspăimântătoare.

Acele cuvinte îi ieșiseră din gură pe neașteptate, făcând-o să roșească puternic.

– Da, așa e, aprobă Jay, cu o expresie serioasă pe față. Este posibil. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: O iubire ca a lordului Robert, cel puțin în această țară, este împotriva legii și se pedepsește cu închisoarea, așa că nu se prea vorbește despre astfel de sentimente.

– Nu ți-am spus decât ție, Jay, îi replică Amber, simțind că o avertiza. Am senzația că ție pot să-ți spun orice.

– Sper să simți mereu așa.

Se uitară unul la altul în tăcere, însă Amber a fost prima care vorbi:

– Cât mai stai în Londra?

– Mă întorc azi la Macclesfield.

– Așa de repede?

Inima i se strânse.

– Da, de fapt, trebuie s-o iau din loc chiar acum dacă vreau să prind trenul, spuse el, pregătindu-se de plecare.

Din impuls, Amber se întoarse spre el.

– Ai să-mi scrii, nu? El nu-i răspunse, așa că ea i-o ceru cu impetuozitate: Te rog, Jay, trebuie. Ești singurul om în care am încredere, care înțelege ce cred... despre anumite lucruri.

Jay știa bine că Amber se referea la părinții ei și la visurile ei spulberate. Îl durea inima pentru ea, și nu doar inima. Închise ochii. Spre binele amândurora, trebuia să refuze să-i mai scrie. Amber nu mai era copil, iar el nu știa cât de mult timp va fi în stare să mențină cu ea aceleași relații de odinioară.

– Cred c-ar fi mai bine să încetăm corespondența, îi spuse el încet.

– Mai bine? Pentru cine? întrebă ea cu emoție în glas. Pentru mine nu, Jay. Nu-mi ajunge că bunica nu mă lasă să fac ce vreau cu viața mea, mai trebuie și să nu știu nimic din ce se întâmplă acasă și la fabrică? Mai lucrează muncitorii cu normă întreagă? Avem destule comenzi? Știu că bunicii nu-i pasă de ceea ce se întâmplă cu fabrica, dar pe mine mă interesează în cel mai înalt grad, și credeam că și pe tine.

Amber era prea tânără și neștiutoare ca să-și dea seama ce îi făcea sau ce mult îl zdruncina ieșirea ei înflăcărată, fiind și așa sfâșiat de sentimente contradictorii, precum și de povara propriei sale vinovății.

Dacă ar ceda rugăminților ei, ea ar crede că o ajută, dar știa că atunci și-ar oferi plăcerea de a o ține aproape de el, întărind legătura dintre ei, păstrând-o în inima lui, unde nu avea nici un drept să și-o dorească.

– Jay, te rog! îl imploră Amber. Nu știa nici ea de ce ținea așa de mult să păstreze contactul cu el, dar știa că gândul de a-l pierde – de a dispărea Jay din viața ei – îi era insuportabil. Avea lacrimi

în ochi, dar nu voia să plângă. La urma urmei, nu mai era copil. Se înșelase în privința naturii prieteniei ce o lega de lordul Robert; nu mai suporta să se înșele și în privința sentimentelor lui Jay față de ea. Am nevoie să-mi scrii, îi spuse ea. Dacă nu mă pot bizui nici pe tine, nu cred mă voi mai putea vreodată baza pe cineva. Te rog, promite-mi că vom păstra legătura.

Cum putea s-o refuze? Îi era imposibil.

– Dacă asta-i dorința ta, îi zise el.

– Da, da.

Se uitară unul la altul, apoi Amber alergă spre el. Într-o clipă, avea să i se arunce în brațe.

Când Jay se dădu un pas înapoi, Amber realiză gestul pe care urma să-l facă și se opri, roșind. Bietul Jay! L-ar fi făcut să se simtă îngrozitor de stânjenit dacă i s-ar fi aruncat în brațe ca un copil.

Îi întinse mâna și-l atinse în treacăt pe mânecă, spunându-i blând:

– Mulțumesc, Jay.

– Probabil c-ai auzit că lordul Fitton Legh m-a rugat să rămân la el pentru a avea grijă de copil, își dădu importanță Cassandra, coborând treptele mari de la intrarea în casa bunicului ei. Soarele de primăvară târzie îi făcea părul să pară ca focul și, din întâmplare sau intenționat, Jay nu știa exact, îi adresase cuvântul, deși stătea în capul scărilor, iar el tocmai începuse să le urce, pentru a ajunge la același nivel cu ea.

– Da, Cassandra, am auzit, îi zise Jay.

– Lordul Fitton Legh a rugat-o pe verișoara lui de gradul doi, Elaine Fitton, să vină la Fitton Hall să-mi țină de urât. Doamna este mult prea în vârstă ca să ocupe de copil.

Lui Jay i se opri inima în loc. Cassandra era evident încântată să se laude cu noul ei rol în casă, dar nimic din ce spusese nu indica vreo urmă de afecțiune pentru copilul lui Caroline – dimpotrivă.

– Păcat că Lady Fitton Legh nu mai e în viață să-și crească fiul, îi spuse el, fiindu-i imposibil să-și ascundă sentimentele.

Nu o prea plăcuse niciodată pe Cassandra, iar acum îl deranja ceva în felul în care se purta, deși nu putea spune ce anume. Fusese apropiată de Caroline, dar părea ciudat de neafectată de moartea ei, mai ales că ea fusese cea care o găsise, fapt care ar fi impresionat profund pe oricine. La oricine altcineva ar fi crezut că această detașare

e un mod de a evita suferința, dar la Cassandra nu se întâmpla așa. Era victima propriilor ei emoții, pe care și le arăta din plin.

– Nu poate învinui pe nimeni în afară de ea însăși pentru ce-a pățit, spuse ea, foarte sigură pe sine. Am încercat s-o ajut. Am avertizat-o ce se va întâmpla dacă află lordul Fitton Legh că are un copil cu altcineva.

Infatuarea ei îl dezgusta pe Jay. Unde era compasiunea pe care s-ar fi cuvenit s-o aibă?

– Asta-i doar o presupunere, îi aminti el.

– Nu, nu-i așa. Mi-a spus chiar ea că nu putea fi al soțului ei. Era o proastă. Cassandra ridică tonul, de furioasă ce era. Tot ce trebuia să facă era să scape de copil. Toată lumea știe că sunt doctori care fac asta pentru bani, iar ea își putea permite, chiar dacă tatăl ei pierduse o avere. Nu trebuia decât să-și vândă câteva din bijuteriile alea oribile pe care i le dăduseră părinții ei la căsătorie. Nici nu le mai purta, la urma urmei, căci lordul Fitton Legh îi interzisese să mai iasă în lume, după rușinea pe care o abătuse pe capul lui.

În vocea Cassandrei se citea o dorință aprigă de răzbunare. Poate și altceva?

Jay nu-și dădea seama de ce, dar, treptat, pe măsură ce verișoara lui vorbea, se simțea din ce în ce mai stingherit.

– Ar fi trebuit să mă asculte, continuă Cassandra pe un ton neîmblânzit. Doar i-am spus ce se va întâmpla dacă nu scapă de copil. I-am zis că se va acoperi de rușine și că lordul Fitton Legh nu-l va recunoaște, când va afla de aventura ei. I-am mai spus că toată lumea o va condamna pentru că s-a destrăbălat și și-a încălcat jurămintele față de soț.

Pe Jay îl scârbea felul în care Cassandra își arăta satisfacția. Refuză s-o mai asculte și se îndepărtă de ea.

– Mi-a nesocotit sfaturile. Aș fi ajutat-o, m-aș fi dus cu ea la doctor, o știa foarte bine. A fost numai greșeala ei. Nu trebuia să se întâmple așa ceva. A fost alegerea ei și doar a ei.

Cassandra o critica acum, sporindu-i lui Jay neliniștea. Aceasta nu era atitudinea normală a unei fete care pretindea că fusese prietenă cu răposata, ci mai degrabă a cuiva care credea că are dreptul s-o judece și care o ura. Jay se încruntă, căci nu-l trăgea inima să continue seria de întrebări pe care și le punea, dar se simțea totodată moralmente obligat față de Caroline să o facă.

„Numai greșeala ei." Cuvintele acestea aspre treziră în mintea lui Jay ceva nedorit și greu de conceput. Bănuiala că purtarea nemiloasă

a Cassandrei și refuzul ei de o ajuta pe Caroline ar fi fost posibil să fi contribuit la moartea acesteia nu-i putea ieși din cap.

– Dacă ți-a mărturisit cu adevărat Caroline că soțul ei nu era tatăl copilului, începu el pe un ton grav, sumbru, atunci...

– Atunci ce? îl înfruntă Cassandra. Ar fi trebuit oare să mint pentru ea, așa cum mi-a cerut, și să pretind că mi-a jurat cu mâna pe Biblie că pruncul din pântecul ei e al lordului Fitton Legh? De ce? De ce aș fi făcut-o? I-am spus că nu vreau.

Așadar, bănuiala i se confirma. Jay era prea șocat ca să poată ascunde ce simțea.

– Cassandra, dacă spui adevărul, nu-ți dai seama că ai putut să contribui la moartea lui Caroline?

O expresie ciudată se ivi pe fața Cassandrei – nu triumfătoare și nici vinovată, ci una care-l făcu pe Jay să-i tresară inima în piept de groază că verișoara lui nu numai că era conștientă de adevărul vorbelor lui, dar și reușise să se convingă că fusese îndreptățită să facă ceea ce făcuse.

După această revelație urmă alta la fel de indezirabilă și de deranjantă.

Cassandra susținea că nu dorise să mintă ca s-o ajute pe Caroline, dar nu făcuse oare același lucru atunci când afirmase că Greg o viola pe „prietena" ei?

Era aici ceva care nu-i plăcea lui Jay, ceva nesănătos, care mirosea a trădare și a dușmănie. Cu toate că nu dorise să se amestece, acum simțea că e de datoria lui s-o facă. Lui Amber îi păruse așa de rău de cele întâmplate. Pentru Greg, căci loialitatea ei față de el nu putea fi pusă sub semnul întrebării, și pentru Lady Fitton Legh și copilul ei, deși, spre deosebire de Cassandra, ea nu fusese atât de intimă cu ea. Din instinct, Jay evita cuvântul „intim" și inacceptabilele sale conotații. Unul dintre motivele pentru care mama Cassandrei acceptase așa de bucuroasă invitația primită de fiica ei de la familia Fitton Legh fusese, potrivit mamei lui Jay, îngrijorarea pe care o simțea în privința prieteniei prea strânse dintre Cassandra și o femeie care se mutase în zonă și despre care se zvonea că „slujea la altarul din Lesbos", așa cum se exprimase cu delicatețe mama lui Jay.

Jay trase adânc aer în piept.

– Spui că ai refuzat să minți pentru Caroline...

Înainte să-și termine fraza, Cassandra izbucni cu patimă:

– Cum aș fi putut să fac așa ceva? Ar fi fost rău din punct de vedere moral.

– Și totuși ai mințit pentru ea când te-ai dus să-i spui lordului Fitton Legh că l-ai găsit pe Greg violând-o.

Cassandra amuți. Era clar că nu-i plăcea deloc ce îi spusese Jay.

– Asta a fost altceva. Greg merita să fie pedepsit, se apără ea. Caroline voia ca el să plătească pentru ceea ce-i făcuse. Voia să-l facă de rușine, și așa ar fi ieșit dacă nu intervenea bunică-sa. Nu înțeleg, Jay, cum te poți înjosi într-atât, încât s-o lași să te cumpere, pe tine, un de Vries! Și bunicul este de acord cu mine. Spune că nu ai mândrie și nici respect față de tine. Zice că îți trădezi neamul, ținând mai mult la Blanche Pickford decât la propria ta familie.

– Pe mine mă cheamă Fulshawe – nu de Vries, precizează Jay. Cât despre mândrie și respect de sine, am destul din ambele, ca să mă consider un om mai bun pentru că îmi câștig singur traiul, oricât de modest ar fi.

Jay știa foarte bine că pe bunicul lui îl irita faptul că refuza să discute cu el despre Blanche, așa că se purta ca un fel de spion, care strângea informații care s-o pună într-o lumină proastă pe Blanche, deoarece asta îl mulțumea pe Barrant.

– Totuși, ești un de Vries, Jay, și sunt de acord cu bunicul tău că e o rușine să accepți ordine de la Blanche.

– Nu este nici o rușine să muncești cinstit. N-ar trebui, Cassandra, să-i alimentezi bunicului ostilitatea față de Blanche.

– Nici n-are nevoie de așa ceva. O urăște.

– Așa cum îl urăști tu pe Greg Pickford? îi sugeră sec Jay.

Cassandra se înroși ca racul de furie. Nu știuse niciodată să-și ascundă sentimentele. O trăda mereu fața, care se aprindea de mânie. Jay se uită la ea.

– Caroline m-a împins s-o fac. Tu nu înțelegi. Chiar o iubeam.

În vocea ei era acum o autentică emoție, un amestec de durere și de amărăciune care, așa cum bănuia Jay, exprima adevăratele ei sentimente față de Caroline.

– Caroline îmi spunea că mă iubește. Cassandra plângea acum în hohote, cu fața roșie și umflată. Zicea că o să-i arate ea lui Greg și că regretă că îmi face rău și mie. Pe mine mă iubea până să apară Greg Pickford în viața ei. Vocea îi devenise mai aspră. A trebuit s-o fac să înțeleagă ce mult îmi datora. Trebuia să plătească pentru asta, să fie pedepsită. Îți dai seama, nu? Caro a făcut-o, odată ce i-am explicat totul. La urma urmei, mă trădase, și nu numai

pe mine, ci și iubirea noastră. I-a îngăduit să-și bage chestia aia în ea și să-și lase sămânța scârboasă în pântecul ei. Trebuia s-o dea afară. Nu putea s-o lase să prindă rod. I-am spus toate astea, și ea mi-a promis că va face așa cum o sfătuiam. Dar m-a mințit. A încercat să mă ducă de nas, spunându-mi că are să facă avort, iar apoi că e prea târziu.

Jay o asculta, șocat și revoltat. Bănuise că verișoarei lui i se aprinseseră călcâiele după Caroline, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că era în stare de asemenea grozăvii ca acelea de care îi vorbea acum.

– Voiam să mă iubească numai pe mine, iar ea o știa, continuă Cassandra, fără să-și dea seama de scârba pe care i-o provoca lui Jay. Mi-a jurat că Greg nu însemna nimic pentru ea, și totuși n-a vrut să dea afară copilul făcut cu el. Mai bine că a murit, Jay. N-ar fi fost în stare să suporte rușinea.

Mai bine? Lui Jay îi era extrem de clar că verișoara lui credea ferm în tot ce spunea. Oare până într-atât, încât să o amenințe pe Caroline și să-i refuze ajutorul, cu intenția de a o împinge pe biata femeie la sinucidere? Era un gând oribil, dar bănuielile nu-i dădeau pace.

– Îți dai seama ce spui? o întrebă Jay. Ești conștientă de ce ai făcut? Sunt încredințat că ești la fel de vinovată de moartea lui Caroline ca și cum i-ai fi dat cu mâna ta brânci în apă și te-ai fi uitat la ea cum se înecă. Și ai făcut-o din gelozie, pentru că l-a preferat pe Greg. Avea și ea păcatele ei, nu neg, dar s-o distrugi pentru că nu răspundea sentimentelor tale...

– Nu trebuie să spui așa ceva. Mă iubea cu adevărat. Mi-a promis că va scăpa de copil și că vom fi împreună.

Se repezi la el, lovindu-l de mai multe ori peste față, încercând să-l zgârie, iar furia îi dădu atâta putere, că Jay nu putu s-o oprească decât după câteva secunde. Cassandra gâfâia, cu fața schimonosită de furie și de durere.

– M-a înșelat fiindcă credea c-o iubesc atât de mult, că am să cedez, dar n-am făcut-o. N-am putut.

– Ai împins-o la sinucidere, o acuză Jay fără să ezite.

– Nu. Nu trebuie să afirmi așa ceva. Nu e adevărat. Are să-ți pară rău, Jay, că mi-ai spus una ca asta, îl amenință. O să am eu grijă.

Trecu repede pe lângă el și se urcă pe bicicleta pe care o lăsase proptită de scară, pedalând în forță pe alee și lăsându-l pe Jay scârbit și îngrozit.

Cu toate păcatele ei, Caroline Fitton Legh nu meritase să fie împinsă la sinucidere, așa cum o făcuse Cassandra. Cassandra putea să creadă că „iubirea" o absolvea de orice vină sau răspundere, dar Jay gândea cu totul altfel.

Sigur că nu era nimic de făcut – Cassandra n-o omorâse cu mâna ei pe Caroline Fitton Legh –, dar comportarea verișoarei lui nu doar că îl șoca, dar îl și dezgusta.

Capitolul 14

Paris! Lui Amber nu-i venea să creadă că se afla cu adevărat în acest oraș minunat. Se cazaseră la hotelul George V, care se deschisese de doar doi ani și care fusese construit în cinstea regelui George, iar apoi își continuaseră călătoria spre sudul Franței cu *Le Train Bleu*, trenul de noapte ale cărui vagoane de clasa I mergeau de la Paris spre Marsilia și spre Coasta de Azur.

Deoarece călătoreau neînsoțite de un bărbat, Lady Levington hotărâse că era mai bine să ia la George V un apartament, în loc de camere separate.

Chiar dacă se obișnuise deja cu opulența de la Ritz sau Savoy, Amber tot rămase înmărmurită de luxul hotelului George V. Se așezase la fereastra camerei sale, cu mapa de schițe în poală. Beth și Lady Levington se odihneau după călătorie, dar ea era prea tulburată ca să poată dormi.

Primul lucru pe care îl despachetase fusese blocul de schițe al tatălui ei, din care cunoștea bine și îndrăgea fiecare pagină. Ar fi adorat Parisul. Nu numai el, ci și mama ei. Oare ce imagini ar fi surprins el? Turnul Eiffel, femeile în rochii de vară? Amber murea de nerăbdare să viziteze orașul. Era oare o dovadă de egoism din partea ei să-l viziteze singură, în ritmul ei, pentru a se putea opri și privi până i se întipărea totul în minte?

Cecil îi trimisese un bilet scurt în care o sfătuia să privească „dincolo de aparențe", iar apoi „să suprapui ce ai văzut peste ceea ce îți sare în ochi – ca să-ți faci o idee de ce Parisul îți încântă toate simțurile".

Amber nu știa exact ce voise să spună Cecil. Când îi împărtășise lui Robert nedumerirea ei, acesta râsese și o sfătuise să nu-și facă griji, căci uneori nici Cecil însuși nu înțelegea sensul vorbelor sale.

Oare ce ar vrea tatăl ei, ale cărui schițe cu motive egiptene și grecești erau atât de precise și de minuțioase, să redea pe hârtie, dacă ar sta aici în locul ei? Oare ar fi o prostie din partea ei să decoreze coloanele tatălui său cu mătase imprimată cu urne grecești și hieroglife egiptene?

Dacă ar fi să aibă propriul magazin de decorațiuni interioare, ar pune în vitrină o singură piesă de mobilier, un scaun sau poate un birouaș, nu din lemn lăcuit, ci pictat într-o culoare complementară cu aceea a mătăsii care va fi drapată peste el; materialul ar fi în prim-plan, iar restul ar constitui doar fundalul. Oamenii s-ar opri să se uite, nemaifiind în stare să-și ia ochii de la vitrină, vrăjiți de materialul magic.

Amber râse de ea însăși. Era în Paris, cu tot ce avea orașul de oferit. N-ar trebui să-și piardă timpul visând cu ochii deschiși. O, cât își dorea să iasă în stradă; avea la ea un ghid de călătorie... Dar Lady Levington le spusese ei și lui Beth să nu plece din hotel fără ea, își aminti Amber și se încruntă. Nu voia să fie trimisă acasă din prima zi, cu coada între picioare. Spre surprinderea ei, începu să caște, o dată și încă o dată. Nu se simțea obosită, dar poate nu era o idee chiar așa de rea să tragă un pui de somn. Lady Levington le prevenise că nu vor sta mult la Paris, unde aveau atâtea de făcut!

– Sper că Alistair va veni să ne facă o vizită aici, la Juan-les-Pins, îi șopti Beth, arzând de nerăbdare, pe când așteptau în spatele lui Lady Levinton să oprească portarul un taxi.

Alistair îi scrisese lui Lady Levington înainte să părăsească Londra că va trece prin Juan-les-Pins, în drum spre Florența, cerându-i permisiunea de a le face o vizită.

– Nu că n-aș fi foarte fericită în compania ta, scumpa mea Amber, o asigură Beth când se urcau în taxi, iar portarul îi spunea șoferului să le ducă în rue Cambon la numărul 31.

Dar ea nu era Alistair, se gândi Amber, căreia îi era clar că Beth se îndrăgostise deja de fostul ei tovarăș de joacă.

Rue Cambon numărul 31 era adresa casei de modă Chanel.

– N-o să aruncăm decât o privire, le anunță Lady Levington când coborâră din taxi, în lumina soarelui de dimineață, încântate la vederea celebrului magazin de lux.

Lady Levington le spusese deja amândurora că voia să le comande hainele de vară de care aveau nevoie de la micile prăvălii de pe străduțele lăturalnice, unde croitoresele știau exact care erau hainele necesare și *comme il faut* pentru niște domnișoare atât de tinere: rochii de muselină în culori pastelate, costume de baie decente și rochițe de tenis.

Avea să-și amintească tot restul vieții de atmosfera deosebită din Paris, își spuse Amber pe când stăteau pe trotuarul din fața casei de modă Chanel. Era cu totul altfel decât cea din Londra, unică și de bun-gust, rafinată și elegantă în același timp, iar în aer plutea un amestec de mirosuri: de parfum, de pâine proaspătă, de cafea și de trabucuri, împreună cu altceva, pe care Amber nu reușea să-l identifice, dar știa din instinct că nu se putea găsi nicăieri în afară de Paris.

Franțuzoaicele, îmbrăcate cu atâta bun-gust, că nu le puteai admira decât cu un respect amestecat cu uimire, treceau pe stradă în hainele lor frumoase, însoțite de cățeluși cu zgărzi încrustate cu pietre prețioase. Simplul fapt de a auzi franceza vorbită peste tot în jurul ei era o experiență care o umplea pe Amber de încântare. Mulțumită contesei, își îmbunătățise mult cunoștințele de franceză – înțelegea și vorbea fluent –, așa că, acum, avea o senzație extrem de plăcută când îi asculta vorbind pe cei din jurul ei și înțelegea ce spuneau.

Ar fi fost fericită doar să stea aici, în fața casei de modă, și să se uite la trecători, dar odată ajunsă înăuntru, nu i se mai păru atât de important ceea ce văzuse pe stradă. Oglinzile care acopereau pereții magazinului îl transformau într-un spațiu nesfârșit, plin de posibilități incredibile. Ici și colo era atârnat vreun veșmânt care parcă fusese lăsat acolo din întâmplare, dar care îți surprindea plăcut ochiul și îți atrăgea atenția. Amber murea de nerăbdare să le vadă pe toate mai îndeaproape.

Lady Levington n-avea însă dispoziția necesară să mai zăbovească, așa că le grăbi să urce un rând de scări, până în locul în care fuseseră chemate să se ocupe de ele *les vendeuses*. Câteva cuvinte spuse în șoaptă de Lady Levington, o bătaie din palme a unei vânzătoare, și lui Amber i se păru, după doar câteva clipe, că li se arătau toalete după toalete.

Amber se îndrăgosti imediat de o pereche de pantaloni largi pentru plajă, din mătase turcoaz ca marea, brodați la mânșete cu scoici, care erau purtați cu o vestă scurtă, pusă peste o bluză subțire, manechinul având pe cap o pălărie de paie cu boruri mari.

Li se prezentară costume pentru călătoria pe mare, rochițe de tenis, îmbrăcăminte sport de tot felul, dar și rochii de seară elegante și frumoase, negre, ca toate creațiile Chanel, pe care Lady Levington le decretă prea bătrânicioase pentru niște fete atât de tinere.

Totuși, Amber nu se putu abține să nu i se scurgă ochii după ele: rochii simple și mulate din jerseu, cu bretele și borduri atrăgătoare, croite în așa fel ca orice femeie care le purta să simtă că nu poate arăta mai bine de atât.

Perechi de pantofi de purtat toată ziua, cu tocuri joase și prinși cu o curelușă, albi și negri, erau aranjați pe jos într-un unghi care îți dădea impresia că tocmai fuseseră descălțați, în timp ce pe mici podiumuri erau puși pantofi de seară din șevro negru, scânteind de perle și diamante, împreună cu poșetuțe asortate, în care nu încăpea mai mult de un ruj și o batistă.

Mai ales după una din gențile Chanel matlasate din piele tânjea Amber, nefiind în stare să reziste ispitei de a mângâia pielea moale, făcând-o pe una din vânzătoare să-i spună într-o franceză îngrijită că era poșeta perfectă pentru o tânără, o adevărată bijuterie, pe care o va purta cu drag toată viața.

Lady Levington scutură din cap când văzu prețul, dar Amber nu se îndură s-o pună deoparte. În cele din urmă, deși știa că Lady Levington n-o să fie total de acord cu ideea ei, Amber făcu cel mai matur gest din viața ei, anunțând că își va cumpăra geanta din banii pe care îi avea de la bunica ei.

Așteptând să fie împachetată – și refuzând să-i fie trimisă la hotel, pentru că încă nu-i venea să creadă că este a ei și se temea să nu dispară dacă o slăbea din ochi – mai întâi în propriul ei ambalaj din piele, apoi în mai multe straturi de material și, în final, într-o cutie Chanel, care a fost legată cu o panglică albă de la Chanel înainte să fie pusă într-o pungă Chanel, Amber simțea că-i plesnește inima de bucurie că are un lucru atât de frumos.

Înainte de plecare, Lady Levington le dădu voie fetelor să-și aleagă una din cameliile de firmă pe care s-o poarte ca broșă la o haină sau rochie ori să-și împodobească părul cu ea.

Beth alese una roz pal, iar Amber, după ce ezită un pic, optă pentru una crem.

Când plecară, în sfârșit, de la casa Chanel, Amber simțea că plutește, știind acum că, orice i s-ar întâmpla în viață, nimeni nu va putea să-i răpească amintirea plăcerii de a-și fi cumpărat o poșetă de la Chanel.

Pe urmă, se plimbară pe rue de la Paix și se opriră să se uite la vitrinele celebrului bijutier Cartier, unde privirea lui Amber a fost atrasă de ceasurile Tank Americaine.

Unul din magazinele de pe aceeași stradă cu Cartier nu vindea decât șaluri de mătase, și, după ce intrară, chiar și Lady Levington se simți tentată să-și cumpere un șal elegant pentru seară, de un verde ca jadul, împodobit cu flori de lotus pictate manual, iar Amber se îndrăgosti de unul plisat, în stil Fortuny[1], în mai multe nuanțe de crem și auriu.

La Jeanne Lanvin li se arătară costume pentru golf din jerseu, iar la Vionnet, Beth și Amber se uitară cu jind la rochiile de seară superb croite pe bie, din mătase fină, vaporoasă.

În cele din urmă însă, tot la micile croitorii de pe străduțele lăturalnice își făcu Lady Levington comenzile, spunându-le fetelor că erau mult prea tinere ca să se îmbrace la marile case de modă.

Totuși, îi îngădui lui Amber să schițeze în grabă toaleta Chanel de care se îndrăgostise și să dea modelul uneia dintre croitorese, care îi promise să-i facă una la fel.

Fetelor li se dădu să probeze mai multe ținute, iar Amber trebui să admită că erau la fel de frumoase și de elegante ca acelea ale marilor creatori.

Pentru Amber, Lady Levington comandă o fustă amplă de mătase crem, asortată cu o bluză bordată cu bleumarin la decolteu. În plus, mai primi o jachetă în dungi bleumarin, roșii și albe, precum și un pulover drăguț într-o nuanță încântătoare de verde, cu fundițe de mătase crem pe el, dar și unul galben ca lămâia, cu fundițe de mătase bleumarin.

Beth urma să aibă o garderobă cam la fel, doar că fusta ei era de un albastru ultramarin. Aceasta era o îmbrăcăminte potrivită pentru activitățile de zi cu zi, inclusiv pentru cele sportive, le-a spus Lady Levington.

Pentru ocazii speciale din timpul zilei, le comandă rochii de după-amiază, trei pentru fiecare, făcute din mătase sau din pânză de in, în culori pastelate.

[1] Stil inventat de marele creator de modă spaniol Mariano Fortuny y Madrazo (n.tr.)

Curioasă în ceea ce privește proveniența sulurilor de materiale pe care li le arătau croitoresele, Amber le întrebă în franceza ei îngrijită de unde erau achiziționate și cum erau alese.

– Te gândeai la fabrica ta de mătase, nu-i așa? o tachină Beth mai târziu, după ce ieșiseră de pe străduțele înguste și reveniseră pe rue du Faubourg St-Honoré.

– Croitoriile astea cumpără mătasea de la Lyon, nu din Anglia, îi spuse Amber.

Veni apoi rândul noilor rochii de seară, nu prea pretențioase, dar de un șic tipic franțuzesc, care le entuziasmă pe Beth și pe Amber.

Șifon de mătase peste satin croit pe bie, în nuanțe gingașe de bej – perspectivele de a purta ceva atât de modern le-au bucurat pe amândouă, deși au fost nevoite s-o convingă pe Lady Levington că rochiile adânc decoltate la spate erau cum nu se poate mai potrivite pentru niște domnișoare ca ele.

– Dar uitați-vă că șifonul de mătase acoperă fiecare porțiune de piele, preciză vânzătoarea, liniștind-o pe doamna mai în vârstă.

După un prânz frugal într-o cafenea care îi fusese recomandată lui Lady Levington, fiindcă avea un salon pentru doamne, care nu era la stradă, mama lui Beth le duse pe fete la Galeriile Lafayette, de unde le cumpără seturi de cămășuțe și chiloței din mătase, bordate cu dantelă fină, ciorapi, jartiere și batiste, anunțându-le apoi că era timpul să se întoarcă la hotel. Dintre toate achizițiile, poșeta Chanel rămânea preferata ei, recunoscu Amber. Era primul obiect cumpărat de la o renumită casă de modă.

Timpul petrecut la Paris trecu pe nesimțite în vârtejul cumpărăturilor, urmate repede de livrarea unor cutii cu rochii, pantofi și pălării frumos ambalate. Lady Levington a comandat valize noi de la Louis Vuitton ca să încapă toate achizițiile recente, și fiindcă se apropia ziua plecării, servitoarele erau foarte ocupate să le umple cu toate articolele de îmbrăcăminte.

Abia mai avură timp să facă o plimbare cu trăsura în Bois de Boulogne, iar apoi o scurtă vizită la Versailles, unde văzură palatul, o palidă umbră a gloriei de odinioară, în nici caz așa cum și-l imaginase Amber. Fusese jefuit în timpul Revoluției franceze, iar acum părea părăsit și dezolant, ca un loc lăsat în paragină.

Totuși, nu era greu să-ți închipui cum fusese pe vremuri, când Sala Oglinzilor părea luminată de sute de lumânări, reflectate

la nesfârșit, când cei care nu dansau se uitau la ceilalți și bârfeau. Dar până și imaginația îi era umbrită lui Amber de gândul sorții de care avusese parte necugetata regină Maria Antoaneta, care le spusese supușilor soțului ei, muritori de foame, „să mănânce cozonac", dacă nu aveau pâine.

Gândindu-se la Maria Antoaneta, Amber își aminti de suferința săracilor de acasă, simțindu-se vinovată pentru poziția ei privilegiată. Bunica îi spunea adesea că trebuie să fii conștient de responsabilitățile pe care le ai față de cei mai puțin norocoși decât tine, își aminti Amber, și se jură că va face întocmai.

În noaptea de dinaintea plecării la Juan-les-Pins, Amber era așa de nerăbdătoare, că nu reuși să adoarmă. Deschise încă o dată blocul de schițe al tatălui ei, cu ochii înotând în lacrimi. Aici nu erau doar schițe de modele pentru imprimeuri, ci și desene sumare în cărbune cu Amber și mama ei, pe care tatăl ei reușea din câteva linii să le redea fidel.

Oricât ar fi admirat materialele pe care le văzuse la Paris, pentru Amber modelele realizate de tatăl ei aveau încă ceva inedit; preferatele ei erau cele care combinau monede romane și capete grecești, în teme clasice viu colorate; cai înaripați, coame în zbor și simboluri heraldice, idei pe care și le notase și pe care știa și ea că le transpusese mai târziu în imprimeuri elegante.

Propriile ei schițe – arcuri de triumf și turnuri Eiffel în miniatură, femei elegante în rochii bine croite, purtând pe cap pălării cu boruri mari și plimbându-și cățelușii pudel, chelneri cu mustața dată cu ceară și șorțuri imaculate peste pântecul rotund –, pe care le socotise nostime și vesele când scrisese sub ele „Parisul se joacă" – îi păreau atât de neînsemnate prin comparație. Închise mapa, simțindu-se cam deprimată.

Așa cum era de așteptat în această perioadă aglomerată a anului, majoritatea călătorilor din *Le Train Bleu* erau englezi, la fel ca ele, și după cum descoperi Amber la cină, în vagonul-restaurant, doamnele păreau să profite de ocazie ca să-și etaleze toaletele. Nici chiar Lady Levington nu rezistase tentației și își pusese o rochie Lanvin cu o jachetă asortată, pe care le cumpărase cu câteva zile în urmă.

Observând ce eleganți erau toți cei care veneau la cină, Amber se bucură că Lady Levington insistase ca ea și Beth să îmbrace două dintre noile lor toalete – frumoase rochii de seară de la una din

„croitoresele pricepute", ale căror nume și adrese erau păzite cu strășnicie de clientele care mergeau pe ascuns la ele. Lady Levington recunoscuse față de fete că obținuse o listă cu aceste informații de la soția ambasadorului Marii Britanii, cu care era vag înrudită.

Întrucât se aflau în Franța, Lady Levington le permisese fetelor să bea câte un pahar cu vin alb la cină, cu toate că nu mersese așa de departe cu respectarea obiceiurilor franceze încât să-i îngăduie domnului corpolent, care încerca să înfiripe o conversație cu ele, să continue, spunându-i categoric că avansurile lui nu erau bine-venite. În tot acest timp, Amber nu îndrăzni să se uite la Beth, de teamă să n-o umfle râsul.

Monsieur era foarte gras, și se auzi un pârâit de rău augur când se aplecă, mult prea mult, ca să-i sărute mâna lui Lady Levington, ceea ce sugera că purta un corset de un anume fel.

După cină, când unii dintre domni se retraseră în vagonul pentru fumat, Lady Levington insistă ca Amber și Beth să se ducă în cușeta lor și să se culce devreme.

Amber își scoase carnetul de schițe, fiind prea surescitată să adoarmă. Îi venea greu să creadă că era în drum spre sudul Franței. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nu-și dorea decât să existe cineva căruia să-i împărtășească bucuria, cineva care s-o înțeleagă cu adevărat. Beth era o scumpă, dar nu împărtășea cu Amber pasiunea pentru artă. Lordul Robert ar fi înțeles-o, la fel ca Jay.

Jay! Avea să-i scrie de îndată, se hotărî Amber. Măcar așa o să-și împartă bucuria cu cineva care o înțelegea.

Scrisese atât de mult, încât începu s-o doară încheietura mâinii. Singurul ei regret era că nu va vedea orașul Lyon, prin care treceau noaptea. Ar fi fost interesant să-l viziteze, pentru legătura pe care o avea cu mătasea.

Dragul de Jay! Spre deosebire de Louise, care era și ea de origine nobilă, dar fără bani, Jay nu dădea nici un semn că l-ar necăjit acest lucru. Amber aflase, în timpul ședерii ei la Londra, că mulți membri ai familiilor aristocrate, care își pierduseră averea după război, în special din cauza taxelor de moștenire, gândeau că e sub demnitatea lor să muncească pentru a-și câștiga existența. Oare se simțise vreodată Jay umilit de situația în care se afla? El spunea că nu, își aminti Amber; cel puțin era liber să-și aleagă propriul drum în viață. Putea să se căsătorească din dragoste cu oricine ar fi dorit.

Ce bine ar fi fost să poată și ea să facă o asemenea alegere! Dacă Blanche nu ar fi fost putred de bogată, ar fi putut și ea. Dar prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că avea o bunică atât de bogată era acela că trebuia să se supună dorințelor acesteia, care voia să-și folosească averea ca să-i cumpere un soț și un titlu nobiliar care ei îi fusese refuzat, chiar dacă nepoata ei nu dorea așa ceva.

Capitolul 15

– Tot mai lucrezi, Jay?

Acesta își ridică privirea de pe registrele pe care le studia, retras în ceea ce era considerată la Denham Place camera administratorului, unde, de fapt își aranjase biroul lui. Jay se simțea aproape ca acasă în această încăpere spațioasă și confortabilă, apreciind faptul că Blanche îi permisese să facă din ea propriul său teritoriu. La ferestre atârnau draperii groase de un verde-închis și, pe lângă biroul mare și scaunul din spatele lui, în cameră mai era și un frumos fotoliu de piele, pus în fața șemineului, precum și o canapea Knole tapițată cu o catifea mov cam veche, dar confortabilă.

– Este alegerea mea, doamnă Pickford. Mă preocupă profitul anual pe care îl aduc terenurile arabile din Denham.

Blanche venea rareori la el; de obicei, fie trimitea pe cineva să-l cheme, fie stabilea o oră la care să vină în biroul ei, în caz că voia să discute ceva cu el.

– Sper că scoatem profit, nu?

– Sigur că da, îi răspunse Jay zâmbind. Profitul de anul trecut a fost mai mare decât cel din anul precedent, și sper să mai crească anul acesta. Mă întrebam dacă n-ar trebui să sporim numărul de vite. Știu că ar fi scump să cumpărăm un taur de prăsilă, dar, pe termen lung, cred că ar fi o investiție bună.

– Pregătește-mi niște cifre și am să mă uit pe ele, spuse Blanche.

Jay își ținea biroul într-o ordine perfectă. Blanche se opri din vorbit și se aplecă să-l mângâie pe bătrânul prepelicar care dormea în coșul lui.

– Avem un nou locatar, din câte văd.

– E bătrânul câine de vânătoare al bunicului meu, îi spuse Jay foarte calm. E mult prea bătrân acum să mai fie pus la treabă, și mai e și olog. Bunicul credea că e mai bine să fie omorât, dar am chemat veterinarul să-l consulte, iar el a fost de părere că are doar un pic de reumatism. Îl putem lăsa foarte bine pe bătrânelul ăsta să-și trăiască în liniște și confort zilele care i-au mai rămas.

Blanche aflase deja că Barrant dăduse ordin să fie împușcat câinele și că Jay nu plătise doar consultația veterinarului, ci și tratamentul animalului, pentru care cumpărase o blană călduroasă de oaie ce îi căptușea acum coșul cel nou.

– Dacă e vorba despre câine, atunci sunt de acord; dar în privința bunicului tău, aș prefera pușca, îi spuse ea lui Jay pe un ton sec. Îți măresc salariul de luna viitoare, Jay. Nu, nu-mi mulțumi, îl opri. Tatăl meu credea în vechiul proverb potrivit căruia un meseriaș bun își merită banii. La fel cred și eu. Ai aflat că multe fabrici din Macclesfield își concediază oamenii?

– Da.

– Nu mă leagă nimic de Denby Mill, sunt sigură că știi, și m-ar bucura să-și închidă porțile. Totuși, simt că am o datorie față de muncitorii de acolo. Mâine, vreau să te duci la fabrică și să-i spui directorului că nimeni nu trebuie să fie dat afară de la Denby Mill și că salariile trebuie un pic mărite.

Jay nu a fost atât de surprins de instrucțiunile primite de la Blanche, cum știa că ar fi fost alții. Ajunsese să-și cunoască bine patroana, sau cel puțin în măsura în care permitea ea celor din jur s-o cunoască, și știa așadar că, pentru Blanche, caritatea nu însemna doar să facă parte dintr-un comitet.

Pe Jay îl întrista faptul că Blanche nu-i dăduse niciodată voie lui Amber să arunce o privire sub masca rece pe care o purta. Se întreba câteodată dacă Blanche se mai destindea în fața lui doar pentru că statutul lui de angajat nu-i permitea s-o critice, dar spera că o făcea pentru că avea încredere în el și îi respecta dorința de a-și croi propriul drum în viață.

Atunci când îi dăduse slujba, ghicise că decizia ei se baza mai mult pe numele lui decât pe calificarea pe care o avea pentru acea poziție, dar, așa cum le sugerase discret atât ei, cât și bunicului său, nu era omul nimănui și nu avea să se lase folosit de nici unul din ei împotriva celuilalt.

Barrant era bunicul lui, îl iubea, dar asta nu însemna că nu-i vedea defectele. Blanche era patroana lui, și asta nu însemna că nu putea s-o respecte și s-o admire, dându-și totodată seama că bunicul lui o jignise amarnic.

Blanche tocmai dădea să plece, dar se întoarse brusc spre Jay și îi spuse:

– Nu ești de acord cu planurile pe care mi le-am făcut pentru nepoata mea, nu-i așa?

– Amber e foarte tânără și idealistă, așa că-mi închipui că ideea de a se mărita din interes i se pare groaznică, îi răspunse Jay cu cât mai mult tact cu putință.

Blanche înclină din cap în semn că își dădea seama de adevărul din spusele lui.

– Le-am făcut atât de dragul ei, cât și pentru mine, îi spuse ea cu prudență.

Amber habar n-avea ce înseamnă viața. Era o visătoare, o idealistă și o încăpățânată. O femeie putea realiza multe în viață dacă se mărita cu bărbatul potrivit și dacă soțul ei avea putere și influență, pe care să fie dispus să le împartă cu ea. Lui Blanche i se refuzase șansa de a fi tot ceea ce ar fi putut să fie, dar lui Amber nu avea să i se întâmple așa ceva.

Schimbând subiectul, Blanche spuse:

– Am auzit că verișoara ta, Cassandra, locuiește în continuare la Fitton Hall.

Jay se ridică.

– Da, așa e.

– Atunci, presupun că ne putem aștepta la un alt mariaj de Vries–Fitton Legh, lucru care o să-i placă bunicului tău și care o să facă istoria să se repete. El însuși s-a însurat cu o Fitton Legh.

Barrant de Vries era un prost că nu-l prețuia mai mult pe nepotul său, decise Blanche. Dar Barrant nu-i prețuise niciodată pe cei pe care meritau, se gândi ea cu amărăciune după ce îl părăsi pe Jay. Ea i-ar fi putut oferi atât de multe, dar el o respinsese. Amber nu avea să sufere o asemenea jignire – sau consecințele care curgeau din asta. Nepoata ei va avea viața care i se refuzase lui Blanche.

Blanche își făcea mari speranțe în legătură cu băiatul soților Levington. Se interesase cu discreție de el după ce Lady Levington o invitase pe Amber în Franța cu ei. Între doi tineri care stau împreună o vară era aproape inevitabil să nu se înfiripe o idilă.

Capitolul 16

Înainte ca trenul să oprească în gara Juan-les-Pins, Amber știuse că nu va uita niciodată priveliștile și mirosurile din sud. Cu fiecare kilometru parcurs, era și mai pătrunsă de ele, de parcă ar fi strâns-o într-o îmbrățișare senzuală care o zăpăcea. Era aproape sigură că Aix-en-Provence, pe care îl văzuse doar de la geamul cușetei, o vrăjise, îi furase inima pentru totdeauna. Era captivată, fermecată, fascinată de magia sudului, care îi umpluse mintea de culori. Era conștientă că i se trezesc la viață toate simțurile, care sorbeau totul, până amețea de atâta frumusețe.

Lordul Levington și Henry veniseră cu mașina la gară să le întâmpine, Henry radiind de mândru ce era de noul Bugatti pe care i-l dăruise tatăl său cu ocazia majoratului.

Tatăl și fiul discutau cu mult entuziasm despre cursa de mașini de la Le Mans, fiind întrerupți din când în când de Lady Levington, care îi întreba îngrijorată de sănătatea copiilor mai mici. Amber era totuși mulțumită că nu participa la discuția familiei, retrăgându-se într-o tăcere fericită, copleșită de bucuria de a se afla acolo.

O auzi pe Lady Levington punându-i soțului ei întrebări despre vilă, deoarece voia să știe cât era de potrivită pentru scopurile lor.

– Este grozavă în toate privințele, o asigură lordul Levington. Totuși, am fost un pic îngrijorat când Benson m-a anunțat că finul proprietarului stă în căsuța din grădină. Se pare că agentul a omis să ne spună că tipul acela, Jean-Philippe, locuiește aici. Pare un om civilizat, de familie bună, întrucât proprietăreasa îi e nașă. N-ai de ce să-ți faci griji în privința lui. E discret. Se ocupă, printre altele, și cu pictura. Lordul Levington oftă, apoi adăugă: Cel puțin nu cu poezia. Se pare că lucrează la ceva pentru o expoziție a Academiei. Oricum, i-am spus că ar fi bine să vină să ia cina cu noi astă-seară, ca să se prezinte și să vezi și tu ce hram poartă.

– Da, te-ai gândit bine, aprobă Lady Levington cu răceală în glas, evident nu prea încântată că aveau un vecin.

În schimb, gândul de a locui atât de aproape de un tânăr care părea să fie pictor o entuziasma pe Amber, dar prefera să păstreze pentru ea această părere.

Bagajele au fost încărcate într-o camionetă de servitorii care asudau din abundență în după-amiaza târzie și sufocantă, când nu se mișca nici o frunză.

Henry de-abia aștepta să le arate noua lui mașină și să facă paradă de talentele lui de șofer, dar Lady Levington insistă ca Beth și Amber să urce cu ea în Bentley.

– Mă tem că nu e destul loc pentru noi toți, Phoebe, îi atrase atenția soțul ei. Una din fete va trebui să meargă cu Henry.

– Du-te tu, Amber, o îndemnă Beth. Henry conduce prea repede pentru mine și mi se face rău.

Bugatti-ul era de un albastru-închis, iar soarele se reflecta în capota și roțile lucitoare. Aerul fierbinte intensifica mirosurile de piele, vopsea și benzină, amestecându-le cu cel de praf și pini.

Deoarece șoseaua care urca de la gară înspre oraș și apoi o lua spre dealuri era în serpentine, Henry a fost obligat să reducă viteza, din cauza numeroaselor curbe strânse și a măgarilor, căruțelor și altor mașini care îi ieșeau mereu în cale. Deoarece mașina mergea mai încet, Amber s-a putut bucura de minunata priveliște a mării, aflată jos, sub ei, de drumul presărat cu stânci și umbrit de pini. Pe șoseaua plină de praf au trecut pe lângă vile albe și impozante, porți înalte de fier forjat, prin care se vedeau mușcate roșii.

– Am ajuns, strigă Henry ca să acopere zgomotul puternic al motorului, în timp ce trecea dincolo de porțile deschise și o lua pe o alee pe care se scuturaseră trandafirii, în timp ce Amber își ținea respirația de încântare.

Vila Florentină, cu zidurile decorate cu stucatură și zugrăvite într-un alb orbitor, era pe cât de frumoasă, pe atât de ornamentată în stilul italian sugerat de numele ei. Semăna cu poza unei case din povești, cu foișoare și turnulețe, cu ferestre înalte în formă de arcadă și cu balcoane din fier forjat, cu puritatea răcoroasă a zidurilor ei albe, încălzite de soare, năpădite de hibiscus stacojiu și de bougainvillea mov.

Vase de teracotă de înălțimea unui copil mic decorau treptele de piatră ce duceau la porticul cu coloane, din care se revărsau mușcate de un roșu-aprins, austeritatea și intimitatea îmbinându-se în așa fel încât îți stârneau toate simțurile.

În holul în care se intra din portic era o răcoare plăcută, după arșița de afară. Pardoseala din plăci de marmură albe și negre, care arăta ca o tablă de șah, răsuna de pașii și vocile lor.

Statui de marmură neagră umpleau firidele din alabastru. O scară de fier forjat, în spirală, ducea sus, la ferestrele ce imitau stilul gotic.

Camerista care urma să aibă grijă de amândouă fetele veni să le conducă la etajul al doilea al vilei, unde aveau camere alăturate, cu vedere la o terasă mare, după care se aflau piscina și grădinile în stil italian, care coborau până la Mediterană. De la fereastra ei, Amber se uită pe furiș după căsuța în care spusese lordul Levington că locuia Jean-Philippe, dar, spre dezamăgirea ei, nu o zări.

Se și făcuse seară când Amber își revăzu gazdele. Lady Levington îi sugerase să-și petreacă după-amiaza supraveghind despachetarea bagajelor, odihnindu-se și scriindu-i bunicii, ca s-o anunțe că a sosit cu bine.

Deoarece luau cina *en famille*, Lady Levington le spusese lui Beth și Amber că nu trebuiau să-și pună rochii de seară, dar, după o călătorie atât de lungă și o zi atât de călduroasă, tot aveau nevoie de o baie care să le răcorească, după care să se schimbe în alte rochii curate. Amber își alese una din mătase de un albastru-deschis, brodată cu flori făcute din mici perle, care erau cusute și pe marginea din dantelă a fustei. Peste ea, Amber își puse o jachetă albă, bordată cu mătase de aceeași culoare ca rochia. O frumoasă clamă de păr, decorată cu perle, îi susținea buclele pe care trebuise să și le perie energic ca să le descurce, pentru că i le încâlcise vântul în drumul până la vilă, făcut în mașina decapotabilă a lui Henry.

Părinții lui Beth și Henry erau deja pe terasă și beau cocteiluri martini când Amber intră pe ușile de sticlă deschise, să li se alăture. Conversația lor acompania sunetul produs de cicade.

Lordul Levington se oferi să-i prepare lui Amber una dintre specialitățile sale – un cocteil delicios, pe nume White Lady.

– Nu cred că fetele ar trebui încurajate să bea cocteiluri, protestă Lady Levington.

– N-am să-l fac tare, o asigură contele, zâmbindu-i amabil lui Amber.

Îl sorbi șovăitoare, apoi ușurată să descopere că era exact cum i se promisese. Aflase repede că unii dintre cavalerii debutantelor aveau obiceiul să le prepare fetelor băuturi mult mai tari decât trebuia, ademenindu-le în serele întunecate sau afară, în grădinile cufundate în întuneric, cu un pahar în care ziceau că e limonadă și cu promisiunea că vor lua o gură de aer răcoros, după căldura din sala de bal.

Numai că fata respectivă descoperea, după ce își bea „limonada", că nu mai era în stare să se apere și că băutura conținea ceva mult mai tare – de obicei gin –, ceea ce îi permitea însoțitorului ei să profite de starea ei de amețeală.

„Nu accepta de la nimeni vreo băutură, dacă n-ai văzut cum ți-o prepară sau dacă nu o iei de pe tava adusă de chelner" era sfatul pe care îl dădeau fetele mai umblate prin lume celor mai puțin experimentate.

Beth tocmai trecea în fugă de ușile de sticlă pentru a li se alătura celorlalți, când majordomul veni pe terasă să anunțe sosirea invitatului familiei Levington.

Degetele lui Amber se strânseră pe piciorul paharului, iar stomacul i se chirci de emoție. Își făcuse deja o imagine despre Jean-Philippe, după chipul și asemănarea tatălui ei, la care adăugase o tușă de eleganță franțuzească, iar rezultatul era un tânăr fermecător, cu părul și ochii negri, și cu mâini fine de artist.

Dar bărbatul care discuta acum cu soții Levington nu era deloc așa. Da, era înalt, dar cu umerii lați și pieptul vânjos, al cărui contur se vedea destul de bine sub cămașa largă, un fel de bluză de lucru, pe care o purta. Lordul Levington și Henry erau bine rași, dar el purta barbișon, tenul îi era oacheș, iar părul negru și bogat îi cădea în bucle până la umeri, ca al unui cavaler din Evul Mediu. Nu, se corectă Amber, când tânărul întoarse capul și se uită la ea, iar fata observă sclipirea unui cercel de aur, nu era un cavaler, ci un țigan sau, poate, un pirat crud, necruțător și periculos. Se întoarse automat cu spatele la el, dar nu înainte să-i vadă dinții albi și strălucitori care i se dezveliseră când îi zâmbise batjocoritor. Lui Amber îi tremurau mâinile. Se aprinsese la față și o treceau fiori. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de întunecați, aproape negri, și așa niște mâini, care nu erau de artist, ci de meșteșugar, așa mari... și puternice. Trebuia să picteze în tușe groase de ulei, hotărî ea, nu în acuarele pastelate și în culori vii și senzuale, care îți zăpăceau simțurile și îți luau mințile.

Beth o trăgea de mânecă, cu ochii mari de admirație și de tulburare.

– Hai, uită-te la el, Amber! o rugă ea în șoaptă. Nu-i așa că e frumos?

Frumos, cu ochii aceia prea îndrăzneți și cu fața de pirat țigănos, cu acel corp exagerat de musculos și cu cercelul acela caraghios?

– Nu, deloc, negă Amber pe un ton categoric. Cred că nu e deloc frumos.

Amber o auzi pe Lady Levington râzând, și apoi pe Jean-Philippe vorbind. Vocea lui era ca melasa caldă pe care i-o punea bunica iarna în terciul din fulgi de ovăz, atât de dulce, că uneori îi făcea greață, iar alteori îi ducea dorul.

Era târziu, trecut de miezul nopții, și pe Amber o durea capul. Deși plecase deja de o oră, scuzându-se din nou că locuia în acea căsuță, Jean-Philippe tot mai domina conversația, de parcă ar fi fost încă acolo.

Amber nu-și putea explica de ce simțea așa o antipatie față de el și de ce era atât de ușurată că plecase. Tot ce înțelegea era că îi lăsase o impresie atât de puternică, încât o cuprinsese teama.

Nu o să-i deranjeze cu nimic, o asigurase el pe Lady Levington. Avea ceva important de terminat, așa că lucra practic zi și noapte.

Zi și noapte. Amber se înfioră. Era o ciudată legătură între acei ochi negri și întunericul fierbinte și catifelat al nopții mediteraneene, care îi făcea pielea de găină.

Lordul Levington, și mai ales soția lui, fuseseră evident impresionați de el, iar Beth nu rămăsese indiferentă la farmecul lui galic.

Însă Henry nu părea să împărtășească admirația familiei pentru Jean-Philippe, observase Amber. Așa că nu era singura care se simțea stingherită în prezența lui. Slavă Domnului!

– Ai întârziat.

– Dar m-ai așteptat.

Jean-Philippe râse în timp ce-i mângâia lui Marianne umerii goi și catifelați, după care se aplecă să-i sărute gura bosumflată, cu buze pline și roșii.

– Soțul meu trebuie să pice din clipă în clipă. Ar fi mai bine să pleci, dacă nu vrei să te găsească aici cu mine.

– Cum să plec tocmai acum, când îmi dăruiești o priveliște atât de senzuală? o tachină Jean-Philippe, strecurându-și mâinile în decolteul ei generos.

Sânii îi erau plini și rotunzi, cu pielea catifelată și bronzată, cu sfârcurile întunecate și umflate. Trecuseră abia șase săptămâni de când își înțărcase al patrulea copil, așa că păstrau încă mirosul de lapte al fecundității.

Când o întâlnise pentru prima oară, își alăpta micuțul, cu bluza intenționat descheiată, pentru ca el să-l vadă pe bebeluș sugând lacom, și nu se grăbise să se acopere după ce îl scosese de la sân.

Soțul ei era brutarul satului; se trezea cu noaptea-n cap și își petrecea serile la cârciumă, lăsând-o singură și dornică de plăcerile pe care Jean-Philippe de-abia aștepta să i le ofere.

O lăsă din brațe, luă un scaun de la masă și se așeză, timp în care ea stătea în picioare și îl privea, cu mâinile în șolduri. O trase spre el și îi dădu bluza în jos ca să-i elibereze sânii, apoi începu să-i lingă și să o tragă de sfârcuri cu limba și cu buzele, dându-le aceeași atenție amândurora, într-un ritm accelerat, până o simți cum se înfioară puternic de plăcere.

Mulțumit că o stârnise, mormăi scurt, apoi își băgă iute mâinile sub fusta ei, până la coapsele pline și fierbinți și la locul umed și dornic dintre ele.

Îi luă fesele în mâini și i le frământă, întrebând-o ironic:

– Crezi că bărbatul tău m-ar lăsa să-l ajut la făcutul pâinii? Uite ce frumos crește ceva aici.

Ea nu-i răspunse. Își savura plăcerea cu atâta lăcomie și egoism, de parcă ar fi fost bărbat, închizând ochii, scoțând sunete guturale din fundul gâtului, îndemnându-l să continue. Degetul lui dibace se strecură în feminitatea ei umedă, găsind locul care o făcea să se încordeze și să se arcuiască, apoi frecă energic până o aduse la orgasm.

Lăsând-o un pic, Jean-Philippe se ridică în picioare și se descheie la șliț. Fără să aibă nevoie de cuvinte, ea se aplecă mult în față, cu mâinile pe scaunul pe care abia îl eliberase el, se prinse bine de fiecare parte a lui și își îndepărtă picioarele.

În spatele ei, Jean-Philippe îi ridică fustele. Fesele îi erau pline și netede; poziția în care stătea îi lăsa descoperit anusul dintre ele, iar mai încolo, deschiderea cărnoasă a sexului ei, cu labiile încă umflate desfăcute de dorință și cu smocul de păr des și cârlionțat.

El intră încet în ea, savurând atât senzația, cât și priveliștea pe care i-o oferea vârful îngroșat al penisului său care pătrundea în locul acela umed și dornic, apoi ieșea din nou și aluneca pe toată lungimea crăpăturii ei, până la clitoris, pe urmă intra iar, intra și ieșea, mai adânc, penetrând-o așa de adânc și de violent, că o făcu să țipe de plăcere, protestând când se retrăgea în joacă ca s-o mângâie cu vârful între buze.

Între cârciumă și bucătărie era brutăria, cu marile cuptoare și magazinul din față, ce se întindea pe toată lungimea casei, și, pe când se juca Jean-Philippe cu clitorisul ei, auzi clopoțelul de la intrare.

– E bărbatul meu, îl avertiză Marianne, mormăind când Jean-Philippe se înfipse cu putere în ea, încercând să se sincronizeze cu ea în timp ce îi șoptea:

– Chiar vrei să mă opresc? Nu acum, nu?

Ea gemea din ce în ce mai tare, încercând să-și înăbușe sunetele ce îi ieșeau din gură, pe măsură ce el pompa mai tare în ea. Jean-Philippe simțea din plin excitarea accentuată de risc, așa că se înfipse mai adânc în ea și îi simți mușchii strângându-se în jurul membrului său, în spasme violente. De partea cealaltă a peretelui auzeau deja pașii soțului ei apropiindu-se. Se mai înfipse o dată tare, până ajunse și el la orgasm, lăsându-se apoi în voia lui, savurând explozia de plăcere și ușurarea pe care i-o aducea.

Clanța zăngăni. Jean-Philippe o mângâie pe Marianne pe fund și îi trase fusta în jos exact când se deschidea ușa. În clipa în care intră brutarul pe ușă, Jean-Philippe se și așeza pe scaun.

– A, Monsieur du Breveonet, sunteți aici, mormăi brutarul.

– Da, Jacques, buna ta soție mi-a promis câteva din conservele ei speciale. Cred că au un gust și o aromă extraordinare, adăugă el încet, uitându-se la Marianne în timp ce vorbea.

Mai avea pe mâini mirosul sexului ei și îl amuza că ea nu se clintea din loc, de teamă să nu i se scurgă pe picioare sămânța lăsată de el acolo, și să se dea astfel de gol.

Tot mai zâmbea în sinea lui, în drum spre casă.

Capitolul 17

Greg se distra de minune în Hong Kong, sau cel puțin așa se întâmplase până dăduse peste Lionel Shepton, o cunoștință de la Oxford. Părinții lui Lionel fuseseră misionari. După ce au murit în Africa, biserica a plătit pentru educația orfanului, convenindu-se că băiatul va călca pe urmele părinților săi, dar Lionel avea alte planuri. Lui nu-i stătea în fire să facă în viață fapte bune, pentru care să fie plătit mizerabil. Lionel văzuse cum trăiau unii dintre colegii lui de la Oxford și se convinsese rapid că i se potrivea mult mai bine viața

de huzur pe care o duceau aceștia decât una în care să propovăduiască creștinismul.

Venise pentru prima oară la Hong Kong cu o prietenă bogată, care plecase ulterior. Avea succes la femei, fiind manierat, arătos și fermecător, și avea grijă să ascundă, în cercul exclusivist de la Peak Club, faptul că își câștiga existența prezentându-le unor tineri ca Greg plăcerile interzise ale vieții din Hong Kong: prostituate, droguri și jocuri de noroc, toate conduse de bine-cunoscutele bande ale Triadei din Hong Kong.

Blanche îl iubea pe Greg și avusese grijă ca nepotul ei să primească o alocație generoasă cât timp stătea la Hong Kong, mult mai consistentă decât modestul salariu cu care era plătit pentru „munca" lui de birou din cadrul companiei navale a lui Henry Jardine. Patronul și soția lui dețineau în Peak o vilă mare și o căsuță pentru oaspeți – noul cămin al lui Greg.

Greg și Lionel au reluat legătura după ce s-au reîntâlnit la un cocteil oferit de guvernatorul Hong Kong-ului – o petrecere anostă și scorțoasă, până să dea nas în nas cu Lionel.

Mai întâi a povestit fiecare ce-a făcut după plecarea de la Oxford, omițând amândoi detaliile neplăcute, și au ajuns la concluzia că puteau fi prieteni la cataramă, nu doar simple cunoștințe.

Jardine, care nu știa cum să distreze un tânăr plictisit ca Greg, care era clar că nu avea nevoie să muncească, și nici nu voia, a fost la început mulțumit de camaraderia dintre ei.

Mare parte din viața înaltei societăți engleze din Hong Kong se învârtea în jurul Peak Club, care verifica minuțios pe oricine voia să devină membru și refuza categoric accesul anumitor rase, inclusiv al cantonezilor. Ceaiurile dansante și jocul de bridge, urmate de cină, erau la ordinea zilei în acest club; activități destul de plăcute, dar, la o săptămână după ce s-au reîntâlnit, Lionel i-a explicat lui Greg că pentru un tânăr existau și alte moduri de a se distra, mai palpitante.

Greg a înțeles repede mersul lucrurilor.

– Mi-ar trebui o femeie, îi spusese cu sinceritate lui Lionel. Dar nu una care să vrea un inel pe deget, înțelegi ce vreau să spun.

Lionel pricepea, cum să nu. Hong Kong-ul avea un sistem complicat de bordeluri pentru fiecare categorie de clienți; acestea, chiar dacă acum contraveneau legii, nu însemna că încetaseră să existe.

Prostituția, la fel ca alte treburi murdare, era controlată de Triadă. Chinezoaice tinere erau luate din satele sărace și aduse la Hong Kong, unele ca să fie trimise în alte țări, altele ca să rămână în oraș,

dar toate erau cumpărate pe sume de bani ridicole, aducându-le un profit înmiit celor care le „deținеau", în scurta lor „carieră".

Odată ce Greg și-a dat seama că putea să facă o listă de preferințe și de pretenții, ca și când ar fi comandat o marfă oarecare, timiditatea și ezitările de la început au fost înlocuite de o exagerată încredere în sine. De ce s-ar limita la un singur fruct când avea posibilitatea să guste atâtea „arome" – și toate la un preț rezonabil?

În foarte scurt timp, i-a mulțumit lui Lionel că i-a deșteptat mintea și s-a bucurat de supunerea servilă a matroanelor care conduceau bordelurile.

Unul dintre preferatele lui Greg era un stabiliment de lux care deservea o clientelă de oameni bogați. Celor neștiutori, Shangri La Residence li se părea un hotel elegant și discret. Doi portari vânjoși, purtând livrele cu fireturi din aur, flancau ușile duble și lucioase din lemn indian, care rămâneau închise pentru cei care nu știau parola zilei. Noii clienți trebuiau să întrebe de Madame S. Odată intrați în holul bogat decorat, o fată frumoasă, într-un cheongsam[1] așa de strâmt că fusese probabil cusut pe ea, venea să-i întâmpine, plecându-se în fața lor și întrebându-i ce preferințe aveau.

Bordelul ocupa toate cele cinci etaje ale clădirii înalte și înguste, fiecare nivel oferind un anume „tip" de sex, începând de la subsolul, rezervat celor cu înclinații spre zoofilie – așa îi spusese, rânjind, Lionel lui Greg –, deoarece era mai ușor să știi animalele acolo.

Circula printre clienții obișnuiți ai Shangri La o glumă macabră, potrivit căreia mirosul de carne friptă de la restaurantele de lângă bordel se datora unuia dintre clienții acestuia, care savurase o formă violentă de plăcere, iar animalul care era gătit provenea dintr-una din camerele de la subsol.

Fiecare etaj era proiectat la fel: o serie de cămăruțe separate pentru satisfacerea plăcerilor, unele cu „ferestre" mari, care dădeau într-o „zonă de vizionare" pentru voyeur, și o încăpere mare, comună, pentru „sexul în grup".

Lui Greg îi plăcea cel mai mult să plătească pentru două, uneori trei fete, care să-i ofere plăcere și să facă sex una cu alta.

Una dintre prostituate, o scandinavă blondă, înaltă și lată în umeri, cu sâni mari și țanțoși și cu sfârcuri enorme, își vâra penisul atașat de corp în celelalte fete cu un deosebit entuziasm.

[1] Rochie tradițională chinezească (n.tr.)

Camerele de tortură, aflate tot la subsol, nu-l tentau pe Greg, deși n-avea nimic împotriva micilor pedepse, atunci când el era cel care le administra fetelor. Nimic exagerat, doar le dădea câteva palme ca să priceapă cine e șeful. Nimic nu se compara cu plăcerea de a lovi cu un baston peste fesele goale ale unei fete care nu i-o supsese cum trebuie, mai ales dacă plătea în plus pentru acest privilegiu.

Atunci când Henry a auzit, din întâmplare, ce făcea Greg, l-a luat deoparte și i-a zis că un tânăr cu situația lui obișnuia să-și cumpere o fată curățică, pe care s-o instaleze undeva ca metresă.

– Multe dintre fetele din bordeluri au sifilis, i-a spus el cam stânjenit lui Greg. Ar însemna să-ți fac un deserviciu dacă nu ți-aș spune. De fapt, mă mir că Shepton nu te-a informat deja. Și mai e un lucru: ei bine, oamenii cu poziția noastră socială nu frecventează asemenea locuri. Nu se face. Nu e bine. Hong Kong-ul e mic și lumea vorbește.

Sfatul bine intenționat al lui Henry Jardine l-a înfuriat pe Greg. Nu-i convenea ca o uscătură bătrână ca Jardine să-i dea de înțeles că nu știe cum să se comporte.

În schimb, pe Lionel îl enerva prostia lui Greg, care nici măcar nu-și dădea seama de necesitatea de a fi discret. Lionel avusese mare grijă să păstreze distanța între cele două lumi pe care le frecventa – la urma urmei, avea nevoie să fie acceptat în societate, pentru a-și putea întâlni victimele. Odată ce începeau să guste stilul de viață propus de Lionel, ultimul lucru pe care îl doreau era să vorbească despre acesta, mai ales cu cei care știau că-l dezaprobă.

Așa că, pentru a-l pedepsi pe Greg că îi prejudiciase poziția în societate, l-a dus la una din acele case de jocuri conduse de Triadă, care înfloreau prinzând în capcană tineri nesăbuiți ca el.

Urcându-i-se la cap „norocul de începător", Greg nu observă cum înclinase din cap spre Lionel chinezul care stătea în umbră și nici că îi dăduse bani prietenului său. Era prea încântat și prea mândru de succesul și de dibăcia lui.

Se făcuse târziu când au părăsit clubul și Lionel îl luase de umerii gârboviți ca să-l consoleze.

– Nu te necăji, o să ți se întoarcă norocul. Ai văzut ce bine ai jucat la început.

Greg clipi în lumina slabă a zorilor care abia se revărsau. Îl dureau ochii și își simțea capul cât o baniță. Nici nu mai știa câte polițe semnase, bazându-se pe asigurările lui Lionel că suma finală va fi o nimica toată și că va câștiga la următorul joc.

– Și nu-ți face griji în privința lui Chung Hai. E un tip de treabă, o să-ți facă un cont și ai să-i dai înapoi banii când primești alocația. N-ai chef de o pipă înainte să ne întoarcem în Peak?

Greg scutură din cap. Oricum nu avea mintea limpede, ca să mai aibă rost să se ducă într-o casă unde se fuma opiu.

Capitolul 18

Zilele treceau în zbor, pline de tot felul de distracții. Deoarece erau însoțite de Henry, Lady Levington le dăduse lui Beth și Amber mai multă libertate decât la Londra, și, într-o săptămână, intraseră deja într-un cerc de tineri care stăteau în vilele de lux din Juan-les-Pins, toți porniți să se distreze cât mai mult cu putință.

În cea mai mare parte a timpului, Henry le ducea cu mașina pe șoseaua de coastă de dincolo de Promenade des Anglais, de unde o puteau lua spre Cannes de-a lungul Croazetei, pentru a lua prânzul, cu noii lor prieteni, la Hotelul Carlton, în stil Art Nouveau, sau la Hotelul Martinez, în stil Art Deco, iar apoi să se plimbe pe Croazetă sau, dacă preferau, să tragă o fugă până în Antibe ca să bea un cocteiluri la Hôtel du Cap, cu grădinile sale întinse și cu piscina lui spectaculoasă.

Viața era la fel de îmbătătoare și de hedonistă ca băuturile pe care Amber învățase să le bea și precum complimentele fermecătorilor tineri din Franța, care vorbeau engleza cu un accent încântător. Cu toate acestea, nu înceta să se gândească la tragedia din cauza căreia trebuise să plece Greg așa departe de casă și la așteptările pe care le avea bunica de la ea.

Amber știa foarte bine de la pension cum trebuie să se comporte fetele din înalta societate, dar una era teoria, și alta era modul în care trebuia să se poarte ca să fie acceptată de grupul din care făcea parte acum și ca să se simtă bine.

Formalismul rigid al stilului de viață caracteristic aristocrației, cu superficialitatea și „regulile" sale i se părea atât de fals și de nefiresc în comparație cu modul de viață pe care îl cunoscuse în casa părinților ei. Se simțea de parcă juca un rol ca să-i mulțumească pe alții, în loc să fie ea însăși, și ura această lipsă de sinceritate. O măcina, făcând-o să se simtă o străină, care nu se putea încadra în peisaj.

A fost o adevărată ușurare pentru ea să-și deschidă carnetul pentru schițe și să evadeze în propria lume.

Oriunde se ducea, Amber își lua cu ea carnetul și încerca să redea imaginile de care îi era plin capul și care îi aprindeau imaginația: mătase albastră stropită cu turcoaz, culoarea Mediteranei, ramuri de bougainvillea și mușcate pe teracotă, ziduri albe, în contrast cu vechile clădiri din orășelele medievale St-Paul-de-Vence și Mougins, bijuterii colorate profilându-se pe piatra bătută de vremuri, frumusețea blândă a stâncilor golașe, modelele și nuanțele naturii, transpuse în materiale care vor reda esența sudului Franței.

Ea și Beth l-au rugat pe Henry să le ducă într-o dimineață la Grasse, unde au vizitat renumita piață de flori, și apoi au cumpărat parfum, chicotind amândouă cu sfială în parfumeria cea mică, plină de miresme ce îți încântau „nasul", unde vânzătorul le vorbise cu senzualitate intenționată despre dorința lui imposibil de satisfăcut de a reda mirosul pielii unei femei.

Pielea lui Amber devenise de un bronz auriu, iar Beth, cu pistruii ei, ofta de invidie. Tânărul francez le făcea complimente din ce în ce mai îndrăznețe.

Într-o seară, lordul și Lady Levington le-au dus la cazinoul din Monte Carlo, unde Amber a câștigat 50 de lire la *chemin de fer*[1], cu norocul caracteristic începătorului.

Participau la petreceri pe iaht și la picnicuri, la supeuri și la dansuri improvizate, după cină, pe terasele unor vile elegante; așa de multe lucruri, că abia pridideа să le descrie pe toate în scrisorile pe care le trimitea acasă bunicii și lui Jay. În timp ce scrisorile pentru bunica ei conțineau multe relatări detaliate despre lucrurile pe care știa ea că o interesau pe Blanche, cum ar fi numele și titlurile oamenilor cărora le fusese prezentată, în scrisorile adresate lui Jay, Amber putea să dea frâu liber bucuriei pe care i-o aducea frumusețea îmbătătoare a acestor noi locuri. Umplea încântată pagină după pagină cu descrieri minuțioase ale locurilor pe care le vizitase, abia menționându-i pe oamenii cu care se întâlnise. Oricât de simpatici erau, nu puteau să aibă același efect asupra simțurilor și emoțiilor ei ca frumusețile pe care le întâlnea la tot pasul în sudul Franței.

Nu pomenea deloc de Caroline. Încerca să nu se mai gândească la ce-i spusese Jay, pentru că era prea șocant și dureros.

[1] Bacara

Nu știa de ce, dar aproape se bucura că distanța dintre ei o ajuta în acest sens, deși primise o scrisoare scurtă de la Greg, direcționată către ea de la Macclesfield, în care nu pomenea nimic despre Caroline, ci doar îi spunea că sosise cu bine. Acum, știindu-i secretul, lui Amber îi era greu să-i scrie lui Greg despre schimbările din viața ei – aproape la fel de greu ca și când i-ar fi scris unui străin.

Lady Levington îl invitase pe Jean-Philippe de două ori la cină, și de ambele dăți Amber simțise aceeași puternică antipatie ca prima oară când îl văzuse. Avea un fel de nepăsare în fire; o aroganță care se citea în ochii lui negri ori de câte ori își îndrepta privirea asupra ei. Arăta caraghios cu acea coamă deasă de bucle și avea o nesăbuință care sfida pericolul; era un om nebun, al cărui singur talent era, probabil, să se picteze pe el însuși în tușe de penel îndrăznețe. Era o ofensă, un afront adus adevăratei arte, un prefăcut crud care se băga sub pielea lui Lady Levington, măgulind-o și flirtând cu ea, dar pe Amber nu putea s-o păcălească.

– Nu înțeleg de ce nu-ți place, protestă Beth într-o seară când lua cina la ei, mai ales că e așa frumos, și artist pe deasupra.

– Pur și simplu nu-mi place, a fost tot ce i-a putut răspunde Amber.

Către sfârșitul celei de-a doua săptămâni petrecute la Juan-les-Pins, sosiră Alistair și părinții lui, *en route* spre Florența, și, în curând, le-a fost limpede ambelor familii că speranțele lor în privința unei căsătorii între cei doi tineri aveau să se împlinească. Din oră în oră, Beth era mai îndrăgostită de Alistair, așa că Amber nu se miră atunci când, în loc să-și continue drumul spre Florența, Alistair hotărî să rămână la Juan-les-Pins, ca oaspete al familiei Levington.

Acum, când ieșeau, Alistair o lua pe Beth în mașina lui, ca să poată fi singuri, lăsându-i pe Henry și pe Amber împreună. Amber nu putea să spună nimic – Henry era, la urma urmei, fiul soților Levington și fratele lui Beth –, însă purtarea lui față de ea o făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenită. Începuse să apară pe neașteptate de câte ori era singură, încât ai fi zis că o urmărește. Când erau împreună, stătea așa aproape de ea, că îi era jenă, și își ținea privirea ațintită asupra ei.

Într-o seară, după ce s-au întors de la o petrecere care avusese loc la Hôtel du Cap, în loc s-o lase pe Amber să intre în vilă, Henry

a apucat-o de mână și a insistat să facă o plimbare cu el prin grădină, în întuneric, până la treptele care duceau spre plajă.

Henry fusese prost-dispus toată seara, se bosumflase și se supărase atunci când unul dintre tinerii francezi flirtase cu Amber, iar ea îi spusese că prefera să meargă direct la culcare. Henry băuse mai multe cocteiluri Blood and Sand, dând pe gât amestecul de whisky, suc de portocale, vișinată și vermut, apoi cerând altul, iar ea se temuse de viteza cu care condusese la întoarcere.

– Cred c-ar trebui să intrăm în casă, îi spuse ea.

– Nu încă.

Henry o ținea în continuare de mână și, înainte să-și dea seama ce voia el să facă, o înșfăcă și o împinse în zidul din spatele ei, încercând s-o sărute.

Amber reuși să-și întoarcă fața, așa că buzele lui nu-i atinseră decât obrazul. Alarmată și necăjită de comportamentul lui, ea îl împinse, bucuroasă când o lăsă în pace și reuși să fugă prin grădină spre vilă.

Nu-l văzu pe Jean-Philippe decât prea târziu în fața ei, barându-i trecerea.

– Și așa, fecioara fuge de cavalerul ei, speriată să nu o sărute, o ironiză el. Bietul Henry, i s-au aprins călcâiele după tine, iar tu nici nu-l bagi în seamă.

– Lasă-mă să trec!

Totuși, Amber reuși să treacă de el, cu inima bubuindu-i în piept în timp ce fugea spre vilă. Începuse să-și dea seama că nu toți bărbații erau ca tatăl ei, așa cum crezuse până atunci, în naivitatea ei. Chiar și Greg se lăsase în voia poftelor. Forța și furia cu care o îmbrățișase Henry o speriase, iar acum, batjocura din vorbele lui Jean-Philippe o convinsese că e mai bine să nu aibă de-a face cu nici un reprezentant al sexului masculin.

A doua zi dimineață, la micul dejun, când Henry stătea în fața ei și se holba la ea fără să spună o vorbă, Amber se simți jenată și un pic speriată. Oare le va spune ceva despre ea părinților lui? Poate, din ranchiună, avea să le ceară s-o trimită acasă? Spera să nu se întâmple asta. Nu i-ar fi plăcut deloc.

Mai târziu se plimba prin grădină, când o văzu pe Lady Levington venind spre ea.

– Amber, draga mea, aici erai! o salută gazda ei. Vino să stai jos o clipă. Am ceva să-ți spun.

Ascultătoare, fata se așeză pe bancă, lângă mama lui Beth.

– Eu și soțul meu suntem un pic îngrijorați de faptul că Henry pare să țină din ce în ce mai mult la tine. Tinerii de felul lui au tendința să-și închipuie că sunt îndrăgostiți, iar tu ești o fată tare frumoasă. Lady Levington oftă încet, iar Amber se simți vinovată, de parcă ar fi făcut ceva rău. N-a fost bine că ați stat așa mult timp împreună, continuă Lady Levington. Trebuia să-mi dau seama. Tu ești o fată minunată, Amber, și sunt convinsă că ești și foarte deșteaptă, așa că înțelegi că eu și soțul meu avem... unele speranțe în legătură cu Henry.

Amber știa exact despre ce era vorba: o fată potrivită, de origine nobilă. Nu una ca ea. Se aprinse la față din cauza umilinței îndurate.

– Eu știu că nu ești genul de fată care să se lase indusă în eroare de pasiunea nesăbuită a unui tânăr, și i-am zis asta și lordului Levington.

– Henry n-a fost niciodată pentru mine decât fratele lui Beth, spuse Amber încet. Nu m-am gândit niciodată altfel la el.

– Normal. Lady Levington părea mai ușurată acum. O bătu ușurel pe mână pe Amber. Voiam doar să înțelegi de ce eu și lordul Levington gândim că nu mai trebuie să aveți de-a face unul cu altul.

Amber simți că i se strânge stomacul de frică.

– Vreți să mă trimiteți acasă? ghici ea.

Lady Levington o liniști imediat.

– Dar, draga mea, nici nu poate fi vorba de așa ceva, bineînțeles că nu. Nu, nimic de genul ăsta, doar am spus deja că ție nu-ți găsim nici o vină. Nu vrem decât să înăbușim în față un sentiment care ne-ar putea da bătăi de cap. Peste câteva zile, lordul Levington va pleca într-o croazieră cu niște prieteni care l-au invitat pe iahtul lor, și Henry îl va însoți. Când se vor întoarce, Henry o va duce pe Beth la Florența, unde ea va rămâne cu Alistair și cu părinții lui. O mângâie iar pe Amber pe mână. Iar mie îmi va face plăcere să-mi ții de urât cât timp sunt plecați soțul meu și Beth. Dar mă văd silită să-ți atrag atenția: probabil că Henry îți va propune să vă scrieți.

– O să-i spun că ar fi mai bine să nu o facem, zise Amber pe un ton calm.

– Știam eu c-ai să înțelegi. Mă bucur c-am ajuns la acest aranjament. Ce dimineață frumoasă!

Contesa era numai zâmbet acum.

– Într-adevăr.

Amber își simțea limba lipită de cerul gurii. Era o prostie din partea ei să se necăjească așa. Bineînțeles că lordul și Lady Levington n-o voiau de noră. Nici nu se vedea în acest rol; nici măcar o clipă. Doar că o durea felul în care îi vorbise contesa. Crezuse că Lady Levington o plăcea și ținea la ea, și că diferența de clasă socială dintre ele nu conta așa de mult. Însă doar se amăgise, iar acum se simțea umilită și trădată – nu de alții, ci de ea însăși, pentru că nu-și dăduse seama cum stăteau lucrurile cu adevărat. Mama lui Beth era, în fond, la fel ca Lady Rutland și prietenii ei, preocupată doar de aparențe și de convenienție.

Lady Levington se întoarse la vilă, dar Amber nu avea încă puterea s-o facă. Se ridică de pe bancă și începu să se plimbe agale prin grădină, apăsată de povara gândurilor ei sumbre, până ajunse să coboare treptele care duceau la plaja privată. Măcar acolo putea să fie singură. Era prea devreme dădacele ca să-i aducă pe copii să se joace în nisip.

Tulburată și nefericită, Amber o porni de-a lungul plajei, cu capul în jos și cu spatele încălzit de soarele dimineții. Ea și Henry avuseseră în plan să meargă cu mașina în Antibe în această dimineață. Firește că acum nu avea să se mai ducă.

Își ridică privirea, încercând să-și rețină lacrimile care amenințau să i se scurgă pe obraji, și se îndreptă de spate, fiindu-i atrasă atenția de ceva care se mișca în mare: un braț bronzat și musculos care despica valurile înspumate, apoi celălalt, o claie de păr negru, niște umeri lați care luceau când cădea soarele pe ei.

Fără să mai stea pe gânduri, Amber se ascunse la umbra unor stânci desprinse din faleză.

Pictorul era cel care înota. Căsuța lui avea acces separat la plajă, își aminti ea că îi spusese el lui Lady Levington. Acum, ieșise din apă, cu apa șiroind pe el când se scutura. I se vedea părul negru și des de pe piept, care se prelungea într-un triunghi dincolo burta lui plată, pe când pășea gol pe plajă. Gol pușcă...

Amber ar fi vrut să se întoarcă și s-o ia la fugă, dar parcă era pironită locului. Tremura din cauza șocului provocat de priveliștea neașteptată. Statuile de bărbați nu arătau așa, cu păr des pe trup și cu coapse musculoase care, atunci când mergea, făceau ca acel lucru, pe care nu-l ascundea porțiunea de păr mai des dintre picioare, să se legene și să tresalte, atrăgându-i atenția asupra sexualității lui primitive, chiar dacă dorea din tot sufletul să-și ferească privirea...

Ajunsese acum la mal și, întors cu spatele la ea, se îndrepta, fără îndoială, spre treptele care duceau la căsuța lui, traversând plaja cu picioarele lui vânjoase și cu fesele tari și musculoase, de o formă și consistență atât de diferite de ale ei. Inima îi bătea în piept ca un ciocan, de furie că el își expusese nuditatea cu atâta aroganță în această dimineață pură de vară și în fața ochilor ei. Purtarea lui era un afront adus oamenilor decenți și respectabili; ar fi putut să-l vadă și copiii – ea *îl văzuse* –, iar acum se simțea grozav de jenată și de încurcată. Tot cu spatele la ea, el ajunsese la treptele ce urcau spre căsuță, lăsând-o să-și afle scăparea pe scările care duceau la vilă.

Soarele devenise mai arzător cât timp stătuse ea la umbră, orbind-o cu razele lui. Alunecă pe pietricelele care se rostogoleau la fiecare pas pe care îl făcea. Speriată, Amber se uită peste umăr.

El se oprise din mers și se întorsese să se uite după ea. Fata începu să fugă, neștiind nici ea de ce, doar că trebuia, dar pantofii eleganți pe care îi purta nu erau făcuți pentru alergat prin nisip. Umbra lui o întunecă pe a ei și apoi o acoperi exact când el puse mâna pe ea, impactul aruncându-i pe amândoi în nisipul moale, astfel încât el ajunse peste ea; Amber îi auzi la ureche respirația șuierată, pe când ea de-abia mai răsufla, iar inima îi bătea nebunește. Era un barbar, un pirat, un tâlhar care nu trăia decât după propriile lui reguli.

– *Mon Dieu*, parcă n-ai fi o tânără fecioară! râse el de ea.

– Dă-mi drumul, bestie!

– Aha, bestie zici? *Vraiment*, cred că e ceva de fiară în mine, căci animalul e condus mai degrabă de instincte decât de rațiune. De ce mă spionai?

– Nu te spionam, negă Amber. Și... și tu n-ai nici un drept să...

– Să ce? Să înot?

El îi răsuflă amuzat în față. Râdea de ea, o știa. Părul lui, ud și plin de sare, formase bucle încurcate. Dacă ar pune mâna pe ele, i s-ar răsuci oare pe degete, legând-o de el? Ochii nu-i erau chiar negri, descoperi ea, ci căprui-închis. Mirosea a sare și a mare, dar mai era și ceva străin și periculos, ceva numai al lui. Mireasma lui o copleșea, îi răpea voința și simțurile, iar apropierea de el o obliga s-o inspire.

Greutatea corpului lui, care fusese doar o masă informă și apăsătoare, devenea acum diferențiată: șoldul care se împingea în carnea

ei moale; o coapsă, musculoasă și aspră de la sare, nisip și firele de păr de pe trup, o țintuia pe sol, carnea lui dogoritoare vibrând pe piciorul ei. Trupul ei palpita, se înfiora, în încercarea de a trage mai mult aer în piept. El se rostogoli într-o parte. Amber sări imediat în picioare și o luă la fugă, nebăgând în seamă râsul pe care îl auzi când ajunse la treptele pe care le urcă în grabă.

Pielea îi era plină de nisip, iar rochia de vară, udă de apa mării. Părul i se încurcase în timp ce alergase. Respirația îi era întretăiată.

Ce bestie! Cum îl mai ura! Spre ușurarea ei, n-o văzu nimeni când intră în vilă și se duse direct în camera ei.

În acea seară, erau cu toții pe terasă și își sorbeau aperitivele pe care le preparase lordul Levington. Amber află că Henry ieșise cu niște prieteni. Oare se dusese de bunăvoie sau i se impusese să plece fără ea?

– L-am invitat pe Jean-Philippe la cină în seara asta. Mi-e milă de el că e așa singur, sărmanul băiat!

Amber era cât pe ce să se înece cu băutura. O îngrozea gândul că trebuia să facă conversație de complezență cu pictorul la masă, amintindu-și tot timpul ce se întâmplase înainte și cum își bătuse joc de ea în sinea lui, dar n-avea încotro.

Era prea târziu să pretindă că o durea capul și să plece la ea în cameră, mult prea târziu, pentru că Jean-Philippe se îndrepta deja spre terasă, cu buclele lui negre și cu cercelul de aur din ureche sclipindu-i în lumina blândă a înserării.

Lângă Amber, Beth oftă și îi spuse în șoaptă prietenei sale:

– Arată exact ca un romantic, ca lord Byron sau...

– Lord Byron nu a fost romantic. Și-a maltratat soția și și-a încălcat jurămintele față de ea, îi replică Amber pe un ton sfidător.

– N-ai să ghicești niciodată ce mi-a spus Alistair, îi șopti Beth.

– Că te iubește, o tachină Amber.

– Nu, zise ea strâmbându-se. Despre Louise. Amber, a făcut cel mai revoltător lucru cu putință. A fost văzută ieșind din casa lui George Ponsonby. Beth se opri, apoi adăugă cu subînțeles: *Dimineața*. Alistair s-a codit să-mi spună, dar se pare că știe *toată* Londra. Reputația lui Louise nu mai face doi bani, și nimeni nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Nu e groaznic?

– Ba da, aprobă Amber.

Dar nici că-i păsa acum.

Lady Levington tocmai râdea de ceea ce-i spunea Jean-Philippe.

– Vreau să vă cer o favoare, Lady Levington.

El se uita fix la *ea*, observă Amber, cu inima zbătându-i-se dureros în piept, și o ațintea cu privirea în timp ce vorbea cu mama lui Beth.

– Aș vrea foarte mult să-mi dați voie s-o folosesc pe domnișoara Vrontsky ca model.

Amber simți cum i se varsă cocteilul pe mâna care îi tremura.

Lady Levington se încruntase.

– Totul va fi *comme il faut*, vă asigur. Nu vreau să-i fac decât portretul, nimic mai mult. *Et naturellement* că va fi însoțită.

Lui Lady Levington îi reveni zâmbetul pe față.

– Păi, Amber hotărăște...

– Hai, Amber, e grozav să fii muza unui artist, se entuziasmă Beth. Iar apoi, înainte să poată Amber s-o oprească, îi spuse lui Jean-Philippe: Și tatăl lui Amber a fost artist, nu-i așa?

– De fapt, numai grafician, o corectă Amber, înălțându-și mândră bărbia când se uită în ochii batjocoritori ai lui Jean-Philippe. Familia mea se ocupă cu negoțul. Bunica are o fabrică de mătase.

N-aveau decât s-o disprețuiască toți cât pofteau.

– Amber vrea să urmeze cariera tatălui ei, dar bunica ei nu o lasă să studieze arta. Poate că te ajută Jean-Philippe... te mai învață câte ceva, Amber...

– *Bien sûr*, aș fi chiar încântat s-o învăț pe domnișoara Vrontsky cât mai multe. Vocea îi era amabilă, însă Amber era sigură că ascundea ceva periculos în ea.

Voia să-l refuze, dar încă se simțea jignită, după discuția cu Lady Levington din acea dimineață. Contesa se bucura ca ea să-i pozeze lui Jean-Philippe, căci prezența ei le făcea probleme, lucru pentru care lordul Levington hotărâse să-l ia pe Henry de lângă ea. Era clar că cei doi soți nu-și doreau ca noră o fată de negustor, iar Amber bănuia că lui Beth nu i-ar fi dat niciodată voie să pozeze pentru Jean-Philippe.

– Atunci, ne-am înțeles. Vino la atelier mâine-dimineață. Îmi place să lucrez cât mai devreme, când e cea mai bună lumină, așa că trebuie să fii la mine la șapte. Am să-ți găsesc o însoțitoare. *Certainement*, Madame Brun trebuie să aibă vreo servitoare de care se poate lipsi.

Capitolul 19

Amber se trezise înainte de revărsatul zorilor. De fapt, abia dacă pusese geană pe geană, sculându-se din pat de mai multe ori ca să se învârtă prin cameră, pentru a se așeza apoi, cu blocul de schițe al tatălui ei în mâini, de parcă ar fi vrut să-l apere.

Jean-Philippe o umilise cerându-i să-i pozeze, știa lucrul ăsta.

La ora șase, camerista îi aduse o *café au lait* și un croissant și se oferi s-o ajute la îmbrăcat. Amber refuză. Nu voia să o vadă înfricoșată și să le spună și celorlalți servitori. Mirosul de cafea proaspătă îi făcu greață și nu putu decât să ciugulească din croissant.

Se îmbrăcă simplu, cu o fustă plisată și un compleu dintr-o bluză de mătase și o jachetă tricotată, neștiind exact cât timp va trebui să pozeze.

La orele de desen după model de la școală, Monsieur Lafitte le adusese numai copii, care nu aveau răbdare să stea nemișcați și se foiau de câte ori aveau prilejul.

Era șase și jumătate. Nu mai avea de ce să zăbovească. În alte împrejurări, s-ar fi trezit bucuroasă în zori – frumusețea și puritatea dimineții meritau cu vârf și îndesat osteneala. Soarele răsărise, aruncându-și razele peste grădini și dincolo de ele, peste marea liniștită. Aerul era îmbălsămat de mireasma pinilor și a lămâilor care creșteau în grădini. Mai târziu, trandafirii își răspândeau parfumul în arșița care cotropea totul.

O șopârlă se târa pe cărarea din fața ei, cățărându-se peste pietricele. Amber se opri din mers și se uită înapoi spre vilă. Își continuă totuși drumul, dar fără tragere de inimă, către căsuța ascunsă de vegetația din propria sa grădină, aflată aproape de vârful stâncilor, ai cărei pereți albi erau năpădiți de bougainvillea, cu țiglele de pe acoperișul în pantă încălzite de soare. Căsuța se afla la nord de vilă, la mică distanță de pădurea de pini. Dincolo de ferestrele cu obloane nu se zărea nici un semn de viață. Soarele își trimitea acum săgețile luminoase peste valuri. Ducându-și mâna la ochi ca să se ferească de soare, Amber se îndreptă spre ușa de la intrare, aproape ascunsă de trandafiri cățărători. Era greu să-ți imaginezi că un om ca Jean-Philippe trăia într-un asemenea loc.

Ușa era deschisă. Totuși, bătu șovăitoare, așteptându-se să-i vină în întâmpinare vreo servitoare – preferabil însoțitoarea de care o asigurase Jean-Philippe pe Lady Levington că va face rost –, dar pictorul în persoană a fost cel care i-a deschis ușa și a schițat un salut.

Casa era mai veche decât vila, cu pardoseală de piatră și cu pereți spoiți grosolan. Se intra direct într-o bucătărie spațioasă, cu tavanul jos, de ale cărui grinzi erau atârnate ghivece cu plante. Mirosul înțepător de terebentină și vopsele umplea camera, iar Amber trebui să-și țină un pic respirația.

Jean-Philippe purta o cămașă albă largă peste o pereche de pantaloni până la genunchi, care îi lăsau descoperite gambele musculoase și bronzate. Era în picioarele goale, nu prea curate. Zâmbi când văzu cum se uită Amber prin bucătărie.

– Poate că-i lipsește măreția de la vilă, dar căsuța asta are ceva ce nu găsești acolo. Nu mai e nici o clădire între ea și promontoriul din nord, iar atelierul meu dă în acea direcție. Lumina dimineții este aici mai pură decât oriunde altundeva. Dacă cineva ar încerca din răsputeri să-i redea transparența și luminozitatea, ar putea ajunge în pragul nebuniei. Tocmai voiam să-mi beau cafeaua. Nu vrei și tu una? o întrebă el, făcând semn spre cafetieră și ceștile de alături.

Amber scutură din cap, uitându-se la el cum își umplea una din cești. Mâinile lui, mari și pătrățoase, erau surprinzător de flexibile și de dibace.

El duse ceașca la gură și bău repede din ea.

– Și așa, vor să-l trimită pe nefericitul tău admirator cât mai departe de tine, *n'est-ce pas*?

– Ai spus că vrei să vin foarte devreme la tine ca să profiți de lumina dimineții, îi aminti Amber, ignorându-i întrebarea.

El termină de băut ceașca de cafea și o puse la loc pe masă, după care îi zise pe un ton poruncitor:

– Hai!

Și o lăsă să-l urmeze pe culoarul fără ferestre, până în camera de dincolo.

Amber mai văzuse în Londra ateliere special concepute să ofere cea mai bună lumină posibilă, dar cea care se revărsa în această încăpere era atât de intensă, că i se tăie respirația la propriu.

– *Ah! Oui*, o simți și tu, nu? o întrebă Jean-Philippe, lovindu-se cu mâna peste piept, în dreptul inimii. Te cucerește și îți poruncește, iar apoi își bate joc de tine fiindcă nu reușești s-o redai.

Mai multe pânze erau proptite cu fața la perete. Camera mirosea a vopsea și a sudoare, a terebentină și a praf, a culori și a lacuri; avea același miros, se gândi Amber, ca aceea a tatălui ei. Se uită spre fereastră, nevrând ca Jean-Philippe să-i observe clipa de slăbiciune.

O pânză mare, pusă pe un șevalet, domina încăperea; era acoperită cu o cârpă, iar lângă ea se aflau toate cele necesare unui pictor, plus un scăunel pe care să se așeze ea, cel puțin așa credea, cât timp îi poza. În celălalt capăt al atelierului era un pat.

– Beth spune că lucrezi la un tablou pentru expoziția Academiei.

Era mai bine să vorbească politicos de una și de alta, decât să lase atmosfera sau pe bărbat s-o copleșească.

– Doar un nebun și-ar lăsa *disecată opera de geniu de așa-zișii* critici de artă, oameni cu vederi limitate. Cum ar putea ei să înțeleagă ce înseamnă să fii artist? Ei nu sunt în stare să se gândească la altceva decât la cumpărători și la bani, obligându-l pe pictor să asculte de ei. Totuși, e necesar să expui, să te vinzi la tarabă. Du-te și stai acolo, pe scaunul acela. Am să-ți zic eu în ce poziție.

Își scoase cămașa din bumbac moale, trăgându-și-o pe cap, iar mișcarea mușchilor de pe bustul său captă lumina cu atâta intensitate, încât lui Amber i se tăie respirația.

– I-ai spus contesei că vei aduce o însoțitoare pentru mine, îi aduse ea aminte.

El ridică din umeri, făcându-și cămașa ghem, cu nepăsare, și azvârlind-o într-un colț.

– Nu este nevoie de așa ceva, îi spuse cu aroganță. M-ar deranja o femeie care să-mi trâncănească în cap. Ai în trăsături ceva care mă intrigă. Nu din Evul Mediu, dar oricum ceva moștenit de la păgâni. Probabil se datorează originii tale ruse. Puritate și pasiune, inocență și senzualitate. Privirile tale dezaprobatoare nu-mi pot ascunde adevărul că vrei și tu, domnișorică Vrontsky.

Veni spre ea. Amber ar fi vrut să plece, să se ridice și s-o ia din loc, dar nu putea.

– Mă gândisem să te pictez pe fundalul simplu al acestor pereți, întruchipare a inocenței și a simplității, dar noaptea trecută mi-am dat seama că-mi scăpa ceva esențial. Inocența e la tine doar o mască pe care o porți în societate, pentru că așa trebuie. Unde naiba am pus-o? *Ah, oui*, acolo. Căută într-un cufăr vechi din spatele scaunului ei și scoase o bucată de material. *Maintenant...*

Stătea mult prea aproape de ea, mirosul înfierbântat al corpului lui dezgustând-o și ametind-o în timp ce desfășura bucata de material pe măsuța din fața ei, unde făcea falduri bogate.

Era o mătase cum nu mai văzuse vreodată. Se uită la valul lucitor de material albastru-închis, brodat cu dragoni stacojii care scoteau flăcări pe nări, cu ochii din nestemate care scăpărau în lumină.

Neputând să se abțină, întinse mâna și atinse materialul. Îl simțea cald sub degetele ei, viu, parcă respira, așa cum numai mătasea de cea mai bună calitate o făcea. Dacă închidea ochii, aproape că putea auzi vocea tatălui ei vorbindu-i despre acest fel de mătase, țesută doar pentru împărații Chinei, neprețuită și greu de găsit altundeva decât în colecțiile celor extrem de bogați.

Poate că se înșela; poate că nu era chiar de aceeași calitate ca mătasea imperială, dar în clipa în care o atinse, o recunoscu.

– Nu te mișca!

Era atât de vrăjită, că aproape uitase de Jean-Philippe, care își luase niște hârtie pentru schițe și îngenunchease în fața ei, desenând repede.

– Privirea asta în care se îmbină respectul cu dorința e perfectă.

Amber tresări, iar mătasea îi alunecă, grea, printre degete, când îi dădu drumul. Vorbele lui Jean-Philippe o făcuseră să se simtă de parcă îl lăsase să-i vadă cea mai intimă parte a ființei.

– E chiar mai bine decât speram. Am să intitulez tabloul *Fiica negustorului de mătase*, și o să vedem dacă tâmpiții ăia de critici sunt în stare să facă legătura între cuvântul „negustor", ales de mine, și privirea aceea dornică din ochii tăi. Doar cei care cunosc adevărata valoare a unui lucru sunt în stare să simtă dorința supremă de a-l poseda.

– De unde ai mătasea asta? îl întrebă ea, refuzând să reacționeze la comentariile lui.

– A fost... a nașei mele. Imediat ce-ai spus ieri-seară că familia ta deține o fabrică de mătase, am știut că te voi picta cu acest material pe fundal.

Amber stătea dreaptă, ferindu-și privirea de a lui. O înfuria gândul că se juca intenționat cu sentimentele ei. Ura faptul că îi citea atât de bine în suflet; se simțea în mare dezavantaj.

– Deci nu ți-e dor de el, de acel papă-lapte care nu știe nici să te sărute cum trebuie?

Schimbarea neașteptată a subiectului o prinse cu garda jos.

– Să-ți arăt eu cum se sărută?

Vocea îi era mai blândă, dar încă batjocoritoare. Lui Amber îi ardea fața când el lăsă jos schițele și veni spre ea. Era pironită pe scaun, incapabilă să scape atunci când se aplecă spre ea și îi puse mâna lui mare pe obraz, răschirându-și degetele pe gâtul ei, ca niște fiare înroșite.

Bloca lumina cu capul, iar gura lui lipită de a ei nu-i lua în seamă ignoranța. Își dădu seama că gestul acela era o afirmare categorică a virilității lui mândre, la fel ca nuditatea din ziua trecută. Cu o mișcare rapidă, limba lui îi desfăcu buzele închise. Avea gust de sare și mirodenii. Lui Amber îi bătea inima să-i spargă pieptul. Cealaltă mână i-o pusese pe umăr, iar cu degetul mare o mângâia încet pe claviculă. Își simțea corpul greu, și totuși extrem de ușor.

Pe neașteptate, Jean-Philippe se trase de lângă ea, eliberând-o din strânsoare.

– Ei, acum sper ești mulțumită că ți-ai satisfăcut curiozitatea...

– Nu eram deloc curioasă, îi spuse Amber, mânioasă.

– Sigur că erai. Ți se citea în priviri. Și acolo pe plajă, ieri.

– Nu, negă Amber, dar el nu o băgă în seamă și se întoarse la șevalet, poruncindu-i să ia din nou în mână bucata de mătase, așa cum făcuse mai devreme.

Lucră trei ore într-o tăcere pe care o rupea doar ca să zbiere la Amber să stea nemișcată, de câte ori îi tremura brațul, care o durea, iar apoi își aruncă furios și dezgustat penelul, când o văzu că nu se putea opri din tremurat, și se duse la ea s-o așeze iar în poziția dorită, cu mâini nerăbdătoare de expert.

O explora în tăcere. Soarele răsărea, și aerul din atelier devenea sufocant și sărac în oxigenul consumat de activitatea lui furioasă și de încordarea lui Amber. În căldura din atelier, fata începea să se simtă amețită. O dureau mușchii, dar nu îndrăznea să se mai miște.

În cele din urmă, Jean-Philippe își puse jos penelul și îi spuse să se odihnească.

– Mâine va trebui să te descurci mai bine și să stai absolut nemișcată.

Amber se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Chiar își făcea iluzii că se va întoarce, după felul în care se purtase cu ea?

Tremură când trecu pe lângă el, neștiind dacă să-i mai spună ceva sau nu.

*

Era ora cinci dimineața. Nu putuse să doarmă aproape deloc. Putea foarte bine să se scoale din pat, pentru că oricum nu mai avea nici o șansă să adoarmă, își dădu seama Amber.

Cu o zi înainte se întorsese la vilă hotărâtă să nu-i mai pozeze lui Jean-Philippe, dar el fusese mai deștept ca ea, căci își făcuse apariția chiar înainte de cină, ca s-o vrăjească pe Lady Levington și să-l supere pe Henry, care se uita urât la el, și înainte ca Amber să-i poată spune contesei ce decizie luase.

Ce ușor și convingător mințise, pretinzând că Amber îi oferea inspirația de care avea nevoie și că, acum, îi era imposibil să-și termine tabloul fără ea. Cu câtă subtilitate și inteligență îi sugerase lui Lady Levington că Amber profitase de pe urma sfaturilor și a ajutorului său și că era nerăbdătoare să se întoarcă la atelier să învețe mai multe, dând de înțeles că îndrumările lui au fost de natură intelectuală și aruncându-i, în același timp, lui Amber priviri furișe cu subînțeles. Era un om demn de ură și de dispreț, și, fiind atât de pornită împotriva lui, Amber își simți inima bătându-i așa de tare, încât și nici nu putuse să doarmă bine noaptea trecută.

Nu avea cum să-i spună lui Lady Levington că nu mai voia să-i pozeze lui Jean-Philippe, fără să-i ofere un motiv temeinic. Și nu putea să facă așa ceva. Reputația ei ar fi distrusă în cazul în care contesa ar afla că Jean-Philippe o sărutase. Trebuia să plece de la atelier în clipa în care văzuse că nu exista nici o însoțitoare. Rămânând, se pusese într-o poziție vulnerabilă și într-o lumină defavorabilă. Era prea târziu să-și mai plângă de milă, iar Jean-Philippe știa foarte bine toate acestea.

Jean-Philippe deschise ușa imediat ce o auzi bătând. Amber simțea că o măsoară cu privirea, dar refuză să-l privească.

– Ai luat micul dejun?

– Nu mi-a fost foame, îi răspunse Amber înțepată.

El scoase un sunet ce exprima ceva între batjocură și iritare.

– Trebuie să mănânci. Stai jos.

– Nu vreau nimic, protestă Amber, dar fără folos, căci el împingea deja spre masă scaunul pe care stătea, umplându-i o ceașcă mare de cafea cu lapte fierbinte, luat de pe mașina demodată de gătit.

– Hai, bea asta, îi spuse, punându-i ceașca în față și trăgând apoi coșul cu croissante în dreptul ei. Nu încep să lucrez până

nu mănânci, o avertiză, și, dacă pierd lumina de dimineață, o să mă înfurii grozav.

După ce sorbi din cafea, fata observă că o înviorează și îi trezește trupul la viață.

– *Maintenant*, la treabă! îi zise Jean-Philippe de îndată ce termină.

Scaunul fusese luat de acolo, și mătasea, întinsă pe măsuța cea joasă, ca în ziua precedentă.

– Vreau să te pui în genunchi aici, pe jos, îi spuse el lui Amber, și să ții mătasea așa, îi arătă el, aproape de tine și cu pasiune.

Amber făcu așa cum îi spusese, încordându-se când îl văzu că se încruntă.

– *Non!* Nu e bine. Trebuie să-ți închipui că te-ai strecurat aici în absența tatălui tău și că ai găsit cel mai frumos material posibil, care fusese ascuns de tine. Știi că el nu ți-l va da și că se va mânia aflând că-l dorești, dar nu te poți abține. Când îl atingi, tânjești după el; îl ții pe piele, de parcă atingerea lui ar fi a unui amant; dorința de a-l avea te copleșește.

Amber se întinse după mătase. Era așa de frumoasă și de rară, că nu puteai vedea mătase ca asta decât o dată în viață, dar era conștientă că nu avea să fie a ei, oricât și-ar fi dorit-o.

Pierdută în gânduri, scăpă mătasea din mână, șocată când se repezi Jean-Philippe la ea și îi descheie nasturii de la bluza fără mâneci, trăgând-o în jos ca să-i dezgolească umerii și gâtul.

Încercă să se retragă, dar el scutură din cap, spunându-i pe un ton tăios:

– Așa trebuie să stai, cu mătasea pe piept, copleșită de pasiune; s-o simți prin toți porii ființei tale.

Nu spusese tatăl ei că mătasea trebuie să trezească mai mult decât un singur simț? Amber se înfioră când îi simți mângâierea răcoroasă pe pielea goală. Căzuse pe ea în așa fel că unul din dragonii brodați părea să i se încolăcească în jurul sânilor și, dacă își plimba cineva un deget pe conturul lui, i-ar fi atins. Oare cum ar fi să te lași în voia unui gest atât de senzual? Care să îmbine moliciunea mătăsii cu asprimea mâinii unui pictor? I se împurpurară gâtul și chipul, pieptul i se umfla când inspira și în ochi i se ivi o văpaie întunecată, trezită de dorință. Amber își lăsă obrazul pe materialul răcoros, gândindu-se la misterul din ființa ei.

– *Oui*. Asta e. Exact așa.

Vorbele triumfătoare ale lui Jean-Philippe o treziră pe Amber din visare, ca să descopere că îi era frică de ce se întâmpla cu ea și de sentimentele pe care le încerca. Lăsă să-i cadă mătasea din mână, o dădu deoparte și își trase bluza în sus.

Făcând doi pași mari, Jean-Philippe ajunse în fața ei și îi prinse mâinile ca în niște cătușe.

– Fă ce făceai înainte. Era perfect.

– Nu vreau să fac asta. Vreau să plec.

– Nu poți. Nu te las.

Amber se uită la el și apoi scuturâ din cap în semn de negare a ceea ce vedea în ochii lui, dar era prea târziu. O săruta deja cu pasiune.

Amber tremura violent, prea slăbită ca să se miște, așa că-l lăsă s-o ridice în picioare, apoi să-și treacă degetele prin părul ei și să-i acopere fața cu sărutări pătimașe.

– Vezi ce-ai făcut din mine? Cum mă torturezi cu vraja pe care ai aruncat-o asupra mea? Ești cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată, o fecioară și o seducătoare care mi-a furat inima și mi-a răpit voința. Ai fost totul pentru mine din clipa în care te-am văzut. Îmi bântui nopțile și zilele. Nu pot să trăiesc fără tine. Ești carnea pe care o mănânc și apa pe care o beau, ești viața mea. Nu vezi cum m-ai prefăcut, dintr-un artist, într-un simplu bărbat?

Îi luă mâna și i-o puse pe acea parte din el care o șocase atâta când îl văzuse ieșind gol din mare. Îi simțea forța vitală pulsând prin ea, dar și instinctul care se trezea în ființa ei: o durere care palpita într-un ritm la fel de neregulat ca respirația ei întretăiată.

– Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri.

– Ah, ce păcat că natura te-a înzestrat cu așa o fire pasională, pe care vei fi obligată să ți-o înfrânezi din cauza acestor convenințe dezgustătoare! Ce bucuros aș fi să te pot elibera de toate aceste constrângeri crude și dureroase, și ce fericită ai fi și tu, iubirea mea! Tremuri și te uiți la mine neîncrezătoare, dar să știi că e adevărat. Vezi...

Până să se poată mișca, el îi și scoase bluza și îi dăduse la iveală curba sânilor. Cu coada ochiului, lui Amber i se păru că vede pe cineva trecând prin fața ferestrei, dar când întoarse capul să se uite mai bine, nu mai era nimeni acolo.

Se întoarse iar cu fața la Jean-Philippe ca să-i ceară să-i dea drumul, dar era prea târziu.

El își aplecase capul și îi frământa carnea cu gura, făcând-o să se înfioreze sub atacul lui, la care corpul ei răspundea în același fel.

O violență de care nu fusese conștientă pătrundea în ea, punea stăpânire pe ea, și se desfăta simțindu-l cum trage cu dinții de materialul care îi acoperea sânii, ca să-i expună în lumina din nord a dimineții, carne sidefată cu sfârcuri ca bobocii de trandafir, care se întăreau la atingerea lui Jean-Philippe.

– Am așteptat atât de mult să apari în viața mea, *ma chérie*.

Asemenea vorbe dulci îi cântau la ureche și i se strecurau în sufletul însingurat.

– Să te aștept și să aștept să mă dorești, iată ce m-a adus în pragul nebuniei.

– Nu știam.

– Nu te cred. Sunt sigur că ți-ai dat seama de când m-ai văzut. N-am putut să mă ascund de tine, oricât aș fi încercat.

– M-ai speriat.

– O frică de fecioară, care este, de fapt, mai tulburătoare decât groaza în sine. M-ai visat noaptea, *n'est-ce pas*? *Oui*? M-ai dus acolo jos, în locul acela tainic, în gândurile și visele tale? Ai știut, în adâncul sufletului tău, ce mult voiam să te fac să mă dorești, cum mă zvârcoleam de dorință în patul meu singuratic și îmi imaginam că ți-o transmit, ca să te trezească din somn cu flacăra ei? M-ai visat în întuneric, când erai singură-singurică?

Oare chiar i se întâmplaseră toate acestea și nu voia să recunoască? I se părea imposibil acum, când trupul îi cânta și tânjea de dorul mângâierilor lui, să nu o fi făcut. Mai ales când îi vorbea astfel, de parcă erau deja sortiți unul altuia.

– *Vraiment!* Ce desăvârșită ești în toate! Muza mea eternă, eu sunt doar un biet muritor care n-o să fie niciodată în stare să-ți redea perfecțiunea, așa cum o scoate în evidență lumina asta minunată!

Amber se înfioră când mâinile lui neteziră calea razelor matinale de soare pe trupul ei, eliberându-l de veșminte și de inhibiții, în același timp.

Îi satisfăcea toate simțurile, scăldându-le într-un torent de plăcere amețitoare. Jean-Philippe o ridică în brațe și o purtă spre pat.

Stătea lungită în mătase, cu o bucată înfășurată sub sâni, care îi mângâia moleșeala necunoscută ce o cuprinsese între coapsele desfăcute. Cu ochii întredeschiși, Amber îl urmărea pe Jean-Philippe cum lucra la șevalet, trăgând tușe rapide cu penelul. Era gol, cu excepția pantalonilor până la genunchi pe care îi purtase cu o zi înainte.

Langoarea i se transformă într-o durere dulce, care o făcu să se zvârcolească în pat.

Jean-Philippe puse jos pensula și veni la ea.

– Dacă nu m-asculți și te miști, va trebui să plătești prețul. Vocea lui era groasă și răgușită, răspândindu-i fiori de plăcere în trup chiar înainte ca buzele lui să-i mozolească sfârcul și mâna lui să-i frece prin mătase părul moale ce-i acoperea sexul.

Cum de-a putut să creadă că acele degete nu erau dibace și pricepute? Trupul îi tresări, străbătut de o undă de șoc, iar sărutul lui îi smulse un țipăt atât de puternic, că abia își dădu seama când luă sfârșit.

El îi turnă vin roșu și se uită cum îi pătează buzele și îi aprinde în ochi scântei senzuale, iar apoi îi spuse că trebuie să se întoarcă la lucru, așa că nu trebuia să-l mai ispitească.

Dar el era acela care o ispitea, protestă ea imediat ce el plecă iar de la șevalet ca să-i aranjeze mâinile și picioarele și s-o necăjească în așa fel încât să freamăte de dorință.

– În noaptea asta ai să mă visezi din nou, iar mâine am să-ți împlinesc visele, îi spuse el după ce îi luă paharul cu vin și o ajută să se îmbrace.

Amber tocmai ajunsese în acel punct al potecii în care nu mai putea fi văzută de la căsuță și nici de la vilă, când îi ieși înainte Henry și îi bară drumul.

– Henry! Credeam că tu și tatăl tău trebuie să plecați în această dimineață.

Fără să-i răspundă, Henry îi spuse cu o voce răgușită:

– Te-am văzut cu el. Te-am văzut cum îl lăsai să te mângâie. Târfă!

Când îi țipă în față ultimul cuvânt, făcu bale la gură și ochii i se umplură de lacrimi.

Amber era îngrozită. Încercă să treacă de el, dar Henry fu mai rapid, o înșfăcă și o doborî la pământ, trăgând de hainele de pe ea și acoperindu-i cu sărutări umede pielea expusă vederii, ceea ce o făcu să se cutremure de scârbă.

– Henry, nu se cade să faci asta.

Trebuia să-l potolească; altfel nu mai scăpa de el.

– Și de ce nu? Pe el l-ai lăsat. Ești a mea. Te-am iubit, dar ai stricat totul... târfă, târfă!

Acum o scutura, lovind-o cu capul de pământul nisipos, până când Amber ameți.

– Am să-i spun lui Jean-Philippe, reuși ea să-i zică.

La fel de repede cum o înhățase, Henry îi și dădu drumul și se îndepărtă împleticindu-se.

Șocată și scârbită, Amber trase câteva guri de aer curat și încercă să-și aranjeze hainele și părul. Nu putea să-i spună nimic mamei lui Henry. N-ar fi crezut-o; nimeni. Se uită înspre căsuță, pe urmă, ca să nu se răzgândească, alergă înapoi pe alee, dar când ajunse acolo, nu era nici urmă de Jean-Philippe.

Henry spusese că îi văzuse. Lui Amber i se strânse stomacul, îi era greață și îi venea să verse. Nu se înșelase când văzuse pe cineva la fereastră.

Din fericire, când se întorsese la vilă, reușise să se strecoare pe intrarea laterală, fără să fie văzută. Ajunsă în camera ei, își scoase toate hainele. Dădu drumul la apă și se cufundă în cadă, frecându-și energic pielea.

De-abia aștepta să-l vadă pe Jean-Philippe, ca să-i spună ce-i făcuse Henry și să se simtă în siguranță la pieptul lui.

Spre ușurarea lui Amber, până să se calmeze suficient și să coboare, Henry și tatăl lui plecaseră.

Era aproape seară când veni în grabă una dintre dădace s-o caute pe Lady Levington, care stătea lângă Amber, ca să-i spună că micuța Arabella era foarte bolnavă.

Chemaseră și doctorul. Arabella avea febră mare și trebuia să stea în pat, află Amber de la dădacă, iar fetița plângea mereu după mama ei. Lady Levington nu voia să mai plece din camera copilului, așa că Amber urma fie lăsată de capul ei până se însănătoșea Arabella.

Amber îi dădu asigurări dădacei că înțelege situația și că Lady Levington nu trebuie să se gândească nici o clipă la ea.

Era foarte bine că Jean-Philippe îi ceruse să-i pozeze, pentru că altfel ar fi stat prea mult singură și s-ar fi plictisit, i-a spus mai târziu contesa lui Amber, când a coborât, în cele din urmă, să-și ceară scuze față de ea și să dea ordine la bucătărie să se pregătească mâncare specială pentru suferindă.

Amber nu i-a povestit nimic. La urma urmei, ce-ar fi putut să-i spună?

În gândurile și sentimentele ei domnea o confuzie de nedescris. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplase; ce simțise; ce dorise; emoțiile prin care trecuse, toate erau atât de noi și de neașteptate, că o lăsaseră plutind într-o ceață densă, care uneori se risipea alteori o învăluia

din nou. În ochii lumii, ceea ce făcuse ea era foarte rău, o știa prea bine, dar nu putea să regrete. Era ceva care pătrunsese în gândurile și sentimentele ei cele mai intime. Începu deodată să înțeleagă de ce se comportaseră cu atâta nesăbuință Caroline și Louise. Dar situația ei nu era la fel cu a lor. Îl iubea pe Jean-Philippe, iar el o iubea la rândul său, așa că erau liberi să-și trăiască dragostea. Nu făcuseră decât să se grăbească puțin, iubindu-se înainte să-și jure credință în fața lui Dumnezeu, și asta, pentru că îi copleșise pasiunea.

Nevasta brutarului scutura din cap și se prefăcea că nu știe de ce venise Jean-Philippe, dar el știa foarte bine că n-o să-l respingă prea mult timp, și avea dreptate.

Fecioara și femeia-mamă – avea să le aibă pe amândouă, să le dăruiască plăcere și să le satisfacă toate poftele. O urmă pe Marianne în cămăruța de lângă bucătărie, unde își ținea leacurile din plante, trăgându-i fusta cu o mână și scoțându-i bluza cu cealaltă, frământând-o cu degetele lui de expert și vârându-și limba în gura ei umedă și fierbinte, așa cum avea s-o facă mai târziu în alt loc intim. Și, în tot acest timp, se va gândi la Amber.

Capitolul 20

Lăsată de capul ei, Amber cutreiera grădinile scăldate în soare din jurul vilei, zâmbind de fericire.

Ce însemna dragostea? Cât de diferită era față de ceea ce se așteptase. Nu bănuise că va fi așa. Oare și părinții ei simțiseră același lucru? Nu-și închipuise și nici nu ghicise așa ceva. Ei își ascunseseră întotdeauna pasiunea, păstrând-o ca pe un secret doar al lor. Amber nu credea să fie capabilă de asemenea simțăminte. Dragostea ei pentru Jean-Philippe o stăpânea și o obseda. O urmărea în tot ceea ce făcea, dar și în adâncul ființei ei, ca soarele arzător de pe cer, ale cărui raze pătrundeau în cele mai tainice unghere, luminând totul, schimbând întregul peisaj. Forța lui era atât de mare, încât nu aveai unde să te ascunzi ca să te ferești de dogoarea lui.

De când se îndrăgostise de Jean-Philippe, totul se schimbase pentru ea. Deja își imagina viața lor împreună, după ce dragostea va depăși toate obstacolele pe care bunica va avea grijă să le pună

în calea fericirii lor. Aveau să locuiască la Paris, într-un apartament cu vedere la Sena, și atelierul va avea ferestre imense, orientate spre nord, unde vor lucra împreună, el la tablourile sale, ea la modelele ei pentru imprimeuri.

Vara vor veni aici, la Juan-les-Pins și vor sta în căsuța în care și-au împlinit prima oară iubirea.

Ce mândră va fi să-l prezinte pe Jean-Philippe lordului Robert și lui Cecil! Dar lui Jay? Gândurile nu-i mai erau limpezi acum. Nu și-i putea închipui unul lângă altul. Veneau din lumi diferite. Jay era un om sincer, loial și de încredere, iar Jean-Philippe, pătimaș, violent și imprevizibil.

Locul lui Jay era la Macclesfield; al lui Jean-Philippe, sub soarele din sudul Franței. Jay nu avea cum să-l înțeleagă sau să-l aprecieze. Dar Jay va fi întotdeauna prietenul ei drag, își spuse repede Amber. Nimic nu va putea să schimbe relația dintre ei. Nimic.

Era plăcut să se plimbe prin grădină și să se gândească la Jean-Philippe, dar ceea ce-și dorea cu adevărat era să fie cu el. Acum și pentru totdeauna. De fapt, era înnebunită să-l revadă, recunoscu Amber. Fiecare secundă petrecută departe de el însemna timp irosit. Ce proastă fusese să-și închipuie că-l detestă! Mai că-i venea să râdă acum de fata prostuță și naivă care fusese.

Erau sortiți să fie împreună; acesta le era destinul. Cum ar fi putut să nu fie așa, când se întâlniseră în asemenea împrejurări ieșite din comun? O trecu un fior de groază la gândul că ar fi putut la fel de bine să nu se întâlnească niciodată.

„Jean-Philippe, Jean-Philippe, Jean-Philippe." Doar șoptindu-i numele, era cuprinsă de o încântare fără margini. Îl mai rosti o dată, adăugându-i numele de familie și pe al ei la acesta: Madame du Breveonet; Madame Amber du Breveonet, soția lui Monsieur du Breveonet. Inima îi tresălta de bucurie.

Dorea din adâncul sufletului să-i dăruiască tot ce avea: iubirea, fericirea, viitorul ei și, desigur, trupul ei.

Îi spuse toate acestea a doua zi, pe când își bea cafeaua pe care i-o făcuse, după ce o trăsese în întunericul bucătăriei și o sărutase, plimbându-și mâinile pe trupul ei.

– *Bien*, vino cu mine, îi ordonă el, luând-o de mână.

Curioasă, îl lăsă s-o conducă sus, pe niște trepte înguste, până în dormitor. Camera era impregnată de mirosul lui și al somnului. Parfumul lui o amețea și îi slăbea puterile. Nici dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-i reziste.

Patul era înalt și demodat, iar ferestrele dădeau spre mare.

– M-am gândit la tine toată noaptea, îi șopti el la ureche în timp ce îi scotea hainele cu gesturi languroase. Ești mereu în gândurile mele, așa că nu mai pot lucra, și nimic nu mai contează pentru mine în afară de ființa ta și de ceea ce facem acum.

Când o sărută, nimic nu mai conta nici pentru ea, în afară de el.

Felul în care o atingea o făcea să amețească, trimițându-i prin corp valuri de fiori, ducând-o pe culmile unei plăceri aproape insuportabile. Buzele lui pe gâtul ei, limba mângâindu-i pielea de după ureche, mâinile care îi luau în palme sânii goi, iar apoi degetul mare și arătătorul care îi necăjeau sfârcurile, stârnindu-i senzații atât de puternice în trup, că nu mai putea să le facă față.

Începu s-o doară ceva în partea de jos a corpului, avea o senzație de greutate și de presiune care creștea în intensitate cu fiecare atingere a mâinilor lui Jean-Philippe. Doar senzația pe care i-o provoca răsuflarea lui caldă pe piele era de-ajuns s-o stârnească și mai tare, să dorească să-l atingă și ea, să-i inspire parfumul amărui al pielii, să-și lipească obrazul înfierbântat de pieptul lui, de dorință și de nevoia sfielnică de a-și ascunde fața, după ce țipase de plăcere când o sărutase pe gură și apoi pe sâni.

– Explorează-mă, o îndemnă el cu blândețe, ridicându-i brațele și apăsându-i fața de pieptul lui. E ușor, doar trebuie să-ți lipești buzele de pielea mea. După ce ea făcu întocmai, și tremură când îi simți pe buze gustul sărat al cărnii și firele de păr de pe trupul lui o gâdilară, îi porunci pe același ton blând: Și acum cu limba.

O șocă să descopere cât de mult îi plăcea să-l simtă încordat, și apoi să murmure: „*Oui, chérie, oui* – acum mai jos, aaahhhh! *Oui... vraiment*, ce bine e!", în timp ce îi urma instrucțiunile, mânată de dorința mistuitoare ce își făcea loc din ce în ce mai jos în corpul ei.

Când o atinse încet în locul acela intim, despărțindu-i buzele sexului și apoi mângâind-o cu degetul, Amber țipă de plăcere.

– *Bien*, ești așa de fierbinte și de umedă, gata să mă primești, *ma petite*.

Degetul îi înconjura locul atât de sensibil la atingere, făcându-i atâta plăcere, că Amber tremură violent, dorindu-și să rămână acolo în loc s-o mângâie peste tot, cu toate că și asta era foarte plăcut, mai ales când începu să-i sărute sfârcurile în același timp, vârându-și în gură mai întâi unul, apoi pe celălalt, pe când degetul în ea îi aluneca.

Instinctiv, Amber se încordă, făcându-l pe Jean-Philippe să râdă.

– *Vraiment*, dacă ai să mă ții așa de strâns și când voi intra în tine, o să mă faci cel mai fericit bărbat din lume, dar întâi trebuie să pregătim comoara asta să mă primească, *n'est-ce pas*?

Îi săruta din nou sfârcurile, vârându-și mai adânc degetul în ea și mângâind-o în tot acest timp. O copleși o dorință imperioasă; simțea o durere în adâncul ființei ei și sângele cum îi clocotea prin vene, întâmpinând, dorindu-și senzația de întindere și de umplere, pe care i-o provoca mișcarea ritmică a degetelor lui Jean-Philippe înlăuntrul ei; voia să reacționeze, să se miște și ea în același timp cu el și invers, doar să-l simtă mai adânc în ea.

Jean-Philippe se mișca peste ea, ridicând-o puțin ca să-i pună o pernă sub fese. Amber îl urmărea cu privirea, tremurând ușor, pe jumătate orbită de pasiunea ei, înflăcărată și nerăbdătoare s-o atingă din nou, cu pieptul, de obicei alb, ajuns acum roșu – culoarea iubirii.

O săruta când violent, când încet și pe îndelete, cu o mână între picioarele ei, mângâind-o din nou, atingând-o în acel loc fierbinte, făcând-o să se arcuiască de dorință și apoi să gâfâie, iar când o pătrunse, ea făcu ochii mari, simțindu-l înfigându-se cu putere înlăuntrul ei, umplând-o și întinzând-o, răspândindu-i în tot trupul fiori de plăcere proveniți din senzația că se mișca în ea. Plăcerea era ca un curcubeu, făcând-o să și-o dorească până la capăt, să nu aibă decât acest scop, să uite de toate, așa că atunci când o săgetă durerea ca un junghi necruțător care nu o slăbea, până să țipe și să-l strângă în brațe, îi și trecuse, iar el se împingea din ce în ce mai tare în ea, ducând-o cu el într-o călătorie în care trupul lui mai fusese, iar al ei știa doar că trebuie să facă acest drum.

Senzația pe care i-o producea încordându-se în ea și apoi mișcându-se din ce în ce mai repede și mai violent, urmată de mormăieli de plăcere care îi înfiorau pielea, o lăsă confuză și îndurerată la gândul că nu mai era fecioară, dar nici femeie pe de-a-ntregul, până nu o mângâie în acel loc tainic, ținând-o în brațe și urmărind cum se acumulează în ea plăcerea, ajungând, în cele din urmă, ca un torent năvalnic care rupe orice zăgaz, până ajunse să scoată un strigăt triumfător.

– Te iubesc, îi spuse Amber cu sfială în timp ce o ținea în brațe, după ce îi șterse lacrimile și o sărutase.

– Micuța mea fecioară nu mai e fecioară, o tachină, după ce au făcut dragoste și ea stătea întinsă, cu capul pe perne. Dormi acum,

îi spuse, dezvelindu-și dinții albi ce contrastau cu tenul lui măsliniu, pe când râdea ca un corsar păgân care pusese mâna pe prada mult râvnită.

Când se trezi din somn, Amber îl văzu stând pe marginea patului, picior peste picior, și desenând.

– Ce faci? îl întrebă.

– Aștern pe hârtie o amintire minunată, ca nu cumva să se piardă, îi răspunse voios. Nu vreau să uit niciodată această zi.

– Mă desenezi acum? Nu știa exact de ce, dar o deranja. Pot să mă uit și eu?

– Nu e nimic demn de văzut. Doar câteva linii care înseamnă ceva numai pentru mine. Ai de gând să rămâi aici și să mă ispitești să vin iar la tine?

Își puse deoparte blocul de schițe și se trase spre ea, iar Amber uită imediat că se supărase un pic pe el.

Cât de vrăjită, cât de miraculos de fericită era! Nu-și închipuise niciodată că viața putea fi atât de minunată. Pentru prima dată de când îi muriseră părinții, se simțea întreagă și din nou împlinită. Jean-Philippe alungase vidul din ea. Uneori, după ce făceau dragoste, el adormea, iar ea stătea întinsă lângă el și îl privea, plină de iubire, simțind că îi plesnește inima de atâta fericire.

Erau ca două jumătăți ale unui întreg, îi spusese Jean-Philippe, sortiți să fie împreună. Și ea simțea la fel. Era sigură că, într-un mod misterios, părinții ei fuseseră aceia care i-o dăruiseră lui, un artist, la fel ca tatăl ei, un bărbat căruia îi putea împărtăși cele mai mari taine ale sufletului ei.

Nu vorbiseră încă despre vreun plan de viitor, nu era nevoie, pentru că Amber știa că își aparțin unul altuia și că nimic nu-i putea despărți, nici chiar bunica ei.

Jean-Philippe îi spusese că vor sta la Paris, într-un apartament cu vedere spre Sena, iar Amber râsese, căci vorbele lui erau parcă luate din visele ei cu ochii deschiși.

Va expune *Fiica negustorului de mătase*, iar criticii se vor întrece în laude. Amber îi va purta noroc, îi spusese el, și clienții bogați se vor îngrămădi să-i cumpere lucrările.

Era entuziasmat, exulta de fericire, râdea, trăgând-o spre el, sărutând-o și spunându-i ce mult o iubește.

– Vreau să fim împreună totdeauna, îi spusese ea lui Jean-Philippe pe un ton solemn, pe când era în pat, în brațele lui.

– Și așa va fi, îi răspunsese el. Nici nu poate fi altfel, pentru că nu pot să trăiesc fără tine.

Zilele treceau ca printr-o ceață formată din iubire și descoperiri, iar fericirea o înconjura pe Amber ca o aură luminoasă de încântare.

Micuța Arabella se simțea din ce în ce mai bine, așa că Lady Levington nu mai petrecea atâta timp cu fetița și se scuză față de Amber că o neglijase.

Jean-Philippe era invitat la cină aproape în fiecare seară. Contesa îl trata de parcă i-ar fi fost cel puțin fin.

Pentru Amber, prezența lui acolo era o încântare și un chin, în același timp, un fel de dulce tortură: încântare pentru că se aflau în aceeași încăpere, și chin pentru că, așa cum o îi atrăsese atenția Jean-Philippe, nu era bine să-și trădeze sentimentele, deoarece Lady Levington ar putea să pună capăt întrevederilor lor de la atelier. Aceasta din urmă își închipuia că mai era o femeie acolo, care să stea cu ochii pe Amber și pe Jean-Philippe, neavând nici un motiv să presupună că nu se întâmpla așa cum conveniseră.

Amber era conștientă că nu știuse niciodată ce e fericirea adevărată și nici nu-și cunoscuse firea pasională. Simplul fapt că pomenea numele lui Jean-Philippe în scrisorile adresate bunicii sale sau lui Jay, chiar dacă nu spunea nimic mai mult despre el decât că îi însoțise undeva, o umplea de o încântare divină.

Lordul Levington, Henry și Beth urmau să se întoarcă la vilă, însă Amber găsi pe cu totul altcineva stând pe terasă alături de Lady Levington, într-o seară, după cină, când trebuise să se aranjeze în grabă, deoarece zăbovise prea mult la Jean-Philippe. Reușì cu greu să se abțină să nu alerge la el, de încântată ce era că-l revedea.

– Robert!

El le spuse că stătea cu niște prieteni la Cannes și trecuse să le salute.

– Cecil mi-a cerut în mod deosebit să-ți amintesc de el, îi zise lui Amber, care râdea și dădea din cap.

– Sunt sigură că nu. Cred că știe că n-am să-l uit niciodată. Îi sunt atât de recunoscătoare pentru amabilitatea sa.

Lordul Robert tocmai o făcea pe Amber să râdă, povestindu-i cum avusese *mal de mer* în călătoria pe mare cu prietenii săi, când sosi Jean-Philippe la cină.

Lui Amber i se umplu inima de iubire și de mândrie când Lady Levington i-l prezentă pe Jean-Philippe lordului Robert. Ar fi vrut să-i spună lordului Robert ce mult îl iubea pe Jean-Philippe, dar firește că nu putea, cu Lady Levington de față.

– Vila e a nașei lui Jean-Philippe, Teddy, îl lămuri contesa.

Lordul Robert tocmai terminase de fumat, și deodată se încruntă, apoi își întoarse capul de la ei, sub pretextul că trebuia să-și arunce chiștocul.

– Philippe e pictor, continuă contesa.

– Și din ce școală faceți parte, monsieur? îl întrebă pe Jean-Philippe.

– Din nici una. Prefer să lucrez în propriul stil și să merg pe drumul meu.

Amber simți furia și orgoliul din vocea lui Jean-Philippe și se apropie de el din instinct, aruncându-i lordului Robert o privire care voia să spună că îi ia apărarea pictorului și că o indignează atitudinea lui.

Spre nefericirea lui Amber, prezența lordului Robert aduse o oarecare încordare în atmosfera din acea seară, deși nu pricepea de ce. Dorea din tot sufletul ca el și Jean-Philippe să se înțeleagă, dar dacă nu era posibil, atunci loialitatea ei se îndrepta spre Jean-Philippe, iubitul și sufletul ei pereche.

Imediat ce s-a terminat cina, Jean-Philippe i-a anunțat că trebuie să se ducă acasă, iar la scurt timp după plecarea lui, s-a scuzat și Amber că trebuie să-i părăsească, pretextând că o doare capul, ca să poată s-o ia la fugă pe potecă după el.

Jean-Philippe o aștepta în ușa căsuței, iar când apăru Amber, o trase repede înăuntru și o sărută cu pasiune, așa că fata rămase la el mai mult timp decât își propusese.

Nu avea să observe nimeni, încercă ea să se liniștească, pe drumul de întoarcere. Lui Lady Levington are să-i pară, probabil, bine că îl are pe lordul Robert doar pentru ea, iar acesta va avea timp să iasă din starea ciudată în care era.

Aproape că ajunsese pe terasă când lordul Robert îi ieși în cale din întunericul de pe potecă, oprind-o pe neașteptate din drum.

Fuma, și își stinse brusc țigara înainte s-o termine, așa cum făcuse și în timpul serii, de parcă fumase doar ca să nu se plictisească

așteptând-o. Cu siguranță că era doar o impresie. Nu avea de unde să știe că ea fusese plecată. Indiferent cât se iubeau ea și cu Jean-Philippe, Amber era foarte conștientă că lumea nu ar accepta ca ea să stea singură cu el, fără însoțitoare, că ar considera inacceptabil să i se dăruiască, așa cum o făcuse. Nu că ar fi regretat, absolut deloc. La urma urmei, în vene îi curgea sângele rusesc pătimaș al tatălui ei și, iubindu-l pe Jean-Philippe atât de mult, îi era imposibil să nu i-o arate.

– Ne plimbăm puțin, Amber? Am ceva de vorbit cu tine, și cel mai bine e între patru ochi, cred.

Amber avea niște presimțiri rele și voia să-l refuze, dar Robert îi și luase brațul și o conduse spre cărarea dinspre grădini.

– Nașa mea mi-a spus că îi pozezi lui Jean-Philippe.

– Da, încuviință ea, iritată.

– Sper că ți-a spus câte ceva despre el, nu?

Amber era derutată. Se gândise că lordul Robert o va întreba cine o însoțește la ședințele de pozat de la căsuță, știind că nu va fi în stare să-l mintă.

– Mi-a spus că și-a pierdut ambii părinți în copilărie, la fel ca mine, și că aici locuiește nașa lui.

Îl auzi pe lordul Robert expirând aerul cu putere.

– Așa ți-a spus? Chiar ți-a zis și ție că nașa lui este doamna de Wittier?

Amber era din ce în ce mai nedumerită.

– Da. De ce să-mi zică altceva, dacă acesta este adevărul? Lordul Levington ne-a spus același lucru când am venit aici.

– Și, sunteți amanți?

Întunericul putea să-i ascundă lui Amber îmbujorarea bruscă, dar nu și respirația întretăiată.

– Ne iubim, recunoscu ea cu mândrie.

– Vrei să spui că te-a sedus.

– Nu, îl iubesc și mă iubește.

– Nu e liber să te iubească, Amber. Și doamna Wittier nu e nașa lui. Jean-Philippe e amantul ei.

– Nu, asta nu-i posibil, negă Amber, scuturând din cap. Pe mine mă iubește, așa mi-a spus. Și oricum, am văzut o poză a ei. E mai bătrână ca Lady Levington.

– Mult mai bătrână, aprobă lordul Robert, dar Jean-Philippe a împărțit patul cu ea și are s-o facă din nou când se întoarce ea de la Paris.

– Nu, nu e adevărat. Ai inventat totul. Nu te cred. Nu voi... Jean-Philippe *mă* iubește.

– Poate că e așa. La urma urmei, relația lui cu doamna de Wittier e, mai degrabă, un soi de aranjament de afaceri, prin care femeia îl plătește ca să-și împartă viața și patul cu ea. Este o tradiție adânc înrădăcinată în unele cercuri. O bătrână bogată plătește un tânăr arătos să-i fie amant – un astfel de tânăr se numește gigolo. De dragul aparențelor, doamna de Wittier l-a prezentat în societate ca fiind finul ei, dar te asigur că prietenii ei știu foarte bine ce este între ei. Chiar și prietenii mei din Cannes vorbesc despre asta. Se pare că singurul motiv pentru care Jean-Philippe e aici, și nu la Paris, cu doamna de Wittier, este acela că ea trebuie să primească niște rude scorțoase din America.

Lui Amber îi veni rău, neștiind ce să mai creadă.

– Nu, nu e adevărat, repeta ea. Trebuie că te înșeli. Probabil că prietenii tăi vorbesc despre altcineva. Îl cunosc pe Jean-Philippe. El n-ar...

De emoție, nu reuși să-și termine gândul.

– Îmi pare foarte rău, Amber. Aș fi dorit să te cruț de așa ceva.

– Nu, n-ai vrut. Dacă ai fi dorit, nu mi-ai fi spus.

– Fetițo, sunt un om de onoare, și n-aș fi putut să fac altfel. Chiar dacă nu te-aș fi văzut astă-seară cum îi sorbeai din priviri fiecare cuvânt sau gest, m-ar fi îndemnat să procedez așa remarcile nașei mele despre faptul că îi pozezi. Nașa mea este, cu siguranță, la fel de legată la ochi ca tine, pentru că și ea e convinsă că Jean-Philippe este finul doamnei de Wittier.

– I-ai spus că nu e?

– Am vrut să-ți spun mai întâi ție.

– Ei bine, mi-ai spus, dar nu te cred. Când am să-i zic lui Jean-Philippe ce susții tu, are să-mi spună că te înșeli.

– Sunt sigur că așa va face, dar când va nega, te rog, Amber, spre binele tău, întreabă-l dacă e dispus să dezmintă totul și în fața mea. Nu te uita așa la mine. Îți jur că tot ce mă interesează este binele tău, chiar dacă îți vine greu să crezi.

Amber plecă împleticindu-se, neputând să creadă ce auzise. Întreaga ei lume – acea lume în care totul promitea să fie minunat – se făcea acum fărâme.

Capitolul 21

A avut un somn ușor și agitat, și ar fi dorit să nu fi dormit deloc, pentru că o chinuiseră niște coșmaruri oribile, în care se făcea că Jean-Philippe era luat de lângă ea de lordul Robert și de bunica ei.

Ceea ce îi spusese lordul Robert nu era adevărat. Nu putea fi. Prietenii lui se înșelau.

Era doar ora patru, dar nu mai putea să aștepte. Se îmbrăcă în grabă, reușind cu greu să-și încheie nasturii și copcile cu mâinile care îi tremurau.

Briza neașteptat de răcoroasă o făcu să se înfioare pe drumul bătut de atâtea ori. Soarele începuse să răsară peste colinele din spatele vilei. Va mângâia cu degetele lui de aur trupul adormit al lui Jean-Philippe.

Pictorul nu încuia niciodată ușa de la căsuță. Amber se strecură înăuntru, apoi se rezemă de ușă, încercând să-și potolească bătăile inimii care o luase razna. De ce oare îi bătea așa de tare? La urma urmei, nu avea de ce să se teamă. Jean-Philippe o iubea. I-o spusese de atâtea ori.

Nu-și făcuseră planuri precise, dar Jean-Philippe îi vorbise cu sinceritate și entuziasm despre viitorul lor comun, îi zisese că o va lua la Paris, că o va implora pe bunica ei să le dea voie să se căsătorească, și toate acestea erau cuvinte pe care nu le-ar fi rostit dacă era adevărat ce îi spusese lordul Robert.

Deși era ușoară, scările de lemn erau vechi și scârțâiau la fiecare pas al ei, de parcă i-ar fi acceptat prezența în silă.

Când deschise ușa de la dormitor, văzu că razele soarelui de dimineață intrau pe ferestre exact așa cum își închipuise. Jean-Philippe dormea pe spate. Soarele răspândea dungi de lumină aurie pe bustul lui gol, acolo unde dăduse la o parte cearșafurile.

Iubirea pentru el o copleșea. Îi umplea fiecare locșor din ființa ei, fiecare celulă sau terminație nervoasă, așa că tot trupul îi era alcătuit din dragoste și pulsa în ritmul acesteia.

El era totul pentru ea, confirmarea iubirii dintre părinții ei, care, la rândul lor, o iubiseră, speranța unui viitor fericit.

Ca și cum i-ar fi auzit chemarea inimii, Jean-Philippe deschise ochii și îi zâmbi, deschizându-și larg brațele și așteptând-o să alerge la el, ca de obicei.

– Ești foarte matinală.

– N-am putut să dorm.

El râse încetișor, aproape răutăcios, în felul în care îi făcea inima să i se afunde în piept și să freamăte de nerăbdare.

– Draga mea fostă fecioară, ce senzuală ești acum și cât de dulce și îmbietoare! *Certainement* o bucățică de care nu se poate plictisi nici un bărbat. Vino aici!

– Vreau să te întreb ceva.

El căscă și se întinse, făcându-i inima să zvâcnească dureros de dorință. Amber se stăpâni cu greu să nu alerge la el și să i se arunce în brațe – orice, doar să nu fie nevoită să-i spună ceea ce știa că trebuie să-l întrebe.

– Ce anume?

Vocea îi era somnoroasă, dar părea satisfăcut de el.

– Lordul Robert spune că nu ești finul doamnei de Wittier, ci gigolo.

Jean-Philippe azvârli cearșaful de pe el, sări din pat și ajunse la ea doar din câțiva pași mari.

– Asta ce mai e? întrebă el mânios. Te minte în față și tu îl crezi? Credeam că mă iubești.

– Sigur că te iubesc.

Lui Amber îi veniră lacrimi în ochi, fericită și, în același timp, torturată de gândul că îl supărase.

Când o văzu așa de disperată, Jean-Philippe se îmblânzi și o luă în brațe.

– Tu ești totul pentru mine, Amber, îți jur.

– Și ai să-i spui lordului Robert că se înșală și că doamna de Wittier *este* nașa ta?

Amber îl simți încordându-se.

– De ce ar trebui să-i spun? Cuvântul meu nu-i îndeajuns de bun pentru tine?

Amber se dădu înapoi și îi cercetă chipul, în timp ce inima îi bubuia în piept.

– Doamna de Wittier *este* nașa ta, Jean-Philippe, nu-i așa?

– Nu trebuie să demonstrez nimic nimănui. Dacă unii judecă greșit relația dintre ea și mine e treaba lor, n-am ce să fac.

Îi evita privirea, sesiză Amber, așa cum evitase și să-i dea un răspuns direct. O teamă nebună începu să-i înghețe sângele în vine.

El se îndepărtă de ea, apoi se întoarse.

– Uite ce e, Amber, chiar dacă ar fi adevărat ce ți-a spus lordul Robert, cu ce ar schimba asta lucrurile dintre noi? Ea n-are nici un fel de drepturi asupra mea, indiferent ce iluzii își face. Nu sunt proprietatea ei. Sunt un om liber. Nu poate să schimbe ce e între noi. Nimeni nu poate.

Ceea ce îi spunea el nu avea nici o noimă și totuși îi era cât se poate de clar. Îi venea să strige că nu mai voia să audă nimic, dar nu putea.

Era adevărat. Lordul Robert avusese dreptate, iar ea se înșelase.

Când se făcuse așa de frig, că îi înghețа sângele în vene? Realitatea dureroasă îi strângea inima într-o menghină de gheață. Jean-Philippe, bărbatul pe care îl adora ca pe un zeu, nu era decât un simplu muritor.

– Deci e adevărat?

Ce calmă și blândă îi suna vocea, cât de diferită era față de țipătul și plânsul din inima ei.

– Ea m-a ademenit, oferindu-se să mă ajute, sub pretextul că vrea să-i fac portretul. M-a adus aici și apoi a refuzat să-mi dea banii pe care mi-i promisese. N-am avut încotro. Dar acum s-a terminat.

– Atunci, pleci cu mine astăzi la Paris, să ne trăim viața împreună? insistă Amber pe un ton calm.

Nu era pasiune în vocea ei, nici speranță, pentru că știa dinainte răspunsul.

– Nu pot să plec până nu-mi dă ce-mi datorează. Este o vrăjitoare, o hoașcă bătrână care mă chinuie și mă face să dansez după cum îmi cântă. *Mon Dieu*, nici nu poți să-ți închipui ce mult o urăsc! Dar pe tine te iubesc, dulcea mea Amber. Îți jur pe tot ce am mai sfânt. Te iubesc.

Se întoarse pe drumul pe care venise.

Lordul Robert era mai în față, pe potecă, urmărind-o cu privirea, așteptând-o, își dădu ea seama, și, nemaiputându-se stăpâni, se aruncă la pieptul lui, iar brațele sale o cuprinseră.

– Îmi pare rău, tare rău, îi spuse el. Te-aș fi cruțat dacă aș fi putut. Știu bine ce durere îți poate aduce iubirea, pentru că și eu am suferit.

– Trebuie să mă întorc la vilă.

– Nu încă, te rog. Mai am ceva de vorbit cu tine... vreau să-ți fac o propunere.

O luase de braț, așa că Amber n-a avut de ales decât să meargă cu el.

– Vreau să te măriți cu mine, Amber.

Capitolul 22

– Cu tine? Nu înțeleg. De ce-ai vrea să mă mărit cu tine? Nu mă iubești, nu există nici un motiv...

– De fapt, am un motiv. Vezi tu, trebuie să mă însor înainte să împlinesc treizeci de ani, ca să moștenesc averea pe care mi-a lăsat-o bunicul din partea mamei. Cât despre faptul că nu te iubesc, deși e adevărat că nu sunt făcut să iubesc nici o femeie în sens fizic, țin mult la tine, dragă Amber. Recunosc că, deși m-am gândit mult în ultimul timp cum să fac să intru în posesia moștenirii, de-abia ieri-noapte mi-a venit ideea salvatoare a căsătoriei *noastre*. Iar după aceea, cu cât m-am gândit mai mult, mi-am dat mai bine seama ce lucru potrivit ar fi pentru amândoi să ne căsătorim, deoarece eu am nevoie de o soție ca să-mi iau moștenirea, iar tu de un soț cu un titlu nobiliar ca să-i faci pe plac bunicii tale și să-ți aperi reputația.

Lui Amber i se înfioră inima. După avertismentul lordului Robert, devenise brusc conștientă de primejdia în care se afla reputația ei. Nu trebuia decât să-și amintească vorbele spuse de Beth despre Louise și despre moartea lui Caroline Fitton Legh, ca să știe ce soartă putea avea în caz că se afla de relația ei cu Jean-Philippe.

Onestitatea o obliga totuși să-i spună cu o voce tremurândă:

– Dar ai putea să te însori cu oricine vrei.

– Nu, Amber, nu-i așa. Sigur că există bărbați cu înclinațiile mele care se însoară și își îndeplinesc obligațiile conjugale, chiar și fără tragere de inimă, dar mie mi s-ar părea un calvar. O să fiu sincer cu tine. Deși te plac și te admir – da, așa e, și chiar te iubesc

ca prietenă –, n-aș putea fi niciodată un soț adevărat pentru tine. Deoarece știi deja care îmi sunt dorințele, ție pot să-ți spun și, deoarece și eu știu că ți-ai dăruit inima altuia, pot fi sigur că nu e nici o primejdie să te îndrăgostești de mine. Crede-mă că știu ce simți, draga mea. Am trecut și eu prin așa ceva și a trebuit să fac față durerii cu care te confrunți tu acum, precum și sentimentului că viața nu merită trăită. Tu nu-ți poți închipui că există ceva mai rău decât suferința care îți sfâșie inima acum, dar să știi că se poate, Amber. Te-ai gândit ce se va întâmpla cu tine dacă relația ta cu Jean-Philippe ar avea anumite urmări? Dacă ai rămâne însărcinată?

Amber simți că-i îngheață picioarele.

– Nu mai putem amâna. Trebuie să ne căsătorim cât mai repede posibil.

– Doar nu vrei să spui că te-ai însura cu mine, știind că port în pântec copilul lui Jean-Philippe?

– Te asigur că asta vreau.

– Și dacă ar fi băiat...?

– Atunci m-aș alege cu un moștenitor, și toți vor fi încântați. Mai ales bunicul meu se va bucura dacă se va dovedi că ești gravidă.

Până să n-o sperie lordul Robert cu eventualitatea de a avea un copil, Amber nu se gândise serios la cererea lui în căsătorie, deoarece i se păruse imposibil ca el să dorească să se însoare cu ea, dar acum avea un motiv de teamă chinuitoare, pe lângă suferința provocată de trădarea lui Jean-Philippe.

Soarele încălzea deja plaja, dar era prea târziu să se mai lase pradă dorinței care o cuprinsese după ce plecase de la căsuță – aceea de a intra în mare și de a se îneca, pentru a nu mai suferi.

La vilă s-ar trezi toată lumea, dar ea n-ar mai fi acolo. Ca și cum ar fi alungat un vis, Amber își dădu brusc seama în ce cumpănă fusese și în ce primejdie era acum.

– Biata mea fetiță, îi spuse lordul Robert pe un ton blând. Viața este atât de crudă, mai ales când ești naiv și curajos, dar pentru tine nu trebuie să fie așa de rea precum te temi. Ne vom înțelege bine, Amber. Căsătoria cu mine o să-ți dea libertatea să faci ce vrei în viață – normal, cu anumite limite.

– Aș putea să studiez grafica, de pildă?

Lordul Robert dădu din cap aprobator.

– Dacă asta vrei.

O speranță vagă se trezi în ea, apoi dispăru.

– Dar nu ne putem căsători așa, pur și simplu. Nu ne va lăsa nimeni. Lady Levington...

– Te asigur că, odată ce îi voi mărturisi nașei mele că m-am îndrăgostit de tine la Londra și că, după ce am fost despărțit atâta timp de tine, noaptea trecută mi s-a redeșteptat pasiunea, ea va înțelege perfect că trebuie să ne căsătorim fără întârziere. Am să vorbesc cu ambasadorul Angliei la Paris. Probabil că cel mai bine e să ne căsătorim acolo, cu o dispensă specială. Bunica ta va fi, sunt sigur, foarte încântată să afle că te măriți cu moștenitorul unui ducat, și ne va da nu numai consimțământul, ci și binecuvântarea. Henry totuși nu cred că va fi prea mulțumit.

Henry!

– Ce e? o întrebă lord Robert când îi văzu expresia de pe față.

Amber chiar n-ar fi vrut să-i spună, dar firea ei onestă o obliga.

– Te-a jignit sau te-a amenințat? Ei bine, poți să fii sigură că nu se va mai întâmpla.

Amber tremura și îi veneau lacrimi în ochi când își dădu seama câtă grijă manifesta lordul Robert față de ea. O durea atât de mult faptul că fusese înșelată de Jean-Philippe; credea că el va fi acela care o va apăra de Henry.

Era foarte norocoasă, recunoscu ea. Lordul Robert îi oferea atât de mult: protecția conferită de numele lui și siguranța de care se va bucura – atât ea, cât și copilul, dacă avea să fie unul. Se gândi din nou la Louise și la Caroline Fitton Legh, apoi la Henry, și fu încredințată că nu avea de luat decât o singură decizie și nu putea să-i dea lordului Robert decât un singur răspuns. Cine altul ar mai ajuta-o? Bunica ei, în nici un caz.

Dar o parte din ea încă suferea și plângea amarnic după tot ceea ce îi fusese refuzat. I se părea absurd că se întâmplase așa ceva. Ieri pe vremea asta, singurul viitor la care se gândea era alături de Jean-Philippe.

De parcă i-ar fi citit gândurile, lordul Robert îi spuse cu blândețe:

– Totul va fi bine, îți promit. Îi luă mâna și i-o ținu într-ale sale. Să ne întoarcem la vilă și să-i spunem nașei mele.

Blanche n-a citit doar o dată scrisoarea lordului Robert, ci de două ori. Sosise cu poșta de dimineață, împreună cu restul corespondenței, în care erau scrisori de la Amber și Greg, pe care nu le citise încă. Briza care intra pe fereastra deschisă vălurea un pic hârtia, în ciuda

grosimii ei. Blanche își puse imediat mâna pe ea, încruntându-se când își dădu seama că îi tremura.

Era din cauza hotărârii neașteptate pe care o luase lordul Robert de a se însura cu Amber, nimic altceva. Și cum ar fi putut să fie, când era o partidă atât de avantajoasă pentru Amber și pentru familie, mult mai bună decât orice sperase Blanche, chiar dacă lordul Robert își anunțase sec intențiile, care sunau mai degrabă ca o declarație decât ca o cerere în căsătorie.

Toate întrebările pe care putea să le pună tutorele miresei fuseseră anticipate. Lordul Robert îi dăduse informații despre bancherii săi – aceiași cu ai ei – ca să-i poată verifica situația financiară; anexase și o scrisoare de la ambasadorul britanic, care îi confirma identitatea, un document legalizat care stabilea cel mai generos aranjament financiar posibil pentru Amber și o declarație prin care lordul Robert își exprima dorința de a-și face soția cât se poate de fericită.

Singurul lucru de care nu se ocupase lordul Robert era să-i solicite prezența la căsătoria lor.

„Amândoi suntem de acord că trebuie să devenim soț și soție cât mai repede cu putință și să avem o ceremonie restrânsă", scrisese el, „să nu facem tevatură și totul să aibă loc fără nici o întârziere".

Nu puteau exista decât două motive pentru care să se căsătorească așa în grabă: fie știau că Amber era însărcinată, fie se gândeau la această posibilitate.

Blanche spera să fie ultimul. Sigur că nu le va scrie ca să-i întrebe, dar dacă avea dreptate și erau deja amanți, atunci, cu cât mai repede se căsătoreau, cu atât mai bine era pentru Amber.

Chiar dacă își simțea orgoliul rănit pentru că nu fusese și ea invitată la nuntă, la Paris, Blanche nu avea s-o spună nimănui.

Luă apoi scrisoarea de la Amber, o deschise și o parcurse repede.

După ce o anunța pe bunica ei că urma să se mărite și o ruga să citească scrisoarea lordului Robert ca să afle toate detaliile, Amber continua:

Sper că ai să ne ierți pentru graba cu care se întâmplă totul, dar știu că atunci când îl vei cunoaște pe Robert, îl vei primi cu drag în familia noastră și vei fi la fel de încântată de căsătoria noastră pe cât sunt și eu. Îl iubesc și îl respect pe Robert, și cred în viitorul nostru împreună. Titlul lui Robert mă face să fiu încredințată

că ți-am împlinit toate dorințele și speranțele pe care ți le-ai făcut pentru mine.

Deoarece nepoata ei va ajunge, în cele din urmă, ducesă, nu era nici o îndoială că avea dreptate, recunoscu Blanche.

Se ridică de la birou și se duse la fereastră. Se vedea cu ochii minții la șaptesprezece ani, îndrăgostită nebunește de Barrant de Vries. Oare ce fel de scrisoare i-ar fi scris ea tatălui ei, dacă Barrant ar fi insistat să se însoare așa repede cu ea? În nici un caz una așa de calmă și pe un asemenea ton oficial.

Dar pasiunea ei năvalnică pentru Barrant nu-i adusese fericire, ci doar suferință, își aminti ea. Făcuse pentru Amber ceea ce crezuse că e mai bine, ca s-o cruțe de un asemenea chin.

Se uită spre ușă. Jay avea să se întoarcă în curând. Câinele cel bătrân murise peste noapte și Jay se dusese să-l îngroape la cimitirul animalelor din Denham. Erau acolo pietre de mormânt cu numele câinilor, cailor, ba chiar una a unui papagal, care aparținuseră celor care locuiseră la Denham de generații. Blanche descoperise că, din ce în ce mai des, i se adresa lui Jay ca unui om cu care simțea că poate vorbi despre anumite lucruri, nu ca să-i ceară sfatul – nu era ea femeia care să aibă nevoie de sfaturi de la altcineva –, ci pentru că era un bărbat cu capul pe umeri, nu ca Greg, și mult mai deștept decât un de Vries. În mod sigur, Jay semăna cu rudele din partea tatălui.

Într-adevăr, îl angajase pe Jay ca să-l facă de ocară pe Barrant, dar sârguința, priceperea și siguranța lui calmă îi câștigaseră respectul, iar acum, încrederea.

Tocmai se pregătea să se ducă să-l caute, când își aminti că nu citise scrisoarea lui Greg. Era lungă și dezlânată, plină de reproșuri la adresa lui Henry Jardine și de laude pentru „bunul meu prieten Lionel Shepton".

Se plictisise de Hong Kong, așa scria Greg. Voia să facă o excursie la Shanghai, dar nu-i ajungeau banii; se împrumutase de la prietenul lui, care nu primise fondurile pe care le aștepta, așa că Greg avea acum o nevoie disperată de bani. N-ar fi bunica lui așa drăguță să-i trimită? Blanche oftă. Planurile pe care și le făcuse pentru Amber păreau să se îndeplinească, dar cu Greg era altă poveste.

*

Jay se sprijini în cazma. Avea să fie o zi caniculară, pentru că soarele risipea ceața slabă ce se așternuse peste valea de dincolo de Denham și se simțea deja dogoarea.

Se trezise peste noapte fără să știe de ce și, când se dusese să vadă ce mai face câinele, animalul își ridicase spre el ochii care abia mai puteau să vadă, abia reușind să mai dea o dată din coadă înainte să se prăpădească, în timp ce Jay îl mângâia.

Câinele nu fusese al lui, dar asta nu contase; fuseseră împreună în aceste ultime luni, iar câinele, ca un animal de treabă ce era, nu murise până nu-și luase rămas-bun de la el.

În schimb, Jay nu putea decât să-i arate un pic de respect. Îl îngropase într-un loc ferit, printre alți câini, urmând să-i comande o piatră gravată cu numele lui. Avea să-i lipsească tovărășia lui, își dădu el seama în drum spre casă.

Poșta venise în absența lui, iar lui Jay îi tresări inima în piept când văzu scrisul lui Amber pe unul din plicuri. După ce trebuise să facă un lucru atât de trist, îl alina gândul la scrisoarea ei, poate la fel de mult ca vorbele de consolare pe care știa că i le-ar fi spus, dacă era aici.

Doar în momente de slăbiciune ca acesta își permitea luxul sentimental de a se gândi la ea ca un bărbat care o iubește și o va iubi întotdeauna. Dar știuse de la bun început că, oricât îl prețuia Blanche ca administrator, nu i-ar permite niciodată să o curteze pe Amber. Mai degrabă l-ar da afară imediat, dacă i-ar trece prin minte că el ar îndrăzni așa ceva, și știind asta, precum și faptul că nu avea posibilitatea să-i ofere lui Amber ceea din ce merita, Jay era sigur că nu va spune sau va face niciodată nimic din ce ar putea s-o încurajeze pe fată să se gândească la el în alt fel decât la un prieten.

Nu era așa de orgolios să creadă că Amber s-ar fi putut îndrăgosti de el doar pentru că o iubea, dar era tânără și vulnerabilă, și fusese gata să apeleze la el ca s-o consoleze; fiind atât de blândă și de naivă, putea fi ușor convinsă de un bărbat cu experiență că ceea ce simțea pentru el era iubire. Nu ar fi fost corect față de ea nici dacă Blanche i-ar fi permis să o curteze. Amber era tânără, știa puține lucruri despre viață și nu se cunoștea prea bine nici pe ea însăși. Jay spera că, atunci când va veni timpul ca ea să se îndrăgostească de cineva și să se mărite, va avea destulă putere să se bucure pentru ea. Între timp, îi părea și bine, și rău că Amber îi scria și îi acorda

încrederea ei, dar era singurul lucru care îi mai alina sufletul însetat de iubire.

Deschise scrisoarea și se așeză s-o citească.

Dragă Jay, îți scriu ca să te anunț că mă mărit cu lordul Robert.

Aceste cuvinte, atât de neașteptate și de neplăcute, îi străpunseră inima ca niște săgeți. Fără să-și dea seama ce face, strânse scrisoarea în pumn. Apoi, se uită la ghemotocul de hârtie și îl puse pe birou, netezindu-l cu mâini tremurânde.

O citi din nou și își dădu seama, cutremurându-se de durere, că omisese exact motivul pentru care îi sugerase Amber că se căsătorește. Se îndrăgostise de alt bărbat, care o înșelase, iar lordul Robert o ajuta să facă față urmărilor acestei iubiri; era salvatorul ei, și îi era recunoscătoare. O frază, în care era vorba despre Lady Fitton Legh, despre rușinea și moartea ei, îi indică lui Jay care erau adevăratele temeri ale lui Amber. Ea scrisese:

Ai să fii șocat, știu. Mi-e atât de rușine, și am să înțeleg dacă mă consideri acum demnă de dispreț. Sunt atât de norocoasă că lordul Robert vrea să mă salveze de urmările nebuniei mele. Am să înțeleg dacă nu vei mai vrea să ai de-a face cu mine, Jay, pentru că m-am purtat într-adevăr oribil.

Pe Jay îl durea sufletul pentru ea. Scumpa, draga lui fetiță! Înțelegea foarte bine de ce îi era așa recunoscătoare lordului Robert. Și știa la fel de bine că ar fi dat orice să fie el cel care să aibă grijă de ea.

Se ridică în picioare, se duse la șemineu și aruncă în foc scrisoarea lui Amber, privind-o cum arde, la fel ca iubirea din inima lui.

Blanche intră în cameră exact când Jay se ducea înapoi la birou. Observase imediat că nu mai era acolo coșul câinelui.

– Amber se mărită, îi spuse ea fără nici o introducere.

Jay dădu din cap. Nu putea să scoată o vorbă.

– Mi-a scris lordul Robert să-mi spună că vor să se căsătorească curând, la Paris, la ambasada britanică. N-o să mai am timp să ajung la ceremonie. Totuși, aș vrea să mă încredințez că referințele lordului Robert sunt chiar atât de bune pe cât mi-a dat el să înțeleg.

Să-i spună oare lui Blanche despre orientarea sexuală a lordului Robert? Ce rost ar avea? Nu voia cu nici un chip să-i facă rău lui Amber. Îi spusese clar în scrisoare că avea acum nevoie de protecția și statutul respectabil pe care i l-ar fi oferit un soț, așa că nu i-ar servi la nimic să încerce să oprească sau să amâne căsătoria. Ea știa, la urma urmei, cum era lordul Robert, și îl plăcea, din câte știa Jay.

Nu doar că nu-l mai avea pe bătrânul câine care să-i țină companie; nu mai avea nici iluzii care să-l aline, își spuse Jay.

La două săptămâni după ce lordul Robert o ceruse pe Amber de soție, cei doi se căsătoreau cu dispensă specială la St. Michel din Paris, biserica „oficială" a ambasadei britanice. Amber purta o rochie de mireasă de la Vionnet, împodobită cu perle și mici diamante, și un voal din dantelă pe care îl purtaseră miresele din Denvish de multe generații, trimis prin curier la ambasadă, împreună cu unele din bijuteriile de familie.

Lordul Levington nu venise la ceremonie, așa că Beth, care era îmbrăcată cu o versiune mai simplă a rochiei de mireasă a lui Amber, într-o frumoasă nuanță de albastru, era singura care o însoțea, iar lordul Robert îl avea drept cavaler de onoare pe un tânăr diplomat de la ambasadă.

Spre mulțumirea lui Amber, Beth fusese încântată să afle că prietena ei se mărita cu lordul Robert, ba chiar o tachinase, spunându-i că ghicise de mult că se îndrăgostise de el. Îi convenea – și era mai bine – s-o lase să creadă asta.

Amber, după cum zicea toată lumea, părea foarte calmă. Doar ea știa că fusese în pragul unei crize când auzise cuvintele din timpul slujbei de cununie, care o legau pentru totdeauna de Robert, răsunând sumbru în tăcerea solemnă din biserică. Trecuse printr-un moment extrem de dureros, în care avea o nevoie disperată de încurajările părinților ei.

Dar Jean-Philippe? se întrebase ea când lordul Robert îi pusese inelul pe deget.

Nu! Jean-Philippe o minți și o înșelase. Îl iubise, dar acum trebuia să-l uite. Cu toate astea nu-l putea urî așa cum îl urâse bunica ei pe Barrant de Vries.

Nu-l mai văzuse pe Jean-Philippe după acea scenă oribilă când îl confruntase cu afirmațiile lordului Robert, și nici nu dorea.

Nu va mai dori niciodată să-l vadă. De fapt, voia să uite că l-a cunoscut vreodată.

Oare bunica ei simțise aceeași recunoștință față de Henry Pickford ca ea față de lordul Robert? Amber refuza să se gândească la faptul că îi semăna bunicii sale în vreun fel.

Robert își înclină capul, sărutând-o cu delicatețe. Erau căsătoriți. Lucrurile se aranjaseră. Era în siguranță.

Robert o conducea spre ieșire, în timp ce organistul cânta marșul nupțial de Händel.

Deși sfânta biserică nu era locul potrivit să se gândească la așa ceva, tot îi veneau în minte coșmarurile pe care le avusese cu Caroline Fitton Legh. Cât de disperată și de înfricoșată trebuise să fie, părăsită de Greg și respinsă de soțul ei. Ce preț îngrozitor trebuise să plătească!

Ea era foarte norocoasă. Robert o salvase de rușinea și de disprețul cu care se confrunta acum Louise, și, probabil, de situația groaznică în care se aflase Caroline Fitton Legh, și în care pe ea o adusese Jean-Philippe, fără să-i pese câtuși de puțin. În asemenea împrejurări, femeia era întotdeauna cea care plătea, nu bărbatul.

Nu avea să uite niciodată ce făcuse Robert pentru ea și îi va fi întotdeauna recunoscătoare, își spuse Amber cu înflăcărare, jurând solemn că îi va fi mereu loială lui Robert și îl va iubi numai pe el.

Porțile bisericii s-au deschis, lăsând să pătrundă lumina soarelui, iar ei au ieșit afară.

Extrem de emoționată, Amber îl privi pe Robert, cu inima plină de recunoștință, aceasta fiind clipa surprinsă de Cecil cu aparatul său foto și cu măiestria lui, iar fotografia a apărut mai târziu în rubricile dedicate bârfelor mondene din ziarele englezești care le anunțau căsătoria. O tânără fată care se uita cu adorație la proaspătul ei soț. Cine putea vedea această privire fără să se emoționeze?

După cununia religioasă, ambasadorul a dat la ambasada britanică o masă în cinstea tinerilor căsătoriți. Deși lordul Levington și soția lui își declaraseră sprijinul total, Amber bănuia că nici unul din ei, în special Lady Levington, nu aproba cu adevărat căsătoria ei cu Robert. Cum să fie de acord contesa, când n-o considerase pe Amber destul de bună pentru fiul ei? Iar Robert, ca moștenitor al unui duce, avea un rang mult mai înalt ca Henry.

Nu că ar fi zis unul din ei ceva, iar Lady Levington făcuse tot ce-i stătuse în putință să-i ajute cu aranjamentele de nuntă. Totuși,

exista o anumită răceală din partea lor, cu care bănuia Amber că o vor trata și ceilalți.

În ochii lumii în care trăia Robert, ea profitase căsătorindu-se cu el, iar acest lucru avea să fie aspru judecat de mamele care aveau fete de măritat de origine nobilă. Fusese oarecum tolerată când nu era decât „prietena lui Beth de la școală", dar acum, că era soția lui Robert, avea să se izbească mereu de animozitatea celor care se credeau mai presus de ea, dar cărora, prin căsătoria cu Robert, le va fi acum superioară din punct de vedere social.

Asta era însă ultima din grijile pe care și le făcea, admise Amber. Se simțise ușurată că Henry rămăsese cu prietenii lui și nu venise la Paris. Nu suporta să se gândească la felul în care s-ar fi purtat și la ce ar fi făcut. Robert îi spusese că îl avertizase pe Henry să nu sufle o vorbă despre Amber și Jean-Philippe, că nu-i va fi bine, și o asigurase că, dat fiind comportamentul său față de Amber, Henry nu va îndrăzni să vorbească despre cele întâmplate.

Robert îi spusese ambasadorului că nu voiau să se facă vâlvă, dar s-au ținut totuși toasturi, iar mirii au primit felicitări și o grămadă de cadouri de nuntă.

Printre felicitări, Amber a găsit și una de la Jay, care îi dorea multă fericire.

Dragul de Jay! Amber ținea mult la el. Îi fusese un prieten sincer și afectuos, era un om în care avea deplină încredere. Mai primise și o felicitare de la bunica ei, pentru amândoi, iar pentru ea, o scrisoare la fel de rece ca de obicei, în care o anunța că îi aștepta cu nerăbdare să se întoarcă acasă și să-l cunoască, în sfârșit, pe Robert.

Petrecerea s-a prelungit mai mult decât credea Amber, așa că a răsuflat ușurată și i-a fost recunoscătoare lui Robert când i-a anunțat calm pe invitați că a sosit timpul ca ei doi să plece.

După nuntă, au petrecut o săptămână la Paris, unde au stat la George V, într-un apartament atât de mare, că între dormitoarele lor mai erau două saloane spațioase. Familia Levington s-a întors la Juan-les-Pins, și Cecil, la Londra.

După cum aflase Amber în sezonul petrecut la Londra și în scurta ei ședere la vilă, în cercurile aristocratice era normal ca soțul și soția să aibă dormitoare separate. Chiar și Diana Guinness își avea propriul dormitor, pe care nu-l împărțea cu Bryan, deși fuseseră foarte îndrăgostiți unul de altul. Așa că nu avea nici un motiv să se simtă stânjenită de faptul că ea și Robert aveau camere separate, sau să-și

facă griji că altora li se pare ciudat că niște tineri căsătoriți ca ei nu dorm împreună.

Nevasta unui *pair* avea nevoie de o cu totul altă garderobă decât o debutantă, i-a spus Robert lui Amber, când a văzut că se codește să-și cumpere hainele noi pe care și le dorea.

Însă Robert nu i-a cumpărat numai haine. În dimineața de după nuntă a dus-o la Cartier, spunându-i că avea nevoie de bijuterii doar ale ei, nu numai de cele moștenite din familie, pe care trebuia să le poarte la diverse ceremonii. Cadoul lui de nuntă era o pereche de cercei în formă de șerpi făcuți din diamante albe și negre, cu ochii de diamant galben, pe care Amber îi considera mult prea pretențioși ca să-i poarte cu plăcere.

Casa din Londra, grandioasa reședință a familiei din Eaton Square, practic nefolosită de când bunicul lui Robert se retrăsese pentru totdeauna la Osterby, avea să fie căminul lor, i-a spus Robert, adăugând prevăzător:

– Dar acum e departe de a putea fi locuită. Așa că, până are să fie gata, va trebui să ne mulțumim cu Cheyne Walk, unde vom fi cam înghesuiți.

Normal că nunta lor a stârnit mult interes în rândul nobililor englezi care trăiau la Paris sau se aflau în vizită acolo, așa că tânărul cuplu era invitat și sărbătorit la tot felul de evenimente, la care Robert se purta cu Amber exact ca un proaspăt soț – era atent, tandru și părea îndrăgostit de ea.

În seara de dinainte de a părăsi Parisul pentru a se întoarce la Londra, au fost la un dineu, ca invitați ai ambasadorului britanic. Amber îi cunoștea pe cei mai mulți dintre musafiri, dar nu pe toți, și i se strânse stomacul de disperare când l-a văzut pe Jean-Philippe intrând în salon, însoțit de femeia pe care o știa din fotografie ca fiind doamna de Wittier.

Era foarte elegantă, recunoscu Amber cu ciudă, și foarte slabă, cu pielea bine întinsă pe pomeții feței pe care străluceau doi ochi vicleni și fioroși, ca ai unei păsări de pradă. Departe de a se simți stânjenit sau rușinat, Jean-Philippe îi schiță lui Amber o plecăciune vagă și batjocoritoare, timp în care cercelul de sub buclele negre îi sclipi în lumină.

Lui Amber îi tresări imediat inima în piept și o cuprinse un dor chinuitor de el. Doar o privire de-a lui fusese de-ajuns ca să deschidă poarta după care își zăvorâse amintirile tuturor plăcerilor pe care și le dăruiseră, și care îi făceau rău acum. Tot trupul o durea de dorință

după el, încât abia mai putea să suporte. Degeaba își spunea că știe cum este bărbatul acela, degeaba își amintea că acum își dăruia corpul altei femei în schimbul banilor, tot nu se putea apăra de iubirea pentru el. Dacă ar chema-o, dacă ar veni la ea, ar...

– Amber!

Robert se pusese în fața ei ca să o ascundă de ochii celorlalți.

– Adu-ți aminte unde ești. Cine ești acum.

Amber simțea nevoia imperioasă de a da frâu liber lacrimilor, dar nu avea dreptul. Era acum soția lui Robert și trebuia să se comporte în consecință, își aminti ea.

Simțea privirea lui Jean-Philippe ațintită asupra ei, voind s-o forțeze să se uite la el, ca s-o poată chinui mai mult, dar refuză să-l privească, înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla dacă vedea în ochii lui că o dorește. Jean-Philippe nu o iubea. Dacă ar fi iubit-o, nu ar fi mințit-o așa de urât. Dar nici Robert nu era pentru ea soțul la care visase.

După aceea, i s-a părut că seara nu se mai sfârșește, iar când chiar s-a terminat, Amber s-a simțit cât se poate de ușurată.

A doua zi dimineață, Amber s-a trezit cu grețuri și cu o stare generală proastă.

La vederea și mirosul micului dejun pe care îl mânca Robert, a fost nevoită să se scuze și să dea fuga la baie.

Când s-a întors, Robert i-a zâmbit și i-a spus că speră ca pruncul să aștepte măcar cele opt luni cuvenite pentru a veni pe lume, la care Amber își pierdu cunoștința.

Când își veni în fire, pretinse că era deranjată la stomac de aseară, de la peștele servit la dineu, că asta era tot, dar Robert nu păru convins și începu imediat să adopte o atitudine foarte protectoare și să se poarte cu ea de parcă ar fi fost un bibelou din porțelanul cel mai fin.

La trei zile după ce s-au întors la Londra, s-au dus Macclesfield, la petrecerea pe care Blanche insistase s-o dea după nuntă, considerând-o un bun un prilej de a-l cunoaște pe Robert.

Amber a fost dezamăgită să afle că Jay nu era la Denham, deoarece își luase concediu pentru a-și vizita părinții în Dorset.

Amber fusese încredințată că Blanche o să-l placă pe Robert – cum ar fi putut să nu-i convină, când îndeplinea toate criteriile ei și mai era, pe deasupra, atât de amabil și de încântător? În schimb,

Amber nu se așteptase ca Robert să se înțeleagă așa de bine cu bunica ei.

Înainte de plecare, Blanche urcă în camera lor, unde Amber îi scria lui Beth, în timp ce Robert se bucura de confortul oferit de bibliotecă.

– Mă bucur foarte mult de căsătoria ta, Amber, îi spuse Blanche. Robert are toate calitățile soțului pe mi l-am dorit pentru tine, ba chiar mai multe.

– Te referi la faptul că o să mă facă ducesă? nu se putu abține Amber s-o întrebe pe un ton sec.

– Originea lui vorbește de la sine, ca să nu mai pomenim de titlu, îi replică Blanche cu răceală în glas. Oricine își dă seama. Ai avut mult noroc.

– Oare? Amber își dădu seama prea târziu că asprimea din voce trăda mai mult decât ar fi trebuit. Da, ai dreptate, de ce nu? se corectă ea.

Blanche se încruntă. Intuise din clipa în care îl întâlnise pe Robert, și înainte să observe privirile aprobatoare și respectuoase pe care le schimbau invitații la petrecerea pe care o dăduse în cinstea proaspeților căsătoriți, că toți cei care îl cunoșteau rămâneau impresionați de el, și nu doar datorită titlului și a averii sale, iar acum era convinsă că avusese dreptate.

Dar mai mult de atât, Blanche fusese cucerită de farmecul și de firea lui plăcută. Îi era clar cât de mult ținea la Amber, știa că nu mai are de ce să se teamă în privința viitorului nepoatei sale. Mai știa și că Amber nu era fericită. Era prea slabă, prea tensionată, prea defensivă și nervoasă, chiar dacă încerca să-și ascundă nemulțumirea și nu spusese nimic despre motivul acestei căsătorii pripite.

– Amber, sunt îngrijorată în privința ta.

– Nu, nu ești. Nu ți-ai făcut niciodată griji pentru mine. Ai vrut să mă mărit cu un aristocrat. Ei bine, așa am făcut. Acum ai scăpat de mine.

Înainte să mai spună ceva vreuna din ele, Robert intră în cameră, punând repede capăt discuției lor, spre ușurarea lui Amber. Se bucura că se întorceau a doua zi la Londra, dar era și un pic tristă că nu-l văzuse pe Jay. Dorise așa mult să stea de vorbă cu el. Casa i se păruse pustie fără el și fără Greg, cu toate că primise o scrisoare de la acesta, în care o felicita cu ocazia căsătoriei și se scuza că nu-i trimisese nici un cadou de nuntă, explicându-i că nu prea avea bani.

*

– Și nu te deranjează să lucrezi pentru doamna Pickford când moșia bunicului tău este atât de aproape? îl întrebă Lydia.

– Nu, de ce Dumnezeu m-ar deranja? îi răspunse Jay, întinzându-i mâna ca să sară peste pârleaz.

Bunica Lydiei trăia în același orășel de provincie ca părinții lui, și Jay o cunoștea pe fată de când erau mici, deși trecuseră mai mulți ani de când nu se mai văzuseră.

Admirația pe care o avea față de el ar trebui, se gândea Jay, să fie un balsam pentru inima lui îndurerată, și s-ar cuveni s-o aprecieze, dar care îndrăgostit ar fi putut s-o facă? Lydia nu era Amber, iar lui Jay nu-i plăcea firea ei exaltată și nici rapiditatea cu care trecea de la cea mai mare fericire la cea mai neagră deznădejde, deși îi părea rău de ea.

Lydia îi spusese că o distrusese căsătoria tatălui ei după moartea mamei, și că o necăjea foarte mult ura pe care i-o purta mama ei vitregă; aceasta n-o trata deloc bine și voia s-o despartă de tatăl ei, așa că Jay o consolase, văzând-o așa de nefericită.

Astăzi se întâlniseră din întâmplare, tocmai când Jay ieșise să se plimbe, și, cu toate că ar fi preferat să fie singur, fusese destul de amabil să nu i-o arate.

– Trebuie să plec, altfel am să te plictisesc prea mult, îi zise Lydia în cele din urmă.

– Nici pomeneală, îi răspunse Jay, mai mult pentru că știa că aceasta era răspunsul pe care-l aștepta ea, decât că așa gândea.

– Te întorci și tu cu mine? Nu mă simt prea în largul meu să trec singură prin pădure.

– Bineînțeles, o asigură Jay, potrivindu-și pasul cu al ei.

Aveau parte de vreme frumoasă, doar că era un pic prea cald să facă atâta drum fără popasuri, așa că, atunci când au ajuns la casa în care locuia bunica Lydiei și fata i-a oferit ceva rece de băut, Jay a acceptat bucuros, urmând-o în bucătăria căsuței îngrijite.

Jay a fost puțin mirat când Lydia a tras un scaun în fața unui dulap și a ținut morțiș să se urce să ia un pahar, deși se oferise el s-o ajute. Sporovăiala ei neîncetată și vioiciunea deplasată începeau să-l plictisească pe Jay, care nu mai știa cum să plece mai repede.

– Ai putea totuși să-mi ții scaunul, îi zise ea chicotind, dar promite-mi că nu te uiți la picioarele mele.

– Lydia, ia odată paharul, o rugă el, dar era prea târziu.

Lydia se clătină cu tot cu scaun și își pierdu echilibrul, căzând drept în brațele lui.

Jay tocmai se întreba dacă fata căzuse intenționat, când aceasta îi confirmă bănuiala, luându-l încet de gât și sărutându-l.

Jay nu-și închipuise vreodată că va fi pus într-o asemenea situație, așa că se simți foarte stânjenit. Nu voia s-o jignească pe Lydia, dar nici nu simțea nimic pentru ea. Oricum, ce era mai rău abia urma să vină.

– Nu-i minunat că ne-am întâlnit din nou? îi spuse repede Lydia. Când eram copii, nu mi-am imaginat niciodată că o să ne îndrăgostim unul de celălalt; dar tu?

Îndrăgostiți?

– Lydia, îmi pare rău, dar...

– N-are de ce să-ți pară rău. Vocea ei era joasă și îngrijorător de pătimașă. Eu...

Jay auzi deschizându-se ușa din spate și pe Lydia spunând voioasă:

– Bunicuțo, nu-i așa că e minunat? Eu și Jay ne iubim și urmează să ne logodim.

Jay nu avea ce să mai facă. Îi era imposibil s-o corecteze sau să infirme ceea ce spusese ea. Pasiunea Lydiei și propriile sale precepte morale îl prinseseră în capcană. Cum de putuse viața lui să ia o întorsătură atât de neplăcută?

Capitolul 23

După două luni de la întoarcerea lor din Paris, la insistențele lui Robert, Amber s-a dus la un obstetrician celebru de pe Harley Street, care a confirmat că rămăsese însărcinată.

Tocmai plecase de la doctor și era cât pe ce să se urce în elegantul Bentley cu șofer, pe care Robert insistase să i-l pună la dispoziție, când se opri, la vederea unei femei care ieșea din cabinetul unui alt doctor, aflat cu câteva case mai încolo. În ciuda faptului că femeia era înfășurată toată într-o haină lungă și purta o pălărie cu voal care îi ascundea fața, o recunoscu după felul în care mergea.

– Louise! Amber o simți încordându-se când îi puse mâna pe umăr. Eram sigură că ești tu.

Sub văl, se vedea că Louise era palidă și avea ochii un pic adânciți în orbite. Brațul îi era slab, dar o privea pe Amber cu aceeași ostilitate ca mai demult.

– Ce, te-ai gândit să te umfli un pic în pene în fața mea, pentru că am ajuns așa de rău și nu-mi mai pot găsi un soț, mai ales acum, nu-i așa?

Amber nu știa ce să spună. Se apropiase de Louise fără nici o intenție ascunsă și fără să se gândească la bârfele pe care le auzise despre relația ei cu George Ponsonby. N-avusese câtuși de puțin intenția să se laude cu ascensiunea ei neașteptată în societate.

Dar, înainte să-i poată spune toate acestea, Louise continuă cu asprime în voce:

– Ce deșteaptă ai fost să te măriți atât de bine și ce proastă am fost eu că am iubit cu atâta patimă!

Vorbele lui Louise nu puteau să nu atingă o coardă sensibilă în sufletul lui Amber. Spre mirarea ei, Amber își dădu seama că îi părea rău de Louise. Părea atât de dărâmată, de decăzută, încât abia mai semăna cu fata arogantă de care își amintea Amber!

Dintr-un impuls de moment, îi propuse:

– Tocmai mă duceam acasă, de ce n-ai veni cu mine? Am putea să stăm de vorbă pe îndelete.

Louise intră imediat în defensivă.

– Vorbești serios? Crezi c-ar fi o idee bună?

– Poate că n-am fost noi prietene, dar ne-am făcut împreună intrarea în societate, și asta înseamnă ceva, îi spuse Amber, calmă.

Spre marea ei mirare, lui Louise i se umplură ochii de lacrimi.

– Spui asta acum, dar când se va afla adevărul, ceea ce se va întâmpla, cu siguranță, în scurt timp, nici n-ai să mai vrei să mă cunoști. Nimeni n-are să mai vrea, nici măcar maică-mea. Sigur că aș putea să inventez ceva și să plec la țară, unde aș rămâne cât timp trebuie, dar n-aș păcăli pe nimeni și aș fi distrusă din punct de vedere social, așa cum nimeni nu se îndoiește că merit. Sperasem să mă înșel și să fie semne false, dar n-a fost așa. După cum mi-a explicat doctorul, în curând nu voi mai putea să scap de sarcină, iar costul operației fiind mult prea mare pentru mine, nu-mi rămâne decât să suport consecințele nebuniei mele.

Louise tremura acum și plângea fără să se mai ascundă, iar Amber n-o putea învinovăți. La urma urmei, știa prea bine cum s-ar fi simțit în locul ei și ce ușor ar fi fost să ajungă în aceeași situație ca ea.

Sentimentul de solidaritate alungă din sufletul lui Amber antipatia pe care o simțise altădată față de Louise.

– Urcă-te în mașină, o îndemnă ea, neacceptând un refuz, iar când Louise cedă și se așeză lângă ea în Bentley, Amber îi spuse șoferului: La National Gallery, Harry.

– De ce naiba ne ducem acolo? întrebă Louise.

– Ca să putem vorbi fără să ne audă nimeni, îi răspunse Amber.

Erau acolo de patru ore, dar orice i-ar fi spus Amber, Louise rămânea neînduplecată: nu voia decât să facă avort cât mai repede.

– Nu-ți dai seama că e singurul lucru pe care îl pot face dacă vreau să mai am o șansă în societate. Fără un tată care să-i dea copilului numele său, nu pot să-l fac.

Amber se gândi la copilul pe care ea însăși îl purta în pântec și îi veni să plângă.

– Trebuie să existe ceva... cineva...

– Nu, nu e nimic, și singurul „cineva" care mă poate ajuta e un doctor, care nu va mișca un deget pentru mine dacă nu-i dau o sută de lire. Râse cu tristețe. Cu toate că nu știu cum o să găsesc suma asta. Eu sigur n-o am. Iar George Ponsonby, care ar trebui să mă ajute, a dat ordin servitorilor să nu mă lase să intru la el și nu-mi răspunde la scrisori sau la telefon. Pe lângă asta, drăguțul de Georgie își va anunța în curând logodna cu fiica unui comerciant bogat.

– Dar are o responsabilitate față de tine, protestă Amber.

– El nu gândește așa, de fapt, cred că ar vrea să dispar din viața lui, să mor atât eu, cât și copilul.

Amber simți că-i vine rău, și nu numai pentru ea. Sfârșitul tragic al lui Caroline Fitton Legh o bântuia ca un spectru livid.

Ochii lui Louise se umplură din nou de lacrimi.

– Mi-aș amaneta diadema pe care am moștenit-o, dar e falsă, pentru că cea autentică a fost vândută ca să i se plătească tatălui meu datoriile la joc.

Aproape ajunseseră în dreptul portretului lui Lorenzo, pe care îl privise Amber când se întâlnise pentru prima oară cu Robert. Fără să vrea, se opri să se uite din nou la tablou. Oare ar fi procedat altfel dacă s-ar fi putut întoarce în timp, dar știind ce știa acum? Oare l-ar fi părăsit? Dar asta n-ar fi împiedicat-o s-o revadă pe Beth, așa că tot s-ar fi întâlnit cu Jean-Philippe. Robert era salvatorul, nu dușmanul

ei. Dacă nu era el, situația ei ar fi fost la fel sau chiar mai rea decât a lui Louise.

– Văd că te plictisesc, spuse Louise cu țâfnă.

– Nu, deloc, negă Amber cu sinceritate. Doar că îmi doream...

– Ce? La urma urmei, de ce ți-ar fi milă de mine? Sunt sigură că lui Beth nu i-ar fi.

Amber nu avea ce să spună, nu putea nici să susțină că ceea ce zisese Louise despre Beth nu era adevărat, nici să-i explice de ce îi era milă de ea.

– Trebuie să existe altă cale.

– Care? Lumea mă bârfește deja pe la spate. Dacă dispar acum undeva la țară – în caz că aș avea unde să mă duc –, ar fi același lucru cu a da un anunț în *The Times*, la rubrica de evenimente.

Louise arăta și vorbea de parcă era în culmea disperării.

– Îți dau eu banii.

Louise se albi brusc la față și se prinse cu mâinile de spătarul scaunului, atât de șocată era, astfel că Amber realiză, fără umbră de îndoială, că nu se așteptase niciodată la o asemenea ofertă incredibilă.

– Tu? Dar de ce ai face așa ceva pentru mine?

Louise părea pe punctul s-o părăsească de tot puterile.

Amber îi căută mâna, și Louise o lăsă să i-o ia într-a ei. Era rece ca gheața. Sigur că îi era imposibil să-i spună lui Louise adevăratul motiv sau că, doar ascultând-o și văzând-o atât de disperată, îi venise în minte ce mult noroc avea. Când soarta lui Louise ar fi putut așa de ușor să fie și a ei, cum să nu lase deoparte antipatia care existase între ele și să nu-i sară în ajutor?

– Robert îmi dă mai mulți bani decât îmi trebuie, dar nu am niciodată la mine sume mari. Am nevoie de câteva zile ca să aranjez lucrurile. Între timp, n-ai vrea să stai la noi? Am putea să trecem acum pe la mama ta și s-o rog să te lase la mine ca să-mi ții companie. Dar mai întâi trebuie să-ți spun că o să am și eu un copil, așa încât, dacă crezi că starea în care mă aflu îți face situația prea greu de suportat...

– Prea greu de suportat e gândul că am fost atât de proastă să cred că George Ponsonby mă iubește. Nu sunt făcută să fiu mamă, Amber, și n-o să fiu niciodată. Chiar dacă tu sau orice altă femeie din Londra considerați că ceea ce vi se întâmplă este un eveniment fericit, eu nu voi putea să simt altfel. Îmi doresc mai mult ca orice pe lume să scap de... acest... *lucru* groaznic, care îmi poate distruge viața.

*

Louise era la etaj și se odihnea în camera de oaspeți, iar Amber stătea jos, în bibliotecă, împreună cu Robert. Se hotărâse să nu-i ascundă nimic soțului ei.

– Vrei să-mi spui că dorești să ajuți pe cineva care s-a purtat atât de urât cu tine în trecut?

– Nu pot să nu mă gândesc ce ușor aș fi putut ajunge și eu ca ea, dacă nu ai fi venit tu să mă salvezi. Mi-aș dori să pot face mai mult pentru ea. Își puse mâna pe burta încă plată, de parcă ar fi vrut să apere viața care creștea în ea, iar în ochi i se iviră lacrimi.

– Nu vreau să te superi din cauza asta, îi spuse Robert. Nu trebuie să te compari cu Louise. Ea știa de la bun început cum e George Ponsonby, și cred că și-a făcut-o cu mâna ei.

– Trebuie s-o ajut, Robert. Aș avea-o pe conștiință dacă n-aș face-o. Doar că mi-aș dori să existe o cale s-o împiedic să...

– Nu există, o opri ferm Robert. Lumea vorbește deja. Toți știu de aventura ei, pentru că ea nu a avut discreția necesară. De aceea, lumea nu are s-o ierte. O eventuală plecare a ei altundeva n-o să facă decât să întărească bănuielile. Am să acopăr toate costurile, continuă el. Și o să mă interesez de cel mai bun doctor pentru ea. Există doctori foarte pricepuți în astfel de operații, care păstrează absolută discreție. Pe urmă, deoarece ești hotărâtă s-o ajuți, cred c-ar fi bine să vă duceți amândouă câteva săptămâni la Osterby. Va avea nevoie de un loc liniștit unde să se refacă și putem pune plecarea voastră pe seama stării în care te afli și a faptului că ți s-a recomandat să te odihnești. După această perioadă, Louise va trebui totuși să se descurce singură, Amber. Este genul de persoană care va aduce întotdeauna necazuri, pentru că e atrasă de o viață ușoară, iar eu nu vreau să aibă vreo influență asupra ta. Cred că nu mai trebuie să-ți spun să nu-i povestești nimic lui Louise despre ce ți s-a întâmplat.

– Nu, sigur că nu. N-am să spun nimănui niciodată, îl asigură Amber.

Îi fusese atât de recunoscătoare, și îi era încă, dar își dădea seama cu groază că întreaga ei viață ferită de griji atârna de un fir de păr.

De mătase. Dar mătasea era atât de tare, așa cum trebuia să fie și ea – și cum *va fi* – ca să-i protejeze copilul. Tare ca mătasea.

Tare precum copilul care creștea în ea. Copilul lui Jean-Phillipe. Dacă va fi băiat, va avea oare înfățișarea de pirat temerar a tatălui său? Va avea oare talentul lui artistic, farmecul și cruzimea sa?

Nu trebuia să se gândească la așa ceva. Copilul pe care îl purta în pântec avea să fie al lui Robert, și de dragul lui, mai mult decât de al ei, trebuia să se gândească la el ca fiind al lui Robert, un copil rezultat din căsătoria lor.

Un copil rezultat din căsătoria lor? În condițiile în care ei nu trăiau ca soț și soție? În condițiile în care își petrecea nopțile singură și părăsită în patul conjugal pe care nu-l va împărți niciodată cu bărbatul care îi era soț? Și cu nici un alt bărbat? Nu mai putea să-și asume niciodată acest risc, știind ce preț ar fi trebuit să plătească.

Trebuia să fie tare și să accepte sacrificiul pe care i-l cerea viața.

Robert s-ar fi supărat dacă ar fi știut că fusese de acord s-o însoțească pe Louise aici, se gândi Amber, pe când intrau în grabă pe ușa din spate a unei case din Harley Street. Dar Louise se rugase de ea cu cerul și cu pământul.

Se făceau trei săptămâni de când Louise îi mărturisise în ce situație groaznică se afla.

Acum, când se agăța de brațul ei, Amber o simțea cum tremură din toate încheieturile. Au fost imediat conduse, pe ușa care s-a încuiat după ele, pe un rând de trepte, până într-o cămăruță care mirosea puternic a fenol.

Apăru o asistentă să o pregătească pe Louise, care părea bolnavă de frică.

– Dacă te-ai răzgândit... începu Amber.

Dar Louise scutură din cap.

– Nu vreau decât să se termine mai repede.

– Cât durează? o întrebă Amber pe asistentă.

– Cât trebuie.

Sora era taciturnă și avea un aer dezaprobator.

Louise se afla înăuntru de aproape un ceas, când se deschise ușa de la sala de așteptare și două femei tinere, fardate în exces și îmbrăcate în rochii țipătoare și prea mulate, trecură de fata de la recepție, care încerca în zadar să le oprească, sprijinind o alta care de-abia se ținea pe picioare.

– N-aveți voie acolo, protestă fata de la recepție.

– Și cine are să ne oprească? Nu tu, în orice caz. Uite în ce stare e. O să dea ortu' popii în curând dacă n-o vede doctoru', și ar fi bine să aibă grijă de ea, pentru că el a adus-o în halu' ăsta.

– Ce se-ntâmplă aici? Sora ieși repede din cabinet, încruntată și aferată, și nu deschise gura decât ca să întrebe îngrijorată: Ce-i cu ea aici? I s-a spus să stea în pat.

– Păi, dacă făcea așa, era moartă pân' acu'. A nenorocit-o, asta a făcut, da' ea vrea să scape. A sângerat ca un porc înjunghiat.

De dincolo de ușă se auzi un țipăt de groază, ca al unui animal pe moarte, care îi făcu lui Amber părul măciucă.

– După ce s-aude, măcelărește pe altcineva. Sper să aibă mai mult noroc decât biata noastră Maria. Ni s-a zis că-i ăl mai bun la treaba asta. Cre' c-am fi găsit pe altu' în East End la juma' de preț, și mai bun.

– Nu poate rămâne aici. Trebuie s-o duceți la spital.

– Ce zici, și s-o aresteze pen' ce-a făcut? Aici rămâne, și-ar fi bine să iasă doctoru' s-o vadă, că altfel moare aici, pe covoru' ăsta.

– Dac-aș fi în locu' tău, drăguță, m-aș căra acu', pân' nu-mi face și mie la fel, o avertiză cealaltă fată pe Amber.

Apăruse altă asistentă, cu halatul plin de sânge, care se îngrijea acum de biata fată. Mirosul din cameră îi făcea așa o greață lui Amber, că îi venea să verse. Îi amintea de cel din abatorul în apropierea căruia locuia când era mică.

– Prietena ta e gata de plecare, vă rog, pe aici, îi spuse prima soră lui Amber, făcându-i semn s-o urmeze.

În camera de după ușa închisă, Louise era întinsă pe un pat și acoperită cu un cearșaf. Mirosul de sânge și vomă umplea aerul.

– Trebuie să meargă acasă să se odihnească.

Amber încuviință din cap. Lângă pat era o găleată. Se uită în ea fără să vrea și o cuprinse groaza și scârba. Începu să tremure din toate încheieturile de spaimă și oroare.

– Haide, o îndemnă sora pe Louise. Nu mai poți rămâne aici.

Fătul care fusese smuls din măruntaiele lui Louise zăcea fără viață în găleată, un boț de carne însângerată.

Amber ar fi vrut să se uite în altă parte, dar îi era imposibil. O copleși durerea și sentimentul de vină pentru viața care fusese atât de groaznic curmată. În locul lui Louise, nu credea că ar fi suportat gândul că îngăduise să-i fie luată viața copilului ei, însă știa bine că, dacă nu era Robert, nu numai viața copilului, dar și a ei ar fi trebuit să se sfârșească. Lui Amber îi șiroiau lacrimile pe obraji.

Își puse imediat mâna pe burtă, apărându-și cu îndârjire copilul pe care îl purta și simțind o dorință nebună de a scăpa din acel loc oribil.

Capitolul 24

Atunci când, la aproape nouă luni de la căsătorie, Amber a dat naștere unui băiețel voinic, despre care toată lumea spunea că seamănă leit cu tatăl lui, Robert a plâns de bucurie și a luat copilul în brațe, de parcă n-ar fi suportat gândul de a-l lăsa vreodată, în vreme ce Amber stătea în pat și se uita uluită la el. Abia acum scăpase de acea teamă oribilă pe care o avusese în toată perioada în care fusese însărcinată, că, din cauza celor întâmplate cu copilul lui Louise, și al ei va avea de suferit. Să-l vadă, să-l țină în brațe și să știe că e întreg îi aducea mai multă bucurie decât visase vreodată.

Doar când a rămas singură cu el, Amber a putut să-l cerceteze cu de-amănuntul, plină de teamă. Se născuse cu o mulțime de bucle negre pe cap – ca ale tatălui său și ale lui Robert. Avea ochii albaștri, și când se uita la el, parcă își vedea tatăl, nu pe Jean-Philippe. În timp ce îl strângea la piept, răsuflând ușurată, Amber se întreba un pic confuză la ce se așteptase. Să vină pe lume cu un cercel în ureche?

Copilul nu trebuia să știe nimic despre tatăl lui adevărat. Pentru binele lui. Robert are să-l iubească – se atașase deja de el. Ca fiu legitim al lui Robert, nu va ști niciodată ce înseamnă să fii un copil nedorit sau un paria. Dar oare va afla sau va simți ceva când va crește? Nu – de ce-ar afla sau simți?

– Te iubesc, îi șopti Amber, legănându-l. Tot ce am făcut pentru tine a fost din dragoste, la fel ca ceea ce voi face de acum încolo, îți jur.

Ar fi vrut să-l vadă și Jay. Își închipuia cum i-ar zâmbi uitându-se la copil. Un zâmbet care i-ar spune că o înțelege și care ar asigura-o că a făcut ce trebuia. Își mai scriau, dar nu în același fel. La urma urmei, ea era măritată, iar Jay logodit.

Amber fusese mai întâi șocată când auzise de romantica poveste de dragoste a lui Jay – șocată, dar mulțumită și fericită pentru Jay, încerca ea să se convingă.

Bunica ei urma să sosească a doua zi, deoarece insistase să vină la Londra să-și vadă primul strănepot. Ce își va dori oare Blanche să facă din el?

Pe tot drumul spre Londra, durerea n-o slăbise, strângându-i inima și sufocând-o. Blanche și-ar fi dorit ca Jay să nu insiste s-o însoțească. Faptul că era cu ea în vagonul de clasa I o obliga să-și ascundă sentimentele.

Ce bine își amintea de nașterea primului ei copil! Fusese o naștere lungă și dureroasă, copilul fiind așezat invers. Moașa reușise până la urmă să-l întoarcă, așa că, după aceea, copilul se născuse așa de repede, că râsese de nerăbdarea lui.

Blanche auzise că, dacă în primele ore după naștere, copilașul seamănă mult cu tatăl lui, acesta îl acceptă mai ușor – normal, dacă îl poate vedea. Dar Henry era plecat când se născuse Marcus. Îl iubise atât de mult. Primul ei născut era băiat – cum ar fi putut să nu-l iubească?

Chiar și acum suferința îndurată la moartea lui era la fel de puternică și de vie în sufletul ei ca în noaptea în care se trezise din somn, având certitudinea că el nu mai era pe această lume. Un întreg pluton de tineri viteji din Cheshire se prăpădise în acea noapte, printre care și fiul lui Barrant, care condusese atacul în care fuseseră uciși.

Barrant plânsese în văzul tuturor în timpul slujbei de înmormântare de la biserica parohială, dar lacrimile pe care ar fi putut să le verse Blanche fuseseră înghițite de ura de nestăvilit pe care i-o purta lui Barrant. Se ruga ca Amber să nu aibă parte de suferința pe care o îndurase ea, dar de ce ar avea? Amber va avea viața pe care și-o dorise Blanche atât de mult, dar pe care n-o avusese niciodată. Toate ușile îi vor fi deschise. Ca soție a lui Robert, în curând ducesă, ar putea, dacă ar vrea, să aibă un salon frecventat de oameni politici și să facă jocurile din spatele ușilor închise. Cu un soț potrivit, ar fi putut face atâtea, își spunea Blanche cu regret. Tânjise amarnic după toate acele lucruri pe care le-ar fi avut dacă ar fi fost soția lui Barrant. Dar el râsese de ea și o respinsese.

Ei bine, acum ea era cea care își bătea joc de el. Strănepotul ei va fi unul din cei care vor conduce această țară în viitor, atunci când neamul de Vries se va stinge practic. I-ar fi putut dărui atât de mult lui Barrant – și îi *dăduse* atât de mult –, iar el luase așa mult de la ea. Prea mult.

*

Amber aștepta cu teamă ca Blanche să cerceteze copilul pe care îl ținea în brațe.

– Seamănă leit cu tine, se pronunță ea, în cele din urmă, zâmbindu-i lui Robert, iar Amber oftă ușurată.

– Amber zice că seamănă cu tatăl ei, îi spuse Robert lui Blanche, aruncându-i lui Amber o privire poznașă.

– Un *émigré* rus? Prostii. Eu văd foarte clar că are nasul tău, Robert. Însă Amber a fost întotdeauna mult prea sentimentală în legătură cu tatăl ei. Jay m-a rugat să-ți transmit cele mai sincere urări din partea lui, Amber. Stă la clubul bunicului său, în timpul ședерii mele aici. I-am zis că nu e necesar să mă însoțească, dar a insistat.

– E și Jay în Londra? se miră Amber.

Oare de ce se simțea atât de dezamăgită că nu venise s-o vadă și nici măcar nu-i scrisese că avea s-o însoțească pe bunica ei? Era o prostie. Își avea acum viața lui. Iar ea pe a ei, se gândi Amber, strângându-și fericită copilașul în brațe.

La șase luni după ce se născuse, fiul lui Amber a fost botezat Lucius Robert Vernon Devenish, în capela conacului de la Osterby, și i s-a dat titlul de viconte Audley. Străbunicul său a fost prezent la botez, împreună cu bunica lui Amber. Beth i-a fost nașă, iar nașii săi au fost Alistair și Sir Charles Afton-Blake, un prieten din școală al lui Robert.

Cu această ocazie, contele i-a dăruit contesei sale un colier cu diamante, iar ducele i-a înmânat una din bijuteriile de familie, o parură pe care Robert o considera foarte urâtă.

La întoarcerea în Londra, contele și contesa au dat o petrecere pe care *The Times* și *Vogue* au considerat-o evenimentul anului. Cecil Beaton a făcut o fotografie a familiei, în care lordul Robert, contele, stătea mândru lângă contesa lui, care își ținea fiul în brațe.

Firul de mătase rezistase, și toți erau la adăpost.

Partea a doua

Capitolul 25

Anglia 1935

– Sigur, draga mea fetiță, că o să meargă la internat la școala primară la care am fost și eu, iar apoi la Eton.

La douăzeci și doi de ani, cu greu mai putea fi considerată „fetiță", se gândi Amber, dar nu avea nici o intenție să-i atragă atenția lui Robert, căci trebuia să-și păstreze toate forțele pentru o problemă mult mai importantă.

– Robert, Luc are abia patru ani, e încă un copil.

– Pentru că vrei tu să-l vezi așa. Nu se poate, Amber. Probabil că așa se procedează în casele de industriași bogați, dar noi, nobilii, facem lucrurile altfel.

Nici acum nu era întru totul „acceptată"; nici măcar de soțul ei, se gândi Amber, aplecându-și capul ca să-i ascundă lui Robert faptul că o jignise cu vorbele lui aruncate la întâmplare.

Oare pentru că știa cine sau ce era sesiza așa de bine că societatea în care se învârteau o privea cu un amestec de dispreț și interes nedisimulat, așteptând, era sigură, să vadă în cât timp va cădea în dizgrație? Putea fi aparent acceptată, însă tot se găseau mereu unii care făceau tot felul de comentarii acide, ca să-i aducă aminte că titlul lui Robert nu putea decât să mascheze faptul că ea provenea din „lumea comerțului". Mai îngrijorată era Amber în privința a „ce" era: o femeie măritată, dar fără o viață sexuală, care trebuia să rămână virtuoasă, dacă voia să-și păstreze căsnicia. Robert i-o spusese cât se poate de clar. Nu va tolera, îi zisese el de mai multe ori, ca ea să aibă vreo aventură, nici măcar una discretă sau acceptată în cercurile lor ca un fapt de viață.

Nu că ar fi fost tentată să aibă o aventură; departe de așa ceva, dimpotrivă, îi era încă recunoscătoare lui Robert pentru tot ceea ce făcuse și pentru faptul că îl iubea pe Luc ca pe propriul lui fiu. Asta era o compensație pe deplin satisfăcătoare pentru dezlănțuirea sexuală pe care i-o interzicea căsătoria ei formală.

Măcar îl avea pe Jay, prietenul și corespondentul ei credincios, căsătorit acum cu Lydia, pe care Amber nu reușea s-o simpatizeze, oricât ar fi încercat. Se așteptase s-o îndrăgească pe soția lui Jay, așa că fusese șocată când descoperise că nu era în stare. Păcat că, în timp ce legătura dintre ea și Jay se întărea prin vizitele pe care și le făceau ca prieteni, împreună cu partenerii lor de viață, ori de câte ori Amber și Robert veneau în Cheshire să o vadă pe Blanche, legătura dintre ea și Greg slăbea. Încă își mai scriau, Amber îi trimitea scrisori lungi și pline de vești, iar Greg îi răspundea laconic, ba îi mai cerea deseori și bani.

Amber fusese surprinsă când Greg își anunțase hotărârea de a rămâne la Hong Kong, în loc să se întoarcă acasă, și bănuise că Blanche fusese dezamăgită, dar bineînțeles că nu spusese nimic. Se împlineau deja șase ani de când Greg plecase din Cheshire la Hong Kong, iar Amber se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată.

– Îți garantez că o să-i placă la școala cu internat după ce se va obișnui acolo. Mie mi-a plăcut, continuă Robert pe un ton vesel.

Amber ar fi vrut să precizeze că soțul ei se simțise bine la internat, deoarece scăpase astfel de cruzimea cu care îl trata acasă bunicul său, pentru că era orfan.

Fusese oripilată când, la scurt timp după nașterea lui Luc, Robert îi atrăsese atenția că nu trebuia să-l lase niciodată pe fiul lui singur cu ducele.

– E un sadic; n-am alte cuvinte să-l descriu, îi spusese el tăios lui Amber. Îmi întindea capcane în care să cad, iar apoi mă pedepsea, pretinzând că l-am mințit. Mă bătea, era așa de crud că nici nu poți să-ți închipui. Mă încuia în cufărul din camera lui și mă lăsa câteodată acolo o zi sau o noapte întreagă. Mă speria că ar putea să mă lase acolo și să plece, și nimeni nu avea să mă găsească.

– Dar de ce se purta așa cu tine? Ești nepotul și moștenitorul lui.

– Pretindea că așa mă pregătește pentru viață, dar eu cred că există în el o doză de nebunie – poate chiar mai mult. De aceea mă bucur așa de mult că în vinele lui Luc nu curge sângele lui. Dar, așa cum am spus, Luc nu trebuie lăsat niciodată singur cu el, nici măcar în vizită, fără să fie unul din noi de față.

Dezvăluirile lui Robert o șocaseră pe Amber, care pusese la inimă avertizările lui.

– Să nu ne certăm, Amber. Robert îi zâmbea acum cu blândețe. Știi că n-aș face niciodată nimic care să-l afecteze în vreun fel pe Luc.

Sigur că știa, admise Amber. Tatăl și fiul se adorau și erau inseparabili.

– Mai sunt doi ani până va merge la școala la care am fost și eu. M-am gândit să modificăm lista de oaspeți pentru ședereа în Scoția din acest an, adăugă el pe un ton normal.

Stătea în fața frumosului șemineu și își zornăia monedele și cheile din buzunar, încercând să pară nepăsător, dar reușind, în schimb, să arate ca un băiețel care făcuse o poznă.

După aproape cinci ani de căsnicie, Amber cunoștea deja toate semnele. De la începutul lunii, bănuise că Robert se îndrăgostise din nou, iar acum, dorința lui de a modifica lista de invitați la partida de vânătoare pe care o organizau în fiecare an pe moșia lor din Scoția îi confirma suspiciunile.

Regula celibatului și a fidelității care i se aplica ei nu era valabilă și pentru Robert, iar Amber ajunsese să-și dea seama când soțul ei făcea o nouă pasiune.

– Cum vrei, încuviință ea calmă, știind ce se aștepta de la ea. Mă gândeam să mergem în curând la Osterby, îi spuse ea. La urma urmei, puteau să joace amândoi jocul numit „să schimbăm subiectul". Mostra pentru dormitorul regelui e deja gata, și sigur că vreau s-o văd înainte să-i dau lui Maurice acordul să fabrice materialul. Jim mi-a propus să ne vedem la fabrică să-mi spună ce părere are.

Moșia din Osterby și casa în stil palladian fuseseră moștenite de Robert, împreună cu titlul, în 1933. Amber se îngrozise de halul în care era casa, dar se mai liniștise când, după o examinare riguroasă, văzuse că starea clădirii în sine era destul de bună și trebuia doar renovată și redecorată.

Fusese încântată să se ocupe de restaurarea casei; era genul de lucrare care îi făcea mare plăcere.

La început, Robert nu fusese mulțumit când îi spusese Amber de planul ei de a se implica în producția de mătase de la Denby Mill, creând noi modele de imprimeuri. Nu se cuvenea ca soția lui să lucreze în comerț, îi spusese el, dar Amber rămăsese neclintită, explicându-i că avea și ea nevoie de o supapă pentru surplusul ei de energie. După ce îl lămurise care îi erau intențiile, spre bucuria ei, Robert fusese de acord.

Faptul că, de când se căsătorise, Amber studiase cu pasiune tot ce putuse despre materialele textile și design îi dăduse siguranță în recondiționarea casei din Osterby.

Toate documentele despre clădirea inițială și mobilierul acesteia au constituit obiect de studiu pentru Amber; l-a înduplecat prin lingușiri pe Cecil Beaton să facă fotografii cu încăperile așa cum erau inițial și cu materialele vechi și decolorate.

Amber hotărâse ca restaurarea conacului din Osterby să respecte cât mai fidel cu putință aspectul său original, mai ales în privința apartamentelor mari, lucru care îi permitea să creeze o reședință impozantă, dar cu o atmosferă intimă.

Cât despre propriile lor apartamente, Amber voia să combine liniile clasice existente inițial cu ceva mai adecvat vieții moderne. Pentru a se inspira, apelase la desenele tatălui ei, la care adăugase propriile idei ca să creeze noi materiale de mătase. Normal că mătăsurile aveau să fie produse la fabrica familiei din Macclesfield, dar cunoscându-și bunica, Amber nu-i spusese nimic despre noile ei modele. Era adevărat că își mulțumise bunica, mai întâi căsătorindu-se cu moștenitorul unui ducat, apoi dăruindu-i un strănepot, dar nu-și făcea nici un fel de iluzii în privința adevăratelor sentimente ale lui Blanche față de ea.

Amber avea acum o altă ambiție, despre care nu-i vorbise lui Robert, pentru că aștepta momentul potrivit.

Cecil fusese primul care îi sugerase să-și deschidă un magazin. Atunci râsese de ideea lui, scuturase din cap și spusese că Robert n-o să-i dea voie niciodată, dar ideea prinsese rădăcini și începuse s-o obsedeze.

Poate că lucrurile n-ar fi mers mai departe dacă nu i s-ar fi întâmplat să se plimbe pe Walton Street acum vreo lună și să vadă un magazin de vânzare. Se îndrăgostise imediat de acel loc, întrevăzându-i posibilitățile. Cu cele două bovindouri simetrice aflate de o parte și de alta a intrării, era o clădire frumoasă, dar nu așa de impozantă încât să te descurajeze să intri. Era într-adevăr cam lăsată în paragină, dar acesta constituia un motiv în plus pentru Amber să și-o dorească, pentru a o putea readuce la viață și a-și pune asupra ei amprenta personală. Avea farmec și potențial. Era perfectă pentru scopurile ei și trebuia s-o aibă.

Tot ce avea de făcut acum era să-l convingă pe Robert că deschiderea unui magazin condus de ea, căruia plănuia să-i spună Silk, era o idee bună. Amber se gândea să-i ceară lui Cecil sprijinul, dar ar fi dat motiv de bârfă, iar Robert n-ar fi fost prea mulțumit să afle că ea și Cecil vorbiseră despre asta pe la spatele lui, înainte să-i spună ea.

Amber își făcea deja planuri pentru ferestrele cele mari. Voia să fie exact cum văzuse la Paris. Camerele din spatele ferestrelor aveau pereții lambrisați, iar Amber intenționa să vopsească tot lemnul într-o culoare neutră pală, poate un gri-deschis sau altă nuanță de cenușiu, să pună doar un scaun într-o vitrină, și în cealaltă, o oglindă mare, ambele cu rame vopsite într-o culoare originală, poate negru, peste care va fi drapat un val de mătase, de parcă ar fi fost aruncat acolo. Poate că va lăsa în decor și unul sau două mici *objets d'art* interesante, iar pe pupitre de dimensiuni reduse vor fi „cărți" conținând informații despre istoria mătăsii și procesul de fabricație al acesteia, scrise în așa fel încât să le vadă și cei care se uită la vitrină, precum și modele tradiționale de imprimeuri.

Visul lui Amber era ca magazinul ei să devină destinația obligatorie a tuturor celor care doreau materiale din mătase de cea mai bună calitate, ca să-și decoreze casele.

Nu-i va fi ușor să-l convingă pe Robert, era conștientă. În pofida vieții sale sexuale agitate, la care se considera îndreptățit, Robert putea fi surprinzător de rigid când venea vorba despre ce credea el că e acceptabil sau nu să facă soția lui.

Una peste alta, ea și Robert se înțelegeau destul de bine, deși Amber simțea deseori că, dintre ei doi, ea trebuia să facă cele mai mari concesii în căsnicie. Doar rareori își permitea luxul de a se gândi cum ar fi fost viața ei dacă se mărita din dragoste – foarte rar, pentru că, la urma urmelor, trebuia să se gândească la Luc, și n-ar fi putut niciodată să afirme că nu exista iubire în familia lor, din moment ce îl avea pe Luc. Iubit de amândoi și adorat de Robert, dar nu răsfățat, Luc aducea o rază de soare în inima lui Amber, cu entuziasmul și pofta lui de viață, cu chipul lui expresiv și dorința de a-i iubi pe cei care îl iubeau.

La început, îl urmărise cu teamă, făcându-și griji, la fiecare progres al lui, că ar putea să semene cu tatăl său, dar când a împlinit doi ani, Amber a înțeles că nu mai avea motive de îngrijorare. Luc avea propria personalitate, cu adevărat încântătoare, indiferent cine îi erau părinții. Avea cea mai plăcută fire cu putință, râdea și era mereu binedispus; după cum spunea Robert, care nu obosea niciodată cu laudele, era foarte inteligent și învăța repede.

Robert se dovedea a fi un tată minunat pentru Luc, și relația dintre ei era atât de strânsă, că Amber se simțea de multe ori exclusă. Luc avea multe din gesturile lui Robert. Aceeași postură

și mers ca el, uitându-se cu admirație la „tatăl" său și imitându-l în tot ce făcea.

La rândul lui, Robert nu-i dădea lui Luc numai acel gen de educație mai severă de care au nevoie băieții, ci și dovezi de afecțiune paternă, așa că Luc nu avea deloc purtarea timidă și sfioasă a majorității băieților prietenilor ei, și nici teamă față de tatăl lui.

Ca părinți, iubirea pentru fiul lor îi unea cum nu putea să-i unească nimic altceva.

Dacă Amber se mai gândea vreodată la Jean-Philippe, o făcea cu teamă și chiar cu groaza că Luc ar putea să arate ca tatăl lui când va crește, sau că Robert s-ar putea întoarce împotriva lui.

Știa, în adâncul sufletului ei, că era singură și că nu va avea parte de o iubire ca aceea dintre părinții ei, dar acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru siguranța și fericirea lui Luc, și de aceea îl accepta și îl plătea bucuroasă.

Lui Amber i s-a amintit din nou de soarta ei norocoasă în acea seară, când ea și Robert s-au întâlnit cu niște prieteni de-ai lor să bea cocteiluri la barul american Savoy, înainte să meargă la Embassy Club, și a văzut-o pe Louise cu soțul ei la una din mese. Louise era prea slabă și se tot uita la celelalte mese, cu o nervozitate și o neliniște care îi trădau plictiseala.

Amber știa că nu va uita niciodată ce lesne ar fi fost să aibă soarta ei. Louise nu avea copii, și soțul ei era un bădăran cu douăzeci de ani mai în vârstă ca ea, care nu făcea nici un secret din faptul că era convins că-i făcuse o favoare luând-o de nevastă. Trăiau la marginea societății, și asta doar datorită legăturilor de familie ale lui Louise și hotărârii ferme a soțului ei de a profita din plin de acestea. Circulau și o mulțime de bârfe despre faptul că Louise nu îi era credincioasă soțului ei și că amanții ei erau adesea bătrâni bogați cărora le plăcea să se laude că se culcau cu o aristocrată.

Robert îi spusese răspicat lui Amber că nu voia ca ea să continue relația cu Louise.

– Și-a târât în noroi familia și pe ea însăși, îi zisese el lui Amber după apariția unui articol în care Louise era catalogată drept „prietenă intimă" a unui anumit „bine-cunoscut proprietar de magazin". Bărbatul în chestiune era Harry Selfridges, notoriu pentru patima sa pentru jocurile de noroc și aventura pe care o avea cu surorile Dolly, niște gemene din lumea spectacolului. Scandalizată, Beth îi spusese

lui Amber că o văzuse pe Louise la Selfridges, condusă prin magazin de proprietarul acestuia.

– A trebuit să mă prefac că nu o văd. Purta niște bijuterii de un prost gust strigător la cer, pe care era clar că el i le dăruise, și era fardată ca o paiață.

Cu toate acestea, Amber nu se putea gândi la Louise fără să se simtă înfiorător de vinovată. Amândouă se îndrăgostiseră de cine nu trebuia, amândouă se purtaseră prostește din cauza acelei iubiri și amândouă ajunseseră în aceeași situație. Însă pe ea o salvase Robert de urmările acelei nebunii, pe când bietei Louise nu-i sărise nimeni în ajutor.

Odată, când îi spusese toate acestea lui Robert, el se mâniase pe ea, zicându-i că nu trebuia să se compare niciodată cu Louise.

– Tu ești soția mea. Este o diferență enormă între tine voi. Louise s-a născut curvă, afirmase el răspicat. A fost avertizată să nu se încurce cu Ponsonby, dar n-a ascultat de nimeni. Tot ce i s-a întâmplat a fost din vina ei. Ea nu face nici un secret din faptul că orice bărbat cu destui bani poate împărți patul cu ea.

– Nu e corect, protestase Amber, dar Robert insistase:

– Dar e adevărat, toată lumea o știe.

Robert plecase de la masa lor și vorbea cu un tânăr care tocmai venise, înalt și blond, cam de nouăsprezece ani, care ar fi putut avea un chip frumos, dacă nu ar fi existat o viclenie calculată în ochii săi apropiați.

Avea să-i frângă inima lui Robert, bănuia Amber. Cu toată inteligența și spiritul său, Robert avea o fire de așa natură că, în relațiile lui, el era întotdeauna cel care iubea mai mult. Prietenii lui cei mai apropiați, mulți dintre ei fie homosexuali, fie bisexuali, după cum aflase Amber de-a lungul anilor, știau ce înseamnă pasiunea și iubirea neîmpărtășită și făceau tot posibilul să-l apere pe Robert de propriile lui slăbiciuni, dar în zadar.

– Necazul cu Robert, îi spusese odată Cecil, e că se îndrăgostește de băieți heterosexuali, care se distrează făcându-l să creadă că ar putea fi homosexuali, dacă sunt iubiți de un bărbat cu asemenea înclinații, dar în ultima clipă se răzgândesc, exact atunci când bietul Robert le pune inima pe tavă.

Cei cinci ani de căsătorie îi deschiseseră lui Amber ochii asupra unei lumi a cărei existență nici nu o bănuise înainte. N-o mai mira sau șoca să afle că un soț aparent devotat nevestei sale sau un Don

Juan care, în public, părea să adore femeile, era în viața privată homosexual.

Alții n-aveau decât să vorbească despre iubirea „romantică", dar, din câte văzuse sau simțise Amber pe propria piele, pasiunea carnală sau spirituală provoca mult mai multă suferință și deznădejde decât o existență liniștită și destul de fericită. Era hotărâtă să alunge pentru totdeauna orice sentiment de acest fel din viața ei. Iubirea pentru Jean-Philippe îi pârjolise inima, făcând-o incapabilă să-și mai dorească așa ceva.

Acum, Amber sorbea dintr-un cocteil White Lady, și zâmbi, când intrară în grabă Beth și soțul ei.

– Am întârziat, îmi pare rău, dar fetiței îi ies dinții, biata de ea, iar pe dădacă o enervează, se scuză Beth în timp ce Alistair se ducea la bar să li se alăture bărbaților.

Toamna trecută, Beth adusese pe lume al treilea copil, o fetiță, având deja doi băieți.

– Văd că e aici și Wallis Simpson aia, zise Beth, făcând o grimasă și așezându-se lângă Amber. Beth nu era deloc de acord cu femeia divorțată din America, care devenise amanta prințului de Wales. Ai auzit ultima bombă despre Diana Guinness?

Beth devenise cam bârfitoare de când era soție și mamă respectabilă, dar, deși Amber ținea mult la ea, nu-i plăcea să discute despre viața intimă a altora, poate pentru că, recunoștea, nu ar fi suportat ca alții s-o bârfească *pe ea*.

Beth continuă să vorbească despre aventura Dianei cu Oswald Mosley, despre care gurile rele spuneau că ar fi fascist.

– Nu știu cum poate Diana să fie cu el. Fascismul e ceva groaznic, continuă ea.

– Da, așa e, încuviință Amber.

Cu câteva zile în urmă, ea și Robert discutaseră despre situația mondială, iar Robert îi spusese că se temea pentru viitorul Europei dacă Hitler își continua politica actuală.

– După mine, spusese el, e foarte bine că ne extindem RAF[1]. Am auzit că muncitorii din Germania îl adoră pe Hitler pentru că sprijină economia, însă mai mulți prieteni de-ai mei, care cunosc evrei de acolo, sunt din ce în ce mai îngrijorați de propaganda lui antisemită.

[1] Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale (n.tr.)

– Era cât pe ce să uit să-ți spun, continuă Beth: Pamela e din nou însărcinată. Mi-a zis mama la telefon. Tăticu' și Henry speră din tot sufletul să fie băiat de data asta, știi, să aibă cine moșteni titlul.

La un an după ce Amber se măritase cu Robert, Henry se însurase cu Pamela Mountjoy, fiica lordului Noakes, ale cărui pământuri se învecinau cu cele ale tatălui lui Beth. Primul lor copil fusese o fată, la fel ca al doilea, așa că Amber își putea închipui cu câtă nerăbdare aștepta familia această naștere.

Încă se mai simțea jenată când se gândea la Henry, și prefera să nu vorbească despre el.

– Te duci pe continent anul ăsta, Amber? o întrebă Beth.

– Nu ne-am hotărât încă. Robert se gândește să cumpere un iaht. I-a plăcut mult iahtul lui Daisy Fellowes, pe care am fost anul trecut.

– Alistair zice că iahturile nu sunt deloc de bun-gust, îi spuse Beth.

Amber își reținu un zâmbet trist. Cei patru ani de căsnicie o transformaseră pe Beth din fata blândă care fusese într-o persoană mult mai puțin înțelegătoare. Devenise o femeie care nu ar mai fi vrut cu nici un chip să aibă de-a face cu acea Amber, care fusese amanta lui Jean-Philippe, după ce i se dăruise acestuia cu atâta pasiune. Amber era mulțumită că Beth nu știa nimic despre iubirea ei nebunească și urmările acesteia.

Acum regreta că fusese de acord să meargă la Embassy Club, dar Robert și Emerald Cunard, care fusese la același dineu cu ei, insistaseră foarte mult. Își făcură apariția și prințul de Wales împreună cu doamna Simpson. Tensiunea care plutea în aer acum se datora faptului că cei agreați de doamna Simpson erau strânși în jurul prințului, pe când cei care îi fuseseră odată prieteni, dar pe care ea nu îi accepta, erau excluși acum din cercul lui.

– O iubește la nebunie, bietul om.

Amber dădu din cap îngrijorată în direcția chipeșului *bon vivant* Max Leighton, care se așeză lângă ea.

– Nu trebuie să te audă nimeni că spui așa ceva, Max, îl atenționă ea.

El ridică din umeri nepăsător, apoi rosti tărăgănat:

– Și de ce nu, dacă e adevărat? Pe urmă, schimbă subiectul. Și zi, ăsta-i noul flirt al lui Robert? Foarte arian. Führer-ul ar fi de acord.

– Nu e de glumă, Max. Propaganda asta antisemită pe care o susține Führer-ul este detestabilă, spuse Amber cu înflăcărare.

Max îi zâmbi cu cinism.

– Convingerea mea este că va fi mult mai rău, și nu numai a mea. La naiba, cine-i făptura asta superbă care a venit cu Syrie Maugham? întrebă el, schimbând din nou subiectul. Scuză-mă, draga mea, mă duc să văd dacă o pot convinge pe Syrie să mi-o prezinte.

Amber se întoarse și se trezi față în față cu Wallis Simpson. Americanca divorțată purta o rochie Schiaparelli din satin de culoarea sidefului, cu broderii de un verde ca smaraldul, care îi punea în valoare corpul extrem de subțire. Părul negru îi era tuns scurt și ondulat cu eleganță. Cerceii enormi cu diamante și smaralde, asortați cu colierul de la gât, scăpărau scântei.

Amber observă privirea cercetătoare pe care și-o ațintise asupra cerceilor ei lungi, în formă de șerpi, din diamante albe și negre, cu ochii de diamant galben. Amber îi purta rareori; în anii de criză, să-i etaleze ar fi fost o insultă adusă celor rămași fără serviciu, dar acum, că rata șomajului era în scădere rapidă, iar rochia ei Chanel era de o mare simplitate, hotărâse să și-i pună.

Denby Mill fusese una dintre puținele fabrici care nu concediaseră muncitori nici măcar în toiul crizei, iar Amber se mirase la început, apoi fusese profund emoționată când Jay îi spusese că bunica ei dăduse ordin ca nici un lucrător să nu-și piardă slujba, oricât de puține comenzi ar avea fabrica. Pentru a se asigura că așa vor sta lucrurile, Blanche înființase un fond din care să se plătească salariile angajaților. Poate că bunicii nu-i păsa de fabrica în sine, dar ținea la cei care lucrau acolo.

– Mă bucur că vă plac. Sunt cadou de nuntă de la soțul meu, îi spuse ea lui Wallis.

– De la ce bijutier i-a luat? insistă americanca.

– Cartier.

– David, strigă Wallis Simpson pe un ton poruncitor, vino să vezi cerceii ăștia! Sunt așa de originali.

– Știi, Robert, pun pariu că Wallis Simpson crede că prințul de Wales o va lua de nevastă, îi mărturisi Amber soțului ei mai târziu, când erau doar ei doi în bibliotecă și își scotea cerceii pentru ca el să-i pună în seif.

Robert căscă și scutură din cap.

– N-o să se însoare cu ea, îi spuse lui Amber, foarte sigur pe el. Poți să fii convinsă. Guvernul n-o să-l lase niciodată.

Era noaptea târziu și Amber tot nu putea să adoarmă; seara aceea îi trezise prea multe amintiri dureroase și, odată cu ele, suferința care o sfâșia din ce în ce mai des. Încercase din răsputeri să-i nege existența, iar când nu reușea, o șoca și se rușina că îi cădea pradă. Înainte de relația cu Jean-Philippe, tot ce știa despre sexualitatea și nevoile unei femei se limita la faptul că nu era acceptabil pentru o fată „cinstită" nici măcar să aibă habar de existența sexului, darămite să manifeste vreo curiozitate în această privință, sau, Doamne ferește, vreo dorință să încerce cum e. Ca femeie măritată și ca mamă, era obligată să trăiască de parcă sexul, dorința și împlinirea nici nu ar fi existat. Își spusese că îi va fi ușor să ducă o astfel de viață și crezuse că va fi în stare, dar deodată, în ultimele câteva săptămâni, o durere – atât de slabă și de trecătoare, că reușise să se convingă că nici nu o simțise – începuse să nu-i dea pace.

Amber stătea lungită în întuneric, încordându-se toată ca să respingă nedorita durere care o cuprindea. Această dorință era secretul ei rușinos din ceasurile târzii ale nopții. În timpul zilei, reușea să o ignore, căci își găsea mereu ceva de făcut, dar noaptea...

Se uită înspre ușa închisă dintre dormitorul ei și al lui Robert. Robert, soțul ei. O trecu un junghi prin inimă și i se tăie respirația. Îl crezuse atât de mândru și de romantic când îl văzuse pentru prima dată. Fusese cât pe ce să-i dăruiască inima până și-a dat seama... Visase la Robert, la iubirea romantică, la sărutări și mângâieri, ca o fată tânără și inocentă. Dar acum, sărutările și mângâierile pe care le voia erau cele dorite de o femeie, nu de o fată naivă. Dorul care o chinuia era greu de suportat, însă îl avea pe Robert ca soț. Alți bărbați cu înclinațiile lui aveau relații sexuale cu soțiile lor, și chiar copii cu ele, își aminti Amber. Se simțea uneori atât de singură, de neîmplinită, chiar înșelată – cum înșelată? Cum de putea gândi așa ceva, după tot ceea ce făcuse Robert pentru ea? Ochii i se umplură de lacrimi.

Oare greșea dacă dorea ca Robert să-i fie câteodată soț în adevăratul sens al cuvântului? Ușa dintre camerele lor parcă o atrăgea ca un magnet. Se ridică, își puse un neglijeu de dantelă peste cămașa de noapte, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul de dorință și de teamă când se îndreptă spre ușă și apoi o deschise.

Dormitorul lui Robert era decorat în alb și gri-argintiu, fiind foarte masculin și modern; covorul moale și gros acoperea parchetul cu pete întunecate, țesut special pentru el, cu marginile ce păreau de un alb-argintiu în lumina lunii, pe fundalul întunecat. Lui Robert

îi plăcea lumina răspândită de astrul nopții, așa că nu voia să se tragă draperiile în nopțile cu lună.

Dormea pe o parte, cu fața la fereastră, cu părul său negru revărsat pe perna albă, îmbrăcat într-o pijama de mătase neagră.

O cuprinse un sentiment de duioșie și de afecțiune, care îi mai alina durerea dinlăuntrul ființei sale. Oare chiar nu puteau să-și dăruiască unul altuia niște mângâieri care i-ar fi consolat pe amândoi? Poate că nu-l dorea ca pe Jean-Philippe, dar erau totuși soț și soție, și la cine în afară de el ar fi putut să apeleze ca să-i potolească dorința care îi răpea somnul? Se plăceau și se respectau reciproc – și cuplurile căsătorite care simțeau mult mai puțin aveau relații intime. Oare era chiar imposibil să facă și ei la fel?

Amber înconjură patul până ajunse în dreptul capului lui. Se uită la chipul adormit al lui Robert, apoi întinse mâna și i-o puse pe obraz, șoptindu-i numele.

El se trezi imediat, se smuci din mâna ei și se ridică în capul oaselor, întrebând-o pe un ton tăios:

– Ce cauți aici, Amber?

– Nu puteam să dorm deloc. La urma urmei, era adevărat. Înainte să-și piardă curajul, îi spuse repede: Robert, mă doare tare pe dinăuntru. Nu pot să dorm și...

– Nu te simți bine? Vrei să chem un doctor?

Azvârli pătura de pe el și se ridică în picioare, aprinzând lampa de pe noptieră și încruntându-se.

– Nu, refuză Amber imediat. Nu e genul acela de durere. O, Robert, mă simt așa de singură câteodată, cumplit de singură. Îl înconjură cu brațele, lipindu-se de el și punându-și capul pe umărul lui. Am nevoie să fiu cu tine ca soție, Robert, ca o femeie cu bărbatul ei. Te rog...

Amber își ridică fața la el și își lipi ușor buzele moi de ale lui.

Îi simți trupul încordându-se, apoi el se îndepărtă de ea, apucând-o de brațe și împingând-o cu atâta putere, că fu cât pe ce să cadă.

– Cred c-ai băut prea multă șampanie în seara asta. E singura explicație pe care o găsesc pentru purtarea ta.

– Robert, îl imploră Amber cu disperare în glas, am nevoie de tine! Ești soțul meu.

– N-am de gând să te ascult, Amber. Te rog să nu mai spui nimic. Se întoarse cu spatele la ea, apoi din nou cu fața, și îi spuse, parcă scos din minți: Știai cum sunt eu.

– Dar alți bărbați ca tine sunt și soți pentru soțiile lor, protestă Amber. Și...

– Nu, aceia nu sunt ca mine. Nu înțelegi?

Când Amber scutură din cap, el înjură printre dinți și îi spuse cu ferocitate:

– Foarte bine, atunci am să te fac să înțelegi. Pentru bărbații ca mine doar gândul de a atinge o femeie, așa cum vrei tu, este revoltător, ne face greață și ne dezgustă profund. Când te-aud vorbind de durere, de dorință și de nevoie... mă trec fiorii.

Amber se simți o clipă prea șocată și umilită ca să mai facă sau spună ceva, dar îi veni în ajutor mândria.

– Și atunci, dacă nu vrei să te porți cu mine ca un soț, eu ce trebuie să fac? Să suport în tăcere ca tu să-ți faci mendrele când și cu cine vrei?

– Există o regulă general acceptată că o soție poate să-și ia un amant, cu condiția să fie discretă și să aibă grijă să nu-i umple casa de bastarzi. Vocea lui Robert era rigidă și protocolară. Dacă vrei să-ți recomand pe cineva potrivit...

– Nu! Acum era rândul lui Amber să facă câțiva pași înapoi, scârbită. Mai bine suport durerea și îmi păstrez respectul față de mine însămi, decât să îndur rușinea de a-mi avea soțul drept codoș, de parcă... Nu mi-ai făcut destul rău, Robert? Chiar mă urăști așa de mult?

Trebui să se oprească din cauza lacrimilor cu care se îneca.

– Nu te urăsc câtuși de puțin. Ești soția mea, nu uita că eu te-am ales.

Amber pufni în râs.

– Soția ta? Dar mi-ai fi codoș, doar ca să mă ții departe de patul tău.

– Ajunge, Amber! Pot să-ți suport o criză de isterie, dar nu și vulgaritatea. Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar nu trebuia să vii aici. Cred că eu sunt de vină. Trebuia să am grijă să încui tot timpul ușa dintre camerele noastre. Trebuie fie să înveți să trăiești cu... nevoile tale, Amber, sau să găsești mijloace discrete să ți le satisfaci. Unele femei – fără îndoială, cele mai merituoase – presupun că fac fapte bune, ca să uite. Alegerea îți aparține. Nu mai vreau să aud nici o vorbă pe tema asta. Te rog să te întorci în camera ta.

Amber era nespus de ușurată că putea să plece. Cum de se putuse umili așa?

Dorința care o mânase în camera lui Robert pierise. Nu trebuia să-i mai vină niciodată. Gândul de a-și lua cu sânge rece un amant discret îi făcea rău, chiar mai mult decât faptul că Robert o respinsese și o umilise. Nu, de acum încolo, va găsi un alt mod de a-și trăi viața ca soție a unui bărbat care n-o dorea, fără să-și ia un amant sau să se mai roage vreodată de soțul ei.

Tremurând, Amber se băgă din nou în pat. Își dorea să închidă ochii și să uite ce se întâmplase în această noapte, ca și cum ar fi fost doar un vis urât.

– Amber, m-am tot gândit.

Amber se încordă. Trecuseră două zile de la dezastruoasa tentativă de a-l seduce, iar Robert nu făcuse până acum nici o referire la cele întâmplate.

– Deoarece tu te duci la Macclesfield, și apoi la Osterby, continuă Robert cu o nepăsare studiată, cred că m-aș putea repezi la Paris pentru câteva zile.

Oare de ușurare sau de rușine se simțea atât de confuză și de slăbită, sau nici nu conta? Robert îi vorbea din nou, și trebuia să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea.

– Otto n-a fost niciodată la Paris, bietul băiat – poți să-ți închipui? –, și m-am gândit că i-ar plăcea.

Amber ar fi vrut să-i spună să nu-și dăruiască inima așa repede. Văzuse ceva rece și calculat în privirea tânărului său prieten, în timp ce lui Robert i se lumina fața când se uita la el, ceea ce îi înghețase sângele în vene.

Capitolul 26

– Jay, ce surpriză minunată!

Amber nu-și putea ascunde bucuria de a-l găsi pe Jay așteptând-o pe peronul gării din Macclesfield.

– Sper că nu te superi, dar bunica ta a trebuit să se ducă la ședința unui comitet de caritate, așa că m-a rugat să te iau de la gară, pentru că avea nevoie de mașină și de Horace.

Amber pufni în râs.

– Prefer de o mie de ori să mă întâmpini tu și să mă duci acasă, în locul lui Horace. Bunica ar trebui să-l scoată la pensie. Am senzația că nu mai e în perfectă siguranță cu el.

– Poate că nu, dar toată lumea de aici îl cunoaște, și conduce cu grijă Bentley-ul bunicii tale, deci cred că e în destulă siguranță. Ai venit să vezi mătasea, nu-i așa? îi zise el zâmbind în timp ce-i deschidea portiera unui Morris Oxford solid.

– Da. Tu ai văzut-o? îl întrebă Amber cu nerăbdare în glas.

– Nu încă. Maurice Westley a vrut să mi-o arate, dar i-am zis că tu trebuie să fii prima care o vede. El e încântat de ea – mă rog, cât de încântat poate să fie un om din Yorkshire – și crede că au făcut o treabă foarte bună.

Maurice Westley era noul director al fabricii, pe care îl găsise Jay, după ce Amber îi mărturisise că are senzația că lipsa de interes a bunicii ei și vârsta înaintată a fostului director trăgeau vânzările în jos.

Spre deosebire de Amber, Jay sigur știa cum s-o ia pe Blanche, așa că fusese încântată când i-l prezentase pe Westley. Omul din Yorkshire nu făcea nici un secret din convingerea lui că industria mătăsii nu se va putea compara niciodată cu cea a lânii sau a bumbacului, dar se acomodase bine la fabrică, și muncitorii îl respectau.

Mulțumită sfaturilor lui Cecil și a intervențiilor ei discrete în cercul pe care îl frecventa, Amber reușise să obțină mai multe contracte foarte avantajoase pentru fabrică, inclusiv unele prin James Lees-Milne, a cărui implicare în comisia de patrimoniu însemna că devenise un fel de expert în decorarea marilor conace de la țară.

Fabrica produsese mătăsuri albe pentru interioarele lui Syrie Maugham, și mai aveau încă acele contracte cu biserica, pe care le câștigase tatăl lui Amber cu mulți ani în urmă, dar Denby Mill îi datora mai ales lui Robert noile comenzi de mătase pentru parașute, de care avea atâta nevoie. Robert fusese acela care, atunci când guvernul anunțase, în primăvara lui 1935, că intenționa să tripleze efectivele RAF-ului în doi ani, din cauza puterii militare crescânde a Germaniei, își dăduse seama că asta va atrage o cerere mai mare de mătase pentru parașute, așa că sugerase, prin relațiile sale, să i se atribuie aceste contracte lui Denby Mill.

Obținerea acestor contracte guvernamentale a avut o influență benefică asupra afacerii.

– De-abia aștept să văd mătasea, îi spuse Amber lui Jay. Am aranjat să mă duc la fabrică mâine-dimineață. Dacă ai timp, mi-ar plăcea să vii cu mine.

– O să-mi fac timp.

Jay era unul dintre acei bărbați care arăta bine oricum ar fi fost îmbrăcat, se gândi Amber când el îi zâmbi. Poate că era vina ei, dar se plictisise oarecum de bărbații și femeile prea inteligenți și spirituali, care trăiau doar ca să facă remarci ironice, pentru care viața avea sens doar dacă mergeau la cele mai elegante baluri sau erau *au fait* cu ultimele bârfe.

– Ce mai face Lydia? îl întrebă pe Jay.

– Un pic mai bine. Dr. Brookes spune că nu mai trebuie să aibă copii. Bănuiește că sarcina și nașterea sunt de vină pentru starea în care se află acum.

Lydia fusese foarte bolnavă după ce le născuse pe cele două fiice ale ei și, cu toate că Jay îi fusese loial și nu-i spusese nimic lui Amber despre comportamentul ei, ea auzise de la bunica că, după ce venise pe lume a doua fetiță, chiar înainte de Crăciun, Lydia fusese într-o stare atât de proastă, încât existaseră temeri atât pentru sănătatea ei mintală, cât și pentru siguranța copilului. Lui Amber îi părea extrem de rău pentru Jay, dar și pentru Lydia, însă vedea foarte clar pe fața lui că orice manifestare de milă i-ar răni mândria.

Trebuia să fie greu pentru un bărbat ca Jay, care își iubea soția, să accepte că nu putea avea relații intime cu ea, pentru că nici un mijloc de protecție nu era absolut sigur. Firește că ar fi putut să-și ia o amantă, dar Macclesfield era un oraș mic, în care asemenea lucru nu era considerat normal, ca în capitală.

– Ce mai face bunicul tău? îl întrebă Amber, pe când treceau de Dower House. După ce se însurase, la sugestia lui Amber, bunica îl lăsase pe Jay să se mute la Dower House, deoarece casa era aproape goală, și să-și întemeieze un cămin acolo, întrucât era destul loc pentru o familie numeroasă, care va avea, pe deasupra, propria grădină.

– La fel, răspunse Jay. Bunica ta încă vrea să-l forțeze să-i vândă din pământuri, măcar pentru banii de care ar avea nevoie ca să nu cadă casa peste el, iar bunicul meu este la fel de hotărât să nu se despartă de nici un acru de pământ, chiar dacă nu are nici un moștenitor direct și locul va trebui vândut după moartea sa, pentru plata taxelor de succesiune.

– Trebuie să fie foarte greu pentru el, spuse Amber compătimitoare.

„Țap bătrân și încăpățânat", se gândi ea, în schimb.

Ajunseră la clădirea principală, iar Jay trase mașina la intrarea din față, coborând primul ca s-o ajute pe Amber.

– Mai ai vești de la Greg? o întrebă pe Amber în timp ce se îndreptau spre intrare.

– Mi-a scris săptămâna trecută. Amber era foarte îngrijorată în privința vărului ei. Nu-l mai văzuse de ani buni, iar scrisorile lui erau din ce în ce mai sporadice. Părea foarte nefericit, Jay, și m-a rugat să-i împrumut niște bani. Sigur că i-am trimis, și o voi face în continuare, dar mă îngrijorează faptul că are mereu nevoie de bani.

– Tare mi-e teamă că îți va mai cere, îi spuse Jay. Uite ce e, nu-mi place să vorbesc despre Greg pe la spate, dar cred c-a dat de bucluc.

– Ce fel de bucluc?

– Datorii la joc, pe care a trebuit să le plătească bunica ta, și se pare că s-a încurcat cu o chinezoaică, cel puțin așa spune Henry Jardine. Bunica ta mi-a arătat scrisoarea de la Jardine.

– Ce mult mi-aș dori să se întoarcă acasă! Acum n-are nici un motiv să n-o facă, nu? De altfel, lordul Fitton Legh s-a recăsătorit.

Lordul Fitton Legh se însurase cu Cassandra la puțin peste un an de la moartea lui Caroline. Amber se mirase, dar bunica ei îi spusese că era o tradiție veche ca cei din neamul Fitton Legh să se căsătorească cu membrii familiei de Vries.

– Se pare că el nu vrea. Bunica ta i-a propus. Ea crede că lui Greg îi e teamă că, dacă s-ar întoarce, ar fi blamat de societatea de aici.

– Oare din cauza asta sau pentru că se simte vinovat de moartea lui Caroline? întrebă Amber. Cred că are conștiința încărcată.

Cunoscându-l pe Greg, Jay se îndoia, dar nu voia să-i spună lui Amber ce gândește, ca să n-o supere. Îi spuse, în schimb, pe un ton blând:

– Aș zice că și aceste amintiri triste sunt unul dintre motivele pentru care șovăie să se întoarcă.

– Din scrisorile lui reiese că duce o viață socială intensă în Hong Kong. Se scuză mereu că nu are timp să scrie mai mult, îi spuse Amber lui Jay. Totuși, la un moment dat, tot va trebui să se întoarcă. La urma urmei, e moștenitorul bunicii, și știu că ea îi duce dorul. Vrea să-l vadă însurat și așezat la casa lui.

– La ce oră vrei să te iau mâine? o întrebă Jay, schimbând cu tact subiectul.

– La unsprezece e bine?

– E-n regulă, îi zise Jay, luându-și rămas-bun de la ea cu un zâmbet călduros, în timp ce Wilson, majordomul, îi deschidea ușa.

Greg așteptă puțin, iar apoi se uită intenționat la chinezul care stătea parcă din întâmplare lângă ușa ce arăta ca oricare alta, atât de pitit în penumbra casei de jocuri, că era ușor să nu-l observi dacă nu știai că e acolo.

Avusese o zi păcătoasă. Banii pe care îi aștepta de la bunică-sa nu sosiseră încă, afurisitul de director de bancă avusese tupeul să-i refuze un avans în contul acestora, pretinzând că are stabilită altă întâlnire atunci când Greg încercase să obțină o întrevedere. Și, de parcă asta n-ar fi fost destul de rău, blestematul de croitor care îi făcuse costumele avuse îndrăzneala să vină la el la birou și să-i ceară suma pe care i-o datora.

Greg sperase că ghinionul se va transforma într-un noroc chior la masa de joc, gândind că norocul trebuie să i se întoarcă în curând, de ce nu chiar în acea seară.

La început, se părea că avusese dreptate, căci, la un moment dat, avea în față un câștig de aproape o sută de lire, dar norocul cel schimbător îl părăsise și pierduse totul, plus încă o sută.

Omul care păzea ușa înclină din cap, iar Greg se îndreptă spre el.

Fusese un pic stânjenit când se dusese prima oară într-un loc în care se fuma opiu, dar Lionel râsese de el, așa că, din mândrie, îl însoțise.

Greg dădu din cap cam trist acum, că se strecura pe ușa deschisă. Ce naiv fusese atunci când nu-și închipuise ceva diferit de maghernițele din cartierul chinezesc rău-famat de la periferia Londrei, despre care se putea citi în ziarele de scandal.

Aici, salonul în care se fuma opiu nu era deloc așa. Într-adevăr, rândul de scări care făceau legătura între salon și sala de jocuri erau vechi și șubrede, dar odată ce ajungeai pe palier și îi dădeai obolul paznicului din fața ușii, poate nu ți se deschideau porțile raiului, așa cum numeau locul acei *aficionados*[1] ai drogului, dar în orice caz pătrundeai într-o încăpere foarte elegantă, în care fumatul opiului era o adevărată ceremonie de artă.

Pe podeaua bine lustruită se aflau paturi pentru fumătorii de opiu, cei de pe ele purtând veșminte lungi de mătase, care li se dădeau fiecărui client pentru a le îmbrăca în spatele paravanelor.

[1] Pasionați, în limba spaniolă, în original

Cel care i s-a dat lui Greg era roșu, brodat cu dragoni aurii. Și-l puse pe el zâmbind. „Vânătoarea de dragoni" era eufemismul folosit de chinezi pentru fumatul de opiu.

Lui Greg i s-a indicat un pat pe care mai era un singur om, un european, ca și ceilalți clienți. Suluri desfășurate de pergament, pe care erau scrise proverbe favorabile, împreună cu stampe din mătase meșteșugit lucrate, decorau pereții, iar în sală plutea mirosul dulceag și greu de opiu, prea prețios ca să fie lăsat să iasă pe ferestre sau să fie risipit de un ventilator.

I se dădu tava emailată cu toate cele necesare, inclusiv lampa cu pâlnie îngustă care direcționa căldura spre bolul aprins al pipei pentru opiu.

Lămpile erau făcute manual și aveau modele complicate, la fel ca micuțele boluri care conțineau bucățele prețioase de drog, ce erau puse în pipa din os învelit în filigran de argint.

Aici, în această sală bogat decorată, ți se oferea totul pentru a transforma fumatul într-o experiență de neuitat, cu singura condiție să-ți poți permite să-i treci pragul. Asemenea saloane erau la ani-lumină de acele văgăuni sordide unde se fuma opiu, în zonele sărace ale Hong Kongului.

Greg inhală fumul și lăsă grijile din acea zi să plutească în jurul lui, pentru a fi rapid înlocuite de o senzație din ce în ce mai puternică de euforie. Asta nu era vânătoare de dragoni, ci însemna mai degrabă să călărești pe unul, să-i dai ordine, să-i fii stăpân și să te bucuri de plăcerea pe care ți-o dăruia.

– Amber, te credeam mai deșteaptă. Ai fi putut să te duci cu soțul tău la Paris, în loc să vii aici să comanzi mătăsuri pentru salonul tău, ca o nevastă de negustor.

Bunica ei nu se lăsa niciodată, se gândi Amber cu tristețe, și nici nu se schimba deloc. Era îmbrăcată la patru ace pentru micul dejun, de parcă s-ar fi dus la un bal, își purta întotdeauna perlele, iar părul îi era mereu perfect ondulat și aranjat.

– Robert are niște treburi personale la Paris, îi răspunse Amber, cât despre mătăsurile mele, tu ai fost aceea care m-a învățat să am mare grijă de bugetul familiei.

– Nu înțeleg această nebunie de a decora și redecora, care i-a cuprins pe atât de mulți oameni. De câte ori deschizi revista *Vogue*, găsești numai tâmpenii despre Lady X sau Y, care își schimbă mobila. Credeam că ai lucruri mult mai importante cu care să-ți umpli

timpul. Un moștenitor și încă un copil ar fi perfect. Dacă i se întâmplă ceva lui Luc...

– Nu i se va întâmpla nimic lui Luc, o opri Amber, revoltată. Gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău copilului îi trezea o dorință nebună de a-l apăra, dar și o teamă îngrozitoare pentru el.

– Nu ești Dumnezeu, Amber, și dacă va mai fi un război, ceea ce e foarte posibil, după felul în care se înarmează din nou Germania... Blanche se opri, lăsând-o pe Amber să se gândească la vorbele ei.

Bunica ei nu știa că nici nu putea fi vorba să mai facă un copil, și nici din ce cauză.

– Mă mir că acea Cassandra nu i-a dăruit încă un copil lordului Fitton Legh. Desigur, nu că ar avea nevoie Fitton Legh să se bazeze pe Cassandra să-i nască un moștenitor, pentru că are deja unul, și pe deasupra, neamurile Fitton Legh și de Vries nu prea fac băieți, mai ales împreună, continuă Blanche.

– Soția lordului de Vries a fost o Fitton și a avut un băiat, se simți Amber datoare să precizeze.

Pentru prima dată de când o cunoștea pe bunica ei, Amber îi văzu ochii întunecați de suferință.

– Lordul de Vries a avut, desigur, un băiat, dar un fiu nu este întotdeauna și un moștenitor, de aceea ți-am sugerat să petreci mai mult timp cu soțul tău, ca să-i mai dăruiești un copil, în loc să-ți pui draperii noi în casă.

Bunica ei avea întotdeauna ultimul cuvânt, se gândi cu tristețe Amber, o oră mai târziu, când porni pe jos spre Dower House, după ce îi spusese lui Jay la telefon că mai bine se întâlnesc acolo decât să vină s-o ia.

Era o dimineață prea frumoasă ca să nu se bucure de soarele care își trimitea razele strălucitoare prin coroanele fagilor care mărgineau aleea și arunca pe pietriș lumini și umbre care parcă dansau.

Frumoasele grilaje vopsite în negru împiedicau căprioarele din parc să ajungă pe alee și la băncile de sub copaci, dar Amber le putea vedea păscând pe pajiștile aflate de fiecare parte a drumului. Bunica ei văzuse căprioarele din Lyme Park de la Disley și îl convinsese pe Jay că trebuie să aibă și ea câteva la Denham Place.

Fazanii masculi, care scăpaseră de pe moșia lordului de Vries, unde fuseseră pe vremuri crescuți pentru vânătoare, înghețau de spaimă când Amber trecea pe lângă ei, care încerca totuși să nu-i

sperie, pentru ca apoi să o ia din loc bătând din aripi, deși aveau corpul greoi.

Jay râdea de ei, pentru că erau mai degrabă păsări domestice decât sălbatice, iar Blanche dăduse ordin să nu fie împușcați, însă Amber bănuia că bunica ei proteja păsările mai mult ca să-l enerveze pe lordul de Vries decât pentru că ținea la ele.

Căsătoria cu Robert și administrarea proprietății lor o făcuseră pe Amber să înțeleagă mai bine cum trebuia valorificat terenul, așa că putea acum să aprecieze munca grea și eforturile financiare făcute pentru a aduce și menține pământurile din jurul lui Denham Place într-o stare atât de bună.

Jay îi spusese cât de mulțumiți fuseseră de profitul obținut anul acesta de pe urma fermelor arendate, dar scuturase din cap când ea remarcase, cu toată blândețea posibilă, că trebuia să-l întristeze să vadă Denham Place prosperând în grija lui, în timp ce pământurile bunicului său sufereau mult din cauza unei administrări defectuoase și a lipsei de bani pentru investiții.

– N-am avut niciodată un interes personal în pământurile bunicului meu și, sincer vorbind, mi-e mai ușor să lucrez pentru bunica ta decât pentru bunicul meu. Nu l-a interesat niciodată pământul decât pentru că era al strămoșilor lui, pe când bunica ta îl prețuiește deoarece este un bun care aduce profit.

– Și totuși, detestă fabrica și trebuie s-o rogi cu cerul și cu pământul să investească o sumă cât de mică în viitorul acesteia. Cred că asta se întâmplă pentru că Blanche consideră pământul o investiție demnă de un aristocrat, iar fabrica înseamnă pentru ea comerț. Este așa de snoabă, încât urăște ideea de a fi asociată cu negoțul, îi răspunsese sec Amber.

Amber ajunsese la Dower House, trase zăvorul de la poarta prin care se intra într-o grădină frumoasă, când văzu o dădacă care traversa peluza, împingând un cărucior și ținând de mână un copil mic.

Copiii lui Jay. Amber îi zâmbi cu afecțiune fiicei mai mari a lui Jay, întrebându-se dacă își mai aducea aminte de ea, iar apoi râse când micuța Ella se smuci din mâna dădacei și alergă spre ea să i se arunce în brațe.

Piele de copil. Mirosea așa de bine, a ceva pur și delicat, se gândi Amber când o ridică pe fetiță și o strânse la piept. Până să-l aibă pe Luc, nu-și dăduse niciodată seama cât de puternice erau sentimentele ei materne. Ar fi vrut să aibă mai mulți copii și, doar ținând

în brațe trupușorul fetiței, care se lipea de ea și îi acoperea fața cu sărutări, simți un junghi în pântec.

– Hai, domnișoară Ella, ajunge cu manifestările entuziaste, îi atrase atenția dădaca.

„Nu e doar vina ei, ci și a mea", se gândi Amber cu tristețe.

– Dacă se bucură atâta, e doar vina mea, îi spuse Amber dădacei, zâmbind. Au crescut așa de mult, și ea, și bebelușul. Trebuie să-ți dea multă bătaie de cap.

Dădaca părea să se fi înmuiat.

– Ei, nu zic că nu-i greu câteodată, Excelență. N-am dormit ca lumea de câteva nopți. Bebelușului îi ies dinții.

Amber o lăsă jos pe Ella, dar tot o mai ținea de mână când se uită în căruț.

Fetița cea mică arăta aproape la fel ca Ella, când avea vârstă ei, cu ochii mari și cenușii depărtați – ochii lui Jay. Când zâmbi, își dezveli cei doi dințișori în creștere, și când ridică mânuțele, dorind să fie luată în brațe, lui Amber i se topi inima după ea.

– Ești o fetiță minunată!

Amber își dorea din tot sufletul s-o ia în brațe, dar știa că nu trebuie să se amestece în treburile dădacei, mai ales că aceasta își încleștase hotărâtă mâna pe mânerul căruciorului și îi dădea de înțeles că nu vrea să-și întrerupă plimbarea de dimineață. Se mulțumi așadar să se pună în genunchi și s-o mai îmbrățișeze o dată pe Ella, întrebându-se dacă i-ar putea trimite de la Londra niște hăinuțe frumoase, fără să-i rănească lui Jay orgoliul.

– Crezi că doamna Fulshawe mă poate primi în vizită? o întrebă Amber pe dădacă.

Ar fi fost o bădărănie din partea ei să nu treacă pe la Lydia, deși dimineața nu era un moment potrivit pentru „vizite".

– Îmi pare rău, Excelență, dar a sunat-o Lady Fitton Legh că vine s-o ia la Manchester.

Jay apăru exact când Amber se ridica în picioare; se vedea bine cât își iubea fetele, deși se străduia să pară sever, așa că, atunci când Ella se rugă de el s-o ia în brațe, cedă și o ridică la piept.

– Aș fi vrut să trec pe la Lydia, dar dădaca mi-a zis că a plecat cu Cassandra, îi spuse Amber lui Jay, după ce și-au luat la revedere de la copile.

– Da, Cassandra s-a gândit că-i va face bine să mai iasă puțin.

– Sunt sigură că o să se facă bine cât de curând, Jay, îl consolă Amber.

– Și eu sper, răspunse el, sumbru, pentru binele fetelor și al ei.

Ce tipic era pentru Jay să se gândească la alții mai mult decât la el, îi veni în minte lui Amber.

– Ella e așa de fericită că ți-ai adus aminte de ea, îi spuse Jay lui Amber după ce urcară în mașină.

– Eu sunt cea fericită că și-a amintit de mine, zise Amber râzând.

– Luc are mult noroc cu o mamă ca tine.

Oare se gândea la fetițele lui și la biata Lydia?

– Nu, spuse Amber pe un ton calm, eu am noroc, chiar mai mult decât merit și în atâtea feluri, dar mai presus de orice, pentru că Robert m-a luat de nevastă.

Se uitară unul la altul, iar Amber își dădu seama că Jay înțelesese la ce se referise ea.

– Când m-a cerut de soție, Robert mi-a spus că această căsătorie e o garanție pentru viitorul meu, și a avut dreptate. Jay... Amber făcu o pauză. Nu-i plăcea să vorbească despre Robert pe la spate, dar Jay îi era prieten vechi, ba mai mult, era un om în care avea deplină încredere și ale cărui sfaturi le prețuia. Am văzut un magazin pe care aș vrea să-l cumpăr, știi, pentru mătăsurile mele. E pe Walton Street și corespunde din toate punctele de vedere. Cecil a fost cel care mi-a sugerat să deschid un magazin, și recunosc că îmi surâde ideea. N-am vorbit încă despre asta cu Robert, dar...

Jay se uită la capul ei aplecat.

Lydia fusese de dimineață într-una din stările ei de surescitare paroxistică, încântată la gândul de a ieși cu prietena ei Cassandra, și îi spusese, cum o făcea adesea în asemenea stări, că-l urăște și că își dorește să nu se fi măritat niciodată cu el. Când va trece de la cea mai mare fericire la cea mai neagră deznădejde, avea să-l implore, cum o făcea întotdeauna, s-o ierte și îi va spune că îi iubește, pe el și pe fetițe, mai mult ca orice. Se va agăța de el, va plânge și se va ruga până la epuizare.

– Mi se pare o idee foarte bună, o aprobă el, cu multă prudență.

– Dar nu crezi că lui Robert o să-i placă, nu? ghici Amber.

– Tu-l cunoști mai bine ca mine, Amber, dar majorității bărbaților nu le place să-și vadă soțiile implicându-se în afaceri, și cred că asta-i valabil mai ales în cazul unuia cu poziția socială a lui Robert.

– Da, cred știu ce vrei să spui, Jay, și m-am gândit și eu la asta, dar am nevoie de ceva al meu, ceva... „Ceva pentru care să trăiesc", ar fi vrut să continue Amber. Probabil mă consideri egoistă. Am un bărbat bun și un fiu minunat.

– Nu cred deloc așa ceva, o asigură Jay. Departe de mine acest gând. De fapt, cred că e o idee foarte bună. Numai că nu știu cum o să reacționeze Robert. Nu vreau să-ți dau speranțe, pentru ca apoi să fii și mai dezamăgită.

– Cred că o să vorbesc și cu James Lees-Milne, când îl văd astăzi, să-l întreb ce părere are. E în același cerc cu Robert și lucrează pentru Comisia de Patrimoniu, așa că Robert va fi mai înclinat să-i respecte părerea.

Ajunseră la fabrică. Era întotdeauna atât de ușor să vorbești cu Jay, că nici nu-și dăduse seama cum trecuse timpul.

– Ești un prieten atât de bun, Jay, îi zise ea, luându-i mâna cu blândețe.

Coborâră din mașină și o luară spre poartă.

Jay îi zâmbi. Amber nu va ști niciodată cât de mult își dorea el să fie mai mult pentru ea. Se însurase cu Lydia fiindcă știa că nu putea s-o aibă pe femeia pe care o iubea. Își spusese că era mai bine să fie căsătorit decât singur și că avea să facă tot ce-i stătea în putință să-i fie un soț bun.

Dar nimic nu i-o scosese pe Amber din minte, chiar dacă își păstra iubirea zăvorâtă în adâncul sufletului, știind că nu va putea niciodată să și-o exprime. Avea o datorie față de soția sa și nu voia s-o împovăreze pe Amber cu iubirea lui. Oricât de greu îi era uneori să îndure acest chin, era mai bine să aibă parte de prietenia ei decât de nimic. Nu avea să riște niciodată să-i spună ce simțea pentru ea, de dragul ei, dacă nu pentru altceva. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o supere în vreun fel.

Ceea ce simțea pentru Amber nu constituia câtuși de puțin o amenințare la adresa căsniciei lui. În fond, pe Amber o iubise înainte să apară Lydia în viața lui.

Își iubea necondiționat fetele, dar când Lydia îl acuza că nu o iubește, se simțea vinovat până în adâncul sufletului. Voia s-o iubească, dar firea ei îl împiedica să găsească o punte de legătură cu ea. Nu-i interesau aceleași lucruri, Lydia se plângea mereu că el, deși un de Vries, era „doar un administrator de moșie", iar el bănuia că aici Cassandra punea gaz pe foc. Lydia părea întotdeauna

mai arțăgoasă și mai nervoasă după ce petrecea câtva timp cu verișoara lui.

Jay știa că prietenia dintre Lydia și Cassandra îl va deranja întotdeauna. Nu voia să fie genul de soț care să-i dicteze soției cu cine să fie prietenă, dar nu putea să uite relația Cassandrei cu Lady Caroline, și nici nu se vedea vorbind cu Lydia despre „iubirea" Cassandrei pentru nefericita femeie. Pur și simplu, nu aveau acel gen de relație care să permită asemenea confesiuni.

În aparență, prietenia Cassandrei cu Lydia era cea dintre două femei măritate. El nu avea de unde să știe dacă verișoara lui nu-și exagerase sentimentele față de Caroline; dacă nu le inventase chiar – la urma urmei, era căsătorită cu lordul Fitton Legh de mai mulți ani – sau dacă nu simțea și pentru Lydia mai mult decât prietenie. Nu putea s-o întrebe pe Cassandra.

Tot ce spera era ca sănătatea mintală a Lydiei să se amelioreze.

Mătasea corespundea perfect așteptărilor lui Amber; culorile străluceau ca niște nestemate în stemele la care lucrase cu migală ore întregi pentru a le integra în model: rodiile aurii din blazonul ducal al familiei lui Robert, alternând cu păunii cu cozile înfoiate, albastrul electric amestecându-se cu un verde ca jadul, pe un fundal de un stacojiu cald combinat cu un sidefiu-pal. Îi venea să plângă de atâta frumusețe.

– E minunată, îi spuse ea lui Maurice Westley când reuși să vorbească. Am s-o folosesc în dormitorul regelui și în apartamentele de protocol. Cuvertura va fi matlasată, iar păunii brodați cu fir de aur vor ieși în relief. Perdelele baldachinului vor fi bordate cu voal din aur, și cea de la cap va fi brodată cu blazonul familiei.

– Ți-am spus că a făcut o pasiune pentru fotbal? o întrebă Maurice Westley pe Amber, după ce au convenit cât material trebuia fabricat, și îi zâmbi lui Jay, care râse și îi explică lui Amber, cu vocea încărcată de melancolie:

– Ți-l amintești pe Geoff Stanley, de la Alderley Edge? Bunicul lui a fost unul dintre finanțatorii căii ferate.

– Sigur că da, aprobă Amber. Ați fost împreună la Eton.

– Păi, bunicul lui are acțiuni și la una dintre echipele de fotbal din Manchester și, ca să nu mai lungim vorba, Geoff și vărul său au moștenit acțiunile după moartea bunicului lor. Geoff m-a convins să vin cu el la unul din meciuri. Visează ca echipa lui să ajungă

în divizia întâi. I-a dat alt nume, Hermes[1] Stanley. Crede că așa o să bage viteză în ei, mai degrabă decât dacă i-ar fi botezat Rovers[2].

Amber pufni în râs.

– Și au aripi la pantofi?

– Din câte știu, nu, deși fanii le spun deja Stanley Wingers[3].

Uitase ce ușor îi era să stea de vorbă cu Jay și cât de bine se simțea cu el, recunoscu Amber. Poate că era un dram de adevăr când Louise o poreclise în batjocură „fata de la fabrica din Macclesfield". Venirea ei aici însemnase o gură de aer proaspăt, după societatea frenetică, aproape destrăbălată, din Londra.

Secretarul lui Maurice Westley bătu la ușa deschisă și anunță:

– A sosit domnul Lees-Milne.

– Jim, mă bucur mult să te revăd, îl salută Amber pe nou-sosit. Și felicitări pentru noul tău post. Consilier în problema clădirilor istorice la Comisia de Patrimoniu sună pompos.

– Păi, nu e încă oficial, îi spuse el zâmbind vag. În realitate, nu sunt atât de important.

Totuși, părea flatat.

– Uite mătasea, îi zise ea. Ce părere ai?

Acesta se uită îndelung la ea, încât Amber începuse să-și facă griji, dar apoi îi aruncă o privire încântată, din care ea îi ghici imediat opinia.

– Cred că e desăvârșită. Te-ar deranja dacă m-aș duce la Osterby să fac niște fotografii înainte și după ce decorezi? Vreau să adun pe cont propriu niște material despre interioarele conacelor de la țară. Cecil susține că fotografiile mele sunt groaznice, dar cred că, în sinea lui, e mulțumit că n-are un competitor.

Amber râse la gluma lui.

– Sigur că poți trage o fugă până acolo.

– Am văzut luna trecută niște materiale de-ale tale la Charlton. Mătasea galbenă pe care ai folosit-o în sala cu statui.

– Aha! De când a apărut în *Vogue*, am vândut mult din acest material, îi anunță încântat Maurice Westley.

---

[1] Zeu în mitologia greacă, vestit pentru iuțeala cu care transmitea mesajele, întrucât avea aripi la picioare (n.tr.)

[2] Hoinarii, vagabonzii

[3] Înaripații

– E unul dintre preferatele mele, trebuie să recunosc, remarcă Amber. Am folosit un desen de-al tatălui meu, cel cu monedele romane, pentru margini. S-a potrivit foarte bine.

– Da. Am auzit că stilul tău imperial-roman devine la fel de celebru și de solicitat precum camerele albe ale lui Syrie Maugham.

Amber râse și îi spuse:

– Mă îndoiesc, Jim.

La Osterby era o cameră dreptunghiulară, în care se aflau mai multe busturi de marmură aduse din Italia de unul dintre strămoșii lui Robert. După ce o zugrăvise într-un galben cald, pusese la ferestrele înalte draperii din mătase galbenă imprimată cu monede și storuri de mătase de culoarea purpurii imperiale, creând astfel ceea ce botezase, în glumă, stilul imperial-roman. Acesta era de mare efect și dădea impresia de eleganță, oferind un decor bogat, care punea în valoare busturile de împărați.

– Ai timp să vii la Denham să iei prânzul cu noi? îl întrebă Amber pe Jim, după ce au părăsit biroul directorului fabricii.

– Ar fi grozav, dar nu pot. Trebuie să mă duc la Dolly Hetherington, unde e al naibii de frig tot anul și unde voi fi obligat să mănânc varză fiartă și carne de oaie.

– Vai, sărmanul de tine!

– E un sacrificiu pe care sunt obligat să-l fac, deoarece Dolly cochetează cu ideea de a dona atât casa, cât și tablourile, Comisiei de Patrimoniu.

– Speram să-mi dai un sfat în ceea ce privește deschiderea unui magazin la Londra, în care să vând mătăsurile fabricate la Denby.

– Ei bine, pot să-ți spun de pe acum că e o idee extraordinară. Sunt convins că ai să găsești o mulțime de clienți.

– Poate am să te rog să-ți expui punctul de vedere și în fața lui Robert, îi spuse Amber.

Spre ușurarea ei, el râse și zise voios:

– Nici o problemă.

– Ții mult la ideea asta cu magazinul, nu? comentă Jay, pe drumul de întoarcere la Denham.

– Da. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi-l doresc mai tare. Luc va începe școala primară și fiindcă... „Fiindcă n-o să mai am alți copii", era cât pe ce să spună, dar se opri și zise, în schimb: Și fiindcă o să am atunci mult timp liber, mi se pare cel mai logic lucru pe care să-l fac.

Amber n-ar fi vrut să spună așa ceva – ar fi o lipsă de loialitate față de Robert, după tot ceea ce făcuse pentru ea –, dar avea o nevoie din ce în ce mai disperată să-și umple cu ceva util timpul care îi rămânea după plecarea lui Luc la școală. Feluritele evenimente sociale lipsite de importanță, la care trebuia să participe, pentru că așa se cădea în „înalta societate", îi creau un sentiment de izolare și de solitudine, fiind conștientă că existau foarte puțini oameni cu care să fie pe aceeași lungime de undă. Da, îl avea pe Cecil și mulțimea lui de prieteni așa-zis amatori de artă, dar munca îl ținea deseori pe Cecil departe de ea. Și, pe deasupra, compania lui Cecil o făcea să-și dorească și mai mult o carieră în artă.

Amber recunoștea că, pe zi ce trecea, golul sufletesc resimțit în viața conjugală îi întețea temerile că, într-o bună zi, acesta va deveni de nesuportat și că va fi tentată să facă acel lucru pe care își jurase că nu-l va face vreodată. Alte soții din înalta aristocrație își luau amanți, unele fiind discrete, altele mai puțin, iar comportamentul lor era acceptat de societate. Ea însă nu era o aristocrată, și îi era foarte teamă că, dacă și-ar lua un amant, s-ar și îndrăgosti de el, lucru pe care nu și-l putea permite. Magazinul ar fi un lucru care i-ar distrage atenția, în care s-ar implica, umplându-și astfel timpul liber. Dar cum rămânea cu nopțile în care se zvârcolea singură în patul cel mare? Va scăpa și de această tortură, pentru că avea să fie atât de ocupată, încât va adormi imediat ce va pune capul pe pernă, în loc să... În loc să ce? În loc să stea singură în pat și să-și aducă aminte cum se simțise în brațele unui bărbat pe care îl dorea și care o dorea, la rândul lui, știindu-se împlinită ca femeie.

Amber refuza să se mai gândească la astfel de lucruri.

Capitolul 27

– Nu, Amber. Nici nu poate fi vorba despre așa ceva.

– Dar, Robert...

– Am zis nu. Oricum, nu înțeleg de ce Dumnezeu vrei să ai un magazin.

– Am nevoie de ceva cu care să-mi umplu timpul, îi spuse Amber cu simplitate.

– Ai un copil, prieteni, trebuie să te ocupi de casa de la Osterby și de cea de aici. Cred că e mai mult decât suficient pentru o femeie.

Erau în biblioteca casei din Eaton Square, iar Amber se așteptase că îi va lua ceva timp să-l convingă pe Robert să-i aprobe planurile pentru magazinul de pe Walton Street, dar nu crezuse că o va refuza așa de categoric.

– Luc va începe școala primară și nu va mai avea nevoie de mine, ca până acum. Spre deosebire de femei ca Beth, eu nu mai am alți copii de îngrijit. Nu voia să-și facă un dușman din Robert, învinuindu-l că nu mai aveau și nici n-o să aibă vreodată alți copii, dar nu avea de gând să bată în retragere. Cât despre prieteni, adăugă ea, ridicând din umeri, știi doar că sunt tolerată în cercurile tale numai pentru că îți sunt soție. Nu-ți poți face prieteni apropiați în asemenea împrejurări, Robert, ci doar relații superficiale. Când mi-o ceri, normal că fac pe gazda, dar, așa cum știm amândoi, de multe ori, prezența mea nu este necesară sau dorită cu adevărat.

Își dădea seama că lui Robert nu-i plăcea să audă astfel de lucruri, dar trebuia să i le spună dacă voia să-l facă să se răzgândească.

– Multe cupluri din mediu nostru duc vieți separate, iar soțiile par să fie perfect capabile să-și umple timpul, fără să deschidă magazine. Nu se cade pentru oameni cu poziția noastră socială, Amber, trebuie să-ți dai și tu seama.

– Pentru oameni de condiția *ta*, vrei să spui, Robert, preciză Amber, cu bărbia ridicată sfidător. Eu provin dintr-o familie de negustori și...

– Ești soția mea, și mă aștept să te comporți ca atare.

Nu va reuși să-l clintească de pe poziția lui, se gândi Amber. Avea acea expresie încăpățânată și semeață, ceea ce însemna că nu va ceda cu nici un preț.

– Robert, nu vreau să ne certăm, dar asta ar însemna mult pentru mine.

Amber se apropie de el și îi puse o mână pe braț, făcând eforturi să nu se simtă jignită când îl simți crispându-se de scârbă la atingerea ei. Oare era doar o închipuire a ei că Robert se purta altfel cu ea de când se împrietenise cu neamțul acela tânăr, Otto von Brecht?

– Te rog, încearcă să vezi lucrurile prin prisma mea. Simt nevoia să fac ceva, ceva care să mă pasioneze, care să-mi placă, ceva care să înlocuiască toate acele lucruri pe care nu le pot avea în viață.

Deci, o spusese până la urmă, și era cât se poate de adevărat. Zăceau în ea un gol, o nevoie și o dorință de a umple acel gol cu ceva

care să-i vină din inimă. Un lucru care să-i canalizeze toată energia ce o ținea uneori trează noaptea și o făcea să se uite cu invidie la cuplurile care aveau o viață conjugală normală.

– Te rog, spune-mi că te vei mai gândi la ce ți-am cerut, îl imploră Amber.

– Foarte bine, o să mă gândesc.

Măcar era un început.

În mod obișnuit, Greg detesta petrecerile protocolare de la Peak Club și se ferea de ele ca de ciumă, dar astăzi, în timp ce își închidea nasturii de la cămașa curată pe care și-o pusese, în micuțul dormitor din bungalow-ul pentru oaspeți al lui Henry Jardine, murea de nerăbdare să se ducă la una din acestea.

Henry Jardine îi sugerase de mai multe ori că, deoarece hotărâse să rămână în Hong Kong, ar fi o idee bună să-și găsească o locuință potrivită, dar Greg nu avea de gând să se mute dintr-un loc în care nu plătea chirie și avea la dispoziție tot personalul lui Henry Jardine. Pe lângă aceste considerente, tocmai trebuise să închirieze un apartament pentru amanta lui chinezoaică și nu-și mai putea permite alte cheltuieli.

Greg se încruntă, iar buna dispoziție îi fu înlocuită cu o stare de iritare. Se plictisise de Chia Yung cu mult înainte s-o întâlnească pe Lucy Cabot-James. Din păcate, era prea generos și milos, își spuse. Nu-i oferise el bani și un acoperiș deasupra capului în timpul sarcinii și după aceea, chiar dacă nu-i mai era de folos ca amantă în ultimele luni de sarcină, și nici imediat după ce o născuse pe puștoaica despre care zicea că e a lui?

– Păi, nu poți să negi că e amanta ta, îi spusese Lionel fără compasiune, când i se plânsese că Chia Yung era gravidă. Trebuia să-i spui să scape de copil când se putea. În locul tău, nu mi-aș face prea multe griji, adăugă el, făcându-i cu ochiul. Poți să-i zici să dea copilul, după naștere, uneia dintre rudele ei și, cu puțin noroc, are să dispară.

Chiar în acea clipă, lui Greg i-ar fi plăcut să-i dispară pentru totdeauna și amanta, și copilul ei. Păcat că avea în prezent așa multe datorii la joc, că altfel i-ar fi dat lui Chia Yung o sumă rezonabilă de bani ca să plece împreună cu plodul ei, sau i-ar fi cerut lui Lionel să-l pună în legătură cu un ucigaș plătit, care să-l scape de ea.

Va trebui să stoarcă mai mulți bani de la bunica lui. Când aceasta va afla de planurile lui, îi va da cu siguranță. De-abia aștepta să-l vadă

așezat la casa lui, ca un om respectabil, ceea ce lui nu-i surâsese până nu o întâlnise pe Lucy.

Lucy... Greg se îndrăgostise nebunește de ea din clipa în care o văzuse la petrecerea dată de guvernator, cu trei săptămâni în urmă. Abia sosită din America, cu unchiul și mătușa ei, care îi erau și tutori, fata avea doar optsprezece ani și era cea mai frumoasă pe care o văzuse Greg vreodată, cu ochii mari, căprui și cu buclele de un șaten-închis; buzele îi erau așa de moi și de trandafirii, că nu-și putea dezlipi ochii de la ele.

O tachina și o flata, firește, și fusese foarte plăcut surprins să vadă cât de impresionați erau atât ea, cât și unchiul și mătușa ei. Cam forțase nota, pomenind ca din întâmplare de verișoara lui ducesă și de bunica sa cea bogată.

Lionel încercase și el să-i atragă atenția fetei, dar își pierduse vremea. Nu că-și dădea el aere, își spusese Greg, dar era clar pe care din ei l-ar fi preferat de soț, iar acela nu era Lionel; și, întrucât era și ea o moștenitoare bogată, normal că familia ei voia să se asigure că nu va încăpea pe mâinile unui vânător de zestre.

Greg trecuse pe la unchiul și mătușa lui Lucy în dimineața de după petrecerea dată de guvernator – îi adusese și flori mătușii – ca să se informeze asupra tuturor evenimentelor la care aceștia urmau să participe pentru a se duce și el.

Căldura sufocantă a verii trecuse, dar Greg tot asuda abundent în timp ce se pregătea să meargă la cina dansantă de la Peak Club.

Era îndrăgostit până peste cap și nu-l deranja să recunoască. În seara aceasta, avea să-i ceară voie unchiului lui Lucy să-i curteze nepoata. Era sigur că Horace Cabot-James are să fie de acord.

Puteau să se logodească acum și să facă nunta de Crăciun, iar apoi Greg plănuia s-o ducă pe Lucy în Anglia. Până atunci, tot scandalul cu Lady Caroline va fi uitat și, mai ales că se recăsătorise, lordul Fitton Legh nu va mai dezgropa morții, nu?

Îi vorbise deja lui Lucy despre Denham și, cu toate că fusese la început un pic dezamăgită că el nu avea nici un titlu nobiliar, îi spusese, aparent nepăsător, și de planurile pe care și le făcea bunica pentru el.

– Așa că vei purta un titlu într-o bună zi, nu? îl întrebase Lucy, entuziasmată.

– Da, îi spusese el cu mândrie.

Doamne, cât o iubea! Era desăvârșită în toate privințele. Aveau să facă logodna, și apoi nunta, mai bine aici, în Hong Kong, apoi

o va duce la Macclesfield. Greg începu să fluiere de fericire, zâmbind la gândul că bunica lui va tăia bucuroasă vițelul cel gras, la întoarcerea nepotului risipitor. Poate că ar sta câteva luni la Londra pe banii ei – îi va spune că Lucy trebuia prezentată la curte –, și sigur are să-i placă ideea. Ar putea s-o prezinte Amber. Cine s-ar fi gândit că micuța Amber se va mărita cu un duce? Greg o invidia pe Amber pentru că trăia în Londra. Poate va reuși ea s-o convingă pe bunica să investească într-o casă în capitală. La urma urmei, își putea permite.

– Unde-i prietenul tău Lionel? îl întrebă Lucy pe Greg. Voi doi sunteți mereu împreună, și a zis că vine și el.

Greg își ascunse gelozia. La urma urmelor, nici nu avea de ce să fie gelos, pentru că Lionel nu avea nici o șansă, mai ales acum, că îl atenționase pe Horace Cabot-James în privința situației lui financiare.

– Cred că vine mai târziu, îi răspunse fetei. N-ai vrea să-ți mai povestesc ceva despre Denham?

– Ba da, chiar te rog, spuse mătușa lui Lucy, cu nerăbdare în glas. Pare să fie un loc minunat, nu-i așa, Lucy?

– Ai zis că vecinul vostru e un lord, nu? îl descusu Lucy, nebăgând-o în seamă pe mătușa ei.

– Barrant de Vries? Da, este, încuviință Greg cu nepăsare, dar rangul lui nu se compară cu cel al verișoarei mele. O văzu pe Lucy cum face ochii mari, uitându-se într-un loc anume, de parcă nu-i venea să creadă, fiind brusc cuprinsă de dezgust, așa că se întoarse să vadă ce îi atrăsese atenția și rămase mut de uimire.

Spre ei se îndrepta Lionel, însoțit de Chia Yung.

Greg intră în panică. Încercă să-i oprească, dar era prea târziu. Toată lumea care îi văzuse se holba la ei. Chinezilor nu le era permis accesul în Peak Club, și habar n-avea cum reușise să intre cu ea afurisitul acela de Lionel.

– Nu e chinezoaică fata aceea care este cu domnul Shepton? întrebă Lucy.

– Lucy, draga mea... îi spuse mătușa ei, jenată, iar Horace Cabot-James se pusese în fața soției și nepoatei sale, aruncând priviri mânioase.

– Vezi, ți-am spus c-are să fie aici, îi zise Lionel lui Chia Yung, apoi se întoarse spre Greg și rosti tărăgănat: Regret că ți-am stricat ploile, Greg, frățioare, dar Chia Yung te-a căutat peste tot. Biata fată, e într-o stare de plâns din cauza copilului. Sigur, n-am făcut

bine. I-am zis că nu poate veni aici, dar ea a insistat. Îi lăsă brațul lui Chia Yung și se întoarse spre Horace Cabot-James: Scuzele mele, domnule. Chinezoaicele astea sunt, de obicei, la locul lor, dar uneori uită de ele. L-am avertizat pe Greg să nu-și ia pe una dintre ele, dar nu m-a ascultat. Greg, bătrâne, cred că ar fi mai bine s-o duci acasă pe Chia Yung a ta, și cât mai repede, dacă nu vrei să fii dat afară de aici.

Greg nu avea altă soluție. Chia Yung se aruncase la picioarele lui, implorându-l s-o ierte, în timp ce Lucy se uita urât la el, ostilă și furioasă, iar Lionel zâmbea, pe deplin satisfăcut. Trăgând-o în picioare pe Chia Yung, Greg o împinse spre ușă, apoi în stradă, unde îi trebui aproape o jumătate de oră ca să scape de ea.

Lionel o păcălise, îi spuse ea plângând. Îi zisese că Greg voia neapărat s-o vadă.

– Mincinosul! Greg era așa de furios, că o pălmui. Știi al naibii de bine că voi, chinezii, n-aveți ce căuta aici!

– El mi-a spus că trebuie să vin aici. A zis că pune pe cineva să-mi omoare copilul dacă nu o fac.

Femeia încerca să se agațe de el. Greg o împinse cu atâta forță, că se prăbuși la pământ.

– Ridică-te, afurisito! îi ordonă el, intenționând s-o lovească dacă nu se mișca. Ridică-te și dispari imediat din viața mea!

Să-l ia naiba pe Lionel, că încercase să-i strice treaba cu Lucy. Ei bine, o să aranjeze el lucrurile cât de curând. Ce naiba, toți bărbații aveau amante! Mătușa ei are s-o lămurească, iar el putea să se laude cu Amber, care avea s-o prezinte pe Lucy la curte.

Transpirând din abundență, Greg se întoarse la club, însă găsi la intrare un paznic în uniformă, care nu-l lăsă să intre.

– Ce dracu'...? înjură el, pierzându-și cumpătul. Sunt membru al acestui club, așa că ai face bine să mă lași imediat înăuntru!

Dar omul nu cedă, iar Greg trebui să ceară să discute cu cineva din conducere. A fost lăsat să aștepte peste o jumătate de oră, după care a apărut un general în retragere, cu fața roșie de mânie, care i-a spus iritat că, din acel moment, nu mai era membru al clubului.

– Și de ce naiba? zbieră Greg. Nu sunt singurul englez din Hong Kong care are o amantă.

– Știi regulamentul clubului: fără chinezi. Pentru Dumnezeu, omule, chiar nu-ți dai seama ce insultă le-ai adus doamnelor de aici?

Generalul plecase. În culmea furiei, Greg dădu un șut inutil în ușă, iar paznicul se uită la el cu indiferență.

Plină de afecțiune, Amber zâmbea în timp ce juca Snap[1] cu Luc. Era un băiețel așa de dulce și avea să-i fie atât de dor de el când va pleca la școala cu internat. Dar spera să aibă cel puțin magazinul.

Se plimbase cu Luc în dimineața aceea pe Walton Street, ascultându-i sporovăiala și visând cu ochii deschiși, în același timp.

Robert era plecat cu Otto; se dusese pe neașteptate la Paris, pentru că, îi spusese el, lui Otto îi plăcuse așa de mult acolo și voia să revadă orașul, astfel că plecase fără să-i dea un răspuns.

Agentul imobiliar care se ocupa de clădirea din Walton Street o atenționase că nu poate să i-o țină la infinit, iar Amber luase ieri decizia de a o cumpăra, pentru că nu putea risca s-o piardă. La urma urmei, clădirile sunt întotdeauna investiții bune, își spunea ea, ca să-și înăbușe sentimentul de vină pentru că o cumpăra fără aprobarea lui Robert.

Din fericire, avea destui bani proprii pentru a face această achiziție. Robert îi dădea în fiecare trimestru o alocație generoasă, așa de generoasă că nu o cheltuia niciodată pe toată, având acum destui ca să cumpere casa cu bani gheață.

Îl însărcină pe avocatul lui Robert să se ocupe de acte și anunță banca de intențiile ei, dar, din ce îi spusese avocatul, reieșea că agentul era un om foarte de treabă, așa că toate trebuiau să meargă ca pe roate.

– Mămico, tare aș vrea să am un câine numai al meu, o rugă Luc, zâmbindu-i.

Amber râse și îi dădu părul din ochi. Luc o tot bătuse la cap că vrea un câine de când văzuse un copil plimbând unul în Hyde Park.

– Să vedem și ce zice tata, îi spuse ea, luându-l în brațe și notându-și în minte să-l roage pe paznicul de vânătoare din Osterby să caute un cățeluș pentru Luc.

Părea atât de matur când vorbea, dar era, de fapt, așa de mic, tot copilașul ei, se gândi Amber, trecând-o un junghi prin inimă cât timp îl ținea strâns la pieptul ei și îl săruta pe creștet. Părul îi era la fel de negru ca al lui Robert, și încă îl purta lung și buclat, ca toți copiii mici. Gesturile lui semănau mult cu ale lui Robert, astfel încât

[1] Joc de cărți pentru copii (n.tr.)

nimeni n-ar fi zis că nu era băiatul lui. Dar ea știa adevărul și se temea câteodată că greșeala îi va fi descoperită.

– Când se întoarce tata? o întrebă Luc.

– În curând.

Când era plecat, Robert îi scria, de obicei, în fiecare zi, iar scrisorile lui erau sincere și amuzante, chiar dacă pline de bârfe scandaloase. De această dată însă, abia dacă avea vești de la el, iar când primea vreo scrisoare, aceasta era scurtă și protocolară.

Cu toate că îi scria rar, auzea multe despre el.

Amber îl lăsă din brațe pe Luc și se duse la fereastră. Ea și Luc se întorseseră de la Osterby în Eaton Square la începutul săptămânii, și avusese deja câțiva musafiri care aduseseră repede în discuție devotamentul lui Robert față de „tânărul său prieten".

– Doar îl știi pe Robert, îi răspunsese zâmbind unuia dintre cei mai buni prieteni ai ei, Piers Whitethorne.

– Credeam că-l cunosc, spusese Piers, dar mă tem că prietenia cu tânărul acela din Germania l-a schimbat.

Amber nu făcuse nici un comentariu, așa că Piers adăugase brusc:

– Îmi închipui ce e-n sufletul tău.

Piers era cu câțiva ani mai mare ca Robert. Fuseseră amanți în trecut, iar Amber bănuia că Piers tot îl mai iubea și îl dorea pe Robert.

– Da, nu te înșeli în privința sentimentelor mele față de Robert, dar am știut întotdeauna că simte nevoia să se îndrăgostească tot timpul de altcineva. Dar de această dată e diferit.

– Ce vrei să spui? îl întrebase Amber, începând să se îngrijoreze.

– E vorba despre Robert. *Nu mai e* el însuși. Îi evită pe toți vechii lui prieteni și pare să se învârtă în alte cercuri. Am impresia că și bea prea mult. Simt că n-o să iasă nimic bun din asta. Poate ar fi o idee bună să te duci la el, la Paris.

– Nu pot să apar din senin la Paris, fără un motiv ca lumea, se simțise Amber obligată să precizeze.

– Haine, îi sugeră imediat Piers. O doamnă are *întotdeauna* nevoie de haine noi. Ea nu fusese în stare să-și ascundă mirarea auzind de un astfel de motiv, dar el adăugase cu tristețe în glas: L-am crezut întotdeauna pe Robert al naibii de norocos că s-a însurat cu tine, Amber.

Piers nu era singura persoană care îi împărtășise îngrijorarea în privința lui Robert. După ce se întorsese la Londra, primise

de la mai mulți prieteni ai lui comentarii și atenționări subtile: mult prea multe ca să nu le bage în seamă. Unii se plângeau cu discreție că Robert era acum prea ocupat pentru a-și căuta vechii prieteni, iar alții, cândva prieteni la cataramă cu el – printre care Cecil Beaton și James Lees-Milne –, îi spuneau pe șleau că relația cu Otto îl schimbase, și nu în bine. Părerea unanimă a prietenilor lui era că Robert fusese vrăjit de Otto și nu mai voia să știe de nimeni.

Normal că o asemenea îngrijorare venind din partea vechilor lui prieteni o alarmase deja pe Amber, iar acum Piers îi sugera să meargă la Paris, pentru binele lui Robert, și să-i amintească de obligațiile pe care le avea față de ea și de Luc.

Lui Amber nu-i plăcea să manipuleze pe nimeni, mai ales pe Robert, dar, până la urmă, nu a mai trebuit să inventeze nici o minciună pentru a pleca la Paris, deoarece în dimineața următoare a primit o scrisoare de la Beth, care o implora să vină acolo.

Vom sta toată iarna în casa părinților lui Alistair, din rue de Poitiers, Amber, întrucât Alistair a fost solicitat de ambasadorul Marii Britanii să-l ajute în mai multe probleme, în calitate neoficială. Casa e enormă, și Alistair având atâta treabă la ambasadă, am mare nevoie de compania scumpei mele prietene.

Lui Beth îi plăcuseră întotdeauna frazele meșteșugite, Amber o știa, dar invitația ei sosea la momentul potrivit, așa că o acceptă. Luc a fost foarte încântat când a auzit că va locui cu copiii lui Beth, care îi fuseseră mereu ca niște veri.

Amber îi scrise și lui Robert, care stătea la George V, despre planurile ei și despre cumpărarea clădirii din Walton Street, dar amânase trimiterea scrisorii până în dimineața în care au luat trenul spre port, ca să se îmbarce pentru Paris.

– N-o să crezi ce mulți americani sunt aici, la Paris, Amber, și toți se plâng de sumele mari de bani pierdute când s-a prăbușit bursa de pe Wall Street, dar își țin casa deschisă și dau cele mai extravagante petreceri din oraș.

Amber își ascunse amuzamentul la auzul amestecului de invidie și dezaprobare din vocea lui Beth.

Se aflau în elegantul salon de la etajul întâi al casei din rue de Poitiers, decorat în stil Ludovic al XIV-lea, cu lambriuri pictate și aurite. Amber sosise de peste o oră și, după ce îl instalase pe Luc

împreună cu copiii lui Beth, o asculta acum pe prietena ei, care o punea la curent cu ultimele bârfe din societatea pariziană.

– Asta-mi amintește că diseară suntem invitați la dineul de la ambasadă, mâine la un bal mascat și, pe urmă, dă Daisy Fellowes o petrecere. Vai, era să uit. Nici nu ghicești. Ți-l amintești pe Jean-Phillipe, pictorul care locuia în casa de oaspeți de la vila unde am stat cu mama înainte să ne căsătorim?

Amber se străduia să pară cât mai normală și mai indiferentă când înclină din cap, dar nu scoase o vorbă, de teamă să n-o dea de gol tremurul din voce.

– Ei bine, tablourile lui înnebunesc acum *le tout Paris*, iar Alistair îmi spune mereu că îl vede la diferite cluburi pentru gentlemeni. Apropo, l-am văzut weekendul trecut și pe Robert, cu fermecătorul lui *protégé*. Erau cu ambasadorul Germaniei. Ce zici, mergi la Jocurile Olimpice de anul viitor, din Germania? Alistair spune că ar trebui să ne ducem, dar nu-i place că le organizează nemții, cu toată propaganda asta antisemită a lor.

– Recunosc că nu m-am gândit încă la Olimpiadă, îi spuse Amber lui Beth, bucuroasă că nu mai vorbise de Jean-Philippe. Gândul că el era în Paris îi făcea inima să-i bată cu putere. Nu pentru că ar fi vrut să-l revadă; de fapt, acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Detesta să i se amintească de trecut și de calvarul prin care trecuse din cauza acestui bărbat. În afară de aceasta, avea acum griji mult mai mari decât nebunesca poveste de iubire din sudul Franței. Nu va putea să se liniștească până nu-l va vedea pe Robert și va afla ce-i cu el. Soțul și copilul erau acum mult mai importanți pentru ea decât Jean-Philippe.

– Ei bine, Amber, regret să ți-o spun, dar adevărul este că aș fi preferat să nu vii la Paris.

Amber își privi soțul cu spaimă. Stăteau în barul hotelului George V și beau niște cocteiluri; sau, mai degrabă, Robert era acela care bea cocteiluri, unul după altul, în timp ce ea și-l amesteca pe al ei, simțindu-se prea nervoasă ca să-l bea.

Fusese îngrozită când văzuse cât de mult slăbise Robert și ce rău arăta. Avea pe obraz o vânătaie, pe care îi spusese că o făcuse lovindu-se de o ușă. Dar cel mai mult o șoca purtarea lui față de ea, în care se simțea scârba și dușmănia.

Nu voise să-i spună cât de îngrijorați erau vechii săi prieteni, dar acum, când vedea ce mult îl enerva faptul că venise la Paris, Amber decise că nu are încotro.

– De ce vorbești așa? ripostă ea, calmă. La urma urmei, nu există nici un motiv să nu fiu aici, nu? Măcar pentru că lui Luc îi e dor de tine. N-ai fost niciodată plecat atâta timp. Se aplecă spre el și îi spuse pe un ton blând: Prietenii își fac griji pentru tine, Robert. Piers a venit la Londra special ca să-mi spună ce îngrijorat e în privința ta.

Robert își mai comandă un cocteil. Când luă paharul, Amber observă că îi tremură mâna.

– Piers! Sigur că-și face griji, cum să nu? Este gelos. Nu suportă să mă vadă fericit cu Otto.

– Dar nu pari fericit.

– Ei bine, să știi că sunt. În culmea fericirii. Îl iubesc pe Otto mai mult decât am crezut că pot iubi pe cineva. El e totul pentru mine, Amber. Absolut totul. N-am simțit niciodată așa ceva. Iubirea pentru el înseamnă atât agonie, cât și extaz. Ochii lui Robert se umplură de lacrimi. Bietul băiat! Simte povara iubirii mele pentru el, și, uneori, abia o poate suporta. El nu spune nimic, dar îmi dau seama. Se revoltă împotriva mea și e dur cu mine. Nu se poate înfrâna. E atât de tânăr, Amber. Tot ce-mi doresc e să fiu cu el, dar el are nevoie și de compania altora. Îl înțeleg și sunt de acord, dar trebuie să-l aștept până se întoarce la mine, Amber, înțelege-mă.

Neliniștea lui Amber creștea cu fiecare cuvânt rostit de Robert. Totuși, nu era îngrijorată pentru ea, nici măcar pentru căsnicia ei, ci pentru Robert. O durea sufletul gândindu-se la felul în care se umilea din iubire pentru un tânăr despre care ea bănuia nu numai că nu-i împărtășește pasiunea, dar și că nici măcar nu-i răspunde la sentimente.

– Ești încă soțul meu, Robert, îi aminti ea cu blândețe. Și tatăl lui Luc.

– Vreau să pleci acasă, Amber. Nu te vreau nici pe tine, nici pe Luc aici.

– Nu putem pleca încă. În primul rând, lumea ar vorbi dacă am face-o, iar în al doilea rând, chiar nu vreau s-o supăr pe Beth. Și-a făcut planuri să mă ducă la tot felul de evenimente.

– Foarte bine, stai, dacă trebuie, dar să știi că o faci împotriva dorinței mele, Amber. Se pare că ți-ai făcut un obicei din a nu ține seama de dorințele mele.

Lui Amber i se ori inima în loc.

– Dacă te referi la clădirea din Walton Street, Robert, eu...

– Da, chiar la asta mă refer. Ai vrut să mă duci de nas, sperând să-mi forțezi mâna.

– Nu, Robert. Recunosc că am cumpărat-o fără să mă sfătuiesc cu tine, dar n-am avut încotro. Erai aici, la Paris. Amber se uită la el. O judecase greșit și o durea. Cu iubitul tău.

– Ai știut întotdeauna cum sunt, îi aminti el.

– Și tu ai știut întotdeauna ce mult înseamnă pentru mine afacerea familiei mele. Când m-ai cerut de nevastă, mi-ai spus că voi avea viitorul pe care mi-l doresc, iar acum mi-l refuzi.

– Un viitor de negustoreasă? Chiar crezi că Luc va dori să știe lumea cu ce se ocupă mama lui?

„Dar tu ai vrea să afle că tatăl lui are un iubit?" era ea tentată să-i riposteze, dar se abținu. Nu din lașitate – era gata să facă orice ca să câștige lupta, – dar nu apelând la insulte. S-ar fi înjosit amândoi.

– Ești nedrept cu mine, îi spuse, în schimb, lui Robert. Îmi dau seama că te gândești la poziția ta în societate... și la tot ce datorezi bunului tău nume. Ca soție a ta, sunt și eu conștientă de îndatoririle mele.

Ce greu îi era să vorbească așa și să-și calce peste mândrie de dragul a ceva ce disprețuia în sinea ei. Titlurile nobiliare și patronajul nu însemnau și n-aveau să însemne niciodată nimic pentru ea; avea alte valori și voia altceva de la viață. Nu putea și nu voia să fie sclava acestora, dar trebuia să fie atentă – de dragul lui Luc. Dacă avea să lupte cu Robert, el se putea răzbuna oricând, lepădându-se de ea – și de Luc.

O, ce mult îl dorea înapoi în viața lor pe Robert cel de dinainte. Nu mai era omul drăguț și generos care fusese. Dragostea e un invadator crud, care îi jefuiește pe cei cotropiți, o știa prea bine. Îi schimba, uneori schilodindu-i sau desfigurându-i.

– Sunt și persoane de... condiție bună, care au făcut ceea ce vreau eu să realizez – Syrie Maugham, de exemplu. Aș avea și eu o ocupație, Robert, îi spuse ea, cu disperare în glas. Tu ai propriile tale... treburi, iar eu mă simt atât de singură.

Ceva – tristețe sau poate rușine – îi umbrea ochii când se uită la ea, dar când vorbi, vocea îi era aspră, și cuvintele, necruțătoare.

– Ai să faci exact ce îți dorești, indiferent de ce spun eu, și cred că n-are nici un rost să mai continuăm această discuție.

Era un fel de consimțământ, însă dat fără generozitate sau iubire.

– Robert, te rog, nu mai fi așa! Vreau să fim iar prieteni ca înainte, încercă Amber să-l împace, dar vedea pe chipul lui că nu va reuși să-l emoționeze cu nimic. Oftă în sinea ei și schimbă subiectul, spunându-i: Lui Luc i-a fost dor de tine cât ai stat la Paris. Dacă poți, te rog, vino să-l vezi la Beth.

– Nu știu dacă o să am timp.

De când erau căsătoriți, era prima dată când îi arăta atâta ostilitate, ceea ce o îngrozea. Se simțea rănită și foarte singură, dar și îngrijorată în privința lui Robert, își spuse, în drum spre rue de Poitiers. Oare o va părăsi?

Treburile nu-i mergeau deloc bine, se gândi Greg cu amărăciune. Fusese alungat de la club, Lucy nu mai voia să audă de el, iar Lionel se ținea după el peste tot, bucurându-se de necazul lui, când cu o seară înainte jucase și pierduse o sumă la care nici nu voia să se gândească. Se uită la fata care era în pat cu el. Slabă, cu părul încâlcit și ochi inexpresivi, se scărpina pe braț.

Greg habar n-avea cum ajunsese aici, în bordelul acesta, evident unul dintre cele mai mizere din Hong Kong. Nu-și mai amintea nimic din ce se întâmplase după ce pariase toți banii pentru trimestrul viitor și îi pierduse. Putoarea care se răspândea din canalul neacoperit pe care îl vedea pe fereastra deschisă ajungea până în camera mică, și așa îmbâcsită. Doi copii, ambii băieți, cărora nu părea să le pese de mirosul îngrozitor, se jucau în fața unei uși deschise de pe partea cealaltă a străzii. Greg mai văzu și un bărbat – european – roșu la față, cu pete de transpirație la subsuori pe costumul său colonial, care venea pe stradă, oprindu-se o clipă ca să se uite în urma lui, înainte de a se îndrepta spre ușa deschisă de vizavi. Din casă ieși o femeie, care făcu un semn spre cei doi băieți și îi indică prețul cu degetele. Bărbatul dădu din cap aprobator, și apoi dispăru în clădire, cu femeia după el, târându-l pe băiatul ales de client.

Greg se uită în altă parte, fără să pară a-l interesa scena. Se obișnuise să vadă tot felul de aspecte ale depravării și, în afară de aceasta, avea propriile probleme, destul de încurcate, se gândi el, plângându-și de milă.

Era într-o situație a naibii de grea, și numai din vina lui Lionel.

Fata își întinse spre el mâna murdară cu unghiile roase, și, cu fața golită de orice expresie, începu să-l mângâie. Greg o împinse, înjurând.

– Să-mi dai banii, se tângui ea. Ai promis.

Întreaga cameră și tot ce era în ea, inclusiv fata, aveau așa un miros, că îi venea să vomite. Cum de ajunsese până aici?

– Bine, atunci câștigă-i, îi zise el cu brutalitate, întinzându-se pe spate și desfăcându-și brusc fermoarul de la pantaloni.

– Otto mi-a luat niște bomboane grozave, dar tăticu' mi-a zis să nu le mănânc pe toate, că sigur o să mă doară burta.

Era opt seara și ele două trebuiau să plece la o petrecere dată de văduva unui maharajah indian, la care fusese invitat *le tout Paris*, cum îi spunea Beth înaltei societăți franceze, dar Luc era așa de încântat și de zăpăcit de dimineața petrecută cu Robert, că voia să-i povestească la nesfârșit maică-sii cum fusese.

Amber trecuse de la încântare la ușurare când Robert îi telefonase să-i spună că va veni să-l scoată pe Luc la plimbare, apoi de la groază la neliniște când sosise Robert, cu Otto după el. Sperase să meargă și ea cu ei, în ideea că poate reușea să mai dreagă lucrurile între ei. Privirea infatuată pe care i-o aruncase Otto îi dăduse de înțeles că îi ghicise intențiile și că își bătea joc de ea, pentru că îi dejucase planurile, iar ea își spusese că era o proastă. La urma urmei, Otto nu avea nici un motiv s-o trateze ca pe o rivală sau să simtă că trebuia să-și întărească poziția în viața lui Robert, în detrimentul ei.

Nu era deloc geloasă pe Otto pentru locul pe care îl ocupa în sufletul lui Robert, dar nici mulțumită să-l audă pe Luc spunându-i entuziast că Otto s-a jucat cu mingea cu el și i-a luat bomboane. Se necăjise și mai tare când se întorseseră, iar Otto intrase în casă ducându-l pe Luc în brațe.

– Ce păcat că are coloritul tău, și nu pielea și părul mai deschise la culoare ale mamei lui, scumpul meu Robert, remarcase Otto, vorbind tărăgănat. Totuși, cu arborele tău genealogic, măcar sunt sigur că n-are nici un strop de sânge evreiesc.

Amber se crispă numai amintindu-și de vorbele jignitoare rostite de Otto. Se supărase că Robert nu-l luase la rost pe acesta, mai ales că pomenise de mai multe ori de Tom Mosley[1], cum îi spuneau lui Oswald prietenii și susținătorii, cu a cărui politică Robert nu era deloc de acord. Amber refuza să creadă că Robert ar putea să-și schimbe convingerile politice, oricât de îndrăgostit ar fi de Otto.

[1] Oswald Mosley, politician englez cu vederi fasciste, fondatorul British Union of Fascists (n.tr.)

– E timpul să mergi la culcare, scumpule, îi spuse ea lui Luc pe un ton ferm.

Petrecerea lui maharani[1] avea loc pe o insulă de pe lacul din Bois de Boulogne. Toți musafirii fuseseră rugați să se îmbrace în costume din vremea lui Napoleon.

Rochia lui Amber, cu talia ridicată sub bust, specifică stilului imperial, era din mătase verde-pal, bordată cu panglică de dantelă argintie, iar pe mătase erau cusute diamante micuțe în formă de lacrimi. Avea și în păr aceleași panglici din dantelă argintie, iar blana ei de vulpe era căptușită tot cu material argintiu.

Rochia lui Beth era roz, bordată cu puf de lebădă, și, în timp ce toaletele lui Beth și Amber constau în mai multe straturi de mătase fină, unele femei, care adoptaseră moda epocii, își umeziseră materialul rochiilor, ca să li se vadă bine liniile trupului.

– Oricât de departe am merge cu îndrăzneala, îi spuse Daisy Fellowes lui Amber, pe când așteptau să se urce în bărcile care trebuiau să le ducă pe insulă, tot nu-i putem întrece pe bărbați. N-am văzut niciodată așa de multe feluri de uniforme.

Bărbații arătau, într-adevăr, grozav de bine în uniformele lor în atâtea culori, recunoscu și Amber.

Maharani, costumată în chip de împărăteasa Josephine, îl angajase pe Monsieur le Baron, decoratorul francez, să amenajeze pentru petrecere restaurantul de pe insulă, le Pavillion des Iles, iar Amber se uită cu multă atenție la realizarea lui.

Drumul de la debarcader la pavilion fusese acoperit cu un covor de catifea albă, la capetele căruia fuseseră puse lumânări înalte, care să-l lumineze. Restul insulei era luminat de alte făclii și lampioane, iar restaurantul avea pereții și scaunele drapate în catifea albă, împodobită cu ghirlande aurii și argintii.

Orchestra cânta valsuri.

Printre invitați, Amber îi văzu pe prințul Nicolae al Greciei cu soția, și pe marea ducesă Elena a Rusiei. Se întâlnise la Londra cu fiica lor, prințesa Mariana, și cu soțul acesteia, prințul George, duce de Kent.

Lady Diane Cooper, care venise cu prietena ei, Elsa Maxwell, purta o rochie splendidă, din mătase de culoarea ametistului.

– Iat-o pe biata Mimi Pecci-Blunt, îi spuse Beth lui Amber în timp ce îl așteptau pe Alistair, care se oprise să discute cu ambasadorul

[1] Cuvânt ce desemnează pe soția unui maharajah (n.tr.)

britanic. Soțul ei este îndrăgostit până peste cap de valet, pe care l-a luat cu el.

Amber nu spuse nimic. Auzise că acel conte, care era o cunoștință a lui Robert, își instalase noul iubit în vila sa de lângă Monte Carlo, dar contesa, care era putred de bogată, având propria avere, părea preocupată mai degrabă de acțiuni filantropice, pentru care era bine-cunoscută, decât de comportamentul soțului ei.

Pe Amber o amuza și o uimea faptul că Beth se arăta intenționat naivă în ceea ce privește viața reală, când îi convenea, și bârfea cu plăcere anumiți oameni, tot când îi venea la socoteală.

– Ce păcat că Robert este prins în altă parte și nu vine aici decât mai târziu, continuă Beth, apoi adăugă apăsat: Păcat că tu și Robert nu aveți mai mulți copii.

Amber își reținu un oftat. Nu era prima dată când Beth se referea la faptul că ea și Robert nu-l aveau decât pe Luc. Nici nu putea fi vorba să i se destăinuie lui Beth și să-i spună adevărul, așa că Amber trebuia să-i potolească prietenei sale curiozitatea cu tot tactul și fermitatea de care era în stare, fără să-i trezească bănuieli.

– Ar fi minunat să mai avem, încuviință ea veselă.

– Aveți încă destul timp, desigur, îi spuse Beth. Deși tu și Robert aveți o groază de cunoștințe, ieșiți mult și aveți mereu invitați, nu ca mine și Alistair, care ducem o viață plictisitoare.

Amber zâmbi. Mândria din vocea lui Beth voia să spună foarte clar că, oricât se plictiseau, din acest gen de viață rezultaseră patru copii, așa că ar putea să încerce și Amber să se plictisească puțin.

Amber observă mai târziu că Robert venise la petrecere. Era în grupul care se strânsese în jurul ambasadorului Germaniei, din care firește că făcea parte și Otto. Tânărul neamț arăta trăsnet în uniforma de ofițer prusac din epoca lui Napoleon, recunoscu Amber, și era cât se poate de arian, cu părul lui blond și cu aerul acela de om sănătos și exagerat de încrezător în propriile forțe. În schimb, Robert, îmbrăcat ca un dandy din timpul Regenței, arăta sleit de puteri și părea marginalizat, pe când Otto era în centrul atenției celor din grup. Amber se simțea tentată să se ducă la el și să se asigure că nu îi era rău. Nu-l văzuse niciodată așa de înnebunit după cineva, cum era acum după Otto, și se temea că tânărul lui amant îi va aduce multă suferință. Otto nu părea să observe că Robert nu-și putea lua ochii de la el și că prietenul său era exclus din grup, ci râdea și glumea cu ceilalți bărbați strânși în jurul ambasadorului. Totuși, Amber

nu se putea hotărî ce să facă: să respecte bunele maniere sau să nu riște să iasă bârfe dacă nu se ducea la soțul ei. Apariția lui Henry îi rezolvă însă problema.

Prin căsătoria cu fiica unui marchiz bogat, Henry nu dobândise un fiu, ci doar un aer de arogantă mulțumire de sine, precum și convingerea că avea dreptul să-i critice pe alții.

Amber îl evitase pe cât fusese posibil și era mulțumită că, din acea noapte când încercase s-o sărute cu forța, nu se aflase în compania lui decât în câteva ocazii, și atunci înconjurați de mulți oameni, printre care și soția lui.

Așa cum tot repeta Beth, Henry era un soț devotat. Dar și unul care, potrivit spuselor lui Robert, avusese o mulțime de legături extraconjugale. Tot Robert o informase că Henry o avusese și pe Louise ca amantă, dar pentru scurt timp.

– Ei bine, și-acum zi-mi ce vânt te-aduce la Paris? Da' ce mai întreb, că-l văd aici și pe du Breveonet. Vă distrați bine acum, la fel ca în trecut, nu? Se spune că o femeie nu-l uită niciodată pe primul bărbat din viața ei. Cred c-au mai fost o mulțime după el, nu-i așa, Amber, mai ales cu un soț ca Robert? adăugă el, înclinând din cap spre grupul din jurul ambasadorului german. Nu vreau să spun că n-ai fost discretă. Bună chestie și discreția asta la o femeie ca tine.

Amber încercă să plece de lângă el, profund dezgustată de vorbele lui, dar el o apucă de braț.

– Nu te-am jignit, nu? o luă el peste picior. N-am vrut. Întotdeauna te-am admirat, Amber, după cum bine știi. Nu ești numai frumoasă, ci și deșteaptă. Cine ar fi crezut că o fetișcană oarecare dintr-un orășel industrial are să ajungă ducesă?

Amber simțise atât indignare, cât și teamă în clipa în care o atinsese Henry. Stătea lângă perete și nu avea destul loc să se întoarcă și să scape de el. De fiecare parte a lor erau oameni care stăteau de vorbă, destul de aproape de ei ca să audă ce își spun dacă unul din ei ridica tonul, deși până acum Henry vorbise încet, dar amenințător.

– Ai băut prea mult, Henry, îi spuse Amber pe un ton ferm. Unde e soția ta? Cred c-ar fi bine să te duci la ea până nu te faci de rușine, nu?

– Nu văd de ce-ar trebui să mă simt jenat. Nu este nimic nelalocul lui ca un tip să-i propună unei femei ca tine să se distreze un pic cu ea. Câți au mai fost după du Breveonet? o întrebă el rânjind, dar, cum ea nu-i răspunse, continuă: Cred că te-au învățat multe chestii

interesante. Luna viitoare, am să vin pentru câteva zile la Londra – ce-ar fi să-ți fac o vizită și să mai vorbim despre vremurile trecute?

– Robert e acolo, Henry. De ce nu te duci la el să-i spui același lucru? îi sugeră Amber pe un ton glacial.

Lui Henry i se șterse zâmbetul de pe față.

– N-are rost să te dai mare în fața mea, Amber. Te cunosc de mult. Știu ce-ți poate pielea, întări el cu subînțeles. Oare Robert știe ce-a fost între tine și du Breveonet?

Amber nu-i răspunse. Beth îi văzuse și venea spre ei, așa că Amber putea, în sfârșit, să scape de el.

– Dacă nu, poate trebuie să-i spună cineva? Mare gagicar, du Breveonet ăsta! Știai că și-o trăgea și cu târfa aia de nevastă a brutarului în aceeași perioadă când făcea sex și cu tine? Poate chiar cu amândouă deodată, nu? insinuă el pe un ton obscen, în timp ce Amber încerca să nu arate cât de trădată se simțea.

– Henry, iată-te în sfârșit! exclamă Beth, luându-și fratele de braț.

Henry îi dădu imediat drumul lui Amber și se îndepărtă de ea.

– Pamela te caută peste tot. Nu se simte prea bine și vrea să meargă acasă. Biata Pamela, așteaptă iar un copil, Amber.

– I-am spus lui Amber că nu pot s-o las singură mult timp pe Pamela, dar ținea morțiș să dansez cu ea, minți cu nerușinare Henry.

Până să apuce Beth să zică ceva, Amber îi spuse lui Henry, cu răceală în glas:

– Sper să fie băiat de data asta, Henry. E foarte important să ai un moștenitor, nu?

Privirea pe care i-o aruncă el era ucigătoare, dar lui Amber nu-i păsa. Îi bubuia inima în piept de teamă și de ușurare. Doar atât? Dar celălalt sentiment pe care îl încerca? Acela pe care îl simțise când Henry pomenise de Jean-Philippe?

Care sentiment? Nu simțise nimic. De ce să simtă?

Henry putuse să mintă, desigur, dar ea știa că nu era așa.

Greg se afla într-o mare încurcătură, care îl speria. Totul începuse când Chung Hai încetase să mai zâmbească atunci când îl vedea pierzând la joc și devenise foarte scârbos. Normal că încercase să apeleze la Lionel pentru a-l ajuta să trateze cu chinezul, dar acesta ajunsese să fie greu de găsit, poate pentru că își petrecea mai tot timpul ducându-se cu Lucy la toate evenimentele de la Peak Club, la care el nu mai avea acces, își spuse Greg cu invidie.

Îi înșirase bunicii o poveste despre cum i se furaseră bani din contul bancar și o rugase să-i trimită alții, dar mai dura până să-i primească, iar Chung Hai nu era dispus să aștepte.

Au fost din partea lui întâi cereri insistente, apoi amenințări, aproape accidente, iar săptămâna trecută găsise în pat un pui cu gâtul abia tăiat, din care curgea sânge pe așternutul curat pe care tocmai i-l pusese spălătoreasa lui Jardine.

Chung Hai își manifestase nemulțumirea cât se poate de clar.

Un emisar, flancat de doi tipi înarmați cu cuțite, fusese trimis să-l aducă pe Greg la sediul lui Chung Hai, o cameră mizerabilă dintr-o clădire dărăpănată de la mahala, imposibil de găsit dacă nu știai unde este, și de unde era, desigur, imposibil să scapi fără permisiunea chinezului.

Greg transpira din abundență doar gândindu-se în ce situație fusese.

Chung Hai avea să-i facă o propunere. Teoretic, Greg lucra la firma lui Henry Jardine, deși, în fapt, treceau zile, dacă nu săptămâni, fără să dea pe la birourile unde se făceau actele pentru transferul mărfurilor din Shanghai și alte porturi din Orient pe vase care să le ducă în Europa și America. Bineînțeles că nu pusese piciorul pe nici un vapor, așa cum făcea Henry Jardine în mod regulat pentru a verifica aleatoriu calitatea mărfurilor. Era normal să mai fure muncitorii câte ceva și nu se făcea mare caz din asta, îi spusese Henry Jardine când începuse Greg să lucreze la el și încă mai credea că tânărul vrea să învețe cum se derula afacerea lui și cum era transportată mătasea până la Denby Mill. Acea „taxă" se afla sub controlul Triadelor, care supravegheau strângerea acesteia cu aceeași atenție cu care își verificau transportatorii încărcătura. Un om care fura de la Triade își pierdea o mână cu braț cu tot, asta dacă avea noroc – și viața, dacă nu avea.

Greg stătea, leoarcă de transpirație, pe singurul scaun din cămăruța pe care o închiriase inițial pentru amanta sa chinezoaică. Venise aici pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte. Nu îndrăznea să mai dea ochii cu familia Jardine, cel puțin nu acum, până nu era sigur că scăpa nepedepsit pentru ceea ce făcuse.

Chung Hai îl obligase să facă asta, iar Lionel era de vină pentru toate celelalte probleme ale lui. La urma urmei, Lionel fusese cel care îi făcuse cunoștință cu Chung Hai și cel care i-o furase pe Lucy. De îndată ce scăpa din beleaua asta, Greg era hotărât să-i plătească pentru trădare; se jurase pe viața lui.

Imediat ce *scăpa*. Transpira și mai tare. Camera avea tavanul jos și o singură fereastră mică, pe care, dacă o deschideai, intrau mirosurile otrăvite de pe străduță, care poluau încăperea, așa cum poluau deșeurile din canalizare apa de ploaie care curgea în șuvoaie pe uliță ori de câte ori ploua. Când Chia Yung era acolo, punea în funcțiune ventilatorul, dar plecase cu tot cu plodul ei, după ce el amenințase că-l izbește de perete ca să se oprească din plâns.

De ce îi era așa de frică? Doar făcuse tot ce-i spusese Chung Hai, nu? Furase cecurile din carnetul de cecuri al companiei lui Henry Jardine și îi falsificase acestuia semnătura – îi fusese destul de ușor. Folosise chiar stiloul lui Henry, pe care îl „împrumutase", când era plecat cu soția. Apoi îi dăduse cecurile lui Chung Hai, postdadate, așa cum ceruse – încasase cecurile la bănci din Hong Kong și Shanghai. Greg își dăduse seama că Chung Hai îi spusese să scoată mai multe sume mici, în loc de una mare, ca să nu trezească suspiciunile funcționarilor de la bancă, iar aceștia să-l sune pe Henry Jardine pentru verificare.

Totuși, o sumă totală de aproape 100 000 de lire în dolari de Hong Kong nu era un fleac. Iar când Henry își va da seama de lipsa acesteia, nu va avea nici un motiv să-l bănuiască pe el, încercă Greg să se liniștească.

Iar el își plătise astfel toate datoriile la joc.

Capitolul 28

– Uite, mămico! Amber își reținu un zâmbet cald când îl văzu pe Luc uitându-se în direcția unei biciclete strălucitoare.

Erau la Harrods, iar magazinul era plin de toate jucăriile imaginabile și inimaginabile, pregătite pentru Moș Crăciun, doar să le pună în sac și să le ducă la copiii „cuminți" în Ajun.

Amber sperase să vină și Robert cu ea – știa că se simțea tentat –, dar apoi apăruse Otto, în felul lui enervant de a veni exact atunci când Amber credea că ea și Luc puteau petrece în liniște câtva timp cu Robert, așa că plecase doar cu băiețelul.

Luc fusese deja „să-l vadă pe Moș Crăciun", iar Amber se întreba cât de mult „credea" în existența lui, tocmai când fiul ei o anunțase

că „îi spusese lui Moș Crăciun" că „și-ar dori foarte mult un cățel doar al lui".

Cățelușul îl aștepta la Osterby. Amber îl văzuse deja – în scurta vizită pe care reușise s-o facă acolo, împreună cu Robert, după întoarcerea de la Paris. Se simțiseră bine, mai ales că Robert se înduplecase, în cele din urmă, și își dăduse consimțământul pentru magazinul lui Amber. Oare cât contribuise la această cedare sentimentul de vină pe care îl avea Robert pentru că nu se purta cu ea ca un soț adevărat? Poate plătea pentru că nu-și făcea datoria față de ea, pe care, de altfel, nici nu era pregătit s-o recunoască; îi lua o jucărie care să-i umple timpul, pentru a nu se mai repeta acel episod rușinos când îl implorase să-i fie soț cu adevărat. Încerca să nu se mai gândească la asta acum. Durerea sfâșietoare și rușinea pe le simțise când se umilise în fața lui lăsaseră urme adânci în sufletul ei, așa că îi era acum la fel de silă cum știa că îi fusese întotdeauna lui Robert să reia subiectul căsătoriei lor „albe". Era mult mai bine să pretindă că „acel" incident nu avusese niciodată loc – pentru amândoi.

Oricare ar fi fost adevăratul motiv pentru care fusese de acord cu planurile ei, pentru Amber tot era un minunat cadou de Crăciun. Detesta conflictele de orice fel, iar atitudinea ostilă a lui Robert față de planurile ei îi stricase plăcerea și îi tăiase entuziasmul, făcând-o să se simtă deprimată. Își dorea nespus să-i împărtășească ideile pe care le avea și să-i spună ce bucuroasă era că le poate pune în aplicare, dar trebuise să accepte că pe el nu-l prea interesau planurile ei în legătură cu magazinul, abia dacă le tolera, așa că nu avea nici o dorință să le discute cu ea. Asta o întrista, căci părinții ei își împărtășiseră totul în viață. Dar căsnicia ei nu era așa. N-avea rost să regrete că în viața ei lucrurile stăteau altfel. Era mai bine să se gândească la toate lucrurile minunate pe care i le dăruise.

Urma să meargă mai târziu la casa de pe Walton Street, să se vadă cu Cecil și cu James Lees-Milne, cărora le cerea fără nici o jenă sfatul. Amândoi, fiecare în felul său, puteau s-o ajute să înceapă o afacere de succes, așa că era bine să tragă foloase de pe urma experienței lor.

Trebuia să stea de vorbă și cu Robert și să-l întrebe dacă i se părea că o bicicletă ar fi cadoul potrivit pentru Luc. Băiatul învăța deja să călărească un ponei – slavă Domnului, unul destul de liniștit – sub supravegherea strictă a grăjdarului-șef de la Osterby.

Fiul ei le adusese amândurora atâta bucurie. Robert încerca să fie sever cu Luc, dar adevărul era că băiatul îl avea la degetul mic pe „tatăl" lui.

„Îl răsfeți prea mult, Robert", protesta adesea Amber, când soțul ei ceda la încă una din rugămințile lui Luc, dar Robert spunea mereu că băiatul „fusese dăruit de natură cu o fire atât de bună, că ar fi imposibil să și-o schimbe".

Amber admise cu tristețe că era adevărat. De cele mai multe ori, „hatârurile" pe care i le cerea Luc lui Robert erau pentru alții. Era un băiat „înzestrat cu atâta compasiune", încât, atunci când se plimba cu ea, îi atrăgea atenția asupra suferinței celor mai puțin norocoși ca ei, rugând-o să-i dea „câțiva bănuți sărmanului vânzător de chibrituri" sau „niște bani bietului băiețaș, pentru o pereche de pantofi".

Avea aceeași dorință ca tatăl ei, și anume de a-i ajuta pe cei mai necăjiți ca el, iar Amber spera în adâncul sufletului că, atunci când va sosi timpul ca Luc să-și asume responsabilități, va dovedi mai mult interes față de politică decât Robert. Erau așa multe lucruri pe care le putea face un om inteligent și influent, și atâtea care trebuiau făcute. Nu trebuia decât să deschizi ziarele și să citești articolele despre necazurile șomerilor, ca să-ți dai seama. Fără îndoială că bunica ei, dacă ar ști cum gândește Amber, ar acuza-o că încerca să facă din fiul ei un socialist, dar tot ce dorea ea era ca Luc să simtă și pe viitor aceeași compasiune ca acum.

Toți servitorii îl iubeau. Știa tot despre familiile lor, iar în cazul celor mai bătrâni, despre junghiurile și durerile lor. Putea să stea liniștit cu bătrâna dădacă a lui Robert și să-i țină sculul de lână cu mâinile întinse, pentru ca ea să facă un ghem, dar era, în același timp, un băiețel vioi, dornic de joacă și de pozne, dar și conștient de responsabilitățile pe care le va avea într-o zi.

Lui Amber i se punea un nod în gât când îl vedea pășind demn și apăsat, ca un bărbat, alături de Robert, de câte ori acesta îl lua cu el pe moșie, mersul băiețelului imitându-l pe cel al „tatălui" său.

Amber era așa de ocupată cu magazinul, că nu mai putea să ducă aceeași viață socială ca înainte, iar prietenii ei începuseră să se plângă că devenea o pustnică. Nu-i plăcuse niciodată cu adevărat viața în societate – în aceste cercuri, cei mai mulți erau oameni superficiali și fără substanță, deși existau și excepții remarcabile, bărbați și femei ale căror inteligență și cunoștințe vaste le admira.

Pe Emerald Cunard, de pildă, cu toate că îndrăgea petrecerile și bârfele, te puteai baza să emită judecăți de valoare despre ce era sub hainele scumpe și bijuteriile de preț. Și cuplurile Cooper și Channon îi erau prieteni buni, de compania cărora se bucura întotdeauna. Poate că Chips Channon avea cel mai mult spirit dintre toți cunoscuții ei și o făcea să râdă, iar Duff Cooper îi împărtășea antipatia față de Hitler și de politica lui. Ambele cupluri erau bine informate și active pe tărâmul politicii.

Pe Diana Mitford o admirase la început, și i-ar fi plăcut să-i fie prietenă, dar asta fusese înainte ca legătura ei cu Oswald Mosley să devină publică. Amber se încruntă. Politica de extremă dreaptă a lui Oswald Mosley, iar acum și a Dianei, era tot ce detesta mai mult. Vederile lor erau apropiate de cele ale lui Hitler și de propaganda sa antisemită, așa că, pentru ea, reprezentau tot ce putea fi mai rău. Dar știa că mulți oameni din Anglia le împărtășeau, lucru care o îngrozea.

La dineuri se discuta aprins despre Jocurile Olimpice de la München. Unii spuneau, mânioși, că nemții nu ar fi trebuit niciodată să fie lăsați să le organizeze și că ar fi o greșeală de etică să meargă la această Olimpiadă, pe când alții afirmau cu fermitate că politica nu avea ce căuta în sport și că de aceea erau hotărâți să se ducă în Germania. Mai era și un al treilea grup, care lăuda sincer superioritatea germanilor și nu scăpa nici o ocazie să spună că Hitler era un mare conducător.

Altădată, putea vorbi cu Robert despre îngrijorarea ei în privința lui Hitler, a lui Mosley și a susținătorilor lor, dar acum Otto exercita o asemenea influență asupra lui, încât șovăia s-o mai facă. Oare pentru că se temea că Robert nu mai avea aceleași vederi ca ea? Știa ce mult înseamnă Otto pentru el, dar oare își schimbase Robert convingerile politice de dragul tânărului său iubit?

Capitolul 29

Ianuarie 1936

– Domnul Fulshawe e jos și vrea să vă vadă, Înălțimea Voastră.

Un zâmbet îi lumină fața lui Amber.

– Poftește-l, te rog, Chivers, îi spuse ea majordomului, și anunț-o pe bucătăreasă că m-am răzgândit și că vom lua totuși ceaiul. Sunt sigură că domnului Fulshawe i-e foame și i-ar face plăcere să guste din sendvișurile ei cu anșoa și din prăjitura cu prune. Bună, Jay, își salută Amber prietenul cu multă căldură. Ce surpriză minunată! Vii rar la Londra, mai ales pe așa o vreme. Ninge și e ceață. Beth și Alistair au fost la Windsor în weekend, la vânătoare, după care prințul de Wales i-a invitat să ia prânzul la Fort Belvedere, și le-a luat o oră și un sfert să se întoarcă la Londra cu mașina, în loc de 45 de minute cât ar fi făcut în mod normal.

Jay o privi pe Amber atât de trist, că i se șterse zâmbetul de pe față și se încruntă de îngrijorare, dar înainte să poată spune ceva, servitoarele intră cu ceaiul de după-amiază.

– Vrei un ceai, nu? îl întrebă Amber, făcând semn fetelor să lase căruciorul acolo. Mulțumesc, Chivers. O să torn eu.

Îndată ce rămaseră din nou singuri, Amber îi spuse încet:

– S-a întâmplat ceva rău. Îți citesc pe chip.

– Da. Jay părea dărâmat.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? Amber își dădea seama că lui Jay îi era greu să vorbească. A pățit ceva Lydia sau fetele? Sau bunica mea?

Amber nu mai avea vești de la bunica ei de aproape o săptămână. Blanche îi scria în fiecare săptămână, la fel ca atunci când fusese la pension, iar ea bineînțeles că îi răspundea, dar era ceva neobișnuit ca Jay să vină la Londra, și se temea să nu se fi întâmplat ceva rău.

– Lydia e la fel de bine cum va fi întotdeauna, iar fetele n-au nimic.

De fapt, Lydia era departe de a se simți bine, și, în timpul Crăciunului, avusese loc un incident care îl afectase profund atât fizic, cât și emoțional, când Lydia îl atacase fără nici un motiv, aruncându-se asupra și lovindu-l cu mâinile și cu picioarele. Din fericire, erau singuri atunci. Jay nu ar fi vrut pentru nimic în lume ca fetițele să asiste la izbucnirea violentă a mamei lor, știind cât le-ar fi speriat. Ea nu vrusese să-i spună ce o deranjase, în schimb, țipase la el, zicându-i că-l ura, că o ținea prizonieră și că va scăpa ea cumva. În cele din urmă, se prăbușise pe pat într-un plâns isteric, așa că trebuise să cheme doctorul, luându-l de la masa de Crăciun ca să-i dea Lydiei un calmant.

– E vorba despre Greg, Amber. Știu cât ții la el și îmi pare rău că trebuie să-ți aduc vești atât de proaste.

– Ce-a pățit Greg? A avut un accident?

Teama pentru vărul ei îi răpi lui Amber calmul obișnuit. Puse jos ceainicul. Tremura prea tare ca să-l mai poată ține în mână, cuprinsă de o puternică neliniște în privința lui Greg.

– Nu, nu-i nimic de genul ăsta, o liniști imediat Jay. Bunica ta a primit o scrisoare de la Henry Jardine cu două zile în urmă. Se pare că Greg a dispărut și că sunt niște nereguli, să spunem, în finanțele firmei... Lipsește din cont o mare sumă de bani.

– Oare vrei să spui că Greg a furat bani de la Henry Jardine?

Amber era îngrozită. Greg avea și defecte, începuse să-și dea seama, dar să fie un hoț ordinar? Nu putea să creadă așa ceva.

– Știu cât de mult te întristează, îi spuse Jay, dar nu se știe exact ce s-a întâmplat, și nici nu se va afla, până nu e găsit Greg.

– Dar Henry Jardine nu l-ar acuza pe Greg, dacă n-ar fi sigur.

– Nu, aprobă Jay. Totuși, în scrisoare spunea că Greg a avut multe probleme în ultimul timp.

Jay încerca să fie amabil, Amber îl cunoștea. Dar mai știa și că, indiferent ce greutăți ar fi avut, Jay nu ar fi furat niciodată. Jay era însă un om puternic, pe când Greg, nu. Greg era slab. Amber îl cunoștea. O știuse întotdeauna în adâncul sufletului ei.

– Henry Jardine crede că Greg avea multe datorii la joc, pe care nu le putea plăti. Chinezii sunt mari jucători, iar Triadele, care patronează casele de jocuri, dau dovadă de cruzime față de cei care nu le achită datoriile. Henry Jardine bănuiește că Greg a fost amenințat, și de aceea a luat banii.

– E îngrozitor. Bietul Greg! Știu că nu e bine ce a făcut, dar dacă s-a temut pentru viața lui...

– Da, ai dreptate.

S-au uitat unul altul. Amber și-a pus jos ceașca de ceai și s-a ridicat, ducându-se la fereastră. Ultimele fuioare din ceața de dimineață mai rămăseseră încă printre crengile copacilor goi din piață.

– Și dacă l-au găsit chinezii?

Când se întoarse, Amber văzu că Jay se ridicase de pe scaun și venea înspre ea.

– O, Jay!

El îi luă mâna și i-o strânse încet într-a lui.

Ea îi simți căldura urcându-i-se prin braț, până la umăr, de parcă i-ar fi luat foc sângele. Degetele îi erau atât de masculine, pielea așa de diferită de a ei – mai aspră, de bărbat. I se puse un nod în gât și inima începu să-i bată mult prea tare. Trecuse așa mult timp de când

trupul ei nu mai simțise atingerea unui bărbat, de când nu mai știa cum e să fii în brațele cuiva.

Dorința se năpusti asupra ei ca un râu cu apele umflate, care rupsese zăgazurile, iar acum se revărsa, spumegând și bubuind în toate acele zone care fuseseră până acum ferite de inundație. Frenezia acesteia, care trebuia să-i fie pe deplin străină, îi era totuși atât de cunoscută, de parcă trăise cu ea timp îndelungat. Dacă ceea ce simțea era adevărat, chiar și atunci când nu o știuse, acum voia să se apere. Fusese încredințată că era în siguranță.

Jay!

Ce-ar fi dacă i-ar lua acum mâna și ar duce-o unde voia? Era prietenul ei; i-ar înțelege dorința și motivul acesteia. Nu ar fi nevoie de explicații sau de scuze.

Jay era bărbat în plină putere – doar spunând în gând aceste cuvinte, inima i-o lua razna și simțea în adâncul ființei sale acea durere surdă, care fusese din nou stârnită de prezența lui lângă ea. Nu ar fi nevoie de cochetării sau de vorbe dulci, nu ar trebui să piardă timp cu preludiul, trupul ei înfierbântat nu le dorea. Nu avea de ce să-i fie teamă, nu exista decât certitudinea că, fiind vorba despre Jay, el se va strădui să-i dăruiască plăcere și s-o facă să se simtă ocrotită.

Tentația îi anihila voința, purtând-o ca un șuvoi, trăgând-o în îmbrățișarea ei și ținând-o acolo, în timp ce o necăjea, mângâind-o și, în același timp, cotropind-o. Alimentându-i dorința.

Jay putea s-o scape de ea, să i-o satisfacă și să umple golul din ființa ei. Nu trebuia să știe nimeni.

Jay îi ținea încă mâna într-a lui. Probabil că trecuseră doar câteva secunde, dar pentru ea fusese destul ca să cutreiere cu mintea într-un loc care îi era interzis și care așa trebuia să rămână. Gândurile o purtau acolo unde nu avea voie să ajungă. Trecuse atâta timp de când nu-i mai oferise cineva un astfel de sprijin, plin de dorință de a o consola, de nespusă duioșie și afecțiune, cum îi dădea Jay acum. Și niciodată nu avusese parte de acesta. Robert fusese singurul care i-l oferise... iar el era soțul ei, își aminti Amber brusc, trăgându-și repede mâna și făcând un pas înapoi.

– Să sperăm, spre binele lui Greg, că nu i-au dat de urmă, îi răspunse Jay. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: Bunica ta este foarte necăjită, deși se preface că nu e.

– Îi va fi foarte greu să îndure o asemenea dezonoare, răspunse Amber.

– E adevărat, dar îl iubește pe Greg, o știi prea bine, și i-a fost dor de el. Și pe tine te iubește, Amber. Știu ce mult s-a bucurat de vizita pe care ți-a făcut-o de Crăciun.

Crăciunul fusese minunat, își aminti Amber. Blanche îi adora pe Robert și pe Luc, iar pentru iubirea pe care i-o arăta lui Luc, Amber putea să-i ierte multe bunicii ei. Între ea și nepotul ei era o legătură puternică, pe care Amber, cu instinctul unei mame, o simțea ca fiind benefică pentru Luc. Chiar dacă Blanche strâmbase din nas disprețuitoare când aflase de obiceiul existent în familia lui Robert de a organiza un bal de Crăciun pentru arendași și servitori, împreună cu o petrecere pentru copiii fermierilor și ai personalului din casă, Amber tot bănuia că bunicii ei îi plăceau, de fapt, fastul și tradițiile legate de rangul de duce. Ca soacră a lui Robert, Blanche era tratată cu acel gen de respect pe care i-l refuza societatea din Cheshire în calitate de doamnă Pickford, iar ea știa să se poarte ca o *grande dame*, recunoscu Amber. La balul arendașilor și servitorilor, purtase o rochie Chanel strâmtă, din jerseu de mătase gri-argintiu, având pe un șold o camelie brodată cu mărgele – emblema casei Chanel – și, desigur, își pusese perlele. Când apăruse la cină îmbrăcată astfel, Robert îi aruncase o privire, apoi se scuzase și se întorsese după un sfert de oră – renunțând să-și mai bea martini-ul –, oferindu-i o bijuterie de familie, o diademă cu perle și diamante care se potrivea așa de bine cu rochia ei, că părea făcută pentru ea.

Lui Amber nici nu-i trecuse prin minte să poarte o diademă la un asemenea eveniment – de fapt, nu-i plăcea să poarte deloc o astfel de bijuterie –, dar bunica ei, în loc s-o considere deplasată, o găsise potrivită, iar Amber bănuise că invitații ei n-aveau impresia că dorea să-i epateze cu podoabele ei, ci luau eleganța ei ca pe un compliment la adresa lor.

Dar Crăciunul nu însemnase doar diademe și rochii de bal. Urcase într-o după-amiază la etaj și intrase la „grădiniță", așa cum numeau încă marea încăpere de lângă dormitorul lui Luc, găsindu-și fiul cu bunica lui, amândoi în genunchi pe podea, jucându-se cu trenulețul Hornby.

Amber admise cu tristețe că asemenea scene erau de-ajuns pentru a uita ostilitatea față de bunica ei.

– Îi adoră pe Robert și pe Luc, recunoscu ea.

– Cum merge treaba cu magazinul?

Lui Amber îi tresări inima, simțindu-se vinovată. Magazinul! Lucrul de care îi spusese lui Robert că are nevoie ca să-și umple timpul

și locul care rămăsese liber în inima ei după ce se căsătoriseră. Acesta era lucrul care avea s-o împiedice să cadă în ispită.

– E de-abia la început. S-au terminat toate lucrările de renovare și mă gândesc deja cum să aranjez vitrinele și ceea ce sper că va fi biblioteca de referință de la parter. Celelalte două niveluri vor fi mai mult locuri de expunere pentru mătăsurile de la Denby Mill, în care se vor face prezentări despre cum pot fi folosite la decorarea încăperilor. Mă gândesc să le propun clienților lucruri simple – canapele încăpătoare, cu huse care se pot schimba vara și iarna, cu perne decorative, draperii, interioare elegante, dar și confortabile. Mai târziu, aș vrea să angajez un desenator care să schițeze amenajări de interioare pentru clienții noștri, și sper să-l conving pe Cecil să ne facă fotografii pentru reclame și „cataloage".

– Se pare că ai făcut deja multă treabă.

– Mă trezesc uneori noaptea gândindu-mă la costul total și făcându-mi griji dacă n-o să creadă lumea că sunt o soție răsfățată din înalta societate, care se joacă de-a decoratoarea de interioare.

– Sunt sigur că o să ai succes, o asigură Jay cu fermitate, precizând: Pasiunea ta pentru mătase e în sine o garanție suficientă, ca să nu mai vorbim despre talentul tău la desen și bunul-gust pe care le-ai moștenit de la tatăl tău, și aș mai adăuga, cu voia ta, simțul afacerilor străbunicului tău, care este în sângele familiei Denby.

– Vrei să spui sângele de negustor, pe care îl urăște așa mult bunica, spuse Amber zâmbind ironic. Nu m-am gândit prea mult la el până acum, dar, întrucât s-a râs atât de mult de mine la școală din cauza originii mele „negustorești", ar fi o idee bună să profit de pe urma acestei „tare".

– Tu însăți și iubirea ta pentru mătase, darul tău deosebit de a împărtăși cu alții această pasiune, precum și entuziasmul, vor fi principalele tale atuuri în această afacere, Amber, insistă Jay. Tu și nimeni altcineva sau altceva. Vei asista la funeraliile regelui, nu-i așa? o întrebă, schimbând subiectul.

– Da. Ca duce, e de datoria lui Robert să fie prezent, iar eu trebuie să-l însoțesc. Sigur că nu o să-i creez neplăceri, folosindu-mă de această tristă ocazie ca să fac reclamă magazinului sau să-l promovez, ca un negustor ambulant, deși cred că există unii care speră să fac asta. Se strâmbă puțin. Chiar dacă m-am măritat cu un duce, tot mai sunt oameni care nu mă acceptă, și nici nu mă vor accepta, pentru că nu sunt „una de-a lor".

– Sunt niște proști, îi spuse Jay, cu blândețe.

– Robert îi detestă pe snobii ăștia. Sper doar să se întoarcă la timp pentru funeralii. E la Paris, dar mi-a telefonat să-mi spună că se întoarce de îndată. Amber își feri privirea de a lui Jay, căci îi ardea fața de rușine pentru sentimentele încercate mai înainte. Dacă era aici, cu siguranță că te-aș fi invitat să rămâi peste noapte, dar...

Jay scutură din cap.

– Stai liniștită, e-n regulă. Stau la clubul bunicului meu – și *al meu* acum, pentru că m-a propus ca membru.

– Se simte bine?

– Foarte bine. Mă întreb uneori dacă nu cumva încăpățânarea lui de a nu-i vinde bunicii tale pământurile nu e cea care îl menține în formă. Bănuiesc că e hotărât să trăiască mai mult ca ea.

Amber se înfioră.

– Ce groaznic trebuie să fie să trăiești cu ura asta atâția ani!

– Bunica ta a fost întotdeauna drăguță cu mine și trebuie să recunosc că am văzut multe lucruri la ea pe care nu mă pot abține să nu le admir. Are niște resurse inimaginabile de voință. Și tu le ai, Amber. Semeni cu ea mai mult decât îți închipui.

Amber scutură din cap.

– Să mă anunți dacă mai afli ceva despre Greg.

– Imediat, o asigură Jay.

Mult timp după plecarea lui Jay, Amber se uită pe fereastra de la salon la cenușiul întunecat al deprimantei seri de ianuarie care începea să se lase. Avea senzația că o învăluise o ceață rece, formată din nefericire și disperare, ca aceea care se așternuse peste oraș și care îi pătrundea prin piele și îi cuprindea gândurile.

Moartea regelui întristase pe toată lumea, iar anul nu începea bine, mai ales că circulau atâtea bârfe despre relația prințului de Wales cu Wallis Simpson.

Mai era apoi și neliniștea crescândă în privința situației din Germania. Oricât flirta Emerald Cunard cu diplomatul german Herr von Ribbentrop și spunea în glumă că este *éprise*[1] de el, tot creștea ostilitatea unora dintre diplomații englezi față de Adolf Hitler, cu toate că în țara lui era aclamat ca un fel de salvator al națiunii, pentru măsurile luate împotriva crizei și a șomajului. Întors acasă, Robert făcea tot posibilul, la fel ca și mulți alți mari proprietari

[1] Îndrăgostită, în limba franceză, în original

de pământuri, să găsească slujbe pentru șomeri, așa că amenajase un alt lac întins pe moșia lui, ca să dea de lucru oamenilor din zonă, care își pierduseră locurile de muncă.

Robert, care fusese atât de potrivnic politicii fasciste, nu mai vorbea despre asta de când se îndrăgostise de Otto.

Germania urma să găzduiască Jocurile Olimpice din vară, iar Amber auzise deja spunându-se în unele cercuri că era o greșeală care nu trebuia îngăduită. La toate astea se mai adăugau și veștile acelea îngrozitoare despre Greg. Unele din lucrurile care se întâmplau în politica din lume, precum și în viața ei personală, erau așa de neliniștitoare și de periculoase, încât era imposibil să nu se frământe.

Blanche se uita pe geam la întunericul care se lăsa.

Jay trebuia să se fi văzut cu Amber până acum și să-i fi dat veștile proaste despre Greg. Va fi, cu siguranță, foarte afectată; așa era firea lui Amber, să sufere din cauza tuturor necazurilor pe care le aveau cei la care ținea.

Și ea era „necăjită", fără umbră de îndoială. Era „necăjită" pentru că nepotul ei, în care „investise" atâta dragoste și speranță, se dovedea a fi o „investiție" proastă, care nu avea să-i aducă nici un profit. Înfățișarea plăcută a lui Greg îți dădea iluzia că era un om puternic și de onoare, însă era doar o iluzie.

Blanche nu se panica ușor, dar și ea fusese șocată să afle, în timp ce vorbea cu Jay despre necazurile lui Greg, că nepotul ei știuse despre copilul pe care îl purtase Caroline în pântec, și nu spusese nimic. Dar de ce să fie șocată? În acea situație, ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva din partea lui.

Sperase că Greg va fi mai bun, pentru că era nepotul ei. Ce mult se înșelase!

Scrisoarea de la Henry Jardine scosese la iveală un Greg pe care nu voia să-l vadă în fața ochilor, un tânăr slab, laș, fără mândrie și respect – nici pentru sine, nici pentru alții. Un tânăr care i-ar fi frânt inima tatălui său.

Tatăl lui Greg fusese un exemplu strălucit, esența a ceea ce este mai bun la un bărbat, atât ca înfățișare, cât și ca suflet.

Era vina lui Barrant că murise. Din cauza atitudinii disprețuitoare a lui Barrant se înrolase, când ea făcuse tot posibilul să-l scutească de serviciul militar; Barrant se confruntase intenționat cu el în public,

făcându-l laș și întrebându-l de ce nu se înrolase în brigada de tineri din care făcea parte fiul său.

Îl implorase pe Marcus să nu plece urechea la vorbele lui și să nu se ducă la război. Era om însurat și avea un băiețel și o nevastă însărcinată cu al doilea copil. Avea un defect la piciorul stâng de pe urma unui accident din copilărie, care îl lăsase cu un ușor șchiopătat și cu neputința de a se sprijini prea bine pe acel picior, ceea ce l-ar fi scutit de armată, dar nu, nu suporta ideea că alții mai tineri ca el își riscau viața pe front. Era de datoria lui să le fie alături.

Datoria lui! Doamne, Dumnezeule! Datoria lui era față de mama sa, care îl născuse în chinuri inimaginabile, față de soția și fiul său. Nu avea nici un fel de datorie față de o mână de tineri necugetați, îmboldiți de patriotismul frenetic al lui Barrant, care, dacă ar fi avut un dram de minte, și-ar fi ferit fiul de acel măcel, în loc să-i laude bravura și să-l încurajeze. Femeile aveau nevoie de fii, de frați sau de soți în viață, nu de eroi morți.

Blanche știa că oamenii din partea locului credeau că îl urăște pe Barrant pentru că refuzase s-o ia de nevastă, dar adevărul era că acea ură nu era nimic față de aceea pe care o simțise pentru el după moartea lui Marcus. Barrant practic îi omorâse fiul, ca și când i-ar fi înfipt un cuțit în inimă.

Amber trebuia neapărat să-i mai dăruiască un băiat soțului ei. Un singur fiu nu era niciodată de-ajuns; unicul ei fiu se împotrivise sorții, iar soarta e foarte crudă cu cei care o înfruntă. Va trebui să-i mai amintească nepoatei ei această chestiune, hotărî Blanche.

Capitolul 30

– Mămică, mămico...

– Sst, scumpule, îi spuse Amber lui Luc, care se străduia să-și înfrâneze entuziasmul.

Amber îl luase cu ea în acea dimineață la Palatul St. James, simțind dorința de a asista la proclamarea noului rege.

Înțelegea foarte bine de ce era Luc așa de entuziasmat la vederea unei ceremonii desfășurate cu atâta fast. Gărzile regale veneau primele. Luc mai văzuse soldați călare, ca orice copil din Londra:

bărbați în uniforme de gală, călărind pe caii lor impecabil țesălați și dresați. După ei, venea escorta călare, în costumele lor tradiționale stacojii, aurii și albe, cu blazonul Coroanei și cu pălării de Ev Mediu, împodobite cu mătase albă – mătase de Macclesfield, spera Amber, simțindu-se mândră –, care mergeau pe lângă trăsurile Casei Regale.

Aproape că vedea pieptul firav al lui Luc înfoindu-se, de mândrie că e englez. Ea nu avea deloc acest sentiment, recunoscu Amber cu tristețe, în timp ce trăsurile treceau încet pe lângă ea, într-un ceremonial păstrat din cele mai vechi timpuri.

Dar trăsurile nu erau nimic în comparație cu marii nobili din regat, înveșmântați în aur și purpură.

Trompetiștii își ridicară instrumentele, vestind într-un singur sunet triumfător urcarea regelui Edward al VIII-lea pe tronul Angliei, iar Amber se întrebă câți din mulțimea adunată acolo se îndoiau că Edward va face față noilor sale îndatoriri. O iubea la nebunie pe Wallis Simpson, dar acum, că era rege, nu-și mai putea continua relația cu ea ca înainte. La urma urmei, Wallis divorțase de soțul ei, și nici un rege al Angliei nu se putea căsători cu o femeie divorțată.

Iubirea pasională era cauza atâtor probleme, se gândi Amber cu tristețe. Se bucura că hotărâse să nu-i mai facă loc în viața ei. Fără să știe de ce, îi apăru în minte imaginea lui Jay. Îl vedea atât de clar, fără pălărie, cu părul lui negru răvășit de vântul puternic din Macclesfield, pe când se ducea la lucru, îmbrăcat simplu, ca un fermier. În viața lui Jay nu era loc de fast sau de formalism; rangul și averea nu însemnau nimic pentru el, și sigur nu avea să alerge după ele. Gândindu-se la el, propria ei viață i se păru și mai searbădă în comparație cu visurile din copilărie. Îl strânse prea tare de mână pe Luc, iar copilul protestă zgomotos.

Când se întoarseră în Eaton Square, îl găsiră pe Robert, care sosise cu câteva minute înaintea lor.

Rămas fără grai de atâta fericire, Luc se aruncă în brațele lui, dându-i astfel lui Amber răgazul de care avea atâta nevoie pentru a-și reveni din șocul avut la vederea soțului ei. Fața lui Robert era umflată rău, avea o buză ruptă și un ochi învinețit.

– Ce-ai pățit la față? îl întrebă Amber.

– Un accident. Asta-i tot. Arată mai rău decât este cu adevărat, îi spuse el repezit.

Arăta groaznic de slab și părea bolnav, iar Amber bănuia că își ferea privirea de a ei în timp ce îl strângea în brațe pe Luc cu toată puterea. Se gândise să stea la magazin toată după-amiaza, dar, având în vedere întoarcerea lui Robert și felul în care arăta, hotărî să rămână acasă.

Poate îl convingea să i se destăinuie. Părea teribil de nefericit, deși făcea eforturi să nu o arate. Era un soț bun în multe privințe, cu toate că acea relație amicală pe care o avusese cu lordul Robert pe când mergeau împreună la National Gallery, acel Robert a cărui companie o prețuia, o bucura și o amuza, chiar dacă o mai tachina câteodată, părea să fi dispărut de când intrase Otto în viața lui.

– Luc un băiat minunat, îi spuse Robert lui Amber mai târziu, când luau prânzul, apoi adăugă brusc: L-am văzut pe Chips Channon mai devreme. Am trecut pe la Westminster înainte să vin acasă, să aflu dacă a fost expus sicriul. Chips e în culmea fericirii că i s-a născut un băiat. Doamne, ce-l mai invidiez!

În vocea lui Robert era atâta vehemență și amărăciune, încât lui Amber i se făcu teamă pentru Luc, simțind totodată nevoia să-l apere.

– Cred că toți bărbații sunt fericiți să aibă un fiu, sânge din sângele lor, a fost tot ce a reușit ea să spună.

– Nu, iar mă înțelegi greșit, ripostă imediat Robert. Nu vreau să am alt fiu în afară de Luc. Problema e cu mine, Amber, care nu sunt așa cum ar fi trebuit să fiu. N-am cuvinte să-ți spun cât îmi doresc să nu sufăr din cauza acestei slăbiciuni și nebunii, să fiu bărbat adevărat, ca să nu îndur... Se ridică și îi spuse cu o voce gâtuită de emoție: Când există atâta cruzime într-o relație, trebuie să-i pui capăt, dar nu știu cum, mi se pare imposibil să renunț la ea; nu pot suporta să trăiesc cu amenințarea unui chin înfiorător.

Se așeză din nou, cu fața în mâini și umerii osoși tremurând de emoție.

Amber simți pentru el o milă aproape ca aceea a unei mame. Se duse la el și îi luă o mână într-a ei.

– Nu ești în stare să renunți la el ca să-ți fie ție bine, Robert? îl întrebă cu tristețe.

– Nu, nu pot, îi zise Robert, plângând. Aș vrea să pot, dar nu reușesc. Am încercat, Amber, din răsputeri.

În privirea pe care i-o aruncă se citeau suferința și deznădejdea.

Amber îl înconjură cu brațele și îl strânse la pieptul ei cu atâta duioșie și dorință de a-l apăra, de parcă ar fi fost Luc. Ar fi vrut să plângă cu el – pentru el –, dar știa că nu trebuie. Trebuia să fie puternică de dragul lui, dar și pentru ea și căsnicia lor.

Chiar dacă Robert îi vorbise așa deschis despre suferința lui, Amber șovăia să pomenească numele lui Otto sau să-i pună prea multe întrebări, ca nu cumva să-l îndepărteze de ea. Era cât se poate de sigură că urmele de violență de pe fața lui erau opera iubitului său. Și dacă fața îi era atât de stâlcită, atunci ce-i făcuse oare pe trup, acolo unde nu se vedea?

De parcă i-ar fi citit gândurile, Robert își înălță capul și îi spuse:

– Nu trebuie să învinuiești... pe nimeni. Eu am greșit – pentru că l-am sufocat cu dragostea mea. Mă gândisem... sperasem... din anumite vorbe și priviri... n-am vrut să-l jignesc. Crezusem că îmi împărtășea... n-am să vorbesc cu tine despre asta.

Amber simțea cât de mult se lupta cu sentimentele care îl copleșeau.

– Dacă... cineva te face atât de nefericit, spuse el pe un ton blând, atunci poate că ar fi mai bine să dispară din viața ta.

Robert tremura când se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Nefericit! Râse sălbatic. Tu nu poți înțelege deosebirea dintre nefericire și sentimentul care mă chinuie. Uneori am senzația că sunt cât pe ce să înnebunesc. Și dacă nu sunt încă nebun, am să fiu în curând, din cauza acestui chin insuportabil, inimaginabil, pe care nu credeam niciodată că o să-l îndur, și totuși nu regret nici una din clipele în care am fost împreună cu el.

– Dar te-a lovit, Robert. Nu pot să cred că a fost un accident, nu se mai putu stăpâni Amber.

– N-a fost vina lui, negă imediat Robert. L-am supărat, l-am înfuriat. Din cauza mea și-a pierdut cumpătul. Eu l-am obligat, cu egoismul meu și cu nevoia mea de el.

– Oh, Robert!

Lui Amber i se rupea inima de mila lui.

– Îl iubesc nespus, Amber. O, Doamne, pasiunea asta mă distruge! Nu pot să trăiesc fără el, și totuși trebuie s-o fac, de dragul lui. Este atât de tânăr. Prea tânăr ca să-i pun în spate povara iubirii mele. Mă acuză că vreau să-l țin în lanțuri și, spre rușinea mea, trebuie să recunosc că are dreptate. Cu toate astea, vreau să fiu puternic, ca să-i redau libertatea pe care și-o dorește, să-l scap de dragostea mea.

Pe Amber o durea suferința autentică din vocea lui Robert. Era clar că Otto se purtase crud și urât cu el. Își simțea inima grea, căci era tristă pentru Robert și știa că nu avea cum să-l ajute, nici un fel de cuvinte neputându-i alina suferința.

Abia seara, când se așezase în fața oglinzii de la măsuța de toaletă și o ajuta camerista să se pregătească de culcare, Amber și-a dat seama că nu-i spusese lui Robert despre Greg, dar acum nu mai avea ce să facă. Sărmanul Robert, n-ar fi fost corect din partea ei să-i mai vorbească despre problemele ei când era într-o situație așa îngrozitoare din cauza lui Otto.

Capitolul 31

– Trebuie să mă întorc în Eaton Square, Richard, îi spuse Amber tânărului decorator pe care i-l recomandase Cecil Beaton pentru slujba de la magazin.

Nu avusese de gând să treacă pe la magazin, dar tentația fusese prea mare, căci adevărul era că îi venea greu să nu se ducă pe acolo, acum, că toate gândurile ei începuseră să se contureze. Petrecuse multe ore de muncă intensă la biroul ei, luptându-se cu cifrele și cu termenele, ca să se asigure că fabrica va fi în stare să onoreze comenzile pe care spera să le obțină. Materia primă fusese comandată și se aranjase ca boiangii care lucrau la Denby să primească vopselele necesare pentru a onora la timp comenzile clienților. Se produseseră mostrele de metraje cu noi imprimeuri – fiecare în patru culori diferite –, o idee care îi venise lui Amber după ce îi văzuse pe trâmbițași.

Pe lângă faptul că se asigurase să aibă toate materiile prime necesare pentru a produce noile modele așa cum trebuia și când trebuia, Amber petrecuse mult timp evaluând totul, până la ultimul ac de care aveau nevoie și la cantitatea exactă de fir de mătase care le trebuia pentru realizarea materialelor decorative. Nu trecuse cu vederea nici cel mai mic amănunt. Stătuse o zi întreagă cu reprezentantul firmei Coats, să aleagă ațele de culoarea materialelor – la prețul potrivit. Bănuia că reprezentantul, un om experimentat din Yorkshire, fusese destul de surprins de fermitatea cu care negociase

prețul – și de abilitatea ei de a obține ce voia. Și ea se mirase ce sentiment de împlinire îi dăduse faptul că reușise să facă un târg așa de bun.

Se uită din nou în jur. Pereții vopsiți într-un gri-deschis arătau foarte bine. Amber și-ar fi dorit să stea mai mult. Îi plăcea simplitatea incomparabilă a lemnăriei vopsite. Va fi un fundal perfect pentru mătăsurile strălucitoare. Fără tragere de inimă, se hotărî totuși să plece. Robert era așa de slab și de vulnerabil acum. Bietul Robert. Avea nevoie de un strop din refugiul și consolarea pe care le găsea ea în magazinul și mătăsurile ei.

– O, Doamne, era să uit, Amber. Ieri m-am întâlnit din întâmplare cu lordul Beaverbrook. Era cu Chips Channon, iar Chips ne-a invitat la dineul pe care îl dă în onoarea regelui.

Oricât căuta Robert să vorbească și să pară vesel, lumina slabă de iarnă ce pătrundea prin ferestre îl dădea de gol. Ce slab și palid era încă, deși trecuse mai bine de o lună de când se întorsese din Franța.

– Ce mai face Max? se interesă Amber, îngrijorată de sănătatea lordului Beaverbrook. Când l-am văzut ultima dată, se plângea că frigul din timpul iernii îi agravează astmul.

– Ei bine, îl știi pe Max. Îi place să facă pe bolnavul. Apropo, mi-a zis să-ți transmit că îi plac foarte mult eșantioanele pe care i le-ai trimis.

– Vrea să-și amenajeze propria sală de proiecții, tapetată în catifea argintie, îi spuse Amber lui Robert.

Acum i se deschiseseră de-a binelea ochii în privința cheltuielilor enorme, adesea exagerate, pe care erau dispuși să le facă oamenii foarte bogați pentru a-și satisface capriciile. O dată, o curtezană îi ceruse să-i decoreze budoarul în aceeași nuanță de albastru ca a ochilor viitorilor ei clienți, iar altă dată, o fostă actriță de varieteu, care făcuse o partidă foarte bună, o solicitase să-i reamenajeze complet apartamentul personal din conacul strămoșesc al soțului ei, în așa fel încât să includă un pat cu baldachin și o canapea – pentru pechinezul ei mult iubit.

Amber începea să se obișnuiască să primească asemenea comenzi fără să clipească.

Avuseseră o viață socială agitată de când Robert se întorsese de la Paris. Amber avea bănuiala că soțul ei voia să-și umple timpul

ca să nu cedeze tentației de a căuta să se împace cu Otto. Robert petrecea mult timp cu Luc, fiind din nou la fel de apropiați ca înainte. Compania lui Luc părea să fie singurul lucru în stare să-i alunge suferința care i se citea în ochi.

Nu mai avea nici o veste despre Greg sau despre locul în care se afla. Amber refuza să pronunțe chiar și în gând cuvântul „soartă", cu toate că Robert o prevenise că, în cazul în care Greg avea datorii mari la Triadele chinezești din pricina patimii lui pentru joc, era aproape exclus să scape cu viață din Hong Kong. Asta o îngrozise. Nici nu suporta să se gândească la ce ar fi putut să îndure Greg, nu putea decât să se roage pentru el să scape nevătămat și să se întoarcă cu bine acasă.

Capitolul 32

Dineul dat de Henry și de Honor Channon în cinstea regelui a fost unul surprinzător de neprotocolar, spre ușurarea lui Amber.

La cină, ea și Robert au fost așezați lângă familia Duff Cooper. Duff și Chips erau politicieni pe care Robert îi știa de câțiva ani. Robert îi spusese lui Amber că, deși erau prieteni, era de acord cu Chips că, de când Duff fusese numit ministru al forțelor armate, convingerile lui politice se radicalizaseră. Nu era o chestie prea inteligentă, dată fiind puterea pe care o avea acum Adolf Hitler.

Ducele și ducesa de Kent au ajuns la puțin timp după Amber și Robert, iar soții Channon le prezentau invitații, inclusiv pe Amber și pe Robert.

Amber o știa pe prințesa Marina de la Paris, și a râs când prințesa, care purta, la fel ca ea, cercei enormi cu perle după ultima modă, s-a aplecat spre ea și i-a șoptit conspirativ:

– A trebuit să-ți dai găuri și în lobi?

– Da, recunoscu Amber.

În ziarele de scandal scria că până și tinerele domnișoare din lumea bună se supuneau acestei proceduri, de frică să nu le cadă cerceii mari cu perle dacă erau prinși doar în clipsuri. O duruse foarte tare, și doar după șase săptămâni a putut să-și pună niște cercei mai de Doamne-ajută. Uneori, lobii îi mai sângerau și o jenau.

Regele ajunse la câteva minute după ducele și ducesa de Kent, zâmbind călduros și sărutând-o pe prințesa Marina, care tocmai își termina de făcut reverența, când au fost anunțați să vină la cină.

Când se deschiseră ușile salonului, cei care, spre deosebire de Amber, nu văzuseră încă splendidul salon recent decorat al familiei Channon, reacționară păstrând o tăcere respectuoasă, așa cum știa Amber că ar fi considerat Chips de cuviință.

Noul salon era original și măreț, numai „britanic" nu, după cum spusese Robert cu prefăcătorie prima dată când îl văzuse.

Soții Channon își decoraseră salonul în același stil rococo precum cabana de vânătoare de la Amalienburg, de pe domeniul Palatului Nymphenburg din München, cu aceleași oglinzi și cu pereți zugrăviți în nuanțe pale de albastru. Lui Amber îi plăcea, deși i se părea un stil cam prea încărcat.

Pe când se duceau cu toții spre salon să ia cina, Honor Channon trecu în grabă pe lângă Amber, spunându-i că Emerald Cunard, care trebuia să stea lângă rege, nu ajunsese încă.

– Sărmana Honor, îi spuse cu înțelegere Diana Cooper lui Amber. Aceste dineuri regale, chipurile neprotocolare, sunt foarte obositoare.

Bineînțeles că toată lumea era îmbrăcată în haine elegante de doliu, dat fiind că era prezent Edward; bărbații purtau jiletci negre și cravate albe, iar femeile, rochii închise la culoare. Edward purta și el o jiletcă neagră, iar frumoasele diamante pătrate de la butoni reflectau lumina la fiecare gest pe care îl făcea.

Wallis Simpson purta o rochie neagră simplă, dar bijuteriile nu erau deloc așa.

– Regele o acoperă cu bijuterii pe Wallis, îi spuse Diana Cooper lui Amber. Să știi că el le concepe special pentru ea. Ce bine că e Philip Sassoon aici! exclamă ea, schimbând subiectul. Ai făcut cunoștință cu el, Amber? E fermecător.

– Nu, dar o știu pe sora lui, marchiza de Cholmondeley.

– E încântătoare, nu-i așa? făcu Diana entuziasmată. Este gazda lui Philip ori de câte ori dă o petrecere la Lympne. Fiind evreu, Philip este împotriva lui Hitler, și mi se pare normal. Duff spune că evreii sunt tratați îngrozitor de către nemți. Cred că guvernul va trebui să facă ceva cât de curând în privința lui Oswald Mosley și a Cămășilor Negre.

Amber încuviință. Era de acord cu Diana în această privință.

Cina a fost delicioasă, deși Amber a observat că Robert nu prea mânca.

Când servitorii au adus friptura de vită, Amber îl întrebă pe Duff dacă era posibil să se ajungă la un război cu Germania.

– Să sperăm că nu, îi răspunse el, dar ar fi o prostie să nu luăm în calcul această posibilitate. Germania face mult tămbălău încercând să-și justifice acțiunile din prezent, întrucât își vrea înapoi coloniile pierdute, dar, chiar dacă le-ar primi, nu cred că s-ar opri aici.

Pe Amber o trecu un fior rece pe șira spinării.

– Mi se pare îngrozitor să ne gândim la alt război.

– Într-adevăr, o aprobă Duff cu tristețe.

Multe vieți tinere fuseseră curmate în acel război crâncen din 1914. Amber știa că acele pierderi le aduseră multă nefericire. Bunicii ei și bunicului lui Jay le muriseră copiii. Din păcate, mai toți pierduseră pe câte cineva. Date fiind pierderile enorme suferite în acel război, nimeni nu voia să conceapă că va mai fi unul, dar uneori trebuia să faci față și unei situații inimaginabile.

Cina se terminase. Doamnele se ridicaseră în picioare, făcând reverențe în fața regelui, înainte să-i lase pe domni să-și bea vinul de Porto.

Sus, în salon, Amber asculta ce discutau ceilalți. Cum Diana Cooper, Honor Channon și prințesa Marina aveau toate copii mici, se simți atrasă în conversație și fu luată prin surprindere când prințesa Marina îi spuse că auzise lucruri minunate despre superbul mobilier tapițat cu mătase al lui Amber și că ar vrea să-i ceară sfatul.

Amber îi zâmbi și se arătă dispusă să o ajute, dar își dădu seama că trebuia să aibă mare grijă. Pe de o parte, ar fi în avantajul fabricii ei de mătase să o aibă de clientă pe prințesa Marina, dar, pe de altă parte, prințesa s-ar putea aștepta să-i fie dăruite noile materiale, în schimbul protecției sale, iar Amber nu era sigură că dorea așa ceva. Ar fi vrut să discute această problemă cu Jay, dar el era în Macclesfield, iar ea aici.

Înainte ca seara să ia sfârșit, Amber și Robert primiseră mai multe invitații în zilele de vineri până luni – perioadă pe care aristocrația o numea weekend – printre care și una de la Philip Sassoon, care insistase ca ei doi să-l viziteze la Lympne. Și Emerald Cunard îi invitase la una din celebrele ei serate.

Era aproape trei dimineața când majordomul le-a deschis ușa casei lor din Eaton Square.

– Excelența Voastră a primit un telefon mai devreme, îi informă el. De la domnul Fulshawe. A spus că ar vrea să-l sunați înapoi cât de repede posibil.

Amber se uită cu teamă la Robert. Jay putea s-o sune dintr-un singur motiv.

– Crezi c-a mai aflat ceva despre Greg? îl întrebă ea.

– Posibil, dar e prea târziu să-l suni acum.

După o noapte agitată, în care nu a putut să doarmă mai mult de câteva minute, iar imaginația i-o luase razna, închipuindu-și că lui Greg i s-ar fi putut întâmpla o sumedenie de nenorociri, a așteptat cât a putut de mult, dar acum nu mai avea răbdare. Dat fiind că Jay era de la țară, se trezea devreme, își tot spunea ea, ținând strâns receptorul în mână, în timp ce aștepta ca el să răspundă la telefon.

Când i-a auzit vocea, era atât de încordată, încât abia după câteva secunde a reușit să spună cu o voce răgușită:

– Bună, Jay, Amber la telefon. Sper că nu te sun prea devreme.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Ți-aș fi telefonat de ieri, dar ne-am întors noaptea târziu.

– Da, majordomul tău mi-a spus că ați luat cina cu regele.

Amber reuși să râdă forțat.

– Cred că Chivers e mult mai impresionat decât noi că suntem acceptați în înalta societate.

– Te-am sunat ca să te întreb dacă poți veni la Macclesfield.

Amber apucă strâns receptorul.

– Jay, ce s-a întâmplat?

– Nu pot să-ți dau amănunte acum. E vorba despre Greg. Ar fi mult mai bine dacă ai veni aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Greg? A pățit ceva ? A... ?

– E în viață, Amber. Iartă-mă, dar nu pot să-ți spun mai multe. Crezi că poți veni acasă?

Acasă. Locul ei era acum lângă Robert și Luc, dar faptul că Jay pronunțase acel cuvânt o emoționa.

Amber se gândi repede. Aveau multe obligații sociale și plănuiseră să-și petreacă mare parte din vară la Osterby, și să nu mai plece în străinătate. Amber bănuia că Robert nu voia să se ducă la Paris din cauza amintirilor. Deși mai pusese din kilogramele pe care le pierduse și părea să fie la fel ca înainte, uneori nu se mai prefăcea, și atunci Amber vedea cât de mult suferea.

– Să văd ce zice și Robert, spuse Jay.

– Da, bineînțeles, dar te rog să vii, Amber.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri, îi promise ea.

De fapt, nimeni și nimic nu avea cum să o împiedice să plece.

– Sigur că trebuie să te duci la Macclesfield, a insistat Robert când îi spusese ce a discutat cu Jay. Am impresia că bunica ta are nevoie de tine acolo.

– Nu cred ca bunica să aibă vreodată nevoie de mine, dar dacă ar avea cumva, tot nu ar recunoaște acest lucru, protestă Amber, adăugând: Mă gândeam să mergem cu toții acolo.

Robert scutură din cap.

– Nu. Iartă-mă, Amber, dar nu ți-aș fi de mare ajutor.

– O, Robert... O să-l iau pe Luc cu mine, îi spuse ea, dar el se împotrivi.

– Nu e nevoie. Mai bine îl duc la Osterby, cum am stabilit înainte, și ne distrăm ca între bărbați. Deja poate să mă bată la crichet. Va fi un jucător de primă mână.

– Drăguț și grijuliu ca-ntotdeauna! îi spuse Amber, recunoscătoare.

– Datorită ție sunt atât de drăguț și grijuliu. Fără tine și Luc nu aș fi putut să trec peste aceste luni de coșmar. Tu și el mi-ați dat un motiv să răzbesc. Durerea de a nu fi iubit...

Vocea i se frânse, iar Amber îi văzu disperarea sumbră din privire.

– Robert, tu *ești* iubit de toți prietenii tăi și de familie.

– Dar nu de cine îmi voi dori mereu să mă iubească.

Amber se uită îngrijorată spre soțul ei. Sperase că Robert nu-l mai iubea pe Otto, dar era evident că se înșelase din nou.

– Ți-am zis că von Ribbentrop ne-a invitat la Jocurile Olimpice, împreună cu familia Channon? o întrebă Robert, schimbând dinadins subiectul.

Ambasadorul Germaniei și soția lui fuseseră și ei invitați la cina oferită de familia Channon, deși Amber nu vorbise cu ei.

– Mulți oameni spun că nu ar trebui să ne ducem acolo, îi reaminti Amber lui Robert.

– Regele ar vrea să meargă, o lămuri Robert, și nu văd de ce nu ne-am duce și noi. Ar fi o ocazie minunată.

– Și Germania va avea din nou prilejul să-și etaleze în fața lumii întregi forța militară sporită, preciză Amber cu răceală.

– Da, ai dreptate, dar dacă așa stau lucrurile, nu ar fi mai înțelept să acceptăm realitatea și să le estimăm puterea cu ochii noștri decât să ne prefacem că nu există? Amber, Hitler are prieteni chiar și în țara noastră.

– Cred că o știm cu toții.

Pe Amber o neliniștea faptul că Robert, care fusese total împotriva lui Hitler, nu mai părea atât de tranșant, mai ales că, acum, ea era din ce în ce mai îngrijorată că înarmarea și atitudinea războinică a Germaniei vor duce la un alt război.

Deși a fost dezamăgit când a aflat că Amber se va duce la Denham fără el, Luc s-a înveselit când mama lui i-a spus că va merge totuși la Osterby cu tatăl lui.

– Și am să-l văd și pe Bruno! îi spuse el fericit lui Amber.

Își dorise nespus de mult să ia cățelușul la Londra după Crăciun, dar Robert rămăsese ferm pe poziții, spunându-i că lui Bruno îi va fi mult mai bine la Osterby.

– Am să-ți scriu, mămico, ca să-ți spun ce trucuri noi a mai învățat, o anunță Luc, cu un aer grav.

Amber îl îmbrățișă, rămânând o clipă cu bărbia în părul lui brunet. Era așa de drăgălaș. Nu-i venea să creadă că avea un copil atât de dulce. Când se uita la el, nu-l vedea decât pe Luc și personalitatea lui distinctă. La început se îngrijorase când văzuse caricaturile acelea amuzante pe care le făcuse băiețelul în joacă – copilărești și naive, dar care aveau ceva ce o făcuse să se gândească cu vinovăție la Jean-Philippe –, iar apoi încercase să-și alunge acele gânduri, spunându-și că, dacă Luc avea talent la desen, atunci îl moștenise de la ea, la fel cum și ea moștenise de la tatăl ei.

Ori de câte ori se gândea la Caroline Fitton Legh și la Louise, care devenise o femeie mulțumită să fie amanta oricărui bărbat cu un portofel suficient de plin, o durea inima. Nu avusese ghinionul să ajungă ca ele datorită faptului că Robert avea nevoie de o soție care să-l înțeleagă. Oricât de nefericită era, bucuria pe care i-o aducea Luc nu se putea compara cu nimic. Pe când se urca în mașină ca să meargă la gară să prindă trenul, ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să mai arunce o privire spre casă și să se uite la fereastra unde stătea Luc și-i făcea cu mâna.

– Dar, Jay, vreau să stai aici cu mine.

– Lydia, știi bine că nu pot.

– Dacă m-ai iubi, ai putea, dar preferi să fii la Denham decât aici, cu mine.

Erau în dormitor. Lydia nu-l prea părăsea decât ca să mai iasă cu Cassandra. Jay și-ar fi dorit ca ea să-și petreacă mai mult timp la parter. Nu suporta să-și vadă fiicele îngrijorate, mergând pe vârfuri, „pentru că infirmiera a spus că mami nu se simte bine". Dar ce putea să facă? Doctorul îi spusese că Lydia trebuie să fie cât mai liniștită ca să se vindece.

– Nu mă mai iubești, nu-i așa? Ridica deja tonul. Dacă m-ai iubi, ai sta aici cu mine.

– Lydia, trebuie să plec. Asta-i meseria mea. O știi foarte bine.

– Ești un de Vries. Cum poți să te umilești lucrând pentru Blanche Pickford? Se enerva, aproape scuipând cuvintele în timp ce se învârtea prin cameră. Cassandra e de părere că ar trebui să fii mai mândru.

Lui Jay i se opri inima în loc. Putea Cassandra să pretindă că o ajută pe Lydia, iar Lydia putea să susțină că verișoara lui era singura și cea mai bună prietenă a ei, dar, din câte știa Jay, dispoziția Lydiei era mereu proastă ori de câte ori se întorcea de la o plimbare cu ea.

– Trebuie să plec, repetă el. Trimit infirmiera să-ți aducă micul dejun.

– Nu vreau.

Refuzul a fost aproape un urlet.

În mod normal, ar fi stat și ar fi încercat din răsputeri s-o calmeze, dar astăzi nu era în stare. Îi promisese lui Blanche că va ajunge la gară să o ia cu mașina pe Amber și deja se simțea vinovat pentru că nu-i spusese lui Amber ce i se întâmplase lui Greg, știind cât de îngrijorată era, dar Blanche insistase, lămurindu-l că, dacă îi zicea la telefon, vor afla toți cunoscuții operatoarei din zonă.

Jay se simți ușurat că sunase telefonul, chiar dacă era doar Cassandra, care o cerea pe Lydia, pentru că astfel reuși să plece de acolo.

În ciuda optimismului lor și a tot ceea ce făcuse doctorul, Lydia se simțea din ce în ce mai rău. După Crăciun, lui Jay i se rupsese inima pentru ea, căci avusese o cădere psihică și îi plânsese în brațe, iar el își dăduse seama cât de grav bolnavă era. Iar perioadele în care se comporta normal erau din ce în ce mai rare.

Jay angajase două dădace pentru fetițe, după ce le găsise într-o zi ghemuite într-un colț, și pe Lydia amenințându-le cu bătaia.

Îngrozite, fetele alergaseră la el și i se aruncaseră în brațe, plângând și tremurând. Jay făcuse tot ce îi stătuse în puteri ca să le consoleze, dându-și totuși seama cu tristețe că el nu putea să o înlocuiască pe mama pe care ar fi trebuit să o aibă și simțindu-se vinovat pentru că sufereau atât de mult.

Singurul lucru bun pe care putuse să-l facă fusese să le spună dădacelor să nu o lase pe Lydia singură cu fiicele ei.

Lydia a fost disperată când a aflat; a plâns și l-a implorat pe Jay să se răzgândească, jurându-i că nu voise să le facă nici un rău fetelor și că acum Jay era cel fără inimă, dar Jay rămăsese de neclintit. Trebuia să fie așa, pentru binele fiicelor lui.

Trenul plecă din gară, iar Amber rămase singură pe peronul gol. Jay îi spusese că se vor întâlni după ce coboară din tren, și nu-i stătea în fire să întârzie. Îi era din ce în ce mai frică. Îi spusese că Greg era în viață, dar dacă voia să o menajeze și nu-i spunea adevărul?

– Amber, îmi cer scuze că am întârziat.

Nu își dădură mâna. Părul lui Jay, negru ca pana corbului, strălucea în lumina soarelui, căzându-i în bucle peste guler, de parcă nu avusese nici timpul și nici vanitatea necesară să se ducă la frizer.

– Începeam să-mi fac griji.

Aerul era umed și mirosea ca la Macclesfield. Jay îi luă valiza, zâmbindu-i. Părea obosit, observă Amber, și avea niște riduri sub ochi pe care nu le mai văzuse până atunci.

O luă de braț, o conduse la mașină și o ajută să urce, apoi se instală pe scaunul șoferului și se asigură că nu-i poate auzi nimeni.

– Să te liniștesc într-o privință, îi spuse el pe un ton blând. Greg e teafăr și nevătămat. De fapt, e la Denham.

– La Denham?

Se simțea ușurată și, în același timp, uimită și curioasă, însă, în cele din urmă, i se strecură în suflet o teamă vagă.

– Din păcate, e o poveste destul de încurcată și mai sunt multe de spus. De aceea a vrut bunica ta să te întorci acasă, iar eu n-am putut să-ți spun la telefon decât că Greg e teafăr.

– E mai complicat de-atât? Pe Amber o cuprinsese exasperarea. Dacă Greg e teafăr, ce mai e de spus?

– Fiindcă tot mă întrebi, iar bunica ta m-a rugat să-ți spun totul, cel mai important lucru este că Greg nu s-a întors singur.

Capitolul 33

– Cum adică „nu s-a întors singur"?

– Se pare că în Hong Kong e aproape o regulă ca europenii necăsătoriți să-și ia o amantă chinezoaică.

Jay nu o privea, ci se concentra asupra drumului, dar asta nu însemna că ea nu se putea uita la el. Obrajii i se colorară, semn că ar fi vrut să o scutească de ceva neplăcut. Se simți cuprinsă de un val neobișnuit de tandrețe. Dată fiind viața pe care o ducea cu Robert, dorința lui Jay de a o proteja i se părea și mai încântătoare.

– Vrei să-mi spui că Greg a venit cu o amantă chinezoaică după el?

Amber își închipui reacția bunicii ei, după câte speranțe își pusese în Greg. Îl și vedea membru al Parlamentului, un stâlp al societății din Cheshire, căsătorit cu o femeie care l-ar face și mai respectat în comunitate.

– Nu. Jay făcu o pauză, apoi îi spuse încetișor: Din păcate, a murit pe drum. Din câte știu, la întoarcere, Greg a călătorit în condiții foarte proaste. Nu, nu s-a întors cu amanta, ci cu fiica lui.

Amber deschise gura, iar apoi o închise la loc. Ce putea să spună? Greg era tată?

– Din câte îți poți închipui, situația e foarte delicată în momentul de față, continuă Jay. Greg se simte destul de prost. Bunica ta, deși se bucură că e în viață, e foarte furioasă și supărată pe el. Mai e și copilul la mijloc. Amber, e foarte slăbită și firavă, și se simte rău, potrivit spuselor doctorului Brookes. Chiar foarte rău, îi spuse el cu subînțeles.

– Cred că Greg e dărâmat, mai ales că a pierdut-o și pe mama fetei.

Când Jay nu răspunse, Amber se încruntă.

– Jay, cred că ține la ele, dacă le-a adus cu el.

– Nu mă pot pronunța în privința sentimentelor lui Greg. Trebuie să te previn că e foarte schimbat.

– Cum adică schimbat?

– O să vezi tu. Deși s-a întors în Macclesfield, e încă stresat și se uită mereu peste umăr, ca și cum i-ar fi teamă că e urmărit. Evident că bunica ta e foarte îngrijorată.

– Adică e îngrijorată în legătură cu fetița și cu felul în care vor reacționa cei din Cheshire, văzând că Greg s-a întors, dar fără soție și cu un copil. Amber se uită la el cu răceală.

– O asemenea afirmație nu-ți face cinste, o apostrofă Jay. Greg a băgat-o în sperieți pe bunica ta.

Evident că avea dreptate.

– Mă faci să mă simt ca... un copil fără minte.

– Te asigur că nu asta este intenția mea. Amber, te admir foarte mult.

Trecură câteva secunde ca să-i înțeleagă complimentul, iar după aceea îl tachină.

– Cum, pe bunica nu o admiri?

– Nici măcar pe ea.

Jay trebui să încetinească din cauza unui tractor care traversa drumul, în fața lor. Pe când vorbea, se uita la Amber și îi zâmbea atât de tandru, încât inima îi bătea cu putere în piept. Se simțea tulburată. Oare soarele începuse să strălucească mai tare?

Pur și simplu nu se poate, se mustră ea cu asprime. Pur și simplu nu se poate.

– Spune-mi despre fetița lui Greg, îl rugă ea pe Jay, schimb înadins subiectul.

– Păi, ți-am spus că nu se simte bine. Se pare că mama ei a murit din cauza unei febre care a cuprins-o când era pe mare. Greg nu a spus în ce împrejurări. Nu cred că poate vorbi încă despre asta. Căpitanul vasului cu care au plecat din Hong Kong i-a debarcat în următorul port, când și-a dat seama că amanta lui Greg și fetița erau la bord, iar Greg nu plătise pentru ele. Amanta lui Greg a murit la scurt timp.

– Ce îngrozitor!

– Da. Fetița – acum are doi ani – a suferit de aceeași boală ca mama ei. E foarte slăbită, Amber, iar doctorul Brookes nu-i dă prea multe șanse de supraviețuire.

– Vai de ea și de Greg!

– Într-adevăr.

Tractorul intră pe o poartă, permițându-i astfel lui Jay să conducă mai departe.

– Cred că Greg e disperat.

– Da, cred că da, o aprobă Jay, dar fără să fie prea convins.

La fel ca Jay, care era cu siguranță foarte îngrijorat și supărat în ceea ce privește starea de sănătate a Lydiei, Amber întorcea

problema pe toate părțile. Dar Jay era un om mult mai puternic decât vărul ei.

– A spus lordul Fitton Legh ceva despre întoarcerea lui Greg? îl întrebă pe Jay pe când intrau cu mașina pe alee. Nu că ar avea ceva de zis, de când s-a însurat cu Cassandra.

– N-a spus încă nimic.

– Ei bine, bunica se va bucura, cu siguranță, să audă asta.

– Va fi foarte fericită că te întorci acasă, Amber, deși poate nu va arăta. Să știi că e foarte mândră de tine.

– E mândră doar pentru că sunt măritată cu Robert și am un anumit statut. Făcu o pauză, iar apoi îl întrebă: Jay, ce-ți mai fac fetițele și Lydia?

– Fetele sunt bine și-ți transmit toată dragostea lor. A fost foarte drăguț din partea ta să le trimiți hăinuțele acelea, Amber. Ella e la vârsta când o preocupă cu ce se îmbracă.

– Plăcerea a fost de partea mea. Îl iubesc pe Luc, dar trebuie să recunosc că mi-ar fi plăcut să am și o fată. Sper să am timp să le văd pe fete cât stau aici – asta dacă nu o deranjează pe Lydia.

– Lydia nu se va supăra. Își luă privirea de la ea, iar apoi îi spuse pe un ton forțat: Doctorul Brookes mi-a zis că e puțin probabil să-și revină vreodată complet.

– Of, Jay! Amber își dădea seama cât de mult îl durea acest lucru și îi era milă de el și de Lydia.

– Cred că eu sunt de vină pentru ce i s-a întâmplat. Dacă nu se căsătorea cu mine și nu năștea, poate că ar mai fi fost sănătoasă. Toată lumea *mă* compătimește. Dar de Lydia ar trebui să le fie milă. Mama vitregă a Lydiei mi-a spus de Crăciun, când au venit părinții ei în vizită, că mama Lydiei a avut o mătușă care a suferit de ceva asemănător.

– Ce îngrozitor! exclamă Amber. Dar nu trebuie să te simți vinovat, Jay. Nu aveai de unde să știi ce se va întâmpla – de fapt, nici unul din voi. Ar fi pățit același lucru, indiferent cu cine se căsătorea.

Fără să se gândească, Amber îi puse instinctiv mâna pe braț ca să-l consoleze, dar apoi îi păru rău, când simți căldura mușchilor și a pielii prin jacheta subțire de tweed. Jay avea brațe foarte puternice; genul de brațe care ar apăra pe oricine, brațe în care orice femeie s-ar fi simțit bine.

Își trase mâna, simțindu-se vinovată.

– Da, o aprobă Jay, știind că era adevărat și că nu putea să-i spună lui Amber al doilea adevăr: acela că se însurase cu Lydia pentru că simțise o obligație morală față de ea, deși o iubea pe Amber.

Trase mașina în fața casei și se întoarse ca să se uite la Amber. Soarele ce intra prin geamurile deschise încălzea scaunele din piele, iar mirosul acestora și al săpunului din pielea lui Jay aveau să-i rămână întipărite lui Amber în minte pentru mult timp.

Nu trebuia să mai stea în mașină. Trebuia să intre în casă și să-l lase pe Jay să plece.

– Cum mai merge cu magazinul? Jay era conștient că nu mai trebuia să rămână cu ea acolo, dar cine avea să știe de greșeala lui în afară de el însuși?

– Foarte bine. Eram puțin îngrijorată că nu va merge, dar m-am înșelat. Am muncit din greu, și îl vom deschide la sfârșitul toamnei. Am dat o grămadă de bani pe o reclamă în *Vogue* – aproape 50 de lire, deși Cecil mi-a pus o vorbă bună. O să facă pozele pentru reclamă – un instantaneu cu vitrina. L-am convins pe Robert – deși se cam împotrivea – să-l lase pe Cecil să facă poze cu salonul cel mare de la Osterby pentru campania publicitară de Crăciun.

Părea o fetiță entuziasmată și emoționată, se gândea Jay, cu obrajii roșii și cu acea expresie din ochi pe care și-o amintea atât de bine din copilărie. Doar că nu mai era o fetiță, ci o femeie – o soție – și, pe deasupra, mama unui copil.

Următoarea întrebare pe care i-a venit s-o pună:

– Ți-e dor de el? l-a șocat pe Jay la fel de mult ca pe Amber.

Deschise gura, iar teama i se citi în priviri.

– De cine să-mi fie dor?

Era prea târziu să mai pretindă că pusese întrebarea la întâmplare.

– Tatăl lui Luc, răspunse el șoptit.

Amber se înroși, simțindu-se vinovată.

– Nu. Robert este tatăl lui Luc în toate privințele care contează, nu Jean-Philippe. Jay, eu...

– Îmi pare rău, nu trebuia să te întreb așa ceva. Nici măcar nu știu de ce am făcut-o. Mințea. Era gelos pe bărbatul căruia ea îi dăruise inima.

– E-n regulă. Când Luc era mai mic, eram tot timpul îngrijorată că se va uita cineva la el și-și va da seama că nu e fiul lui Robert, dar, pe măsură ce crește, Luc seamănă cu el. Felul lor de a fi și de a se exprima... Țin foarte mult unul la altul.

– Dar tu, Amber?

Nu se putea preface că nu înțelegea ce insinua el.

– Îl am pe Luc și... în curând voi deschide magazinul. E suficient. Mult mai mult decât merit. Când mă gândesc la sărmana Louise cum trece din patul unui bărbat însurat în altul...

– Nu a obligat-o nimeni, a fost alegerea ei.

– Și Caroline, continuă hotărâtă Amber. Poți să spui că au ales acest stil de viață, dar au fost și constrânse într-un fel. Nici nu vreau să mă gândesc cum aș fi fost fără Luc – un copil este un dar de preț, Jay. Firește că și tu simți același lucru pentru fiicele tale, dar societatea este foarte crudă cu femeile care îi încalcă regulile. Și nu plătim doar noi pentru greșelile noastre – zicala ar trebui să fie: „Păcatele mamelor se răsfrâng asupra copiilor", nu „păcatele taților". Nu neg că, odată, tânjeam și eu după o dragoste asemănătoare ce aceea existentă între părinții mei, dar acum știu că acest lucru e foarte rar. Chiar și cei care se căsătoresc din dragoste nu sunt tot timpul fericiți.

Nu putea și nu trebuia sub nici o formă să-i spună nimic despre nopțile când stătea trează și-și dorea să o strângă cineva în brațe, tânjind să-și simtă trupul trezindu-se la viață, să aibă parte de aceleași plăceri din care gustase cu Jean-Philippe pentru o perioadă scurtă de timp.

El se aplecă spre ea.

– Amber...

– Mai bine intru în casă.

Oare vocea îi era la fel de emoționată precum o simțea el? Oare ghicise la ce se gândea?

Se dădu înapoi și îi spuse pe un ton calm:

– Vin cu tine, poate bunica ta are să-mi dea niște instrucțiuni.

Era cât pe ce să-i spună ce simțea, dar nu trebuia să o împovăreze cu sentimentele lui acum, când avea destule pe cap, își spuse Jay cu amărăciune.

Era imposibil ca zidurile unei case să reflecte atât de bine starea sufletească a celor care locuiau în ea, dar cu toate acestea, Amber simți atmosfera sumbră din hol în clipa în care păși înăuntru.

– Bine ați venit, ducesă!

– Mulțumesc, Wilson. Amber îi zâmbi majordomului bunicii sale înainte să-l întrebe: Bunica e acasă?

– Mi-a zis să vă conduc în bibliotecă atunci când ajungeți, o informă majordomul pe un ton rigid.

– Wilson, a lăsat cumva doamna Pickford instrucțiuni pentru mine? îl întrebă Jay.

– Nu, domnule. Vă transmite doar că doctorul Brookes vine la patru.

– Prea bine, atunci. Cine are nevoie de mine mă găsește în birou.

Traversase pe jumătate holul, când se opri și se întoarse să-i spună lui Amber:

– Era să uit. L-am văzut ieri pe Maurice, și era foarte încrezător în profiturile pe care le va avea fabrica de pe urma contractului cu parașutele din mătase. M-a rugat să-ți spun că se descurcă bine și cu batistele din mătase pe care le-au făcut pentru a cinsti memoria răposatului rege și că intenționează să fabrice mai multe înainte de încoronarea noului monarh... Ce s-a întâmplat? o întrebă când văzu expresia de pe chipul ei.

– Nimic. Cred că ar trebui să așteptăm un pic până să mai facem alte batiste. Ar trebui să înștiințăm și celelalte fabrici, deși va trebui să fii discret și destul de vag.

Amber simțea că Jay o pironea cu privirea.

– Nu crezi că Edward va fi încoronat?

– Nu știu, Jay. Știi că este foarte atașat de doamna Simpson. Foarte atașat, accentuă ea cu subînțeles. Robert spune că guvernul nu-l va lăsa niciodată să se însoare cu o femeie divorțată și să ajungă rege, așa că va trebui să renunțe la ceva. Prietenii lui apropiați spun că nu va renunța la Wallis.

– Nu am citit nimic despre asta în ziare.

– Știu. Cei din presă au fost sfătuiți să nu scrie despre acest subiect, dar când îi vezi împreună... Îl domină, Jay. Bineînțeles că are și ea susținători, care cred că e potrivită pentru el și sunt la fel de vehemenți ca adversarii ei, care susțin că nu simte nimic pentru el și că doar îl folosește. Nu există cale de mijloc.

– Tu ce crezi?

– Nu știu ce să zic. Dacă ar putea să se căsătorească legal cu o femeie divorțată, problema s-ar rezolva, dar Robert spune că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

– Mă voi asigura ca Maurice să nu intre în prea multe detalii, iar pe mine mă vei găsi în birou dacă ai nevoie de mine.

Amber recunoscu, simțindu-se puțin vinovată, că trebuia să se gândească mai mult la situația lui Greg decât să se îngrijoreze în privința lui Edward și a lui Wallis, dar nu putea să nu se frământe, întrucât fabrica și muncitorii ar putea avea de suferit.

Se opri un pic pe hol, ezitând și oarecum așteptându-se să-l vadă pe Greg coborând mai multe trepte deodată, gata să o îmbrățișeze, la fel ca atunci când erau tineri.

– Bănuiesc că Greg e cu fetița lui, nu, Wilson? îl întrebă ea pe majordom.

– Chiar nu știu, Excelență, îi răspunse el pe un ton neutru. Știu doar că a plecat mai devreme cu mașina, pentru că are niște treabă în Macclesfield.

O, Doamne, se gândi Amber mâhnită, cu siguranță că Greg îi jignise pe servitori într-un fel pentru că luase mașina bunicii ei.

– Doamna Clements v-a dus bagajele în camera dumneavoastră obișnuită, continuă majordomul, pe când se îndrepta spre scări, mergând rigid și încet.

Amber își dădu seama cu tristețe că îmbătrânea.

– Nu trebuie să mă anunți, Wilson, îl opri ea cu blândețe. Cred că bunica ne-a auzit când am venit și mă așteaptă deja.

– Cum doriți, Excelență. Mă duc să-i spun doamnei Clements că sunteți aici. V-a pregătit tarta Bakewell, care vă place atât de mult dumneavoastră și conașului Luc.

– Wilson, transmite-i, te rog, că de-abia aștept să gust din ea.

Cu siguranță lumina era prea slabă, căci bunica ei nu avea cum să fie mai scundă decât ultima oară când o văzuse, se gândi Amber atunci când Blanche se ridică de pe scaun și veni în întâmpinarea ei, ținând-o la distanță pe când își întindea obrazul pentru a primi sărutul ei respectuos.

Chiar dacă se împutinase la trup, nu-și pierduse deloc eleganța obișnuită. Arăta ca o regină, cu pielea aproape neridată, se gândi Amber, însă părea destul de palidă. Diamantele de la inelul de logodnă al lui Blanche sclipeau atunci când soarele după-amiezii își arunca razele asupra lor. Bunica avusese mereu grijă de mâinile ei, care aveau degete lungi și subțiri și o piele albă, fără pată.

Amber era conștientă că arăta, probabil, obosită și puțin neîngrijită după un drum așa de lung. A trebuit să reziste tentației de a-și duce mâna la cap pentru se asigura că nu-i scăpaseră câteva fire de păr din coc.

Venise cu trenul la Macclesfield, purtând o rochie pe care o comandase de la Paris, și nu a fost suprinsă când bunica ei îi aruncă doar o privire și îi spuse:

– E de la Lanvin. Foarte practică, fără îndoială, dar cam anostă. E foarte greu să porți negru vara, când soarele strălucește atât de tare.

– Am fost la atâtea evenimente unde era prezent și regele, încât m-am obișnuit să mă îmbrac în negru, o lămuri Amber. Pe deasupra, a trebuit să iau în calcul și mizeria din tren.

– Poate că unele femei sunt nevoite să facă asta, Amber, dar o femeie de rangul tău trebuie să fie atentă ca îmbrăcămintea ei să reflecte statutul social al soțului ei. Ce mai face scumpul de Robert?

– Foarte bine, bunico. Și el, și Luc îți trimit toată dragostea lor. Amber zâmbi ușor când se gândi la fiul ei. Jay mi-a spus despre fetița lui Greg în drum spre casă. Săraca de ea!

– Mereu ai fost prea sentimentală, Amber. Adevărul este că mai bine murea împreună cu nenorocita aia de maică-sa!

– Cum poți să spui ceva atât de îngrozitor?

Blanche se uită la ea cu dispreț.

– Atunci, nu te-ar deranja ca Luc să se însoare cu o fată ca ea? Amber, pune-ți capul la contribuție! Fata nu e nici albă, nici negresă, așa că n-are ce căuta aici.

– La fel cum nici Caroline Fitton Legh nu a avut ce căuta pe această lume cu bebelușul ei? Era prea târziu să-și mai ceară scuze pentru ceea ce spusese, dar, într-un fel, Amber nici nu dorea să facă așa ceva. Simțea că trebuie să o apere pe Caroline, întrucât soarta ei era mult mai bună decât a acelei nefericite.

Blanche evită să se uite în ochii acuzatori ai lui Amber, care nu ar crede-o dacă i-ar spune adevărul, zicându-i așadar că nu știa nimic despre copilul pe care îl purta Caroline Fitton Legh în pântec, însă, dacă ar fi știut, i-ar fi împrumutat respectiva sumă de bani lordului Fitton Legh, cu condiția să-și recunoască paternitatea. Dar Amber nu avea cum să înțeleagă sau să accepte că acesta era adevărul.

– Aș prefera să nu discut despre ceva atât de neplăcut, dar, din moment ce ai deschis subiectul – tonul lui Blanche era acum glacial –, și cum Cassandra este căsătorită cu soțul lui Caroline, cred că a avut motivele ei să răspândească zvonul că acel copil pe care îl purta Caroline în pântec era al lui Greg. Greg habar n-avea de nici un copil. Amber, nu uita că nenorocita de Caroline Fitton Legh a fost cea care l-a sedus pe Greg, și nu invers. Fiind căsătorită, știa că riscă foarte mult. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu i-ar fi spus

Cassandrei că pruncul pe care-l purta în pântec nu era al lui Fitton Legh.

Amber simțea furia și disprețul din vocea bunicii sale.

– Dacă l-a iubit pe Greg, probabil că a vrut să-i spună.

Blanche trase adânc aer în piept.

– Nu l-a iubit pe Greg, și nici el pe ea. Caroline era o tânără femeie răsfățată și mult prea sensibilă, care și-a căutat-o cu lumânarea.

– Nu numai ea a avut de suferit, remarcă Amber cu tristețe, gândindu-se la copilul nenăscut.

– Ce-a fost a fost, Amber. Cât despre corcitura asta pe care Greg a adus-o cu el – i-am spus deja ce părere am. Când și-a dat seama că femeia și copila s-au ascuns pe vapor, ar fi trebuit să-l roage pe căpitan să acosteze în cel mai apropiat port și să le dea jos, nu să aștepte să fie găsite și debarcate. Greg ar fi trebuit să le plătească drumul de întoarcere la Hong Kong, acolo unde le este locul. În felul acesta, s-ar fi achitat de orice obligație față de ele, iar căpitanul nu l-ar fi dat și pe el jos împreună cu ele.

– Sărmanul Greg, murmură Amber.

– Amber, Greg n-are nevoie să-l tot compătimești. Își plânge suficient de milă, spuse Blanche cu asprime. M-a dezamăgit foarte tare. Nu e ca tatăl lui.

Amber nu prea o auzea pe bunica vorbind despre fiul care-i murise demult, și i se făcu puțin milă de ea. Fiind și ea mamă acum, își dădea seama ce însemnase pentru Blanche o asemenea pierdere.

– Păcat că Jay l-a chemat pe doctorul Brookes înainte să pot evalua situația cum trebuie, continuă Blanche. Brookes e un prost, cu niște precepte morale atât de înalte, încât ar fi inutil să-i sugerez să o lase pe fetiță în grija Atotputernicului, în loc să se chinuie să o salveze.

– Cum poți să spui ceva atât de îngrozitor? protestă Amber, căreia nu-i mai era milă de bunica ei, dată fiind cruzimea acesteia.

– Dimpotrivă, am spus ceva foarte logic, o corectă Blanche. Dacă fetița supraviețuiește, cum crezi că va fi viața ei când va crește? Amber, arată la fel ca mama ei și are aceeași culoare.

– E fiica lui Greg și nepoata ta, insistă Amber.

– Este copilul din flori al prostului de Greg și al amantei sale chinezoaice.

Blanche părea să-și fi pierdut culoarea din obraji și își duse mâna la piept.

– Ce s-a întâmplat, bunico? o întrebă Amber speriată. Nu te simți bine?

– N-am nimic. Mă simt bine tot timpul. Știi că nu-mi plac femeile care se tot plâng de sănătate, o informă cu asprime Blanche.

Poate că o convinsese pe nepoata ei că nu avea nimic, dar Blanche se simțea slăbită și în stare de șoc. Nu se gândise niciodată că era bătrână, însă, de la întoarcerea lui Greg și a problemelor care se iviseră, devenise din ce în ce mai conștientă că va muri. Nu avea să spună nimănui așa ceva. Durerea care o săgetase se domolise din fericire, dar supărarea pe care întoarcerea lui Greg i-o provocase nu avea să treacă prea ușor. Blanche era conștientă de acest lucru, mai ales dacă Amber continua să fie la fel de sentimentală în privința copilului lui Greg.

După ce îi puse o sumedenie de întrebări despre Robert, Luc, Osterby și magazin, bunica ei o lăsă, în cele din urmă, în pace, dându-i voie să se ducă glonț în camera unde era fetița lui Greg, fiind nerăbdătoare s-o vadă.

Dădaca scutură din cap și țâțâi dezaprobator când Amber îi spuse ce avea de gând, de parcă încă mai era o copilă, dar infirmiera pe care o găsise Jay ca să aibă grijă de fetiță era, din fericire, tânără, zâmbea încântător și se purta frumos.

– Cum o cheamă pe micuță, Betsy? o întrebă Amber pe fată.

– Conașul Greg mi-a spus că ar chema-o Lin Hua, Excelență. Înseamnă, în chineză, „Frumoasa floare de jad", dar doamna Pickford nu vrea să folosim acest nume păgân, așa că domnul Greg ne-a cerut să-i spunem Rose.

Fetița era atât de mică, încât lui Amber i se tăie răsuflarea când o văzu în așternutul cu volane ale pătuțului demodat.

– Are aproape doi ani și arată de parcă n-ar avea nici un an, se plânse Betsy.

Pielea fetiței era atât de galbenă, încât numele de Rose părea o alegere destul de neinspirată. Își deschise ochii negri. Privirea-i era apatică. Suferința prin care trecea îi trezi lui Amber la viață instinctele materne. Se aplecă, o luă din pătuț și rămase surprinsă cât de slabă era. La aceeași vârstă, Luc fusese un băiețel robust care mergea și vorbea de luni bune. Boțul ăsta mic părea mai mult o păpușă de ceară decât un copil în carne și oase.

– E atât de rece, îi spuse ea dădacei.

– Așa e, Excelență. Din cauză că e slăbuță, așa spune doctorul. Trebuie să-i pun în pătuț sticle cu apă caldă la fiecare patru ore. Domnu' Jay a mai adus pe cineva să supravegheze fetița și noaptea.

– E hrănită corespunzător? o întrebă Amber.

– Nu prea, îi răspunse Betsy. Îi dăm doar lapte praf dizolvat în apă fiartă, pen' că doctoru' Brookes nu crede că organismul ei ar rezista la mai mult, da' nu mănâncă mult, iar puținul pe care-l înghite îl dă afară.

– Sărmana de ea, trebuie să se simtă atât de singură fără mama ei și într-un loc străin.

Când Amber se pregătea să o pună pe fetiță înapoi în pătuț, aceasta din urmă se smiorcăi.

– Cre' că s-a atașat de dumneavoastră, ducesă, zâmbi Betsy. Cre' că nu vrea s-o puneți în pătuț. E prima oară când reacționează așa.

Înainte ca Amber să spună ceva, intră pe ușă doctorul Brookes. Era medicul lor de familie de mult timp, și îi zâmbi călduros când o văzu.

– E așa de slabă și de mică, oftă Amber pe când doctorul Brookes se pregătea să o cântărească pe fiica lui Greg.

– Da. A făcut o formă gravă de icter și de aceea îi e pielea atât de galbenă. Boala i-a afectat foarte mult ficatul. Foarte bine, Betsy, o lăudă ea pe dădacă. A mai luat optzeci de grame în greutate...

– O să se facă bine? îl întrebă Amber mai târziu, pe când îl conducea la parter.

– Nu mă pot pronunța încă. E o micuță luptătoare și se află pe mâini bune.

Înainte de cină, Amber se mai duse o dată în camera copilei, nebăgând în seamă privirea revoltată a dădacei când o luă pe Rose din pătuț. Pe când o ținea în brațe, se simți cuprinsă de un val de afecțiune pentru nepoata ei, dar, în același timp, i se strânse stomacul. I-ar fi plăcut să mai aibă copii, în special o fetiță.

Mirosul odată familiar al pielii de copil, al laptelui și pudrei de talc o umplură de nostalgie. Luc fusese un copil bun, sănătos și voinic, iar Robert îl iubea enorm. Cât de repede treceau acei ani minunați. Prea repede, recunoscu Amber cu tristețe. I-ar fi plăcut să aibă mai mulți copii – mai mulți bebeluși –, dar nici nu se punea problema.

– Când vine, de obicei, conașul Greg în camera copilului, dădacă? o întrebă Amber, nerăbdătoare să-l vadă.

– Păi, conașul Greg nu vine niciodată aici, Excelența Voastră, răspunse Betsy.

– Și nici nu ar trebui. Bărbații în toată firea n-au ce căuta în camera copilului, spuse dădaca pe un ton dur.

– Chiar n-are ce să-i facă micuței Rose, îi spuse Betsy lui Amber.

– Domnii nu trebuie să se îngrijească de copii, spuse dădaca, înverșunată. Și nici doamnele, adăugă ea, uitându-se urât la Amber, mai ales când trebuie să se îmbrace pentru cină.

– Da, doică, își ceru scuze Amber, dându-i-o pe Rose lui Betsy, dar fără tragere de inimă.

Capitolul 34

– Greg, te simți bine?

Era a doua oară în ultimele douăsprezece ore când Amber trebuia să pună această întrebare unui membru al familiei, dar, în ciuda faptului că risca să se repete, în ceea ce-l privea pe Greg oricine și-ar fi dat seama ce motive avea.

Greg băuse la cină, iar Amber avea impresia că o făcuse și înainte să coboare la masă – târziu.

Acum rămăseseră singuri în locul lor preferat din sala de biliard, iar Greg continua să bea, dând pe gât încă un pahar cu gin pe care și-l umpluse din carafa adusă de el.

– Normal că nu mă simt bine, îi răspunse furios. Iisuse, ai vreo țigară la tine, Amber? Am rămas fără și aș vrea să fumez una.

– Scuze, chiar nu am.

Nu se omorâse niciodată cu fumatul și se lăsase în iarna de după ce se născuse Luc, atunci când răciseră cobză amândoi.

Greg aruncă pe masă cu atâta violență tacul de biliard pe care-l luase din suport, că Amber se înfioră.

Era din ce mai nervos, răbufnind de câteva ori și la cină, iar acest lucru o șoca mai mult decât schimbarea din înfățișarea lui. Vărul ei arătos și mereu binedispus dispăruse și se părea că îi luase locul un străin.

Aceeași nuanță de galben pe care o avea și pielea lui Rose îl făcea pe Greg să arate palid și bolnăvicios. Ochii îi erau injectați, iar mâinile-i tremurau. Vorbea pe un ton certăreț și plângăreț, care o enervase și pe bunica lor.

– Ai crede că orice bunică normală ar fi fericită și ușurată să afle că singurul ei nepot și moștenitor s-a întors teafăr acasă, dar, după cum prea bine știm amândoi, bunica noastră nu e nici pe departe normală. Iisuse, da' rea mai e, Amber! Cine m-a trimis în nenorocitul ăla de Hong Kong? Ea a venit cu ideea. Ea a insistat să mă duc acolo și să trăiesc din te miri ce și mai nimic.

– Credeam că voiai să te duci acolo, protestă Amber. Păreai așa de fericit în Hong Kong, mai ales după ce l-ai cunoscut pe Lionel. Așa mi-ai scris.

– Asta până când m-a tras pe sfoară, ticălosul ăla trădător. Dacă nu-și băga el coada, eram acum însurat cu Lucy și...

– Cu Lucy? Așa-i spuneai tu mamei lui Rose?

– Eu?! Să mă căsătoresc cu stricata aia? Detest ziua când am cunoscut-o. Ea și nenorocitul ăla de Lionel mi-au distrus viața.

Lui Amber îi era silă de ostilitatea din vocea lui Greg.

– Nu înțeleg, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Până să termine Greg de povestit cum începuse să frecventeze lumea jocurilor de noroc și a bordelurilor din Hong Kong, după care o întâlnise pe Lucy și se îndrăgostise de ea, Amber era deja șocată, dar și dezgustată – de Greg, precum și de prietenul lui trădător.

Cum de se întâmplase așa ceva? Cum de vărul pe care-l admirase și îl iubise devenise un bărbat imoral care nu numai că nu conștientiza propriile greșeli, dar nici măcar nu-i era rușine de ceea ce făcuse?

– Dacă o iubeai pe Lucy, mai bine rămâneai în Hong Kong și-i cerșeai îndurare, îi sugeră Amber.

– S-ar fi căsătorit cu mine dacă Lionel n-ar fi întors-o împotriva mea, continuă Greg, ignorându-i comentariul. I-am spus ce planuri are bunica pentru mine și că, probabil, voi căpăta un titlu nobiliar. Ei bine, nu va avea parte de nici un titlu dacă se va căsători cu ticălosul ăla mincinos de Lionel.

Greg continua să-și plângă de milă, iar Amber îl asculta, simțindu-se din ce în ce mai nefericită.

– Acum bunicii nu-i convine că-s tatăl unui copil. Oare la ce naiba se aștepta? Să trăiesc ca un călugăr?

Începuse să transpire din abundență, mișcările și vorbele fiindu-i smucite și haotice.

– Greg, cred că bunica era foarte îngrijorată în privința datoriilor tale, îi spuse Amber cu blândețe.

– Tocmai *ea* să-și facă griji? Râse nestăpânit. Hai, că asta-i bună! Da' nu destul de îngrijorată ca să-mi trimită niște bani să le plătesc.

Chinezilor le place să joace, dar nu-i înghit pe cei care pierd. Știi ce-ți fac acolo dacă nu-ți plătești datoriile la joc? Pentru început, îți taie mâinile – deget după deget, iar apoi...

Carafa plină cu gin adusă de Greg în sala de biliard era acum goală, și, cuprins de mânie, o luă și o izbi de perete, cioburile de sticlă căzând pe parchet. Apoi, se trânti pe un scaun, cu capul între mâini și începu să plângă în hohote.

– Totul ar fi fost bine dacă Lucy s-ar fi căsătorit cu mine, spuse el printre suspine. Lionel l-a pus pe Chung Hai să-mi ceară să-i plătesc tot ce-i datoram. Lionel știa foarte bine că nu aveam bani. A trebuit să scriu cecurile alea, Amber – nu am avut de ales –, iar apoi, când Chung Hai a început să mă acuze că am falsificat semnătura lui Henry Jardine, deși nu semnasem prea multe cecuri, mi-am dat seama că nu mai puteam să continui așa și că trebuia să plec de acolo. Călătoria de întoarcere m-a scuturat de toți banii pe care îi mai aveam; ticălosul ăla de căpitan știa că sunt disperat și că putea să-mi ceară oricât. Nu bănuiam că tâmpita aia mă urmărise până la docuri și se ascunsese cu plodul ei pe vapor.

– Greg, sunt sigură că își dorea să fie cu tine.

– Voia doar să se asigure că prostul ăla cu bani nu o lăsa de izbeliște, se răți Greg la ea.

– Măcar ai adus-o pe micuța Rose cu bine acasă.

– Crezi că am avut de ales? Am fost obligat, pentru că niște nenorociți de misionari și-au băgat nasul unde nu le fierbea oala. Copila aia trebuia să moară împreună cu maică-sa.

– Precum copilul lui Caroline? îl întrebă încet Amber.

Timp de câteva clipe, crezu că el nu avea să mai scoată o vorbă. Se făcu vinețiu la față și se uită urât la Amber, ridicându-se și trecând pe lângă ea.

– Nu a fost vina mea. I-am zis că trebuie să fim mai atenți și că prima oară am avut un noroc porcesc, râse Greg ca un bețiv. Cred că bunica e încântată că scumpul fiu al lui Fitton Legh este copilul unui Pickford.

Amber nu se putea mișca. Greg era atât de beat, încât ea bănuia că nu-și dădea seama ce spune.

– Tu ce părere ai? o întrebă pe Amber. Să-i spun babei?

– Greg, nu cred...

– Ce nu crezi? Acum se înfurie de-a binelea. Crezi că nu știu despre ce vorbesc? Te înșeli. Când era însărcinată, Caroline mi-a jurat că eu sunt tatăl; mi-a spus că lui Fitton Legh nu i se sculase niciodată.

Nu-i de mirare că l-a luat Cassandra de bărbat – ce cuplu de vis. Eu sunt tatăl puștiului, Amber.

Înainte de culcare, Amber se duse în camera copilului, cerându-i scuze infirmierei care stătea cu fetița noaptea, și care se prezenta drept Sheila, verișoara lui Betsy.

– Micuța nu a mai regurgitat laptele în seara asta, îi spuse încântată lui Amber în timp ce o poftea în dormitorul întunecat, unde fetița dormea liniștită în pătuț.

Amber se aplecă și o atinse ușor pe obraz pe Rosie. Pielea îi era mai caldă și părea mai puțin galbenă. Săraca de ea! Oare avea Greg dreptate? Oare singurul fiu și moștenitor al lui Fitton Legh era copilul lui? În orice caz, Greg nu trebuia să spună altcuiva ceea ce-i spusese ei, de dragul băiețelului. Va vorbi cu el când va fi treaz și-i va cere să-i promită că nu va scoate o vorbă.

Amber era singura care coborâse la micul dejun. Greg probabil că dormea din cauză că băuse atât de mult noaptea trecută, iar Wilson îi spusese că pe bunica ei o durea puțin capul și că va coborî mai târziu.

Amber se încruntă când plecă din camera unde se lua micul dejun. Nu-și amintea ca bunica ei să nu fi coborât vreodată la masă. Dacă așa voia să-și arate Blanche dezaprobarea față de Greg, atunci nu reușise, se gândi Amber cu tristețe.

Cele câteva minute petrecute cu Rose, care arăta mult mai bine în dimineața aceea și chiar îi zâmbise, o înveseliră pe Amber, până când ajunsese doctorul Brookes și îi arătase cât de strâmbe erau picioarele fetiței, explicându-i că suferea de rahitism și spunându-i că mușchii picioarelor și oasele s-ar putea să nu se mai refacă niciodată.

Ce început nefericit avusese micuța în viață: îi murise mama, iar acum se îmbolnăvise și ea. Lui Amber îi era foarte milă de fetiță. Era crud și nedrept, cu atât mai mult cu cât situația financiară a lui Greg ar fi putut să-i asigure un trai mult mai bun. Lui Greg trebuia să-i fie rușine pentru că nu-și tratase mai bine amanta și fetița, se gândi furioasă Amber. Orice copil merita să fie iubit, dar Greg nu simțea nimic pentru micuța Rose. Îi era greu să tolereze comportamentul vărului ei în ceea ce o privea pe Rose, recunoscu Amber. Îi era și mai greu să-l ierte.

*

Greg tremura din toate încheieturile pe când stătea în baie. I se făcuse rău, iar capul îl durea îngrozitor. Știa din experiență că singurul lucru care l-ar fi ajutat erau câteva pahare de brandy, dar sticla pe care o adusese sus cu el noaptea trecută era goală.

Trase apa la closet, iar apoi își dădu seama că voia să-și golească vezica. Lumina strălucitoare a soarelui ce intra pe fereastră îl izbi ca un pumn, făcându-l să clipească și să se uite în jos.

Bășica era încă acolo și supura puțin, fiind roșie și spartă, dar măcar nu-l durea. Știa că era ceva grav. Nu o avusese când plecase din Hong Kong și nu văzuse nimic pe corpul fetei cu care se culcase atunci, dar nici nu se uitase cu atenție; starea în care fusese nu-i permisese.

Trebuia să-i mulțumească lui Jardine că îl băgase în sperieți, la scurt timp după ce ajunsese în Hong Kong punându-l pe nenorocitul ăla de doctor să-i înșire de la A la Z toate riscurile pe care și le asuma frecventând bordelurile.

Putea oricând să-l roage pe bătrânul Brookes să-l examineze și să se liniștească. Cu siguranță nu era nimic grav, doar o iritație însă ar fi arătat ca un idiot, iar Brookes s-ar fi dus, cu siguranță, glonț la bunica lui, înainte să-și dea seama unde era buba. Mai bine să nu spună nimic. Nici nu prea avea ce. Doar puțină carne vie. Nici o șansă, nu *asta*, deloc... Îi venea din nou să vomite.

– Mă simt atât de vinovată în privința lui Rose, îi spuse Amber lui Jay.

Erau în salonul casei Dower, căci Amber trecuse pe acolo să le vadă pe fetele lui Jay, care fuseseră aduse din camera lor ca să-i spună „bună ziua", după care dădaca le luase repede. Nu se așteptase să-l găsească pe Jay acasă și nici să fie atât de încântată când aflase că era.

– Puteam să fac mult mai mult. În primă instanță, să-i trimit mai mulți bani lui Greg.

– Și dacă i-ai fi trimis, crezi că i-ar fi cheltuit pe amantă și copil?

– Ai avut dreptate să mă previi că s-a schimbat, Jay, recunoscu Amber cu tristețe. Nu mai e Greg cel pe care-l știam. Ba îi sare țandăra, ba... oftă ea. Bea prea mult. Ce e, de ce te uiți așa la mine? îl întrebă speriată.

– Nu vreau să te îngrijorez și mai mult, Amber, dar nu cred că Greg a fost dependent doar de jocuri de noroc cât a stat în Hong Kong.

– Dependent?

– Wilson mi-a spus că, din câte a înțeles de la noul valet al lui Greg, Greg ar fuma opiu. Doctorul Brookes crede că e posibil. Nu i-am spus încă nimic bunicii tale.

– Opiu?

Amber nu mai era o fetiță naivă. Poate că surorile Mitford ar chicoti și s-ar preface scandalizate la gândul că negustorii albi de sclavi le dădeau opiu fetițelor nevinovate și le scoteau din țară, dar nu era nici un secret că foarte mulți bărbați și femei, adesea proaspăt îmbogățiți, erau dependenți de cocaină.

– Dacă nu ar mai fuma opiu și nu ar mai bea, s-ar face bine, nu?

– Cred că da, încuviință Jay, atât de precaut, încât Amber își dădu seama că nu întrezărea nici o șansă.

Cât de crudă era viața! Cine ar fi crezut că Greg, cu șarmul și exuberanța sa, adorat de bunica lui și cu un viitor de invidiat, va ajunge să ducă o viață atât de îngrozitoare și de periculoasă?

– Dacă nu s-ar fi dus la Hong Kong... începu ea să-l apere, dar Jay scutură din cap.

– Amber, cred că Greg e de vină, și nu împrejurările.

Nu i se părea loial din partea ei să recunoască, dar știa că Jay avea dreptate.

– Nu e prea târziu să se schimbe.

– Dacă asta își dorește, îi spuse Jay.

– Nu crezi c-o va face, nu, Jay?

– Nu știu ce să zic, Amber. Când mă uit la Greg, văd un om egoist care-și plânge de milă.

Amber nu putea să spună că nu era adevărat.

– Sunt îngrijorată în privința micuței Rose, recunoscu ea. Bunica o urăște, iar Greg nu e în stare să fie un tată responsabil. Betsy și Sheila sunt excelente, dar, dacă ar pleca, ea ar fi atât de vulnerabilă. Aș lua-o acasă la mine, dar...

– Îți promit că nu i se va întâmpla nimic, o asigură Jay. Voi avea grijă de ea ca și cum ar fi a mea și te voi ține la curent cu progresele pe care le face. Îți dau cuvântul meu de onoare.

– Jay, ești atât de bun la suflet! Ochii i se umpluseră de lacrimi, așa că trebui să clipească pentru a le îndepărta. Nu știu ce m-aș face fără tine; ai fost atât de bun cu mine și mai ajutat așa de mult! Trebuia să fi tăcut. Îl va face să se simtă stânjenit și, ceea ce era și mai periculos, își va trăda sentimentele pe care nu trebuia să le aibă. Speram să o văd și pe Lydia, îi spuse, schimbând subiectul.

– Mă tem că nu se poate. A trebuit să-l chem pe doctorul Brookes ieri-noapte. Când nu se simte bine, spune că vrea să-și facă rău, pentru că se consideră inutilă. Încerc s-o consolez, dar, ca să fiu sincer, cred că prezența mea agravează situația, în loc s-o amelioreze. Doctorul Brookes a sedat-o, și încă doarme.

– Jay, îmi pare nespus de rău. Cuprinsă de remușcări pentru că-l împovărase cu problemele ei, când avea și așa destule pe cap, Amber îl atinse cu tandrețe pe brat ca să-i arate că îl compătimește. Ai destule probleme în familie.

– Nu, mă bucur c-ai apelat la mine. Bunătatea și înțelegerea ta înseamnă foarte mult pentru mine.

Nu prea dormise noaptea trecută. Lydia fusese destul de violentă înainte să fie cuprinsă de dorința morbidă de a-și face rău, care urma, de obicei, uneia dintre crizele ei. Îi sfâșiase cu unghiile carnea de pe piept, lăsând zgârieturi adânci, care-l dureau. Prezența lui Amber, era, în general, o mângâiere pentru inima lui chinuită, dar astăzi îl făcea să-l doară și mai tare.

– Însemni atât de mult pentru mine, Amber. Atât de mult. Mai mult decât ar trebui. Încerca să se oprească, dar era prea târziu; se deconspirase și, mai rău de-atât, o făcuse pe Amber să se simtă stânjenită.

Vocea lui Jay, groasă și emoționată, era în acord cu ceea ce simțea și ea, recunoscu Amber, pe când se uitau unul la altul în tăcerea ce se așternuse. Trebuia să plece, pentru că, dacă nu o făcea... dar vedea în privirea lui Jay ceea ce se reflecta în propria privire; iar sentimentele pe care le împărtășeau schimbaseră dinamica tăcerii, care acum era plină de promisiuni și speranțe.

Se instalase între ei de prea mult timp, nevăzută și periculoasă, dar acum totul era dat în vileag. Dorința, odată cunoscută, nu mai putea fi uitată, iar anii în care ea se transformase din fetiță în femeie îi accentuaseră senzualitatea. Știa foarte bine cum va reacționa dacă Jay ar atinge-o – știa, ceea ce o făcea să și-o dorească și mai mult.

Îl dorea. Îl dorea pe Jay cu pasiune, voia să o atingă, să o guste, să-i îmbete simțurile. Trupul îi ardea de o dorință atât de puternică, încât îi venea să urle.

Trebuia să plece. Începu să se îndepărteze de el, dar apoi se întoarse și trecu de linia de demarcație pe care jurase că nu o va depăși.

Era în brațele lui Jay, cu inima bătându-i năvalnic în piept, cu simțurile dornice și lacome să cuprindă toată ființa lui. Îl luă cu brațele de gât, sărutându-l la fel de pasional ca el. Era precum căldura

soarelui după gerul iernii, ca speranța după disperare, ca viața după moarte – acesta era motivul pentru care trăia pe acest pământ.

– De mult timp mi-am dorit să te strâng așa în brațe, îi spuse Jay cu o voce răgușită.

– Și eu la fel, îi șopti Amber.

Nu se putea abține să nu-l atingă, dorind să-l cunoască, tânjind să aibă parte de intimitatea de care fusese lipsită atâta amar de vreme. Și voia cu mult mai multe lucruri. Voia să stea cu el în întuneric ca să-l cunoască pe de-a-ntregul.

– Te doresc atât de mult.

O spusese. La naiba cu consecințele!

– Te doresc de atâta vreme, îi răspunse Jay.

Ea râse, nesigură, și îi atinse gura cu vârful degetelor, închizând ochii în fața valului intens de plăcere care o năpădise atunci când el îi luase mâna și îi sărutase fiecare deget.

– Nu ar trebui... începu ea.

– Nu, încuviință el, dar tot o ținea strâns de mână.

– Jay, sărută-mă din nou, îl imploră ea.

Era minunat să fie ținută în brațe de el. Se simțea ca acasă lângă el, iar ea...

– Ce se întâmplă aici? Mai e oare nevoie să întreb?

Se smulseră brusc din îmbrățișare în momentul în care auziră vocea Cassandrei, dar era prea târziu, pentru că deja îi văzuse.

– Mă miră comportamentul tău, Jay, mai ales când Lydia este atât de bolnavă, dar cei din familia Pickford au obiceiul de a fura soții altora și de a distruge căsnicii.

Amber voia să-i pareze aceste cuvinte, de parcă ar fi fost lovituri, dar cum putea, când le merita cu vârf și îndesat? Nu avea nici o scuză pentru ceea ce făcuse – nici una. Se simțea rușinată și vinovată. Lydia era atât de bolnavă, iar ea se comporta așa scandalos cu soțul ei, încât la rândul ei, ar fi disprețuit și ar fi învinuit pe oricine ar fi făcut la fel.

Șarpele pătrunsese în paradisul lor, aducând cu el sentimentul de vinovăție pe care Amber știa că va trebui să-l suporte tot restul vieții, ca pe o povară.

Cum de lăsase să se întâmple așa ceva? Cu Jay era altă situație. Lydia nu putea să fie o soție adevărată, iar el era un bărbat care trebuia să-și îngrijească nevastă bolnavă. Și, ca orice bărbat sănătos, avea și el nevoile lui.

Ea ar fi trebuit să-l oprească, indiferent de profunzimea sentimentelor ei. Dar nu o făcuse, iar acum trebuia să plătească prețul pentru acea trădare dezgustătoare.

Capitolul 35

– ... Amber, ce zici dacă drapăm așa scaunul cu mătase? o întrebă un pic iritat Cecil Beaton, încercând să-i alunge sentimentul de vină.

Cecil venise să facă pozele pentru prima reclamă a magazinului, ce urma să apară în revista *Vogue*. Era atât de solicitat pe plan profesional, încât lui Amber i-ar fi fost imposibil să-i dea vreo comandă dacă nu erau prieteni. Iar ea îl făcea să piardă timpul din cauza faptului că se simțea vinovată pentru ce se întâmplase cu Jay.

– Da, da, arată excelent.

Trebuia să nu se mai gândească. La urma urmei, chiar dacă întorcea problema pe toate părțile, tot nu avea cum să îndrepte răul pe care-l făcuse. Era copleșită de vină. Îi părea atât de rău... Îi acuzase pe amândoi, dar ea era singura vinovată. Ea prelungise acel sărut, ea își dorise mai mult...

Cassandra se bucurase atât de mult că dăduse peste ei, încât lui Amber îi era teamă că va spune și altora ce văzuse, deși afirmase că, din respect pentru „scumpa și sărmana de Lydia", nu va sufla o vorbă despre acel incident. Fără îndoială că reputația ei ar fi avut de suferit în cazul în care Cassandra s-ar fi apucat să bârfească, dar Amber se îndoia că aristocraților cu care ea și Robert se cunoșteau le-ar fi păsat prea mult. Aventurile discrete erau acceptate. Ceea ce o îngrijora era reacția Lydiei, a cărei sănătate mintală era șubredă. Amber nu voia să provoace suferință unei persoane nevinovate. Oare Cassandra va păstra tăcerea ca să o protejeze pe Lydia, sau doar se jucase cu ei, în timp ce plănuia să facă public ceea ce văzuse? Amber nu-și închipuise că va fi pusă vreodată într-o asemenea postură penibilă; contravenea tuturor lucrurilor în care credea. Își încălcase propriile principii morale. Ce furioasă va fi bunica ei când va vorbi Cass despre cele întâmplate! Va fi dezamăgită de ambii nepoți.

Amber trebuia să se asigure că Blanche nu-l va învinovăți în nici un fel pe Jay.

Nu avea rost să se mai gândească la asta; răul fusese deja făcut; nu mai exista cale de întoarcere. *Erau* la mila lui Cass, oricât îi displăcea acest lucru.

Magazinul fusese special decorat pentru ședința foto a lui Cecil. În prim-plan era un scaun vopsit în aceeași nuanță de cenușiu ca interiorul, iar o bucată din cea mai frumoasă mătase neagră, brodată cu cununi aurite de lauri – unul din modelele realizate de tatăl ei – era aruncată aparent neglijent pe el. În fundal erau două jumătăți de coloane corintice, pe una fiind un bust ce purta o cunună de lauri, iar pe alta, un candelabru vechi din metal cu lumânări albe, pe brațele căruia Amber pusese niște iederă. Ca ultim retuș – fusese ideea lui Cecil – au adus un bebeluș durduliu cu păr blond-roșcat, copilul uneia dintre croitorese, care venise cu niște materiale și se uita îngrijorată la fiul ei, care, îmbrăcat în alb și purtând o cunună de lauri în părul lui buclat, ședea pe jos înconjurat de mătăsuri, zâmbindu-i fericit cu gura lui fără dinți. Amber spera ca nu cumva copilul să vomite pe mătase, deși recunoștea că poza promitea să fie foarte reușită.

Trebuia să se bucure că îi văzuse Cassandra. Rușinea și vinovăția pe care le simțea erau pedeapsa pe care o merita. Iar faptul că-și pierduse cel mai bun prieten – oare și asta era o pedeapsă justă?

Nu mai știa nimic despre Jay de când se întorsese la Londra și nu încercase în nici un fel să ia legătura cu el. Cum ar fi putut, după tot ce se întâmplase? Era chinuită de sentimentul de vină.

Înainte să aibă loc „acel incident", el îi promisese că-i va scrie ca să-i spună cum se mai simțea Rose. În ciuda sentimentelor sale, Amber considera că e de datoria ei să se îngrijească de sănătatea fetiței – preluase responsabilitatea mamei care nu era acolo să aibă grijă de micuța ei. Nu putea să renunțe la acea responsabilitate doar pentru că avea anumite sentimente. Dar cum rămânea cu Jay? Oare își va ține promisiunea și îi va scrie despre Rose? Sau va prefera să rupă orice legătură cu ea? Dacă făcea acest lucru, oare ar fi putut să suporte? Era cel mai bun prieten al ei, singura persoană în care putea avea încredere și căreia i se putea destăinui. Cum sacrificase totul pentru câteva clipe de pasiune! Stricase o prietenie de o viață pentru un singur sărut.

– Sylvester, scumpule, nu-mi sta în lumină!

Noul asistent al lui Cecil se îmbufnase și-și scutura buclele blonde.

– Săptămâna trecută am fost la Paris, îi spuse Cecil lui Amber. Otto, tânărul prieten al lui Robert, se remarca în mod deosebit, fiind mereu însoțit de două Brunhilde vânjoase. Înțeleg de ce s-a îndrăgostit lulea sărmanul Robert. Tânărul părea foarte periculos, provocator și tulburător. Am fost tentat să-mi încerc și eu norocul.

– Cecil, nu trebuie, protestă Amber. L-ai face pe Robert să sufere. Să știi că Otto s-a purtat foarte urât cu el.

– Da, știu, îi zâmbi Cecil. Prietenia cu Robert pentru mine înseamnă mai mult decât o aventură. Glumeam. Să înțeleg că Robert tot mai vrea să se ducă la Jocurile Olimpice?

– Da. Robert spune că ar fi păcat ca Luc să nu le vadă. Crede că băiatului îi va plăcea călătoria.

– Jocurile Olimpice vor fi o adevărată binecuvântare pentru mașinăria de propagandă a lui Herr Hitler, încuviință Cecil. Cred că marile puteri regretă că i s-a permis Germaniei să găzduiască Jocurile Olimpice, acum că Hitler și politica lui de dreapta au atâta influență. Evreii protestează deja.

– Pe bună dreptate, nu? îi atrase atenția Amber.

Se simțea oarecum ușurată să-și îndrepte gândul la probleme mai importante decât cele pe care le avea ea. Soarta crudă a evreilor care sufereau de pe urma politicii antisemite a lui Hitler ar fi trebuit să îngrozească pe oricine care are un dram de omenie sau compasiune. Amber nu înțelegea cum putea cineva să nu fie scandalizat de planurile îngrozitoare ale lui Hitler, darămite să le mai și susțină; dar erau destui britanici care aveau sentimente antisemite. Amber știa ce părere ar fi avut părinții ei. Ar fi fost printre primii care ar fi luat atitudine în favoarea celor călcați în picioare și tratați ca niște animale.

– Cred că publicul e mai interesat de pasiunea lui Unity Mitford[1] pentru Führer decât de temerile evreilor, îi spuse Cecil.

– Ce amuzant și nefiresc! Evident că Diana și Tom Mosley se duc Olimpiadă. Herr von Ribbentrop a dat invitații tuturor celor pe care îi crede influenți, acum că umblă vorba că va fi noul ambasador al Germaniei în Marea Britanie. Din păcate, în timp ce tu ai să-ți desfeți ochii cu bărbați tineri și frumoși care își etalează mușchii, eu voi

[1] Unity Valkyrie Mitford (8 august 1914–28 mai 1948) a fost o susținătoare fervență a fascismului, care a făcut parte din cercul de prieteni ai lui Hitler încă din 1936. (n.tr.)

munci. Oricum, când te întorci, vei avea parte de emoțiile inaugurării magazinului. Nu cred că va fi nimic palpitant, Cecil. Totuși, am mari emoții. Și dacă nu-i va plăcea nimănui sau...

– Draga mea, cum să nu le placă? Le va plăcea la nebunie. Cum altfel, după ce vor vedea pozele din *Vogue*? Fotografiile mele le vor trezi dorința de a-și decora casele cu materialele tale.

Amber râse. Își dorea să aibă încrederea în sine a lui Cecil, dar el era ca un actor care își vrăjește publicul și admiratorii.

Capitolul 36

Jay se uită la scrisoarea pe care se chinuise să o scrie toată dimineața.

– M-ai rugat să te țin la curent cu starea de sănătate a lui Rose și mă bucur să te anunț că, potrivit doctorului Brookes, fetița face progrese. Și altceva...

„Altceva ce? Că mi-e dor de tine și te vreau lângă mine? Că-mi pare rău că te-am expus răutăților Cassandrei? Că acea clipă când te-am ținut în brațe, în loc să-mi potolească dorul de tine, m-a făcut să-mi doresc mai mult? Că ar fi mai bine pentru tine să nu corespondăm? Că mi-e imposibil să renunț la această legătură, deși, scriindu-ți, te trădez și-mi bat joc de jurămintele pe care i le-am făcut soției, de parcă te-aș ține goală în brațe?"

Jay, care înjura arareori, suduia acum în barbă, mototolind scrisoarea și aruncând-o în foc. Acesta era unul din momentele în care i se făcea dor de câinele bunicului său. Câinelui putea să-i destăinuie toate acele lucruri care nu puteau fi spuse oamenilor.

Cassandra se bucura că îl avea la mână cu ceva. Amândoi știau că ea se va folosi din plin de acest avantaj, și doar din pură răutate.

Era o situație delicată, căci Lydia, care avea o sănătate șubredă, nu trebuia să afle cu nici un chip ce se întâmplase. Jay era conștient că nu trebuia să se fi căsătorit niciodată cu Lydia, dar făcuse deja pasul, și acum era de datoria lui să o protejeze pe mama copiilor lui. Dar starea ei psihică era atât de fragilă!

Uneori, o deprima cumplit faptul că una din fete nu voia să stea la ea în poală, iar alteori, refuza categoric să aibă de-a face cu ele, nu le mai privea și se comporta de parcă nici n-ar fi existat.

Plângea și-i spunea că-l ura și că se simțea ca la închisoare în căsnicia cu el, dar apoi îi declara că-l iubea foarte mult și că nu putea să trăiască fără el, implorându-l să-i spună că o iubește și plângând neconsolată până când el o făcea.

Poate era mai bine să-i spună lui Amber că, de acum încolo, îl va ruga pe doctorul Brookes să o țină la curent cu starea de sănătate a lui Rose. Trebuiau să se distanțeze unul de altul, de dragul lui Amber, al copiilor lui și al mamei lor. Ochii care nu se văd se uită. Parcă așa era proverbul, nu? Dar, indiferent cât timp trecea fără să o vadă pe Amber, Jay știa doar că o iubea mai mult pe zi ce trecea. Asta era povara pe care trebuia să o poarte. Nu-și dorea să o împartă cu nimeni, mai ales cu Amber. Fericirea ei conta mai mult decât a lui și se întrista la gândul că o persoană care merita cu prisosință să fie iubită nu era înconjurată de acest sentiment.

– Chiar mă iubești?

– Bineînțeles, draga mea. Chiar mai mult acum, îi răspunse încetișor Cassandra iubitei sale.

Cealaltă femeie întoarse capul și îi zâmbi Cassandrei, întinzându-și languros trupul gol după ce făcuseră dragoste. Pielea ei, fină și măslinie, mirosea precum camera, a sex.

Camera era locul preferat de zbenguială al Cassandrei încă din primele zile ale căsniciei cu John Fitton Legh. Se afla sus, în turnul gotic, care fusese adăugat clădirii de un strămoș din secolul al optsprezecelea. Servitorii puteau să jure că turnul era bântuit, iar Cassandra le alimentase credința, știind că putea folosi această superstiție în avantajul ei.

Ce ciudat cum se potriveau lucrurile. Camera părea era făcută special să-i servească scopurile. Patul imens, în care încăpeau patru persoane, avea stâlpii sculptați cu personaje mascate și fiare mitologice cu coarne. Capitonase patul cu un material despre care auzise de la o prietenă, care le „cunoscuse" personal pe Violet Trefusis[1] și pe Vita Sackville-Fest[2]. Modelul auriu de pe fondul roșu înfățișa legenda conform căreia Dedal construise o junincă goală pe dinăuntru,

[1] Violet Trefusis, născută Keppel (6 iunie 1894–29 februarie 1972), a fost o scriitoare britanică. Este bine-cunoscută pentru relația ei cu Vita Sackville-West. (n.tr.)

[2] Vita Sackville-West (9 martie 1892 – 2 iunie 1962) a fost poetă și romancieră britanică. A câștigat premiul Hawtornden în 1927 și 1933. A avut o relație cu celebra scriitoare Virginia Woolf. (n.tr.)

în care putea intra Pasifae, fiica regelui Midas, pentru a-și satisface poftele cu un taur.

Cât de mult le invidiase Cassandra pe Vita și pe Violet! Înainte să se mărite, își imagina că se uita la ele când făceau dragoste. Cât de prostuță fusese atunci! Mai bine să simtă ea însăși plăcerea, deși uneori era plăcut și să te uiți; ca atunci când îl prinsese pe John cu una din cameriste. Pe atunci nu erau căsătoriți. Săracul chiar se chinuise, însă membrul lui era deja flasc până să-și dea seama de prezența ei. Ce prost fusese că o dusese pe fată într-un loc unde putea fi atât de ușor prins asupra faptului. Evident că o implorase să nu spună ce văzuse. Și fusese de acord, cu condiția să se căsătorească.

Îi spusese că nu poate fi un soț bun pentru ea în nici o privință; lui îi plăceau mai mult servitoarele.

Cassandra îl asigurase că nu conta. Își dorea să fie căsătorită, dar nu avea nevoie de un soț. La început cam ezitase, dar ea îl convinsese și, drept răsplată, în noaptea nunții lor, îl invitase să vadă cum făcea sex cu sărmana cameristă pe care el nu reușise să o satisfacă. Cât de șocat fusese, iar apoi cât de excitat!

Se bucuraseră de câteva partide la fel de excitante de-a lungul anilor. Evident că departe de casă; servitorii bârfeau, iar pe prima slujnică o plătiseră cu generozitate ca să-și poată urma cariera pe care și-o dorise, pe scenă.

Bineînțeles că el nu va ști niciodată cât de victorioasă se simțea când el se uita, lasciv și neputincios, la trupul gol al unei femei cu care făcea ea dragoste, știind prea bine că era incapabil să li se alăture.

În cele câteva luni pe care le petreceau la Londra în fiecare an, cunoșteau tot felul de oameni. Era la modă să faci dragoste cu altă femeie, iar Cassandra învățase repede să le respingă pe cele care doar se prefăceau că o doreau și să le prețuiască pe cele care îi răsplăteau atențiile.

Un flirt la Londra, urmat de o invitație la Fitton Hall, îi adusese câteva momente de plăcere, dar nimic nu se compara cu clipele de care se bucura acum în compania ultimei ei iubite. Cât de incitant fusese să o seducă, știind cine e. Cassandra își pusese în gând să o cucerească de la început. În primă instanță, o plictisiseră aluziile ei la amorul safic de care puteau să se bucure.

Totuși, Cassandra știa să aștepte. Iar răbdarea îi fusese răsplătită, cursa fusese întinsă, iar Lydia căzuse în ea, fiind acum a ei.

Pe măsură ce sănătatea mintală i se deteriorase, Lydia devenise vulnerabilă și iritabilă, înfuriindu-se imediat pe Jay, iar Cassandra reușise să transforme aceste sentimente în pasiune carnală și abandon.

Cu timpul, oferindu-i o plăcere intensă, reușise să o atragă cu grijă pe Lydia în lumea plăcerilor ei, iar acum tainica lor depravare le desfăta pe amândouă.

Cassandrei îi plăcea foarte mult să își pedepsească amantele pentru nesupunere, uneori fiind foarte violentă, deși trebuise să fie mai blândă cu Lydia, care era, uneori, foarte isterică. Chiar și așa, Cassandra nu o mai plesnea acum cu mâna pe fundul gol, ci cu un gârbaci din panglici moi, care nu sfâșia pielea, dar o făcea pe respectiva persoană să implore îndurare, ceea ce o excita pe Cassandra.

Aceasta își amintea foarte bine cum fusese prima oară când își dăduse seama că violența fizică o excita. Avea pe atunci doisprezece ani și era în vacanță. Mama ei o trimisese să ducă niște miere domnișoarelor Barnett, două fete bătrâne care trăiau într-o sărăcie lucie în căsuța lor din oraș. Făceau cu rândul la aranjarea florilor în biserică.

Cassandra bătuse la ușa din față, iar apoi, când văzuse că nu-i răspunde nimeni, se dusese la ușa din spate, intenționând să folosească cheia care se afla sub ghiveci, ca să lase mierea în bucătăria lor.

Odată ce intrase în casă, sunetele ce se auzeau de la etaj o fascinaseră într-atât, încât nu se putuse abține să nu se ducă până sus să se uite.

Ușa de la dormitorul principal era deschisă, iar domnișoara Barnett, cu fundul ei durduliu și gol, stătea ghemuită pe pat, în timp ce sora ei o bătea cu un baston care îi lăsa urme roșii pe pielea albă.

În timp ce mai tânăra domnișoară Barnett o dojenea pe sora ei și îi cerea să-și recunoască fapta, cea mai în vârstă gemea și țipa, implorând-o s-o pedepsească, dar și să înceteze.

Cassandra fusese fascinată – și excitată. Deci aceasta era senzația pe care o avea când stătea noaptea în pat – doar că era de o mie de ori mai bine. Simțea cu intensitate maximă tot ce se petrecea, impresionând-o mai ales clipa când mai tânăra domnișoară Barnett încetase să-și mai lovească sora și adusese o „chestie" ciudată, pe care i-a înfipt-o cu putere între fese. Cassandra vedea smocul de păr închis la culoare peste buzele cărnoase. Domnișoara Barnett îi tot scotea și îi băga acea chestie, pe când cealaltă femeie gemea și țipa mai tare

să nu se oprească, prăvălindu-se apoi pe pat, și scoțând un singur geamăt de plăcere.

Cassandra avusese o revelație. Era începutul călătoriei care o adusese în clipa de față. Bineînțeles că le spusese domnișoarelor Barnett ceea ce văzuse și a trebuit să le pedepsească pentru păcatele lor. Cassandra zâmbi lasciv când simți cum o cuprinde o umezeală familiară. Avusese parte de clipe fericite cu domnișoarele Barnett. Dar trecuseră. Acum era în prezent.

John se afla momentan la Londra, dar, la întoarcerea lui, Cassandra avea de gând să pună în scenă ceva special. Învățase să facă poze, iar într-unul din poduri amenajase o cameră obscură.

Lydia izbucnise în lacrimi atunci când Cassandra îi arătase una dintre pozele pe care i le făcuse. Cassandra râsese și o consolase.

– Nimeni nu va ști că ești tu, pentru că nu ți se vede fața. Se oprise, iar apoi adăugase cu cruzime: Dar cred că Jay te va recunoaște.

Lydia țipase și o atacase, zgâriind-o cu unghiile. Drept răspuns, Cassandra o zgâriase și ea și o mușcase, excitată. Atunci o lăsase Lydia pentru prima dată să folosească vibratorul pe care doar i-l arătase înainte.

Simțea o bucurie enormă, știind ce mult rău îi făcea lui Jay. Își jurase că așa va proceda, iar acum mai avea și plăcerea de a ști că el o dorea pe Amber. Chiar dacă nu i-o spusese, îl cunoștea foarte bine pe Jay. Nu ar fi sărutat-o așa dacă nu o dorea. Sărmanul Jay! Era acum la mila ei.

Se întinse pe pat și puse mâna pe pubisul Lydiei, zâmbind când aceasta tresări. Lucrurile deveneau mult mai palpitante când plăcerea era dublată de durere.

– Te conduc acasă, îi spuse ea Lydiei, zâmbind apoi ca s-o tachineze. Ți-am promis un cadou.

Ochii Lydiei se aprinseră. Era ca o copilă în multe privințe, se gândi cu dispreț Cassandra. Se bucura de orice fleac primit.

– Ce e? Ce-ai pentru mine? o întrebă Lydia.

Cassandra se duse la măsuța de toaletă și deschise unul din sertare cu cheia care atârna de lănțișorul de la gâtului ei.

– Uite, îi spuse Lydiei, întorcându-se și arătându-i o pereche de cătușe. Când Lydia păru șocată, Cassandra o lămuri: Sunt din aur și încrustate cu diamante. Când desfaci lănțișorul ce le unește, le poți purta pe post de brățări. Sunt minunate.

Fuseseră făcute la comandă, iar Cassandra era foarte mulțumită de rezultate.

– O să-ți arăt cum se folosesc și ai să vezi ce bine ne vom distra data viitoare, îi promise ea Lydiei.

Îi zâmbi cu viclenie, închizându-le la loc în sertar.

Capitolul 37

Berlinul era la fel de teuton pe cât își imaginase Amber. Soldații care mărșăluiau și salutau cu zel îi făcuseră greață, dar și mai greu de suportat i se părea faptul că Hitler era adulat ca un erou de către un grup de britanici pronaziști, din care făceau parte Unity Mitford și sora ei, Diana, deși se simțea ușurată că Robert era, mai degrabă, sardonic și nu părea impresionat de Adolf Hitler. Ea credea că din cauza lui Otto fusese el atât de entuziasmat. Și, cu toate că era îngrijorată deoarece Robert, pe care îl crezuse mereu un om foarte greu de influențat, fusese atât de dornic să îmbrățișeze convingerile tânărului său amant, Amber știa că acum putea să stea liniștită.

Aparent, se înțelegeau foarte bine, ca de obicei, dar mai existau unele frecușuri, iar Amber credea că majoritatea erau din vina ei. Nu mai era fata naivă care avea nevoie de sfaturile lui, care se uita la el cu admirație și mai că îl punea pe un piedestal. Era acum o femeie în toată firea, care avea o afacere și o viață a ei, și, cu toate că Robert nu-i spusese nimic, Amber bănuia că nu era de acord. Cedase până la urmă în privința magazinului, dar Amber știa că el nu își dorise niciodată ca soția lui să se ocupe de așa ceva. O lady nu trebuia să conducă și să dețină un magazin – de fapt, nici un fel de afaceri. Făcând acest lucru, Amber era conștientă că depășise limitele impuse de societate unei femei cu poziția ei socială.

Dar ea nu era o aristocrată, ci fiica unui artist talent și strănepoata unui negustor de succes, și era mândră de asta. Voia să fie o soție bună pentru Robert, dar și să-și păstreze identitatea, în loc să se înjosească, transformându-se într-o persoană tolerată de un cerc de oameni care ar disprețui-o, oricât ar încerca ea să le facă pe plac.

Tânjea după discuțiile deschise despre politică pe care le avusese cu Robert. El era mereu bine informat, iar ea îi respecta convingerile – când erau ale lui, și nu ale amantului său. Vederile politice ale familiei Mitford constituiau unul dintre acele subiecte.

– Eu nu mi-aș face griji în privința lor, îi spuse Robert când ea adusese vorba despre familia Mitford. Din ce-am auzit, chiar și minunatul ei Führer considera că Unity e proastă. În schimb, Diana trebuie să-i susțină pe naziști din cauza lui Tom Mosley.

– Robert, o fi proastă Unity, dar regimul nazist se va folosi de devotamentul ei față de Hitler în scopuri propagandistice, i-o întoarse Amber. Uită-te cât de bine se înțelege cu Goebbels. Îmi pare rău că am venit aici. Mi se pare că am făcut o greșeală, și nici nu mă simt în largul meu.

– Trebuie să recunoști că festivitatea de deschidere a fost minunată și excelent pusă la punct, replică Robert, conștient de faptul că ea nu prea dorise să vină la München.

– A fost de o precizie militară, încuviință Amber cu răceală. Toate tinerele alea ariene, mult prea atletice... În continuare îi displăcea felul în care Robert se folosise de entuziasmul inocent al lui Luc pentru această călătorie, ca să o șantajeze emoțional să vină și ea, spunându-i că putea să rămână acasă și să se ducă doar ei doi. Știa foarte bine că ea nu va fi de acord cu așa ceva.

– Văd că ești hotărâtă să nu-ți placă nici Berlinul, nici Führerul, nici Jocurile Olimpice, o tachină Robert.

– Chiar credeai că așa va fi? îl întrebă Amber. Îmi pare rău, Robert, dar nu pot să nu mă gândesc că, sub toată această paradă de vigoare și sănătate, se ascunde ceva sinistru. Când mă gândesc cum îi tratează naziștii pe evrei mi se face rău. Unele dintre comentariile care s-au făcut la cina dată de Herr Goering seara trecută au fost inadmisibile și dezgustătoare. Aș fi plecat dacă aș fi putut. Am auzit-o pe Unity lăudându-se că stă la München într-un apartament care a aparținut unei familii de evrei.

– De acord cu tine, dar nu avem ce să facem. Amber, te avertizez să nu spui ceea ce crezi de față cu alții.

Robert nu trebuia să o avertizeze. Pe lângă faptul că se simțea nelalocul ei în München, Amber era neliniștită și avea o oarecare teamă. Se va bucura când vor pleca, în ciuda fastului Jocurilor Olimpice.

Nu încăpea îndoială că nemții voiau să impresioneze pe toată lumea. În seara precedentă, oaspeții avuseseră parte de un număr de balet în lumina lunii. Apoi, se bucuraseră de o *fête champêtre*.

În acea zi se duceau la o petrecere dată de soții Goebbels, care avea loc pe o insulă de pe lacul Wannsee și la care știa că vor participa și surorile Mitford. Se simțise stânjenită când vorbise cu Diana, pe care o admirase atât de mult în trecut, dar care i se părea acum o străină.

– De-abia aștept clipa când o să plecăm acasă, Robert. Luc mi s-a plâns că nu se simte bine și mi-aș dori să nu fim nevoiți să mergem la petrecerea asta.

– Cred că Luc a mâncat prea multă înghețată și de aia nu se simte prea bine. O să aibă grijă Gladys de el. Ar părea ciudat să nu mergem, mai ales că am stabilit să ne vedem cu familia Channon și cu ambasadorul Marii Britanii.

Amber oftă. Robert avea, ca de obicei, dreptate. Trebuia să țină cont de aparențe. Robert îi spusese prima dată când se certaseră din cauza acestei vizite că era de datoria lor să vadă ce se petrecea la München și că era prea emotivă.

– Micuțule, mâine nu mai primești înghețată, îl avertiză Robert pe Luc, prefăcându-se supărat.

Se duseră în camera lui să-i spună noapte bună înainte de a pleca la petrecere, și, cu toate că Luc era încă palid, Gladys, doica pe care o aduseseră cu ei din Eaton Square, îi asigurase că mâncase la cină.

Amber îl mai îmbrățișă o dată pe Luc. Avea să plece în septembrie la aceeași școală unde învățase și Robert. Cufărul vechi al lui Robert fusese deja trimis de la Osterby cu numele lui Luc scris pe interiorul capacului, alături de cel al lui Robert, sub ochii lui Luc, care se umflase în pene, poate la fel de mândru și de entuziasmat ca Robert la vârsta lui.

Lui Amber îi displăcea profund ca un copil atât de mic să meargă la internat, dar Robert o asigurase că așa trebuiau să procedeze și că lui Luc îi va plăcea școala la fel de mult ca lui. Copilul era dornic să înceapă acea viață nouă, dar ei îi va fi tare dor de el. Viața ei va fi pustie fără el.

Voia să-i scrie lui Jay și să-i spună tot ceea ce văzuse de când venise în Germania, dar nu putea. Deși nu-și spuseseră ce simțeau, scrisorile pe care și le trimiteau erau acum scurte, ca ale unor străini măcinați de vină. Aceste scrisori îi provocau mai multă suferință decât dacă n-ar fi comunicat deloc. Măcar așa, s-ar fi putut preface că lucrurile stăteau la fel; dar acum era nevoită să accepte faptul că prietenia lor se terminase.

– Haide, draga mea, altfel o să întârziem.

– E-n regulă, mămico. Mă simt mai bine acum, o asigură Luc pe un ton solemn.

Robert stătea în pragul ușii, evident nerăbdător să plece. Amber se duse la el fără tragere de inimă. Nu se simțea deloc bine. Nu-i plăcea atmosfera din Germania și își dorea să fie acasă, să se ocupe de magazin. Dar, mai presus de toate, îi era dor de Jay. Însă acest sentiment îi era interzis...

Ca să ajungă pe insula unde se dădea petrecerea, invitații trebuiau să treacă un pod de pontoane, luminat de torțe ținute de către așa-numitele „fete" naziste, din organizația de tineret a lui Hitler.

– Ce intimidant, îi spuse Robert tărăgănat lui Chips Channon, lângă care stătea.

– Te referi la felul în care își țin brațele ridicate?

– Nu, la cum își dezvelesc dinții.

– Robert, te poate auzi cineva, obiectă Amber, profitând de râsul lui Henry Channon ca să nu fie auzită.

– Da, draga mea, încuviință Henry Channon, trebuie să ai grijă. Hitler este împotriva domnilor cu o anumită orientare sexuală și de aceea îi chinuie pe toți tinerii ăștia superbi cu bocanci de piele.

Seara decurgea la fel de prost pe cât se temuse Amber.

Îi pierduseră pe soții Channon prin mulțime, iar acum erau cu familia von Ribbentrop, care îi întâmpinase cordial, încântați de Hitler și de țara lor, așteptându-se ca toți să fie la fel.

Amber voia să se scuze ca să scape de ei, când Joseph Goebbels și soția lui veniră la ei, înconjurați de câțiva tipi fioroși din SS.

Cum Amber fusese prevenită că Joseph Goebbels era un afemeiat dat fiind felul în care o studia cu privirea, se apropie de soția lui, Magda.

O asculta pe Magda povestindu-i despre copiii lor, apoi își ridică privirea și îl văzu îngrozită pe Otto la câțiva metri în fața ei.

Sigur era el, căci avea un aer arogant, se gândi cu tristețe Amber. Era cu doi bărbați, nici unul la fel de arătos ca el. Amândoi erau mult mai în vârstă. Pe Amber o durea stomacul de teamă. Voia cu disperare să-l ia pe Robert de acolo, dar era imposibil să o întrerupă pe Magda, care-și lăuda fiecare copil în parte.

Își dădu seama că și Robert îl văzuse pe Otto. Robert se făcuse alb ca varul la față, în afară de câte o pată roșie pe fiecare obraz.

Era prea târziu să se facă nevăzuți. Prea târziu, căci Joseph Goebbels îi prezenta tuturor pe nou-veniți.

– Eu și ducele ne cunoaștem deja, spuse Otto cu indiferență, refuzând să-i strângă lui Robert mâna întinsă, apoi întorcându-se intenționat cu spatele și discutând cu alții.

Era clar că-l ignora înadins, iar Amber nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă Unity nu și-ar fi făcut intempestiv apariția și nu ar fi început să turuie despre cât de minunate erau Jocurile Olimpice.

Joseph Goebbels zâmbea cu superioritate în timp ce o asculta, mângâind-o încet pe brat și prezentând-o lui Otto apoi, care pocni din călcâie și se aplecă peste mâna ei.

– Ce bine e să vezi o englezoaică necontaminată de acea decadență care îi caracterizează pe așa mulți dintre conaționalii dumneavoastră, îl auzi Amber pe Otto spunându-i lingușitor lui Unity. Sper că veți accepta invitația mea la cină într-una din aceste zile.

Încă îi mai ținea lui Unity mâna într-a sa, când Robert își încleștă pumnii atât de tare, încât păreau să le lucească încheieturile, de cât de albe erau.

Când Unity râse și se apropie mai mult de Otto, Amber presupuse îngrozită că Robert se va duce la ei și-i va despărți cu forța. Robert părea torturat, ochii fiindu-i ca două văpăi pe chipul întunecat.

– Robert, aș vrea să mă întorc la hotel și să văd cum se mai simte Luc, îi spuse Amber, punându-și mâna pe brațul lui pe când inventa grăbită o scuză ca să poată pleca fără a stârni suspiciuni. Fiul nostru nu s-a simțit foarte bine, îi explică ea Magdei.

– Păi, trebuie să te duci la el. Și eu mă îngrijorez când unul dintre cei șase copii ai mei nu se simte bine. O să fac rost de o mașină să vă ducă la München.

– Ce drăguț din partea ta! Îți mulțumesc tare mult.

Robert nu mai scosese o vorbă de când îl văzuse pe Otto. Acum, avea ochii goliți de expresie. Nu, nu erau *goi*, se corectă Amber. Arăta mai degrabă ca un om care primise o lovitură mortală. Și-și dădea seama că nu-l trăgea inima să plece împreună cu ea.

Otto se îndepărtase acum de Unity, iar Robert își întorsese capul și se uita disperat în acea direcție. Amber îl strânse mai tare de brat ca să-l oprească, temându-se că s-ar putea duce după Otto, dar, spre ușurarea ei, se lăsă condus de ea spre pontoane.

Rămase tăcut și pe drumul de întoarcere la hotel, retrăgându-se în sine într-un asemenea fel, încât Amber parcă îl simțea învăluit într-o mantie rece.

*

Măcar Luc se simțea mai bine, recunoscu Amber obosită, când se întinse pe pat, rezemându-se de perne. Îi dăduse liber cameristei, vrând să citească o jumătate de oră înainte să se culce, dar acum, când se uită la măsuța de toaletă și văzu bijuteriile, își dădu seama că uitase s-o roage pe Martha să i le dea valetului lui Robert ca să le pună la loc sigur, în seif.

Nu-i plăcuse niciodată parura cu rubine și diamante care fusese a bunicii lui Robert, dar era moștenire de familie. Când se ridică din pat, Amber își puse pe ea neglijeul crem din satin, gândindu-se că mai bine îi ducea ea bijuteriile lui Robert decât să deranjeze camerista.

Cum nu-i răspunse nimeni la bătaia ei în ușa dintre camerele lor, Amber o deschise. Robert îi dăduse liber valetului său Hulme în acea noapte. Dormitorul era luminat doar de cele două lămpi aflate de o parte și de alta a patului, dar ușa de la baie era deschisă, și lumina, aprinsă.

Nevrând să-l deranjeze, Amber spuse cu o voce ezitantă:

– Robert, eu sunt. Am uitat s-o rog pe Martha să-i dea lui Hulme bijuteriile, așa că ți le-am adus eu însămi. Le las pe comodă.

Puse jos cutiile cu bijuterii și tocmai se pregătea să plece, când auzi un zgomot venind din baie. Era parcă sunetul făcut de un obiect din metal care căzuse pe plăcile de marmură de pe jos. Apoi, se auzi ceva mai greu izbindu-se de pardoseală.

Se duse într-un suflet la baie și deschise ușa.

Robert leșinase, iar sângele îi curgea din tăietura de la încheietura mâinii. Nu sângera abundent, observă Amber ușurată, dar puțin scârbită, încercând să-și păstreze mintea limpede, evocând fapte, punându-le laolaltă și ajungând la o concluzie care o făcu să i se strângă stomacul în timp ce se întindea după receptorul telefonului.

În jumătate de oră, Robert era în pat, cu încheietura bandajată. Îl chemase pe Hulme, și amândoi spuseseră că Robert avusese un accident, căci uitase că lăsase briciul cu lama în sus și se întinsese după săpun. Leșinase din cauza șocului.

Doctorul, a cărui engleză fusese suficient de bună ca să priceapă ce se întâmplase, dar nu îndeajuns de fluentă ca să-l întrebe pe Robert prea multe, îi curățase și îi bandajase rana, spunându-i că era superficială, iar cucuiul ce se formase pe capul lui Robert în urma

impactului cu pardoseala de marmură nu avea să-i aducă decât o migrenă.

Amber credea că doctorul bănuia că „accidentul" lui Robert avusese loc din cauză că băuse prea mult. A prevenit-o să stea cu ochii pe el și să îl contacteze imediat în caz că Robert începea să vomite sau să dea semne că-și pierde mințile.

Robert, care fusese conștient cât timp vorbise doctorul cu Amber, spusese că era în deplinătatea facultăților mintale.

Oare Robert avusese de gând să se sinucidă? se gândea Amber îngrijorată mai târziu, în timp ce stătea la căpătâiul lui cât dormea. Ea și Hulme făceau cu rândul, chipurile ca să vadă dacă nu cumva apăreau și alte simptome în urma comoției suferite. Deși nu discutaseră despre acest subiect, Amber știa că amândoi își dăduseră seama ce intenționase Robert să facă și că trebuiau să-l împiedice să mai încerce așa ceva.

Din nou vedea cu ochii ei, în caz că mai era nevoie, la ce acte necugetate îl putea îndemna dragostea pe un om și ce efecte distructive putea să aibă.

Se uită la soțul ei. Sărmanul Robert trebuise să îndure un asemenea chin, încât nu mai rezistase. Se întinse peste cuvertura subțire și îi luă cu blândețe una din mâini într-ale ei. De acum încolo, se va asigura ca Otto să nu mai fie în preajma lui.

– Robert, cred c-ar trebui să mergem acasă. În vocea lui Amber se putea citi hotărâre, dar și disperare și frică, pe când îl apucă pe Robert de mâna palidă și prea fragilă. Stătea lângă el pe canapea, în micul living din apartamentul lor de hotel din München. Se făcuseră două zile de când îl găsise în baie, iar doctorul îi spusese că, din fericire, nu mai exista pericolul unei recăderi sau comoții.

– Dacă mă întrebi pe mine, n-are nici un rost. N-am nimic. Asta a spus și doctorul, îi răspunse Robert țâfnos, luându-și mâna dintr-a ei și refuzând să o privească.

De acest refuz se temuse Amber. Otto era încă în München. Nu avea sens să dea instrucțiuni să fie contactată în caz că Otto încerca să ia legătura cu Robert. Tânărul neamț nu încercase nimic, dar Amber își dădu seama din întrebările pe care le puneau musafirii că toți știau de „accidentul lui Robert". Sărmanul Robert! Amber nu putea să fie de acord cu faptul că Robert voia să-și ia viața, dar îi era milă

de el și îi înțelegea disperarea. Acum îl știa pe Robert mai bine decât atunci când se căsătorise cu el; era foarte orgolios și încăpățânat.

– Cred că trebuie să plecăm de dragul lui Luc, îi spuse ea lui Robert, recurgând la motivul la care se gândise deja, știind cum va reacționa el.

– Luc? De ce? De ce să se întoarcă Luc în Anglia?

Ca de obicei, dragostea lui Robert pentru fiul lui se simțea în vocea și expresia de pe chipul lui.

– Nu doarme și nu mănâncă suficient și, cu toate că nu spune, îi e sigur dor de casă. A vrut să vină la München și, așa cum ai zis, a fost pentru el o experiență minunată, pe care și-o va aminti toată viața, dar când l-am rugat pe doctor să-l consulte, explicându-i că se va duce la școală în septembrie, mi-a spus că tot ce ar avea nevoie Luc ar fi câteva zile liniștite acasă, împreună cu părinții săi.

– Ei bine, dacă așa a zis doctorul, atunci bănuiesc că asta vom face, încuviință Robert, dar să fie clar, ne scurtăm șederea din cauza lui Luc, și nu din alte motive.

Nu la asta se referea Robert, după cum bănuia Amber.

– Bineînțeles, încuviință ea cu dragă inimă.

Făcea eforturi să rămână calmă, dar în sinea ei se bucura și se simțea ușurată. Se temuse că Robert se va încăpățâna și nu va vrea să plece.

Trase adânc aer în piept și apoi îl întrebă pe Robert cu fermitate:

– Să vorbesc la hotel și să dau instrucțiuni servitorilor, sau...?

Înainte să termine ce avea de zis, Robert îi spuse cu încăpățânare:

– Da, ocupă-te tu de toate. M-am săturat să mi se tot pună întrebări idioate în legătură cu starea mea de sănătate și să mă căineze toți, de parcă aș fi cu un picior în groapă.

Amber se ridică în picioare.

– Mă duc să vorbesc cu servitorii.

Nu voia să riște ca Robert să se răzgândească și să refuze să plece din München, în speranța că-l va suna Otto.

– Draga mea, magazinul tău are parte de succesul pe care-l merită.

– Mulțumită ție, Cecil, zâmbi Amber.

Se întorseseră de o lună de la München și, spre ușurarea lui Amber, deși îi ducea dorul băiețelului ei, Luc se integrase foarte bine la școală, le scria scrisori foarte optimiste și îi înnebunea cu entuziasmul său legat de viața de la internat de câte ori mai venea

de la școală pentru prânz sau când stătea câte o jumătate de zi acasă. Fiind un copil sociabil, Luc avea parte acolo de compania care îi lipsise acasă, fiind singur la părinți. Amber văzuse cum se umflase Robert în pene când învățătorul băiatului le spusese că avea toate șansele să ajungă șef de clasă.

– E un conducător înnăscut, le spusese el. Ceilalți băieți îl văd ca pe un lider, iar noi dorim să-l încurajăm.

Amber și Cecil trebuiseră să ridice amândoi tonul ca să se facă auziți în vacarmul făcut de invitații la petrecerea dată cu ocazia lansării magazinului de pe Walton Street, pe care Amber o organizase la începutul toamnei. Tânărul firav pe care-l găsise Cecil să se ocupe de magazin – „Are un titlu nobiliar, draga mea, n-are bani, dar e de familie bună și are relații" – o informase deja pe Amber că primise foarte multe solicitări pentru decorarea locuințelor, iar editorul de la *Vogue* îi dăduse de înțeles că, într-un număr viitor al revistei, va apărea un articol despre magazinul ei.

Robert își făcuse și el apariția, arătând atât de bine, că pe Amber o duruse sufletul. Îl văzuse din nou pe Robert cel de la National Gallery. Asistenții lui Cecil se întreceau să scoată un zâmbet de la el, dar Amber își dădea seama cât de deprimat era.

– Amber, am mare nevoie de un nou design pentru Isleworth.

– James. Îl salută pe James Lees-Milne, zâmbindu-i din toată inima, înainte să-l întrebe cu neliniște în glas: Ce părere ai? Crezi c-o să am succes?

– Cu siguranță, o liniști el. Dar pun pariu că Gordon Selfridges va încerca să-ți ia ambele fabrici și managerul.

– Ăsta chiar este un compliment. Cecil mi l-a găsit pe Percy.

– Desigur, rânji James, apoi adăugă imediat: Vreau să discut ceva cu tine când ai timp.

– Nu-i corect. Trebuie să-mi spui acum.

– Prea bine atunci. Vreau să-i conving pe cei din consiliu să renovăm unele dintre proprietăți – aș dori, acolo unde se poate, să recreăm materialele originale. Mi-ar plăcea ca Denby Mill să producă mătăsurile.

– James!

– Nu te entuziasma prea mult! Încă n-am primit aprobare, și chiar dacă primesc, profitul n-o să fie mare.

– Dar ne vom face reclamă.

– Evident, iar eu mă aștept la o reducere substanțială.

– Depinde de numărul comenzilor, îi spuse hotărâtă Amber.

O surprindea cât de mult îi plăcea să negocieze – o chestie cu care bunica ei, în mod sigur, n-ar fi fost de acord, bănuia ea. Cu toate că Blanche avea minte pentru afaceri, Amber știa cât de mult disprețuia bunica ei tot ce avea de-a face cu „negustoria", iar negocierea unui preț mai bun se încadra în acest domeniu.

Oamenii începeau să plece, furnizorii la fel, iar în ziarele de a doua zi urmau să apară fotografii și articole despre lansare și despre cei care fuseseră invitați acolo.

Toți cei care veniseră la inaugurare și care erau din domeniu îi spuseseră că magazinul va avea mare succes. Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Avea atâtea lucruri pentru care să-i mulțumească lui Dumnezeu. Atunci, de ce se simțea atât de nefericită?

Partea a treia

Capitolul 38

Crăciunul anului 1936

Crăciunul aproape se terminase. A doua zi, musafirii lor – bunica, Greg și micuța Rose – se vor întoarce la Macclesfield. Cum de putea exista un Crăciun fără Jay? Dar așa fusese, iar Amber reușise să treacă peste absența lui, deoarece știa că trebuie să-și trăiască restul vieții fără Jay și fără acel sentiment care o consola când îi era greu. Deși nu era aproape de ea, aveau o legătură specială, ceea ce însemna că se gândeau unul la altul și că putea apela la el dacă avea nevoie de ajutor. Evident că acum nu se putea consola cu acest gând – era o chestiune de onoare din partea ei. Trebuia să se considere norocoasă cu ceea ce avea și să nu-i mai pară rău pentru ce nu putea să aibă.

Ducea o viață minunată, o viață pentru care multe femei ar invidia-o. Avea un soț bun la suflet, bogat și cu un titlu nobiliar. Era mama unui băiețel adorabil, care terminase primul semestru la internat și în care îl văzuse cu ochii minții pe bărbatul care va deveni într-o zi – hotărât, loial, grijuliu, mândru de ce era, fără urmă de aroganță. Până atunci însă, rămăsese copilașul ei, care, atunci când erau singuri, se arunca în brațele ei, spunându-i că-i plăcea la școală și că n-ar fi conceput pentru nimic în lume să nu mai meargă acolo, deși îi spunea „Îmi lipsesc sărutările tale de noapte bună, mămico, dar când închid ochii și mă gândesc la tine, parcă ești cu mine".

Va frânge multe inimi când se va face mare, iar ea nu va considera nici o femeie, indiferent cum ar fi fost, prea bună pentru scumpul ei fiu, recunoscu Amber cu tristețe.

Da, era norocoasă. Nu numai că-i avea pe Robert și pe Luc, o casă frumoasă la țară și una la oraș, într-una din cele mai exclusiviste zone din Londra, dar avea și o afacere care mergea atât de bine, încât fuseseră nevoiți să refuze încă de la începutul lunii noiembrie orice comandă pentru Crăciun.

Micuța Rose era și ea o comoară. Luc se erija în protectorul ei și era atât de încântat de noua lui verișoară, purtându-se ca un frate cu ea, încât lui Amber îi părea rău că nu-i făcuse o surioară sau un frățior.

Singurul care le umbrise fericirea de sărbători fusese Greg, ale cărui schimbări bruște de dispoziție și lipsă de autocontrol iscaseră mai multe certuri între ei – din păcate, urmări ale dependenței lui din ce în ce mai mari de alcool și opiu, de recunoscu Amber, mâhnită.

Era groaznic să-și vadă vărul decăzând atât de mult. Îl implorase să se schimbe de mai multe ori de când se întorsese acasă, dar refuza categoric să accepte că are o problemă. O dată, chiar negase cu îndârjire că bea prea mult și fumează opiu.

– Trebuie să facem ceva, îi spusese ea lui Robert.

Dar el scuturase din cap, spunându-i:

– Amber, am mai văzut oameni în situația lui Greg. Nu pot fi ajutați decât atunci când vor ei să fie ajutați, iar Greg ne-a spus răspicat că n-are nevoie de nici un ajutor.

Era imposibil să te înțelegi cu Greg când bea, iar Amber credea că nimeni nu se purta aspru cu el pentru că toți știau ce soartă îl aștepta.

Reușise să scape de îndatoririle de gazdă ducându-se în camera în care se aranjau florile, sub pretextul că grădinarul venise cu niște flori proaspete de la seră, dar cum crinii fuseseră deja puși în vaze, nu mai avea nici un motiv să stea acolo, iar în curând avea să fie ora prânzului și trebuia să se schimbe de haine. Bunica ei ținea foarte mult la etichetă și cu siguranță că acum se aranja deja cu ajutorul cameristei.

Blanche adusese cu ea diadema de la Robert, ceea ce o făcu pe Amber să zâmbească și să se gândească din nou cât de amabil fusese soțul ei când insistase că era cadoul lui și că s-ar fi simțit foarte jignit dacă Blanche nu-l păstra.

Amber tocmai pusese piciorul pe prima treaptă, când își ridică privirea, alarmată de zgomotul pașilor grăbiți ce se auzeau pe palierul de sus, ca apoi să vadă capul lui Luc apărând peste balustrada sculptată. Băiețelul alerga pe palier, vrând să coboare scările, și o strigă de îndată ce o văzu:

– Mami, vino repede! Unchiul Greg nu se simte bine.

Amber urcă în grabă scările, panicându-se și mai mult când Luc o luă de mână de parcă ar fi căutat consolare.

– Luc, unde e unchiul Greg? îl întrebă, încercând să pară calmă. Ce s-a întâmplat?

– E-n dormitor. Tocmai treceam pe acolo, ușa era deschisă și m-am uitat înăuntru, atâta tot. N-am vrut să fac nimic rău, dar unchiul Greg era acolo și m-a văzut. A zbierat la mine și a pornit în fugă spre ușă, a căzut, iar acum sângerează la cap și... Vocea lui Luc se frânse și o apucă pe Amber de mână.

Indiferent în ce stare se afla Greg acum, Amber nu voia ca fiul ei să fie mai necăjit decât era deja, cu atât mai mult cu cât Luc era iute la mânie și orgolios. Robert îi spusese că e de datoria lui să apere femeile. Va insista să-i fie alături, mai ales că Robert era plecat cu treabă. Înainte să iasă, Robert îi repetase lui Luc că el era „bărbatul în casă" cât timp lipsea el.

Camera lui Greg se afla la capătul palierului – așa își dorise el pentru că avea insomnii și nu voia să deranjeze pe nimeni dacă se trezea în mijlocul nopții și trebuia să se învârtă prin dormitor ca să-și epuizeze resursele de energie rămase.

– Luc, du-te, te rog, până jos și roagă pe cineva să-l trimită pe valetul unchiului Greg la el în cameră. Și nu mai alerga, te rog. Nu vreau să cazi pe scări.

– Nu-ți face griji, mămico. Pot să alerg fără să mă împiedic, îi spuse Luc, luându-și mâna dintr-a ei.

Când s-a întors să se uite după el cum alerga pe scări, Amber își dădu seama cât de rece îi era mâna fără căldura mânuței lui, dar, indiferent de starea vărului ei, nu voia ca Luc să-l vadă.

Deschise ușa de la dormitor, pe care Luc o închisese când plecase după ajutor.

Greg stătea în picioare, împleticindu-se prin cameră, și bălmăjind ceva. Dormitorul era în semiobscuritate. Menajera i se plânsese deja că servitoarele nu puteau să curețe camera cum se cuvine, pentru că Greg nu le lăsa să tragă perdelele. Mirosul de gin se amesteca cu acela dulce de opiu.

Pe pat zăcea o tavă pe care Amber credea că erau tot felul de instrumente necesare pentru fumatul opiului. Oare Luc văzuse tava? Amber spera că nu. O îngrozea gândul că fiul ei putea fi afectat de comportamentul dezgustător al vărului ei.

– A, tu erai, nu? Vezi ce mi-a făcut copilul ăla al tău? îi ceru el socoteală, dând la o parte batista plină de sânge pe care și-o ținea la cap, ca să-i arate tăietura superficială. Amber, învață-l cum

să se poarte și spune-i să nu mai intre în camera cuiva fără să bată la ușă.

Amber simțea cum crește furia în ea în timp ce-l asculta pe Greg. Dar nu avea nici un sens să-l îndemne să asculte de glasul rațiunii sau să-și verse nervii pe el. Se purta complet irațional și nu se mai putea discuta cu el, știa asta. O copleși un val de tristețe. O durea sufletul să vadă în ce hal ajunsese vărul ei, pe care-l admirase și-l iubise atât de mult, vărul care fusese atât de bun cu ea, cu toate aerele lui de băiat mai mare. Îi veneau lacrimi în ochi când își amintea de câte ori o apărase Greg de furia bunicii pentru cine știe ce năzbâtie făcuse. Oare nu-i era datoare într-un fel? Greg însă făcea numai prostii și, pe deasupra, era bărbat în toată firea. Nu mai avea de-a face cu același Greg cu care crescuse și la care ținuse. Acesta era crudul adevăr: Greg cel de odinioară căzuse pradă propriilor vicii și slăbiciuni, iar un altul îi luase locul.

– Nu te mai uita așa la mine, Amber, îi ceru el pe un ton sever. Nu e vina mea. Tu nu înțelegi, nu știi cum e să stai treaz noaptea și să simți că-ți umblă pe piele furnici care te mușcă, te mănâncă de viu, îți devorează carnea și creierul. Le aud cum îmi molfăie carnea. De-asta trebuie să beau. Să știi că le ucide. Trebuie s-o fac.

Transpira și tremura în același timp, scărpinându-se pe brațe pe când se tot învârtea agitat prin cameră.

Amber își dorea din tot sufletul ca Robert să fie lângă ea. Habar nu avea ce să facă. Unde era valetul lui Greg? „Doamne, te rog să nu vină Luc aici și să-l vadă pe Greg." Jay ar fi știut ce-i de făcut și cum să-l calmeze. Jay – îi era atât de dor de el, dar nu trebuia să se gândească la el. Nici acum și nici altă dată.

– Trebuie să beau, fir-ar al naibii!

Greg zbiera acum din toți rărunchii.

Cineva deschise ușa de la dormitor. Sigur era valetul lui Greg! Amber se întoarse ușurată, dar apoi îi îngheță sângele în vine când o văzu pe Blanche în pragul ușii.

– Ce se întâmplă aici? Am auzit zgomotul din capătul celălalt al palierului.

– Totul e-n regulă, bunico. Eu și Greg doar discutam ceva.

Amber nu era singură pe cine încerca să protejeze: pe Greg sau pe bunica lor. Poate pe amândoi.

Blanche văzu cât de îngrijorată și de încordată arăta Amber. Apoi, se uită la nepotul ei. Oare Amber credea că-i chiar atât de senilă

și de proastă să nu știe adevărul despre Greg? Dacă așa stătea treaba, atunci nepoata ei era idioată.

– De vină-i blestematul ei de plod, care a dat buzna aici, se plânse Greg, arătându-i batista pătată de sânge.

Blanche se uită cu luare-aminte la Amber.

– A văzut Luc toate astea? o întrebă.

Amber nu trebuia să-și întrebe bunica la ce se referea prin „toate astea".

– Nu cred. Sper că nu, recunoscu Amber. Mi-a spus doar că a căzut. L-am trimis după valetul lui Greg.

Blanche se uită la nepotul ei, dezgustată. Cum de putuse fi atât de prost? Cum de-și bătuse joc de oportunitățile de care avusese parte? Cum de era atât de iute la mânie și făcut dintr-o stofă atât de proastă, spre deosebire de tatăl lui, care fusese un om minunat?

Ajunse și valetul lui Greg, din fericire fără Luc.

– Cred că Robert o să-ți spună vreo două pentru că ai fost atât de neglijentă și n-ai avut grijă ca Luc să nu vadă în ce hal e Greg, îi spuse Blanche cu răceală lui Amber când plecară amândouă din camera lui Greg.

– Greg mi-a promis că va încerca să nu se atingă... de nimic de aici, îi răspunse Amber.

– Și tu l-ai crezut? l-a întrebat Blanche pe un ton batjocoritor.

Dintr-un motiv inexplicabil, Amber simțea nevoia să-și apere vărul.

– Nu se poate abține, bunico. Nu mai poate să-și controleze pornirile.

– Este o ființă slabă și depravată, care nu merită să poarte numele tatălui său. Dacă aș fi știut ce se va alege de el... Blanche se strâmbă. Ni se spune mereu că noi suntem sexul slab, Amber, dar noi suntem, de fapt, mai puternice, pentru că așa trebuie.

Lui Blanche nu-i stătea în fire să-i vorbească atât de deschis, să o trateze de parcă ar fi fost egala ei, arătându-i atâta înțelegere, că Amber nu mai știa ce să spună. Oare bunica ei dădea semne de slăbiciune sau aprecia, în cele din urmă, cât de matură devenise Amber?

– Și trebuie să fim puternice ca să avem tăria de a recunoaște defectele copilului pe care l-am adus pe lume și în care ne-am pus atâtea speranțe. O să vezi tu.

– Dar Luc este exact cum mi-am dorit să fie, și chiar mai mult de-atât, își apără Amber imediat fiul.

– Nu-l mânia pe Dumnezeu, Amber! Pedeapsa Lui este cea mai aspră!

Capitolul 39

Primăvara anului 1937

– Sigur nu vrei să vină și mami cu tine și cu tati? îl întrebă Amber pe Luc.

Era sfârșitul vacanței de Paște. Stăteau în holul casei din Eaton Square, pe când Robert aștepta afară să termine servitorii de pus bagajele lui Luc în mașină.

– Mai bine nu, mami, îi spuse Luc pe un ton foarte blând, dar bărbătesc. Dacă începi să te smiorcăi?

Amber nu știa dacă să plângă sau să zâmbească trist. Lui Luc îi plăcea la nebunie la internat, iar el și cu Robert petreceau ore întregi împreună discutând despre „tipi" cu nume ciudate și comparându-și părerile despre profesorii care i se păruseră bătrâni lui Robert, dar care acum îi predau lui Luc.

Robert părea că își revenise din depresia pe care o făcuse după întoarcerea de la München. Șocul produs de abdicarea lui Edward din decembrie, când acesta anunțase că renunța la tron ca să fie împreună cu Wallis, fusese un punct de cotitură, sau cel puțin așa i se păruse lui Amber, dar de Crăciun, Robert părea să fie în apele lui.

Magazinul mergea din ce în ce mai bine cu fiecare săptămână care trecea, întrecând și cele mai optimiste previziuni. Fusese angajat un alt tânăr, Brett, pe post de director adjunct; trei dimineți pe săptămână, Amber primea clienții în camerele de sus, sau, dacă erau oameni de vază, se ducea ea la ei acasă.

Decoratorii, tâmplarii și alți muncitori care purtau frumoasele haine de lucru gri-verzui, cu emblema „Silk" brodată pe ele cu alb, alături de numărul de telefon al magazinului, lucrau de zor ca să pregătească încăperile clienților pentru decorațiunile făcute de câteva croitorese de încredere.

Amber îl auzi pe Robert spunându-le de jos că a sosit vremea să plece. În intimitatea salonașului ei, Luc era încă destul de mic

să o îmbrățișeze la fel de strâns ca ea pe el, deși Amber știa că i-ar fi fost rușine să facă așa ceva în public. Era atât de mândră de cât de repede se maturiza. Dar îi era dor și de băiețelul ei, de copilașul ei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi luat-o sub aripa ei și pe Rose, dar cum magazinul îi ocupa foarte mult timp, nu ar fi fost corect din partea ei să o ia pe fetiță la ea.

Deși Rose era acum sănătoasă tun, ori de câte ori îi cumpăra haine după măsurile pe care i le trimitea Jay, Amber constata că fiica lui Greg nu prea crescuse. Era tot firavă, dar mult mai sănătoasă, potrivit doctorului Brookes, care era, mai nou, de părere că picioarele nu îi erau atât de afectate cum crezuse înainte, slavă Domnului.

Jos, în hol, se adunaseră toți servitorii ca să-și ia la revedere de la Luc, iar Amber și Robert își zâmbiră unul altuia, ca niște părinți mândri, când îl văzură că Luc le strângea mâinile aproape ca un om mare.

– Imediat o să vin în vacanța de vară, mami, o consolă el pe Amber în timp ce urca în mașină, iar lui Robert îi spuse cu mult entuziasm: Tati, abia aștept să văd iahtul!

La începutul anului, Robert cumpărase un iaht, *Seabreeze*, care era acum ancorat în sudul Franței, iar ei plănuiau să-și petreacă vara la bordul acestuia.

– Te rog să-i transmiți bunicii tale scuzele mele pentru că n-am putut să te însoțesc de data asta, o rugă Robert pe Amber, sărutând-o pe obraz înainte să-și pună mănușile de șofat și să se îndrepte spre mașină.

La începutul săptămânii, Blanche îi scrisese lui Amber să vină la Macclesfield, căci voia să discute cu ea ceva foarte important. Cum Robert își făcuse deja planuri să se ducă în sudul Franței cu niște prieteni, ca să „testeze" iahtul, după ce îl lăsa pe Luc la școală, Amber trebuia să meargă fără el. Era sigură că absența soțului ei o va dezamăgi pe Blanche. Bunicii ei încă îi mai plăcea să se dea mare în fața lui Robert și, de câte ori venea el la Denham, dădea o cină fastuoasă.

Oare despre ce voia Blanche să discute cu ea? Oare îi spusese Cassandra că o văzuse cu Jay? Dacă așa stăteau lucrurile, iar vestea ajunsese la urechile bunicii ei, atunci Amber voia să-i spună verde în față că ea era de vină, și nu Jay, deci pe ea trebuia s-o pedepsească și nu el. Dacă bunica ei voia să-l pedepsească pe Jay concediindu-l?

Lui Amber îi veni rău când se gândi la această posibilitate și se rugă ca nu acesta să fie motivul pentru care Blanche o chema la Macclesfield.

Nu avea rost să se îngrijoreze aiurea înainte să audă ce avea Blanche de zis, hotărî Amber. Cu siguranță că Jay ar fi avertizat-o cumva dacă Blanche ar fi aflat. Nu, trebuia să se concentreze asupra altor lucruri. Poate că nu murea de dor să o viziteze, dar îi făcea plăcere să o revadă pe micuța Rose, pe care nu o mai văzuse de la Crăciun.

Din fericire, Luc nu fusese afectat de comportamentul lui Greg, deși, precum o avertizase Blanche, Robert se înfuriase când Amber îi spusese ce se întâmplase, amenințând că va refuza să-l mai primească vreodată pe Greg în vizită.

Amber nu se gândise că o să-l vadă pe Jay așteptând-o în gara din Macclesfield, și nici n-a fost cazul. Dar nu credea că o să se simtă atât de nefericită din cauză că nu o întâmpina. Mâhnirea o împresura ca norii negri care veneau dinspre dealurile din Buxton și Derbyshire și se așterneau peste Macclesfield, împrăștiind în aer umezeala atât de benefică pentru fabricarea mătăsii. Poate că norii de ploaie din Derbyshire erau buni pentru afacerea ei, dar cei care o învăluiau pe ea nu-i făceau deloc bine. Bunica îi trimisese propria ei mașină cu un șofer care s-o ia de la gară. Amber reuși să zâmbească și să schimbe câteva cuvinte cu șoferul, dar, în sinea ei, tânjea după zilele când o ducea Jay acasă.

Amber încercă să nu se uite spre Dower House în timp ce intrau pe poarta principală, dar când văzu mașina lui Jay parcată în fața casei, nu se mai putu abține.

Oare era înăuntru? Oare îi vedea și el mașina și credea că venise acasă sau mașina lui era acolo pentru că nu avea nevoie de ea? Munca lui presupunea să străbată tot domeniul, iar Amber știa că-i plăcea să colinde împrejurimile ca să se vadă cu fermierii, când avea timp. În felul acesta putea să „studieze pământul și să se asigure că e în stare bună", îi spusese el odată.

Robert o considera norocoasă pe bunica lui Amber că avea un angajat ca Jay. James Lees-Milne, care, datorită faptului că lucra la Comisia de Patrimoniu, cunoștea multe domenii, îi spusese lui Amber că nu mai văzuse unul atât de bine îngrijit ca Denham. Ascultând laudele lui James, Amber era mândră de Jay.

Când Harris opri brusc Bentley-ul în fața casei, o mașină sport aerodinamică de culoare verde trecu razant pe lângă ei, împroș-când pietriș.

– Harris, vărul meu are altă mașină? îl întrebă Amber.

Greg se plânsese de Crăciun că Blanche nu voia să-i cumpere mașină, dar Amber bănuia că, în final, bunica ei se va înmuia.

– Nu, domnul Stanley îl aduce pe conașul Greg acasă, o informă Harris pe un ton lugubru.

Domnul Stanley? Harris se referea, cu siguranță, la prietenul lui Greg, Geoff Stanley, care deținea, împreună cu vărul său, acțiuni la un club de fotbal cunoscut în zonă. Amber se uită cum portierele mașinii sport se deschiseră și vărul ei își făcu apariția, alături prietenul lui.

Lumina puternică de primăvară scotea în evidență toate excesele făcute Greg, care fusese odată frumos și zvelt. Geoff Stanley, care era de aceeași vârstă cu Greg, arăta cu zece ani mai tânăr decât el. Nici unul din ei nu păruse să observe Bentley-ul, pentru că se ciondăneau, observă Amber tulburată. Geoff Stanley îi strigă ceva lui Greg, care-l ignoră și plecă. Geoff zbieră la el să se oprească, și când acesta nu o făcu, dădu cu pumnul în capotă, apoi urcă în mașină și demară, în timp ce Greg o luă pe lângă casă, înspre grajduri.

– Mulțumesc, Harris, îi spuse Amber când șoferul îi deschise portiera. Te rog transmite-i doamnei Harris că sper să i se amelioreze reumatismul.

– Cu toții sperăm asta, Excelență. Toată iarna s-a plâns de dureri. M-a afectat aproape la fel de mult ca pe ea, se plânse șoferul.

Casa avea mirosul proaspăt al curățeniei de primăvară, pe care Amber și-l amintea din copilărie. Geamurile care sclipeau, suprafețele vopsite care luceau îi dădeau de înțeles că Blanche conducea cu o mână de fier gospodăria.

Doamna Clements o aștepta pe Amber în prag, încercând să fie mai serioasă față de servitoarea cea nouă, care roși și chicoti când i-a fost prezentată lui Amber.

– Nu cred că bunica vrea să fie deranjată acum, îi zâmbi Amber servitoarei, așa că o să mă duc să-mi văd nepotica.

– Doamna Pickford a spus că vrea să vă vadă cât de repede posibil, ducesă, o informă doamna Clements pe Amber.

– În acest caz, o să mă duc în camera mea să mă schimb.

Nu îi luă mult lui Amber să-și dea jos haina și pălăria și să se schimbe într-o ținută de după-amiază creată de Mainbocher, unul dintre designerii preferați ai ducesei de Windsor. Cecil o convinsese să probeze câteva haine ale creatorului de modă, insistând că erau parcă făcute pentru ea.

Rochia ei din mătase verde ca smaraldul și jacheta asortată, bordată cu negru, erau minunat croite și cam sofisticate pentru țară, dar știa că bunica îi va aprecia stilul și eleganța. Amber zâmbea mâhnită în sinea ei pe când își punea în urechi cerceii cu smaralde mari și pătrate, ultimul cadou pe care i-l făcuse Robert. Era ridicol că ea, o femeie măritată, se îngrijora ca o copilă de felul în care va reacționa bunica ei când o va vedea.

Se uită spre ușă. Dorea din tot sufletul să urce în camera copiilor, dar Blanche aflase cu siguranță că sosise.

Era un miracol că bunica ei nu părea atinsă de trecerea timpului, reflectă Amber, deși în *Portretul lui Dorian Gray*, Oscar Wilde explicase într-un mod cam sinistru de ce nu îmbătrânea eroul său. Nu că și-ar fi putut-o închipui vreodată pe Blanche atât de lipsită de orgoliu sau de slabă de înger ca să se lase influențată de cineva.

Cu spatele drept, cu părul ei des perfect coafat, stătea în fotoliul preferat, având aceeași privire intensă și scrutătoare ca întotdeauna.

Când Amber se aplecă să o sărute pe obraz, Blanche îi spuse cu răceală:

– Am impresia că noul tău parfum și rochia cea nouă au mai mult stil decât substanță, Amber. Vei atrage, cu siguranță, atenția asupra ta în restaurantele așa-zis sofisticate din Londra, dar sunt de părere că ținuta pe care o ai nu definește o femeie puternică. Când îți alegi un parfum nou, trebuie să te întrebi dacă te caracterizează și dacă vrei ca ceilalți să-și amintească de tine mirosind într-un anumit fel.

Amber ridică din sprâncene la auzul reproșului din vorbele bunicii ei.

– Parfumul a fost cadou de Crăciun din partea lui Robert. L-a creat special pentru mine, iar rochia este de la Mainbocher.

Amber se opri când bunica ei pufni, disprețuitoare.

– Să știi că e foarte la modă. Noua regină a spus că e creatorul ei preferat.

– Ei bine, pare o femeie decentă, nu ca nenorocita aia de americancă divorțată. Totuși, din câte am citit, are tot atâta putere asupra soțului cum a avut și Simpson asupra lui Edward.

Blanche era clar prost dispusă și gata să se certe cu oricine nu-i împărtășea opiniile.

– Robert își cere scuze că n-a putut să vină cu mine.

Blanche se lumină la față, așa cum anticipase Amber. Când pomenea de Robert, bunica ei se mai înmuia, deși Amber își dădea seama că trebuie să fie mai fermă și să nu aducă vorba de Robert ca să o calmeze pe Blanche. Era timpul să pună piciorul în prag.

– L-ai văzut pe Greg? o întrebă Blanche.

– N-am vorbit cu el. L-am văzut întorcându-se, cu puțin timp în urmă.

– E sigur băut. Tonul lui Blanche era dezaprobator. Din cauza lui Greg te-am chemat aici, Amber. Blanche se opri înainte să zică: Am vrut să-i las cea mai mare parte din avere lui Greg. Tu ai de toate, iar Greg e singurul urmaș de parte bărbătească din familie, dar având în vedere felul în care s-a comportat recent, mi-am refăcut testamentul. Tu ești principala beneficiară. Ți-am lăsat casa, fabrica și aproape toți banii pe care i-am moștenit. Sunt și anumite clauze pe care trebuie să le respecți, printre care și să ai grijă de vărul tău.

Amber era atât de șocată, că amuțise. Era ultimul lucru la care se așteptase.

– Bunico, nu poți face una ca asta, protestă ea când se simți în stare să vorbească. Mereu ai spus că Greg va moșteni totul. Toată lumea știe acest lucru.

– Iar eu știu că va da toți banii la jocurile de noroc sau neisprăviților ălora de prieteni ai lui. Ca beneficiară a testamentelor tatălui și unchiului meu, e de datoria mea să am grijă de moștenirea pe care mi-au lăsat-o. Acest lucru presupune să o las cuiva în care să am încredere că va proceda la fel ca mine. Mereu am crezut că bărbații se descurcă mai bine cu banii decât femeile. Dar, în ceea ce-l privește pe vărul tău, el vrea doar să prăduiască bani, iar eu nu pot tolera așa ceva. Tu-ți dai seama ce s-ar alege de casa și de domeniul ăsta, dacă ar intra pe mâna lui Greg?

– E dreptul lui prin naștere, îi spuse Amber bunicii sale. Asta crede el, iar tu l-ai încurajat în acest sens.

– Dacă ar fi ascultat de mine, ar fi moștenit totul.

– Nu pot să accept ce i se cuvine lui de drept, spuse Amber hotărâtă.

– Dar vei fi fericită să-l vezi cum va închide fabrica? Pentru că asta va face.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Amber s-ar fi amuzat că Blanche, care disprețuise atât de mult acea fabrică, folosea acest pretext ca să obțină ce voia.

– Dacă Greg vrea să se descotorosească de fabrică, atunci eu și Robert vom fi încântați s-o cumpărăm.

– Iar domeniul – și pe ăsta ai vrea să-l vezi distrus, iar pe Jay, dat afară? Ce mai răsplată ar primi pentru loialitate și eforturile depuse, mai ales când are atâtea probleme pe cap cu nevastă-sa aia dementă.

Lui Amber îi stătu inima în loc. Bunica ei n-avea cum să știe atâtea lucruri despre Jay. Nu, era imposibil. Amber se lăsa în voia remușcărilor.

– Ai vorbit cu Greg? o întrebă Amber. Poate că, dacă îi explici de ce ești așa de îngrijorată...

– Vărul tău a avut multe ocazii să repare răul pe care l-a făcut, dar preferă să bea până uită de el decât să fie nepotul pe care îl doream, un adevărat moștenitor al tatălui său. Speram să regăsesc în el ceva din măreția tatălui său, dar nu văd decât slăbiciune și depravare. Felul în care s-a purtat de Crăciun mi-a confirmat toate bănuielile. Chiar dacă, printr-un miracol, nu ar distruge nimic din ce-am clădit, cum aș putea fi sigură că n-o mai facă alți bastarzi ca fata aia de sus? Dumnezeu nu a fost de partea mea atunci când a lăsat copilul ăla să trăiască.

– Bunico! protestă Amber. Cum poți să spui așa ceva!

– Amber, revino la realitate, ce naiba! Ce tânără de familie bună se va căsători cu Greg și-i va face copii, cunoscând trecutul lui și pe cel al copilei de sus?

– Tu l-ai pedepsit pe Greg trimițându-l la Hong Kong, bunico, îi aminti Amber lui Blanche.

– Poate că voi vedeți ceea ce-am făcut ca pe o pedeapsă, Amber, dar eu am vrut să-i dau o șansă – Greg trebuia să-și spele păcatele și să devină ce-mi doream eu să ajungă.

– Cred că ar trebui să-ți schimbi din nou testamentul, spuse Amber.

– Degeaba îți dorești asta, pentru că n-o voi face. M-am hotărât, Amber. Oricum, e prea târziu. Domnul Brocklehurst mi-a adus săptămâna trecută noul testament, care a intrat deja în vigoare. Tu, iar apoi Luc, veți primi tot ce am.

După ce bunica ei se întoarse cu spatele la ea, Amber se uită la albumul mare cu fotografii de pe măsuța de lângă fotoliu.

Când era mică, se ruga mereu să poată vedea pozele care se aflau în el, mai ales pe cele cu mama ei, dar Blanche i-l arăta mereu cu mândrie pe fiul ei, tatăl lui Greg, în pozele de familie, în care toți aveau un aer forțat. Amber își aminti că fusese foarte revoltată din cauza aceasta, când era mică, și că refuzase să se uite la pozele cu Marcus, scandalizată de faptul că bunica îl prefera pe fiul ei, și nu pe iubita ei mamă. Bineînțeles că bunicii nu-i plăcea acest comportament, căci Blanche critica întotdeauna copiii răsfățați și lăuda eficacitatea unui regim constând doar în apă și pâine în cazul copiilor care se purtau urât și a pedepsei de a fi lăsați singuri într-o cameră neîncălzită.

Amber schiță acum un surâs blând. Mama ei nu-i permisese niciodată lui Blanche să o pedepsească și nu părea să-i pese că aceasta îl prefera pe fratele ei mort. Acceptase mereu acest lucru cu zâmbetul pe buze.

„Nu se poate abține, Amber", îi spusese odată mama ei, când Amber o întrebase de ce se poartă așa. „Ținea foarte mult la el. Moartea lui a fost o lovitură cruntă pentru ea. Într-o zi, când vei fi mare și o să ai copii, vei înțelege."

Părinții ei l-ar fi iubit atât de mult pe Luc. Amber trebui să clipească pentru a-și reține lacrimile.

Blanche o văzu că se uită la albumul cu poze și îl luă de pe măsuță, deschizându-l în poală.

– Mai ții minte?

– Da, bineînțeles. Când eram mică, mă fascinau pozele cu mama când era bebeluș. Atunci nu înțelegeam de ce nu erau poze și cu tata.

– Mama ta a n-a fost un copil frumos; am fost crunt dezamăgită când am văzut că nu semăna nici cu mine, nici cu...

Amber se uită la bunica ei, care ezită un pic, apoi spuse repede:

– ... fratele ei. Tatăl lui Greg a fost un bebeluș superb.

Întoarse paginile albumului și îi arătă lui Amber o fotografie cu ea tânără, ținând în brațe un bebeluș adorabil.

– El e Marcus, iar asta e mama ta.

Pe când întorcea paginile, Amber văzu o poză cu bunica ei, care ținea în brațe un bebeluș cu păr cârlionțat, și spuse repede:

– Uite-o! Ce frumoasă e!

– Asta nu este mama ta, îi spuse Blanche, întorcând pagina.

– Atunci cine e? o întrebă Amber, curioasă.

– N-am idee. Vreo rudă care venise în vizită. Uite-o pe mama ta!

Pe Amber o cuprinse emoția când se uită la poza cu mama ei.

– Nu era o ființă ștearsă, ci minunată în toate privințele. Așa mi-a zis tata.

Sunetul clopoțelului care le avertiza că trebuie să se îmbrace pentru cină o făcu pe bunica ei să închidă albumul, dând de înțeles că discuția dintre ele se încheiase.

– Să înțeleg că vrăjitoarea aia bătrână își schimbă testamentul și-ți lasă ție totul?

– Greg, dă-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu! Mă doare brațul, protestă Amber când ieși din dormitor și îl văzu pe Greg, care o aștepta, spumegând de furie.

– Te doare, da? Da' cum naiba crezi că mă simt eu? o întrebă.

Ochii îi erau roșii, stâlcea cuvintele și nu se ținea bine pe picioare, remarcă Amber.

– De ce nu te duci mai bine să te schimbi pentru cină? Putem să vorbim și mai târziu despre asta, încercă Amber să-l calmeze.

– La fel cum ai discutat tu cu scumpa noastră bunică, în timp ce eu vă auzeam?

Furia i se citea în privire.

– Înțeleg cum te simți, bâigui ea.

– Scutește-mă! N-ai idee cum e să te simți ca un sărăntoc care cerșește câteva guinee. Cred că soțul ăla al tău este mai generos cu tine decât scumpa noastră bunică. Nu e drept, Amber. Acum își plângea de milă, ochii umplându-i-se de lacrimi pe când se sprijinea de perete ca să-și recapete echilibrul și îi dădea drumul din strânsoare. Nu e drept. Toată lumea zice asta. Un bărbat trebuie să aibă niște bani în buzunar. Nu ai putea să mă împrumuți și pe mine cu câteva sute de guinee, Amber? Doar până-mi primesc alocația.

Amber se simți cuprinsă de vină și remușcări.

– Greg...

– Hai, te rog eu, știu că-ți permiți, mai ales când vei avea ceea ce mi se cuvenea mie, bașca un soț bogat. Cine ar fi crezut? Mai știi că atunci când eram mici trebuia să te ajut mereu?

– Nu am mulți bani la mine, Greg, dar când mă duc acasă...

– Ești la fel de afurisită ca ea! Chiar mai rău.

Îi întoarse brusc spatele și se îndreptă spre scări, aproape împiedicându-se.

– Greg, protestă Amber, vorbim după cină.

– Despre ce? Despre cât ești de trădătoare? Despre cum mi-ai furat ce era al meu? Nu te mai obosi!

– Ce drăguț din partea Cassandrei să vă invite, pe tine și Greg, la Fitton Hall în seara asta, remarcă Blanche în timp ce lua împreună cu Amber micul dejun.

Amber venise de trei zile la Macclesfield. Greg abia schimbase două vorbe cu ea, dar, din fericire, fiind ea însăși șocată de vestea pe care i-o dăduse bunica ei și dorind neapărat să discute cu Jay, nu mai făcuse referire la testamentul bunicii sale.

Lăsând la o parte testamentul bunicii, Amber încercase să-și spună că era mai bine că nu-l văzuse pe Jay, dar în sufletul ei nu era atât de convinsă. Dar uite de ce necaz dăduse din cauza sentimentelor ei. Era mai simplu și mai sigur să se concentreze asupra amănuntelor legate de afaceri decât să se gândească la ceea ce simțea, deși s-ar fi bucurat să aibă sprijinul lui Jay.

Maurice recunoscuse că îi ignorase avertismentul, fiind presat de ceilalți proprietari de fabrici, care nu voiau să primească sfaturi de la o simplă femeie, așa că făcuseră batiste pentru încoronare, care, evident, nu puteau fi vândute din cauza abdicării, ceea ce avea să le afecteze profiturile. Singura plăcere pe care o avea era să vadă cât de fericită și cât de bine se simțea Rose. Acum trebuia să se ducă și la o cină dată de familia Fitton Legh.

Cassandra nu-i invitase din bunătate, se gândi Amber, dar nu avea cum să-i spună acest lucru bunicii ei.

– Ducesă, a venit domnul Stanley. Ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Prietenul lui Greg voia să discute cu ea? Amber nu era încântată, dar nici nu putea să refuze.

– Te rog să-l conduci în bibliotecă, Wilson, și să-i spui că vin și eu într-un minut.

Era după-amiază, bunica ei se dusese să-și vadă o prietenă, iar Amber se afla în camera lui Rose și se juca împreună cu ea.

Fetița era adorabilă, iar Amber fusese în culmea fericirii când Rose o recunoscuse și își întinse brațele spre ea.

– E drăgălașă ca o păpușică, ducesă, îi spuse Betsy, mândră de fetiță.

– Și picioarele? o întrebă Amber îngrijorată.

Drept răspuns, Betsy ridică rochița fetei, ca să-i arate lui Amber piciorușele ei durdulii.

– Sunt puternice. Facem exerciții cu ea, eu și cu Sheila, așa cum ne-a zis doctorul Brookes, de două ori pe zi, iar el ne-a asigurat că n-o să aibă probleme la mers.

– Domnule Stanley, îl salută ea pe musafir pe când intra în bibliotecă.

El roși, părând un pic stânjenit.

– Îmi cer scuze că am venit pe nepusă masă, dar Greg m-a băgat în bucluc și nu mai știu la cine să apelez. Nu că ar fi treaba dumneavoastră să-l scoateți din belea, dar...

– Deci, Greg vă datorează niște bani, îl opri Amber.

– A fost ideea lui, nu a mea. A spus că vrea să intre în afacere, așa că am pus bani și pentru el ca să cumpărăm acțiunile, iar acum îmi spune că nu le mai vrea, dar e al naibii de târziu să se răzgândească. Mă omoară ăl bătrân când află; am împrumutat bani ca să le plătesc în numele lui.

– Mai bine explicați-mi toată tărășenia, îi sugeră Amber așezându-se.

O jumătate de oră mai târziu, Amber se uita la Geoff Stanley și trecea în revistă ce-i spusese el:

– Stați să văd dac-am înțeles bine: Dumneavoastră și Greg ați cumpărat acțiunile pe care le deținea răposatul dumneavoastră unchi la echipa de fotbal Hermes Stanley. Ați acoperit datoria lui Greg împrumutându-vă în numele tatălui dumneavoastră, iar acum Greg nu vrea să vă mai dea banii.

– Exact. Spune că nu-și mai amintește că trebuia să facem jumi-juma, dar mă minte, fir-ar el să fie! Iertați-mă, se scuză el, roșind. M-a luat valul. Tata trebuie să se întoarcă de la Londra săptămâna viitoare, și când va afla... Și-a vândut acțiunile pe care

le avea la echipă cu mulți ani în urmă. Nu prea e de acord, dat fiind că e credincios.

Amber dădu din cap. Auzise că domnul Stanley devenise un metodist cu principii ferme, după cel de-al doilea mariaj, și că acest lucru îi supărase pe cei doi fii pe care-i avea din prima căsătorie.

– Cât vă datorează Greg?

– Cinci mii de guinee.

Șocată, Amber se gândi repede. Putea să plătească împrumutul, dar...

– Dacă vă dau banii, atunci vreau să-mi dați mie acțiunile echipei de fotbal, îi spuse ea pe un ton calm.

– Și de ce ați vrea să cumpărați acțiuni la o echipă de fotbal? o întrebă surprins, iar pe Amber o cuprinse o bănuială.

– Nu mă interesează, dar cred că ar fi mai bine să le dețin eu decât vărul meu. Nu-mi place să-l știu dator unui bun prieten, dar nici să nu primească ceea ce i se cuvine. Are totuși o fetiță de care trebuie să se îngrijească. Poate că zâmbetul ei îi mai îndulcea vorbele, dar voia ca Geoff Stanley să știe că nu o putea trage pe sfoară așa de ușor. Dacă sunteți de acord, atunci îl voi ruga pe avocatul bunicii să întocmească actele necesare.

– Foarte bine. Da. Și banii?

– Veți primi cecul când îmi veți da acțiunile la Hermes, îl asigură Amber.

Cum ar mai fi râs Jay dacă i-ar fi spus că acum deținea jumătate din echipa de fotbal, se gândi Amber după ce Geoff Stanley plecă. Dar nu avea cum să-i spună. Nu putea să-i mai spună nimic de acum încolo.

– Cred că-ți părem cam înguști la minte, Amber, după ce ai trăit atâta vreme în societatea londoneză.

Mâncaseră vită Wellington la primul fel, iar acum conversația lâncezea, așa cum era și normal după o masă atât de copioasă; mințile se relaxaseră, la fel și curelele domnilor, cele din urmă strângându-se la loc după remarca ironică a Cassandrei.

Amber simțea diferitele emoții care umpleau tăcerea din jurul mesei, pe când mica nobilime de la țară aștepta să vadă cum va reacționa Amber la vorbele Cassandrei. Avea să-ți apere ținutul sau va ține partea celor de la Londra, în cercurile cărora se învârtea acum?

Amber își reținu un oftat; cât își dorea să schimbe priviri cu subînțeles cu Jay, care stătea vizavi de ea!

Jay – ce proastă era că îi bătea inima așa de tare în piept doar pentru că simțea ecoul șoaptei în care îi rostea numele. Fusese atât de șocată să-l vadă. Arăta bine îmbrăcat în costum. Fusese înzestrat din naștere cu o ținută impunătoare. Arăta distins și chinuitor de frumos, dar tristețea din privirea lui îi frânse inima lui Amber.

Ce cruzime fără margini din partea Cassandrei să-i invite pe amândoi, când îi văzuse împreună. Dar oare ce știa Cassandra? Doar îi văzuse îmbrățișați, nimic mai mult. Nu știa nimic despre sentimentele lui Amber, despre dorința ei de a-i înregistra fiecare detaliu al trăsăturilor cu privirea ei lacomă, despre nevoia de a-l atinge – cea mai ușoară atingere ar fi fost de ajuns, doar să-i pună mâna pe braț –, despre dorința de a-i zâmbi. Dar Amber știa că trebuia să-și înfrâneze toate aceste dorințe.

Știa, din momentul în care primise invitația, că acea masă dată de Fitton Legh va fi un calvar. Cassandra avea o fire răzbunătoare, machiavelică, iar acum putea acționa în detrimentul lui Amber. Dat fiind că nu circulau zvonuri pe seama ei și a lui Jay, Amber nu credea că verișoara lui Jay va spune pe față că i-a prins împreună, dar bănuia că îi va chinui cu aluzii subtile, care ar fi stârnit curiozitatea și suspiciunile celorlalți invitați la cină.

De fapt, se gândi Amber, Cassandrei îi reușise planul, dacă intenționase să o umple de groază la gândul serii ce o aștepta și să o țină în tensiune pe toată durata mesei.

Totuși, Cassandra îi anunțase, pe un ton prefăcut, pe Amber și pe Greg că printre invitați se numărau familiile Bromley Davenport, Legh de la Adlington Hall, Massey de la Dunham Massey și Jay cu Lydia, ceea ce îi demonstrase lui Amber cât de mult o subestimase pe Cassandra.

În anii în care jucase rolul de ducesă, iar Robert pe cel de duce, învățase să fie demnă, să afișeze în public un aer calm, zâmbind sau fiind prietenoasă dacă avea de-a face cu arendașii lui Robert, ori purtându-se cu aroganță în cazul în care trebuia să le amintească unora ce statut avea în societate. În această seară, avea cea mai mare nevoie să se folosească de aceste lucruri.

Pentru moment, ca să nu-i dea Cassandrei ocazia să o împroaște cu venin, Amber nu reacționase deloc. Nici măcar mai târziu, înainte să se așeze la masă, când sosise Jay – târziu – cerându-și scuze

că venise singur și spunându-le tuturor că Lydia avea o migrenă cumplită și nu se putea ridica din pat.

– I-am dat telefon Cassandrei să-i spun că nici unul din noi nu poate să vină, îl auzi Amber spunându-i lui Mary Bromley Davenport, dar nici n-a vrut să audă și a insistat să vin singur.

Și ea cam bănuia de ce, se gândi Amber cu tristețe. Cassandra îi voia pe amândoi aici, astfel încât să se bucure de groaza amândurora.

Niciodată timpul nu trecuse mai greu decât în seara aceea. Cei din Cheshire erau patrioți convinși, așa că majoritatea conversațiilor se învârteau în jurul șocului provocat de abdicare, a admirației față de noul rege și a dezaprobării atitudinii belicoase a Germaniei. Amber reușise să le tolereze opiniile conservatoare, abordând subiecte mai puțin grave. Ceea ce i se părea chiar mai greu de suportat decât teama că acea femeie va dezvălui ceea ce văzuse era faptul că se afla în aceeași cameră cu Jay; îl putea asculta și privi liniștită, dar nu putea să aibă o discuție intimă cu el, să-l atingă sau să se uite în ochii lui, care aveau atât de multe de spus.

În schimb, trebuia să răspundă întrebărilor Cassandrei și să pareze loviturile ce era sigură că vor urma.

Trase adânc aer în piept și spuse cu mult calm:

– Cassandra, te asigur că societatea londoneză e cea mai îngustă la minte dintre toate.

Restul invitaților păreau să răsufle ușurați, dar Cassandra nu isprăvise.

– Greg, cred că ești invidios pe verișoara ta pentru viața ei minunată, insistă ea, îndreptându-și atenția spre Greg. Nu avea cum să știe de testament, Amber era sigură de asta, dar întrebarea avu efectul unui chibrit aruncat într-un butoi cu pulbere.

Greg reacționă exact așa cum se așteptase Amber, spunând cu furie în voce:

– O invidiez tare mult, mai ales că bunica noastră mă dezmoștenește acum în favoarea ei.

Băuse toată seara, paharul fiindu-i umplut prea repede de servitorul familiei Fitton Legh, spre nefericirea lui Amber. Dacă ar mai fi fost fetița de odinioară, s-ar fi rușinat atât de tare, că s-ar fi ridicat de la masă și ar fi fugit din cameră, dar ca femeie măritată, învățase cum să se poarte în societate, așa că rămase locului, deși nu știa ce să zică pentru a-l calma pe Greg.

– Ce norocoasă ești, Amber! îi zâmbi Cassandra. Dar, așa cum se întâmplă adesea, cei care au bani reușesc să dobândească și mai mulți, nu? Așa stau lucrurile: copilul răsfățat cere mai multă atenție din partea doicii; o persoană răsfățată nu se poate mulțumi doar cu soțul sau soția sa, ci are nevoie de admirația altora, chiar dacă sunt oameni căsătoriți, la rândul lor.

Rostise aceste cuvinte cu nepăsare, dar i se ghicea ura din suflet. Greg se încrunta de parcă făcea eforturi să priceapă ce se spunea, iar ceilalți invitați păreau surprinși sau jenați. Amber era convinsă că se referea la aventura lui Greg cu Caroline, dar și la faptul că o surprinsese cu Jay, și simți cum i se strânge stomacul. De asta îi fusese teamă toată seara.

Cassandra se distra de minune. Păcat că Lydia se bosumflase și nu venise, deoarece o tachinase și nu-i spusese că o iubește ieri-seară.

Greg, care tocmai golise paharul ce-i fusese umplut, îl puse jos cu gesturi stângace, iar apoi rupse tăcerea care se lăsase după vorbele Cassandrei și spuse cu brutalitate:

– E prea norocoasă. Nu-i drept ca Amber să primească ce mi se cuvine. Nu-i drept, mă auziți? strigă, ridicându-se deodată în picioare și dând cu pumnul în masă.

– Potolește-te, te rog, îi spuse John Bromley Davenport, iar Greg se așeză la loc pe scaun.

– Ar face bine să nu mai bea atâta vin de Porto, șopti una dintre invitate *sotto voce*, dar suficient de tare încât s-o audă Amber.

– Nu-i drept, repetă Greg, sughițând, iar apoi începu să plângă zgomotos, punându-și capul pe masă și tremurând din toate încheieturile.

Amber nu știa ce-ar fi făcut dacă Jay nu s-ar fi ridicat încet în picioare și s-ar fi dus la Greg, cuprinzându-l de umeri și spunându-i cu blândețe:

– Hai să mergem acasă, bătrâne!

Uimit, Greg îl lăsă pe Jay să-l scoată afară din cameră.

– Îmi pare rău, Cassandra, dar mai bine plec și eu, își ceru scuze Amber.

– Sigur, înțeleg perfect de ce vrei să pleci.

Cuvintele Cassandrei păreau inofensive, dar Amber bănuia că le alesese ca să-i facă în ciudă. Oare cum mai plănuia să o chinuie? Amber era convinsă că nu va mai avea o clipă de liniște în preajma ei.

Amber stabilise să dea telefon la Denham înainte de plecare, ca să vină șoferul să-i ia, dar când îi ajunse din urmă pe Jay și pe Greg în hol, Jay îi spuse cu hotărâre în glas:

– Cred că mai bine l-aș duce pe Greg cu mașina. Nu se simte prea bine.

– Nu voiam să vin aici. Nu e drept, acum, că a murit Caroline, spuse Greg printre aburii beției.

Amber avea ochii plini de lacrimi, căci îi era milă de vărul ei.

– Nu e drept, bătrâne, încuviință Jay.

– Băiatul ăsta e fiul meu.

Amber se uită la Jay. El preferă să tacă, deși Greg era prea beat ca să înțeleagă ce ar putea spune.

– Am să stau aici și o să-l sun pe Harris să vină să mă ia, îi zise Amber lui Jay.

– Cum vrei, dar să știi că ai loc în mașină, dacă vrei să vii cu noi.

– I-am spus bunicii să nu-și schimbe testamentul. Cred că a făcut o mișcare greșită. De ce naiba a zis Cassandra așa ceva? Îmi pare rău, adăugă ea neputincioasă. Îmi pare rău de tot.

– Amber...

– Nu mai vreau să stau aici. Plec, îi spuse Greg, împleticindu-se spre ușă.

– Stai, Greg, venim cu tine.

Jay se grăbi să-l prindă din urmă pe Greg, lăsând-o pe Amber nesigură ce să facă. Apoi, alergă ca să-i prindă din urmă.

Capitolul 40

Vara anului 1937, sudul Franței

– Dragii mei, iată-vă în sfârșit! Cum a fost călătoria?

Pe când se lăsa îmbrățișată de Beth, care mirosea a parfum de trandafiri, Amber începu să-și dea seama cât de mult începea să semene cu mama ei. Ea și Alistair aveau patru copii, doi băieți și două fete, iar Beth se îngrășase și avea un aer demn, care i se potrivea de minune.

– Înviorătoare, râse Amber, iar Beth o pofti în salon și sună clopoțelul să li se aducă ceaiul.

Robert insistase să navigheze din Anglia până la Saint-Tropez și, cu toate că nici unul din ei nu avusese rău de mare, marea fusese uneori mai agitată decât își dorea Amber.

Robert plecase deja undeva cu Alistair, iar dădaca lui Beth îl dusese pe Luc în camera copiilor, ca să se împrietenească din nou cu ei.

– Bine c-ai ajuns. Am atât de multe lucruri să-ți povestesc, îi spuse Beth după ce-i turnase ceaiul.

Salonul avea uși până-n tavan, care dădeau spre o terasă ce se întindea până în Mediterana. Briza caldă care venea prin ușile deschise aducea cu ea mirosul familiar al mării și al lavandei, care lui Amber i se părea că face parte din sudul Franței. Acel miros o făcea să-și amintească tot felul de lucruri: cumpărăturile pe care le făcuseră la Paris; călătoria cu trenul, în timpul căreia abia dormiseră, de cât de entuziasmați erau; prima oară când văzuse vila, pe Jean-Philippe. Dar gata cu amintirile! Era timpul să oprească acest șuvoi din mintea ei. Își netezi una dintre cutele rochiei ei albe de muselină de la Chanel.

– Întâi de toate, mami a reușit să-l convingă pe Henry să stea cu noi pe timpul verii. Cu toții ne-am făcut griji pentru el. A fost așa dezamăgit că are iar o fată.

Amber se crispă la auzul numelui fratelui lui Beth, dar nu scoase o vorbă. Nu-i spusese niciodată nimic bunei sale prietene despre comportamentul lui Henry. Amber și Henry nu se prea întâlniseră, dar atunci când se întâmplase, Amber încercase să-l evite pe Henry, mai ales după acea petrecere la care se purtase atât de urât cu ea.

– Trebuie să ne purtăm foarte frumos cu el, Amber, și să-l binedispunem.

„Mai lasă-l pe Henry", voia să spună Amber. Dar soția lui? „Cum s-o simți ea când e considerată vinovată că nu-i face un moștenitor?" Știa însă că nu avea rost să spună nimic rău despre Henry, căci Beth își adora fratele.

– Toată lumea bună e aici anul ăsta, mai ales nemți, continuă Beth. Sunt peste tot și dau cele mai frumoase petreceri. Henry spune că-s prea ostentative. Sunt foarte cunoscuți pentru petrecerile la piscină – știi cât de obsedați sunt de sport și de alte lucruri de genul ăsta. Beth se strâmbă. Mie mi se par prea obositoare, dar copiilor le plac la nebunie. Ce-mi place cum te-ai îmbrăcat! Ce noroc pe tine că ai rămas așa zveltă, Amber, dar după patru copii...

Amber își bău ceaiul și o ascultă supusă. Nu fusese niciodată ușor să o oprești pe Beth, odată ce se pornea, dar îi părea bine că se putea

relaxa și nu mai trebuia să-și facă griji că Luc ar putea să cadă peste bord sau că, dacă nu-l văzuse pe Robert de o oră, însemna că iar căzuse în depresie – ceea ce se întâmpla mai rar acum, slavă Cerului! Fusese răbdător și înțelegător când îi spusese ce îngrijorată era în legătură cu planurile bunicii ei de a-și schimba testamentul, dar insistase că Blanche avea tot dreptul să procedeze după bunul plac și că îi înțelegea pe deplin motivele. Asta nu schimba însă cu nimic faptul că Greg era tot furios pe ea.

– Era să uit, săptămâna trecută am fost la Mougins. Trebuia neapărat, mai ales acum, de când Picasso își petrece verile aici. N-ai să crezi dacă-ți spun pe cine am văzut.

– Pe Picasso? încercă să ghicească Amber.

– Păi, da, l-am văzut pe el și pe tipa aia, Dora nu știu cum, de care se spune că ar fi amanta lui.

– Dora Maar, o completă Amber.

– Da, ai dreptate, dar să ajung unde vreau. Nu de ei voiam să-ți spun, ci de Jean-Philippe, care arată la fel de bine ca întotdeauna.

Amber puse jos cu grijă ceașca de ceai și farfuria.

– Trebuie că-ți amintești de el, nu, Amber? Beth o tot presa. Artistul care stătea în căsuța aia atunci când am venit cu mama. Mi s-a părut atât de șarmant, și te-am invidiat când ți-a cerut să-i pozezi.

– Da, normal că mi-aduc aminte de el, spuse Amber încetișor.

Jean-Philippe! Mâinile îi tremurau, așa că și le împreună și le puse în poală. Nu trebuia să fie atât de surprinsă. Artiștilor le plăcea să vină în sudul Franței. Henry și Jean-Philippe erau amândoi aici. Simți fiori reci pe șira spinării. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Se căsătorise, avea un soț. Robert era cu ea și avea s-o apere. Știa totul despre Jean-Philippe și Henry. Oricum, erau cu toții maturi. Nu prea-i păsa de Henry, dar asta nu însemna că nu se maturizase și el. Doar era însurat, avea o familie și nu prea îl vedea în stare să se dea la ea ca în urmă cu atâția ani. Dar dacă îi făcea avansuri Jean-Philippe, oare l-ar fi respins? Această întrebare i se încolăci de simțuri ca un șarpe, mângâindu-le și stârnindu-le, la fel cum făcuse odată și Jean-Philippe.

– Nu m-a recunoscut imediat. Au trecut niște ani!

Amber reuși cumva să nu se mai gândească prea mult la Jean-Philippe și la trecut și să revină în prezent.

– Da, e explicabil, încuviință ea pe un ton calm. Cam câți să fie?

Știa exact câți – cum să nu-și mai aducă aminte când Luc era dovada vie?

– Îmi amintesc cât de șocată am fost când am aflat că nu era finul proprietăresei, ci amantul. Alistair mi-a zis că amanta lui actuală este austriacă și are foarte multe relații. A întrebat de tine și, când i-am zis că trebuie să sosești de pe o zi pe alta, mi-a spus că speră din tot sufletul să te revadă.

Amber se forță să zâmbească. Inima îi bătea prea tare și începuse să i se facă rău.

– Te-ai albit la față ca hârtia, îi spuse Beth. Ți-e bine?

– Încă nu m-am obișnuit să trăiesc pe uscat, născoci Amber o minciună. Un fel de rău de mare, dar invers.

– Vrei să te întinzi?

– Nu, îmi revin într-un minut. Ce-ți mai fac părinții, Beth? Am văzut-o pe mama ta la Londra în ianuarie. Mi-a zis că tatăl tău suferă de gută.

– Da, sărmanul tata. Îl doare mai rău în lunile de iarnă, dar acum e mult mai bine. O să ne ducem în septembrie la ei, în Scoția. Mi-a zis mama că magazinul tău e foarte la modă și că prințesa Marina ți-e clientă. Nu prea am timp să mă reped până în Londra, dar data viitoare promit că vin pe la tine. Nu mă gândesc să-mi redecorez casa. Lui Alistair i se pare o chestie de prost gust să tot schimbi aspectul unei camere.

Amber se gândi cu răceală că lui Alistair orice i se părea de prost gust, dacă trebuia să cheltuiască o sumă de bani. Nu ar fi spus așa ceva cu voce tare, ca să nu-și jignească prietena.

– Chiar m-am mirat că Robert te-a lăsat să faci ceva atât de...

– Burghez? o completă Amber, supărându-se deodată că Beth nu avea aceeași considerație pentru sentimentele ei.

Beth părea atât de jenată, încât Amber se simți vinovată. Se întinse și își puse mâna pe a ei.

– Știu că pare neobișnuit să am un magazin, Beth, dar înseamnă așa mult pentru mine să știu că și alți oameni apreciază creațiile tatălui meu, iar Robert înțelege acest lucru. James-Lee Milne mi-a promis câteva comenzi și sper că cei de la patrimoniul național mă vor lăsa să reproduc în mătase unele din materialele lor din arhivă.

Zâmbetul politicos al lui Beth îi dădu de înțeles că prietena ei își pierduse interesul, așa că schimbă subiectul și o întrebă pe Beth de copiii ei.

Lunile de vară erau mai liniștite la magazin, căci mulți oameni plecau în vacanță, iar ea se bucurase că lăsase afacerea pe mâna tânărului ei director și a adjunctului acestuia. Urmau să câștige experiență, iar Amber avea prilejul să-și dea seama cât de bine se descurcau fără ea.

Trebuiseră să angajeze mai mulți muncitori la fabrică pentru a onora comenzile, și se gândea să încerce noi modele, folosind unele dintre schițele tatălui ei, pe care credea că putea să le stilizeze ea însăși.

– ... iar Alistair se va înrola în Marină.

Amber își dădu seama, jenată, că nu ascultase o vorbă din ce-i povestise Beth. Dădu din cap aprobator și speră ca Beth să nu-și fi dat seama.

– Te duci la balul dat de Daisy Fellowes la Cap Ferrat? o întrebă Beth. Daisy le spune tuturor că trebuie să facă economii din cauza crizei din America, căci altfel nimeni nu și-ar da seama.

– Da, mergem, confirmă Amber. De-abia aștept.

– Emerald Cunard mi-a spus despre colierul pe care l-a comandat Daisy de la Cartier în chip de consolare pentru că a trebuit să-și vândă iahtul. Cică îi spune colier „tutti frutti" pentru că are multe pietre colorate în el. Cu Daisy te distrezi mereu.

– Sper ca familia Windsor să nu fie acolo. E atât de jenant să-i vezi în public după tot ce s-a întâmplat. Când te gândești că Edward a fost odată rege, chiar dacă pentru scurt timp și neîncoronat.

– E foarte trist, sunt de acord cu tine, dar oamenii țin la rege și la regină, iar cele două prințese sunt adorabile. Ce păcat că nu au un fiu! Ești norocoasă, Amber, că tu ai un singur copil, pe Luc, care s-a nimerit să fie băiat. Ar fi fost îngrozitor ca Robert să nu aibă un fiu și un moștenitor, dar nu era nevoie să-ți mai spun și eu.

Chiar nu era nevoie. Un fiu și un moștenitor. O expresie des întâlnită în mediul aristocratic, cuvinte care îți ieșeau ușor din gură și care, totuși, constituiau o capcană pentru neavizați și ascundeau atât de multe secrete. Poate că se gândea la trecut deoarece se afla în sudul Franței. Nimeni, și în special Luc, nu trebuia să afle niciodată că nu era copilul lui Robert. Luc ar fi suferit îngrozitor, căci n-ar mai fi știut cine e cu adevărat. Nici o mamă iubitoare n-ar fi permis să i se întâmple așa ceva propriului copil.

– Noapte bună, Luc, îl sărută Amber pe fiul ei pe jumătate adormit, netezindu-i părul brunet.

Robert închiriase o vilă de lux la mică distanță de locul unde era ancorat iahtul, când Amber îi spusese că trebuiau să stea undeva pe uscat, pentru binele lui Luc.

Robert îi spusese deja „noapte bună" lui Luc și o aștepta în pragul ușii ca să plece la balul dat de Daisy Fellowes, iar Gladys era gata să-l învelească pe Luc și să-l supravegheze pe timpul nopții.

– Beth mi-a spus azi după-amiază că Henry stă la ei, îi zise Amber lui Robert, pe când se îndreptau spre scări, taftaua de mătase a rochiei ei de un verde-marin fâșâind ademenitor în timp ce pășea.

Ar fi preferat să poarte ceva mai modest și mai discret, dar Robert intrase în camera ei când servitoarea punea pe umeraș rochia pe care o alesese ea și se plânsese că era prea simplă, sugerându-i să-și pună rochia de un verde-marin.

Rochia de mătase Mainbocher, cusută cu mici cristale care străluceau când mergea, era croită pe bie și-i scotea în evidență suplețea și delicatețea formelor. Deși nu prea avea decolteu, spatele îi era aproape gol, sau cel puțin așa părea, deși pielea îi era acoperită cu un tul străveziu pe care era brodat un șarpe de mare de un verde-marin, cu mătase și cristale, care i se încolăcea pe spinare. Lui Amber i se părea o rochie prea îndrăzneață, dar Robert îi ignorase părerea. Robert, la fel ca mulți alți homosexuali, avea fler pentru stil și design, alegându-i adesea rochiile.

– Știu că nu-ți place de el, dar nu cred că ai de ce să te îngrijorezi, dat fiind că e atât de obsedat să aibă un moștenitor. Alistair a menționat acest lucru *en passant*. Am impresia că nu prea tolerează atitudinea cumnatului său.

– Nu cred că Beth își dă seama de asta. Mi-a spus că „sărmanul Henry este cu moralul la pământ". Dar, Robert, nu doar prezența lui Henry mă îngrijorează. Amber făcu o pauză. Va fi și Jean-Philippe acolo.

Ajunseseră în hol, iar Amber văzu cât de tensionat era Robert când pomenise numele lui Jean-Philippe.

– Ce anume te îngrijorează?

– Nu știu, îi răspunse ea, deși știa foarte bine. Îmi dau seama că poate nu are sens, dar prezența lui Henry și a lui Jean-Philippe mă stânjenesc... mă fac vulnerabilă.

– Henry a încercat deja să te șantajeze și n-a reușit. Nu va mai încerca.

– Dar știe, Robert, și dacă spune...

– Dacă o face, atunci voi afirma că Henry se înșală și că eu eram pe atunci cu tine. Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

– Mai bine nu veneam aici. Dacă aș fi știut înainte să plecăm din Anglia...

– Îți faci griji degeaba, Amber. Henry e foarte deprimat că nu are un moștenitor și nu se va gândi la ce s-a întâmplat acum nu știu cât timp.

Amber încuviință, simțind că Robert începea să-și piardă răbdarea, dar se temea, și nu doar pentru ea. Era și Luc cu ei, iar Luc era fiul lui Jean-Philippe. Amber tot încercase să-și amintească exact cum arăta Jean-Philippe, îngrozită că fiul ei ar fi putut semăna cu el. Din fericire, Robert era înalt și brunet ca Jean-Philippe. Dar dacă se întâlnea cu Jean-Philippe și își dădea seama că Luc îi semăna într-atât de mult încât să li se pară și altora suspect? Fusese convinsă de atâta timp că toată lumea îl considera pe Luc băiatul lui Robert. Avea oare să fie suficient? Amber se rugă să fie așa.

Balul se ținea la hotelul Royal-Riviera din Cap Ferrat, iar drumul spre hotel era ticsit cu limuzinele care-i aduceau pe invitați.

Robert avusese dreptate când o îndemnase să-și pună rochia cea nouă, recunoscu Amber după ce intrară în holul cel mare și văzu că toată lumea purta haine scumpe și elegante.

Pe lângă Daisy, care îi întâmpinase zâmbindu-le călduros, Amber le văzuse deja pe Emerald Cunard și pe Millicent Roberts, fiica magnatului petrolului – amândouă gazde celebre, în special Emerald, cu bijuteriile ei superbe și cu reputația ei de amfitrioană a unor petreceri fastuoase. Îi vedea pe aristocrații francezi: contele Etienne de Beaumont și prințul de Condé, alături de anturajul lor, precum și pe Sir Charles și Lady Mendl, ambasadorul Marii Britanii și soția lui.

– Se pare că toată aristocrația europeană e aici, îi șopti Amber lui Robert pe când intrau în sala de bal.

– Și nu doar lumea bună din Europa, îi răspunse Robert. Mi se pare că-i văd acolo pe Aga Khan și pe maharajahul din Jaipur.

– Robert, parcă suntem în rai, nu crezi?

– Cu siguranță, petrecerea asta îți satisface gustul teatral, Cecil, râse Robert cu poftă, pe când Cecil Beaton li se alătură.

– Daisy s-a supărat pentru că n-am vrut să le fac o poză *en masse* invitaților ei, dar i-am spus că nu sunt ajutorul vreunui ziarist

de tabloid și că ar fi trebuit să-l roage pe Tom Driberg să-i recomande pe cineva de la *Daily Excess*, dacă asta își dorea.

– Sărmana Daisy! Ce-o să se mai necăjească! Ești foarte rău, Cecil, îl admonestă Amber.

– Iar tu arăți minunat în rochia asta, Amber. Întoarce-te ca s-o văd mai bine.

Amber făcu întocmai, apoi înlemni, iar vocile lui Robert și ale lui Cecil se stinseră treptat. Din mulțimea de oameni care venise acolo, ea îl vedea pe unul singur, iar el se uita la ea de parcă numai pe ea o vedea.

Avea câteva fire albe în părul său ca o coamă de leu, iar soarele, sau poate viața, îi lăsaseră riduri pe chip. Nu mai avea cercelul în ureche, dar aceste schimbări îl făceau mai arătos ca niciodată. Umerii lui lați se conturau sub smoching, iar ochii îi scăpărau văpăi. Amber își spuse că motivul pentru care se uita la el cu atâta atenție era Luc; de dragul fiului ei cerceta fiecare trăsătură, încercând să și-o întipărească în memorie; cum i se arcuia sprânceana, nasul puțin strâmb, ușoara proeminență a pomeților și a maxilarului puternic, tenul măsliniu – trebuia să și le aducă aminte pe toate, pentru ca apoi să le compare cu trăsăturile fiului ei.

Iar ea se uita cu atenție la buzele lui frumos conturate, pe care se ivise umbra unui surâs răutăcios, și la felul în care își mijea ochii ca să-i arunce acea privire periculoasă și batjocoritoare de animal de pradă – oare reținea fiecare detaliu pentru că își dădea seama că, poate, îl va remarca într-o bună zi și pe chipul fiului ei?

El se uita fix la gura ei, zâmbetul lățindu-i-se pe față, iar lui Amber îi bătea inima atât de tare, încât simțea că i se va sparge pieptul.

– Jean-Philippe.

Nu-și dădea seama dacă-i rostise numele sau doar îl mimase. Nu conta. El văzuse că buzele i se mișcau și își citise numele pe ele.

– Amber, spuse Robert, Cecil mi-a zis că vrea să se ducă la Mougins ca să-i vadă pe Lee Miller și pe Man Ray. Ai vrea să mergem cu el?

– Da, da, ar fi încântător, răspunse Amber distrată.

Abia putea să mai respire, darămite să mai vorbească sau să gândească logic. Era panicată, îngrozită și agitată, simțindu-se din nou ca la șaptesprezece ani, și nu ca o soție și o mamă. Era o femeie al cărei trup reacționa la faptul că Jean-Philippe fusese primul și singurul ei amant.

– Daisy a invitat prea mulți oameni, se plânse Cecil.

– Așa face mereu, spuse Amber, încercând să vorbească pe un ton normal. Se întorsese acum cu spatele la Jean-Philippe, dar nu înainte să o vadă pe femeia zveltă și elegantă de lângă el, care își pusese mâna pe brațul lui, parcă voind să spună că-i aparținea.

– O, Doamne, au venit și soții Ribbentrop, se văită Cecil. Este și Goebbels cu ei.

Și nu numai Goebbels, dar o adevărată armată de ofițeri superiori din SS și trei sau patru bărbați în civil, inclusiv Otto von Brecht.

Oscar Wilde ar fi scris o piesă extrem de amuzantă și cinică despre cum s-au întâlnit din întâmplare soțul și soția cu amanții lor din trecut, recunoscu Amber cu inima frântă, apropiindu-se mai mult de Robert, din dorința de a-l apăra. Îl auzi cum oftează și știa exact ce simte. Până la urmă, și ea trecuse prin acele stări când îl văzuse pe Jean-Philippe.

Viața putea fi foarte crudă, împingându-i pe oameni la limită și, uneori, chiar dincolo de ea.

Robert încă nu scosese o vorbă. Oare își amintea și el, la fel ca ea, acea noapte îngrozitoare din München, când ajunsese în pragul disperării din cauza iubirii pe care i-o purta lui Otto și când încercase să-și ia viața? Nu vorbiseră deloc despre asta, dar Amber știa că Robert nu va uita niciodată.

Nemții se apropiaseră mai mult de ei. Amber era încordată, fiindu-i teamă ca Otto să nu-l umilească din nou pe Robert. Spre ușurarea ei, Robert se îndepărtă de ei. Amber îl luă de braț. Apoi, îl văzu cu coada ochiului pe Otto cum se scuză și pleacă de lângă ei, făcând pași mari ca să-l ajungă din urmă pe Robert și să-i zâmbească, luându-l de celălalt braț.

Ea ar fi putut foarte bine să nici nu existe, recunoscu Amber. Te durea sufletul – chiar ți-era milă – să-l vezi pe Robert trezindu-se brusc la viață, devenind din nou Robert cel șarmant pe care îl știa de când se văzuseră prima oară. Dar de data aceasta, nu ea era cauza însuflețirii lui, ci Otto. Otto, cu zâmbetul și atingerea lui. Ceva din atitudinea acestuia îi dădea de înțeles lui Amber că voia să se împace cu Robert.

– Sărmanul Robert! Trebuie să recunosc că tânărul Otto este o bucățică pe cinste. Îți dai seama ce se întâmplă când se topește gheața din inima unui teuton! Am simțit cum mă trec fiori reci pe șira spinării când mi-a strâns mâna, dar poate că a fost din cauza

felului în care mi-a strâns-o, ca naziștii, îi spuse Cecil pe un ton ironic lui Amber la o jumătate de oră după ce ea și Robert au plecat de lângă ceilalți.

– Cecil, nu-ți mai bate joc de el, îl imploră Amber. Sunt așa de îngrijorată din cauza lui. Doar ce-și revenise, iar acum simt că va suferi din nou. O să-i spun să ne întoarcem la vilă.

– Nu-i inteligent din partea ta, draga mea, și oricum n-are rost, îi spuse Cecil. Tocmai i-am văzut pe Robert și pe Herr von Brecht într-unul din saloanele cele mici de lângă sala de bal. După cum discutau de înflăcărat, cred că Robert va fi surd la rugămințile tale.

– Erau împreună? Dar Robert a fost aici cu mine până când m-a luat Emerald să-i admir colierul lui Daisy. O fi Otto prietenos acum, dar a rupt orice legătură cu Robert când am fost la Jocurile Olimpice de la München.

– Se pare că tânărul vrea să dezgroape morții, căci, atunci când i-am văzut, făcea eforturi să reînvie prietenia dintre ei.

– O, Cecil, nu spune asta, te rog. Robert îl iubește așa de mult și... Amber își mușcă buza de jos. Oricât de mult îl simpatiza pe Cecil, nu putea să-i spună că Robert încercase să-și ia viața.

– Ți-am tot spus că Robert are mult noroc că-i ești soție. Încearcă să nu te mai frământi. Din experiența mea, intensitatea unei asemenea pasiuni este alimentată de respingere și potolită de reînvierea unor sentimente. Faptul că Otto îi face curte s-ar putea să-l facă pe Robert să nu-l mai dorească. Cred că nu va mai fi o dragoste neîmpărtășită, și nici neconsumată, adăugă el cu sinceritate, iar, după ce trece vara, se va stinge de la sine. La sfârșitul lunii august, oamenii nu mai suportă căldura sufocantă a verii, ci tânjesc după răcoarea toamnei. Fii veselă, draga mea. Poate flirtezi și tu cu cineva...

Un flirt ca oricare altul. Măcar de-ar fi fost mai înclinată către prudență, dar când venea vorba de sentimentele lor, ea și Robert erau fără apărare în fața pasiunii. Spre deosebire de el, lui Amber îi era frică să se mai lase pradă unei asemenea trăiri năvalnice.

Dansase pe muzica interpretată de orchestră sub bagheta unui tânăr austriac delicat și frumos, gustase tot felul de bunătăți – ouă de prepeliță și caviar de Beluga de la bufet – vorbise cu vechi prieteni, iar acum se făcea târziu și oamenii plecau. Amber realiză cu inima îndoită că trebuia să pornească în căutarea lui Robert, pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

– Ia uite-o pe Excelența Sa ducesa!

– Henry! Amber făcu un efort să zâmbească.

Cu trecerea vremii, trăsăturile lui Henry se aspriseră, părul i se rărise și se îngrășase. Se clătina ușor pe picioare pe când stătea în fața ei, iar Amber bănuia că trăsese la măsea.

– Beth mi-a spus că stai la ea. Trebuie s-o găsesc. Emerald m-a rugat să-i transmit un mesaj.

– A plecat.

– Ca pe vremuri, așa-i? Să-mi dai de știre dacă vrei să o ștergi cu du Breveonet! N-aș vrea să pierd așa un spectacol.

Se uita chiorâș la ea, dezvelindu-și dinții îngălbeniți și cariați.

Amber nu schiță nici un gest, ci se dădu la o parte. Încercă să o oprească, dar, din fericire, Daisy și alți invitați ai ei îl împiedicaseră fără să vrea, punându-se în fața lui și dându-i astfel lui Amber șansa de a pleca de lângă el.

– Să înțeleg că tot îți mai dă târcoale?

Amber era atât de surprinsă, încât se opri din mers.

Era Jean-Philippe. O văzuse oare cu Henry? De cât timp o urmărise? Ce naiba se întâmpla cu ea? Poate că doar o observase cu coada ochiului, atâta tot. Oare ce motiv putea să aibă să se țină după ea?

– Nu chiar. Mi-a spus că sora lui și soțul ei s-au dus acasă.

Oare zâmbetul și vocea îi erau atât de glaciale și de nepăsătoare cum ar fi vrut ea? Oare aveau să-l convingă și să-l păcălească? Era artist, până la urmă, obișnuit să cerceteze în amănunt pentru a scoate adevărul la iveală.

– Scuză-mă. Trebuie să-mi caut soțul.

Îi oferi brațul, aruncându-i din nou acel zâmbet viclean și periculos.

– Permite-mi să te însoțesc!

Amber se dădu în spate.

– Avem cunoștințe comune, îi spuse el, aruncând o privire în colțul opus al sălii.

Amber se uită în direcția în care își îndreptase el privirea, iar inima i se strânse când îl zări pe Robert alături de Otto, familia Ribbentrop și femeia pe care o văzuse cu Jean-Philippe mai devreme.

Nu putea să-l refuze. Dacă făcea asta, el s-ar fi amuzat și ar fi stârnit curiozitatea celorlalți.

Amber îl luă de braț fără tragere de inimă, încercând să facă abstracție de ceea ce simțea când îi atingea mușchii puternici, încordați de atâta vitalitate. Oricine i-ar fi făcut portretul lui Jean-Philippe ar fi folosit culori vii și tușe energice. Nu-ți puteai închipui acest tablou

decât pictat în ulei, în așa fel încât să-i redea virilitatea și pofta de viață care-l caracterizau. Poate că Picasso ar fi reușit să-i surprindă pe pânză spiritul înflăcărat de corsar, se hotărî Amber, încercând să se gândească la ceva mai impersonal.

Herr von Ribbentrop o prezentă pe Amber contesei Irene, partenera lui Jean-Philippe.

– Tatăl meu era din Varșovia, îi spuse ea lui Amber, luând cunoștință de prezența ei și măsurând-o iute din cap până-n picioare, apoi întorcându-și privirea de la ea și cerându-i lui Jean-Philippe cu răceală: Dă-mi o țigară, dragule.

Oare femeia încerca să-l umilească intenționat pe Jean-Philippe, dându-le de înțeles ce poziție socială avea, se întrebă Amber pe când el scoase un pachet de Sobranie din buzunar, i-l dădu și apoi îi aprinse țigara. Sau așa se purta ea de obicei?

Trăgând cu sete din țigară, continuă:

– Dar sunt austriacă prin naștere, căci tata a murit înainte să mă nasc, iar mama s-a întors în Austria la familia ei. Răposatul meu soț era și el austriac. Expiră rotocoale de fum. Și un cunoscător în ale artei.

– Iar tu, draga mea Irene, ești o cunoscătoare a artiștilor, ripostă cineva, ceea ce îi făcu pe toți să izbucnească în râs, mai puțin pe Amber și pe Jean-Philippe.

Voia cu orice preț să plece, dar Robert discuta aprins cu Otto și stătea cu spatele la ea, așa că nu putea să-i facă semn.

Jean-Philippe observă neliniștea lui Amber, întrebându-se de ce se simțea așa. Sub calmul ei aparent se ascundea un șuvoi de sentimente profunde. Chipul, în special ochii, o dădeau de gol, cel puțin așa i se părea lui.

Jean-Philippe era sigur că el și Amber se vor întâlni. Fusese incitat atât trupește, cât și sufletește când Beth îi spusese că Amber și soțul ei veneau în sudul Franței. Se tot întrebase în ce fel se schimbase ea în toți acei ani, iar acum era impresionat. Nu avusese nici un dubiu că va fi la fel de frumoasă; artistul din el știa asta. Osatura ei nu lăsa loc de îndoială, dar Amber avea ceva mai mult decât frumusețe, chiar dacă ea părea să nu-și dea seama de acest lucru.

Ce minunat de ispititor era faptul că rămăsese la fel de inconștientă de farmecele ei, precum și-o amintea el. Îi dădea un aer care, pentru alți bărbați care nu o cunoșteau ca el, putea să însemne placiditate, dar care pe el îl stârnea, dându-i impresia unei femei ale cărei

instincte nu fuseseră trezite de foarte mult timp, și, cu siguranță, nu de englezul acela ridicol care încerca să o cucerească și ale cărui avansuri le respingea la fel ca înainte.

Vara, care începuse să-l enerveze și să-l plictisească, la fel ca femeia cu care era constrâns să stea, i se părea deodată ispititoare și plină de posibilități. Jean-Philippe o lăsase pe Irene să creadă că ea controla relația dintre ei, pentru că îi convenea. Un artist cu gusturi scumpe ca ale lui nu putea trăi doar din vânzările de tablouri. Un artist ca el avea nevoie de un protector bogat, și, în absența unui Medici, pusese ochii pe contesa Irene, care voia să facă vâlvă în societate, apărând la brațul unui amant mai tânăr, dar, spre amuzamentul lui Jean-Philippe, fără să facă sex cu el, deși îl plătea ca să fie cu ea.

– Robert, cred că soția ta vrea să plecați, îi spuse Otto, văzând privirea pe care Amber încerca să i-o arunce lui Otto.

Zâmbetul acestuia era larg și fermecător, la fel ca al unui tânăr sincer și deschis, care voia să se facă plăcut. Nu-ți închipuiai că era în stare să-l rănească pe Robert așa cum o făcuse. Oare nu trebuia să fie atât de suspicioasă în privința lui? se întrebă Amber. Oare era nedreaptă? Oamenii puteau să se schimbe.

– Cât de bine arăți! exclamă el.

– Robert mi-a ales rochia, îi spuse Amber pe un ton calm, așa că ar trebui să-i faci lui complimentul.

– Chiar asta fac, îi zâmbi Otto. E atât de norocos să aibă o soție așa de frumoasă.

Pocni din călcâie pe când se aplecă să-i sărute mâna. Un tânăr neamț care întruchipa idealul lui Hitler, cel puțin aparent.

– Văd că du Breveonet joacă același joc, comentă Robert pe când plecau de la petrecere și urcau în mașina care-i aștepta.

Amber înclină ușor din cap în semn că înțelesese la ce se referea el.

– Dar cu altă femeie.

– I-am promis lui Otto că-i arăt iahtul, îi spuse Robert repede, schimbând subiectul.

Amber îl privi, dar Robert se și întorsese cu spatele la ea și se uita pe geam. Oare o făcea intenționat? Voia să-l roage să fie atent să nu sufere din nou, dar îl simțea deja îndepărtându-se de ea, așa cum se întâmpla de câte ori începea o aventură.

*

– Doamnă Pickford, pot schimba și eu două vorbe cu dumneavoastră...?

Blanche se uită la doctor, care stătea destul de jenat în pragul ușii biroului ei. Puse jos stiloul și închise registrul de cheltuieli pe care îl verifica.

– Dacă e vorba despre chinezoaica aia...

– Nu, e vorba despre Gregory.

– Doctore Brookes, dacă ai de gând să-mi spui că bea prea mult... începu Blanche, dar doctorul o opri, scuturând din cap.

– Da, este adevărat, dar nu de asta vreau să discut cu dumneavoastră.

Blanche își înăbuși un oftat. În loc să o facă fericită, întoarcerea lui Greg nu-i adusese decât necazuri.

– Să mergem în bibliotecă. O să sun pentru ceai.

– Nu vă deranjați, doamnă.

Deci era ceva grav, se gândi Blanche.

– Cred că știți ce gen de viață ducea nepotul dumneavoastră la Hong Kong, nu? începu doctorul odată ce se așezară de fiecare parte a ferestrei mari pe care intra soarele în camera cu două niveluri.

Galeria, la care se ajungea urcând o scară din stejar, oferea acces la al doilea nivel, iar iarna se făcea focul în șemineu.

În ciuda dimensiunilor mari, camera era elegantă, dar și confortabilă – o cameră potrivită pentru un bărbat, dar care i se potrivea și unei femei ca Blanche.

Pe lângă scaunele din piele cu spătar înalt aflate de o parte și de alta a șemineului și canapeaua Knole din față, mai erau scaune și mese pe care se putea așeza orice cititor împătimit.

Dar Blanche nu se prea dădea în vânt după citit și de aceea prefera să stea într-un fotoliu din fața ferestrei, de la care putea să vadă realitatea și prezentul, în loc să se așeze în apropierea bibliotecii, care reprezenta trecutul.

Răspunse cu răceală întrebării doctorului Brookes:

– Cam greu să nu știu, din moment ce a venit cu un copil acasă.

Perdelele grele de mătase de un roșu întunecat, care le imitau pe cele din colecția originală a lui Vanbrugh și pe care Amber o convinsese să le cumpere, străluceau, reușind să încălzească cele mai haine inimi și cele mai reci zile, recunoscu Blanche, în timp ce încerca să reziste tentației de a întinde mâna și a mângâia materialul bogat.

Amber mângâia acea mătase de parcă era pielea unui copil adorat, dar ea nu. O costaseră prea mult, iar acum bănuia că o să i se mai ceară niște bani.

– Nu am cum s-o iau pe ocolite, spuse stânjenit doctorul, dar trebuie să vă spun. Sunt foarte îngrijorat.

Blanche așteptă, dar doctorul părea încurcat.

– Gregory a luat o boală „intimă" incurabilă.

Doctorul simțea că începe să transpire. Avea de făcut un lucru al naibii de greu, dar trebuia să o prevină pe Blanche Pickford, de dragul lui Gregory și al celorlalți. Era normal ca Blanche să dorească să-l vadă pe Greg la casa lui.

„O boală intimă." Asta îi spusese doctorul. Blanche părea să înțeleagă mult mai greu, căci mintea i se împotmolise în mlaștina neîncrederii și a ororii. Și-l amintea pe Marcus vorbind tăios și supărat despre soldații tineri și naivi care luaseră boli venerice de la prostituate franceze.

– Ce boală are? întrebă ea pe un ton neutru.

– Una gravă. Sifilis.

– Sifilis? Evident că auzise de ea. Ești sigur?

– Sunt destul de sigur în stadiul actual. Totuși, Gregory refuză să accepte diagnosticul pe care i l-am dat. Are impresia că vreau să-l sperii.

– Dar, dacă aveți dreptate, nu se poate face chiar nimic?

Roșul mătăsii nu o mai consola acum, ci era mai degrabă culoarea furiei, a sângelui, a vieților pierdute și a speranțelor spulberate. Ca de obicei, mătasea era dușmanul ei; tâlharul care-i fura tot ce avea mai de preț. Bărbatul pe care-l dorise, prea iubitul ei fiu, iar acum Greg, un fruct otrăvit dintr-un pom uscat, amândoi sortiți pieirii.

Era complet șocată, dar se ținea tare, cum anticipase și doctorul Brookes.

– Mă tem că nu. Nu există nici un leac. Doctorul își dorea să-i poată da vești mai bune. Din fericire, Greg mi-a zis că a contractat boala după nașterea lui Rose, și nu de la mama ei, așa că micuța n-o să fie afectată.

– Trebuie să fiu recunoscătoare pentru asta? Nu înseamnă nimic pentru mine, este o bastardă nenorocită. Greg este nepotul meu. Blanche nu avea de gând să se agite mai mult. Trebuie să existe vreun tratament.

– Nu, nu există, și v-aș minți dacă v-aș spune că există. Au început să apară semnele fizice – de fapt, acestea m-au făcut să mă gândesc că ar putea suferi de sifilis.

Blanche trase adânc aer în piept și se întoarse spre doctor.

– E și dependent de opiu – poate e o greșeală, și asta să fie cauza acelor simptome?

Încercase atât de mult să facă abstracție de dependența de opiu a lui Greg, dar, după ce Luc îl surprinsese pe Greg pregătindu-se să fumeze drogul, Blanche recunoscuse, în cele din urmă, că refuzase să accepte adevărul. Atunci, crezuse că nepotul ei nu putea să decadă mai mult, dar, dacă doctorul Brookes avea dreptate, se amăgise singură. Cum de putuse scumpul ei fiu să aibă un băiat ca Greg?

– Categoric nu, îi spuse doctorul Brookes, întrerupându-i brusc șirul gândurilor. Îmi pare tare rău.

Dar ei îi părea și mai rău, se gândi Blanche cuprinsă de oboseală după ce plecase doctorul.

Oare de ce se comportase Greg atât de prostește și de nechibzuit? Nu trăsese nici o învățătură din ce se întâmplase cu Caroline Fitton Legh? Oare nu-și dăduse seama că tot ce faci în viață are consecințe?

Avusese atâtea planuri pentru el, își făcuse atâtea speranțe. Căsătoria lui Amber cu Robert putea să-i deschidă atâtea uși lui Greg, iar cu banii ei ar fi putut ajunge un mare politician, poate chiar prim-ministru, dacă-și dorea.

Dar va muri nebun, lăsând în urmă o corcitură ilegitimă. Cum avea să mai râdă Barrant de ea!

Capitolul 41

– Mami, ia uite ce desenez! O să fie ca ăla pe care mi l-a dat domnul Picasso.

Amber îi făcu pe plac și se uită la schița pe care i-o întinse Luc, murdară de cărbune la fel ca mâinile lui. Se simțiseră foarte bine la Mougins.

Picasso era binedispus când i-au fost prezentați de către Man Ray, cu care se întâlnise Cecil, și îi invitase, la prânz, la cafeneaua lui preferată.

Până la urmă, Cecil și Amber se duseseră fără Robert în orășelul medieval. Înaltul comandament german nu era de acord cu anumiți artiști moderni ale căror opere – și stil de viață – le considerau decadente, motiv pentru care Otto nu îi însoțise, iar Robert preferase să nu o facă nici el.

Amber nu prea dorise să-l ia pe Luc, în cazul în care Jean-Philippe era acolo, dar îi promisese fiului ei că vor merge și, spre ușurarea ei, nu-l vedea pe fostul amant.

De fapt, petrecuseră o zi minunată, cel puțin asta credea Amber. Ascultase cu interes conversația artiștilor din cafenea, care o amețea mai mult decât orice cantitate de vin.

Man Ray făcuse poze cu toți, iar apoi Cecil, nelăsându-se mai prejos, insistase să facă și el, dar Amber râsese și protestase când îi îndemnase, pe ea și pe Luc, să-i pozeze întorși unul spre celălalt și zâmbindu-și; Luc luând-o de mână și împărțind o înghețată; Luc stând la picioarele ei, cu brațul așezat în poala ei și zâmbindu-i – preferata lui Amber.

– Mai bine te duci sus și o rogi pe dădacă să te spele pe mâini, dragul meu. O să ieșim cât de curând.

În acea zi se ducea cu Luc la Grasse împreună cu Beth și copiii ei. Amber avusese ideea unui nou model pentru următoarea colecție de vară, o mătase imprimată în culorile florilor pe care le văzuse în piața din Grasse, când fusese prima dată acolo, adunate împreună într-un model ce semăna cu picturile lui Monet. Avea să fie un material subțire de vară, un voal transparent de mătase, ce urma să fie folosit cu un material uni în zece nuanțe, astfel încât o cameră de vară, un solariu sau, de ce nu, o casă de vacanță să poată fi decorate în diferite tonuri ale aceluiași material.

Amber se gândea deja să folosească acel material în oranjeria de la Osterby, în diferite nuanțe: de la culoarea piersicii până la cele mai închise tonuri de teracotă. Îl va ruga pe Cecil să facă poze pentru campania publicitară din primăvara anului viitor.

Ușa de la micul salon al vilei se deschise, iar majordomul pe care-l aduseseră din Anglia anunță pe un ton hotărât:

– Lady Elizabeth McCrea și vicontele Hollowes, Excelență.

– Amber, nu-i așa că-i grozav? I-am lăsat pe copii cu dădaca și l-am luat pe Henry în locul lor. Beth se afla în încăpere și alerga spre ea s-o îmbrățișeze.

Amber îl văzu pe Henry zâmbind cu îngâmfare peste umărul lui Beth, iar inima ei caldă se împietri deodată.

– Îmi pare rău, Beth, dar mi-e teamă că nu voi putea să mă țin de promisiune, îi spuse prietenei sale.

Beth se retrase, exclamând dezamăgită:

– O, Amber, sărmanul Henry chiar voia să se distreze, nu, Henry?

– Se pare că Amber are lucruri mai importante de făcut. Are atâția vechi prieteni pe-aici. Sunt sigur că Jean-Philippe ar fi încântat dacă i-ar mai poza o dată.

Făcând abstracție de remarca ironică a lui Henry, Amber îi spuse lui Beth:

– Mă tem că Luc nu se simte prea bine și aș vrea să stau cu el.

– Bineînțeles, nu-ți face griji.

Amber își dorea din tot sufletul ca Luc să nu coboare chiar atunci, ca să nu o dea de gol.

– Vă rog să mă scuzați. Vreau să fiu sigură că bucătăreasa i-a trimis ceaiul fierbinte.

Pe hol, îl găsi pe majordom și-l luă deoparte, ca să nu îi audă ceilalți, trimițându-i în camera lui Luc să-i spună să nu coboare acum.

– Îmi cer scuze, zâmbi ea pe când intra în salon, și-mi pare rău că nu pot veni la Grasse.

De data aceasta spunea adevărul.

– Bănuiesc că Robert s-a dus undeva cu iahtul, spuse Beth.

Sosiseră de peste două săptămâni în sudul Franței, iar Robert își petrecea foarte mult timp cu Otto, care părea la fel de entuziasmat ca Robert de călătoriile pe mare.

– Da, e un adevărat lup de mare, încuviință Amber, dorindu-și ca ei să plece odată.

Trebuia să se ducă de una singură la Grasse. Poate că-l va convinge pe Cecil să o însoțească, hotărî Amber pe când sună din clopoțel după majordom ca să-i conducă pe Beth și Henry la ușa din față.

– O să vii la petrecerea dată de familia Anstruther în seara asta?

– Sunt sigur că Amber va dori să vină. Ea și Jean-Philippe... sunt vechi prieteni.

– N-aș zice asta. I-am fost model, atâta tot, și asta la insistențele mamei tale, Henry, i-o tăie Amber.

Beth chicoti, oarecum jenată.

– Henry, ce răutăcios ești că o tot tachinezi pe Amber!

În cele din urmă, Beth și Henry plecară. Amber se simțea prea agitată ca să se mai gândească la noul material, iar Luc fusese dezamăgit când îi spusese de schimbarea de planuri.

I se părea atât de nedrept să-l țină în casă, încât Amber se oferi să meargă cu el până la plaja publică.

– Și pot să mă bălăcesc în mare? o întrebă.

– O să vedem, îi spuse Amber, refuzând să se lase înduplecată.

Până la urmă, după-amiaza petrecută împreună cu fiul ei se dovedise a fi neașteptat de plăcută. Luc era un băiat inteligent, foarte curios, care râdea cu poftă când mergeau pe malul apei și câte un val mai mare o prindea nepregătită pe Amber, stropindu-i tivul rochiei din pânză de un turcoaz marin.

Cum plaja era doar a lor, își dădu jos sandalele și își ridică fusta, mergând pe nisipul umed alături de fiul său și bucurându-se de senzația de mult uitată de a-și afunda picioarele în nisipul cald, în timp ce i le mângâiau valurile.

Apoi, Amber se așeză pe o stâncă, păzind comorile pe care i le adusese Luc – pietre strălucitoare și plate, scoici, alge și, lucrul cel mai de preț, un peștișor pe care-l găsise și îl adusese în căușul palmelor ca să-l pună în balta înconjurată de pietre de lângă mama lui.

Amber se gândi, moleșită, că asta era fericirea în starea ei cea mai pură: căldura soarelui, darurile naturii și, cel mai de preț dar, un copil.

– E fiul tău?

Vocea lui Jean-Philippe, care îi străpunse noianul de gânduri, o surprinse. Ultima oară când se uitase în jur, plaja era pustie, dar el reușise totuși să se furișeze, fără ca ea să-și dea seama.

– Da, încuviință ea.

Era inutil să nege existența lui Luc.

– Nu pari încântată să mă vezi, o tachină.

– Cum să fiu, când ai venit pe furiș și m-ai speriat? se apără Amber.

Se simțea stânjenită la gândul că îi urmărea.

Jean-Philippe ridica din umeri.

– V-am văzut pe amândoi bălăcindu-vă în mare, îi spuse el, adăugând imediat: Îți seamănă leit.

Cu *ea?* O cuprinse o senzație de moleșeală, care o umplea de mulțumire.

– Multă lume îmi spune că seamănă mai mult cu Robert.

– De la soțul tău are gesturile și culoarea pielii, dar osatura e a ta.

Amber se uită spre Luc, încercând disperată să-l facă să se întoarcă, dar el era cu spatele la ea și stătea pe vine ca să-i arate ceva fetiței drăgălașe în roz, care se tot ținuse după el în ultima jumătate de oră.

– Să știi că te-am iubit.

Îi sări inima din piept. Pe neașteptate, Jean-Philippe reușise să o ia de mână, iar acum i-o ținea strâns și se așeză lângă ea, ferind-o de privirile indiscrete ale altora.

– Ăsta-i adevărul adevărat.

– Nu ar trebui să spui așa ceva, protestă Amber.

– De ce nu? Ce e rău în asta?

Tonul ușor ironic al lui Jean-Philippe o făcu pe Amber să-și dea seama cât de mult rău îi puteau face cuvintele lui.

– Trebuie să plec. Robert se va întreba unde sunt.

Jean-Philippe râse ușor.

– Ah, *ma pauvre* Amber, mă tem că te-am speriat. Nu asta a fost intenția mea.

Tot o mai ținea de mâna fină pe care acum o ducea la buze.

Acea dorință vine cunoscută îi slăbea rezistența la fel cum valurile îi luaseră cu ele nisipul dintre degetele de la picioare, cu câteva minute înainte. Iar senzația era la fel de plăcută și de senzuală. Oare avea să-i sărute degetele unul câte unul, cum făcuse odată? Avea oare să...

– Mami, uite, am mai găsit un pește.

După ce îi sărută ușor mâna, îi dădu drumul, și ea se simți ușurată – și, de ce nu, un pic dezamăgită.

Luc se uita la Jean-Philippe cu un amestec de suspiciune și curiozitate, care, cu altă ocazie, ar fi amuzat-o pe Amber.

Făcu prezentările pe un ton foarte calm, și văzu că fiul ei era încântat că Jean-Philippe îi vorbea ca de la egal la egal; apoi, îi arătă un truc cu o monedă, făcând-o să dispară și să reapară din spatele urechii lui Luc cu o mișcare abilă a mâinii.

Oare cu aceeași abilitate cu care îi furase ei inima în urmă cu atâția ani? Nu trebuia să-l lase să-l vrăjească pe Luc, așa cum făcuse cu ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se creeze o legătură între Luc și tatăl lui. Inima îi tresări în piept.

*

Dorința ieșea la iveală din adâncul ființei sale, se trezea la viață, manifestându-se cu atâta blândețe, că ar fi putut nici să nu-și dea seama că era acolo, de n-ar fi fost încordarea pe care o simțea în sfârcuri și minunatul sentiment de entuziasm și de speranță care o făcea să zâmbească și să-i accepte bucuroasă prezența. Dar apoi deveni prea intensă, ca un zumzet obsedant care îi zăpăcea mintea cu imaginile unei camere întunecate și ale unor mâini de bărbat pe trupul ei gol, care o mângâiau, excitând-o și mai mult, chinuind-o cu atingerea lor ușoară, aţâţătoare și pricepută, care îi întețea pofta de a fi pătrunsă mai adânc, așa că gemea și se zvârcolea în pat, desfăcându-și picioarele, parcă ademenindu-l, tânjind să fie cu totul în ea, să-i umple acel gol dureros din pântec, care urla înnebunit după plăcere.

Strigătul izvorât din suferință o trezi pe Amber din somn în întunericul din camera ei. Stătea întinsă pe spate, cu inima bătându-i nebunește în piept, dezvelită, cu mâna între picioare. De ce era acolo? Rușinea și sentimentul de vinovăție o copleșeau. De ani buni nu i se mai întâmplase așa ceva, de când suferința reprimată a feminității ei izbucnise și spărsese zăgazurile pe care i le pusese, ca să-și ceară drepturile asupra ei, cât timp era fără apărare. Nu-i venise să creadă când fusese trezită pentru prima dată de plăcerea imensă a propriului orgasm, cu mintea încă încețoșată de imaginile neclare din vis. Apoi, șovăind și simțindu-se vinovată, jurând de fiecare dată că va fi ultima, învățase să-și potolească dorința care o chinuia, mângâindu-se singură; autosatisfacerea era secretul ei rușinos.

Inima încă îi mai bătea înnebunită în piept, pentru că-și dăduse seama ce făcuse. Apăsă mai tare cu degetele ridicătura de carne, apoi se mută mai jos, ducându-se în acel loc ca un hoț în noapte, găsind pe ascuns intrarea nepăzită, știind că se afla acolo. Mișcările ei erau familiare, rapide, încete și pricepute, mintea, alertă la orice sunet care ar fi venit dinspre ușă și ar fi dus la demascarea ei. Degetul ei găsise locul. Oh, da, plăcerea, da. Amber simți cum crește în ea, zguduind-o, înșfăcând-o, pe când se înălța odată cu aceasta, care o ducea pe culmile de după strigătul de eliberare din final.

– Cassandra a trecut ieri pe aici. Mi-a spus că Greg Pickford își bea mințile, parcă și-ar dori moartea. Este adevărat?

Jay se uită la bunicul lui.

– Da, îi spuse el scurt.

Jay nu avea de gând să-i cânte în strună bunicului său, care avea să se bucure de soarta crudă a lui Greg și de disperarea lui Blanche. Totuși, când Barrant vorbi din nou, în loc să insiste asupra situației, spuse doar:

– Cred că Blanche e dărâmată. Își făcuse atâtea speranțe. Făcu o pauză, apoi continuă: I-am spus Cassandrei că mai bine face un băiat cu soțul ei decât să-și piardă vremea flecărind.

Jay trebui să-și ascundă uimirea. De obicei, bunicul său era nerăbdător să audă orice veste care i-ar fi pus într-o lumină proastă pe cei din familia Pickford.

– Dar nevasta ta, Jay? S-a cam dilit, din ce mi-a zis Cassandra.

Jay reuși cumva să se stăpânească. Nu avea rost să-și piardă cumpătul. Barrant ducea lipsă de tact, dar, până la urmă, nu era vinovat nici de boala Lydiei, nici de bârfele pe care le răspândea Cassandra despre sănătatea mintală a „prietenei" ei.

– Nu, nu mai vreau să continuăm, Cassandra.

Vocea țâfnoasă a Lydiei o umplea de nervi pe Cassandra, ca scrâșnetul unui fierăstrău. Până la urmă, ea deținea controlul în relația lor, nu Lydia. Dar, în ultima vreme, Lydia era foarte încăpățânată, câteodată chiar refuzând să se supună Cassandrei.

La început era destul să-i amintească de „dragostea" lor ca s-o readucă la ascultare, dar acum acele cuvinte nu mai aveau același efect asupra Lydiei. Dar încă putea să o amenințe, s-o șantajeze, se consolă Cassandra.

– Lydia, draga mea, ești o prostuță, începu ea, ridicându-se din pat, unde stătuse goală în ultimele douăzeci de minute, încercând să o convingă pe Lydia, care era complet îmbrăcată și rămăsese în pragul ușii, să i se alăture. Dacă ar afla Jay, absolut din întâmplare, desigur, tot ce ai făcut cu mine, cum crezi că ar reacționa?

Cassandra zâmbi încurajatoare, așteptând ca Lydia să găsească un răspuns, iar apoi să cedeze.

– Jay mă iubește.

Nu se așteptase la acel răspuns.

– Serios? Poate așa îți spune, Lydia.

– Da, așa e, și când îi voi spune ce m-ai pus să fac, o să fie foarte furios pe tine.

Cassandra pufni disprețuitoare. Nu asta trebuia să se întâmple. Ei îi stătea în putere să amenințe, nu Lydiei. Lydia era nebună dacă avea impresia că Jay chiar o să-i ia apărarea.

Dar Lydia *era* nebună, mai ales când începuse să se comporte ca un copil încăpățânat, cum făcea acum. Nu putea să se înțeleagă cu ea în starea în care era – și nici să o sperie. În acea stare, Lydiei i se părea că Jay e salvatorul ei, o figură paternă care nu greșea niciodată, în timp ce ea, Cassandra, era „rea și obraznică".

Mai avusese de-a face cu ea când era în această stare, își aminti Cassandra. Avea să-i treacă repede.

Dar Lydia nu o mai amenințase niciodată pe Cassandra că-i va spune lui Jay despre relația lor. Dacă Jay n-ar fi fost soțul Lydiei, l-ar fi convins cumva că aceasta era confuză și se înșela. Dar Jay avea s-o creadă pe Lydia. Știa ce zace în sufletul Cassandrei, iar asta o înspăimânta.

– Lydia, scumpo... începu ea pe un ton lingușitor.

Lydia se întoarse și deschise ușa dormitorului.

– Lydia, o preveni Cassandra pe un ton mai aspru, dar era prea târziu. Lydia plecase.

Înjurând printre dinți și roșie la față de furie, Cassandra se îmbrăcă.

Greg Pickford era singurul vinovat. Dacă nu s-ar fi băgat între ele, Caroline ar fi fost încă în viață.

Caroline. Marea ei iubire.

Cassandra se așeză pe pat. O iubise pe Caroline atât de mult. De ce nu făcuse Caro ce o rugase ea? Ar mai fi încă în viață acum.

Noaptea, imediat ce adormea, Cassandra auzea uneori vocea lui Caroline care o chema, implorând-o s-o ajute, pe când mâlul lacului o trăgea la fund, oricât de tare se zbătea.

Pentru a trăi, Caroline trebuia doar să promită că va avorta porcăria aceea pe care o lăsase Greg Pickford în pântecul ei. Atâta tot. O implorase pe Caro să scape de copil. Îi spusese că așa îi demonstra că o iubește. Dar Caroline refuzase. Murise, iar ea era singură. Fusese o proastă să creadă că una ca Lydia ar putea să-i ia vreodată locul lui Caroline. Se uită la cătușele pe care Lydia nu acceptase să i le pună, motivul pentru care și începuse cearta.

Las-o în pace să-i spună lui Jay. Ce putea să-i facă? Nimic. Nu fusese îndeajuns de rapidă. Trebuia să-i fi zis Lydiei că-l văzuse pe Jay sărutând-o pe Amber, iar apoi s-o întrebe cât de mult credea c-o iubește Jay. Dacă nici asta n-ar fi funcționat, i-ar fi adus aminte

de pozele pe care i le făcuse. Cassandra zâmbi și termină cu îmbrăcatul. De la fereastră îl vedea pe șofer aducând mașina și pe Lydia urcându-se în ea. Ce deșteaptă era Lydia că făcuse una ca asta. Nu trebuia să uite să o răsplătească pentru istețimea ei – data viitoare.

Și va fi o dată viitoare. Cassandra era foarte sigură de asta.

Capitolul 42

Primul lucru pe care îl auzi Amber când majordomul o pofti în hol a fost râsul unui bărbat venind din camera de jos pe care și-o amenajase Robert.

Ușa acesteia se deschise, iar Robert și Otto ieșiră împreună, Robert ținându-l pe după umeri pe Otto, amândoi fiind foarte binedispuși.

Otto, pedant ca întotdeauna, îi făcu o mică reverență în momentul în care o văzu, spunându-i în același timp lui Robert:

– Ești prea bun și generos.

– Prostii, ar fi imposibil să fiu prea bun și generos cu tine, Otto. Știi bine asta. Robert îl ținea strâns de mână pe Otto, iar zâmbetele de pe fețele lor o făceau pe Amber să se simtă în plus.

– Ești atât de bun.

– Scumpul meu băiat!

Când tăceau, Amber le putea citi gândurile. Robert aproape radia de o fericire care alunga toată suferința din trecut. Arăta mult mai tânăr, dar nu de aceeași vârstă cu Otto.

Amândoi erau doar în cămașă și, de parcă nu se putea abține, Robert își vârî mâna sub mâna lui Otto cu un gest de adorație mută, apucându-l apoi de umăr. Otto își ridicase mâna cealaltă ca să-l ia pe Robert de braț, dar gestul său nu părea la fel de pasional ca al lui Robert. Oricine i-ar fi văzut ar fi știut cine iubește și cine este cel iubit.

Oare era nedreaptă? Robert era în culmea fericirii, iar Otto era bun cu el. Faptul că râdeau când intrase ea era un semn bun.

– Te duc în seara asta la cazinou, dar trebuie să pierzi, îi spuse Robert pe un ton blând.

– Și astfel să dovedim că e adevărată zicala că aceia care au noroc în dragoste, nu au la cărți? îl tachină Otto. Nu trebuie să pierd la cazinou ca să știu asta. Robert, sunt mai mult decât norocos în dragoste. Sunt binecuvântat. Până în seara asta.

Otto plecase, iar Robert se plimba prin salon cu un zâmbet fericit pe față, neascultând nimic din ce-i spunea Amber.

Erau în sudul Franței de aproape o lună. Beth se cam supărase după ce Amber refuzase să iasă cu ea în caz că venea și Henry, deși nu-i spusese nimic.

Nu se mai întâlniseră întâmplător cu Jean-Philippe, deși Amber și Luc petrecuseră multe după-amiezi plăcute pe plajă. Dar asta nu însemna că nu îl mai văzuse sau că nu mai fusese în compania lui – nici pe departe.

Robert era îndrăgostit lulea de Otto, iar Amber se ducea cu el la petreceri unde Robert își petrecea timpul cu Otto, care era înconjurat de prietenii săi nemți și de susținătorii lor, printre care contesa Irene, cumnatul ei, ofițer de rang înalt în SS, și, bineînțeles, Jean-Philippe, în timp ce Amber era lăsată deoparte să se distreze cum poftea.

Jean-Philippe se purtase foarte atent cu ea, recunoscu Amber. Oare pentru că îi plăcea să o tachineze sau pentru că o dorea cu adevărat? Era mai bine pentru ea să creadă în prima posibilitate.

Noaptea trecută, după ce luaseră cina la vila pe care o închiriase amanta lui, Jean-Philippe îi șoptise:

– De ce ți-e frică să mă lași să mă apropii de tine?

– Nu mi-e frică, negă ea.

– Atunci hai cu mine să ne plimbăm prin grădină, îi ceruse el.

– Nu mi-e frică, repetase ea. Pur și simplu, nu vreau să fiu „aproape de tine".

– Nu vrei, dar îți dorești foarte mult, nu? îi șoptise el. Și eu te doresc la fel de mult.

Amintindu-și acele cuvinte acum, când stătea la fereastra din salonul vilei lor, uitându-se spre port, Amber se simțea cuprinsă de vinovăție, dar, în același timp, și de rușine. Jean-Philippe avea dreptate: în ciuda rațiunii, ea tot îl dorea. Chiar foarte mult.

Poate din cauza căldurii toropitoare a sudului, care îi încețoșa mintea; poate că, văzându-l din nou, își amintise ce însemna să fie

tânără și să se lase în voia pasiunii; poate pentru că știa că Jay, pe care-l iubea cu adevărat și din tot sufletul, nu va fi niciodată al ei, iar ca amant nici atât; sau poate pentru că n-o atinsese nici un bărbat de prea multă vreme; oricare ar fi fost motivul, noaptea se zvârcolea în durerile puternice provocate de dorința care o chinuia, și doar în timpul zilei se simțea ceva mai bine.

Noaptea trecută, când încercase din răsputeri să nu se gândească la Jay sau să-l dorească, așa cum încercase, dar nu reușise de atâtea nopți, cu Jean-Philippe lângă ea, parfumul lui învăluind-o, simțise că trupul îi era pe cale să cedeze. Trupul care i se refuzase prea mult lui Jay își amintise de tinerețe și de Jean-Philippe, cel care-i dăruise atâta plăcere. Acum, doar gândul la Jean-Philippe o făcea să-l dorească în cel mai rușinos mod cu putință, în timp ce dragostea pe care o simțea față de Jay o împingea la gesturi nesăbuite. Nu exista riscul să-l iubească peJean-Philippe și, cine știe, poate că, dacă își satisfăcea poftele trupești care o chinuiau de când își dăduse seama că-l iubea pe Jay, acest lucru ar fi ajutat-o să nu se mai simtă atât de singură fără el.

Nu avea să se simtă singură cu Jean-Philippe. Oare știa cât de mult îl dorea? Amber era tentată să râdă de propria ei întrebare. Bineînțeles că știa. Îi plăcea să-i alimenteze dorința, pentru ca, în cele din urmă, să culeagă roadele.

Se uită spre Robert, uitând de sentimentele ei, căci era îngrijorată în privința lui.

– Știu cât îți place să fii cu Otto, dar crezi că e înțelept să petreci așa de mult timp în compania lui?

– Înțelept? Nu înțelepciunea mă motivează, Amber, ci dragostea pentru Otto. Știu ce gândești, dar te înșeli. L-ai văzut mai devreme. Sper că ai observat cât s-a schimbat și cum stau lucrurile între noi.

Amber simțea patima din vocea lui Robert. Putea oare lupul să-și schimbe năravul? Poate că nu, dar iubirea e ca pasărea Phoenix, iar dacă Otto îl iubea pe Robert, atunci poate că dragostea îl făcuse un om mai bun.

– Te rog ai grijă, îl imploră ea.

– Nu sunt Luc, Amber, sunt bărbat în toată firea. Începea să se enerveze. Pentru că îi punea judecata la îndoială sau pentru că nici el nu era așa de sigur de sentimentele lui Otto? Nu mai vreau să batem monedă pe acest subiect. Și nu vreau să pui la îndoială sentimentele lui Otto față de mine, Amber, sau pe ale mele față de el.

Era furios acum, ceea ce însemna că așa o va ține toată seara.

Nu se dădea deloc în vânt după seara care o aștepta. Atmosfera din cazinouri îi schimba pe oameni, scoțân-du-le la lumină pofta de câștig.

Amber nu prea juca. Pur și simplu nu-i plăcea. O speria, dar o și dezgusta. Era un alt fel de dependență periculoasă, care îi distrugea pe împătimiți, la fel ca alcoolul sau ca drogurile. Dar cum era să iubești pe cine nu trebuie?

Cât de vulnerabilă și fragilă e rasa umană, recunoscu Amber cu tristețe.

Plecaseră mai târziu decât stabiliseră, iar cazinoul era deja plin când i s-au alăturat lui Otto la una dintre mesele de joc.

Emerald Cunard stătea foarte aproape de el, pe mâini având multe brățări cu diamante. Era acolo Aga Khan, precum și câteva cliente ale cazinoului, cu fețele încordate de concentrare și de teamă.

Robert se așeză lângă Otto. Văzând cum își zâmbesc complice, Amber oftă în sinea ei. În această seară purta o rochie a cărei culoare era chiar numele ei. Pielea ei ușor bronzată punea în evidență bogăția materialului. Când se uitase în oglinda din dormitor, observase că bronzul îi accentua strălucirea ochilor.

– Ești superbă.

Simțea răsuflarea caldă a lui Jean-Philippe pe umărul ei gol. Stătea în spatele ei; li se vedea imaginea reflectată în oglinzile de pe peretele opus. Arăți ca o statuie care s-a trezit la viață, ești mult prea ispititoare ca să-ți reziste vreun bărbat. Vreau să te desfac ca pe un cadou special și, în tot acest timp, să-mi desfăt simțurile.

Crupierul îi rugă pe cei prezenți să parieze. Amber văzu jetoanele pe care Robert le împinse ușor spre Otto. Nu era treaba ei dacă Robert voia să-i facă pe plac amantului său. Până la urmă, își putea permite.

– Te cheamă Irene, îi spuse Amber lui Jean-Philippe pe un ton calm, întorcându-se cu spatele la el și prefăcându-se interesată de jocul lui Robert.

Beth veni însoțită de Alistair – și de Henry.

– Amber, locul ăsta nu-ți aduce aminte de vremea când eram tinere? Ai câștigat când am venit aici cu mami și cu tati. Nu pleca, protestă ea. Stai cu Henry, să-i porți noroc. Beth se întoarse spre fratele

ei. Poftim, Henry. Sunt sigură că Amber va fi încântată să stea cu tine cât timp noi ne ducem să luăm cina.

Amber era prinsă în capcană, și își dădea seama de acest lucru din felul triumfător în care o privea Henry. Când se așeză lângă ea, reuși să-i atingă coapsa, cerându-și scuze cu ipocrizie.

Amber îi simțea mirosul de transpirație, puțin acru și dezgustător de intim.

O oră mai târziu, Amber își dorea să scape de acolo, deși, din fericire, Henry plecase sau fusese târât cu forța de sora lui.

Veniseră pe la masa de joc mai mulți oameni, apoi plecaseră, dar jucătorii împătimiți erau tot acolo.

Crupierul le cerea să parieze din nou. Un grup de oameni se strânsese deja în jurul mesei. Emerald Cunard își dădu jos, râzând, una dintre brățări și o aruncă pe masă. Grămada de jetoane din fața lui Robert tot creștea. Aga Khan studia masa, foarte concentrat, în timp ce contesa Irene se uita fix la brățara lui Emerald.

Robert îi făcu semn unui chelner să mai aducă șampanie. De cealaltă parte a mesei, o fată se strâmbă, se aplecă spre Robert cu paharul gol în mână și cu sânii ieșindu-i aproape cu totul din decolteul adânc al rochiei din satin. Lui Amber i se părea că e o actriță americană de film, în curs de afirmare. Escorta ei, un tip mai în vârstă, musculos, îi dădu peste mâna în care ținea paharul cu șampanie și o trase înapoi. Fata începu să plângă. Lăcomia și disperarea păreau să meargă mână în mână aici, se gândi Amber. Începuse să o doară capul.

Se întoarse spre Robert și îi spuse încetișor:

– O să plec, dacă nu te superi. Nu mă simt foarte bine. O să iau mașina, dar o trimit înapoi.

Robert încuviință. Era prea vrăjit de Otto ca să-i mai pese ce făcea ea, își dădu Amber seama pe când se îndrepta spre ieșire, trecând pe lângă garderobă.

Era prea devreme ca să se culce. În schimb, se duse în salon, scuturând din cap când majordomul o întrebă dacă avea nevoie de ceva.

Trebuia să-i scrie bunicii. Oare și lui Jay? Tânjea să-i scrie, dar scrisorile lor se limitau doar la chestiuni legate de afaceri. Fiecare cuvânt pe care-l scria trebuia bine cântărit, fiecare scrisoare pe care i-o trimitea fiind plină de durerea pe care o resimțea în legătură cu ceea ce se întâmplase și cum se simțea, de fapt. Amber se întreba

câteodată dacă nu era mai bine să rupă orice contact, decât să se chinuie ca acum, dar se panică numai la gândul că nu va mai ști nimic de Jay.

Acesta era drogul și iadul ei. Câteodată, voia să dea timpul înapoi, când era tânără și inocentă, când relația lor nu era umbrită de nimic, când putea să-i scrie lui Jay tot ce avea pe suflet, bucurându-se când primea scrisorile de răspuns de la el. Acea inocență dispăruse. Era o femeie măritată și o mamă care nu trebuia să-și amintească de inocența ei. Nu avea nici un drept să facă așa ceva.

Când se deschise ușa salonului pentru prima oară, Amber crezu că era majordomul, îngrijorat de lipsa ei de poftă de mâncare, așa că avu un șoc când îl văzu pe Henry, care îi zâmbea batjocoritor.

– I-am spus tipului că mă așteptai și să nu mă anunțe. Așa-i Amber? Chiar mă așteptai, nu?

În timp ce îi vorbea, Amber se îndreptă spre clopoțelul de deasupra șemineului. Aproape că ajunsese la el, când Henry își dădu seama ce voia să facă și i-o luă înainte, râzând pe când o înșfăcă și o întoarse ca să o lipească cu spatele de perete.

– Ce prostuță ești, draga mea, mai ales când vrei, de fapt, să fii singură cu mine!

Trăsese la măsea. Amber îi simțea respirația trăsnind a alcool.

– Henry, cred c-ar trebui să pleci.

– Serios. Ce nasol, pentru că eu n-am de gând. Cel puțin nu acum. L-ai lăsat pe du Breveonet să facă sex cu tine, Amber? Am tot fost cu ochii pe voi, dar Beth se tot bagă și mă târăște peste tot unde vrea ea să se ducă. Ți-a plăcut la fel de mult ca prima dată? Ți-a plăcut, nu? Strigătele de plăcere și gemetele, mai ales când...

– Încetează!

Amber și-ar fi acoperit urechile dacă ar fi putut să-și scoată mâinile din strânsoarea lui Henry.

– Care-i problema? Nu ne aude nimeni. N-o să intre majordomul peste noi. I-am dat destul ca să mă asigur. Cred că a strâns ceva bani la teșcherea, sau poate că du Breveonet nu vine la tine? Te duci tu la el?

– Nu am o relație cu Jean-Philippe.

– Nici nu contează. Tonul vocii îi era mai aspru. Îmi ești datoare. Știi asta, nu, Amber? Îmi ești datoare vândută pentru că m-ai tot dus cu zăhărelul, ispitindu-mă și ațâțându-mă.

Îi dădu drumul la una din mâini și își vârî degetele în corsajul ei, încercând să-l sfâșie. Materialul era tare, așa că trebui să-l tragă în jos, dezgolindu-i sânii. Amber încercă să se acopere cu cealaltă mână, dar el i-o dădu la o parte, râzând de ea.

– N-ai fost așa sfioasă cu pictorul. Nu mă enerva!

Henry răsufla din greu, holbându-se la sânii ei.

Amber încercă din nou să scape de el, tresărind de durere când Henry o pălmui peste față, forța loviturii lui aruncându-i capul pe spate.

Amber îi simțea suflarea caldă pe piele când o ciupea de sfârc și îi mușca sânul.

O copleși un val de greață care-i alungă durerea fizică. Voia să închidă ochii ca să nu-l mai vadă, dar simți că nu trebuia să facă asta, ci să riposteze. Îl lovi în glezne, iar apoi, amintindu-și ce-i spusese odată Greg, își ridică genunchiul cât de mult putu și-i trase una între picioare.

Ca să se răzbune, Henry o mușcă zdravăn de sân înainte să-i dea drumul ca să o oprească și să o scuture cu putere. Apoi, o târî spre canapea, în timp ce ea se chinuia să se elibereze. Când îi trase una în picioare, Amber se prăbuși pe spate pe canapea. Simți cum îi sfâșie rochia, apoi, când nu reuși să i-o scoată, cum i-o ridică până în talie. Încercă să opună rezistență, dar el o lovea, plesnind-o peste față atât de tare, încât își mușcă obrajii în interior, apoi o dădu cu capul de spătarul canapelei. O durea capul de la loviturile primite. Ce ușor ar fi să cedeze și să-și piardă cunoștința. Avea să o violeze oricum.

– Să nu care cumva să te prefaci că nu-ți place. Știu foarte bine că te bucuri. Își desfăcu șlițul, apucând-o de păr, în timp ce își ținea în mână membrul tare și erect, vrând să i-l bage în gură. Amber simți valul de greață care i se ridica din stomac până în gât. Într-o clipă avea să-i ajungă la buze. Făcu un efort să se tragă înapoi, dar deodată, ca prin minune, se trezi eliberată și îl văzu pe Henry întins pe spate pe podea, iar pe Jean-Philippe în picioare, lângă el.

Așa stoarsă de puteri cum era, Amber încercă să-și aranjeze rochia. Tremura atât de tare, că mâinile nu o ascultau. Henry făcea eforturi să se ridice. Jean-Philippe îl lovise foarte tare. Îi curgea sânge din nas.

– Este numai a ta. Nici nu știu ce-ai văzut la ea, îi spuse Jean-Philippe. Curvă împuțită!

– Diseară ai să-i spui surorii tale că te întorci în Anglia. Mâine dimineață pleci. Dacă nu vrei, am prieteni care-ți vor face viața un chin, în caz că mai stai pe aici.

Henry era alb la față ca hârtia.

– N-ai dreptul să mă amenințI!

– Dar nu te amenință. Îți promit. Cară-te acum! Dacă nu pleci, o să fii dus cu targa!

Henry plecase. Amber nu știa ce-i spusese Jean-Philippe majordomului, dar nici n-o interesa. Voia să ajungă în camera ei cu orice preț, dar se simțea prea slăbită să facă vreo mișcare.

Jean-Philippe se întoarse în salon.

– De unde ai știut? îl întrebă ea.

– L-am văzut plecând de la cazinou la scurt timp după ce ai plecat tu și am bănuit că o să încerce să te violeze. Aș fi venit mai devreme, dar am fost reținut. Vrei să chem pe cineva, pe servitoare sau...

– Nu, nu... Oricum e seara ei liberă. N-a reușit să-mi sfâșie rochia, dar nu pot să mi-o aranjez cum trebuie și nu vreau să mă vadă nimeni în halul ăsta. Mătasea nu poate fi ruptă; pare fragilă, dar e incredibil de tare. Aș vrea să mă duc în camera mea...

Vocea i se stinse, căci depunea mult efort să rostească acele fraze incoerente.

Însă Jean-Philippe o înțelesese, căci încuviință din cap, apoi se uită la ea cum se ridică în picioare și se îndreaptă spre ușă.

Când ajunse la jumătatea drumului, se opri brusc, neputând să mai înainteze.

În lumina candelabrului, Jean-Philippe îi văzu vânătăile de pe față, acolo unde o lovise Henry. Pielea de pe gât îi era zgâriată.

Îl lovise pe Henry cu o forță care ar fi doborât un bărbat de două ori mai voinic ca el; acum își dorea să-l fi lovit și mai tare.

– Stai un pic, îi spuse el lui Amber, luând-o în brațe.

– Nu, protestă ea, dar evident că Jean-Philippe nu o ascultă.

Din fericire, pe hol nu era nimeni – nu știa ce ar fi spus servitorii dacă o vedeau dusă pe scări în brațele unui bărbat puternic.

– Care-i camera ta?

– Lasă-mă jos. Pot să merg...

– Care-i camera ta?

– Aia.

Amber îi arătă cu sfială ușa dormitorului.

Camerista îi făcuse patul și-i pusese la îndemână lucrurile de care avea nevoie pentru noapte. Spre ușurarea ei, Jean-Philippe o duse la un scaun, în loc să o pună pe pat. Avea mult mai mult tact decât credea ea.

– Henry mă urăște, îi spuse ea. De-aia... El... ne-a urmărit... când eram împreună. Așa mi-a spus. Amber începu să tremure. Robert știe. I-am spus, dar mi-a zis că n-am de ce să-mi fac griji. Crezi că Henry *va pleca*?

– Dacă are minte, *oui*. Eu nu amenințe de pomană. Știu oameni care-l vor face să-i pară rău dacă rămâne. Vrei să-ți chem un doctor?

– Nu!

– *D'accord*. Ai ceva să-ți pui pe față?

– Da. Am niște arnică în baie.

El scutură repede din cap.

– După ce voi fi sigur că te simți bine, o să-i trimit un mesaj soțului tău la cazinou.

– Nu, nu e nevoie. Mă descurc singură. Sunt bine și nu trebuie să-l deranjezi pe Robert.

Nu voia să-i spună lui Jean-Philippe că Robert petrecea acea noapte la bordul iahtului – și își închipuia că nu singur.

Jean-Philippe era în baie, înmuind o cârpă în apă rece pentru a doua oară, ca să i-o pună lui Amber pe obrazul umflat. Când auzi robinetul curgând, Amber își luă mâna de pe corsaj, lăsând materialul să cadă, ca să vadă în ce stare îi era sânul. O durea îngrozitor, pulsând în locul unde o mușcase Henry. La vederea urmelor lăsate de dinții lui și a vânătăilor simți că îi vine rău și leșină din nou.

Jean-Philippe se uită la ea din dreptul ușii de la baie. Nu doar mătasea era rezistentă, ci și Amber. Nu-i venea în minte altă femeie care să se poarte atât de curajos. O văzu cum tremura când se uita la pieptul ei și cum i se scurge, pe obraz o lacrimă.

Când îl auzi pe Jean-Philippe înjurând, Amber își dădu seama cu groază că se uita la ea. Încercă să se acopere, dar era prea târziu. Ajunsese deja la ea, iar mâinile lui mai puternice, dar mult mai blânde decât ale lui Henry, i-o dădeau încet la o parte pe a ei, în timp ce o fixa cu privirea și îi dezgolea pieptul.

– Să știi că o fac din necesitate, nu sunt obsedat sexual, îi spuse el încetișor. Te-a rănit, și cineva trebuie să aibă grijă de tine. De ce nu mă lași să chem un doctor?

– Nu!

– Atunci o să fac eu pe doctorul. Nu este ca și cum nu ne-am cunoaște.

Tonul lui blând o îndemna să se relaxeze și să se supună examinării.

Nu, nu era ca și cum nu se cunoșteau, dar Amber nu se așteptase ca pielea ei să arate de parcă ar fi fost sfâșiată de vreo fiară sălbatică.

Jean-Philippe simți un amestec de furie și de compasiune când văzu sânul umflat și mutilat.

Amber tremura din toate încheieturile, chinuită de durere și de rușine.

După o jumătate de oră, Jean-Philippe îi curățase rănile, iar apoi îi dăduse cu arnică.

– *Ma pauvre*, îi spuse el când termină, sărutând-o pe frunte.

– Ce mă bucur c-ai venit! îi spuse Amber cu sfială în glas.

– Și eu.

– Jean-Philippe? Dorința se năpusti asupra ei, invadându-i trupul și vocea.

Plângea – din cauza șocului sau a durerii, nu știa.

Jean-Philippe o ținea în brațe, iar ea se simțea minunat. Apoi o sărută și o făcu să se simtă și mai bine.

– Vrei să mai stau?

Îi îndepărtă părul de pe față, așa cum obișnuia s-o facă, sărutându-i tâmplele, iar apoi locul acela din spatele urechii care o făcea să se topească de plăcere.

Amber își trecu mâna prin părul lui, la fel plin de vitalitate cum îl știa, ca și el, de altfel. Parfumul lui o învăluia, alungând mirosul bărbatului de dinainte. Îl inspiră cât de adânc putea și îl simți pătrunzând înlăuntrul ei, până acolo unde durerea surdă și apăsătoare i se trezi la viață, dezlănțuindu-i dorința fierbinte.

– Da, îi răspunse ea.

El era blând, atent și minunat, dar pe urmă, când dorința creștea și cânta în ea, obligând-o să-i dea glas, nu mai era nimic din toate acestea. O vrăjea, se gândi ea la un moment dat, când simțurile ei își cereau așa de imperios drepturile, tânjind după bucuria imensă pe care o așteptau. Datorită lui, uitase de toată durerea, teama și vinovăția pe care le încercase când Henry se aruncase asupra ei, împreună cu sfiala și conștiința datoriei, toate mistuindu-se în focul

dorinței. În locul tuturor acestor sentimente, el îi dăruise un val de bucurie intensă, amestecată cu mândrie; pentru el; mândrie pentru ceea ce simțeau amândoi, dar mai ales pentru ea însăși și pentru viața ei.

Pe când el dezlănțuia în trupul ei o adevărată furtună a simțurilor, plăcerea îi picta în minte tușe colorate pe un fond mătăsos de culoarea levănticii – o renaștere miraculoasă a unui lucru pe care îl pierduse, de care nu mai știa nici măcar dacă existase vreodată.

Ajunse la înălțime și rămase acolo o clipă, cât timp el o ținea în brațe și o purta cu el, iar apoi ea îl ducea pe el într-un urcuș rapid și abrupt către plăcerea supremă.

Ultimul ei gând înainte de a se cufunda în întunericul violet și catifelat al somnului a fost că, orice i-ar fi răpit Henry, Jean-Philippe îi dăduse înapoi înzecit.

Încă mai dormea când a plecat el.

Cu toate că mișcările îi erau dibace, căci părăsise multe femei și multe paturi la viața lui, aveau totuși în ele ceva năvalnic, ceva ce Jean-Philippe nu mai cunoscuse de mult timp. Mintea îi era asaltată de imagini obsedante și stăruitoare, o învălmășeală de forme și culori, o dorință nebună care avea să-l frământe neîncetat până și-o satisfăcea.

Capitolul 43

– Păcat că Henry a trebuit să plece așa de repede. Cred că e o dovadă de egoism din partea Pamelei să-l facă să-și scurteze sejurul.

Beth era foarte supărată pe soția lui Henry, dar Amber nu zisese nimic.

Nu-i păsa cum își motivase Henry plecarea intempestivă, dar era fericită că-și luase tălpășița.

– Plec și eu, îi spuse Beth, ridicându-se de la masa de pe terasa hotelului de lux din Juan-les-Pins, unde se întâlniseră ca să ia prânzul.

Mai mulți bărbați – francezi și nemți, după accent – erau poftiți să se așeze la o masă apropiată de a lor, de unde se uitau admirativ la Amber.

Purta o rochie făcută dintr-un cupon de mătase creată de ea însăși, cu titlu de încercare, căci voia să folosească materialul pentru

decorațiuni. Era pe gât, cu talia bine subliniată și cu o fustă amplă, pe care erau pictate de mână, cu albastru-închis, modele îndrăznețe, care contrastau cu materialul verde-albăstrui. O bentiță asortată îi ținea părul să nu-i cadă pe față, iar mănușile albe îi scoteau în evidență bronzul auriu.

Dar nu rochia sau bronzul atrăgeau privirile bărbaților, Amber era sigură de asta. Altceva le stârnise interesul. Nu se vedea cu ochiul liber, dar era ușor de recunoscut de către celelalte simțuri: încrederea și bucuria de a fi ea însăși, pe care i le dăduse Jean-Philippe.

Nu-l mai văzuse de patru zile, de când o scăpase din gheare-le lui Henry, și, în mod ciudat, nu simțea dorința de a-l revedea. Când se gândea la el, o făcea cu afecțiune, recunoștință și bucurie. Datorită lui, găsise partea din ea care îi lipsea. Își îmbrățișase propria sexualitate.

Nu conta ce se va întâmpla pe viitor, pentru că se împăcase cu ea însăși și nu-i mai era teamă să-și recunoască sexualitatea.

Simțea că bărbații o urmăreau cu privirea în timp ce pleca împreună cu Beth.

În fața hotelului, se sărutară la despărțire, iar apoi fiecare o luă pe drumul ei.

Era o zi extrem de călduroasă, zăpușeala plutind ca o ceață însuflețită, care îi mângâia pielea și îi șoptea mesajul ei senzual. Nu era cale de scăpare. Îți pătrundea în tot trupul și îți înrobea mintea.

Amber se duse în port, unde era ancorat iahtul lui Robert. Își aminti că uitase în cabina de lux o carte pe care voia să o termine. Se urcă la bord. Pe punte nu era țipenie de om. Parcă îi spusese Robert că dăduse liber echipajului, își aminti Amber. Coborî scara principală ca să ajungă sub punte.

Ea și Robert aveau cabine comunicante, iar ușa dintre ele era deschisă, așa că se auzeau zgomotele care veneau din cabina lui Robert – gemete și oftaturi de extaz. Se duse spre ușă să vadă ce se întâmpla, înainte să-și dea seama despre ce era vorba.

Se dădu scârbită din dreptul ușii când îl văzu pe Robert ghemuit pe pat și pe Otto introducându-i un vibrator între fese, înfigându-l cu putere în el, în așa fel că Robert gemea de durere.

Nu aveau cum s-o audă; nu se concentrau decât la ce făceau. Chiar și așa, se trase imediat înapoi, întorcându-se în fugă pe punte. Cum de putea oare Robert să accepte să fie tratat în asemenea hal? Dat fiind că își redescoperise de curând sexualitatea, ce văzuse

în fața ochilor i se părea animalic și dezgustător, un afront adus bunului-simț.

Își închipuise că homosexualii tânjeau după aceeași tandrețe reciprocă pe care și-o dorea și ea în relațiile intime. Era imposibil ca Robert, cu șarmul și eleganța ce-l caracterizau, cu frumusețea și umorul lui, să aibă o relație în care să fie tratat cu cruzime și umilit. O durea faptul că Robert era tratat așa, pentru că, deși nu se simțea atrasă fizic de el, îl iubea și simțea nevoia să-l apere.

Otto se schimbase, îi tot spusese Robert, când Amber îl implorase să aibă grijă și îi adusese aminte cum se purtase Otto cu el. Crezuse că Robert avea dreptate. De când era în sudul Franței, Otto nu-l mai umilise în public și nu-l mai făcuse să sufere.

Dar Robert nu fusese constrâns în nici un fel, ceea ce însemna că se supusese de bunăvoie abuzurilor lui Otto.

Amber tremura pe puntea iahtului scăldată în soarele arzător, amintindu-și cu câtă violență o atacase Henry. O treceau fiori reci pe șira spinării. Când păși pe pasarelă, simți că o ia amețeala și că era pe punctul de a leșina.

– Amber, te simți bine?

– Jean-Philippe!

O văzuse din port, de pe terasa unui bar, unde stătea la umbră și bea un Pernod, relaxându-se după patru zile în care pictase aproape neîntrerupt. Irene se supărase foarte tare pe el când se întorsese după patru zile în care nu mai dăduse nici un semn de viață – îi spusese că-l va da afară. Evident că nu avea de gând să facă una ca asta, dar de data aceasta nu fusese cu vreo femeie, ca în trecut. După ce plecase de la Amber, se dusese la Mougins, unde obținuse permisiunea de a folosi atelierul unui prieten al lui, iar apoi lucrase ca un apucat, de parcă l-ar fi pândit moartea după colț.

Fiica negustorului de mătase devenise cea mai bună în meseria tatălui ei, o adevărată stăpână a mătăsii, ambele aspecte îmbinându-se pentru a crea o vrajă de o puternică senzualitate. O pictase înconjurată de materialul auriu și strălucitor de la care i se trăgea numele, cu lumina care venea de la fereastra din spatele ei, ca să-i scoată în evidență frumusețea și să mângâie bucata de chihlimbar în care era inima ei, din care se revărsa lumina aurie pe material, dându-i viață cu magia sa. În timp ce se uita la mătase, cu o privire în care i se oglindea sufletul pur și frumos, o siluetă întunecată pândea

din umbră. Acolo unde această siluetă își arunca privirea pe material, acesta devenea mat și întunecat, fără luciu.

Doar inima unei ființe, prin puterea iubirii ei, putea să lumineze mătasea și s-o trezească la viață.

Fusese cel mai frumos tablou pe care-l pictase vreodată. Era chiar mai reușit decât mult îndrăgitul *Fiica negustorului de mătase*.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Amber.

– Nimic, începu ea și se opri. Robert este cu Otto pe iaht.

Habar n-avea de ce-i spusese asta lui Jean-Philippe, dar, din felul în care o privea, își dădea seama că el înțelesese la ce se referea.

– Hai să te duc înapoi la vilă.

O luă de braț, conducând-o cu blândețe pe drumul spre vilă.

– Nu credeam așa ceva, îi spuse ea nesigură pe sine.

– Despre soțul tău?

– Nu, știam *de* Robert, bineînțeles, dar nu credeam... Chiar nu mă gândisem... că-l voi vedea umilit în asemenea hal.

Tremura atât de tare, că nu se împotrivi când Jean-Philippe o cuprinse cu brațul ca s-o sprijine.

– Otto îl chinuia, Jean-Philippe, îi făcea rău.

Nu trebuia să poarte o asemenea conversație cu Jean-Philippe, sau cu oricine altcineva, dar nu putea să se abțină.

– Așa sunt unii oameni, simt nevoia – indiferent că sunt bărbați sau femei, îi spuse el în șoaptă.

– Dar să vrei să simți durere...

Jean-Philippe nu părea să fie la fel de șocat ca ea. Poate că era mult mai naivă decât crezuse, recunoscu Amber.

– Vino, îi spuse Jean-Philippe, luând-o de mijloc ca s-o sprijine. O să te simți mai bine la umbră.

Casa era liniștită și răcoroasă. Gladys îl dusese pe Luc la aniversarea micuței franțuzoaice pe care o cunoscuse pe plajă și care-l adora.

– Poate că ți se pare exagerat, pentru că ai fost atacată și maltratată de Henry.

– Ai dreptate, încuviință Amber, sorbind din paharul cu vin slab pe care i-l dăduse Jean-Philippe.

Erau în salon, iar când Jean-Philippe o întrebă „Vrei să rămân?", Amber știu exact ce însemna asta. Încuviință imediat din cap,

tremurând ușor când el îi luă paharul cu vin din mână și deschise apoi ușa salonului.

De data aceasta, urcară scările împreună până în dormitorul ei. De data aceasta, ea îl dezbrăcă pe când își dădea și ea jos hainele. De data aceasta, era dornică și pregătită. De data aceasta, plăcerea era doar a ei, nu i-o oferea el.

Bucuria nu se manifesta expansiv, ci era mai tăcută, și nu exista recunoștință din partea ei.

Avea să fie ultima dată, Amber era conștientă de acest lucru, căci se gândea numai la Jay, a cărui scrisoare o citise în această dimineață, simțind și ceea ce nu așternuse el pe hârtie.

Amber se uită la Jean-Philippe, care stătea lângă ea în pat, și soarele după-amiezii le mângâia trupurile goale.

Jean-Philippe făcuse dragoste cu ea foarte tandru și pasional. O satisfăcuse fizic, dar, deși era moleșită și sătulă de atâta plăcere, în suflet nu simțea fericire. Nimic din ce făcuseră nu fusese suficient de pasional pentru a-i potoli dorul de Jay sau singurătatea care mergea în mână în mână cu iubirea pentru el.

Era femeie acum, așa că în inima ei își făceau loc toate sentimentele complexe și contradictorii specifice maturității. Trecuse prea mult timp ca să mai creadă, ca atunci când fusese o fată naivă, că dorința fizică pentru un bărbat e același lucru cu iubirea.

Nu mai era atât de naivă să creadă că, dacă făcea dragoste cu un bărbat, uita de acela la care ținea cu adevărat. Dacă ar fi putut să fie acum lângă Jay, știa că, dacă ar fi atins-o sau i-ar fi zâmbit, s-ar fi excitat mai mult decât în timpul partidei de sex cu Jean-Philippe. Se simțea satisfăcută din punct de vedere fizic, dar inima ei mai tânjea după ceea ce nu putea să aibă. Amber era conștientă că așa va fi mereu, dar nimeni în afară de ea nu trebuia să știe asta.

– Amber, trebuie să-ți spun ceva.

Sunetul vocii lui Jean-Philippe îi amintea ce dor îi era de Jay.

– Soțul tău e în mare pericol.

Aflase asta seara trecută, când auzise fără să vrea câteva vorbe spuse de cumnatul lui Irene și de prietenii lui nemți, ceea ce îl îndemnase să asculte toată conversația. Nu intenționa să-i spună lui Amber, dar faptul că se dusese la barul de vizavi de iahtul soțului ei însemna că avea să o întâlnească. Și dacă o vedea, avea obligația morală să-i spună.

Cuvintele rostite de Jean-Philippe pe neașteptate îi înghețaseră sângele în vine și îi făcuseră inima să bată mai tare.

– Am văzut cu ochii mei...

– *Non!* Jean-Philippe i-o tăie brusc. Nu înțelegi. Sau, cel puțin, nu cred... Robert a intrat în capcana pe care i-o pregătiseră nemții.

– Nemții? Nu pricep!

– Germania duce o propagandă înverșunată împotriva celor care îi stau în cale. Unii oameni din țara ta nu țin cu ei.

– Da, ai dreptate, încuviință Amber.

– Hitler este total împotriva homosexualității, continuă Jean-Philippe. Consideră această orientare drept unul dintre cele mai decadente vicii, care trebuie pedepsit cu toată asprimea. Plănuiesc să se folosească de faptul că Robert e homosexual pentru a-l face de rușine și, prin el, țara și clasa conducătoare.

Amber era agitată acum.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Otto nu e gay, dar i s-a spus că trebuie să-l convingă pe Robert că este. În acest weekend, Otto îi va spune lui Robert că trebuie să se întoarcă în Germania. Evident că soțul tău îl va ruga să rămână. Otto îi va spune că nu poate, dar îi va propune lui Robert să meargă cu el la Berlin. Robert e atât de îndrăgostit de el, încât n-o să stea pe gânduri.

Amber înghiți în sec, încercând să protesteze, știind însă că Jean-Philippe avea dreptate.

– Odată ce Robert va ajunge în Germania, va fi prins într-o situație compromițătoare cu Otto. Atunci, va fi amenințat cu demascarea și ancheta, dar i se va oferi șansa de a se întoarce în Anglia ca spion german. Dacă Robert refuză, atunci Hitler va profita de pe urma demascării lui ca homosexual, care e un delict chiar și în țara ta. Și, *naturellement*, dacă Robert este de acord să spioneze pentru nemți...

– Robert nu va face una ca asta.

– Dacă Robert e de acord să facă spionaj pentru Germania, atunci Hitler va putea să susțină cu dovezi că un membru al aristocrației britanice și-a trădat țara.

– De unde știi toate astea? îl întrebă Amber. Totul părea atât de absurd și de teatral, dar își dădea seama din tonul și expresia de pe chipul lui Jean-Philippe că vorbea serios.

– Așa cum spuneam, de la Irene și de la cumnatul ei. Heinrich face oficiile de gazdă pentru prietenii săi din SS. Evident că nu ar fi trebuit să știu asta, dar Heinrich le cam trage la măsea și e indiscret. Soțul tău este tras pe sfoară. Are impresia că și Otto e îndrăgostit de el.

Așa cum am mai spus, odată ce se va duce în Germania, Robert va fi prins într-o situație compromițătoare, iar atunci trupele SS ale lui Hitler vor intra în acțiune, iar el va fi încarcerat pentru delictul comis.

– Îți riști viața spunându-mi toate astea.

– Iar tu nu ești sigură dacă poți avea încredere în mine sau dacă tot ce ți-am zis nu face parte dintr-un plan elaborat, intui Jean-Philippe. *D'accord*, o asigură el când văzu cât de stânjenită se simțea Amber. Ai tot dreptul să-ți pui aceste întrebări. Și eu aș face la fel în locul tău. Recunosc că nu intenționam să-ți spun și să mă implic în treaba asta, dar, după ziua petrecută cu tine, m-ar fi mustrat conștiința să-ți ascund acest lucru. Deși poate că nu ne convine nici unuia din noi, eu chiar țin la tine. Cât despre pericolul la care mă expun – ridică din umeri –, voi pleca în Spania peste câteva zile ca să lupt pentru libertate, ceea ce îmi doream să fac de mult timp.

Luase această decizie după-amiaza trecută, după ce băuse cu prietenul în al cărui atelier lucrase.

– Vei lupta în războiul civil?

– Da. Am prieteni care luptă acolo, și mi se pare normal să mă alătur lor.

Vorbise foarte serios, Amber își dădea seama de asta, dar nu avea nici un drept să-l oprească. Sau dorința? Acum trebuia să-și facă griji în privința lui Robert, care se afla într-un mare pericol, dacă era să dea crezare spuselor lui Jean-Philippe.

– Robert nu mă va crede dacă îi spun. Este îndrăgostit lulea de Otto, îi zise Amber.

– De asta trebuie să plecați imediat în Anglia și fără să-i treziți suspiciuni lui Heinrich.

– Nu știu dacă voi putea să-l conving.

– Soțul tău are un iaht în port. Te sfătuiesc să-l aduci cumva la bord, sub un pretext oarecare, iar apoi să dai ordin căpitanului să vă ducă în Anglia.

Cum naiba să facă așa ceva? Robert avea să anuleze imediat ordinele pe care le-ar da ea.

Oare putea să apeleze la Beth și la Alistair? Aveau s-o creadă? Risca prea mult, iar Amber se îndoia că o vor ajuta. Atunci, cine ar fi înțeles în ce pericol se afla Robert și i-ar da o mână de ajutor?

Nu putea risca să ceară ajutorul cuiva de la ambasadă. Homosexualitatea era ilegală, chit că toată lumea se prefăcea că nu există.

– Te ajut eu dacă vrei.

Amber era surprinsă.

– Tu? Dar de ce?

– Pentru că vreau să mă revanșez față de tine.

Amber se uită la el. Își dădea seama că vorbea serios. Nu-i putea refuza ajutorul.

– Foarte bine atunci. Te rog să mă ajuți.

– *Bien*, hai să ne punem capul la contribuție. Trebuie să acționăm imediat. Bănuiesc că te vei duce la petrecerea maharajahului din Jaipur în seara asta.

Amber dădu din cap că da.

– Bun. *Alors, malheuresement*, cât ești acolo, pe Robert îl va lua brusc amețeala și i se va face greață de la drogul pe care i-l voi pune eu în băutură.

Când văzu ce față face Amber, Jean-Philippe încercă s-o liniștească:

– Îți promit că n-o să pățească nimic. Doar o să se simtă amețit și va leșina.

– De unde știi? Ce-o să-i...

– Lasă asta în seama mea. Când umbli cu un anumit gen de oameni, cum am făcut-o eu, afli tot felul de lucruri despre dedesubturile vieții. Tu vei insista să chemi un doctor. Din fericire, un musafir va spune că e medic – am un prieten la Mougins. Tot ce trebuie să știi e că unii artiști au nevoie de anumite substanțe care să le stimuleze creativitatea, iar anumiți doctori sunt dispuși să li le furnizeze – discret și contra unei sume considerabile. Acest doctor va spune și care e cauza „stării de rău" a lui Robert.

– Droguri? protestă Amber. Nu e periculos?

– Nu și dacă doctorul știe ce face. Trebuie să ai încredere în mine, Amber, și, crede-mă, n-ai de ce te teme. Doctorul va insista ca soțul tău să se întoarcă la vilă să se odihnească. Va spune că a băut prea mult sau că a mâncat ceva ce nu i-a priit.

– Dar dacă Robert refuză să plece?

– N-o va face, îi spuse Jean-Philippe pe un ton ferm. Doctorul are să vă conducă la mașina care vă va aștepta la ieșire, chipurile să vă ducă la vilă, dar, de fapt, vă va duce la iaht. Odată ajunși în mașină, bunul doctor îi va administra un sedativ lui Robert. Îți promit că nu-i va face nici un rău, ci doar îl va adormi. Când veți ajunge pe iaht, vei ruga pe cineva să te ajute să-l transporți pe soțul tău la bord. Îi vei spune căpitanului că doctorul a dat

instrucțiuni ca Robert să se întoarcă acasă. Cât timp echipajul se pregătește de plecare, vei avea suficient timp să te întorci la vilă ca să-l iei pe Luc.

– Ești sigur că Robert nu va păți nimic? Nu vreau...

– Se va trezi cu o durere groaznică de cap și cu capsa pusă, dar ai putea să pleci și să-l lași în plata Domnului.

– Nu, n-aș putea să fac una ca asta. Era ceva de neconceput, îi datora prea multe lui Robert. Mai trebuia să se gândească și la Luc, care-și iubea nespus tatăl. Nemții vor afla că ne-ai ajutat.

– Nu prea contează. Am aranjat ca să plec în Spania. Jean-Philippe se opri, iar apoi îi spuse sumbru: Cred că Herr Hitler nu se va potoli, iar cei care-i vor sta în cale vor regreta amarnic.

Oare putea s-o facă? Avea oare destul curaj? Era un risc enorm. Multe lucruri puteau merge prost. Dar, dacă nu făcea nimic, iar Jean-Philippe avea dreptate, atunci Robert va avea de suferit niște consecințe groaznice.

– Prea bine, îi spuse ea lui Jean-Philippe. O să ai nevoie de bani pentru doctor.

Acum, că se hotărâse, se putea gândi și la aspectele practice. Trebuia să se asigure că iahtul era aprovizionat cum se cuvine – poate că trebuia să le spună lui Robert și căpitanului că se gândea să facă o scurtă croazieră cu niște prieteni. Astfel, avea motiv să le ceară servitoarelor să împacheteze o parte din hainele ei și ale lui Luc.

Odată întorși în Anglia, le va transmite angajaților să închidă casa și să-i urmeze la țară.

– E un doctor de încredere? îl întrebă ea din nou pe Jean-Philippe.

– Da. Jean-Philippe o luă de brațe, mâinile lui părând mai închise la culoare în comparație cu bronzul ei arămiu. O ținea strâns, încercând s-o liniștească. Trebuie să ai încredere în mine, Amber.

Robert simțea un amestec de dorință și de încântare. În sfârșit, după ce îi arătase atâta timp lui Otto cât îl iubește, tânărul său amant îl lăsa să-i demonstreze și cât de mult.

Stăteau amândoi în pielea goală pe patul dublu din cabina lui Robert, în timp ce iahtul se legăna ușor în port. Robert întinse mâna, neîndrăznind nici să respire, și îl apucă de testicule pe Otto, ca să le ridice și să-și plimbe degetele de la mâna dreaptă în jurul penisului lui Otto. Folosindu-și degetul arătător, Robert mângâia pielea

sensibilă dintre scrot și anus, oftând de plăcere. Parcă simțea el însuși plăcerea acelei atingeri delicate când văzu reacția involuntară a lui Otto.

– Da, încuviință el cu o voce răgușită, iar când limba mea te va dezmierda acolo, vei simți o plăcere aproape insuportabilă, îți promit. Propriul trup i se încordase de dorință. Mâinile i se mișcau mai repede, cea dreaptă frecându-i prepuțul lui Otto în sus și în jos peste capul umflat al penisului, cu mișcări rapide și hotărâte, pe când cu cea stângă îi lua arătătorul, înconjurându-l și apăsându-l.

Respirația întretăiată a lui Otto îl încânta nespus pe Robert. Acum, cel pe care-l iubea atât de mult i se dăruia și-l lăsa să-l satisfacă.

Îl auzi pe Otto gemând sălbatic, ceea ce-l excită și mai mult. Robert îi lăsă din mână testiculele și-și vârî degetul în anusul lui Otto, în căutarea acelui punct al plăcerii, introducând încă un deget ca să se ajute.

Otto gemea, se zvârcolea, se arcuia, cu penisul său erect și lucios în mâna lui Robert. Îl auzi pe Otto icnind și îi simți trupul încordându-i-se. Robert se aplecă, deschizând gura ca să primească jetul cald de spermă, băgându-i în același timp încă un deget în anus pentru a-i grăbi orgasmul. Iubitul lui. Acum și pentru totdeauna. L-ar fi urmat pe Otto până la capătul pământului dacă i-ar fi cerut-o.

Amber se simțea groaznic, însă Robert era plin de viață și deloc frământat de ceea ce făcuse cu Otto. Era atât de binedispus și avea un pas atât de vioi în această seară, încât se întoarse să-i zâmbească, când o văzu coborând scările ca să i se alăture. Oare făcea ce trebuie? Dacă Jean-Philippe se înșelase? Poate trebuiau să mai aștepte, ca să fie siguri. Oare o mințise? Putea avea încredere în el?

– Pe cine vrei să inviți în croaziera asta scurtă? o întrebă Robert când ieșeau din casă.

– Nu am terminat lista de invitați.

Oare își dădea seama că vocea îi suna nefiresc? Oare bănuia ceva? Lui Amber îi bătea inima nebunește în piept. Îi displăcea profund să facă așa ceva. Păcat că nu mai avea cu cine să discute despre asta. Cecil plecase deja din Franța.

Era o seară minunată, cu un aer blând și înmiresmat, dar Amber începu să tremure pe când coborau din mașină. Din fericire, Robert nu părea să-și dea seama.

După ce fuseseră întâmpinați și poftiți înăuntru, Robert se duse glonț spre soții von Ribbentrop.

Amber răsuflă ușurată când văzu că Jean-Philippe sosise deja, deși el nu schițase nici un gest. În schimb, stătea de vorbă cu soția unuia dintre oficialii de la ambasada Germaniei. Totul trebuia să decurgă conform planului.

Robert se uita nerăbdător după Otto. Se așteptase să fie aici. Germanii erau mereu punctuali.

– Îl cauți pe von Brecht? îl întrebă Heinrich, cumnatul contesei Irene.

– Face parte din grup, îi replică Robert pe cel mai nonșalant ton cu putință.

– Într-adevăr, dar în această seară nu poate veni. Heinrich îi făcu lui Robert cu ochiul. Nu mi-a dat nici un motiv, dar cred că e o *fräulein* la mijloc – e tânăr, până la urmă.

Robert simți mușcătura geloziei săpându-i mai adânc în carne, pe măsură ce încerca să se împotrivească. Și-l închipuia pe Otto gol alături de altcineva. Brusc, se simți cuprins de dorință. Unde era Otto? Oriunde se afla, Robert avea să-l găsească, implorându-l să-l iubească pe el și numai pe el.

Puse jos paharul gol și luă altul plin de pe tava ținută de un chelner.

– Otto nu-i aici. Trebuie să-l găsesc, îi spuse încetișor lui Amber.

Robert voia să plece? Amber se uită în culmea disperării după Jean-Philippe, care continua să discute înflăcărat cu acea femeie. Tocmai când se simțea pierdută, Jean-Philippe își ridică privirea, parcă intuindu-i neliniștea.

– Vă rugăm să ne scuzați, se forță Amber să zâmbească, rugându-se ca Jean-Philippe s-o audă, dar eu și Robert trebuie să plecăm.

Robert nu era deloc încântat.

– Amber, nu trebuie să vii cu mine. Pusese paharul cu băutură jos, pe masa de lângă el, și, cu toate că Amber știa ce va face, Jean-Philippe se mișcase atât de repede, încât ea nu putea fi sigură dacă îi turnase acel praf, care acum se dizolva în băutura lui Robert.

Acesta tocmai pleca de lângă ea, fără să-și termine băutura. Amber luă paharul și i-l întinse. Fără să scoată o vorbă, Robert i-l luă din mână, golindu-l dintr-o singură înghițitură, după care plecă de acolo.

Nici nu apucă să ajungă la ușă, că se opri brusc la jumătatea drumului, iar apoi se împletici înainte de a se întoarce să o privească.

Jean-Philippe ajunse primul la el și întrebă cu voce tare:

– E un doctor pe aici? Robert se încovoia, chipul fiindu-i pământiu și transpirat, dar insista că n-are nimic.

Un bărbat scund și îndesat, cu părul rar, ochi negri ca boabele de strugure și gălbejit la față, care nu se deosebea cu nimic de ceilalți francezi, venise în grabă la ei, scuturând din cap și plescăind.

– Madame, a mâncat cumva fructe de mare? Au mai fost cazuri de toxiinfecție alimentară săptămâna asta.

– Da, cred că da, confirmă Amber, în timp ce Robert încerca să spună că nu.

– O să-i rog să vă aducă mașina, spuse Jean-Philippe.

– Veniți cu noi, doctore? îl întrebă Amber, încercând să-și amintească „replica". Sunt foarte îngrijorată. Soțul meu pare să se simtă foarte rău.

Asta era adevărat.

– *Naturellement, Madame*, încuviință doctorul.

– Îmi pare tare rău. Amber se duse la soții Ribbentrop să-și ceară scuze. Doctorul mi-a spus că Robert ar putea avea toxiinfecție alimentară. O să-l duc la vilă. Din fericire, doctorul mi-a spus că o să-i treacă repede.

– Dacă vrei ca unul din noi să te însoțească... se oferi Heinrich.

Oare i se părea sau începea să pară bănuitor?

– Drăguț din partea ta, dar nu e nevoie. O să vină doctorul cu noi.

Din fericire, contesa Irene îi sări în ajutor fără să vrea, spunând nerăbdătoare:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Heinrich, hai să nu stricăm seara tuturor. S-a intoxicat puțin, atâta tot.

Robert nu voia ca doctorul să vină cu ei, ci dorea, cum îi spusese și lui Amber, să fie lăsat singur ca să-l găsească pe Otto.

Cineva îi scosese sacoul lui Robert înainte să fie ajutat să urce în mașină – cu siguranță Jean-Philippe, se gândi Amber pe când doctorul ignora protestele lui Robert și o ruga pe Amber să-i scoată butonii, cât timp îl ținea el de braț.

Se simțea groaznic făcând asta, dar era pentru binele lui Robert, nu-i așa?

– Acum, dacă mă ajuți cu asta...

Robert încercă să se opună, dar, cum spusese Jean-Philippe, praful din băutură îl slăbise prea mult, astfel că doctorul reuși să-i imobilizeze brațul, după care o rugă pe Amber să-l țină.

– A dat Domnul! Sper că n-ai să mă oprești, îl anunță doctorul cu voioșie, înainte să introducă acul hipodermic, pe care-l scosese din geantă, în brațul lui Robert și să apese pe pistonul seringii.

– Ce na...

– Excelent, exclamă doctorul, pe când Robert leșina înainte să-și termine înjurătura, spunându-i în același timp lui Amber: Iată-ne ajunși la debarcader.

– O să fie bine când își revine?

– O să-l doară capul, dar va fi bine, Madame!

Doctorul plecase, silueta estompându-i-se în întuneric, lăsând-o pe Amber să se grăbească spre iaht și să discute cu căpitanul. Era englez, slavă Cerului, și bine pregătit.

– Căpitane, mă tem că soțul meu nu se simte bine deloc. Va trebui dus la bord în cabina lui. Nu are nimic contagios, te rog să liniștești echipajul, dar trebuie să urmeze tratament medical în Anglia. Vom ridica ancora după ce-mi iau copilul de acasă.

– Prea bine, ducesă.

Luc a fost entuziasmat după ce l-a trezit în toiul nopții și i-a spus că va merge cu iahtul. Gladys nu era atât de încântată.

– Ducele părea să se simtă bine când a plecat la petrecere, îi spuse ea lui Amber.

– Da, dar i s-a făcut brusc rău. Din fericire, era acolo un doctor, care mi-a spus că ducele trebuie să primească îngrijiri medicale în Anglia.

– Ei bine, nu te poți împotrivi unui doctor englez, încuviință Gladys, domolindu-se.

Reușise. Valizele erau la bord, și ea la fel, iar linia țărmului dispărea treptat, pe când căpitanul pornea în larg, spre casă.

În cabina sa, Robert zăcea inconștient pe pat, respirând cu greutate.

Amber se cufundă într-un scaun de lângă pat. Îi era teamă să nu i se facă rău lui Robert și să se sufoce dacă era lăsat singur.

Spera că făcuse ce era mai bine pentru el.

Capitolul 44

– Ducesă, ce vreți să facem cu lada care a fost trimisă la bord înainte să părăsim Franța?

– Ce ladă?

– A fost adusă de un francez. A spus că numai dumneavoastră trebuie să vedeți ce conține. Ați vrea s-o aducem în salonul principal?

Se făcuse dimineață și era mai ușor să se gândească la ce-i spunea căpitanul decât să se îngrijoreze că trebuia să dea explicații în legătură cu ce-i făcuse lui Robert, odată ce trecea efectul somniferului. Amber dădu din cap obosită.

– Da, vă rog, căpitane. Mă duc să văd ce conține.

Lada era mare și grea, judecând după mușchii încordați ai celor doi membri ai echipajului, care o duceau în salon. Odată pusă jos, îi scoaseră capacul care fusese bătut în cuie.

Amber așteptă să plece marinarii ca să se poată uita înăuntru.

Deasupra unor pânze învelite în cearșafuri era o scrisoare adresată ei de Jean-Philippe, cu scrisul său lăbărțat.

Amber o desfăcu și o citi.

Draga mea fostă virgină,

Unele lucruri nu trebuie văzute de toți și, deși am pictat aceste tablouri cu intenția de a le expune, până la urmă nu am putut să o fac. Poate că ar fi trebuit să le distrug, dar cum să fac asta, când ele sunt tot ce mi-a mai rămas de la tine, iar eu, cu aroganța mea, am distrus deja iubirea noastră?

Am păstrat aceste portrete pe care ți le-am făcut, găsind în ele multă consolare, dar acum ți le dăruiesc împreună cu acela pe care îl consider cel mai bun tablou pictat de mine vreodată.

Al tău pentru totdeauna,

Jean-Philippe

Încet și cu grijă, Amber desfăcu prima pânză, iar inima îi bătu mai tare și roși puternic la vederea acesteia.

Apoi, cu mâini tremurătoare, scoase cele șase tablouri din ladă, punându-le unul lângă celălalt. Așa cum erau înșiruite, povesteau cum ajunsese ea să cunoască iubirea carnală și spirituală. Mult mai

șocantă decât goliciunea trupului ei era vulnerabilitatea redată de ochiul de artist și de penelul lui Jean-Philippe. El îi dezvăluise sentimentele atât de bine, încât radiau din tablouri mai mult decât albul lăptos al trupului ei gol, scăldat în lumina verii de odinioară din sudul Franței. Acestea erau, gândi Amber, atât un dar, cât și un blestem. Jean-Philippe era un artist binecuvântat de Dumnezeu și, dacă ar fi pictat o altă fată, n-ar fi fost în stare decât să-i admire talentul. Dar nu; pe ea o pictase, îi dezvăluise sentimentele atât de bine, încât nu suporta să se uite la pânză. Acea fată nu mai exista. O lăsase în urmă când fugise de el, deoarece o mințise atât de crunt. Acea fată devenise mama lui Luc și soția lui Robert. Devenise femeia care își dăduse seama, în brațele lui Jean-Philippe, în această vară, ce era iubirea adevărată și pentru cine o simțea. Iar acela nu era Jean-Philippe.

Își iubea fiul ca o mamă devotată; își iubea soțul ca o prietenă sinceră; dar iubirea ei de femeie aparținuse și va aparține întotdeauna doar unui singur bărbat. Iar acel bărbat era Jay.

Sub ele mai erau două tablouri. Primul, *Fiica negustorului de mătase*, îi era cunoscut, dar al doilea nu. Uimită de frumusețea acestuia, Amber își plimbă degetul pe faldurile de mătase de culoarea chihlimbarului, atât de pline de viață, încât păreau reale, cu ochii în lacrimi. Ambele tablouri erau minunate, dar cel pe care nu-l văzuse încă, era, cu siguranță, o capodoperă.

Era cât pe ce să pună la loc pânzele în ladă, când observă că mai era ceva pe fundul ei, învelit cu grijă în hârtie cafenie groasă, și totuși atât de ușor, că nu putea fi o altă pânză. Mâinile îi tremurau puțin când deschise pachetul. În el, învelită în foiță, era bucata neprețuită de mătase veche cu care o pictase Jean-Philippe întâia oară. Mai era și un bilet în care scria: „Îți înapoiez ceva pentru care ai plătit – dar nu mă întreba cu ce monedă".

– Ce-ai făcut? întrebă Robert cu ferocitate, dar pătruns de durere.

Medicamentul pe care i-l dăduse doctorul îl făcuse să doarmă o zi întreagă, dar acum, că se trezise, o chemase imediat pe Amber în cabina lui ca să-i ceară explicații.

Totuși, când i le dăduse, refuzase, și încă refuza, să accepte că ea acționase în interesul lui, exact cum se temuse ea că va face.

– Am făcut ce-am crezut că e mai bine pentru tine, încercă Amber să-l liniștească.

– M-ai distrus. Mi-ai nenorocit viața. Nu pot trăi fără Otto, nici nu-mi doresc să trăiesc fără el, îi spuse Robert, îndreptându-se spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă Amber îngrijorată.

– Mă duc să-i spun căpitanului să se întoarcă din drum.

– Nu, Robert, nu trebuie să faci așa ceva, protestă ea. Trebuie să înțelegi ce se va întâmpla cu tine dacă vrei să faci asta.

– Nu, tu trebuie să înțelegi ce se va întâmpla cu mine dacă nu fac asta. Cred că te urăsc mai mult decât am urât pe cineva vreodată.

Vorbea și gesticula ca un nebun, dar, cu toate că știa din ce cauză, Amber tot se simțea jignită.

– Am făcut-o spre binele tău, Robert. Știu că acum nu poți să fii de acord, dar cu timpul...

– Nu! N-am să fiu niciodată de acord cu ce-ai făcut și nici cu prezența ta în viața mea.

– Robert...

– Vorbesc serios, Amber, căsnicia noastră s-a terminat. Dacă n-ar fi Luc la mijloc... Dar el nu avea de suferit. Cu siguranță, va trebui să divorțăm, dar nu înainte de a mă asigura că Luc este pregătit pentru așa ceva și înțelege că separarea noastră nu va afecta cu nimic relația dintre mine și el sau iubirea pe care i-o port. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să-i spun căpitanului să se întoarcă din drum. Nimeni și nimic n-are să mă oprească să fiu cu Otto. *Trebuie* să fiu cu el. N-aș suporta să nu-l am lângă mine.

Se opri din vorbit, cu fruntea brusc îmbrobonată de sudoare și palid la față. Se întorsese cu spatele la ea și se îndrepta clătinându-se spre baie.

În clipa în care el dispăru în baie, Amber o zbughi din cabină, încuind ușa după ea și pe Robert înăuntru, cu mâini tremurânde.

Apoi, se duse la căpitan și-i spuse repede:

– Căpitane Pierce, mă tem că soțul meu nu se simte bine. Trebuie să rămână în cabină până ajungem în Anglia, și nimeni nu trebuie să se ducă la el în afară de mine și de valetul lui.

– Prea bine, Excelență.

– Trebuie să trimit o telegramă... lui Duff Cooper de la Amiralitate.

Amber detesta să-l trădeze pe Robert, dar era ceva prea serios ca să nu ceară ajutorul de care avea atâta nevoie.

– Ce doriți să-i transmiteți, Excelență?

– Spune-i, te rog, că... că este de importanță majoră să ne aștepte în port la sosirea în Anglia. Spune-i și că e o problemă de siguranță națională.

Nu se putea uita în ochii căpitanului.

– Prea bine, Excelență.

Robert n-avea s-o mai creadă niciodată acum, indiferent cât i-ar explica ea care era adevărul, o știa foarte bine, dar detesta faptul că trebuia să-i facă așa ceva.

Partea a patra

Capitolul 45

Crăciunul anului 1937

Asta era. Bănuiesc; semnele erau clare, chiar dacă încercase din răsputeri să nu le bage în seamă. Avea acum o dovadă incontestabilă, dar, din cauză că-și băgase capul în nisip ca struțul, era deja prea târziu să mai schimbe ceva.

Amber își puse mâna pe burta încă plată, slavă Domnului. Oare ar fi vrut, ar fi putut ea să omoare acea viață din pântecul ei? Și de ce nu? Oare nu avea să distrugă alte vieți dacă nu săvârșea acel omor? Viața fiului ei, care se prefăcea că nu e entuziasmat de Crăciun, dar abia reușea să ascundă cât de mult se bucura; viața celor din familia ei; a bunicii ei, care sosise de la Macclesfield la începutul săptămânii ca să-și petreacă Crăciunul cu ei, împreună cu Greg, care nu se liniștise încă. Viața pe care o ducea ea însăși, cu operele de caritate și faptele ei bune, cu activitatea pe care o desfășura la fabrică și, desigur, la magazinul ei de succes, care îi era atât de drag. Și viața soțului ei, care deja punea la cale divorțul lor, chiar fără să știe de copilul pe care-l purta.

Robert abia dacă îi mai vorbise de când se întorseseră din Franța, îndepărtându-se de ea, atât de punct de vedere fizic, cât și emoțional. Din moment ce toată corespondența îi era acum supravegheată din ordinul guvernului și fusese avertizat că nu-i era permis nici să ia legătura cu Otto, nici să părăsească țara, îi spusese verde în față că o învinuia doar pe ea pentru situația de față. Când era obligat să-i vorbească, vocea îi era glacială și cuvintele aspre, dar în majoritatea timpului o evita. Era doar o chestiune de timp s-o anunțe că luase legătura cu avocații lui și că întocmise toate documentele pentru divorțul lor. Faptul că acum purta în pântec copilul lui Jean-Philippe nu putea decât să grăbească această despărțire, precum și să o facă mai justificată.

Desigur că avea să fie, în cel mai bun caz, subiect de bârfe, iar în cel mai rău, târâtă în noroi. Dar nu situația ei o îngrijora atât de mult.

Cele mai mari griji și le făcea pentru Luc. Luc, care-l adora pe omul pe care-l credea tatăl său. Dar faptul că Luc avea să piardă iubirea unui tată îi aducea mai multă teamă și disperare în suflet decât că fiul ei va pierde titlul nobiliar și averea tatălui său. Soțul ei era, la urma urmei, obligat să afirme public că ea era însărcinată pentru a doua oară și că el nu era tatăl lui Luc. Sperase că, în ciuda divorțului lor, Robert va continua să-l trateze pe Luc ca pe fiul său și să-l iubească la fel de mult ca înainte. Robert spusese că nu voia ca Luc să sufere, dar această a doua sarcină a ei schimba totul.

Mai întâi nu-i venise să creadă când începuse să aibă grețuri de dimineață; nu voise să creadă așa ceva, dar acum, doctorul bun și discret la care se dusese la începutul lunii îi spusese că nu era nici o greșeală și că era într-adevăr însărcinată.

Se ridică de pe scăunelul din fața măsuței de toaletă, pe care stătea de o jumătate de oră, de când îi spusese cameristei să plece.

În această după-amiază, Robert venise de la Londra să ia parte la petrecerea de Crăciun din familie. Trebuia să fie acum la el în cameră, pregătindu-se pentru cină. Trebuia să-i spună. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. De dragul lui Luc, trebuia să-l implore să nu renunțe la copil. Oare avea să-i promită asta? Era oare în stare să uite ranchiuna față de ea și să fie generos, sau îi cerea prea mult, știind cât de puternică era iubirea lui pentru Otto?

În Ajunul Crăciunului, luau întotdeauna cina cu o oră mai devreme, ca să aibă timp după aceea să dea servitorilor cadourile din uriașul brad aflat în holul de la intrare.

Ajunul Crăciunului. Momentul în care toată lumea se bucura și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru nașterea unui copil. Dar nu a acestui copil.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, sclipind în lumină ca un diamant, înainte să și-o șteargă. Era prea târziu pentru lacrimi, prea târziu pentru orice în afară de a înfrunta realitatea. Se ridică de pe scaun, se duse la ușa dintre dormitoarele lor și bătu ușor înainte să o deschidă și să intre în camera lui Robert.

În ultimele patru luni, pe fața lui se așternuse o expresie severă, de om nefericit, mai ales când era obligat să se uite la ea. Amber o știa prea bine.

– Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi înainte să coborâm la cină, îi spuse ea.

– Mulțumesc, Hulme, îi spuse el valetului, făcându-i semn să plece, iar când acesta ieși din cameră, o invită pe Amber să ia loc.

Amber refuză. Robert îi spusese că nu avea s-o ierte niciodată că l-a adus înapoi în Anglia împotriva voinței lui, iar ea știa că vorbise serios. În ultimele trei luni dăduse dovadă de o voință puternică, pe care ea nu i-o cunoștea, și o folosise pentru a ieși din depresia gravă în care căzuse după întoarcerea lor.

În primele săptămâni, Amber își făcuse griji nu numai pentru viața lui, ci și pentru sănătatea lui mintală atunci când Winston Churchill îl amenințase că-l pune sub arest la domiciliu dacă încearcă să se întoarcă în Germania. Pentru el nu conta că toți acționau în interesul său deoarece țineau la el; prefera să moară decât să îndure așa ceva, îi spusese lui Amber.

Winston îl scosese din depresie, amintindu-i de datoria pe care o avea pentru țară și spunându-i că trebuia să o pună mai presus de sentimentele lui.

– Nu mi-e ușor să-ți spun așa ceva, începu Amber. N-am vrut... nu mi-am închipuit niciodată... dar sunt însărcinată.

Robert se întoarse cu spatele la ea când începuse să-i vorbească și nu scosese o vorbă atât de mult timp, încât Amber tocmai se întreba dacă el înțelegea ce-i zicea, când soțul ei îi spuse pe un ton grav:

– Da, așa credeam și eu.

– Știai?

Acum se uita la ea, începând să schițeze acel zâmbet pe care ea îl îndrăgea atât de mult, pentru ca, pe urmă, acesta să dispară pentru a fi înlocuit de o expresie cinică.

– Am intuit cu ușurință, dat fiind că aveai grețuri matinale. Tatăl este Jean-Philippe?

– Da, recunoscu rușinată Amber. Cred că vrei să grăbești formalitățile pentru separarea noastră în fapt, sau poate te gândești la procedurile de divorț? Înțeleg asta, dar aș vrea, Robert, să nu-l amestecăm pe Luc. Te adoră, și dacă ar afla că nu ești tatăl lui...

– Crezi că i-aș spune una ca asta? Cinismul i se preschimbase în furie. Ce părere proastă ai despre mine, Amber! Luc *este* fiul meu; va fi mereu fiul meu și nimic nu va schimba asta. Nici măcar nu-mi doresc să schimb lucrurile între noi. De dragul lui Luc, ți-am spus de la început că vreau să ne despărțim în mod civilizat, astfel ca Luc să știe că îl iubim amândoi, deși locuim separat, și nu ca un cuplu căsătorit. Tot de dragul lui, nu am demarat procedurile pentru o separare formală până nu discut cu el, deși acest lucru trebuie făcut, și, având în vedere situația actuală, cât mai repede. Data divorțului este foarte importantă.

Amber respiră ușurată. Robert nu avea de gând să-l facă pe Luc să sufere. Îl iubea și-l mai considera fiul său. Din tonul lui, își dăduse seama că spunea adevărul. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Când se va naște copilul?

– La sfârșitul lunii mai.

– Atunci, cred că vrei să divorțăm cât mai repede, ca să te poți căsători cu Jean-Philippe înainte să naști.

Amber era șocată.

– Nici nu se pune problema. Jean-Philippe... A fost ceva neplanificat, o greșeală, s-a întâmplat o dată, n-am o relație cu el.

– Dar îl iubești, și dacă el ar fi dispus să se însoare cu tine...

– Nu, nu-l iubesc, spuse Amber cu un tremur în voce. Ce s-a întâmplat între noi aparține trecutului.

Doar atât putea spune. Îi era foarte greu să vorbească despre asta, cu atât mai mult cu cât nu-i putea spune lui Robert că, parțial din cauza degradării și a suferinței lui, urma să nască un copil pe care nu-l voia și nu-l iubea, dar a cărui viață trebuia să i-o protejeze, în calitate de mamă.

– I-ai mai spus cuiva? o întrebă Robert.

– Nu. Nu am vrut... am sperat că mă înșel.

– Cred că e prea târziu să...

– Da. Amber îi contracară întrebarea. Da, e prea târziu ca să mai fac un avort.

– Atunci, cred că ar fi mai bine să nu divorțăm, dat fiind că trebuie să ținem cont de ce este mai bine pentru Luc.

– Să nu divorțăm? Dar...

– Mi-ai spus că nu intenționezi să te căsătorești cu Jean-Philippe. În acest caz, nu trebuie să trecem prin neplăcutele proceduri de divorț, care ar însemna ca unul din noi să admită că a făcut sex cu altcineva și să vină cu dovada pentru a proba acest lucru.

Amber simți că i se face rău, dar de această dată nu din cauză că era gravidă. Legea stipula că divorțul se putea pronunța dacă una din părți „recunoștea" că făcuse sex în afara căsătoriei, devenind astfel „vinovatul". Nu era de neconceput ca persoana care voia să divorțeze să angajeze pe cineva cu care soțul sau soția să-și petreacă noaptea, pentru a veni cu dovada. Era o afacere înfloritoare, în care erau implicate anumite femei tinere, în scopul a proteja reputația unei soții sau amante. Bineînțeles că Robert avea tot dreptul să divorțeze

de ea, căci era „partea vinovată". O separare legală era cea mai onorabilă și acceptabilă situație.

– Dacă ești sigur că nu vrei să divorțezi de mine...

Atât reuși Amber să îngaime.

– Sunt sigur, spuse Robert, adăugând: Nu cred că mai trebuie să le mai spunem și altora ce planuri avem. Luc este principala noastră grijă. În ceea ce privește bebelușul, pot să spun că-i al meu, de dragul lui Luc. Nu vreau să fie supărat sau să râdă de el băieții de la școală din cauza asta. Dar te previn că nu vreau să văd copilul sau să am de-a face cu el sau cu tine. Și nu am să-l consider niciodată copilul meu, ca pe Luc. Cred că, după Crăciun, vom trăi complet separați unul de altul. Va trebui să ne gândim și la consecințele juridice, dar sunt sigur că le vom da de capăt. Luc va fi moștenitorul meu, dar copilul ăsta...

Se opri când văzu că Amber începe să suspine.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te necăjesc.

– N-ai făcut-o. De fapt, plângea de ușurare; se simțea și vinovată. Ușurată pentru că nu o forța să recunoască public adulterul, și vinovată, pentru că nu-și dorea să aibă un copil.

– Cred că va fi foarte greu să-l despărțim pe Luc de Bruno când se va întoarce băiatul la școală, îl preveni Amber pe Robert pe când se uitau amândoi pe fereastra sufrageriei la Luc, care se zbenguia cu micuțul labrador pe pajiștea înghețată.

– Nu cred. Luc e suficient de mare și de isteț să înțeleagă că la școală nu are ce căuta un câine și că un câine de țară n-are ce căuta în altă parte. Jarvis mi-a spus că Bruno va fi un excelent câine de vânătoare odată ce va fi dresat cum se cuvine, iar atunci, Luc va putea merge să vâneze.

– Robert, Luc e încă un copil.

– Aveam cinci ani când m-am dus prima oară la vânătoare. Face parte din moștenirea lui, Amber. Nu pui sub semnul întrebării faptul că învață istoria acestei case și a celor care au trăit aici sau că bunica ta îi spune să se poarte frumos.

Amber oftă. A doua zi de Crăciun, Luc se dusese la vânătoare și vorbise cu înflăcărare toată ziua despre acest lucru. Robert avea dreptate să insiste ca Luc să învețe toate aceste lucruri, dar era prea mic, chiar dacă o proteja ca un om mare pe Rose, care începuse

să meargă, în cele din urmă, deși picioarele ei nu erau atât de rezistente și de drepte cum spera Amber.

Nu suporta răceala ce se instalase între ea și Robert de când se întorseseră din Franța. Ducea dorul zâmbetului lui cald și al glumelor pe care le făcea. Îi lipsea felul în care îi aprecia vestimentația și interesul pe care-l avea față de activitățile ei. Se simțea ca și când i-ar fi fost luată de pe umeri o pătură caldă, iar frigul îi ajungea până în suflet. Oare soarta ei era să piardă prieteniile cu bărbații care însemnau atât de mult pentru ea? Întâi Jay, apoi Robert? Nu-l iubea pe Robert ca soț sau ca amant, dar dragostea îmbrăca multe forme. Iar acum trebuia să locuiască departe de el, în timp ce se pregătea să nască și să pună capăt căsătoriei lor. Îi lipsea foarte mult acel Robert cu care se măritase. Acest Robert, îndrăgostit de Otto, nu era cel pe care-l știa ea. Acest Robert nu avea să o ierte niciodată.

Amber se uita pe fereastra de la Osterby, din King's Withdrawing Room[1], cum se numea micuța anticameră de lângă dormitorul din apartamentele regale, la grădinile îngrijite, pe urmă la șanț, dincolo de care erau căprioare ce se hrăneau cu mâncarea aruncată pentru ele pe zăpada înghețată.

Câteva nopți geroase, urmate de o ninsoare, prefăcuseră peisajul într-un tablou în care negrul contrasta cu albul și cu argintiul.

A doua zi, bunica ei, alături de Greg și de Rose se vor întoarce la Macclesfield, la o zi după ce Robert și Luc vor pleca la Londra. Robert îl va duce pe Luc înapoi la internat, iar ea va rămâne aici.

Avea multe de făcut și nu dorea să vadă pe nimeni. O durea capul în urma discuției pe care o avusese mai înainte cu Greg, care se plânsese din nou de testamentul bunicii.

Oare doar își închipuia sau vărul ei arăta mai rău decât ultima dată când îl văzuse? Părea mai slab, vasele sparte de pe nas și obraji erau mai vizibile, dinții îi erau mai galbeni, iar Amber trebuise să se uite în altă parte, sfâșiată între milă și deznădejde, când văzuse cum îi tremurau mâinile și cum își pierduse șirul vorbelor, oprindu-se în mijlocul propoziției.

Avea nevoie de aer curat ca să o mai lase durerea de cap, hotărî ea, și să scape totodată de mirosul greu și trist al disperării și vinovăției, care părea să se fi impregnat în casă.

[1] Camera pentru retragerea regelui

*

Ca în orice conac de la țară, și în Osterby exista o încăpere în care se țineau hainele, pălăriile și cizmele de cauciuc de purtat afară, dar Amber se duse la etaj înainte să iasă ca să-și pună paltonul ei călduros de tweed. Își mai luă și o eșarfă peste pălărie, pe care și-o legă sub bărbie, precum și o pereche de pantofi solizi, și ieși în aerul rece de afară.

Era atât de frig, că gerul îi înțepa nasul și ochii, și, chiar dacă avea mănuși, tot trebui să-și bage mâinile în buzunare ca să nu-i înghețe. Străbătu terasa, apoi o luă pe scara ce ducea în grădină, trecu de aceasta și se îndreptă spre parc.

Căprioarele se uitau curioase la ea când trecea pe lângă ele. Își simțea inima grea de atâta supărare. Robert nu o va ierta niciodată pentru că îl despărțise de Otto, dar, dacă s-ar fi dat timpul înapoi, știa că ar fi făcut același lucru.

Când auzi râsul lui Luc, își ridică privirea și-i văzu pe Robert și pe Luc venind spre ea, băiețelul alergând în fața tatălui său, alături de cățel.

– Uite, mami, ce deștept e Bruno, îi strigă el vesel, aplecându-se să ia mingea cu care se jucase câinele, ca s-o arunce spre ea. Amber văzu mingea venind către ea și, nefiind prea atentă, nu observă decât când era prea târziu că Bruno se repezise în picioarele ei, și căzu peste el.

Își auzi propriul țipăt amestecându-se cu strigătul lui Robert care o avertiza și cu zgomotul pașilor lui care se îndreptau spre ea, în timp ce era pe jos, cu respirația întretăiată de durerea care îi sfâșia trupul ca un cuțit.

Robert îngenunche lângă ea, cu Luc stând alături de el, și o întrebă îngrijorat:

– Ești bine?

– Nu știu. Mă doare...

Îi citi în privire că înțelesese ce se întâmplase. Întoarse capul și se uită spre casă. Avea de gând să o lase aici. Sentimentul de vină și durerea se luptau în sufletul ei, dar numai durerea putea să câștige bătălia. Amber îl auzi pe Robert spunându-i lui Luc:

– Luc, du-te repede în casă și spune-i lui Bates să-l sune pe doctorul Archer. Hai, fugi! Spune-i că e o urgență.

O durea așa de tare, că de-abia putea să mai respire.

– Ciudat cum se rezolvă lucrurile, reuși ea să îngaime către Robert, care îngenunchease lângă ea și o ținea de mână. Nici unul din noi nu vrea acest copil. Mă întreb dacă știe și el.

– Nu mai vorbi. Robert îi strângea acum mâna. Îl văzu ridicându-și privirea. *Cred că vine bunica ta cu jumătate din servitori* după ea.

– Îmi pare rău, Robert, îmi pare așa de rău, șopti Amber, dar durerea îi sfârteca măruntaiele și i se făcu întuneric în fața ochilor.

Își reveni încetișor, primul simț pe care și-l recăpătă fiind al mirosului; simți aerul și pământul înghețat, dar și mirosul spaimei amestecat cu parfumul bunicii sale.

Deschise cu greu ochii. Bunica ei era acum în locul lui Robert și se uita supărată la ea.

– Ce prostie să ieși pe gerul ăsta, o mustră ea, de parcă știuse că e gravidă.

– A venit doctorul, spuse Robert.

Doctorul Archer era un medic de țară de modă veche, un om calm, care vorbea tărăgănat.

Amber trebuia dusă pe o targă la ea în cameră ca să o poată consulta cum trebuie.

– Cred că v-ați rupt o coastă sau două, îi spuse, apoi se întoarse spre Robert, care se aplecase să-l audă mai bine, și adăugă încet: Da, înțeleg. Să sperăm că...

Doctorul plecă după o oră, iar Robert intră în camera lui Amber.

– Ai vorbit cu doctorul Archer? îl întrebă ea fără nici un pic de vlagă.

– Da. Spune că trebuie să stai la pat câteva zile și să-l chemăm imediat dacă mai sângerezi.

– Da, încuviință Amber.

Robert se duse la fereastra care dădea spre parcul în care se plimbase Amber. Când se întoarse spre ea, era atât de mohorât, că Amber nu îi putu citi gândurile.

Sângerase puțin în timpul nopții, dar nu spusese nimănui, retrăgându-se în sine, încercând să se detașeze de copilul din pântecul ei, refuzând să asculte strigătele sfâșietoare de revoltă ale propriului ei instinct matern, dar dimineață sângerarea se oprise, iar la sfârșitul săptămânii, doctorul Archer i-a spus că poate să se ridice din pat și că bebelușul nu avea nimic.

Dar sentimentul de vină o apăsa pe suflet. În camera copiilor o ținuse pe Rose în poală și simțise cum căldura iubirii pentru fetița lui Greg îi topea inima înghețată. Dacă putea să o iubească pe orfana nedorită, atunci de ce nu și-ar putea iubi copilul pe care-l purta în pântec?

Îl iubea pe Luc – atunci de ce n-ar putea să-l iubească și pe acest copil, când se va naște? Dar dacă nu va fi așa? Dacă nu *va putea*?

Rose se foia în poala ei, simțind că Amber nu-i mai dădea atenție. Amber se aplecă și o sărută pe creștet, pe părul mătăsos. Ochii oblici ai lui Rose, care contrastau cu gura ei superbă de englezoaică, asemenea unui boboc de trandafir, îi confereau chipului ei o frumusețe exotică.

Și-ar fi dorit ca Greg s-o asculte și s-o lase pe Rose cu ea, după ce el și bunica se întorceau la Macclesfield, dar era încă supărat pe ea și părea să-i facă plăcere s-o refuze, se gândi Amber cu tristețe.

Își făcuse atâtea planuri pentru acest an: să creeze noi materiale pentru magazin, sperând să primească și alte comenzi de la Comisia de Patrimoniu, să alcătuiască o arhivă de modele cu desenele tatălui și cu planurile detaliate pe care le desenase Vanbrugh pentru interioarele de la Denham Place. Dar acum va trebui să pună pe primul plan noua viață pe care o purta în pântec. Iar magazinul era atât de important pentru ea!

Oare mai important decât un copil?

Se simțea atât vinovată, cât și revoltată. Nu mai voia un alt copil de la Jean-Philippe. Cum ar mai putea să dea ochii cu Jay? Dacă ar fi fost copilul lui... Și totuși, îi era recunoscătoare lui Jean-Philippe. Recunoscătoare pentru că o făcuse să simtă din nou pasiunea, da, dar nu-i era deloc recunoscătoare pentru viața ce creștea în pântecul ei.

Capitolul 46

Aprilie 1938

– Apreciez că nu vrei să-ți sărbătorești ziua de naștere, bunico, dar dacă prietenii tăi vor, mă tem că nu prea ai de ales, îi spuse Amber

lui Blanche pe un ton sec, după ce îi ascultase tânguielile în privința risipei inutile de bani pentru o petrecere pe care oricum nu o dorea.

Jay fusese acela care îi amintise că bunica ei va face șaptezeci de ani, telefonându-i ca să-i spună că ar trebui să o sărbătorească într-un fel.

–A făcut atât de mult pentru nevoiașii din zonă, chiar dacă nu-i place să recunoască.

Vocea lui îi readusese în minte singurătatea și suferința, așa că se bucurase că nu-i putea vedea chipul. Amber nu avea idee cum de se transformase prietenia în dragoste. Oare se întâmplase înainte s-o sărute și nu-și dăduse ea seama? Parcă din neant, adusă pe aripile timpului, îi reveni amintirea întâlnirii lor din grădină înaintea plecării ei la Londra. Oare nu-și dăduse atunci seama că ceva important era pe cale să se întâmple? Fusese prea naivă ca să știe ce simțea, prea naivă să iubească așa cum iubeau femeile, dar știuse că Jay e un om deosebit.

Oricum ar fi fost, o descoperise cu siguranță în brațele lui Jean-Philippe. O, da, o simțise atât de bine.

– Mi-e jenă să recunosc, dar habar n-am avut ce vârstă împlinește. Sigur că, trebuie să facem ceva, fusese ea de acord de îndată ce a fost în stare să-i vorbească, fără să se dea de gol.

– Nici eu nu știam, îi spusese Jay. Bunicul a adus vorba de asta.

– Mai bine nu-i spunem, râsese Amber, pentru că altfel o să-i poarte pică.

Acum, totul era pregătit și avea să organizeze o petrecere pentru fermierii de pe moșie, iar muncitorii din fabrică vor primi o zi liberă, lucru cu care Blanche nu fusese deloc de acord când i-l sugerase Amber, și nu cedase decât atunci când îi spusese Amber că informase deja ziarul local despre generozitatea bunicii sale.

Într-adevăr, șiretlicul folosit de Amber avusese efectul scontat. De asemenea, comandase în taină eșarfe de mătase cu portretul bunicii sale imprimat pe ele, care să fie dăruite doar celor care lucrau în fabrică sau pe moșie.

Maurice îi scrisese cu multă bucurie că îl contactaseră mai mulți proprietari ai altor fabrici și somități din oraș, care îi solicitau câte o eșarfă.

– Vor deveni piese de colecție cu atât mai valoroase, cu cât s-au produs într-o serie limitată, prezisese Jay când Amber îi spusese

despre asta într-una din convorbirile lor telefonice săptămânale, în care discutau lucruri legate de pregătirile pentru ziua lui Blanche.

Familia Stanley, de la Alderly Hall, care era înrudită cu neamul Mitford, urma să dea un ceai pentru sărbătorită, iar demnitarii din Macclesfield, un dineu protocolar.

Una peste alta, în toată săptămâna în care era ziua lui Blanche, inclusiv în cele două weekenduri de la începutul și sfârșitul acesteia, petrecerile aveau să se țină lanț, prima fiind în această după-amiază, organizată pentru lucrătorii de pe moșie și din casă, și urma să aibă loc în Tenants Hall.

– Mă gândeam, Amber, o anunță brusc Blanche, că, dacă va fi război, guvernul va rechiziționa unele proprietăți pentru a-și caza trupele, așa că trebuie să ne asigurăm că Denham nu se va număra fi printre acestea. Trebuie să vorbești cu prietenul acela al tău de la Comisia de Patrimoniu și să-i sugerezi că mult mai potrivit în acest scop ar fi conacul de Vries. De fapt, și eu am spus acest lucru ori de câte ori mi s-a ivit ocazia. La urma urmei, aceasta este o moșie productivă, pe când lordul de Vries trăiește singur și își lasă pământurile în paragină.

Amber nu-și putu stăpâni un zâmbet. Oare auzise Blanche că bunicul lui Jay își amintise ce vârstă împlinea? Oare voia să se răzbune pe el pentru asta?

– Domnul Chamberlain[1] e convins că n-o să fie război, îi aminti Amber bunicii sale.

– Ce-mi pasă mie de Chamberlain? N-am încredere în el și nici în convingerile lui.

Discuția despre război îi aduse aminte lui Amber de conflictul din Spania. Citise în ziare despre suferințele groaznice ale poporului spaniol. Oare supraviețuise Jean-Philippe luptelor de acolo? Spera că da. Trimisese la Macclesfield cufărul sigilat cu pânzele lui și ceruse să-i fie păstrat.

– Mă duc acum la Dower House, bunico, s-o aduc pe Rose.

– Nu știu de ce faci atâta caz de copila asta. Trimite o servitoare după ea.

– Fac atâta caz de ea, așa cum zici, pentru că e nepoata mea și o iubesc.

– Dar vei avea în curând un alt copil, al tău, de care să te ocupi.

[1] Prim-ministru al Angliei între anii 1937 și 1940 (n.tr.)

Amber avea mai puțin de o lună până să nască. Fusese o sarcină ușoară, care nu o deranjase prea mult până să se întoarcă la Macclesfield. Acum, de câte ori o lua pe Rose în poală, copilul o lovea așa tare cu picioarele, de parcă ar fi vrut s-o dea jos pe fetiță de pe genunchii ei.

În primele zile ale lunii mai înfloriseră și ultimele lalele, care încântau ochiul cu diversele lor culori, în vasele de piatră și straturile care făceau mândria grădinilor de la Denham.

Jay îi spusese că Harvey, grădinarul-șef, bombănea de săptămâni întregi, plângându-se că la petrecerile ce urmau să aibă loc, invitații o să-i strice peluza.

– De fapt, e încântat că va avea ocazia să-i pună în inferioritate pe ceilalți grădinari, etalându-și măiestria în fața mai-marilor din ținut, îi spusese Jay.

Jay! Sistemul complicat de reguli și pedepse pe care și-l impusese ca să nu mai găsească pretexte pentru a-l întâlni și să se autopedepsească în caz contrar îi cerea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l vadă cât mai rar cu putință. Dar alungase deja gândul de a și-l scoate din minte și din suflet. Așa că nu avea nici un motiv să nu se ducă la Dower House s-o ia pe Rose, deoarece știa că Jay nu era acolo. De altfel, această vizită va fi pentru ea o adevărată pedeapsă, întrucât era sigură că o va găsi pe Cassandra acolo.

În aparență, deoarece Cassandra și Jay erau veri, i se părea normal ca Lydia să fie prietenă cu ruda soțului ei. Chiar și Blanche spusese că era o dovadă de bunăvoință și compasiune din partea Cassandrei să petreacă atâta timp cu Lydia, dat fiind propriile sale îndatoriri de soție. Totuși, Cassandra avea ceva care îi repugna lui Amber, dar nu era vina ei dacă îl văzuse pe Jay sărutând-o. Cel puțin își ținuse gura față de Lydia, probabil ca să nu-i facă rău, își închipuia Amber, pentru că erau prietene așa bune.

„Sunt încredințată că Jay ar fi trebuit s-o interneze de mult pe nevastă-sa, pentru că e clar că și-a pierdut mințile, cu toate că alții spun, din delicatețe, că are «nervii slabi»", îi zisese cu sinceritate bunica ei.

„Cred că ești prea aspră, bunico", îi răspunsese Amber. „Lydia nu se simte bine câteodată, dar nu tot timpul."

„Biata Lydia", se gândea Amber cu milă în suflet, în timp ce mergea pe drumul spre Dower House, fără pălărie, ca să simtă mângâierea soarelui de mai.

Fagii de pe marginea aleii începeau să înverzească, iar în parcul aflat de o parte și de cealaltă a drumului, iarba era bogată și de un verde strălucitor.

Se gândea să lanseze în magazin o nouă linie de mătăsuri și tapete asortate, iar ramurile înfrunzite o inspirau. Putea folosi culori vegetale din salvie și cărbune; nu era nevoie decât de câteva linii. Magazinul prospera, iar Amber nu trebuia decât să-i treacă pragul și să-și umple plămânii cu mirosul mătăsii, lăsându-și simțurile în voia frumuseții de acolo, pentru a avea un sentiment de împlinire. Acest succes însemna mult pentru ea. Își făcuse multe planuri de viitor, printre care și acela de întări legăturile cu James Lee-Milne și Comisia de Patrimoniu, ca să-și îmbogățească colecția de mătăsuri vechi.

Pentru a se menține pe linia de plutire, magazinul avea nevoie să vândă multe produse, mai ales dintre cele pe care și le putea permite oricine, cum ar fi eșarfele festive de mătase. Mai avea nevoie și de contracte pentru steaguri și însemne heraldice. Materialele de lux pe care le vindea în magazin nu vor fi niciodată de-ajuns pentru ca fabrica să lucreze la întreaga ei capacitate, dar acestea erau febleța ei. Plăcerea de a vedea reproduse nepieritoarele desene străvechi, de a ține în mână materiale superbe, de a vedea munca tatălui ei prinzând viață însemna pentru ea mai mult decât putea să exprime prin viu grai. Bucuria și privilegiul ei erau că ea, datorită familiei sale și căsătoriei cu Robert, putea să creeze o punte între trecut și prezent, pe care să aducă toată această frumusețe, s-o trezească la o nouă viață. N-avea să nege niciodată importanța pe care o avea pentru fabrică producția de articole obișnuite, care îi asigura funcționarea, și nici să înceteze de a-i fi recunoscătoare Ministerului de Război datorită contractului încheiat pentru parașute, dar inima ei rămânea pentru totdeauna la frumoasele mătăsuri pe care le vindea în magazinul din Walton Street, iar planul ei în viață fusese să-și îmbogățească mereu colecția. Fusese. Își puse mâna pe burtă. Din *această* cauză, planurile de viitor, care erau înainte atât de clare și de realizabile, îi păreau acum niște miraje, care nu existaseră niciodată decât în imaginația ei.

La răsărit, în zare, dealurile din Derbyshire se profilau întunecate pe cer. În orașul Buxton, cu renumitele sale băi, nu mai era zăpadă, și nici pe drumul în serpentine care ducea la faimoasa cârciumă Cat and Fiddle, cea mai bună din Anglia. Într-o zi ca asta, când cerul era atât de senin, puteai să vezi de la Alderley Edge până hăt departe,

spre câmpia Cheshire, care se întindea în vestul ținutului, cu pajiștile sale bogate.

Peste o lună, fagii vor fi plini de frunze, iar ei îi va veni sorocul. Nașterea copilului pe care îl purta în pântec va însemna sfârșitul căsniciei lor. Nu-i spusese nimic bunicii despre viitor. Mai era destul timp.

Amber ajunsese acum la poarta prin care se intra în grădina casei, dar, ciudat, nu se auzeau voci de copii, ca de obicei. Se încruntă îngrijorată când o văzu pe Rose stând singură pe pajiște. Fata lui Greg se lumină la față când o zări, se ridică și îi alergă în întâmpinare.

– Cum se mai simte drăgălașa mea Rose azi? o întrebă Amber, cu duioșie în glas. Avea burta prea mare ca să se aplece, așa că o mângâie pe Rose pe creștet și se uită în jur după dădacă și fetițele lui Jay.

Grădina pustie și tăcută i se păru deodată un semn rău. O surprindea neplăcut faptul că nu le vedea și nici nu le auzea pe fetele lui Jay și că Rose fusese lăsată singură în grădină. Amber știa că Jay dăduse dispoziții, la sfatul doctorului Brookes, ca fetițele să nu fie lăsate niciodată singure cu mama lor, dar poate că noua dădacă, care fusese angajată de puțin timp, nu le cunoștea.

Începuse să meargă mai repede, prea repede pentru starea în care se afla, își dădu ea seama când simți un junghi în pântec. Ușa de la bucătărie era deschisă, bucătăreasa făcea prăjituri și se uită la ea supărată, așa cum obișnuiesc toate bucătăresele când nu vor să fie deranjate.

– Conița a trimis-o pe Alice după domnu' Jay, răspunse ea la întrebarea lui Amber. Fetițele astea două nu s-au simțit prea bine – s-au zbânțuit prea mult și s-au ținut de prostii, dacă mă-ntrebați pe mine. Nu-i de mirare că le este rău.

– Unde sunt acum? o întrebă Amber.

– Sus. Conița a venit jos și le-a luat cu ea la etaj după ce a plecat Lady de Vries, apoi a coborât din nou și i-a zis lu' Alice să se ducă îndată după domnu' Jay, că fetele nu se simt prea bine. Da' n-aveau nici pe naiba când alergau prin grădină și mă băteau la cap să le dau biscuiți.

– Biscuit, spuse Rose cu speranță în glas, sprijinindu-se de picioarele lui Amber.

N-avea nici un motiv s-o treacă fiori reci pe șira spinării, își spuse Amber, absolut nici unul. Se uită la ușa verde care despărțea bucătăria de restul casei.

– Am un mesaj de la bunica mea pentru doamna Fulshawe. Mă duc sus să i-l dau. Vrei să o supraveghezi pe Rose până mă întorc? Promit că vin repede.

– Nu-i treaba mea să am grijă de copii, zise bucătăreasa pe un ton tăios.

– Sigur că nu, spuse Amber ca s-o liniștească, dar mă tem că nu pot s-o iau pe Rose cu mine, că nu știe încă să urce scările, și o să-ți fiu recunoscătoare.

Amber își deschise poșeta și văzu sclipirea din ochii femeii.

– Îți mulțumesc foarte mult, îi spuse ea, punându-i în mână două jumătăți de coroană.

– Nu cre' c-o să mă țină din treabă. E o micuță destul de liniștită.

– Așteaptă-mă aici, îi zise Amber cu blândețe nepoatei sale.

După ușa verde, casa părea pustie, iar camerele neatinse de aripa dragostei. Pe când trecea de salon, îi veni în nări un miros de țigară prin ușa deschisă. Din câte știa, Lydia nu fuma, dar Cassandra da.

Amber ezită la capătul scărilor, apoi strigă:

– Lydia, sunt eu, Amber!

Nici un răspuns, apoi se auzi zgomotul înfundat al unei uși care se închidea, ca și cum cel care o făcea nu voia să știe nimeni că e acolo.

Cele două fetițe erau întinse pe paturi separate, observă Amber îngrozită, învelite cu cearșafuri ca în niște giulgiuri. Erau nemișcate. Se simți un pic mai ușurată când le văzu piepturile ridicându-se și coborând.

Observă că erau pahare pe noptieră și o sticluță lângă ele.

– N-ar fi trebuit să vii aici.

Amber se întoarse anevoie, aproape împiedicându-se de greoaie ce era.

Lydia stătea în prag, apoi intră în cameră și închise ușa, o încuie și luă cheia.

– Lydia, ce le-ai dat fetelor? o întrebă Amber cu teamă în glas. Știu că nu se simțeau bine și că ai trimis după Jay.

– Vreau să afle că știu că are de gând să mi le ia. De aceea am trimis după el. Dar acum nu mi le mai poate lua. Nimeni nu le mai poate lua acum de lângă mine.

Amber se uită la ea îngrozită.

– Lydia, Jay nu ți-ar lua niciodată copiii.

– Ba da. Cassandra mi-a zis. Spune că nu trebuie să am încredere în Jay, pentru că vrea să-mi ia fetele, din cauza ta. Din cauza *ăstuia*. A copilului pe care ți l-a făcut. Cassandra mi-a zis că pe tine te iubește Jay, nu pe mine.

Amber era îngrozită, dar mila își făcea loc în adâncul sufletului ei.

– Nu, Lydia, nu e adevărat. Îți jur. Jay nu este tatăl copilului.

Ce lipsită de inimă, ce intrigantă era Cassandra! Ce Dumnezeu putea să câștige împuindu-i Lydiei capul cu minciuni despre Jay, în afară de plăcerea de a face rău? Trebuia să știe ce fragil era echilibrul mintal al Lydiei.

– Ești soția lui Jay, Lydia, și mama copiilor lui. Nimic nu poate schimba asta, o asigură Amber.

La urma urmei, era cât se poate de adevărat.

– Jay vrea să-mi ia copilașii, dar eu n-o să-l las. Sunt mama lor, sunt ai mei. Începuse să ridice tonul.

– Știu că îi iubești, Lydia, încercă din răsputeri Amber s-o liniștească.

– Da, desigur. N-o să simtă nimic. O să doarmă. Apoi, am să-i salvez cu asta.

Își ținea mâna dreaptă pe lângă corp, ascunsă în faldurile rochiei, dar acum o ridică, iar Amber văzu lama lucitoare a cuțitului din mâna ei. O cuprinse spaima.

– Știi, totul se va petrece foarte repede, îi spuse Lydia pe un ton firesc. Când eram mică, mă uitam cum o făcea bunicul meu cu animalele. Doar le punea cuțitul la gât și gata. Curge mult sânge, dar ai văzut că le-am învelit în cearșafuri, nu?

Întregul corp al lui Amber era scăldat într-o sudoare rece ca gheața. Simțea cum o lovește copilul cu picioarele în burtă, cu toată forța, și, pentru prima dată de când îl purta acolo, Amber a fost cuprinsă de un val năvalnic de iubire protectoare pentru el.

Trebuia să iasă din camera asta și să ceară ajutor, dar Lydia se pusese între ea și ușă și avea un cuțit în mână.

– Nu va veni prea curând, îi spuse Lydia parcă citin-du-i gândurile. I-am zis lui Alice că s-a dus la fermă, dar nu-i așa.

Era ceva aproape copilăresc în expresia de satisfacție de pe fața ei și în tonul vocii sale.

– A fost foarte inteligent din partea ta, Lydia, îi spuse Amber.

– Da, sunt foarte deșteaptă. Așa zice Cassandra.

– Și îți iubești copiii.

– Da.

– Și nu ai face nici un rău celor pe care îi iubești, nu-i așa?

– Dar nu le fac nici un rău fetițelor. Jay le-ar face să sufere dacă le-ar lua de lângă mine. Vreau să le trimit la Dumnezeu, pentru ca El să aibă grijă de ele. Vor fi în siguranță acolo. Toți suntem la adăpost lângă Dumnezeu.

Vorbea ca un copil, și așa trebuia să se poarte cu ea, decise Amber. Era bolnavă de spaimă, dar trebuia să-și ascundă de Lydia acest sentiment. Unde era Jay, de ce nu venea? „O, Doamne", se rugă în sinea ei, „fă-l să vină, te rog, fă să vină cineva și să ne salveze. Salvează-mi copilul! Și pe ai ei."

Una din fetițe gemu deodată și se mișcă sub cearșaf; era evident că suferea.

– O să se sufoce, îi spuse Amber Lydiei. Trebuie s-o întoarcem pe o parte.

Se duse instinctiv la pat, însă doar ce puse mâna pe Ella s-o întoarcă pe o parte, auzi țipătul Lydiei:

– N-o atinge! Nu trebuie s-o atingi!

Se aruncă atât de repede asupra lui Amber, cu cuțitul în mână, că Amber abia avu timp să întindă mâna ca să se apere și să încerce să se firească din drumul Lydiei.

Simți cuțitul intrându-i în braț și o durere ascuțită.

Copilul dădea din picioare, de parcă se temea pentru viața lui, iar pe Amber o cuprinse slăbiciunea când văzu sângele scurgându-i-se pe braț în picături roșii și strălucitoare. Corpul îngreunat de sarcină nu mai asculta de comenzile de autoapărare pe care i le trimitea creierul.

– Sânge, șopti Lydia. Sânge.

Ridică din nou mâna.

Amber era blocată între pat și perete, dar n-o mai interesa viața ei. Nu se putea gândi decât la copil; viața lui trebuia apărată. Nimic altceva nu conta – nimic și nimeni, iar ea cel mai puțin.

Auzi pași pe scară, apoi pe Jay strigându-i numele. Numele *ei*, nu pe al Lydiei. Își adună ultimele puteri să-i răspundă și s-o împingă pe Lydia. Amber o văzu îndreptând cuțitul spre copilașul fără apărare din burta ei; întinse mâna să i-l ia, înnebunită să-și apere copilul, dar simți cum o taie pe mână și apoi pe braț. Îi veni în nări mirosul propriului sânge.

Ușa se deschise și îl văzu pe Jay în prag.

– Jay! Îi rostise numele în șoaptă, dar el o auzise. Se uită la ea îngrozit și îndurerat.

Intră în cameră și încercă s-o prindă pe Lydia, dar femeia îi scăpă din mâini.

Amber văzu negru în fața ochilor și imediat o apucară durerile nașterii. Se aplecă și își puse mâinile pe burtă, ca să o protejeze.

– Nu, protestă ea. Nu, nu încă. Este prea devreme.

Afară, se auzi zgomotul făcut de o mașină care se oprea.

Durerea venea în valuri fierbinți care se ridicau și coborau, lăsând-o fără vlagă, pentru ca apoi s-o apuce și mai tare în gheare.

Nu era ca atunci când îl născuse pe Luc. De această dată, trupul ei și copilul din el păreau să se lupte unul cu celălalt, corpul refuzând să-l aducă pe lume pe copilul care era hotărât să vadă lumina zilei.

Fusese adusă înapoi la Denham, iar ea spusese că nu vrea să nască la Dower House, căci nu-și mai amintea aproape nimic de drumul parcurs până acasă, la conac.

Se făcuse deja noapte și durerile nu încetau, ci deveneau uneori atât de puternice, încât simțea că își pierde cunoștința.

O văzuse pe bunica aplecată deasupra ei, cu o expresie severă și reținută pe față, și pe doctorul Brookes, în a cărui voce se simțea neliniștea, deși era calm și binevoitor ca întotdeauna.

În toiul nopții, când trupul îi era istovit de atâta durere, iar ea, sleită de puteri, i se păru că vede un bărbat stând în întuneric, la picioarele patului. Îi simți iubirea care o înconjura, tandră și neliniștită, vrând parcă s-o apere. Începu să țipe, rugându-l să nu plece sau s-o ia cu el, dar țipetele i-au fost curmate de durerea sfâșietoare care o săgetă în măruntaie. Vedea fața schimonosită a Lydiei, cuțitul din mâna ei; îl simțea sfârtecând-o. Nu trebuia s-o lase să-i facă rău copilului, trebuia să-l apere. Nu trebuia încă să se nască. Era prea devreme și prea periculos; cuțitul Lydiei i se înfigea în carne. Simțea căldura și mirosul propriului ei sânge. Durerea devenea din ce în ce mai puternică. Parcă auzea pe cineva care țipa ca un animal pe moarte.

– Împinge, Amber! Împinge acum!

Bunica era aplecată deasupra ei și o strângea de braț.

– Nu! strigă ea.

Dar era prea târziu, corpul nu se putea împotrivi legilor naturii; acum, copilul nu va mai fi în siguranță. Era prea târziu.

I-au pus-o la sân – era *o fetiță* micuță, ca o păpușă de ceară. Fără viață.

Încercă să întindă mâna spre ea, dar, când făcu gestul, simți cum o cuprinde un val de fierbințeală. Simțea mirosul de sânge, cald și sărat. Auzea voci în jurul ei, dar nu înțelegea ce spun, căci șuvoiul năvalnic din ea o seca de putere și îi anihila simțurile.

– Amber. Era o voce cunoscută, slabă, dar oarecum poruncitoare, care răzbătea până la ea, deși dormea profund. Era vocea lui Robert. Dar cum putea Robert să fie aici, când erau despărțiți și îi spusese clar că nu mai voia să audă de ea?

Amber se strădui să deschidă ochii, în ciuda faptului că se simțea grozav de slăbită. Robert fusese acela care îi vorbise, își dădu ea seama, uitându-se mai întâi la soțul ei, apoi la camera ce i se părea necunoscută.

– Unde sunt? îl întrebă ea șovăielnică.

– Ești la spital, Amber. A trebuit să fii adusă aici ca să ți se facă o transfuzie.

– O transfuzie?

Se încruntă, încercând să înțeleagă ce-i spunea.

– Una din alte câteva. Doctorul Brookes a trimis, până la urmă, pe cineva la noua bancă de sânge din Ipswich.

Robert o ținea de mână, își dădu ea brusc seama. Arăta obosit și îi crescuse barba. Părea mai slab și mai bătrân ca oricând.

– De ce ai venit la mine?

– M-a trimis bunica ta.

Mâna care și-o pusese peste a ei îi tremura.

– Ce prost am fost! A trebuit să fiu cât pe ce să te pierd ca să-mi dau seama cât de dragă îmi ești și ce pustie ar fi viața mea fără tine. Credeam că știu ce e dragostea, dar abia acum realizez că nu cunoșteam decât o singură ramură din acest copac cu rădăcini adânci. Acum știu că tu și iubirea mea pentru tine sunt cele mai solide ramificații ale rădăcinii acestui arbore, care îl țin în viață și pe el, și pe mine. Prințesă, tu ești fetița mea scumpă.

Faptul că Robert folosea porecla pe care i-o dăduse în glumă prima dată când se văzuseră îi umplu lui Amber ochii de lacrimi. Mâna lui o strângea pe a ei, iar ea îi răspundea la fel.

– În chinurile facerii, când ai strigat să te iert, am înțeles că te iubesc mai mult decât pe o mie de Otto.

– Ai fost acolo? Atunci?

– Unde să fi fost? Deși recunosc că bunicii tale nu i-a convenit. Mă rugam să trăiești, Amber, pentru Luc și pentru mine, ca să am ocazia să-ți vorbesc ca acum. Voiam să te ocrotesc cu iubirea mea.

– Am simțit-o. Am știut că cineva... am crezut că este tata...

– Poate c-am fost amândoi, îi spuse Robert cu blândețe. Acum, trebuie să te odihnești.

Îi lăsă mâna și se ridică de pe pat.

Amber nu voia să-l lase să plece. Diverse imagini i se învălmășeau în minte: Lydia; cuțitul; Jay; nașterea copilului mort, fără strop de viață în el. Își puse mâna liberă pe burta plată acum și îl întrebă, cu lacrimi în ochi:

– Ce e cu copilul meu?

Robert se lumină la față, iar bucuria i se citea în privire. Asta însemna că îi murise copilul!

Durerea era insuportabilă, mai puternică decât chinurile facerii. Voia să scape de ea și să se întoarcă în neantul din care o scosese Robert. Îi simți mâna care o apăsa mai tare pe a ei, pentru că îi ghicea dorința și voia s-o oprească.

– E atât de frumoasă, Amber, desăvârșită, râse el. Mărturisesc că o iubesc la nebunie. Seamănă mult cu Luc, dar e și mai drăguță.

Amber se holbă la el, neîncrezătoare.

– Trăiește?

– Ce spui? O, biata mea fetiță, ai crezut...? Da... da, trăiește și are mare nevoie de mama ei, pe care un tată n-o poate înlocui. Bunica ta e la fel de înnebunită după ea ca mine, sunt convins, deși ea nu zice nimic. Totuși, nu vrea să mă lase s-o iau camera copiilor și s-o duc acasă. Suntem cu toții sclavii ei, poate în afară de micuța Rose, care plânge după tine.

Lui Amber îi era greu să înțeleagă.

– Am crezut că a murit. Era așa palidă și nemișcată.

– A fost o naștere grea pentru voi amândouă. Cred că nu-ți amintești că, după naștere, ai avut așa o hemoragie, că doctorul Brookes ne-a spus că s-ar putea să te prăpădești. Într-adevăr, puteai să mori dacă nu ți se făceau transfuzii. Avem aceeași grupă de sânge, știai?

– Tu mi-ai dat sângele?

Robert zâmbi obosit.

– Toți ți-am dat. Bunica ta, eu și Jay, dar când a văzut că nu se oprește hemoragia, doctorul Brookes a trebuit să apeleze și la banca de sânge.

– Cât a durat?

– A trecut aproape o lună de când s-a născut Emerald.

– Emerald?

Amber simți o împunsătură de gelozie, pentru că altcineva alesese numele fetiței ei.

– A fost alegerea bunicii tale. Smaraldul este piatra prețioasă a lunii în care s-a născut, și în familia voastră există tradiția de a li se da fetelor nume de culori. Eu am vrut să-i dau numele tău...

Vocea îi deveni mai profundă.

– Robert, vorbește-mi despre Lydia. Ce s-a întâmplat cu ea? Unde...?

– Lydia a murit, Amber. După ce te-a atacat, a fugit din casă exact când venea doctorul Brookes și s-a aruncat sub roțile unei mașini. A murit pe loc. Bietul șofer, era îngrozit.

– Doamne, ce sfârșit groaznic!

– Așa e, dar, dacă lăsăm deoparte aspectul șocant al morții ei, poate că a fost mai bine pentru ea. Dacă nu murea, ar fi fost acuzată că le-a dat fetițelor ei somnifere cu gând să le omoare și că te-a atacat pe tine.

– Fetele! O, Robert, cum se simt?

Amber se simțea vinovată că nu întrebase de ele întâi.

– Foarte bine. De fapt, bunica ta spune că le e mult mai bine fără sărmana lor mamă. Doctorul Brookes crede că le-a dat propriile ei medicamente, pe care le-a ascuns în loc să le ia.

– Sunt sigură că n-ar fi făcut niciodată așa ceva dacă nu i-ar fi băgat Cassandra în cap că Jay are de gând să-i ia copiii. Ce e? întrebă ea când văzu că Robert se întunecă la față.

– Nu voiam să deschid încă acest subiect, dar, din moment ce ai întrebat de Cassandra, cred că ar trebui. Făcu o pauză, apoi zise încet: Mă tem că acea Cassandra a răspândit zvonul că Jay vrea să divorțeze și că ea avea o dovadă de necontestat că era încurcat cu altă femeie.

Amber se crispă, iar fața ei își pierdu și puțina culoare pe care o avea.

– Este atât de geloasă, Robert, și de rea. Jay e, la urma urmei, vărul ei.

– Așa cum Greg e al tău, și totuși, uite cum s-a purtat cu tine când a fost povestea cu testamentul bunicii. Tu ești bună și inimoasă, și crezi că toți sunt la fel. Din păcate, nu-i așa. Amber, trebuie să-ți spun ceva, acum, că te simți mai bine.

– Dacă e despre căsătoria noastră...

– Este. Dar mai întâi, îți datorez scuze. Acum a aflat toată lumea că Hitler a zdrobit orice opoziție în rândul ofițerilor din armata germană, declarându-se comandant suprem al forțelor armate. Apoi, s-a folosit de propagandă ca să păteze reputația feldmareșalului Werner von Blomberg, insinuând că soția acestuia a fost prostituată, în timp ce despre generalul Werner von Fritsch a răspândit zvonul că e homosexual. Ai avut perfectă dreptate când m-ai prevenit și îți datorez mult pentru tot ce ai făcut pentru mine. O recunosc acum și îți mulțumesc din adâncul sufletului. Dar mai vreau să-ți cer ceva, adăugă el, apoi făcu o pauză și îi zâmbi la fel ca acel Robert de pe vremuri. Vreau să rămâi soția mea, Amber. Așa cum ți-am mai spus, când am aflat că viața ți-e în primejdie, m-am gândit doar la cât de mult te iubesc și câtă nevoie am de tine, și la cât de greu mi-ar fi să trăiesc fără tine. Avem un fiu pe care îl iubim amândoi, iar acum avem o fetiță frumoasă, în caz că mă lași s-o cresc și eu. Nici unul din noi n-a vorbit cu nimeni despre divorț, așa că ne putem continua liniștiți căsnicia. Așa-i, Amber? Vrei?

Amber își aminti cum se uitase Jay la ea când venise în camera copiilor și o văzuse la mila Lydiei. Îi citise în priviri tot ce avea pe suflet. Își dăduse seama că iubirea lui pentru ea era la fel de mare ca a ei pentru el. Își câștigaseră, fără îndoială, dreptul de a fi împreună și de a se bucura de iubirea lor. Aveau așa multe în comun; puteau face atât de multe – pentru moșie, pentru fabrică, pentru copiii lor. Inima ei tânjea după a lui și după un viitor împreună.

Dar avea alte responsabilități: un fiu care îl iubea pe omul pe care îl credea tatăl său; un alt copil care, dacă se despărțea de soțul ei, va deveni ilegitim. Ea însăși ar fi înfierată de gurile rele, așa cum o ponegrise deja Cassandra, iar fetele lui Jay poate că vor crește cu sentimentul că ea luase locul mamei lor prin viclenie, și de aceea nu vor apela la ea când vor avea nevoie.

Ca să scape de propria nefericire, ar trebui să-i facă nefericiți pe alții.

Calea de aur spre iubire și împlinire strălucea în ochii ei înlăcrimați, ispititoare și plină de promisiuni. Amber o privi cu nesaț, apoi închise ochii și nu o mai văzu.

– Da, Robert, îi spuse ea. Sigur că vreau.

– Așteaptă, Amber, să-ți vezi fiica. Fața lui Robert se lumină de un zâmbet strălucitor. Când s-a născut Luc, am crezut că nu pot iubi mai mult un copil, dar acum cred că nici un bărbat nu poate înțelege ce înseamnă să fii tată până nu i se naște o fiică. E minunată, Amber, în toate privințele, fermecătoare, adorabilă, și deja mă are la degetul ei mic. Pot să jur că mi-a zâmbit azi-dimineață.

Amber îi ascultă elogiul, cu inima grea, zdrobită de atâta durere.

Fetița a fost botezată Emerald Olga Devenish, la patru luni după naștere, imediat ce s-a întors Chamberlain în Anglia și a declarat că „nu va fi pace". Amber alesese al doilea nume al copilului în cinstea străbunicilor ei ruși.

Toată lumea spunea că e cea mai frumoasă fetiță din lume, cu buclele ei negre și ochii mari, umbriți de gene lungi, care promiteau să ajungă de culoarea lunii în care se născuse.

Copila cerea atenția curții sale de adoratori la fel de hotărâtă ca o împărăteasă. Pe Robert îl iubea din toată inima, dar pe Amber nu o accepta deloc.

Prima dată când Amber o luase în brațe după ce se întorsese la bunica ei, Emerald se crispase așa tare, că Amber s-a temut să nu facă o criză.

– Nu trebuie să vă necăjiți. Încă nu vă cunoaște prea bine, îi spusese imediat dădaca priceputa pe care o angajase Blanche, luându-i cu îndemânare copila din brațe.

Amber era însă convinsă că Emerald o cunoștea foarte bine. O cunoștea și o respingea. Putea oare să știe că mama ei nu o dorise? O simțise oare în toate acele zile și săptămâni interminabile de dinainte de naștere? Dar o iubise când se temuse să nu-i facă Lydia vreun rău, își spuse Amber. O iubise atunci și o iubea și mai mult acum, după ce venise pe lume.

Noaptea, când trebuia să se odihnească și să-și recapete puterile, se ducea în camera copiilor și o privea pe Emerald cum doarme în leagăn, tânjind s-o ia în brațe. Dar, de câte ori nu rezista ispitei și o făcea, copila se trezea și începea să țipe supărată că mama ei o luase

în brațe. Exista oare ceva care s-o doară mai mult pe o mamă decât faptul că e respinsă de propriul copil?

Amber încerca să-și ascundă sentimentele când o vedea pe Emerald întinzând mânuțele spre alții și cerând să fie luată în brațe, zâmbindu-le așa cum nu-i zâmbea ei niciodată.

Lui Amber i se părea că ea era singura persoană pe care o respingea fetița, dar mai exista una pe care n-o plăcea: pe Rose. Biata Rose! Era suficient s-o vadă Emerald ca să înceapă să plângă.

Blanche nu recunoștea, dar Amber simțea că bunica se bucura în sinea ei că Emerald o prefera mamei sale. După mai multe săptămâni, Amber începu să creadă că Emerald semăna mult cu străbunica ei, având adesea aceeași privire rece și oțelită pe care o văzuse de multe ori la Blanche, cât timp crescuse în casa acesteia.

Ea și Robert hotără să le roage pe Beth și pe Diana Cooper să-i fie nașe lui Emerald, iar Robert îl propuse ca naș pe Jay.

– La urma urmei, ți-a salvat viața, îi spusese el lui Amber, și pe a lui Emerald.

Acum, când casa din Eaton Square era plină de invitații la petrecerea de după botez, Amber își dădea seama că prezența lui Jay așa de aproape de ea îi aducea o bucurie enormă și, în același timp, o durere sfâșietoare, deoarece era conștientă că nu vor fi niciodată împreună.

Venise s-o vadă și la spital și stătuse pe marginea patului, la fel ca Robert, dar, spre deosebire de el, n-o luase de mână. Au vorbit atunci despre fetele lui și ea i-a spus, nefiind în stare să se uite în ochii lui, că se simțea vinovată, deoarece n-o dorise pe Emerald la început.

– Am fost atât de furioasă și de îngrozită când mi-am dat seama că sunt însărcinată. Îi eram recunoscătoare lui Jean-Philippe. El îmi arătase ce înseamnă să fii femeie, dar și cât de mult te iubesc. Uram însă ideea că îi purtam copilul.

O lacrimă i se scursese pe obraz, apoi pe cearșaf.

Jay se aplecase și o acoperise cu mâna.

Mai târziu, după ce plecase, Amber își pusese și ea mâna pe locul în care se mai simțea căldura lui.

Diana Cooper o ținea în brațe pe Emerald, care îi zâmbea, cu obrajii îmbujorați de emoție, pentru că se știa în centrul atenției și era ziua ei de glorie.

– E ca o mică prințesă, Amber, îi spuse Diana râzând. Când va crește, o să roiască bărbații în jurul ei.

– N-o să le permit niciodată, mormăi Robert, amuzat.

Jay stătea în celălalt capăt al încăperii, cu fiicele sale și cu Rose.

Amber se îndreptă spre ei fără grabă, oprindu-se să mai schimbe o vorbă cu musafirii, parcă voind să amâne plăcerea de a fi alături de Jay și, astfel, s-o sporească.

Voise s-o ia pe Rose la ei, dar Robert nu fusese de acord, explicând că lui Emerald nu-i plăcea de fiica lui Greg.

– N-ar fi drept pentru nici una din ele și, în afară de asta, Rose se simte bine cu fetele lui Jay. Nu e corect s-o despărțim de ele.

Amber știa că el avea dreptate, dar tot îi era dor de Rose. Se înțelegeau una pe cealaltă, de multe ori doar din priviri. Schimbaseră multe asemenea priviri când erau cu Emerald.

– Lui Emerald pare să-i placă mult botezul, îi spuse Jay zâmbindu-i lui Amber, când aceasta ajunse, în sfârșit, la el și la fetele lui.

– E leită bunică-mea, la fel de hotărâtă să joace rolul de *grande dame*, îi zise Amber, mâhnită. În toate ziarele scrie de pactul semnat de Chamberlain cu Germania, dar Robert tot este convins că, până la urmă, le vom declara război.

– Din nefericire, cred că are dreptate.

Amber se înfioră. Se simțea atât de vulnerabilă la gândul că, în timp ce în viața ei personală era așa multă dragoste și mulțumire, în lume erau atâtea frământări pe plan politic. Voia să-și strângă familia în jurul ei, s-o apere de amenințările care se profilau la orizont, să încerce, în același timp, să împiedice zgomotul sinistru al tobelor care vesteau apropierea războiului de ea și de ai ei. Oare se simțea mai fericită pentru că îi era atât de teamă? Oare presentimentul că va fi război îi accentua dorința de a trăi intens fiecare clipă?

Război!

Nu era de mirare că toți credincioșii din țară se rugau în fiecare duminică să nu izbucnească războiul.

– Cât stai în Londra? îl întrebă pe Jay, încercând să nu se mai gândească la situația politică.

– Mâine ne întoarcem la Macclesfield.

Asta era o altă lovitură care îi umbrea fericirea, și încă una care venea de foarte aproape de această dată.

– Dragă Amber, ai cea mai frumoasă fiică, te invidiez.

Politicoasă, se duse să discute cu încă unul dintre admiratorii lui Emerald.

Când se întoarse, Jay plecase deja.

Capitolul 47

Septembrie 1939

Război!

Robert și Amber se priviră în timp ce îl ascultau la radio pe prim-ministru. Erau în micul salon din casa din Eaton Square și ascultau radioul. Luc stătea solemn lângă tatăl său, în timp ce Emerald, care nu numai că mergea, dar știa și să spună „tata" și, când era într-o dispoziție foarte bună, și „mama", pentru prima oară nu a putut să-i distragă atenția tatălui său agățându-i-se de picioare și întinzându-și brațele spre el.

Nu că vestea i-ar fi luat prin surprindere. Toată țara știuse de luni de zile despre pregătirile pentru război. Amber, în calitate de membră a asociației Women's Voluntary Service, lucrase toată săptămâna de dinainte în East End, ajutând la evacuarea copiilor, și se întorsese acasă cu o seară înainte, după stingere, când se terminase ședința organizației, cu uniforma udă leoarcă, după ce o prinsese furtuna violentă care se abătuse asupra orașului. Mai petrecuse o bună parte a verii pregătind conacul de la Osterby pentru găzduirea elevilor unei școli, în caz de război. Fuseseră puse draperii de camuflaj atât în casa din Osterby, cât și în cea din Londra, iar servitorilor din casă și fermierilor de pe moșie care nu se puteau înrola li se dăduseră asigurări cu privire la viitorul lor.

–O să avem nevoie de voi mai mult ca niciodată, le spusese Amber, pentru că fiecare dintre noi va trebui să ne facem datoria.

Fusese nevoită să închidă magazinul din Walton Street. Amândoi băieții se înrolaseră și, alături de Amber, petrecuseră trei zile pline de tristețe strângând toate mătăsurile și pregătind toate lucrurile, tablourile, obiectele de artă și mobila de preț, pentru a fi mutate din Osterby și Eaton Square. Amber privise mult timp schițele pe care le făcuse în sudul Franței, în vara în care fusese concepută Emerald. Acea vară, cu toate emoțiile ei puternice, părea să facă parte din altă

viață și, întocmai precum schițele pe care le făcuse atunci, nu-și mai avea locul în viața ei de acum.

Era timpul să lase trecutul în urmă. Acum se întrezăreau alte pericole, mai mari, la orizont. Pentru a le depăși, nu numai familiile, ci întreaga țară trebuia să se unească și să facă eforturi.

Război! Era strigătul de pe buzele tuturor, un strigăt îndurerat mai ales pe buzele femeilor care trebuiau să-și ia rămas-bun de la copiii mici și de la fiii ajunși bărbați.

Fermierii erau încurajați să-și mărească producția, tinerii erau mobilizați, iar în Macclesfield, fabricile de mătase funcționau zi și noapte ca să producă mai multe parașute.

În ceea ce îl privește pe Robert, acesta fusese cooptat să lucreze pentru Ministerul de Război ca ofițer de legătură, unde se ocupa de refugiații cu rang înalt, ceea ce însemna că trebuia să stea în Londra. Însă a ținut mult ca, în caz de război, Amber și Emerald să se ducă la Macclesfield, deoarece acolo aveau să fie în siguranță. Privindu-și fiica, Amber se gândea cu tristețe că, acum, Emerald o accepta cât de cât sau, mai bine zis, o tolera. Cu răbdare, se străduise să-i câștige iubirea și încrederea, deși știa că fetița nu o va iubi niciodată așa cum îl iubea pe Robert.

Imediat după ce nu s-a mai auzit vocea prim-ministrului, un sunet nefiresc, de tânguire asurzitoare, a început să crească și să scadă în intensitate, făcând-o pe Emerald să-și pună mâinile la urechi și să izbucnească în plâns.

– Sirenă de raid aerian, îi spuse Robert lui Amber, cu supărare în glas. Poate că e doar un exercițiu, dar ar fi bine să coborâm cu toții în pivniță.

Ca în multe case din Londra, și pivnița lor era folosită ca adăpost în caz de raid aerian.

În bucătărie, una dintre tinerele slujnice, o fată angajată de curând, era în pragul unei crize de isterie, spunând că nu suporta să stea în locuri întunecate și că prefera să fie lovită de o bombă decât să coboare în pivniță, refuzând să dea vreo atenție celorlalți servitori, care o preveneau asupra nenorocirilor care i se puteau întâmpla.

– În loc să fii recunoscătoare, tu faci atâta caz, o dojeni bucătăreasa cu năduf. Noi măcar avem un adăpost al nostru și nu trebuie să ne ducem, ca alții, în vreunul din locurile alea publice, jegoase și împuțite.

Dojana femeii o făcu pe fată să plângă și mai tare.

La rândul ei, Amber îi spuse pe un ton calm că, dacă vrea, poate foarte bine să stea în bucătărie, însă că a auzit că mulți tineri se logodeau numai dacă simțeau că pot avea încredere că fetele vor face ceea ce trebuie cât timp sunt ei plecați departe, luptând pentru țară.

Ca prin minune, slujnica s-a oprit din plâns și aproape că a luat-o la fugă ca să-i prindă din urmă pe ceilalți servitori care se îndreptau grăbiți spre pivniță.

– Ce-a mai fost și asta? o întrebă Robert pe Amber cu tristețe, în timp ce așteptau să coboare după servitori.

– Are un prieten care tocmai a primit ordinul de înrolare și cu care, după spusele bucătăresei, își dorește mult să se logodească, îi spuse Amber lui Robert, amuzată.

Pivnița era destul de mare, iar Amber, împreună cu menajera, doamna Evans, se străduise să o amenajeze cât mai confortabil cu putință, cu paturi pliante pe rotile și cu scaune pentru toată lumea. Totuși, era rece și umed acolo, iar singurul bec, agățat de cablul electric pe care Robert reușise să-l tragă până acolo, arunca umbre pe pereți. Luc o distra pe Emerald făcând forme de animale cu degetele, în timp ce Robert și Chivers, majordomul, strigau numele fiecăruia de pe lista prinsă în piuneze pe ușa pivniței, de curând consolidată.

Toți au respirat ușurați când au auzit semnalul că pericolul a trecut și au putut să se întoarcă sus.

La câteva minute sună și telefonul – era cineva care cerea să vorbească cu Robert. Acesta se duse în bibliotecă să răspundă, lăsând-o pe Emerald să scâncească în semn de protest.

„Probabil că au aflat și cei din Macclesfield", își spuse Amber în timp ce se uita pe fereastră la piața însorită. Jay va avea multe de făcut. La începutul verii, îi spusese că se simțea vinovat pentru că slujba nu-i permitea să se înroleze ca voluntar în forțele armate, în vreme ce atâția tineri erau chemați la luptă.

Robert se întoarse în cameră.

– Era de la ARP[1], îi spuse el lui Amber. N-avem de ce să ne alarmăm, pentru că sirena de raid aerian a fost doar un exercițiu de rutină. Bietul Duff Cooper o să aibă de tras, adăugă Robert. El vrea să pună umărul, dar din cauza conflictului cu Chamberlain și a demisiei

[1] Air Raid Precautions – organizație înființată în Anglia la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru protejarea civililor de raidurile aeriene (n.tr.)

sale din guvern, a rămas pe dinafară. Chips îmi spunea chiar zilele trecute că îi pare rău de el.

– Dar Duff și Diana pleacă în curând în America, nu?

– Da, la jumătatea lunii. Destul de mulți oameni pe care îi știm o să-și trimită copiii peste ocean, Amber, și...

– Nu, îl opri Amber cu fermitate. Nu ar fi nici drept, nici corect, Robert, nu în situația în care atâtea familii nu își permit să-și trimită copiii în străinătate. Regele și regina nu le trimit nicăieri pe prințese. Suntem englezi și, dacă nu suntem solidari și nu arătăm că avem încredere în guvern și armată, cu ce drept să le cerem oamenilor de rând să facă acest lucru? În fond, cei care vor lupta sunt fiii, soții și frații lor.

– Ai, cu siguranță, dreptate. Țin atât de mult la tine și la copiii, Amber.

– Robert, nu poți să ne faci pachet și să ne trimiți cât mai departe până se termină războiul, de parcă am fi niște bijuterii de familie.

– Tu ești tot ce am mai scump. Luc, fiul pe care mi l-ai dăruit, va fi un duce mult mai bun decât am fost eu vreodată. Sunt atât de mândru că voi lăsa moștenirea familiei pe mâinile unui succesor atât de capabil.

Se uitară unul la celălalt în semn de înțelegere reciprocă.

Apoi, Robert spuse pe un ton mai superficial:

– Mă gândeam că diseară am putea să mâncăm la Ritz. Sigur o să fie multă lume acolo, așa că o să ne ajungă și nouă la urechi ultimele bârfe. Vreau să pleci cu Emerald la Macclesfield cât mai curând cu putință. Trenurile o să fie pline de evacuați, așa că o să vă duc chiar eu cu mașina acolo, de îndată ce îl duc pe Luc înapoi la școală.

– Nu pot să plec la Macclesfield până nu pun în ordine lucrurile de aici, îi atrase Amber atenția.

Se gândea la toată munca de care era nevoie pentru a se asigura că tot ce era indispensabil pentru traiul de zi cu zi era împachetat și trimis în afara orașului pentru a fi depozitat în siguranță, și la îndatoririle sale de la WVS.

– Mai sunt copii care trebuie evacuați din East End. Sărmanele lor mame sunt înnebunite că nu știu când își vor mai vedea micuții.

– E pentru siguranța lor, știi bine.

Bineînțeles că știa, și era de datoria ei, în calitate de membru al organizației WVS, să le facă pe mame să înțeleagă și ele acest lucru.

– Unele dintre ele refuză, pur și simplu, să-și lase copiii să plece.

La început fusese șocată și îngrozită să vadă că extrem de mulți copii din mahalale aveau lindini, și apoi, furioasă la culme că erau familii care trăiau într-o asemenea sărăcie lucie. Furioasă mai ales pe ea însăși, pentru că nu știuse nimic până atunci.

Amber recunoscu în sinea ei că, dacă n-ar fi știut că avea treburi de făcut la Macclesfield, ar fi încercat să-l convingă pe Robert că era mai bine ca ea să rămână în Londra.

Și, desigur, era și Jay în Macclesfield.

Nu trebuia să gândească așa. Chiar nu-și dădea seama ce norocoasă era? Alții, printre care și bunica ei, și Beth, își dădeau seama.

– Ești atât de norocoasă, Amber, îi spusese Beth ultima dată când se văzuseră.

Și chiar era. Avea, până la urmă, un soț minunat, amabil și generos, care își adora cei doi copii și era, la rândul său, adorat de ei.

Ar fi foarte stânjenită să stea în Macclesfield, în timp ce Robert era în Londra. L-ar vedea mai des pe Jay decât pe Robert. Inima îi tresări de vinovăție.

Dar nu era nimic rău să se gândească la Jay așa cum o făcea în cele mai tainice unghere ale sufletului ei, se apără ea, deși, cu siguranță, era, iar faptul că îl dorea pe Jay și îl iubea din tot sufletul însemna tot un fel de trădare față de soțul ei, cu nimic mai scuzabilă decât dacă ar fi fost amanți, nu că Robert ar fi avut ceva împotrivă – Amber se îndoia de asta –, ci pentru că își dăruise inima lui Jay.

Îndatoririle față de soț și de familie o ținuseră departe de el, dar acum, războiul îi aducea din nou împreună. Ceva ce nu semăna nici cu emoția puternică, nici cu bucuria, ci mai degrabă cu o dorință arzătoare și periculoasă îi cânta în suflet.

– Știu că e necesar camuflajul, dar face viața mult mai grea – și periculoasă, comentă Amber, adresându-i-se lui Robert, în timp ce două mașini cu farurile stinse aproape că se ciocniră pe Sloane Street.

Și taxiul lor trebui să vireze brusc pentru a le ocoli, iar șoferul înjură.

– Să mă iertați, cucoană, dar în seara asta era să fac vreo trei nenorocite de accidente, le spuse taximetristul. După mine, afurisitul ăsta de camuflaj o să omoare mai mulți oameni decât Hitler.

Judecând după numărul de mașini și de taxiuri care se opreau în fața hotelului Ritz, nu erau singurii care hotărâseră să cineze acolo, realiză Amber, în timp ce erau primiți cu plecăciuni la intrarea

cufundată în întuneric și condusi în atmosfera deja cunoscută, plină de lumină și căldură, a faimosului hotel.

– Ce zici, bem ceva înainte? propuse Robert.

Barul era atât de aglomerat, încât era cu neputință să găsești o masă liberă. Amber simți atingerea cuiva pe umăr, iar când se întoarse, o văzu pe Louise zâmbindu-i.

Divorțase de soțul ei cu un an în urmă, din cauza purtării sale urâte, dar, deși femeia o ținuse una și bună că se bucura de despărțire, Amber era de părere că arăta prea slabă și încordată ca să fie chiar așa de fericită cum pretindea. Aventura ei cu prietenul lui Aga Khan nu ținuse prea mult, la fel ca toate celelalte relații pasagere pe care le mai avusese între timp.

– Așa-i că e grozav? întrebă ea.

Purta o rochie de seară foarte elegantă, din satin de un albastru-închis, cu un decolteu adânc și extrem de provocator, iar colierul și cerceii de safire se potriveau cu albastrul ochilor ei.

Când o văzu pe Amber că se uită la bijuterii, îi spuse în felul ei tărăgănat și cinic:

– Cadou de la un prieten foarte drag. Păcat că este însurat, ba chiar mai rău, a plecat acum în America, la nevastă-sa. În anumite situații, bijuteriile pot fi o adevărată mângâiere.

În timp ce vorbea, își rotea ochii prin sală. „Poate o fi căutând un înlocuitor pentru iubitului ei american?" se întreba Amber cu tristețe. Sărmana Louise! Viața nu fusese generoasă cu ea, deși bănuia că Louise n-ar spune același lucru.

– O să rămâi la Londra? o întrebă pe Amber.

– Nu. Robert insistă ca eu și Emerald să plecăm. Dar tu?

Louise ridică ușor din umeri.

– Da, rămân. Unde să mă duc? De fapt, mă gândesc să-mi iau o cameră aici, la Ritz.

După cum anticipase Robert, hotelul era aglomerat și plin de cunoscuți, încât atmosfera devenise una de petrecere, parcă de pe altă lume. Pe fețele bărbaților, care se strângeau în grupuri, se citea seriozitatea, dar și hotărârea, ba chiar și emoția; în schimb, femeile păreau neliniștite și obosite, toate făcându-și griji pentru familiile lor și pentru problemele legate de eliberarea caselor din Londra, mari și vechi de secole, înainte de a pleca la țară, unde probabil că aveau să fie mai în siguranță.

– Am văzut-o pe Sydney Redesdale zilele trecute, comentă cineva. Sigur se simte foarte prost din cauza fetelor ei, care îl admiră pe Hitler, deși este clar că nu are s-o recunoască.

Diana era acum măritată cu Tom Mosley, cu care avea un al treilea fiu, Alexander, iar Unity, din câte știa Amber, locuia tot în Germania. Sărmana doamnă Redesdale!

– Emerald Cunard e foarte pornită împotriva războiului, spune că o să-i strice toate seratele. Louise expiră un rotocol de fum. Întotdeauna mi s-a părut că numele Emerald are ceva încântător, deși nu sună deloc englezesc.

Să fi fost intenționat răutăcioasă sau doar nesuferită? se întreba Amber. Desigur că nu avea nici un motiv să creadă că Emerald a ei nu era englezoaică, așa cum insinuase Louise. Amber nu vorbise cu nimeni despre Jean-Philippe. Cu nimeni în afară de Jay și de Robert.

Săptămâna care urmă a fost însorită și caldă, deși nimănui nu-i stătea gândul la vreme. Cel puțin nu acum, când aveau atâtea de făcut de când se declarase războiul.

În toată Londra, se închideau localuri renumite, iar unii proprietari, de tristețe, dădeau câte o mică petrecere de rămas-bun. Doar Joe Kennedy, ambasadorul american, mai dădea petreceri fastuoase, spunându-le tuturor care erau dispuși să-l asculte că Anglia se sinucidea.

Amber vorbise la telefon cu bunica ei, căreia părea să-i surâdă războiul, și nicidecum s-o sperie. Casa din Eaton Square fusese, într-un final, golită de toate lucrurile de preț, lăsându-se acolo numai strictul necesar.

Valetul, ajutorul de valet și șoferul fuseseră toți mobilizați, iar slujnicele și, culmea, doamna Evans, menajera, plecaseră să lucreze ca infirmiere, așa că nu mai rămăseseră decât majordomul, bucătăreasa și bona.

Geamantanul lui Luc era gata pentru întoarcerea la școala care fusese evacuată; la fel și bagajele lui Amber și ale lui Emerald erau făcute pentru plecarea spre Macclesfield.

Dimineața în care plecase Luc anunța încă o frumoasă zi cu soare. Robert sugerase ca Amber și Emerald să vină cu ei, dar, până la urmă, Amber hotărî să nu meargă, dat fiind că Emerald avea rău de mașină, iar ea îi spusese unei membre a asociației WVS, al cărei soț urma să plece în Franța în acea dimineață, că va fi acasă.

Luc creștea repede și avea să fie înalt „ca tatăl său", după cum spunea lumea.

Ajunsese la vârsta la care se jena de îmbrățișările și de sărutările mamei, dar, cu toate acestea, le accepta, roșind un pic.

În schimb, cu Bruno, câinele lui, căruia îi era frică de vânătoare și, prin urmare, nu era bun la așa ceva, și care fusese adus la Londra atunci când în casă se instalase o școală, se purta mult mai afectuos; luă așadar în brațe și îi spuse lui Amber pe un ton foarte serios să nu îl răsfețe cu prea multe bunătăți cât va fi el plecat.

Amber îi promise solemn că o să-i respecte întocmai dorința.

După ce o sărută, Robert o ridică pe Emerald în brațe ca să-i dea fratelui ei un pupic înainte de plecare, apoi acest lucru se repetă după ce Robert și Luc își luară rămas-bun cum se cuvine de la puținii servitori rămași, după care toți patru ieșiră afară, în lumina caldă a dimineții.

Au urmat încă o îmbrățișare scurtă cu Luc și un pupic pe obraz de la Robert, după care s-au urcat în mașină și au pornit la drum.

Împreună cu Emerald, Amber îi urmări cu privirea până se pierdură în depărtare, înainte să intre în casă.

Câteva ore mai târziu, când Amber tocmai se pregătea să plece la lucru la WVS – să sorteze haine purtate, donate pentru refugiați, într-o cazarmă instalată într-o biserică, unde era un frig paralizant – sună telefonul.

Gândindu-se că poate era Robert, se duse să răspundă. Într-adevăr, el era, dar nu o sunase să-i spună că îl lăsase pe Luc la școală, ci că înaintau cu greu pe drum, din cauza trupelor de soldați, așa că să nu îl aștepte până a doua zi dimineața.

– Găsesc eu un hotel sau un han, după ce îl duc pe Luc la școală, și mă întorc mâine.

– Îmbrățișează-l pe Luc din partea mea și ai grijă cum conduci, îi spuse Amber.

– Doar mă știi, râse Robert. Nu risc niciodată.

Era ceva de neînțeles pentru Amber și colegele ei de la WVS cum de putea fi atât de frig într-o clădire care fusese încălzită o săptămână întreagă de atâta soare.

– Primul lucru pe care o să-l fac când ajung acasă o să fie o baie fierbinte, spuse una dintre femei.

– Hainele vechi au ceva foarte trist, nu crezi? Sunt lucruri de care nu mai are nimeni nevoie, oftă Isabelle Markeley.

– Ba sunt oameni are au nevoie de ele, îi atrase Amber atenția cu însuflețire. În sinea ei, își spunea că Isabelle avea mereu tendința de a fi puțin cam teatrală ori de câte ori i se dădea ocazia. Doar de asta suntem aici și le sortăm.

La întoarcere, pe străzile întunecate, cu case cu ferestre camuflate, Amber se gândi la fiul ei, sperând că se va obișnui cu noul sediu al școlii. Așa ar fi normal. Doar era un băiețel realist în multe privințe, și era extrem de plăcut să-l urmărești cum se străduia să fie ca Robert, mai ales când știai cine îi era tată. Deși era mică, Emerald promitea să moștenească temperamentul bunicii lui Amber. Amber nu voia să fie părtinitoare, dar era clar că Emerald era un copil mult mai dificil decât Luc.

Traversă strada și se îndreptă spre piață.

Majordomul îi deschise ușa și îi spuse pe un ton plin de importanță:

– Ducesă, vă așteaptă un domn în biblioteca Înălțimii Sale. Zice că mai bine așteaptă decât să revină.

Jay! Cine altcineva să fie? Simțea cum fericirea îi încălzea inima cu dogoarea ei, de parcă cineva ar fi aprins focul în ea.

I-a fost greu să zâmbească firesc atunci când i-a mulțumit majordomului, dar apoi s-a îndreptat liniștită spre ușile prin care se intra în micuța bibliotecă de la parter, folosită de Robert și ca birou.

Musafirul, dându-și desigur seama de sosirea ei datorită pașilor ce se auzeau pe gresia de pe hol, o aștepta în picioare, cu fața spre ușă și cu spatele la perete, și sigur nu era Jay. Dezamăgirea ei a fost cruntă, ceea ce o împiedică să se adune și să îl studieze cu privirea pe cel din fața ei.

De statură medie, cu un început de chelie și îmbrăcat într-o haină groasă și închisă la culoare, deși era cald și în casă, și afară, omul acesta avea trăsături atât de comune, încât puteai să-l vezi de zece ori, fără să ți-l amintești. Nu te impresiona decât privirea pătrunzătoare din ochii lui căprui, aproape negri.

– Ducesa de Lenchester? întrebă el protocolar, luând-o pe Amber pe nepregătite.

Nimeni nu i se mai adresase așa.

– Da, iar dumneavoastră sunteți...?

Nu-i stătea în fire să fie arogantă, dar se trezi imitând tonul protocolar și autoritar al bărbatului.

– Saunders, ducesă, inspectorul Saunders de la secția de poliție West Rutland.

Așa cum norii acoperă soarele, și fericirea ei era umbrită de un sentiment de teamă și de îngrijorare, care nu prevestea nimic bun.

– Poliția? Dar...

– Îmi pare rău că trebuie să vă aduc vești proaste, ducesă.

– Vești proaste? Brusc, i se făcu foarte frig și o cuprinse o frică animalică.

– Soțul dumneavoastră a avut un accident.

Se opri de parcă ar fi vrut să-i dea puțin timp să-i înțeleagă cuvintele. Amber își simțea inima bătând cu putere, de parcă ar fi alergat.

– De vină e camuflajul. Se produc atâtea accidente – soțul meu mereu îmi spune de câte unul. Sper că mașina nu e foarte tare lovită. Nu e ușor să-ți cumperi alta acum, pe timp de război...

Vorbea foarte repede, iar vocea îi era prea stridentă în timp ce debita fel de fel de prostii. Avea impresia că inspectorul se aștepta ca ea să înceteze, căci probabil că auzise de multe ori asemenea lucruri. Chiar tăcerea lui o îndemna să-i pună întrebarea pe care o ocolea, dar care trebuia, oricum, pusă. Tăcând, orice încercare de a evita acest lucru devenea inutilă.

– Soțul meu este bine?

Știa răspunsul înainte să i-l dea el, pentru că expresia de pe față i se schimbase și rămăsese tot tăcut. Bărbatul ar fi fost bun de actor. Ar fi putut să exprime atât de multe numai cu acea privire pierdută, parcă, într-un gol înspăimântător.

– Regret să vă spun că atât soțul, cât și fiul dumneavoastră au murit în accident.

Capitolul 48

– Nu. Nu... nu se poate. Nu se poate.

– Regret, ducesă, dar mi-e teamă că acesta e adevărul.

– Sunt morți? Amândoi?

– Da.

Tremura ca o frunză. Nu trebuia să cedeze psihic. Trebuia să se gândească la responsabilitatea pe care o avea față de Robert și de Luc. Începu să tremure și mai tare, dar reuși totuși să întrebe:

– Cum? Cum s-a întâmplat?

Inspectorul strânse din buze, iar Amber simți că nu-i va spune.

– Trebuie să-mi spuneți, insistă ea. Trebuie.

– Bine. Șoferul unei mașini blindate a armatei a virat pentru a evita să dea peste un ciclist, dar nu a realizat că soțul dumneavoastră venea din sens opus. Se opri, apoi spuse încet: Dacă vă ajută în vreun fel, din poziția în care i-am găsit, este evident că soțul dumneavoastră a încercat să-l protejeze pe băiat.

Dacă o ajută? Cum ar fi putut să o ajute așa ceva?

– Vreți să anunțăm pe cineva de cele întâmplate? Un membru al familiei sau un prieten apropiat?

– Nu. Pe nimeni. Vocea lui Amber era calmă și categorică. Era vina ei că nu se gândise la Robert și la Luc, ci la Jay, că nu se purtase afectuos cu ei, ci se bucurase enorm să se ducă la Macclesfield ca să fie cu el.

– Trebuie să îndeplinim niște formalități.

Se uită la inspector de parcă habar n-avea cine era.

– Îmi dau seama că este un șoc pentru dumneavoastră, ducesă, dar trebuie să ne ocupăm și de formalități, repetă el. Sau poate vreun prieten apropiat al răposatului...

Până la urmă, reuși să lase deoparte sentimentul de vină și îi spuse pe un ton aspru:

– Eu eram cel mai bun prieten al soțului meu. Despre ce formalități e vorba?

El nu-i răspunse imediat, dar ea așteptă.

– Legea cere ca persoanele care își pierd viața în astfel de împrejurări să fie identificate oficial.

– Identificate? De ce? Ce? Pot să-i identific. Vreau să-i văd, îi spuse ea când îi văzu fața lipsită de expresie. Trebuie să-i văd. Trebuie să mă lăsați. Insist.

– Bine, ducesă. Acum vocea lui era seacă. Dacă îmi permiteți să dau un telefon, voi chema o mașină și un șofer, dar v-aș sfătui să vă gândiți la altcineva.

– E datoria și responsabilitatea mea. Soțul s-ar aștepta din partea mea să fac acest lucru, îi spuse Amber, și, pe măsură ce vorbea, chiar credea ce spunea. Vă rog să mă scuzați dacă am fost nepoliticoasă,

inspectore, adăugă în timp ce se ducea să deschidă ușa. Vă rog, permiteți-mi să vă servesc cu ceva de băut sau de mâncare.

– Apreciez gestul, ducesă, dar sunt în timpul programului. Vreți să vă mai însoțească cineva? O prietenă?

Amber clătină din cap că nu și chemă majordomul.

– Inspectorul trebuie să dea un telefon, îi spuse. După ce îl conduci la telefon, te-aș ruga, Chivers, să chemi tot personalul aici, în biblioteca lui... în bibliotecă.

Ceea ce urma să le spună era o pură formalitate, gândea Amber, deoarece, ca orice majordom care se respectă, Chivers știa sigur care fusese scopul vizitei inspectorului.

Lui Amber i se confirmă bănuiala când o văzu pe bucătăreasă plângând. După ce își dăduse jos proteza înainte de a merge la culcare, dădaca părea foarte bătrână, iar valetul lui Robert arăta îndurerat.

– Tocmai am aflat că a avut loc un accident în care... Amber simțea că îi tremură vocea și că avea s-o lase în curând. Nu era numai soția lui Robert, dar îl și reprezenta, își spuse, deci trebuia să se poarte ca atare. Ducele și lordul Audley – ce ciudat era să vorbească de Luc, copilașul ei, atât de protocolar – și-au pierdut viața.

Bucătăreasa începu să plângă din nou, iar sunetul înăbușit de durere, scos de dădacă, îi aminti lui Amber că Luc fusese și copilașul ei.

Ca și cum altcineva i-ar fi controlat gândurile și acțiunile, Amber se duse direct la ea, îi luă mâinile reci într-ale sale și simți cum toată ființa firavă a bătrânei tremura de atâta suferință.

– Știu ce simți, dădacă, îi spuse ea, dar trebuie să fim curajoși și să facem ceea ce ar fi vrut ducele să facem. Acum, trebuie să mă duc cu inspectorul ca să... Amber nu era în stare să rostească acele cuvinte. O las pe Emerald în grija ta, cât sunt plecată. Știi ce părere bună avea ducele despre tine, dădacă.

Dădaca dădu din cap în semn că știa.

– Fiți fără grijă, ducesă.

Amber începea să aibă impresia că nu se mai afla în propriul corp, ci doar îl privea de departe cum funcționează de unul singur, fără ea.

Nimic nu i se mai părea real, de parcă ar juca un rol într-o piesă.

Inspectorul se întoarse în hol.

– Mașina vine în zece minute, ducesă. Este trimisă de cei de al Scotland Yard, iar șoferul vă va aduce înapoi când terminați treaba acolo, deși, dacă îmi permiteți, e posibil să rămâneți peste noapte, deci ar fi bine să vă luați niște haine cu dumneavoastră.

– M-am ocupat eu de toate, ducesă, și, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să vă însoțesc.

Amber se uită în direcția scărilor, unde îl văzu pe Hulme, valetul lui Robert, stând în picioare, cu două valize lângă el.

– Am pus și câteva haine de-ale ducelui și de-ale tânărului lord Audley. Mereu se preocupa de felul în care arăta ducele nostru. M-am ocupat de el cât a fost tânăr, da, și n-ar fi corect, nici nu s-ar cădea să nu mă îngrijesc acum, pentru ca totul să fie cum ar fi vrut el.

Pe fața valetului se vedea că plânsese, dar avea un aer hotărât.

– Da, sigur, trebuie să vii, îi spuse Amber, făcând abstracție de privirea piezișă a inspectorului.

Se uită înspre scări, peste capul lui Hulme, neștiind ce să facă – să se ducă în camera copiilor sau nu, fiindu-i teamă să n-o trezească pe Emerald, care ar putea începe să plângă după tatăl ei.

Zorii se revărsau, promițând o altă zi însorită, când mașina se opri în fața unui mic spital de țară.

Însăși administratoarea școlii lui Luc, împreună cu directorul, profesorul Philpott, o așteptau pe Amber în holul de la intrare, solemnitatea și compasiunea fiindu-le întipărite pe fețe.

– Speram să vă pot cruța de o asemenea suferință, ducesă, îi spuse profesorul Philpott, dar, din păcate, poliția nu a acceptat să-i identific eu pe Luc și pe duce.

– Apreciez gestul dumneavoastră, profesore Philpott, îi răspunse Amber, dar oricum voiam să-i revăd.

Cu coada ochiului, Amber surprinse schimbul de priviri dintre inspector și administratoare și gestul din cap al acesteia, care exprima dezaprobarea.

Între camera mortuară și corpul principal al spitalului era un coridor lung, care la început mirosea a fenol și scrobeală, iar în capăt, chiar în fața ușilor duble ale camerei mortuare, se simțea un aer rece și încă ceva ce Amber nu putea identifica, dar care o speria îngrozitor.

Administratoarea, care îi însoțise până acolo, îi făcu semn portarului să deschidă ușile și îi luă lui Amber mâna, pe care i-o strânse cu putere într-a ei.

Amber observă că făcuseră tot ce le stătuse în putință să transforme ceea ce nu era decât o cameră de depozitare a cadavrelor ce trebuiau să fie îngropate în ceva mai ușor de suportat pentru sufletul omenesc. Două paturi de spital fuseseră unite, și prin cearșafurile grosolane se vedea conturul a două trupuri, unul de adult și altul de copil, ale căror capete acoperite cu păr negru se aflau pe câte o pernă.

Lui Amber i se păru că paturile și cei întinși pe ele încep să lucească și să danseze în fața ochilor ei care se umpleau de lacrimi. Voia să alerge la ei și să-i ia în brațe, dar, în același timp, simțea și nevoia să fugă.

Capetele lor erau întoarse unul spre celălalt, iar Amber observă că brațul lui Robert era pus în jurul umerilor lui Luc.

– Îl puteți identifica, ducesă? întrebă inspectorul, luând o cutiuță și arătându-i lui Amber ce era înăuntru.

– Da, este inelul... cu sigiliu al ducelui, răspunse ea.

Își dorea nespus să-l ia în brațe pe Luc – era o dorință atât de puternică, încât o durea inima. Trăgându-și mâna din cea a administratoarei, înconjură patul pentru a se uita mai bine la fiul ei. Avea ochii închiși, iar ea simțea nevoia de a-i deschide pentru a se uita la ei. Avusese ochi atât de frumoși și de sinceri. Avea numai o vânătaie închisă la culoare pe frunte. Ai fi putut spune că dormea.

Se întoarse spre administratoare și, de parcă ar fi știut ce voia s-o întrebe, aceasta îi spuse cu blândețe:

– Și-a fracturat gâtul în urma impactului. Se pare că a murit pe loc, fără să-și fi dat seama.

Amber încuviință din cap și continuă să se uite la Luc. Se aplecă asupra lui și îl sărută pe obrazul rece și împietrit. Era greu de crezut că acesta era Luc, fiul ei. Copilașul ei. Copilașul ei. Amber își întinse brațele ca să îl ia la pieptul ei, dorind să-l țină așa și să nu-i mai dea drumul, vrând să-l ducă departe de acest loc în care nu aveau ce căuta copiii și să-l readucă la viață.

– Ai fost foarte curajoasă, draga mea. Mai rezistă puțin și ia-ți la revedere de la el. Vocea administratoarei era blândă, dar fermă, exact ca mâna ei pe brațul lui Amber, delimitând parcă realitatea de vis.

De cealaltă parte a patului era întins Robert, la fel ca Luc, cu ochii închiși.

Ce frumos era, cu părul încă des, doar puțin încărunțit, care îi cădea neglijent pe frunte, intrându-i aproape în ochi. Nu i-ar fi plăcut. Amber întinse automat mâna, să-i dea părul pe spate.

Inspectorul și administratoarea veneau repede spre Amber, cu mișcări calculate, părând hotărâți să-i atragă atenția. Ea își ridică privirea și, apoi, pe măsură ce simțea carnea lui Robert mișcându-se sub degetele ei, se uită imediat la el.

– Ducesă...

– *Nu!*

O cuprinse o spaimă teribilă, care o sufoca și îi întuneca mintea.

– Nu s-a întâmplat nimic, ducesă. Nu s-a întâmplat nimic. Soră, adu repede un scaun...

– Nu... n-am nimic... nimic.

Cuvintele nu aveau sens, le rostise automat, fără să se mai gândească. Cum să nu aibă nimic când tocmai văzuse că Robert nu avea cap? Nu era firesc. Acum, vedea linia unde îi fusese tăiat, ascunsă sub părul „răvășit". Dar sub păr, unde ar fi trebuit să-i fie capul, nu mai era nimic.

Nu trebuia să-și arate groaza sau scârba, căci l-ar fi jignit pe Robert, ceea ce nu trebuia să facă niciodată. Merita mai mult din partea ei. De fapt, se îndepărtase deja de el o dată, dezgustată de ceea ce văzuse. Trebuia să-și arate iubirea și respectul pe care le avea pentru el; trebuia să-și arate recunoștința pentru tot ceea ce fusese el; nu trebuia să se gândească la acel gol înfiorător de sub fâșia de piele cu păr negru.

– Doamnă administratoare, îți mulțumesc că i-ai pus așa, unul lângă altul, pe soțul și pe fiul meu. Asta și-ar fi dorit și soțul meu. Își iubea fiul foarte mult.

– Tocmai, spuse administratoarea pe un ton aprobator.

Nu putea să-i jelească. Și cum ar fi putut jeli când îi era cu neputință să accepte că ei nu mai erau? Da, se ocupase de formalitățile legate de spital, mulțumindu-i personalului pentru îngrijirile acordate celor două corpuri, ale soțului și fiului ei. Da, vorbise cu antreprenorii de pompe funebre și le spusese că valetul ducelui urma să-i îmbrace pe Robert și pe Luc. Da, îi mulțumise preotului paroh de acolo și îi spusese că Robert și Luc urmau să fie înmormântați

împreună în cripta din Osterby, dar toate acestea nu însemnau nimic pentru ea, pentru că nimic nu fusese real. Cum putea să fie așa? Cum să fie Robert și Luc morți? Era, pur și simplu, imposibil.

La întoarcerea în Eaton Square, o aștepta Jay.

Îi spuse că îl sunase majordomul și îi dăduse groaznica veste, așa că pornise imediat spre Londra, după ce îl rugase Blanche să facă tot ce putea pentru nepoata ei.

– Nu că aș fi ascultat-o, în caz că mi-ar fi interzis să vin, adăugă Jay cu blândețe. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin.

Amber se uită la el și îi spuse tăios:

– N-ar fi trebuit să vii. Nu vreau să stai aici, Jay. Vreau să pleci. Acum. Nu ai ce căuta aici.

– Amber... protestă el.

– Vorbesc serios. Nu vreau să stai aici. Nu vreau să fiu în preajma ta, nici tu într-a mea. Nici să n-aud!

– Îmi dau seama cât de îndurerată ești, dar nu înțeleg de ce vorbești așa.

– Nu? Atunci poate vrei să-ți spun? Știi ce făceam în timp ce Robert și Luc erau pe moarte? Mă gândeam la tine; mă gândeam că o să te văd, te doream și-mi aminteam cum te-ai uitat la mine când m-a atacat Lydia, și cum mă privești de atunci. Și cum mă uit și eu la tine.

– Da, te iubesc, așa e, îi spuse imediat Jay, deschizându-și sufletul, dar nu mi-aș îngădui niciodată ca iubirea ce ți-o port să-ți aducă suferință ție sau celor dragi ție, Amber. Știi, nu-i așa?

– Pentru tine e ușor să vorbești așa, dar eu n-o să mă pot ierta niciodată pentru ce am făcut. M-am gândit la tine când trebuia să mă gândesc la ei. Nu i-am iubit și apărat destul, așa că, drept pedeapsă, i-am pierdut.

– Amber, astea sunt prostii.

– Nu, nu sunt. Ar fi trebuit să mă gândesc la ei, nu la mine sau la tine, și dacă aș fi...

– Te învinovățești degeaba.

– Nu, îmi recunosc vina.

– Tu nu ai greșit cu nimic. Nu tu ești de vină pentru acel accident tragic.

Amber clătină din cap.

– Când iubirea mea ar fi trebuit să-i apere, eu o păstram pentru tine. Dacă m-aș fi gândit la soțul și la fiul meu, și nu la tine, poate acum ar fi fost în viață. Nu suport să te văd aici, Jay.

Sună după Chivers, iar când veni acesta, îi spuse:

– Chivers, domnul Fulshawe pleacă.

Lui Jay chiar nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să plece.

La zece zile după moarte, Robert și Luc au fost înhumați împreună în cripta familiei, după slujba de înmormântare, ținută la bisericuța din satul aflat în apropierea conacului Osterby.

Era atât de multă lume în biserică, încât unii dintre cei care îi jeleau nu au putut să intre. Toți prietenii lui Robert din societatea londoneză veniseră să-și ia rămas-bun de la el și toți o admirau pe Amber pentru demnitatea cu care reușea să-și ascundă durerea.

– Acum, sper că te întorci la Macclesfield, îi spuse Blanche lui Amber.

– Da.

Trebuia să se întoarcă. Până la urmă, asta dorise Robert să facă după moartea lui. Însă mai erau niște lucruri de care trebuia să se ocupe înainte de părăsi Londra, cel mai important fiind întâlnirea cu avocatul lui Robert, pentru a discuta despre conținutul testamentului.

Domnul Melrose sosi în Eaton Square la două fix, a doua zi după ce Amber se întorsese de la Osterby.

Înalt, slab și ușor adus de spate, el fusese avocatul lui Robert de când îl știa Amber pe soțul ei.

– Sunt două aspecte despre care trebuie să discutăm cu privire la răposatul dumneavoastră soț, ducesă, o înștiință el pe Amber de îndată ce s-au instalat în bibliotecă. Primul se referă la ducat. Sunt sigur că vă dați seama că toate bunurile care țin de ducat revin de drept moștenitorului. Cu alte cuvinte, trec direct de la un duce la celălalt. Dacă lucrurile ar fi decurs normal, ar fi însemnat ca fiul dumneavoastră să-și moștenească tatăl. Din nefericire, nu mai e posibil. În situația actuală, mă tem că se ivesc niște probleme de ordin financiar, și anume taxele de succesiune. Voi avea nevoie de ceva timp pentru a face o evaluare corectă a situației și a vedea la cât se ridică aceste taxe de succesiune. Din câte îmi amintesc, răposatul dumneavoastră soț era singurul moștenitor al bunicului său. Nu mai erau

alții. Însă aceasta este o altă problemă pe care trebuie s-o discutăm. Acum, în ceea ce privește averea ducelui, moștenită de la bunicii din partea mamei, acesta o putea lăsa, firește, oricui ar fi dorit, întrucât nu făcea parte din ducat. Însă și aici lucrurile sunt complicate. Soțul dumneavoastră a presupus, cum era și firesc, că cei doi copii vor trăi mai mult decât dumneavoastră și că fiul lui va moșteni ducatul. Aceasta este motivul pentru care dispune în testament ca mare parte a averii sale personale să-i revină fiicei sale, dumneavoastră fiind unul dintre tutori. Mai este o sumă, dar mai mică, pentru Luc, care, în caz de deces, trece direct la moștenitorii săi, sau, dacă nu este cazul, la sora lui. Mai este și o sumă de bani care vă revine dumneavoastră, dar trebuie să vă previn că nu e vorba de o sumă importantă, nici mai mult, nici mai puțin decât partea de moștenire a văduvei, la care se adaugă obligația ca fiul dumneavoastră să vă asigure o locuință corespunzătoare, în care să stați atât cât veți dori. Țin neapărat să vă asigur că aceste dispoziții sunt absolut normale în astfel de situații și că nu au nici o legătură cu devotamentul răposatului soț față de dumneavoastră.

Amber încercă să schițeze un zâmbet ca să-i ușureze avocatului misiunea.

– Nu vă faceți griji, domnule Melrose, îi spuse ea, calmă. Robert a discutat cu mine termenii în care a redactat testamentul, la nașterea lui Emerald, când l-a refăcut. Singura mea grijă era că moștenirea lăsată lui Emerald ar putea atrage vânătorii de zestre.

– Da, într-adevăr, ați avut mare dreptate să vă faceți griji, dacă pot să mă exprim astfel, ducesă. Însă, în situația de față, trebuie să recunoaștem că este totuși păcat că ducele nu v-a lăsat mai mult. Nu este o sumă neglijabilă, deși...

– Nu, sigur că nu, încuviință Amber pe un ton categoric.

– ... dar nu e o sumă mare de bani, ba dimpotrivă...

– Domnule Melrose, vă asigur că banii sunt ultimul lucru care mă preocupă. Mă voi întoarce la Macclesfield cu Emerald și voi locui cu bunica mea. Aceasta a fost dorința soțului meu – să plec din Londra într-un loc mai sigur.

– Da, o hotărâre înțeleaptă.

– Deși, dacă se pune problema taxelor de succesiune...

– După cum v-am spus, trebuie să fac niște calcule înainte de a mă pronunța asupra acestei probleme. Totul trebuie evaluat, desigur, ceea ce ia timp. În ultimă instanță, bănuiesc că va fi nevoie

să vindeți unele bunuri din ducat pentru a achita taxele de succesiune, dar acesta este un aspect despre care vom discuta ceva mai târziu.

Amber a înclinat din cap în semn că e de acord. Ar fi dat toți banii din lume, și chiar mai mult, pentru ca soțul și fiul ei să mai fie în viață.

Capitolul 49

Decembrie 1939

– Foarte ingenios, îi spuse Maurice lui Amber în timp ce se uitau amândoi la bucata de mătase pe care Amber o pusese pe masa dintre ei.

– De fapt, nu a fost numai ideea mea, ținu să precizeze Amber. Eu n-am făcut decât să îmbunătățesc ideea lui Clayton Hutton. Când mi-ai spus că Walter Ellison, de la Brocklehurst Whiston, lucra cu Clayton la imprimarea pe mătase a hărților de salvare cu care să fie dotați piloții, mi s-a părut logic să introduc niște fraze utile în mai multe limbi. Din câte vezi, pentru hărțile Europei am folosit germana, franceza și olandeza.

Bunica lui Amber venise cu ideea ca nepoata ei să-și asume mai multe responsabilități la fabrică. La început, doborâtă de jale și de sentimentul de vină, nu o mai interesase altceva, așa că nu luase în seamă sugestia lui Blanche, dar aceasta fusese insistentă, atrăgându-i atenția:

– Amber, să știi că nu ești nici prima, nici ultima femeie care își pierde un soț și un fiu. Și eu am pierdut... un soț și un fiu. E normal să-i jelești, dar nu uita că ai o datorie și față de cei din jurul tău.

Bunica ei se ridicase la înălțimea așteptărilor pe care statul britanic le avusese de la femei, datorită energiei și fermității ce o caracterizau. Juca un rol esențial în conducerea organizației WVS din localitate. Împreună cu Jay, făcuse planuri pentru mărirea productivității terenurilor agricole de la Denham și cazase deja douăsprezece tinere lucrătoare în grajdul fermei, care fusese transformat, în mare grabă, în clădire de locuit. Toți servitorii care erau destul de tineri ca să contribuie la efortul de război fuseseră încurajați să plece, așa

că nu mai rămăseseră în casă decât șoferul bunicii, majordomul, bucătarul și dădaca lui Emerald, aceștia fiind prea bătrâni pentru așa ceva. Câteva tinere mame din oraș veneau câteva ore pe zi să ajute la curățenie, iar camerele de care nu era nevoie fuseseră încuiate, și mobila, acoperită cu huse de olandă.

Acum, mesele nu se mai serveau în sufragerie, ci în bucătărie. Deși la început dădacei îi venise greu să coboare la bucătărie, fiind obișnuită să i se aducă mâncarea în camera copiilor, Amber și-a dat seama că prefera atmosfera caldă și degajată din bucătărie. Îi amintea, în multe privințe, de timpul petrecut cu părinții ei.

Nimic nu putea s-o facă să nu se mai simtă vinovată pentru moartea lui Robert și a lui Luc, și nici nu voia să scape de această povară, iar bunica ei avea dreptate când spunea că Robert și-ar fi dorit ca soția lui să contribuie la efortul de război. Munca la fabrică nu îi mai lăsase timp să se gândească la altceva.

Ministerul Aprovizionării cu Mătase și Comisia de control a mătăsii artificiale își aveau acum sediul în Macclesfield. Mătasea era rechiziționată pentru fabricarea de parașute, apoi se ajunsese și la producerea de hărți imprimate pe bucăți de mătase, care ocupau un spațiu infim în trusele de salvare ale piloților.

Comisia de control a transmis Ministerului de Război ideea lui Amber de a adăuga fraze simple, iar fabrica a primit aprobarea de a imprima prototipuri de hărți.

Amber și Maurice se uitau acum la un asemenea prototip. Amber apelă la prietenii și cunoștințele lui Robert de la Ministerul de Externe pentru a face rost de cea mai bună traducere posibilă în respectivele limbi străine, și, pe lângă traducere, pe hărți a fost imprimată și transcrierea fonetică.

Amber îl puse pe Maurice, care nu vorbea decât engleza, să i le citească cu voce tare lui James Lees-Milne, care trecuse pe la Denham pentru a vizita Arley Hall.

– Le voi trimite la minister, îi spuse Maurice, apoi adăugă, un pic prea nonșalant. Știi că Jay s-a înrolat, nu?

Amber se crispă, ca de fiecare dată când cineva vorbea despre Jay. Nu se putea stăpâni. În mintea ei, îi era imposibil să facă deosebirea între Jay și sentimentul de vinovăție, nefiind în stare să se apere de nici unul.

– Am auzit-o și pe bunica spunând ceva despre asta, încuviință ea.

– Da, sigur nu-i pică bine plecarea asta a lui.

Nu, nu-i pica bine și fusese categorică în acest sens. Slujba pe care o avea îl scutea pe Jay de serviciul militar, iar bunica era supărată că el nu voise să profite de această reglementare, ba chiar îi găsise un om în locul lui și plecase pe front. Persoana care îl înlocuia era un administrator de moșii pensionat, care avea puțin peste șaizeci de ani. Amber se întâlnise cu el și îl plăcuse, dar, după cum era gata să recunoască, i-ar fi plăcut orice om care venea în locul lui Jay, căci astfel nu mai era nevoită să-l vadă pe acesta din urmă.

– Nu știu ce o să se întâmple cu fetele lui, pentru nu au o mamă care să le grijă, se întrebă Maurice.

– Păi, dacă tot locuiesc la Denham, mi se pare normal să rămână acolo, îi spuse Amber.

Când bunica ei îi povestise că Jay se muta din Dower House la Denham, nu fusese deloc încântată, dar nu era ea cea care hotăra și, după cum precizase Blanche, din cauza războiului, era mult mai bine ca Dower House să fie închisă.

– Așa-i, aprobă Maurice, mai ales că și tu ai dus-o acolo pe fata lui Greg și pe aia mică a ta.

Amber avea sentimente amestecate în această privință și nu știa ce să mai creadă. Îi erau dragi fetele lui Jay și îi părea rău de ele, știind prin ce trecuseră. Se putea spune că ele și Rose crescuseră împreună, și ar fi fost foarte bine pentru Emerald să stea cu trei fete mai mari, deoarece, în ultima vreme, devenea din ce în ce mai răsfățată și mai îndărătnică, mai ales de când Blanche îi tot spunea că este un copil deosebit.

Pe de altă parte, dacă fetele lui Jay ar locui la Denham, ar însemna să-i amintească mereu de tatăl lor, ceea ce nu-i convenea.

Temperatura fusese în scădere toată săptămâna. Deasupra dealurilor, cerul întunecat și parcă încremenit prevestea venirea iernii. Pe când conducea spre casă, Amber văzu la gara din oraș foarte mulți tineri în uniformă, veniți, cu siguranță, în permisie de Crăciun, mulți fiind cu prietenele sau familiile lor. Durerea, care n-o slăbea niciodată, îi strânse inima ca într-o menghină, atât la gândul propriei pierderi suferite, cât și la pierderile care le așteptau pe multe alte femei.

Amber își parcă micul Austin în curte, lângă ușa de la bucătărie. Aproape nimeni nu mai folosea intrarea principală, nici chiar bunica ei.

Greg râsese de ea când își cumpărase Austin-ul, după ce învățase să conducă în numai câteva săptămâni, spunându-i fără menajamente

că nu înțelege de ce și-a cumpărat o mașină atât de modestă, când ar fi putut să-și ia ceva mult mai bun, și adăugând, cu amărăciune în glas:

– Sunt sigur că Robert ți-a lăsat o avere frumușică și, pe deasupra, ai s-o moștenești și pe bunica.

Amber își dăduse seama că Greg n-avea s-o ierte niciodată pentru faptul că bunica lor își refăcuse testamentul, cu toate că ea insistase să n-o facă. Era evident că, atâta vreme cât el nu putea și nu voia să admită că fusese dezmoștenit din cauza propriului comportament, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea vina pe ea. Într-adevăr, ea ajunsese țapul ispășitor pentru că el fusese dezmoștenit.

Apa din rezervorul de piatră din mijlocul curții avea deasupra o pojghiță de gheață, iar lui Amber i se făcu frig în timp ce se îndrepta grăbită spre ușa din spate.

Bucătăria era despărțită de intrarea din spate printr-un hol cu mai multe cuiere, la capătul căruia erau două cămări mari. Amber își puse paltonul lângă celelalte haine și se duse în bucătărie, unde Bruno, câinele lui Luc, alergă să o întâmpine. Labradorul nu plecă de lângă ea până nu-i porunci ea, iar adevărul era că Amber nu voia să-l alunge, pentru că știa cât îl iubise Luc.

Simți căldura ce venea de la soba de gătit de îndată ce deschise ușa. Bunica ei o înlocuise pe cea veche cu una mult mai mare, în 1938, iar acum se lăuda cu decizia luată atunci.

Copiii erau la masă, mâncând gogoși, iar Bruno, după ce se asigurase că Amber nu mai pleca și se simțea bine, se duse la coșul lui, unde se întinse ca să tragă un pui de somn.

– Mami! strigă Emerald.

– Bună, draga mea. Bună tuturor, spuse Amber în timp ce se ducea să o sărute pe Emerald și încerca să nu arate ce simțea când, pe neașteptate, Emerald întoarse capul în altă parte.

Amber știa că fiica ei se pricepea de minune să solicite atenția celor din jur atunci când voia, dar nu și să le răspundă la fel dacă nu-i convenea. Nu avea, cu siguranță, nimic din firea afectuoasă a lui Rose.

– O să vină în scurt timp Moș Crăciun, spuse Rose.

Emerald își întoarse fața mânjită cu gem și îi aruncă o privire scrutătoare lui Amber. Poate că Emerald era încă prea mică să știe de Moș Crăciun, dar era destul de isteață să-și dea seama că avea de câștigat de pe urma lui, gândi Amber cu mâhnire. Părea să se fi împăcat cu gândul că nici tatăl, nici fratele ei nu mai erau acolo; în fond, era mult prea mică să înțeleagă ce se întâmplase cu ei, chiar dacă,

în primele luni după moartea lor, țipase furioasă că nu-l vrea decât pe tati al ei să-i citească o poveste înainte de culcare, nelăsând-o pe Amber nici s-o ia în brațe, nici să încerce să o consoleze.

– Eu și Jane o să-i scriem lui Moș Crăciun în seara asta, să-i spunem ce am vrea să ne aducă, îi spuse Ella lui Amber, apoi, pe un ton care trăda neliniștea, continuă. Crezi că este rău dacă cerem cadouri pe timp de război, mătușică?

Ella era uneori foarte serioasă și preocupată, iar când se încrunta, parcă purta pe umeri povara întregii lumi. Nimeni nu vorbise niciodată despre împrejurările în care murise Lydia – așa s-a considerat mai nimerit –, iar fetele nu pomeneau niciodată de mama lor, dând de înțeles că se împăcaseră cu gândul morții ei.

– Nu, nu văd nimic rău în asta, atâta vreme cât nu uiți să te rogi pentru toți cei care au mare nevoie de rugăciunile tale.

– Știi ce o să-i cer lui Moș Crăciun? o întrebă Jane cu nerăbdare.

– Asta nu se spune, începu Ella, dar Jane nu îi dădu atenție.

– O să-i cer o altă mămică.

Se lăsă tăcerea pentru câtva timp. Amber nu putea să vorbească. Durerea și tristețea o sufocau.

– O, Doamne, Lady Emerald, ce-ai pe față! țâțâi dădaca, rupând tăcerea, și dădu fuga la Emerald, ceea ce o făcu pe Amber să se încrunte. Doar îi spusese dădacei să nu i se adreseze fetiței cu apelativul de „lady". Era evident că fiica ei se considera deja o ființă deosebită, iar Amber nu voia să-i întărească părerea această excelentă despre ea însăși.

– Dar tu, Rose? și-a întrebat nepoata. Ce ai vrea să-ți aducă Moș Crăciun?

– O păpușică, spuse Rose.

Amber zâmbi. Deja sunase la Harrods și comandase cadouri de Crăciun pentru copii. Cu toții erau de părere că trebuie să se bucure din plin de acest Crăciun, pentru că nu se știa ce se va întâmpla până la următorul. Mâncarea urma să fie rațională și toată lumea știa că bravii marinari de la Marina Comercială și Regală își puneau viața în pericol pentru a aduce în țară mărfurile atât de necesare.

Mai târziu în acea seară, când copiii dormeau, iar bunica se dusese la o ședință de comitet, Amber auzi soneria de la ușa din față. Era în bucătărie, cârpind niște lucruri, iar la auzul sunetului, se încruntă. Nimeni nu mai folosea intrarea din față.

De îndată ce ajunse în holul principal, frigul de acolo o făcu să tremure.

Când deschise ușa, văzu în prag o tânără foarte frumușică, îmbrăcată în uniforma armatei. Buclele negre îi înconjurau fața în formă de inimă, iar ochii albaștri îi erau nevinovați și zâmbitori.

– O, Doamne, sper că n-am făcut o confuzie, începu ea. Mi s-a spus s-o iau pe alee la prima cotitură, dar la cât e de întuneric, se prea poate să fi greșit.

– Intră, te rog, o invită Amber, apoi închise ușa ca să nu intre în casă aerul rece. Pe cine cauți? Chiar dacă ai greșit casa, sunt sigură te pot ajuta.

– O, ce drăguță sunteți! Îl caut pe Jay Fulshawe. Poate îl cunoașteți. Lucrez la fermă și mi s-a spus să iau legătura cu el dacă am vreo problemă.

– Înțeleg, îi răspunse Amber, și chiar așa era. Sigur că înțelegea. Se vedea clar că această fată frumușică, aparent atât de inocentă, pusese ochii pe Jay.

Dar Jay – pusese și el ochii pe ea? Cu siguranță îi dăduse el vreun motiv să-l caute oricând.

– Din păcate, momentan Jay nu este aici. Poate că e la fermă, domnișoara...?

– Belinda, Belinda Withington, se prezentă fata, zâmbind plăcut. Dar toată lumea îmi spune Bunty.

– Ei bine, Bunty, o să-i transmit lui Jay că vrei să vorbești cu el, dar nu pot să-ți spun exact când se întoarce. Amber bănuia că motivul pentru care Jay își făcea atât de mult de lucru seara, departe de Denham, era tocmai acea fată și răceala care se instalase acum între ei.

– Sunteți atât de drăguță. Chiar îmi făceam mari griji legate de cum are să fie munca asta la câmp, îi mărturisi ea lui Amber. Fiecare vrea să facă ceva, asta e clar, dar nu mă gândisem să muncesc la câmp până nu mi-a propus mătușa mea. Oricum, este o plăcere să lucrezi pentru domnul Fulshawe.

Se vedea clar că Bunty era îndrăgostită lulea de Jay, remarcă Amber după ce își luase la revedere de la acest musafir neașteptat.

După ce se întoarse în bucătărie, Amber îi scrise un mesaj lui Jay și i-l puse lângă ceainic, unde, cu siguranță, avea să-l vadă când va veni.

Oare știa Jay că Jane își dorea o altă mămică? Oare se gândea deja la o mamă vitregă iubitoare pentru fiicele lui și la o soție pentru el?

Nu putea să afirme că o durea. De ce s-o doară? Jay nu mai însemna nimic pentru ea.

Se duse la mașina de gătit să-și încălzească niște lapte ca să-și prepare o cană de cacao cu lapte. Putea să se ducă la culcare mai devreme. Bucătăreasa avea liber, copiii dormeau, bunica era plecată, iar Greg plecase la Manchester, unde se ducea din ce în ce mai des. În oraș exista o comunitate restrânsă de chinezi, iar el zicea că are niște prieteni acolo, însă Amber bănuia că se duce să facă rost de drogul de care era dependent.

Discutase cu doctorul Brookes despre această situație și despre temerile pentru sănătatea vărului ei, dar acesta nu îi fusese de nici un ajutor.

– Cred că este vorba de o dependență de care nu poate scăpa decât cu mare efort, și îmi pare rău s-o spun, dar nu cred că e în stare de un astfel de efort, îi spuse doctorul lui Amber, adăugând mai încet: Desigur, având în vedere că sifilisul pe care l-a luat în Hong Kong se manifestă acum, trebuie să recunosc că opiul îi va mai alina puțin simptomele.

– Sifilis? Greg are sifilis?

Doctorul a fost îngrozit când și-a dat seama că ea nu știuse nimic și că Blanche îi ascunsese acest lucru, spunându-i așadar, cu un sentiment de vină în glas, că nu ar fi suflat o vorbă dacă ar fi realizat că ea nu știa.

Amber îl asigură că nu avea de ce să se simtă vinovat. Această dezvăluire o ajuta în multe privințe să-l înțeleagă pe Greg și să-i arate mai multă compasiune.

Se înțelege că, atunci când i-a reproșat bunicii că nu îi spusese nimic, Blanche nu a simțit nici o mustrare de conștiință, ba dimpotrivă, a supărat-o și mai tare pe Amber, anunțând-o că lui Jay îi spusese.

Însă, deși îi era milă de Greg, erau anumite lucruri peste care Amber nu putea trece. Când și-a dat seama că îi lipsesc bani din geantă, l-a bănuit pe Greg. Acesta se supărase foarte tare când, la începutul săptămânii, ea refuzase să-i „împrumute" cincizeci de lire.

Când se duse să-i dea drumul lui Bruno prin curte pentru ultima oară în acea zi, Amber văzu că începuse să ningă. Lui Luc îi plăcuse foarte mult zăpada și îl bătuse la cap pe Robert să-l ducă în Alpi ca să învețe să schieze.

Luc. Câteva zile la rând îi auzise vocea atât de clar, că aproape se aștepta ca el să fie acolo, în spatele ei. Nu în carne și oase,

ci în sufletul și gândurile ei, el era mereu prezent, într-atât încât Amber nu rezista să nu stea de vorbă cu el. Îi vorbea mereu, spunându-i tot ce credea că ar vrea el să știe, iar când întorcea capul să-l vadă, își dădea seama că, de fapt, nu se afla acolo. Dar poate cel mai rău era când, din greșeală, îi pronunța numele, iar Bruno își ciulea urechile și se uita spre ușă. Tot ce putea face era să-și spună că Luc va rămâne cu ea atâta timp cât îl va păstra în inima ei, adică pentru totdeauna, și încerca să se consoleze cu acest gând.

În dimineața de Crăciun, toate cadourile erau despachetate, iar toți cei de la Denham Place merseseră la biserică, după ce își croiseră drum prin zăpadă pentru a cânta bine-cunoscutele colinde și pentru a le face vecinilor tradiționalele urări de bine. Biserica era plină, iar uniformele soldaților ieșeau în evidență.

Cei care erau acum în permisie, dar care fuseseră în septembrie pe frontul din Franța, spuneau că și acolo era exact la fel de frig ca în Anglia. Glumeau între ei că se bucurau de mersul războiului, iar spiritul de camaraderie și râsul lor adăugau o notă de vioiciune atmosferei din acea zi.

Amber făcuse tot ce îi stătuse în putință să li se alăture și să nu strice cu durerea ei bucuria altor familii de a-i avea pe cei dragi acasă.

Tinerii care îmbrăcaseră de curând uniforma și făceau încă instrucție nu mai puteau de nerăbdare să vorbească cu cei care veniseră în permisie. Și Jay se înrolase, deși nu purta încă uniformă.

Familia de Vries avea o îndelungată tradiție militară în regimentul The Cheshires, iar fiul și moștenitorul lui Barrant de Vries luptase alături de ei în Marele Război.

În curând aveau să-și ia rămas-bun de la vecinii lor și să se întoarcă la Denham, iar Jay și fiicele lui urmau să plece cu familia Fitton Legh și cu bunicul său, care locuia cu nepoata lui, Cassandra, deoarece proprietatea îi fusese rechiziționată. Tinerele muncitoare care primiseră liber veniseră la slujba de dimineață, iar Amber nu a fost câtuși de puțin surprinsă să o vadă pe Bunty că își lasă grupul de prietene și se duce să vorbească cu Jay. Judecând după felul în care râdeau, era clar că fata se înțelegea bine și cu Jay, și cu tovarășele ei, concluzionă Amber în timp ce o lua în brațe pe Emerald.

La ieșirea din biserică, fiica ei a devenit centrul atenției, iar ea le zâmbea frumos tuturor, făcând gropițe în obraji. Sărmana Rose abia dacă fusese băgată în seamă. Pe Amber a durut-o sufletul pentru

nepoata ei, știind cât de drăgălașă și de afectuoasă era fetița. Părul ei foarte drept și înfățișarea orientală o singularizau, dar, din păcate, dădaca, acum în vârstă și având o slăbiciune pentru Emerald, nu se purta cu Rose întocmai așa cum ar fi trebuit.

– Emerald, potolește-te, te rog, îi spuse Amber fiicei sale, lăsând-o jos în zăpadă și întinzându-i mâna lui Rose, care stătea singură, părând stânjenită și încurcată. Rose, vino și dă-mi mâna, te rog, o încurajă Amber.

Fața lui Rose se îmbujoră imediat, iar în ochi i se ivi un licăr de fericire în timp ce alerga spre Amber.

– Ți-a plăcut păpușica pe care ți-a adus-o Moș Crăciun? o întrebă Amber.

– Da. Mi-au plăcut și rochiile ei. E tare frumoasă.

Amber își reținu un zâmbet. Stătuse până târziu, trei nopți la rând, ca să coasă rochițele de mătase în culori strălucitoare pentru păpușa lui Rose, inspirându-se din niște fotografii făcute de Greg la Hong Kong. Doica fusese scandalizată, ținând-o una și bună că rochițele erau de păgâne, „la fel ca mama copilei".

– Mi-au plăcut și cărțile, și puzzle-urile, și acuarelele, și papucii de casă.

Amber îi netezi părul cu multă afecțiune. Simțea că o leagă ceva special de această copilă căreia îi murise mama, așa cum i se întâmplase și ei, și care, la fel ca ea, nu era îndrăgită de cei din jurul său.

Capitolul 50

În sfârșit, se terminase – ce mai rămăsese din curcan fusese pus în cămară, iar vasele spălate. Bunica se dusese în camera ei să se odihnească, dădaca le luase pe Rose și pe Emerald sus ca să le culce, iar Amber putea să recunoască cu toată sinceritatea că această zi o chinuise îngrozitor și că nu făcuse decât să o compare cu alte zile de Crăciun mult mai fericite.

Fără îndoială, la Fitton Hall sărbătoarea continua. Familia Fitton Legh invitase multe cunoștințe și o mulțime de rude. Cu siguranță că vor fi șarade și alte jocuri. La fel, râs și distracție, pe scurt, un Crăciun așa cum avusese și Amber cândva și cum crezuse că va avea mereu. Covoarele trebuie să fi fost deja rulate într-una din camere,

iar gramofonul instalat pentru cei dornici de dans. Ea nu dansase niciodată cu Jay.

Amber se învârti stângace, dând peste unul din scaunele de bucătărie, cu ochii în lacrimi, pe care știa că nu are dreptul să le verse. Dacă tot trebuia să plângă, măcar să plângă pentru soțul și fiul pe care îi pierduse, nu pentru faptul că nu dansase niciodată cu cineva cu care nu îi era îngăduit să-și dorească să danseze.

– Deci nu vii cu noi la gară să-l conduci pe Jay și să-ți iei rămas-bun de la el?

– Nu, bunico, nu vin.

– Să știi că lumea o să vorbească.

– Eu sunt sigură că nu. Nici măcar n-o să observe că nu sunt acolo. Trebuie să plec, am de scris niște scrisori.

– Amber vreau să te întreb ceva înainte să plec.

Jay! Își luase la revedere de la el ceva mai devreme, de față cu toată lumea. Chiar că nu mai era nevoie s-o caute acum. Își simțea urechile arzând când se întoarse spre el.

Evident, Jay era în uniformă. Căpitanul Fulshawe. I se acordase gradul de căpitan imediat ce terminase instrucția.

– Dacă mi se întâmplă ceva, aș vrea ca tu să fii tutorele fetelor mele, îi spuse el fără nici o introducere. Te cunosc și te iubesc.

„Și cu Bunty cum rămâne – de ce nu o întrebi pe ea?" Îi stăteau pe limbă aceste cuvinte, dar, din fericire, nu le rosti.

– Eu...

– Uite, ai aici documentele. Le-am semnat de față cu un martor. Nu ți-o cer pentru mine, ci pentru fete. Tu știi mai bine ca oricine ce înseamnă să nu ai părinți. Ești singura persoană care cred că le poate înțelege și ajuta. Care le poate iubi.

Voia să refuze, dar cum? Ar fi fost un gest răuvoitor și meschin. Fetele n-aveau nici o vină pentru ceea ce era între ea și Jay.

– Văd că nu prea am de ales, îi spuse ea. Ar fi fost mai normal să mă întrebi înainte.

– Da, așa ar fi trebuit, dar nu prea am avut timp. Acum ne trimit în... plecăm mai devreme decât mă așteptam.

Erau trimiși pe front – acesta era cuvântul pe care îl evita, dar ea știa. Amber simțea că îngheață și că arde, în același timp.

– Presupun că trebuie să semnez și eu, nu?

– Da, aici, îi spuse el, punând documentul pe masă și aplecându-se ca să-i arate unde să semneze.

Mirosea altfel, nu cum își amintea ea. Acest alt Jay mirosea a uniformă și a piele, a disciplină militară și a război.

Amber simțea că tremură. De ce? Pentru că stătea atât de aproape de ea? Nu, ci pentru că, rămânând singură cu el, îi trăda pe Robert și pe Luc.

– Am nevoie de un martor, îi spuse ea.

– Mă duc să o aduc pe bunica ta.

– Jay, așteaptă puțin, te rog.

Putea citi pe fața lui că spera ca ea să se răzgândească. O cuprinse o tristețe sfâșietoare. Mâna îi tremură puțin când trase sertarul de la birou.

– E pentru tine, îi spuse ea, scoțând micul pătrat pe care îl pusese acolo în urmă cu câteva săptămâni, atunci când aflase despre intenția lui de a merge pe front.

Îl privi cum îl despăturește.

– Este una dintre hârtiile noastre de salvare, îi spuse ea fără să fie nevoie. Dar, bineînțeles, dacă ai deja...

– Nu, Amber, nu am...

– Mai bine găsim un martor pentru semnarea documentului, nu-i așa?

– Da, încuviință el. Mă duc s-o aduc pe bunica ta.

Până să se întoarcă Jay cu bunica, Amber reușise să se adune.

Mâna îi tremurase când își scrisese numele, dar ce mai conta? Acum era tutorele fetelor lui Jay, în caz că tatăl lor murea în război.

Amber știa, din felul în care o privea bunica ei, că acum se aștepta ca ea să se răzgândească și să meargă cu toți ceilalți la gară să-l conducă pe Jay, dar pur si simplu nu putea.

– Mă voi ocupa eu să ajungă actele la domnul Mackenzie, îi spuse ea lui Jay, referindu-se la secretarul avocatului.

Bunica ei ieșise pe hol pentru a se alătura celorlalți, astfel că acum erau singuri.

– Mulțumesc.

El se uita la ea, iar Amber știa, dar îi evita privirea.

În liniștea din încăpere se simțea tensiunea. Simțea că Jay ezită, așteaptă, dorindu-și ca ea să se întoarcă și să se uite la el, dar ea se încăpățâna. Îl auzi oftând încet de parcă îl durea sufletul că trebuie să plece, apoi îl văzu cum se îndreaptă spre ușă, o deschide și o închide fără zgomot în urma lui.

Vedea pe fereastra bibliotecii mașinile care plecau spre gară. Bunicul lui nu va fi acolo. Răcise, așa că îi era greu să meargă, dar poate

va veni la gară Cassandra și, desigur, Bunty, cu zâmbetul ei prefăcut și cu adorația din privire.

Deodată, lui Amber îi apăru în minte chipul lui Robert, care o privea cu tristețe.

– Nu mă duc doar de dragul tău și al lui Luc, îi spuse ea cu încrâncenare. Știi bine asta.

Bruno veni din bucătărie și se lipi de ea, așezându-se, de parcă ar fi știut că este nefericită și are nevoie de multă mângâiere.

Capitolul 51

– Carne cu rația... Ce mai urmează acum? spuse bucătăreasa pe un ton dezaprobator, cu mâinile în șold, în timp ce își exprima sentimentele față de ultima măsură a guvernului, aceea prin care se asigura că alimentele erau distribuite echitabil către toți cetățenii.

– Bine măcar că nu s-a rationalizat și carnea de pasăre, îi atrase atenția Amber, dar bucătăreasa nu avea de gând să se potolească.

– Da, foarte bine, îi spuse ea lui Amber, dar mie dă-mi o bucată de carne de vită sau puțin miel galez de primăvară, în loc de pui.

– Mă duc cu bicicleta la Macclesfield; trebuie să merg la bancă și la poștă. O să trec și pe la fabrică, așa că nu-mi pregăti nimic la prânz.

Amber primise o scrisoare de la avocatul lui Robert, prin care acesta o înștiința că avea niște documente importante pe care trebuia să le semneze și o întreba dacă poate să vină la Londra în joia de dinainte de Vinerea Mare, ca să se ocupe de ele. Îl sunase ca să confirme întâlnirea și să-l întrebe dacă putea veni mai pe seară, ca să aibă timp să ajungă. Hotărâse să stea la Ritz și să se întoarcă în sâmbăta din ajunul Paștelui, sperând că nu va fi prea multă lume în tren. Trebuia să se ducă la bancă să scoată banii de care avea nevoie pentru această călătorie.

– Nu știu unde o să se ajungă dacă doamnele trebuie să meargă peste tot cu bicicleta, în loc să fie duse cu mașina. Nu e normal.

Amber pufni în râs.

– Mie îmi place, îi spuse ea bucătăresei cu sinceritate, amintindu-i: Toate produsele de import sunt aduse în țară de bravii noștri marinari și este de datoria noastră, a tuturor, să nu-i supunem la eforturi inutile.

Toată lumea știa ce mare era tributul pe care trebuia să-l plătească flota comercială britanică marinei germane și câte vieți pierdute însemna acesta.

– Mă duc până sus să-i spun lui Greg că plec – poate vrea să-i iau ceva.

Amber își făcea foarte multe griji pentru vărul ei. Comportamentul lui devenea tot mai schimbător, oscilând între crize de furie sau stări de euforie și perioade de apatie, în care refuza să iasă din camera lui.

Doctorul Brookes îi explicase lui Amber că aceste schimbări ale stării lui de spirit se datorau drogurilor și băuturii.

– Dar sunteți sigur nu putem să îl ajutăm cumva? îl întrebase ea.

– Mă tem că nu, îi spusese el. Nu până va vrea el însuși să se schimbe.

Ușa de la dormitorul lui Greg era deschisă, iar acesta stătea întins în pat, nebărbierit și complet îmbrăcat, cu o sticlă goală de gin lângă el. Aerul era stătut. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul chipeș de altădată. Trăsăturile bărbatului întins în pat erau buhăite și aspre, fața îi erau roșie, iar părul rar.

Amber simți cum o năpădește un sentiment de milă neputincioasă pentru vărul ei. Când îl strigă pe nume, el nu-i răspunse, astfel încât a fost nevoită să plece fără să schimbe nici un cuvânt cu el.

Era aproape seară când Amber ajunse la Denham, pentru că toți oamenii erau ocupați cu pregătirile de Paște, iar Maurice o ținuse la fabrică mult mai mult decât se așteptase ea.

Fetițele, toate cu șorțulețe peste rochițe, își beau deja ceaiul și mâncau ouăle fierte cu pâine prăjită; numai Emerald se strâmba și spunea că „nu plac ouăle".

– Bineînțeles că îți plac, îi spuse Amber binedispusă, iar Phoebe a făcut oul ăsta special pentru tine.

Fiecare copil avea găina lui, pe care o ținea într-un coteț din grădină și căreia îi dădea de mâncare în fiecare dimineață. Amber considera că e bine să aibă și ei micile lor responsabilități, chiar dacă tot ea trebuia să se ducă în fiecare seară ca să vadă dacă găinile erau bine închise.

– Să pun ceainicul pe foc? o întrebă bucătăreasa.

– Chiar te rog. Abia aștept să beau o ceașcă de ceai. Amber îi mulțumi în timp ce ieșea din bucătărie ca să-și schimbe hainele de stradă.

I se părea ciudat să meargă la Londra în haine de „oraș", în loc de cele simple, de la țară, care mai mult îi țineau de cald decât o făceau să arate bine.

Sus, în dormitor, Amber începu să se schimbe în vechiul ei compleu și să-și pună fusta de tweed, oprindu-se la un moment dat ca să se uite la fotografia cu Robert și Luc, de pe noptieră. Fusese făcută vara, și amândoi râdeau. Amber își aminti cât de nerăbdător fusese Luc ca ea să facă poza mai repede pentru a se duce cu Robert să-și continue jocul de crichet. Era ultima fotografie pe care o făcuseră împreună, iar Amber o păstra cu sfințenie nu numai datorită amintirilor pe care le evoca, ci și datorită fericirii pe care o radiau chipurile celor doi.

De îndată ce copiii vor merge la culcare, ea va începe să-și facă bagajul. Urma să plece a doua zi de dimineață pentru a prinde primul tren spre Londra. Vorbise cu noul administrator al moșiei să o ducă la gară cu mașina. Omul era simpatic și bun în meseria lui, dar, desigur, nu se compara cu Jay.

Jay le scria des bunicii ei și fetelor. Dar lui Bunty? Ce treabă avea ea dacă îi scria tinerei muncitoare? se întrebă Amber, furioasă. Jay nu însemna nimic pentru ea.

– Nu vreau să pleci nicăieri.

Amber o îmbrățișă pe Rose, promițându-i:

– Nu o să lipsesc mult timp, iar când mă întorc, o să mergem să căutăm ouăle roșii, și o să fie amuzant.

Rose dădu din cap, dar Amber înțelese că nu era foarte convinsă. Părul lui Rose trebuia tuns, observă Amber. Dădaca o tundea castron, ceea ce nu o avantaja deloc pe Rose, care avea niște trăsături atât de delicate.

– Dacă vrei, poți să vii să mă ajuți să-mi fac bagajul, îi propuse pentru a o mai înveseli puțin.

Deodată, micuța ei față se lumină și îi dădu mâna lui Amber.

Ascultă sporovăiala lui Rose cu zâmbetul pe buze, în timp ce urcau scările. Amber deschise ușa de la dormitorul ei, apoi se opri brusc.

Greg stătea în picioare lângă patul ei, privind-o cu o furie sălbatică. Sertarul de la noptiera ei era deschis.

Când îl văzu pe tatăl ei, Rose se lipi de Amber.

– Zi, unde sunt? întrebă Greg. Știu că ai fost la bancă azi-dimineață. Unde-s banii, Amber? Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Geanta! O pusese în șifonier când se dezbrăcase de hainele de stradă, dar mai mult din obișnuință decât dintr-un anumit motiv.

Bănuia de ceva vreme că Greg îi lua bani din portofel, dar asta era altceva. *Greg* era altcineva, recunoscu ea, uitându-se cum brutalitatea îi asprea și îi urâțea trăsăturile feței, cândva frumoase.

– Greg, cred că ar fi mai bine să te duci la tine în cameră, îi spuse ea cu mult calm.

Fără să-i dea atenție, el insistă furios:

– Vreau banii ăia, Amber. Am nevoie de ei.

Începu să tremure din toate încheieturile, fiind scuturat de convulsii atât de puternice, încât Amber crezu că o să cadă din picioare. Instinctiv, se duse spre el, vrând să-l ajute, dar, spre consternarea ei, Greg luă fotografia cu Robert și Luc și o izbi de noptieră, spărgându-i sticla. După ce aruncă rama pe jos, luă un ciob de geam, pe care îl ținu ca pe un cuțit îndreptat spre ea, nedând nici o atenție sângelui care îi curgea din mână.

– Dă-mi banii ăia, Amber. Dă-mi-i, Amber! răcni el.

De groază, Rose începu să plângă în hohote, iar inima lui Amber bătea să-i spargă pieptul în timp ce îi apăreau în minte imagini din trecut, cu alt cuțit, la fel de sumbre și de sângeroase.

Poate că aceasta era soarta ei. Poate că tot ce trebuia era să facă un pas spre el, pentru a fi cu Robert și Luc pentru totdeauna.

– Dă-mi banii!

Acum, fața lui Greg era scăldată în sudoare.

Rose plângea de frică. Greg se întoarse și, apucând-o, îi spuse cu violență:

– Taci odată, sau te fac eu să taci pentru totdeauna!

Cuvintele lui o readuseră brusc pe Amber la realitate. O trase pe Rose de lângă el, luând-o în brațe pentru a o apăra, iar lui îi spuse:

– Sunt în șifonier, în geanta mea.

Greg aruncă ciobul și începu să tragă de ușa șifonierului. Imediat ce îl deschise, înșfăcă geanta și, răsturnând-o cu fundul în sus, cu o nerăbdare febrilă, începu să o scuture până când căzu portofelul. Când luă cele cincizeci de lire pe care Amber le scosese de la bancă, sângele din tăieturile de la mână pătă bancnotele.

Era vărul ei, își aminti Amber, nu vreun nebun scos din minți de droguri, ci vărul ei pe care îl iubise atât de mult.

– Greg, te rog, îl imploră ea. Te rog, nu face asta. Te rog, lasă-l pe doctorul Brookes să te ajute. Știu că nu va fi ușor...

– Să mă *ajute*? spuse el, râzând ca un nebun. Un singur lucru mă poate ajuta acum, și acela este doctorul Opiu, nu afurisitul ăla de doctor Brookes.

– Greg, te rog, îl imploră Amber, lăsând-o din brațe pe Rose și punându-se în fața ușii.

– Dă-te la o parte!

– Ce-i aici?

Bunica lor! În timp ce Amber își întorcea capul, Greg o împinse atât de tare când trecu pe lângă ea, încât o izbi de ușă.

– Trebuie să-l opresc, îi spuse disperată Amber lui Blanche.

– Nu. Lasă-l să plece, Amber.

Amber îl auzea cum cobora greoi scările. Știa că se va duce la Manchester, la omul care îi procura droguri. Dorea din tot sufletul să alerge după el și să-l implore să nu plece, să-l facă să asculte de glasul rațiunii. Ușa din față se deschise, apoi se trânti. Ochii i se umplură de lacrimi. Se uită în jos, spre Rose, care venise la ea, iar acum stătea lipită de ea, tremurând ca varga.

Săraca fetiță – să-și vadă tatăl în așa hal și să-i fie atât de frică de el.

– Mai bine aș strânge cioburile, îi spuse Amber bunicii ei. Dar mai întâi am s-o duc pe Rose în camera copiilor.

Din cioburile care rămaseseră în covor, unul îi intră lui Amber într-un deget, când încercă să-l ia de acolo. În timp ce își sugea sângele din rană, ridică de pe jos fotografia lui Robert și a lui Luc, mângâind-o cu cealaltă mână. Jay ar fi știut cum să-l calmeze pe Greg dacă ar fi fost acolo. O cuprinse un sentiment acut de pierdere și de disperare, urmat de unul furie împotriva ei însăși. De ce era așa de slabă? N-ar trebui să se gândească la Jay în aceste momente. Să fi uitat deja că soțul și mult iubitul ei fiu muriseră în timp ce ea se gândea la el?

După ce strânse toate cioburile, Amber se duse în camera copiilor. Fetele se aflau deja în pat, iar dădaca își țuguie buzele în semn de dezaprobare când Amber îi spuse că se duce să vadă ce face Rose.

Așa cum se aștepta, Rose nu dormea. Amber se așeză pe pat lângă ea și îi luă mâna.

– Ce bine ar fi să nu pleci! spuse Rose.

– Nu stau mult, o asigură Amber, iar când mă întorc, o să mergem să căutăm ouăle roșii, îți amintești?

Ochii negri și oblici ai lui Rose nu se mai dezlipeau de la ea.

– Și dacă se întoarce tati și se supără pe noi cât timp ești tu plecată?

Amber o strânse pe Rose de mână și mai tare. Așa se putea frânge o inimă, nu din cauza unui bărbat, ci din cauza purtării crude a unui om față de altul atunci când nu îl iubește așa cum trebuie.

– Străbunica o să aibă grijă să nu se supere, îi spuse Amber, cu speranța că așa va fi.

– De ce nu mă iubește tati?

– Nu știu, Rose. Cred că nu poate iubi pe nimeni, nici măcar pe el însuși, îi spuse Amber. Dar eu te iubesc. Te iubesc foarte mult.

– Și eu te iubesc, și Ella, și Jane, și tăticul lor. Aș vrea ca el să fie și tăticul meu.

Amber stătu cu ea până ce fetița închise ochii și până ce adormi.

Până la urmă, în copilărie existau lucruri mult mai grave decât pierderea părinților, dintre care poate cel mai greu de suportat era să nu fi iubit de unul din părinți.

Capitolul 52

– O, Doamne, sper să nu ajungem la Euston cu prea mare întârziere.

Din vagonul de clasa I, Amber îi zâmbi politicos tinerei drăguțe din fața ei.

– Nu cred să întârzie mult trenul, o liniști ea.

– Știți, mă întâlnesc cu logodnicul meu, continuă fata, cu obrajii îmbujorați și jucându-se nervoasă cu inelul cu diamant. Ei bine, adevărul este că urmează să ne căsătorim cu dispensă specială. Nu se știe niciodată, nu? Mă refer la viitor, mai ales pe timp de război, și nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă ar păți ceva – iar am fi lipsiți de toată fericirea de care am fi putut avea parte împreună. Știți, este în marină, pe o navă de escortă a convoaielor de vase comerciale din Atlantic.

Ochii în lacrimi îi străluceau.

– Treaba este că eram logodită înainte să-l cunosc pe Charlie. Am crescut împreună, eu și Frank, iar când a început războiul, el a zis că ar trebui să ne logodim. Eu nu eram foarte sigură, dar nu puteam să-l refuz, mai ales că pleca la război, unde a și murit. Știu că sunt

o grămadă de motive pentru care n-ar trebui să mă căsătoresc cu Charlie atât de repede și că e o lipsă de respect, dar Frank ar fi înțeles și și-ar fi dorit să fiu fericită, pentru că, până la urmă, nu asta înseamnă să iubești pe cineva – să îți dorești ca acea persoană să fie fericită?

– Ba da, sigur așa este, încuviință Amber.

Trenul începu să încetinească, iar fata se uită cu teamă pe fereastră.

– Stai liniștită, o calmă Amber. Nu se întâmplă nimic; intrăm în gara Euston.

A iubi pe cineva înseamnă a-ți dori ca acea persoană să fie fericită. Robert ar fi de acord, recunoscu Amber, și intră în mulțimea de oameni care înaintau cu greu spre bariera de la capătul peronului.

Amber nu mai văzuse niciodată atâta lume în gară – bărbați în uniformă, familii cu copii, femei ca ea, toți ocupați și conștienți că era război. În momentul în care ieși din gară, își dădu seama că avea să-i fie aproape imposibil să găsească un taxi.

– În viața mea n-am văzut atâta aglomerație, în viața mea, bombăni un călător. Asta se întâmplă pentru că e zi liberă și multor soldați li s-a dat o scurtă permisie.

O să fie nevoită să meargă pe jos până la biroul avocatului, își dădu seama Amber.

Străzile erau aproape la fel de aglomerate ca gara, iar când ajunse în Leicester Square, Amber fu uluită să vadă cozile interminabile de la cinematograf.

Pe Shaftesbury Avenue era la fel de multă lume – erau cozi la toate teatrele, iar pe stradă se plimbau mulți oameni; bărbații în uniformă stăteau la coadă, fie în grup, fie cu partenerele lor, pe care le țineau strâns de mână.

– Îmi cer scuze că am întârziat, îi spuse ea domnului Melrose, când reuși să ajungă la biroul lui, după ce trebuise să se strecoare printre oameni și saci de nisip care începeau să mucegăiască și să plesnească pe alocuri. A trebuit să vin pe jos de la Euston; e foarte multă lume în oraș.

– Da, nu-i așa? Am auzit azi-dimineață că au introdus trenuri speciale de la Blackpool ca să aducă în Londra, de Paște, funcționarii ale căror ministere tocmai au fost mutate acolo.

Secretara care îi luase lui Amber paltonul le aduse ceai pe o tavă, iar Amber trebui să aștepte să li-l toarne în cești și să plece,

închizând ușa în urma ei, pentru ca domnul Melrose să-i poată vorbi despre documentele pe care venise să le semneze.

– Mi-e teamă că au apărut elemente noi, îi spuse el, dar mult prea târziu pentru a mai avea timp să anulez această întâlnire.

– Ce anume? întrebă Amber.

– Cum era și firesc, după moartea soțului dumneavoastră, am demarat cercetările care se impuneau pentru a afla dacă există sau nu vreun moștenitor legitim al ducatului.

– Sigur.

– Până săptămâna aceasta se pare că nu mai era nici unul. Însă am intrat în posesia unor informații conform cărora străunchiul răposatului dumneavoastră soț, Drogo, lord Iverhulme, care a fost trimis de tatăl lui în Australia, ar avea un nepot care, dacă există cu adevărat, ar deveni noul duce.

– Știu că străunchiul lui Robert căzuse în dizgrație și a fost trimis în Australia, dar Robert spunea că murise de tânăr și că nu se căsătorise niciodată.

– Într-adevăr, acesta este și motivul pentru care trebuie să facem cercetări foarte amănunțite. Desigur, faptul că suntem în război îngreunează situația. Însă, până se lămurește totul, cel mai bine ar fi să nu autorizez vânzarea nici unui bun din ducat pentru plata taxelor de succesiune. Prin urmare, am anunțat și fiscul, iar cei de acolo au fost de acord să nu facem nimic până nu se încheie cercetările necesare. Se înțelege că existența unui moștenitor nu ar influența cu nimic moștenirea fiicei sau a dumneavoastră.

Amber știa că, fără îndoială, intenția avocatului fusese aceea de a o liniști, spunându-i că moștenirea lui Emerald nu va avea de suferit, dar adevărul era că ar fi preferat ca fiica ei să nu fi moștenit atâția bani... Erau mult prea mulți și, după părerea ei, puteau să-i aducă tot felul de probleme.

Când, în cele din urmă, ajunse la Ritz, Amber era foarte obosită și îi era foame.

A fost extrem de surprinsă când văzu cât de aglomerat era hotelul, oamenii trebuind să aștepte la coadă la recepție. Nu mai recunoscu însă pe nimeni din vechiul personal al hotelului, ceea ce o făcu să se simtă de parcă nu mai fusese în Londra de zece ani,

nu numai de câteva luni. Oare așa să fi fost Londra dintotdeauna – aglomerată și zgomotoasă –, sau se transformase ea într-un pustnică de la țară?

Când, în sfârșit, ajunse în față, a fost nevoită să vorbească mai tare pentru a atrage atenția recepționerei și a acoperi conversația și râsetele unui grup de bărbați îmbrăcați în uniformă, care stăteau aproape de recepție. Mai ales unul dintre ei se dădea mare, observă Amber, când acesta întoarse capul și îi aruncă o privire extrem de îndrăzneață.

Fără să-i dea vreo atenție, Amber îi spuse numele său recepționerei tracasate.

– Îmi pare rău, se adresă fata după ce verifică în registru, dar nu aveți rezervare, și, oricum, aici nu se fac rezervări doamnelor neînsoțite decât rareori; noi dăm prioritate militarilor.

Amber auzea protestele celor din spatele ei, de la coadă. Fața începea să o ardă, nu atât de jenă, cât de furie.

– Aș vrea să vorbesc neapărat cu directorul, îi spuse recepționerei.

– Nu e aici – e bolnav. Dacă vreți să vă primească directorul-adjunct, va trebui să așteptați după toți cei care vor același lucru.

– Ce, nu mai e loc la han, drăguțo? Nu-i nimic, am eu destul loc în camera mea și un pat grozav de mare. Ei, ce zici?

Era ofițerul care se uitase mai devreme la ea cu atâta îndrăzneală, dându-se mai aproape de ea, vizibil beat.

– Hai, nu te mai uita așa la mine! Nu există decât un motiv pentru care o femeie vine singură la un hotel și pretinde că și-a rezervat o cameră, n-are rost să ne mai ascundem după deget.

– Mă scuzați. Vocea îi era plină de scârbă și dispreț în timp ce Amber încerca să se strecoare pe lângă el, fără ca bărbatul să aibă vreun gând să se dea la o parte; dimpotrivă, se apropie așa mult de ea, încât coapsa i se lipi de a ei și i se văzu membrul în erecție.

Greața și furia o sufocau. Era de acord cu cei care spuneau că soldații trebuiau să se descarce când erau în permisie, dar, cu siguranță, nu în acest fel. Nici măcar nu era tânăr; era trecut bine de treizeci de ani și, pe deasupra, și ofițer.

– Amber, draga mea!

La auzul bine-cunoscutei voci a lui Emerald Cunard, Amber se întoarse și răsuflă ușurată, iar cealaltă femeie o îmbrățișă cu însuflețire.

– Ce surpriză minunată! Ce mai faci?

– Sunt tare supărată, și tocmai mă gândeam să caut o bancă în parc pe care să-mi petrec noaptea, îi spuse Amber mâhnită, explicându-i ce se întâmplase cu rezervarea ei.

– Poți sta la mine. Am un apartament, cu o cameră liberă. Hai, vino!

Plină de recunoștință, Amber îșI urmă salvatoarea.

– ... și bineînțeles că toți au plecat, și rar mai vezi pe cineva cunoscut. Îmi este atât de dor de căsuța mea, Amber. Exact cum cred că îți este și ție dor de sărmanul Robert.

Stăteau la bar să bea ceva înainte de cină, iar Amber nu mai putu să zică nimic când auzi comparația dintre Robert și casa lui Emerald din Grosvenor Square. Ce i-ar mai fi plăcut lui Robert acel comentariu! Întotdeauna avusese un umor cam sec.

– Margot Oxford nu vrea să plece din casa ei din Bedford Square și bineînțeles că Loelia Westminster este tot aici, la fel și Chips Channon.

În timp ce Emerald o dădea înainte cu numele cunoștințelor și prietenilor care locuiau în Londra și ale celor care nu mai locuiau, Amber își dădu seama că s-ar bucura tare mult dacă s-ar întoarce la Macclesfield. Acum, societatea avea ceva foarte superficial, o atitudine indiferentă față de alții. Să fi fost așa tot timpul, iar ea pur și simplu să nu fi observat nimic?

De vreme ce avea biletul de întoarcere tocmai pentru sâmbătă, știa că va fi nevoită să stea vineri în Londra. Între timp, dădea din cap și asculta flecăreala lui Emerald.

Cel puțin în dimineața aceea nu era chiar așa multă aglomerație, se consolă Amber în timp ce mergea spre St Paul. Nu prea știa cum de o luase în această direcție, singura explicație fiind că era Vinerea Mare. Emerald îi spusese deja că se duce la slujba de Paște de la Brompton Oratory, biserica „în vogă" a Londrei, dar bineînțeles că, până atunci, Amber se va fi întors la Macclesfield.

Deși era prea devreme să vină oamenii care voiau să asiste la slujba din Vinerea Mare, ușile erau deschise, iar Amber observă că nu era singura care nu fusese tentată să intre în biserică.

Pentru ea fusese mereu un mister cum de o clădire atât de măreață și de frumoasă putea să inspire așa multă pace și modestie – un paradox și, totodată, adevăratul farmec al superbei opere a lui

Wren. Orice ar fi fost în mintea lui, biserica pe care o crease reușise să ajungă la sufletul omului, recunoscu Amber în timp ce îngenunchea ca să se roage, la început pentru Robert și Luc, iar apoi, fără să aibă nici o intenție, se trezi că se roagă pentru Jay și pentru toți bărbații și femeile care își riscau viața în lupta pentru libertate.

Capitolul 53

Mai 1940

Într-o liniște apăsătoare, Amber și bunica ei ascultau știrile de prânz de la BBC despre *blitzkrieg*-ul german din Țărilor de Jos.

– După ce ocupă Olanda, Hitler o să-și îndrepte atenția spre Franța, îi spuse Blanche lui Amber cu gravitate.

– RAF-ul bombardează Germania, iar BEF-ul[1] și aliații francezi o să-i respingă pe nemți. Francezii au spus că au toată încrederea în linia Maginot, îi aminti Amber.

Stăteau în salonaș, pentru că acum, fiind luna mai, nu mai era nevoie ca toți din casă să se strângă în jurul mașinii de gătit din bucătărie.

– Greg nu s-a întors acasă ieri-noapte, îi spuse Amber bunicii, schimbând subiectul. Am fost la el în cameră azi-dimineață, iar patul lui era neatins.

– Nu vreau să vorbesc despre el, Amber. Știi bine care este părerea mea despre vărul tău.

Amber își reținu un oftat. Acum, bunica lor era cu totul împotriva lui Greg. Uneori, dușmănia dintre ei îi crea impresia că trăia într-o zonă de război la ea acasă.

– Am o întâlnire la WVS la amiază și...

Blanche se întrerupse, deoarece se auzi o bătaie scurtă la ușa salonașului, după care intră majordomul și anunță:

– A venit doctorul Brookes și dorește să vă vadă, ducesă.

– Ce-o vrea doctorul Brookes de la tine, Amber? Poftește-l aici, Wilson, apoi du-te și spune-i bucătăresei să ne facă un ceai.

[1] British Expeditionary Force era armata terestră a Marii Britanii, care a fost trimisă în Franța în cel de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

*

– Doctorul Brookes, anunță majordomul. Amber îl primi pe doctor cu un zâmbet cald, care i se șterse repede de pe față la vederea expresiei lui serioase.

– Mă tem că vă aduc vești proaste, se adresă el atât lui Amber, cât și lui Blanche.

– Vești proaste? Despre ce fel de vești proaste e vorba? întrebă Blanche pe un ton tăios.

– E vorba despre Gregory.

Amber observă că bunica ei se crispa din ce în ce mai mult, iar când se întoarse cu spatele la doctor, chipul îi era ca de piatră.

– Ce vreți să spuneți, doctore? întrebă Amber cu teamă.

– Mă tem că a murit. S-a înecat.

Înecat. Amber își duse mâna la gât.

– Lady Fitton Legh m-a chemat azi-dimineață să-l consult pe lordul de Vries și, în timp ce eram acolo, unul dintre argați a venit să ne spună că a găsit în lac un cadavru.

– În lac? Dar Greg nu s-ar fi dus niciodată acolo după ce Caroline... Amber se opri, dându-și seama că starea de șoc o făcea să spună ceea ce nu trebuia. Gândul că Greg murise exact ca și Caroline o îngrozea.

– Se pare că azi-noapte a băut în oraș. A făcut scandal într-o cârciumă și a fost dat afară. Cred că a luat-o pe jos spre casă și s-a rătăcit.

– Spre casă? Dar Fitton Hall e în direcția opusă.

Amber clătină din cap dezaprobator.

– Îmi pare atât de rău, le tot spunea doctorul Brookes. L-am identificat și, după cum era firesc, am anunțat poliția. Aș fi venit mai devreme să vă spun, dar, după ce i-a dat nepoata vestea, lordul de Vries s-a simțit din nou rău. Doamnă Pickford, sunteți bine?

La auzul neliniștii din vocea doctorului, Amber se întoarse să se uite la bunica ei. Fața lui Blanche era albă ca varul, de parcă i se scursese tot sângele din ea. Își ridică mâna de parcă ar fi vrut să-i țină pe amândoi la distanță, apoi se prăbuși la pământ.

Amber stătea în bibliotecă și se uita pe fereastră la aleea din fața casei, însă fără să se gândească la nimic în afară de puternica ei dorință ca Jay să fie lângă ea.

Amber aproape depășise șocul pricinuit de moartea lui Greg când aflase că bunica ei suferea de inimă, lucru pe care i-l ascunsese de ani de zile.

– Șocul pe care l-a avut când a aflat de moartea lui Greg a doborât-o, îi spusese doctorul Brookes după ce a dus-o pe Blanche în pat și i-a dat un sedativ ca să-i potolească bătăile inimii. De aceea voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

– Dar ea a insistat să fiți poftit în salon, unde eram amândouă, îi spusese Amber. Își va reveni, nu?

Fusese surprinsă de cât de mult își dorea ca bunica ei să trăiască și de cât de teamă îi era să n-o piardă.

– Da, cred că da. A fost un infarct minor, un semnal de alarmă am putea spune, dar nu trebuie să se mai necăjească. I-am mai spus-o. I-am zis și că ar fi bine să-ți spună că suferă de inimă, dar a refuzat categoric.

– E tipic pentru ea, îi spusese Amber.

– Sunteți o femeie foarte curajoasă, îi spusese doctorul Brookes cu blândețe, și ați trecut prin multe, știu.

– Multe femei vor trece prin clipe grele până se va termina războiul, precizase Amber cu tristețe.

Jay, Jay. Era o dovadă de mare slăbiciune de caracter din partea ei să-l dorească așa de mult lângă ea, ca s-o ajute să-și ducă povara și să-și îndeplinească îndatoririle, lucruri care o priveau pe ea, nu pe el.

Trebuia să se ocupe de înmormântarea lui Greg și să urmărească îndeaproape starea de sănătate a bunicii ei; moșia trebuia administrată, la fel și fabrica; și, dincolo de toate, era grija permanentă legată de război, care acoperea totul ca o umbră întunecată.

Sărmanul Greg. Oare își găsise liniștea acum? Oare știuse? Se dusese intenționat acolo? Oare...? Dar nu, nu trebuia să se gândească la acest lucru sau la faptul că, în singurătatea lui, alesese să-și ia viața în locul în care și-o luase și Caroline pe a ei. Era mai bine să-și spună că a fost un accident, că, așa cum sugerase doctorul Brookes, se rătăcise, având mintea tulburată de băutură și de droguri. Da, apucase pe un drum greșit. Cât de dureros îi răsunau aceste cuvinte în inimă! Viața lui Greg fusese în multe privințe o călătorie pe un „drum greșit".

Lacrimile îi umplură ochii și i se scurseră pe obraji. Nu plângea după omul care devenise vărul ei, ci după cel care ar fi putut deveni, după vărul care îi fusese prieten.

Capitolul 54

27 mai 1940

Trecuse aproape o lună de când fusese găsit cadavrul lui Greg și mai puțin de trei săptămâni de când fusese înmormântat.

Amber izbucnise îl lacrimi când auzise că Greg o lăsase, prin testament, pe Rose în grija ei, și uneori plângea noaptea după vărul pe care îl pierduse. Într-un fel, îi era mult mai ușor să-l jelească pe Greg decât pe Robert și Luc. Acum toată responsabilitatea creșterii celor patru copii cădea numai pe umerii ei, la fel și bunica încă bolnavă, moșia și fabrica.

Tom Mosley fusese arestat, cu alți treizeci și trei de fasciști, și dus la închisoarea Brixton. Gândindu-se la Diana, i se părea că trecuse atât de mult timp de când își exersase reverențele în fața lui Robert, care o dusese apoi la Ritz, unde o cunoscuse pe frumoasa aristocrată. Nu erau numai alte vremuri, ci și o altă viață. Ce i-ar spune acelei femei dacă ar întâlni-o astăzi? Ce sfat i-ar da, cum ar putea s-o prevină?

Amber se opri și se uită la lumina soarelui, care se filtra prin frunzele cele noi ale fagilor ce mărgineau aleea, în timp ce îl aștepta pe Bruno, care amușina iarba de primăvară.

Sâmbăta trecută primise o scrisoare de la minister în care i se spunea că porțile domeniului de la Osterby, de care Robert se mândrise atât de tare, după ce fuseseră proiectate și montate, împreună cu gardul de fier din jurul casei din Londra, urmau să fie rechiziționate de stat, care avea nevoie de metal pentru noile tancuri. Robert ținuse foarte mult la acele porți. Robert... uneori, parcă Luc și cu el se îndepărtau de ea, cu toate că imaginea lor îi rămânea în minte, realitatea, cu toate întâmplările la care ei nu luau parte, o estompa.

Războiul adusese și aducea în continuare atâtea schimbări.

Ieri, la biserică, Amber observase că mai multe persoane purtau banderole negre, ceea ce însemna că pierduseră pe cineva drag. Numărul celor uciși pe mare în lupta cu submarinele germane era impresionant, iar ziarele erau pline de vești proaste din Franța, recent invadată de nemți. Când auzeai atâtea versiuni contradictorii, era greu să mai discerni adevărul. De-ar fi Jay aici!

Amber se întoarse, grăbind pasul, de parcă încerca să scape de gândurile nedorite, așa că Bruno trebuise să lase în plata Domnului iepurele după care fugea, ca s-o ajungă din urmă.

Mai târziu, toată lumea urma să meargă la biserică, pentru că acea zi fusese declarată zi de rugăciune pentru armata britanică din Franța. Ea își spusese deja rugăciunile, așa cum făcuse în fiecare zi de când plecase Jay. Seara se ruga pentru odihna sufletelor lui Robert și Luc, iar de curând și pentru Greg.

– Bineînțeles că vor fi nevoiți să-și retragă trupele dacă vor să mai salveze ceva din BEF, din moment ce nemții au ocupat orașul Calais.

Vocea bunicii era tăioasă, dar Amber bănuia că în spatele acestei nervozități stătea groaza pe care o simțeau cu toții că soldații lor din Franța nu vor mai avea timpul necesar se întoarcă pe pământ englez, din cauza ritmului frenetic în care înaintau germanii.

Amber încercă să-și convingă bunica să rămână acasă cât timp se ducea ea cu fetele la biserică. Până la urmă, Blanche trebuia să se odihnească, chiar dacă nu acceptase să folosească scaunul cu rotile pe care i-l găsise doctorul Brookes într-un mod cu totul miraculos. Însă Amber nu a fost prea surprinsă când aceasta refuză să rămână la Denham, insistând să meargă și ea să se roage, alături de toată lumea, pentru soldații englezi din Franța.

Amber trebui să facă două drumuri cu micul ei Austin pentru a duce pe toată lumea la biserica din cătunul învecinat. Fetele, la fel ca toți ceilalți, de altfel, aveau la ele măști de gaze. Amber venise cu ideea de a acoperi cutiile în care erau puse acestea cu bucăți de material colorat, pentru a le face mai puțin înspăimântătoare. A lui Rose era învelită în mătase roz, a lui Emerald era, firește, verde ca smaraldul, în timp ce ale fetelor lui Jay erau galben-aprins și bleu ca cerul. Poate în glumă, pe a bunicii o învelise în mătase

gri-deschis, iar pentru a ei reușise să facă rost de o bucată de mătase auriu-închis.

Astăzi însă, aceste culori, al căror scop era de a mai potoli temerile copiilor, păreau deplasate, dat fiind sumbra realitate din Franța.

– O să spun o rugăciune specială pentru tăticul Ellei și al lui Jane, îi zise Rose lui Amber, pe un ton solemn.

Era o copilă atât de bună. Fără să spună o vorbă, din clipa în care Blanche îl convinsese pe doctorul Brookes s-o lase să se ridice din pat, Rose se puse la dispoziția străbunicii ei.

– Aș vrea să știu cine o să-i hrănească pe toți acești tineri refugiați care au umplut țara, se întreba un fermier în vârstă. Și-așa e greu să găsim de mâncare pentru ai noștri.

Refugiații din Țările de Jos, din Cehoslovacia și Polonia intrau în număr mare în țară, iar acolo unde ajungeau, ofițerii care se ocupau de cazarea lor mergeau din casă în casă și îi întrebau pe proprietari dacă nu aveau vreo cameră liberă.

Amber, care preluase responsabilitățile bunicii de la WVS, participase la o întrunire de urgență a comitetului, la care se discutase ce putea face filiala lor.

Rugăciunile „oficiale" se terminaseră, iar Amber îi dusese deja pe dădacă și pe copii acasă, apoi pe bunica ei, pe bucătăreasă și pe Wilson.

Acum însă, nu știa nici ea de ce simțise nevoia să iasă din nou singură – de data aceasta nu cu mașina, pentru a nu consuma valorosul combustibil, ci cu bicicleta, pentru ca nici măcar credinciosul Bruno să nu o poată însoți.

Vremea era frumoasă, caldă și însorită, o vreme care te îmbia să-ți lași fața mângâiată de soare și să simți bucuria de a fi în viață. Dar cât timp va mai fi Anglia liberă? Cum ar putea ei singuri să țină piept *blitzkrieg*-ului lui Hitler?

Acei oameni curajoși din Franța – nu era și aceasta un fel de rugăciune, să te gândești la ei, aici și acum, și să-l rogi pe Dumnezeu să aibă grijă de ei?

Închise ochii și îi apăru în minte chipul lui Jay – al lui și al altor bărbați ca el. „Te rog, Doamne, să-i ai în paza ta!"

Fetele dormeau toate, iar bunica fusese convinsă să se ducă în camera ei să se odihnească, după ce adulții ascultaseră știrile de la ora nouă într-o tăcere încordată, fără a afla nimic nou și având

sentimentul că li se ascundea intenționat ceva groaznic, după cum aveau să mărturisească mai târziu.

Amber terminase de spălat vasele de la cină și pusese masa pentru micul dejun, Bruno își făcuse ultima plimbare, dar cu toate că era ora unsprezece noaptea, ei nu-i venea somnul.

Se duse în bibliotecă, gândindu-se vag la domnul Melrose și întrebându-se dacă reușise să-l găsească pe moștenitorul ducatului. Poate că era sentimentalism din partea ei, dar aproape că își dorea ca el să reușească. Oricât de mult încercase să o ascundă, Robert fusese mândru de neamul și de istoria familiei lui. Nu trebuia decât să-și amintească de plăcerea cu care îi mărturisise că îl învăța pe Luc tot ce avea nevoie ca să-i calce pe urme.

Se uită prin rafturile de cărți, gândindu-se că, dacă citea o carte, poate reușea să adoarmă, iar privirea îi căzu pe un exemplar din *Iuliu Cezar* de Shakespeare.

Degetele îi tremurau puțin când l-a scos din raft și l-a pus pe birou. Lumina slabă de la singurul bec pe care și-l permiteau scotea în evidență literele de aur în relief de pe coperta din piele uzată.

Multe cărți din bibliotecă aparținuseră fostului proprietar, inclusiv aceasta.

În interior era scris un nume: „Charles Vaughan Percy, al treilea conte de Sarisfield".

Cine fusese el și cum ajunseseră cărțile lui aici? Probabil prin moștenire. Amber înțelesese, în timpul căsniciei sale, cât de mult țineau aristocrații la bunurile înaintașilor lor și cu cât drag le lăsau moștenire generațiilor viitoare.

Nu-i trebui mult să găsească pasajul care o interesa.

Cu siguranță că și alți oameni simțiseră nevoia de a citi și reciti fragmentul pe care îl căuta ea acum, întrucât cartea se deschisese ușor la pagina respectivă.

Știm valul cum ne bate, el ne duce
Înspre noroc, dar, dacă nu luăm seama,
Călătoria vieții ocolește
Printre nevoi și stânci. Așa e marea
Pe care navigăm și dacă valul
Ne saltă, se cuvine-a-l folosi;
Zădărnicim altfel prilejul bun.[1]

[1] Shakespeare, *Opere*, vol. II, 1955, trad. Dan Duțescu (n.tr.)

Amber se lăsă pătrunsă de aceste cuvinte în tăcere, apoi le citi cu voce tare, cu multă fermitate, simțind cum îi dau o putere și o înflăcărare pe care dorea să le transmită acelor oameni care aveau atâta nevoie de ele acum.

Îi treceau prin minte imagini cu părinții ei, cu Robert și cu Luc, simțindu-i parcă pe toți în jurul ei, ca și acum ar fi stat pe un țărm, iar ei lângă ea, încurajând-o să meargă mai departe.

Spre Jay? Inexplicabil, dar cu multă bucurie – o, da, cu mare bucurie –, Amber își dădu seama că povara datoriei față de Robert și Luc, care o apăsase atât de tare, i se luase de pe suflet. Lacrimi, dar nu lacrimi fierbinți de amărăciune, durere și vină, ci lacrimi mângâietoare de înțelegere, recunoștință și iubire îi șiroiau pe obraji. Și le șterse, închise cartea și o puse la loc pe raft. În acest timp, pendula de pe scări bătu miezul nopții, ceea ce o șocă. I se păruse că stătea în bibliotecă de câteva minute, nu de aproape o oră.

„Știm valul cum ne bate...", dar Amber era sigură că avea să vină și clipa, o simțea în adâncul sufletului ei, când furtuna va înceta.

Așa a și fost. În sfârșit, după ore întregi de emoții și zile pline de zvonuri și teamă, de speculații și de speranțe deșarte, s-a transmis oficial că soldații BEF erau recuperați de pe țărmul din Dunkerque și că operațiunile de salvare începuseră chiar în ziua în care britanicii se rugaseră pentru ei.

Amber și Blanche citiseră și recitiseră știrile din ziar. Cu toții se îngrămădeau în jurul mesei din bucătărie, cu obrajii uzi de lacrimi și cu respirația întretăiată, în timp ce Amber citea cu voce tare știrile despre recuperare.

– Încă nu s-a terminat, și nu trebuie să uităm că aceasta este o înfrângere, nu o victorie, anunță Blanche pe un ton tăios.

– O înfrângere în război, spuse Amber cu emoție, dar o victorie a solidarității între oameni, bunico.

– Aici spune că vremea bună și marea calmă îi ajută pe ai noștri să se întoarcă acasă, le spuse bucătăreasa, apoi adăugă cu emoție: De parcă Dumnezeu și-a întins mâna asupra Canalului Mânecii și a domolit valurile pentru ei.

Însă, odată ce a trecut euforia inițială, Amber a fost cuprinsă de neliniște la gândul că nu toți soldații vor ajunge acasă, iar apoi de groază că Jay ar putea fi printre aceștia.

Zilele – una, încă una, și apoi alte două – până pe 5 iunie, trecură cu greu, cu multă muncă, dar fără să aducă veștile pe care le aștepta Amber cu nerăbdare. În ziare și la radio se spuneau multe despre operațiunile de salvare din Normandia și despre înfrângerea ce se transformase în victorie.

Tot mai multe „vase de mici dimensiuni" răspunseseră apelului de a se alătura flotei de nave și de vedete care trecea Canalul Mânecii pentru a aduce soldații în țară. Pe cer, RAF purta lupte crâncene cu Luftwaffe[1], pentru a împiedica avioanele germane să mitralieze soldații lipsiți de apărare, care stăteau răbdători la coadă, pe uscat și pe mare, așteptând...

Toți oamenii cu care vorbise Amber aveau de spus câte o poveste plină de eroism, auzită de la altcineva sau, dimpotrivă, una îngrozitoare, despre moarte și suferință.

– ... Iar doamna Lewis, care lucrează la poștă, a spus că n-au mai primit niciodată atâtea cărți poștale de la soldați prin care să anunțe că sunt bine. Am auzit că WVS aduc scrisorile când debarcă. Vera Dawson a aflat că nepotul ei e teafăr; și sunt destui tineri care vin în permisie la Macclesfield, tineri pe care familiile nu credeau c-o să-i mai vadă vreodată.

Amber se străduia să rămână calmă când bucătăreasa citea lista cu cei care primiseră vești bune de la cei dragi.

Trecuseră deja patru zile de când aflaseră de recuperarea soldaților din Dunkerque, iar ei nu primiseră încă nici o veste de la Jay.

– Sper că este bine, nu atât pentru el, cât pentru copilele astea ale lui, îi spusese Maurice lui Amber în dimineața în care se dusese să discute cu el despre faptul că guvernul le cerea să mărească producția de parașute, dar, în același timp, le limita cantitatea de materie primă furnizată.

– Păi, din ce naiba se așteaptă să facem afurisitele astea de parașute? Din aer?

– Trebuie să vorbim la Ministerul Aprovizionării, îi răspunse Amber. O să mă duc azi la ei cu bicicleta să văd ce au de zis.

Nu i se spusese decât că cei de la minister făceau tot ce le stătea în putință să mențină un flux continuu de furnizare a materiilor prime, ceea ce, practic, nu însemna nimic.

[1] Flota aeriană de război a Germaniei (n.tr.)

– Fabrica nu poate lucra douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, așa cum ni s-a spus, dacă nu avem materia primă din care să facem parașutele, îi atrăsese Amber atenția. Momentan nu mai avem decât pentru două luni, dacă se lucrează în ture normale, și doar pentru o lună, dacă se lucrează non-stop.

Reprezentantul ministerului se arătase înțelegător, dar ferm. Nu mai avea nimic de adăugat.

După ce plecase de la minister, mersese cu bicicleta până la gară ca să ajute voluntarii WVS de acolo să distribuie ceai soldaților eliberați din BEF, care se întorseseră acasă în permisie și urmau să se alăture din nou unităților militare din care făceau parte.

Printre atâția tineri istoviți și abătuți, unii nu tocmai tineri, Jay nu era de găsit nicăieri.

Apoi, revenise la Denham și o asculta pe bucătăreasă vorbind despre veștile bune pe care le primiseră ceilalți, dar inima îi era din ce în ce mai grea, pe măsură ce treceau zilele fără nici o veste de la Jay.

Promisese că, mai târziu, va merge cu bicicleta până la fermă ca să stea de vorbă cu administratorul despre intenția lui de a cere ajutoare de la Ministerul Agriculturii – fie muncitoare la câmp, fie refugiați, nu conta, îi spusese el.

Cu atâtea pe cap, Amber n-ar fi trebuit să mai aibă timp să-și facă griji pentru Jay, ceea ce nu era cazul. Dar Amber știa că nu era singura în această situație.

Vremea era superbă, iar copiii își luau ceaiul afară, ca și cum ar fi făcut un picnic. Stând cu ei, Amber observă că, în timp ce se juca cu sendvișurile, Ella, de obicei senină și veselă, era acum palidă și îngrijorată.

– Ce-ai pățit? o întrebă Amber cu blândețe.

– Mă doare burtica, îi spuse Ella, ochii umplându-i-se de lacrimi în timp ce-i explica. Mă doare de fiecare dată când mă gândesc la tati.

Îi tremurau buzele și avea iar lacrimi în ochi.

Fără să-i spună nimic, Amber o strânse în brațe. Cum să-i spună că și pe ea o „durea burtica" și inima de fiecare dată când se gândea la Jay?

– Nu ai de ce să-ți faci griji, draga mea, îi spuse ea. Sunt sigură că totul va fi bine.

– Îmi promiți? o întrebă Ella.

Pe Amber o durea inima.

– Promit, îi șopti, neștiind ce altceva să-i spună.

– Am înțeles că ai spus că în seara asta te duci la fermă.

Amber îi dădu bunicii o ceașcă cu ceai.

– Da, mă duc, dar întâi aș vrea să ascult știrile de la ora nouă.

Chiar dacă bunica ei nu voia să recunoască, Amber vedea că era mai slăbită și mai îmbătrânită. Moartea lui Greg fusese o lovitură grea pentru ea, iar Amber bănuia că o afectase și mai mult pentru că nu se înțelegeau deloc în ultimul timp.

În seara aceasta, știrile BBC erau citite și comentate de romancierul J.B. Priestley. Vocea lui calmă, cu accent din nordul Angliei, care pătrundea în casele oamenilor pentru a le vorbi despre operațiunile de salvare de la Dunquerke și despre rolul pe care îl jucaseră „micile ambarcațiuni de agrement", după cum le numea el, a emoționat-o profund pe Amber.

– Aceste *Brighton Belles*[1], le spunea el ascultătorilor, și-au lăsat lumea tihnită pentru a se duce în infern ca să ne salveze soldații. Deși unele dintre ele nu se vor mai întoarce niciodată, acum toate, întocmai ca micuța *Gracie Fields* și curajoasele ei surori, au intrat în istorie.

– Sentimentalisme de doi bani, spuse Blanche cu asprime, dar Amber îi văzu lacrimile sclipindu-i în ochii cenușii ca oțelul, așa că știa că bunica ei fusese la fel de mișcată de vorbele lui cum fusese și ea.

Era trecut de zece când Amber se întoarse de la fermă, pentru că, fiind o seară atât de caldă, hotărâse să nu mai ia bicicleta, ci să se ducă pe jos.

Pe când se apropia de casă, Bruno, care mergea vioi pe lângă ea, își ciuli urechile, adulmecă pământul, iar apoi, chelălăind de bucurie, dădu buzna în casă.

Inima lui Amber începu să bată foarte tare și foarte repede. Se trezi alergând, neîndrăznind să spere și, totuși, incapabilă să nu o facă. Ea îl văzu prima, cum se aplecase să scarpine câinele după urechi, cu mâna dreaptă. Pe mâna și încheietura stângă avea un bandaj gros.

Jay!

[1] Frumoasele din Brighton

Fericirea pe care o simțea era atât de mare, încât i se părea o torță incandescentă care îi lumina întreg trupul. Rămase pe loc o clipă să-l soarbă din priviri și să se bucure că se întorsese cu bine. Cu siguranță, în acest moment avea cea mai încântătoare, autentică și pură senzație de plăcere din viața ei.

Amber înaintă spre el, cu inima și gura pregătite să-i rostească numele, dar toată bucuria îi pieri din suflet când ușa dinspre hol se deschise și Bunty intră repede în bucătărie, exclamând:

– Doamne, iartă-mă, ce casă mare, era să mă rătăcesc. O, ce mă bucur că te-ai întors și ești bine sănătos!

Bunty, aici cu Jay!

Crispată toată, Amber intră în bucătărie.

Exclamația „O..." a lui Bunty la vederea lui Amber exprima un amestec grăitor de jenă și dezamăgire, cu atât mai grăitor cu cât fata se duse imediat la Jay și se lipi de el, voind parcă să spună că era al ei.

– Până să apară Bruno, am crezut că toată lumea doarme.

Jay lăsă câinele și se ridică s-o privească pe Amber, care intra în bucătărie.

– Poate ceilalți dorm, încuviință Amber. Eu a trebuit să mă duc la fermă.

Cât de nefiresc îi suna vocea, căci făcea mari eforturi să-și ascundă adevăratele sentimente. Nu-i fusese ușor să treacă de la o fericire extatică la o gelozie puternică în numai câteva secunde, mai ales că își închipuia foarte bine cât de umilită s-ar fi simțit dacă ar fi văzut-o pe Bunty alergând la Jay și aruncându-i-se în brațe.

– Fetele se vor bucura că te-ai întors cu bine. Și-au făcut griji pentru tine, mai ales Ella.

Amber știa că îi vorbea pe un ton acuzator.

– Am fost luați de pe plajă printre ultimii. Cu toate astea, am trimis o carte poștală din acelea primite de la WVS.

Amber încuviință din cap, neîndrăznind să mai vorbească. Era aproape unsprezece noaptea și lumina nu se oprise încă, dar avea să se stingă în curând. Bunty nu dădea nici un semn că ar vrea să plece. Poate pentru că spera să-și petreacă noaptea aici, cu Jay? În brațele lui Jay? În patul lui Jay?

Pe Amber o săgetă o durere cumplită, ca un cuțit care îi sfâșia măruntaiele, așa că abia mai putea să respire.

– Mai bine mă duc sus să-ți fac patul, îi spuse pe neașteptate lui Jay, fără să-l poată privi.

Simți dorința arzătoare a lui Bunty ca pe o povară, dar într-un final spuse, fără tragere de inimă:

– Cred că mai bine să plec, altfel o pățesc că am întârziat. Trebuie să fim acasă până-n zece.

– Spune-i doamnei Jenkins că eu sunt de vină. Trec mâine pe la voi să-mi cer scuze, zâmbi Jay.

– Noapte bună, ducesă, i se adresă Bunty lui Amber în timp ce se îndrepta spre ușă, însoțită de Jay.

– Noapte bună, îi răspunse Amber laconic.

Mințise când spusese că urcă să-i facă patul lui Jay. Era aranjat de când aflaseră că armata terestră pleca din Franța, dar reușise să-i împiedice pe Jay și pe Bunty să se ducă în dormitor, nu? își spuse Amber, râzând de ea însăși. În ce se transforma? Într-o femeie josnică și intrigantă, pe care gelozia o mâna să se preteze la asemenea șiretlicuri?

Nu mai aștepta să-l vadă pe Jay urcând la etaj. Nu ar fi suportat.

Jay și Bunty. N-ar trebui să fie așa surprinsă. Bunty nu ascunsese niciodată că era îndrăgostită de Jay până peste cap.

Dar era atât de tânără, o fetișcană, iar Jay avea nevoie de...

De cine? De ea? De femeia care îl respinsese și îl acuzase de moartea soțului și fiului ei? La capătul puterilor, Amber urcă scările și intră în dormitorul ei.

Se înțelege că toți cei din casă erau în al nouălea cer datorită întoarcerii lui Jay, dar, deși la micul dejun el le răspundea tuturor cu destul de multă bunăvoință, Amber vedea în ochii lui umbrele amintirilor pe care nu voia să le împărtășească cu nimeni.

La un moment dat, a fost nevoită să se ridice de la masă, atât de mare îi era dorința să-l atingă; să-și pună mâna peste a lui, să-și deschidă inima față de el și să-i spună cât de mult îl iubea. Fusese rănit la întoarcere – o rană la braț care îi afectase tendoanele de la mână, și i se spusese că urma să fie demobilizat.

Ea se scuză și plecă de la masă cât putu de repede, pretinzând că are de făcut niște muncă de birou, ceea ce era în parte adevărat.

Încă mai lucra în bibliotecă atunci când, după mai bine de o oră, veni și Jay, care părea mâhnit.

– Îmi pare rău pentru Greg. Ai trecut prin multe.

– Nici nu se compară cu ceea ce ai avut tu de îndurat, îi răspunse ea.

– Mai bine mă duc să-i explic doamnei Jenkins de ce a ajuns Bunty așa de târziu aseară. A fost o coincidență – tocmai când ieșeam din gară, ea trecea cu mașina pe acolo și m-a recunoscut. Încercasem să vă sun că am venit, iar când am văzut că nu răspunde nimeni, m-am gândit că o să fiu nevoit să merg pe jos.

– Deci nu ai stabilit cu Bunty să te aștepte?

– O, Doamne, firește că nu – de ce aș fi făcut-o?

Se uitară unul la altul. Amber se trezi ridicându-se de pe scaun ca să se ducă la el, căci simțise rugămintea din vocea lui Jay, când acesta îi pronunțase numele.

– Jay, eu...

Deodată, sună telefonul și amândoi se întoarseră în direcția din care venea țârâitul.

– Trebuie să răspund, îi spuse Amber. Ceilalți nu aud prea bine, nici măcar bunica, deși nu recunoaște.

Spre surprinderea lui Amber, era Cassandra, care voia să știe dacă au primit vești de la Jay.

– Da, am primit. S-a întors, răspunse Amber, întinzându-i receptorul lui Jay și spunându-i: E Cassandra.

În timp ce vorbea cu verișoara lui, Amber stătea în picioare în fața ferestrei, încercând să-și adune gândurile. Jay și Bunty nu erau împreună. Jay nu era îndrăgostit de Bunty. Jay...

– Trebuie să mă duc la Fitton.

Amber îl privi.

– Bunicul meu. Se pare că nu se simte deloc bine. Doctorul Brookes e la el.

– Te duc cu mașina, se oferi Amber.

– Amber?

– Da.

– Știu că nu e momentul, dar trebuie să-ți spun. M-am gândit mult la tine și la noi când... când credeam că n-o să mă mai întorc.

– Și eu m-am gândit la tine.

Își atinseră mâinile. Lui Amber îi bubuia inima în piept. Abia putea să respire, de parcă aerul nu avea destul oxigen.

Apoi, ajunse în brațele lui, inspirându-i mirosul atât de drag; se agăța de el, îl săruta cu aceeași pasiune cu care o săruta și el pe ea,

cu poftă și cu lăcomie, de parcă nu mai exista decât prezentul și nimic altceva.

Jay se opri primul, îndepărtând-o cu blândețe de el și ținând-o de brațe în timp ce ea tremura la fel de violent ca sentimentul care o copleșea.

– Trebuie să te duci la Fitton, îi aminti Amber.

– Da.

Dar nici unul nu se clinti.

– Am folosit harta de la tine.

– Da?

– Mi-a salvat viața, mi-a dat speranță și o rațiune de a trăi, pentru că era de la tine. Te iubesc, Amber.

– Și eu te iubesc.

Era adevărat, dar Amber știa că în voce i se simțea tristețea care o cuprindea gândindu-se la trecut.

Cât ținu drumul până la Fitton, amândoi rămaseră tăcuți, cu excepția unui scurt schimb de cuvinte despre moșie și fabrică, pentru că între ei nu era nevoie de prea multe explicații. Se înțelegeau atât de bine.

– Acum, mă duc acasă, îi spuse Amber lui Jay, înainte să-l lase la Fitton. Sună-mă când vrei să te întorci.

– Habar n-am de ce s-o fi dus Jay într-un suflet la Fitton să-l vadă pe Barrant, spuse Blanche cu nemulțumire în glas.

Nu-i plăcuse deloc când auzise unde plecase Jay.

– Bunicul lui nu se simte bine, îi aminti Amber pe un ton calm. Firește că vrea să-l vadă.

– Ei bine, nu văd de ce. Barrant nu s-a ocupat aproape niciodată de el. Apropo, ce-a mai spus Cassandra despre Barrant?

– A spus că l-a chemat pe doctorul Brookes.

– Se agită prea mult. Noi toți o să murim înaintea lui Barrant, ascultă ce-ți spun.

Amber stătuse toată ziua prin preajma casei, așteptând telefonul lui Jay, dar când se făcuse ora zece seara și el tot n-o sunase, se gândise că trebuie să fi rămas peste noapte la Fitton.

Se pregătea să încuie toate intrările în casă, când se deschise ușa din spate și apăru Jay.

– Trebuia să mă suni, îi spuse ea, dar când se uită la el mai bine, înțelese. Bunicul tău...

– A murit. Era foarte împăcat, era pregătit, cred că voia să moară. Doctorul Brookes a zis că mai rezistase doar ca să mă aștepte pe mine. Am stat cu el până la sfârșit. Numai noi doi.

Jay își trase un scaun și se prăbuși pe el.

– Mi-a dat un mesaj pentru bunica ta.

– Poftim?

– Se iubeau, Amber, așa mi-a zis. Sau, mai bine zis, ea era îndrăgostită de el. Din câte mi-a zis, el și-a dat seama ce simțea pentru ea mai târziu, prea târziu, când erau amândoi căsătoriți cu altcineva.

– Spunea întotdeauna că îl urăște, dar asta îi stă în fire. O, Jay, ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru el să trăiască atâta timp cu regrete și amărăciune în suflet.

– Da. Îi luă mâna. Nu trebuie să lăsăm să ni se întâmple și nouă la fel. Știu ce sentimente ai față de Robert și Luc, și...

Amber îi puse un pe buze.

– Îi iubesc și îi voi iubi mereu, dar și pe tine te iubesc, Jay.

De această dată, sărutul lor fost duios și dulce, ca un angajament pe care și-l luau.

– Vreau să fii soția mea, știi, nu-i așa? o întrebă Jay.

– Da.

– Cât mai repede. Cu războiul...

– Da.

După ce Jay încuie ușile, urcară scările ținându-se de mână. Când ajunseră în fața ușii dormitorului ei, Jay dădu să plece, dar ea îl strânse mai tare de mână și clătină din cap.

– Vreau să stau cu tine în noaptea asta, îi spuse. Am nevoie de iubirea ta, Jay, și trebuie să ți-o dăruiesc și eu pe a mea.

Abia târziu, în liniștea nopții de dinainte de revărsatul zorilor, Amber se întoarse în brațele lui Jay și, ridicându-și capul de pe pieptul lui, îl întrebă curioasă:

– Ce mesaj ți-a dat bunicul tău pentru bunica?

– Poftim? A, da. Mi-a zis: „Spune-i lui Blanche că ea a avut dreptate, iar eu m-am înșelat și îmi pare rău".

– Că nu s-au căsătorit?

– Nu știu.

– Jay, nu trebuie niciodată să îngăduim să ni se întâmple ce li s-a întâmplat lor.

– Nu, n-o să îngăduim nicicând așa ceva, o liniști el. Când m-au urcat la bordul vasului care m-a adus în țară, am jurat că am să te fac să mă iubești, și, odată ce voi reuși, îmi voi petrece tot restul vieții arătându-ți cât de mult te iubesc.

– Deci Barrant a murit.

– Da, bunico.

Bineînțeles că știuse – cum să nu fi știut? Sigur că știuse, mintea și inima îi muriseră odată cu dispariția lui, ca să fie lângă el. Fuseseră oare acolo – fiul ei, fiul lui, fiii *lor* – să-l însoțească în marea trecere pe lumea cealaltă?

Oare cum ar fi stat lucrurile dacă nu i-ar fi spus niciodată de Marcus? Dacă l-ar fi lăsat să creadă, ca toată lumea, că fiul făcut în primul an de căsnicie era al lui Henry Pickford, și nu al lui.

Să-și fi pierdut amândoi fiii din cauza orgoliului și a dorinței de răzbunare? Pe Marcus și pe fratele lui, pe care nu i se îngăduise niciodată să-l țină în brațe, fiul care îi fusese luat la naștere și dat soției lui Barrant, pentru a-l crește ca pe propriul ei copil.

Ce furios fusese Barrant când îi spusese de Marcus și pe urmă râsese pentru că ea îl avea pe fiul lui, iar el nu avea nici un moștenitor. „Ar fi trebuit să te căsătorești cu mine", îl luase ea peste picior, dar fuseseră vorbe dureroase, iscate din dorința de răzbunare, pentru că o refuzase și că fiul ei nu va putea niciodată să se bucure de drepturile lui prin naștere.

Fusese dependentă de el ca de un drog – acesta să fie motivul pentru care Greg avusese acel viciu? De la ea să fi moștenit dependența de drogurile care l-au ucis, întrucât și ea fusese dependentă de iubirea ei pătimașă față de Barrant? Neputând să devină soția lui, dar nici să renunțe la el, ea continuase să-i fie iubită. Blanche nu voia să folosească cuvântul „amantă", căci se referea la o femeie care era obligată să-i satisfacă tot timpul poftele unui bărbat, fiind jucăria pe care și-o cumpărase.

Îl iubise pe Barrant, considerându-se egala lui, ceea ce Barrant nu acceptase niciodată, cu toate că avea aceleași sentimente față de ea.

Ce satisfacție avusese să-l vadă pe Barrant cum se uită, măcinat de invidie, la Marcus, care, pe măsură ce creștea, devenea un fiu cu care orice tată s-ar fi mândrit, iar el nu avea decât fete. Ce satisfacție avusese să-l tachineze și chiar să-și bată joc de el, pentru ca apoi să facă dragoste cu un Barrant furios și violent.

Al doilea fiu al lor fusese conceput într-o asemenea partidă de sex, dar de această dată, Blanche nu mai pretinsese că este fiul soțului ei.

Henry Pickford nu putea să divorțeze de ea. Fabrica era a ei, la fel ca el, de altfel, dar el și Barrant se puseră de acord să-i ceară un preț îngrozitor în schimbul „respectabilității" ei.

Copilul pe care refuzase să-l avorteze urma să se nască în taină și să fie dat lui Barrant pentru a-l crește ca pe propriul său fiu.

Fiul ei, moștenitorul lui Barrant, al doilea născut, luând astfel locul care i se cuvenea celui dintâi născut; cel de-al doilea copil, care fusese vinovat de moartea celui dintâi și care murise odată cu el.

Marcus n-ar fi trebuit să se înroleze niciodată. Chiar nu fusese nevoie. Ea îi spusese, ba chiar insistase să nu se ducă pe front, dar el avea voința puternică și mândria îndărătnică a tatălui său. Nu voia să fie considerat laș, cu atât mai puțin de pustiul cel arogant și fără minte al lui Barrant de Vries.

Plecaseră la război împreună, luptaseră împreună și muriseră împreună. Marcus, fiul ei, frumosul ei băiat, pe care îl adorase și pe care îl crezuse destinat unui viitor strălucit – cariera politică de care nu fusese capabil Greg ar fi fost o nimica toată pentru Marcus. Fusese un orator înflăcărat, un om căruia îi păsa de semenii săi, un bărbat cu mult superior tatălui său. Fiul *ei*.

Marcus își dăduse viața în încercarea inutilă de a-și salva fratele rănit. Barrant se făcuse palid ca un mort când aflase.

Cât de mult îl urâse atunci, cât de mult îl mai ura și de atunci. Nu o iubise cu adevărat, îi furase copilul și își lăsase ambii fii să moară din cauza orgoliul lui nemăsurat, când doar cu un cuvânt ar fi putut să-i împiedice să plece pe front și să-și afle sfârșitul.

Acum era cu ei.

Întotdeauna sperase să îi revadă ea prima, pentru a le spune ce mult îi iubește.

Cu câtă invidie îl urmărise pe „moștenitorul" lui Barrant crescând. Și cât de amuzat fusese Barrant. Își amintea cruzimea cu care, la botez, luase copilul de la doică și i-l adusese ei să-l țină. Și acum mai simțea cum îi zvâcneau sânii strânși în corset și cum îi țâșnea laptele când își ținuse bebelușul în brațe.

Să o fi făcut din cruzime, sau Barrant voise, pur și simple, ca ea să-l țină la pieptul ei pe fiul lor și să o vadă astfel?

De unde îi venise acest gând? Și de ce avea acum un sentiment de pace și de împlinire, în locul amărăciunii pe care gândul la copiii ei morți i-o provoca de fiecare dată?

Barrant și fiii lor. Împreună. În așteptarea ei.

Epilog

La un an de la moartea lor, lui Robert și lui Luc li se făcu o slujbă comemorativă la Osterby.

După o lună, în timp ce se sărbătorea victoria RAF în bătălia Angliei, a avut loc nunta lui Jay și a lui Amber.

Primul lucru pe care i-l spuse Amber proaspătului ei soț, când rămaseră singuri, a fost:

– Se pare că m-am obișnuit să nasc la opt luni în loc de nouă.

După câteva clipe, Jay înțelese, o strânse în brațe și o sărută.

– E cam devreme ca să fiu absolut sigură, îi atrase Amber atenția, dar am toate simptomele.

Gândul că purta în pântec copilul lui Jay o umplea de bucurie. Oricât de stupid părea, avea impresia că această sarcină însemna că Robert și Luc le binecuvântau iubirea.

Robert și Luc. Vor fi mereu în gândurile și în inima ei, iar cu binecuvântarea lui Jay, îi va lua cu ea în viitorul lor comun, ca să facă parte atât din acesta, cât și din iubirea pe care ea și Jay o nutreau unul față de celălalt, așa cum făcuseră parte din trecutul ei.

Viitorul. Își puse mâna pe burtă și zâmbi.

„Știm valul cum ne bate..." Pe ea, valul o purtase în portul adăpostit al iubirii lui Jay.

Așa cum fluturele de mătase își învelește larva într-un cocon din fire de mătase, și iubirea dintre ei și cea pentru copii lor îi va lega și apăra.

Mulțumiri

Teresei Chris, agenta mea, care mi-a dat întotdeauna speranță.

Lui Maxine Hitchcock, editorul acestei cărți.

Lui Yvonne Holland, pentru redactarea „mai mult decât excelentă".

Tuturor celor de la Avon și HarperCollins care au contribuit la publicarea acestei cărți, atât de dragă mie.

Editorilor mei de la Richmond, pentru anii îndelungați în care m-au sprijinit.

Lui Tony, care a fost mereu alături de mine, ascultându-mă, făcând muncă de cercetare și ducându-mă cu mașina în toate acele locuri unde trebuia să merg ca să scriu această carte.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

vor apărea:

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*